

Giới thiệu Khủng Bố Cao Hiệu

Thể loại: Vô Hạn Lưu

Bạn nghĩ Sở Hiền đã là đỉnh cao trí tuệ thì đọc bộ truyện này bạn sẽ thật sự bị choáng ngợp. Đây có thể nói là câu chuyện mang đầy những bất ngờ, nhân vật chính sẽ phải trải qua vô số cạm bẫy, kế trong kế, liên hoàn kế, phản gián kế. Trường đại học cũng chỉ là bàn cờ của các sinh viên thi triển tài năng. Năm 1 muốn thoát khỏi sự chèn ép của năm 2. năm 2 muốn thoát khỏi sự điều khiển của năm 3, năm 3 liều mạng tìm cách chống đối...Những ân oán, hận thù, chém giết, chỉ vì câu sống.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Thi đậu... đại học? (thượng)

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Doãn Khoáng thi đậu đại học nổi tiếng cả nước: “đại học Kinh Hạ”!

Ngay cả ở vùng núi cực kỳ yếu kém về mặt tin tức như thôn Lưu Long, thông tin kia cũng đã được truyền miệng đi khắp cả chỉ trong một thời gian ngắn. Từ ông lão chống gậy cho tới đứa bé bi bô tập nói đều biết tin vui mừng này.

Quả thực là tổ tông tích phúc đức! Quả thực là Thần Long hiển linh! Thôn Lưu Long chúng ta vậy mà lại sinh ra một Trạng nguyên.

Nhất thời, một thứ tên gọi là “thi khí” quanh quẩn khắp bầu trời thôn. Người ta còn truyền miệng nhau rằng: một Thần Long thần thông quảng đại đang quanh quẩn trên núi lớn, bao phủ che chở cho mọi người trong thôn.

Không bao lâu, một tấm giấy đỏ tươi tràn đầy khí tức vui sướng, mặt trên còn in hình một thân ảnh mạnh mẽ vượt vạch đích được chuyển phát nhanh tới tay của Trạng nguyên thôn Lưu Long – Doãn Khoáng.

Nhất thời, thôn Lưu Long tràn đầy tiếng trống rung trời.

“Đùng đùng đùng...”

Hai dây pháo dài được treo trước cửa nhà Doãn Khoáng. Giấy đỏ bay đầy trời, khói trắng lượn lờ. Thân ảnh gầy gò còn có chút non nớt của Doãn Khoáng ẩn hiện trong làn khói.

– Đúng là sao Văn Khúc hạ phàm!

Cụ hai có tuổi nhất cũng có tư cách nhất gia tộc họ Doãn vượt chòm râu dê hoa râm, nở nụ cười như hoa mùa xuân.

– Thằng cu bé bỏng năm nào giờ đã có tiền đồ vậy rồi.

– Đã có tiền đồ rồi đấy!

– Đúng vậy đúng vậy...

Người vui mừng nhất, kích động nhất, hưng phấn nhất phải kể đến cha mẹ của Doãn Khoáng.

Ông Doãn sau khi biết được tin con trai đỗ đại học, ngay cả cuộc cũng không để ý, trực tiếp vứt ở bờ ruộng, ba chân bốn cẳng chạy về nhà. Vừa về đến nhà thì vừa hô vừa hét, điên điên khùng khùng không còn chút hình tượng người cha nghiêm khắc thường ngày. Mà giờ phút này, ông Doãn lại càng hăng hái. Ông mặc một bộ quần áo mà chỉ khi mừng năm mới mới mặc, hơn nữa còn học tập theo gia chủ của tộc Doãn thị Doãn Phát Tài chải tóc bóng mượt.

Đi qua đi lại trong đám bạn bè, ông Doãn nói cười vui mừng, nghe mọi người chúc phúc mà ông cảm thấy bản thân như trẻ lại hai mươi tuổi!

Còn về Trạng nguyên Doãn Khoáng thì ngược lại bị những người kích động hưng phấn hoặc ghen tỵ kia bỏ quên một bên, ngo ngắc cầm tấm giấy màu đỏ trong tay. Trong cặp mắt sáng ngời kia không hề có chút vui mừng nào cả, cứ giống như Trạng nguyên thi đậu đại học số một số hai cả nước vốn không phải là hắn.

Trong mắt hắn, hình người vượt qua vạch đích và màu đỏ của tấm giấy nhìn rất là đáng ghét!

Tất cả mọi người yên lặng trong bầu không khí vui mừng do Trạng nguyên tốt nghiệp đại học mang đến. Bọn họ tận tình đốt pháo, đốt ở trước cửa nhà

Doãn Khoáng đốt ở trước Từ Đường, đốt trước mộ ông bà đã qua đời của Doãn Khoáng... Tiếng pháo đùng đoàng từ buổi trưa cho tới tám giờ tối, chưa ngừng lại lúc nào.

Sau đó chính là tiệc chiêu đãi.

Tiếng cười đắc ý của ông Doãn vẫn quanh quẩn khắp bốn phía thôn Lưu Long cho tới đêm khuya.

Đội khách khứa về hết, Doãn Khoáng mới đi tới cạnh bà Doãn:

– Mẹ...

Doãn Khoáng dường như đã lấy hết dũng khí nhưng cuối cùng cũng không dám nhìn về phía những nếp nhăn trên mặt bà Doãn. Mới chỉ tới bốn mươi nhưng bà Doãn đã như một bà lão. Bà đang khiêng ông Doãn say khướt đi vào buồng trong.

– Có tiền đồ, có tiền đồ... Trạng nguyên đấy, ha ha ha!

Ông Doãn la hét như nổi điên.

Bà Doãn cố hết sức mới có thể đặt ông Doãn nằm trên giường, đắp cho ông chiếc chăn. Lúc này, bà mới quay ra vuốt ve khuôn mặt của Doãn Khoáng nói:

– Con à, giỏi... giỏi...

Mới chỉ nói hai chữ “giỏi” mà khoe mặt bà Doãn đã uơn ướn. Bà không học hành gì nhiều, ngoại trừ từ “giỏi” ra, bà cũng không biết nói câu gì hơn. Vừa nói, bà Doãn còn dùng tay dè lau mặt, dường như không muốn cho con trai thấy mình khóc.

– Thật ra con...

“Thật ra con không muốn học đại học!”

Doãn Khoáng rất muốn nói những lời này. Nhưng mà khi hắn thấy mẹ vui mừng tới phát khóc thì miệng mở ra nhưng lời lại nghẹn ở cổ.

Hắn thực sự không muốn học đại học, thật sự không muốn, cho dù là đại học Kinh Hạ số một số hai cả nước kia cũng vậy! Nguyên nhân rất đơn giản, cũng rất thực tế: không có tiền!

Nhà năm miệng ăn, cha mẹ làm nghề nông, ba anh em đi học. Chi tiêu như vậy, cha mẹ đã phải còng lưng gánh vác. Nếu như lại thêm học phí đại học thì sức nặng lại đè thêm lên vai hai người. Doãn Khoáng sợ rằng, đôi vai gầy của cha mẹ sẽ không chịu được.

Doãn Khoáng cực kỳ chán ghét đi học. Hắn hận không thể phá hủy toàn bộ các trường học! Bởi vì trong mắt hắn, trường học là nơi “lột da”, lột từng lớp da trên người nhà hắn! Các loại tiền tiền, tiền học phí chưa nói, ngoài ra còn có đủ loại tiền chi phí phụ, tiền mua quần áo đồng phục, tiền ăn uống, tiền ở trọ... Đối với Doãn Khoáng, tất cả chúng nó đang bòn rút da thịt của cha mẹ hắn! Cho nên hắn rất thống hận trường học!

Nhưng mà hắn là một đứa con hiếu thảo. Ngay cả khi hắn vô cùng thống hận trường học nhưng hắn vẫn không muốn cha mẹ thương tâm, thất vọng. Vì mỗi một đồng tiền mồ hôi nước mắt kia, hắn vẫn cố gắng học, rất cố gắng, vô cùng cố gắng. Cố gắng cho đến khi cha mẹ nhìn thấy con số “100” đỏ tươi mà vui cười, hắn mới chính thức cảm thấy không thẹn với lương tâm.

Nhưng mà lần này thì Doãn Khoáng thực sự chịu đủ rồi!

Học phí đại học vô cùng khổng lồ, đủ để khiến cho cha mẹ hắn vĩnh viễn không có ngày nghỉ ngơi!

Hắn muốn nói:

– Con không muốn đi học. Con muốn đi làm. Con muốn kiếm tiền để trả học phí cho em.

Nhưng mà... khi chân chính đối mặt với nếp nhăn trên khuôn mặt mẹ, Doãn Khoáng không làm sao nói ra khỏi miệng được. Doãn Khoáng không dám nghĩ, nếu hắn thực sự nói ra, vậy thì mẹ hắn sẽ thế nào. Là tức giận, là lạnh lùng, là thất vọng, hay là đau lòng... Cho dù là loại nào thì cũng không phải thứ mà Doãn Khoáng muốn xem!

– Sao thế, con trai? – Bà Doãn thấy Doãn Khoáng không nói lời nào, lại tưởng con trai không thoải mái, liền quan tâm hỏi.

– Không ạ... con không sao!

Ánh mắt Doãn Khoáng lấp lóe.

– Mẹ, con nghĩ dùng thời gian nghỉ hè này lên huyện kiếm tiền học phí.

Bà Doãn chần chờ một chút rồi nói:

– Được, con nói thế nào thì cứ thế đó đi. Mẹ tùy theo con.

Bà Doãn biết, Doãn Khoáng là một đứa trẻ có hiểu biết, có suy nghĩ của chính mình. Hơn nữa, bà không đọc qua nhiều sách vở, cũng không có văn hóa gì, cho nên mọi chuyện đều nghe theo con trai bảo bối.

– Con cũng mệt rồi, đi nghỉ đi. Mẹ còn chăm sóc cha con nữa.

Doãn Khoáng rời khỏi phòng cha mẹ nhưng hẳn biết, mẹ tối nay sẽ không thể nào nghỉ ngơi được. Bố uống rượu say tùy thời có thể tỉnh dậy, mẹ phải thức suốt đêm để trông ông.

Hai ngày sau, Doãn Khoáng đứng ở đỉnh núi phân đuôi rồng

Đôi mắt nhìn dãy núi ôm trọn thôn Lư Long vào lòng, Doãn Khoáng đột nhiên có những cảm xúc trước nay chưa từng có. Đứng ở đây là thói quen mỗi khi hắn rời khỏi thôn Lư Long. Sau đó, hắn chấp tay trước ngực, quay đầu về phía dãy núi mơ hồ như hình đầu rồng ngẩng đầu, yên lặng nói:

– Lư Long... Lư Long... Nếu thực sự có Long Thần tồn tại trên đời này, xin ngài hãy phù hộ cho bố mẹ con, em gái con...

Một cơn gió lớn thổi qua thung lũng, mơ hồ phát ra âm thanh gào rú...

Hai tháng sau, Doãn Khoáng với làn da cháy nắng đen thui như than đứng trước cánh cửa trường “đại học Kinh Hạ”. Ngôi trường kia lớn như trường học thời cổ đại, mái ngói màu đỏ cong vuốt đuôi, tỏa ra một hơi thở trang nghiêm thần thánh.

Sư tử đá đứng uy vũ ở hai bên trông rất sống động, nhìn qua nó trông chỉ như một vật chết lạnh lẽo nhưng không hiểu sao lần đầu tiên nhìn sang, Doãn Khoáng lại cảm giác như con sư tử đá kia đang sống lại. Về ngoài trang nghiêm uy vũ, mặt mày kinh khủng dữ tợn, đôi sư tử kia lay động lông bờm, chuẩn bị vọt dậy vô mồi. Chúng nó mở to cái miệng đỏ máu, rống lớn một tiếng rồi đánh về phía Doãn Khoáng...

Nhìn cái miệng khổng lồ, cái lưỡi trắng bọt, cổ họng sâu thẳm, hàm răng lạnh lẽo lấp lánh hàn quang, Doãn Khoáng cảm thấy một cú tát của nó có thể làm mình đứt ngang người.

A~~

Doãn Khoáng sợ hãi hét to một tiếng rồi ngã ngồi xuống đất, toàn thân run rẩy. Mồ hôi toát ra liên tục, cả người như vừa được vớt từ dưới nước lên, vô cùng chật vật.

Lúc này, ngoài cửa đại học tụ tập rất nhiều sinh viên tới từ khắp cả nước. Không ít người chìm đắm trong sự hưng phấn khi bước chân được vào cổng trường đại học Kinh Hạ. Nhiều người ưỡn ngực ngẩng đầu, sắc mặt vô cùng kiêu ngạo chuẩn bị tiến vào học phủ nổi danh toàn quốc này.

Nhưng mà, đột nhiên một tiếng kêu thảm thiết vang lên dọa cho tất cả mọi người ở cửa giật mình, ngay cả bảo vệ cũng bị kinh động cho là có chuyện gì, vội chạy ra xem xét.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thi đậu... đại học? (Hạ)

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Nhưng mà khi bọn họ nhìn thấy Doãn Khoáng hoảng sợ, run rẩy ngồi trước sư tử đá thì hoặc nghi ngờ, hoặc kinh thường, hoặc cười nhạo, hoặc hờ hững, cũng có người thấp giọng cười đùa:

– Nhìn kìa, đúng là thằng nhà quê...

– Thằng nhát gan, lớn đầu bằng đấy rồi mà còn sợ cả sư tử đá...

– Thật là... đại học Kinh Hạ tại sao lại tuyển một người như vậy? Ngay ngày đầu tiên tới trường đã tự bôi xấu bản thân, thật mất thể diện...

– Bỏ đi, mồm miệng tích đức chút, chuyện có liên quan đến mình đâu!

...

Rất cục cựa cũng có bảo vệ của đại học đi ra, hơn nữa còn là vài người giải ngũ từ trong quân đội. Họ rẽ đám người đi tới đỡ Doãn Khoáng dậy, hỏi hắn:

– Anh bạn, bị làm sao vậy? Có muốn tới phòng y tế không?

Doãn Khoáng tự biết quá mắt mặt cho nên cũng không dám ngáy giấc lâu ở cửa trường nữa, chỉ nói:

– Cảm ơn, tôi không sao!

Sau đó, hắn không dám nhìn sư tử đá, cũng không dám nhìn mọi người mà chỉ cúi đầu đi vào cửa chính của đại học Kinh Hạ.

– Đợi tý đã!

Đang khi hắn sắp bước qua cổng, một người đi tới chắn trước mặt Doãn Khoáng:

– Bạn học này, tôi hoài nghi bạn không phải là sinh viên trúng tuyển đại học Kinh Hạ năm nay. Dù sao, hàng năm đều có rất nhiều kẻ lừa đảo lẫn theo sinh viên mới nhập trường, sau đó dùng đủ các loại thủ đoạn để lừa gạt những sinh viên chưa có kinh nghiệm. Cho nên, vì đảm bảo sự an toàn của mọi người, chúng tôi tuyệt đối không cho phép những kẻ có ý đồ bất chính lẫn vào trường. Đây là công việc của tổ Kỷ Luật chúng tôi, mời bạn phối hợp. Bạn có thể đưa giấy báo trúng tuyển của bạn ra đây được không?

Thanh âm của nam sinh này không nhỏ, những người chung quanh đều nghe thấy được. Nhất thời, mọi người rối rít nghị luận, có rất nhiều ánh mắt khác thường nhìn về phía Doãn Khoáng.

Doãn Khoáng nghe mà nhất thời khí huyết dâng trào.

Nam sinh cao lớn đẹp trai trước mắt này giống như lời của anh ta nói vậy, phòng ngừa người có ý đồ bất chính lẫn vào trường cho nên phải kiểm tra giấy báo trúng tuyển của Doãn Khoáng. Nhưng mà cái thái độ cao cao tại thượng như dùng để đối đãi với phạm nhân kia khiến cho lòng tự ái của Doãn Khoáng đau nhói!

Doãn Khoáng chưa bao giờ đi bắt nạt người khác. Những đứa trẻ đi ra từ vùng núi luôn vô cùng cần cù và chất phác nhưng núi rừng cũng rèn cho bọn họ dã tính và sự bất khuất kiên cường. Cho nên, Doãn Khoáng không sợ gây chuyện, cũng không sợ phiền phức.

Hắn oán hận nhìn chằm chằm nam sinh cao lớn đẹp trai trước mắt, che dấu tư ti thật sâu trong nội tâm. Doãn Khoáng quét mắt qua tấm thẻ đeo ở ngực của nam sinh đẹp trai, ghi nhớ tên hắn vào trong đầu.

Cổ Trạch Tắc.

Tay hắn cũng không dừng lại, đưa vào trong ba lô cũ kỹ, lấy ra một tờ giấy tỏa ra phong độ trí thức nồng đậm rồi ném nó vào trước ngực nam sinh đẹp trai.

Thấy thái độ của Doãn Khoáng, lông mày của Cổ Trạch Tắc nhăn nhu lại. Hắn mở tấm giấy báo nhập học ra, tỉ mỉ nhìn một hồi, lại gọi điện cho khoa chiêu sinh để xác nhận, cuối cùng mới trả lại giấy báo nhập học cho Doãn Khoáng.

– Bạn học Doãn, chào mừng tới đại học Kinh Hạ. Hy vọng bạn có cuộc sống học tập vui vẻ ở đây.

Doãn Khoáng nhận lấy tấm giấy báo trúng tuyển, không để ý tới Cổ Trạch Tắc đang khẽ nheo hai mắt nhìn mình mà đi lướt qua hắn.

Sau khi đi tới trước cánh cửa đại học Kinh Hạ, Doãn Khoáng nhấc chân bước vào bên trong trường...

Song, điều quý giá là cái chân vốn đã bước vào kia đột nhiên bị ngừng giữa ngưỡng cửa. Nhất thời, thân thể gầy yếu của Doãn Khoáng mất thăng bằng, ngã chúi về phía trước!

Ngay sau đó, mắt Doãn Khoáng tối sầm lại, hoàn toàn mất tri giác.

*

* *

Không biết qua bao lâu, Doãn Khoáng từ từ tỉnh lại. Chuyện thứ nhất Doãn Khoáng làm sau khi tỉnh lại không phải là suy nghĩ xem rốt cục có chuyện gì xảy ra, tại sao mình lại té xỉu mà là vội vàng sờ vào lồng ngực. Khi cảm giác được vật vẫn còn đặt trong lớp quần áo, hắn mới thở phào nhẹ nhõm:

– May quá! May quá!

Đây chính là số tiền mà hắn cực khổ lao động suốt hai tháng mới đổi được cùng với tất cả tiền hắn dành dụm, tất cả là mười lăm nghìn nguyên. Đối với Doãn Khoáng, nó không chỉ là tiền học phí, tiền sinh hoạt mà trên ý nghĩa nào đó, nó còn quan trọng hơn cả sinh mạng hắn. Đây là chứng minh cho sự tự lập của hắn, chứng minh hắn không cần phải dựa vào gia đình, chứng minh hắn có thể tự kiếm tiền nuôi bản thân, thậm chí còn có thể kiếm tiền đóng học phí cho em gái.

Vì thế, số tiền đó có ý nghĩa vượt qua giá trị thực của nó.

Xác định tiền không mất, Doãn Khoáng bắt đầu suy tư tình huống hiện tại của mình. Đồng thời hắn cũng chậm rãi đứng dậy, ngắm nhìn bốn phía.

Không nhìn không sao, vừa nhìn đã khiến cho Doãn Khoáng trừng lớn hai mắt, khuôn mặt để lộ sự khiếp sợ khôn cùng.

Hắn thấy cái gì?

Hắn thấy người, rất nhiều người.

Dĩ nhiên, rất nhiều người không phải là thứ khiến hắn khiếp sợ trợn mắt há hốc mồm. Bởi vì, thứ mà nước cộng hòa không hiếm nhất chính là người. So sánh với sóng người Doãn Khoáng từng gặp, tung đây chưa là cái gì. Nhưng lạ kỳ ở chỗ là những người này đều ngã trên đất, không biết vì sao đều hôn mê bất tỉnh. Bọn họ hoặc nằm úp sấp, hoặc nằm thẳng đơ, thậm chí còn có người gục mặt trên ngực người khác. Cảnh tượng này giống như một hình ảnh nào đó hắn từng xem qua trên mạng. Một đám người ngoại quốc vì kháng nghị chính sách nào đó của chính phủ mà đổ ra đường biểu tình, nằm la liệt trên đường để biểu thị sự bất mãn của bản thân.

Cảnh tượng trước mắt sao mà giống hệt với hình ảnh đó.

– Chuyện gì xảy ra vậy?

Đầu óc vốn sáng suốt của Doãn Khoáng giờ phút này rối tung mù.

Ngẩng đầu nhìn hoàn cảnh xung quanh. Bầu trời không phải là màu xanh thăm bao la mà là một màu đỏ sậm quỷ dị. Trên trời có những đám mây đen nối liền nhau, chỉ có thể nhìn xuyên qua chút mây mỏng mới nhìn được bầu trời màu đỏ sậm. Vàng mây đen lại yên tĩnh, hoàn toàn không hề có chút di động nào, làm cho người ta cảm giác như nó chỉ là một bức tranh khổng lồ lại vẽ giống như thật.

Cảm giác đè nén, vô cùng đè nén! Cho dù là thân thể hay nội tâm, Doãn Khoáng đều chưa bao giờ có cảm giác bị đè nén như bây giờ, thậm chí hắn còn không thở nổi.

Mà chung quanh, những tòa nhà hoặc cao hoặc thấp, hoặc trụ hoặc vuông... Vốn đây chỉ là những tòa nhà hiện đại bình thường nhưng đặc dị là màu sắc bên ngoài của chúng, toàn bộ đều là màu đỏ. Và đối lập với màu đỏ của những tòa nhà chính là cây cối trồng chung quanh chúng. Màu sắc của cây cối không phải là màu xanh biếc bùng bùng sức sống mà là màu xám tro, giống như đây không phải là vô số cây cối mà là từng đoàn từng đoàn bóng đen.

Trên ngọn cây màu xám tro đó là những trái màu u lam tậm gọi là hoa quả. Ánh sáng u lam lấp lờ lấp lờ giống như sao trời.

Quái lạ, quỷ dị, âm trầm!

Doãn Khoáng cảm giác như bản thân đang trong giấc mộng. Trong nhận thức bình thường của hắn, những cảnh tượng thế này chỉ có trong cơn ác mộng mới có thể xuất hiện. Doãn Khoáng đột nhiên muốn véo lên người mình một cái xem có đau hay không.

– Này, người anh em, đây là nơi nào vậy?

Khi mà Doãn Khoáng vẫn còn ngủ ngơ, đã lần lượt có người tỉnh lại. Bọn họ không người nào mà không giống Doãn Khoáng, mờ mịt không biết làm sao, có kẻ sợ hãi thét chói tai, có người khóc, có người tức giận mắng chửi. Trong lúc nhất thời, sân thể dục vốn yên tĩnh bỗng chốc náo nhiệt.

Người hỏi Doãn Khoáng chính là kẻ tỉnh lại ngay sau hắn.

Doãn Khoáng nhìn về phía người đó, là một thanh niên xấp xỉ tuổi hắn. Anh ta cũng là một thanh niên cao lớn đẹp trai, mặc toàn đồ hiệu nhưng vẻ mặt lại khá chân thành không khiến cho người ta chán ghét. Doãn Khoáng trả lời:

– Tôi cũng không biết. Tôi vừa mới tỉnh lại. Chẳng lẽ... nơi này chính là “đại học Kinh Hạ” sao?

Cậu thanh niên đẹp trai trợn to mắt.

– Chỗ này? Kinh Hạ? Không, đây tuyệt đối không phải Kinh Hạ. Tôi đã từng đi qua chỗ đó, khác hẳn nơi này. Hơn nữa, cậu cho là Kinh Hạ nổi tiếng cả nước lại âm trầm kinh khủng như thế này sao?

– Ê? Thứ gì mà nóng vậy? – Người thanh niên kia đột nhiên kêu lên một tiếng, bỗng rút chiếc thẻ từ trong túi tiền ra, rõ ràng là một tờ giấy báo trúng tuyển.

Gần như đồng thời, Doãn Khoáng cũng cảm thấy tay mình nóng ran. Hắn đưa tay lên nhìn, chính là tờ báo nhập học Kinh Hạ vẫn cầm trong tay. Lúc này, tờ báo nhập học tràn đầy phong độ trí thức đã thay đổi hoàn toàn. Nó lấy màu đỏ sậm làm tông chính, màu đen vẽ lên đường vân quỷ dị. Nếu như không phải bên trên còn có bốn chữ “đại học Kinh Hạ” thì hắn gần như cho rằng tờ giấy báo nhập học của mình đã bị đổi.

– Nhìn kia, bên trên còn có chữ! – Một thanh âm xa lạ vang lên.

– Quả thật... có chữ! A a... Ma!!

Doãn Khoáng hoảng sợ mở tấm giấy báo ra, rõ ràng thấy một màn làm hắn sờn tóc gáy.

Trên giấy báo nhập học đang cháy một ngọn lửa, ngọn lửa đó di chuyển viết ra một dòng chữ. Rõ ràng là...

CHÀO MỪNG ĐI TỚI TRƯỜNG ĐẠI HỌC KHỦNG BỐ!

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Lớp 1204

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Khu 1, dãy nhà số 13, tầng 3, phòng 1204.

Nhìn tờ giấy và ngọn lửa cháy đặt trên mặt bàn học, đầu Doãn Khoáng đặc như tương hồ. Hắn thậm chí cũng không biết bản thân làm sao đi từ “sân thể dục” kia tới phòng học này.

“Trường đại học khủng bố... trường đại học khủng bố...”

Trong đầu dường như có một ý thức mơ hồ hỗn độn, cũng có ý nghĩ mình bị bắt cóc tới “trường đại học khủng bố” này. Các luồng ý thức giao nhau lẫn lộn một chỗ, chẳng cái nào rõ ràng cả, chỉ có bốn chữ “đại học khủng bố” cháy rực bằng lửa kia là một mực bay lượn trong đầu.

– Này!

Doãn Khoáng đột nhiên bị người quát một tiếng, kéo hồn của hắn lại.

– Là cậu à?

Người này chính là thiếu niên đẹp trai đã nói chuyện với Doãn Khoáng ở “sân thể dục”.

– Thật trùng hợp! Không ngờ chúng ta lại được phân đến cùng một lớp. Làm quen trước đã, tôi họ Lê, Lê Sương Mộc. Sương trong sương tuyết, Mộc trong trát phong mộc vũ (dải gió dầm mưa).

– Xin chào. – Doãn Khoáng nắm tay hắn:

– Tôi tên Doãn Khoáng. Khoáng trong tâm khoáng thần di (vui vẻ thoải mái).

Sau khi giới thiệu xong, Doãn Khoáng hiếu kỳ hỏi:

– Cậu hình như không có chút khăn trương sợ hãi nào?

Doãn Khoáng nhìn những bạn học ở xung quanh, ai cũng mang bộ dáng thấp thòm, thậm chí còn có kẻ sắc mặt trắng bệch, nước nờ khóc. Dĩ nhiên, cũng có người tổ chất tâm lý tốt nhưng không được sáng sủa như Lê Sương Mộc kiểu này, thật sự là khác lạ.

– Sao lại phải khăn trương sợ hãi? – Lê Sương Mộc cười hỏi ngược lại.

– Ờ thì... – Doãn Khoáng không trả lời được, đành hỏi ngược lại:

– Chẳng lẽ không nên sợ hãi sao? Đột nhiên lại đi tới một nơi quỷ dị thế này!

Lê Sương Mộc cười khỏ một tiếng, lắc đầu nói:

– Nhưng mà sợ hãi hay khăn trương thì có hữu dụng gì đây? Cho dù thế nào đi chăng nữa thì chúng ta cũng đã tới nơi này rồi. Cậu nói có phải không...

Hắn giống như đang nhớ lại chút chuyện cũ, thần nhiên nói:

– Mọi lúc mọi nơi đều phải giữ cho đầu óc tỉnh táo, đây là chương trình tôi vẫn được huấn luyện.

Nhìn Lê Sương Mộc sáng sủa như ánh mặt trời, giờ phút này vẫn còn mang bộ dáng cơ trí thành thực, còn có tâm thái thần nhiên tự tại, Doãn Khoáng cảm thán trong lòng: “Lại một người có chuyện cũ...”

Doãn Khoáng gật đầu nói:

– Cậu nói rất đúng! Vừa mới đến thì cứ yên tĩnh là tốt nhất.

Nói chuyện với nhau một hồi, Doãn Khoáng bị sự bình tĩnh của Lê Sương Mộc lấy nhiễm, bất an trong lòng cũng dần tiêu tán.

Dần dần, mấy người chung quanh cũng gia nhập nói chuyện với hai người, thông qua đối thoại để xua đi lực chú ý của mình với những tâm tình tiêu cực.

– Tôi họ Vương, Vương Ninh. Aiz, vốn là cao hứng phấn chấn tới báo danh đại học, không ngờ đột nhiên lúc đi xuống lầu thì ngã một phát... Sau đó thì, trước mắt tối sầm, bản thân đã đi tới nơi này rồi... – Người ngồi trước Doãn Khoáng quay lại nói.

Vương Ninh cũng bình thường giống như tên của hắn vậy, diện mạo thanh tú, trên mặt đeo kính nhưng cặp mắt kính kia không thể che dấu được sự sợ hãi trong mắt hắn.

– Ai mà biết được cơ chứ! Thật sự là số đen như chó, học tập học máu ra mới thì được tám bằng đại học, thế quái nào mà lại bị đưa tới cái nơi quỷ dị này... Aiz, cũng không biết ba mẹ nghe tin tôi mất tích thì sẽ thế nào, chắc sẽ lo lắng chết mất. Đứng rồi, tôi tên Ngụy Minh, Minh trong quang minh.

Ngụy Minh có vóc người cao lớn, cắt đầu đỉnh, khuôn mặt kiên cường, má trái vẫn còn một vết sẹo rất mờ, có lẽ hắn cũng từng là một thiếu niên nổi loạn.

– Mọi người nói xem... liệu có phải là bắt... bắt cóc không?

Một giọng nói yếu ớt, nhẹ nhàng dịu dàng chen vào. Mọi người nhìn lại rồi không khỏi tỏa sáng hai mắt. Người nói là một nữ sinh nhỏ nhắn xinh xắn, ánh mắt to, da thịt trắng như tuyết, mắt ngọc mây ngài, thanh thuần động lòng người. Đặc biệt là lúc này, bộ dáng sợ hãi kia thực sự khiến cho người ta trù mến. Đàn ông con trai nhìn cô thực sự là sinh ra ý nghĩ kéo cô vào lòng, ngọt ngào dỗ dành an ủi một phen.

Nữ sinh kia rõ ràng là bị ánh mắt của mọi người dọa cho sợ hãi. Cô khẽ co người lại, giống như chú thỏ nhỏ bị kinh hãi. Nhưng Lê Sương Mộc không hề bị bộ dáng thanh thuần của cô ảnh hưởng, chỉ hơi có chút kinh diễm rồi thôi. Hắn mở lời phân tích:

– Chắc hẳn không phải bắt cóc. Chuyện từ khi bắt đầu cho tới giờ đều đã vượt xa khỏi sự tưởng tượng và nhận thức của chúng ta, tỷ như đột nhiên lại tới đây, tỷ như dòng chữ thông báo quỷ dị trên tờ báo nhập học rồi còn cả những ý thức hỗn loạn trong đầu nữa. Tất cả mọi thứ đều như câu chuyện thần thoại... Ha ha, nếu như bọn cướp có thủ đoạn lợi hại như thế thì bọn chúng cần gì phải dựa vào việc bắt cóc tổng tiền.

Doãn Khoáng cũng rất đồng ý:

– Hơn nữa, tôi là một con quỷ nghèo. Nếu quả thực có chuyện bắt cóc thì bọn họ sẽ tuyệt đối không bắt cóc tôi, làm vậy quá là ngu!

Lời nói đồng nhất của Lê Sương Mộc và Doãn Khoáng làm cho nữ sinh nhát gan được uống liều thuốc an thần.

– Nhưng mà... rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Đang khi Doãn Khoáng muốn nói “tôi cũng không biết” thì đột nhiên một tiếng gầm giận dữ vang lên trong phòng học. Sau đó là những thanh âm loảng choảng, tiếng rầm rầm do bàn ghế va chạm vào nhau.

– Mẹ kiếp! Có gan thì mày nói lại lần nữa xem nào!

Chỉ thấy một nam sinh hung thần ác sát để trần cánh tay, chỉ vào một nam sinh đang ngồi dưới đất, có diện mạo không tệ nhưng khuôn mặt tái nhợt. Đường như nam sinh ngồi dưới đất kia nói một câu không hợp ý là hắn có thể vác ghế nện thẳng xuống đầu anh ta luôn.

Nam sinh có sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lạnh lùng vươn tay sờ vết máu bên khóe miệng, khắc ra một bãi đờm rồi đáp lại:

– Nói thì nói! Đỗ Phương, mày là một thằng vút đi! Tiền không có, quyền cũng không! Hừ, Nặc Mạn đi theo mày không được cái gì cả. Mày ngay cả bản thân cũng không nuôi nổi còn muốn Nặc Mạn đi theo chịu khổ cùng sao? Sớm muộn gì cô ấy cũng sẽ bị một lão già bụng phệ nào đó lôi về nhà làm bà hai, sống một cuộc sống bi thảm. Nhưng tao không giống với mày, tao...

– Trương Diệu Tông, tao... tao giết chết mày! A!!

Nam sinh cao to tên Đỗ Phương kia hung ác nện cái ghế cầm trong tay xuống. Lần này, hắn ta đập thật, án mạng rất có thể sẽ xảy ra. Nam sinh có sắc mặt tái nhợt sợ hãi lùi về sau.

Nhưng mà cái ghế kia cuối cùng cũng không đập thật xuống.

Một bóng người màu trắng đột nhiên chui ra ôm lấy thất lưng của Đỗ Phương, cứu Trương Diệu Tông một mạng.

Cái bóng trắng này rõ ràng là Lê Sương Mộc.

– Mày làm cái đó có thể? Cút mau! Bớt can thiệp vào chuyện của bố mày, nếu không bố giết cả nhà mày!

Người kia hiển nhiên bị lửa giận thiêu đốt lý trí, giống hệt một con chó điên thấy người nào cũng cắn.

Lê Sương Mộc đứng giữa hai người, khuôn mặt lạnh lùng như băng.

– Tôi không muốn quản mấy chuyện tào lao nhưng hiện tại chúng ta đều chung một lớp. Trước khi mọi chuyện được làm sáng tỏ, tôi không muốn xảy ra

thêm sự việc phức tạp nào. Ân oán của hai người các cậu không nên ảnh hưởng tới lớp học có ba mươi thành viên này.

Không sai, cái lớp này có ba mươi người kể cả nam sinh và nữ sinh, đều tuổi chừng hai mươi.

Nghe Lê Suong Mộc nói, tất cả mọi người đều gật đầu đồng ý:

- Đúng rồi, cho dù có thâm thù đại hận gì cũng không phải giải quyết bây giờ.
- Không sai... ai biết lát nữa sẽ có chuyện gì xảy ra. Hai người đừng có liên lụy tới chúng tôi.
- Hai thằng đàn ông vì một con đàn bà mà đánh đánh giết giết! Có cần thiết phải thế không?

Mọi người mỗi người một câu, lời kéo lại chút lý trí cho Đỗ Phương đang nổi trận lôi đình. Hắn oán hận thả cái ghế trong tay xuống rồi ngồi trở lại chỗ của mình.

Doãn Khoáng đi tới hỗ trợ, đặt những chiếc bàn đồ ngang đồ ngửa vào chỗ cũ nhưng không nghĩ là cái người tên Trương Diệu Tông kia không hề cảm ơn, còn nói:

- Không cần mày giả mù sa mưa, tự tao biết làm.

Doãn Khoáng nhún vai, quay trở về chỗ ngồi.

Đúng lúc này, cánh cửa phòng học đột nhiên bị mở ra, không, phải nói là bị đá văng ra! Cú đá vô cùng thô lỗ và cuồng bạo. Tiếng “rầm” rất to làm cho màng nhĩ của mọi người bị chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Hỏa diễm queen

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Sau đó, một cô gái cao gầy, phía trước lòi, phía sau vênh sải chân bước vào lớp học. Mái tóc bông bênh màu đỏ giống như cướp biển nhẹ tung theo gió. Đi tới trước bục giảng, một đôi mắt đỏ quét qua mọi người ở phía dưới. Đôi mắt giống như ngọn lửa nhưng lại không có chút nhiệt độ nào. Phàm là người nào bị tầm mắt của cô quét qua đều lạnh đến run rẩy cả người. Cảm giác của mọi người không phải là được một mỹ nữ nóng bỏng liếc mà là bị một con thú hung dữ nhìn chằm chằm.

Cảm giác như vậy thật sự quái dị.

- Có chuyện gì vậy?

Người phụ nữ giống như ngọn lửa kia nhìn bàn ghế xóc xếch liền lạnh lùng hỏi một câu.

Hoàn toàn yên tĩnh.

Chỉ có nam sinh sắc mặt tái nhợt và nam sinh vóc dáng cao lớn yên lặng kê lại bàn.

Rầm!

Bàn tay mảnh khảnh vỗ lên trên bục giảng phát ra tiếng vang không lồ:

- Lũ oắt con! Tại chúng mày bị đieć hết sao? A! Chẳng nhẽ bố mẹ chúng mày không dạy cho chúng mày biết thế nào là lễ phép sao? Hay là bố mẹ chúng mày cũng giống chúng mày, đều là một lũ mất dạy!

Doãn Khoáng nghe vậy liền tức giận đứng dậy. Hắn hận nhất là người khác vũ nhục người thân của hắn. Từng có một người vì quấy rầy em gái hắn mà bị hắn đánh cho thương tích đầy người, phải vào bệnh viện.

- Tùy ý đánh giá bố mẹ người khác thì là kẻ có dạy sao? Còn nữa, cô là ai?

Người phụ nữ trên bục giảng nhìn Doãn Khoáng một cái, ánh mắt kia giống như là nhìn một người chết vậy... Đột nhiên, trên khuôn mặt lạnh lùng của cô nở một nụ cười. Cô ta vốn rất đẹp, trưởng thành, gợi cảm, nóng bỏng, giờ lại nở nụ cười nên càng nghiêng nước nghiêng thành. Sự tương phản không lồ khiến cho mọi người trong phòng học rung động, nhất thời không kịp phản ứng.

– Giỏi lắm! Nề chúng mày là một lũ tay mơ, bà đây không so đo với chúng mày. Còn cậu nữa... – Cô ta nhìn Doãn Khoáng, nói:

– Lá gan không nhỏ, dám dùng lời đó nói với tôi. Nhưng mà, tôi tán thưởng dũng khí của cậu, lần này bỏ qua. Được rồi, tôi thu hồi lời nói vừa rồi, hiện tại cậu có thể ngồi xuống.

Rất hiển nhiên, đây là một người phụ nữ cường thế. Cô ta nói xong cũng không thêm đề ý tới Doãn Khoáng nữa.

– Tôi mặc kệ mấy người có quen biết nhau hay không, có ân oán linh tinh gì hay không, tôi phải cho các người lời khuyên đầu tiên. Đó chính là bây giờ các cô các cậu là người cùng một lớp, là bạn học. Nếu như ngay chính trong đoàn thể lớp các người cũng không thể đoàn kết chung một chỗ... các người nhất định sẽ chết rất thê thảm, vô cùng thê thảm...

Mặc dù trong phòng học không có gió nhưng mọi người rõ ràng cảm giác được một con gió lạnh thổi qua mặt mình, sau đó xâm nhập vào tận sâu trong nội tâm.

– Được rồi!

Người phụ nữ giống như ngọn lửa kia hất tóc mình ra sau. Bộ ngực căng đầy được bó chặt trong áo da hơi run rẩy, khiến cho các nam sinh điên cuồng nuốt nước miếng.

– Đầu tiên xin tự giới thiệu, tôi gọi là Hỏa Diễm Queen. Các cô các cậu có thể gọi tôi là Queen hoặc là Hỏa Diễm. Các người thuộc lớp... Tôi xem nào, ừm, là lớp 1204. Còn tôi chính là phụ đạo viên của các người.

– Thì ra là giáo viên. – Một nam sinh ngả ngón cười nói:

– Cô giáo ơi, em thật xinh đẹp. Hỏa Diễm Queen, thật là nóng bỏng, không biết tên thật của em là gì vậy?

Dường như nam sinh này có ham mê đặc thù với nữ vương, đôi mắt lập lòe tỏa sáng, không có chút khiếp đảm lúc vừa rồi.

Hỏa Diễm Queen nói:

– Tên thật à? Tôi nhớ lại đã... Quên rồi, lâu lắm rồi không dùng tên thật cho nên qua bao năm cũng không nhớ nữa. Mặt khác, nhóc con, cậu chẳng hề muốn tán tỉnh tôi? Vốn là nữ vương cho nên ngực chứa biển lớn, tôi sẽ cho cậu một cơ hội... Dĩ nhiên, có thể làm được hay không thì phải xem bản lĩnh cậu ra sao đã.

– Ô! Thật sự là “ngực” chứa biển “lớn”. Cô giáo, số điện thoại của em là gì? Rảnh rồi anh sẽ mời em đi “Hà Đường Dạ Sắc” (bóng đêm hồ sen).

Không khí phòng học sống động hẳn lên. Các nam sinh ồn ào giống như quên sạch nỗi sợ hãi và bất an lúc trước. Bọn họ cảm thấy, cho dù ở chỗ nào nhưng có cái nghề “giáo viên” quen thuộc này là có thể làm cho sự lo âu thấp thỏm trong lòng học sinh biến mất. Trừ các giáo viên biến thái ra, còn đâu hầu hết các giáo viên đều vô hại đối với học sinh sinh viên.

Hỏa Diễm Queen không đề ý tới hẳn nữa, quay ra nói:

– Được rồi, lũ nhóc con, các cô các cậu tốt nhất đừng ngắt lời tôi nói, thời gian của tôi vô cùng quý giá, tôi không muốn lãng phí trên người lũ nhóc các người... Mặc dù tôi là phụ đạo viên nhưng danh hiệu “phụ đạo viên” ở nơi này cũng chẳng có cái lợi gì. Cho nên tôi sẽ không rảnh rỗi tới nuôi dạy các cô các cậu. Mặc dù đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt nhưng rồi có lẽ cũng sẽ là lần cuối cùng. Nếu như không phải “Hiệu Trưởng” chết tiệt kia muốn vậy, tôi không thèm tới nhìn các cô các cậu đâu.

Hỏa Diễm Queen nói liên tù tì một hồi:

– Như các người đã biết, nơi này là “đại học khủng bố”.

– Một loạt các vấn đề như nơi này là nơi nào, tại sao lại tới đây... vân vân... đừng có hỏi và cũng đừng đi tìm đáp án. Rất đáng tiếc bởi vì tôi cũng muốn biết nhưng vẫn không biết gì. Cho nên, thay vì quẩn quýt với nghi vấn đây là đâu thì không bằng các cô các cậu hãy tiếp nhận thực tế, trụ ở đây cho vững. Sau đó, “cuộc sống đại học” của các người tới rồi. Các người bây giờ là sinh viên “năm thứ nhất”. “Chương trình học” của các người cũng tương đối đơn giản nhưng đây cũng là khoảng thời gian nhàn nhã cuối cùng trong cái “đại học” này. Bốn năm “đại học”, nếu các cô các cậu bỏ phí năm đầu... Thật đáng tiếc, ba năm sau này, các cô các cậu tuyệt đối khó mà qua nổi. Ở lại chỗ này, sau này các cô các cậu sẽ rõ, nơi này rất thần kỳ, cũng không cần tôi phải nói nhiều nữa.

– Tôi nghĩ là, tốt nhất các cô các cậu không cần “trốn tiết” không thì sẽ phải chịu sự trừng phạt vô cùng nghiêm trọng. Nếu như tất cả đều thuận lợi, các người sống sót được tiếp, hơn nữa lấp đầy “học phần”, “đánh giá tổng hợp” vượt qua kiểm tra, đợi đến lúc lên “năm bốn”, các người sẽ được “Hiệu Trưởng” phát cho bằng “Chứng nhận tốt nghiệp”. Sau đó, các người được mang theo tất cả, rời khỏi cái nơi đáng chết này... Dĩ nhiên, đó chỉ là một giấc mộng xa xôi không thể thành hiện thực. Theo tôi được biết, trước mắt trường học của chúng ta chưa có một người nào đạt được tấm bằng “Chứng nhận tốt nghiệp” kia.

– Được rồi, tôi chỉ nói thế thôi, có thể hiểu được bao nhiêu thì phải xem vào chính bản thân của các người đấy. Đợi lát nữa sẽ có ba “trợ giảng” tới giúp đỡ mấy lũ nhóc tay mơ các người. Nhắc nhở thân thiện này, tốt nhất là các người khách khí với “trợ giảng” một chút, nếu không... ha ha, nếu không sẽ rất thê thảm.

– Nhắc nhở cuối cùng, mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng đừng có kinh ngạc, bởi vì nơi này là “đại học khủng bố”. Cầu nguyện đi, lũ nhóc, chỉ mong tương lai có thể gặp lại các cô các cậu.

– Chờ chút đã cô giáo.

Lê Sương Mộc đứng lên, nói:

– Tôi có một vấn đề muốn xin hỏi cô.

Hòa Diễm Queen không thể không dừng lại, phiền hà nói:

– Thật đáng tiếc, tôi không phải bảo mẫu của các cô các cậu, cũng không có nghĩa vụ giải đáp mấy vấn đề ngu ngốc cho các cô các cậu. Hơn nữa, tôi cũng nói rồi, đợi lát nữa sẽ có ba “trợ giảng” tới đây. Bọn họ sẽ ở với các người một tuần. Trong thời gian đó, các người có bất kỳ vấn đề nào thì cứ việc lên tiếng hỏi thăm, điều kiện tiên quyết là họ đồng ý trả lời. Thật ra thì, nếu tôi là cậu, tôi sẽ hỏi ít, làm nhiều.

– Tạm biệt!

Vội vàng tới rồi lại vội vàng đi! Đợi cho tới khi mọi người phản ứng lại, bóng dáng giống như ngọn lửa kia đã biến mất không còn.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: “Trợ giảng”

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

– Cô ta oanh oanh liệt liệt tới, sau đó lại lặng lặng lẽ lẽ đi, còn bỏ lại một đám mây mù không mang theo nữa...

Nam sinh có khuynh hướng ham mê nữ vương than thở một tiếng.

Mọi người ở đây còn chưa thoát khỏi rung động từ Hòa Diễm Queen thì đã có ba người đã lần lượt vào phòng.

Ba người, hai nam một nữ. Nữ thì dung tư bình thường nhưng vóc người vô cùng tốt, thuộc về loại hình nhìn qua không thể dễ lòng bình thân. Cô mặc một bộ quần áo thể thao khá nhân hạ. Đứng bên cạnh cô là hai người đàn ông một thấp một cao. Người bên trái cao tới hai mét, lưng dài vai rộng giống như một con gấu Bắc Cực, đôi mắt vô cùng hữu thần. Nam sinh bên phải cũng không thấp, cao tới một mét bảy, vóc dáng gầy gò, bộ dáng lôi thôi lếch thếch, khuôn mặt tái nhợt giống như một neet vô công rồi nghề (Not in Education, Employment or Training – không học hành, không việc làm, không đào tạo).

“Ba người này chính là trợ giảng?”

Mọi người đều nghi ngờ.

Cô gái ở giữa giải đáp nghi vấn của mọi người. Cô bước lên trước một bước, nói:

– Giới thiệu chút, tôi tên Kỳ Văn, là một trong số trợ giảng của các bạn.

– Hùng Bá! – Người cũng như tên, khí phách như gấu.

– Chào mọi người, tôi tên Trạch Nam.

Bên dưới dần nghị luận nhiều hơn, phòng học yên tĩnh thoáng chốc đã ồn ào.

Hùng Bá lạnh lùng liếc mắt nhìn mọi người trong phòng, hừ lạnh một tiếng:

– Tốt nhất là cầm cái miệng của mấy người lại, nếu không tôi sẽ tự dùng tay xé nát nó.

Vừa nói, hất lại thè lưỡi liếm môi, dường như có chút vội vã không thể chờ được.

– Thân là “trợ giảng”, mặc dù tôi không thể giết các người nhưng tôi tự hỏi để bản thân cho các người một chút trừng phạt cũng không sao... và tiền chữa trị tôi cũng không cần bỏ ra... hắc hắc...

– Cất! Chẳng qua chỉ là một trợ giảng nho nhỏ mà lại ăn nói ngông cuồng như thế. Hừ, cho dù là hiệu trưởng của trường đại học này tới đây cũng phải biết điều gọi một tiếng cậu Tiểu, mày tính là cái gì?

Một nam sinh dường như bị đè nén đã lâu, tức giận đập bàn, đứng bật dậy chỉ vào mặt Hùng Bá.

Ba trợ giảng nghe xong không khỏi liếc mắt nhìn nhau.

Sắc mặt của bọn họ khá là quái dị, có thương hại, có buồn cười, có tức giận cũng có chút hả hê.

Mấy người Lê Surong Mộc và Doãn Khoáng ngồi ở dưới không khỏi nghi hoặc nhìn một chút, lòng tràn đầy nghi ngờ.

– Thế nào?

Hùng Bá không coi ai ra gì, quay sang hỏi Trạch Nam, không hề để nam sinh vừa kêu gào kia vào mắt.

Trạch Nam nhún vai nói:

– Tùy.

Kỳ Văn nói:

– Đừng giết chết là được.

Hùng Bá hắc hắc cười một tiếng, để lộ hàm răng trắng bóc. Sau đó, hắn bước tới gần nam sinh kiêu ngạo kia.

Đúng lúc này, Doãn Khoáng đột nhiên ngửi được một mùi vị rất nồng... đó là mùi máu tươi. Hắn đã từng giúp người khác giết lợn cho nên vô cùng quen thuộc với mùi máu tươi. Nhưng mà... tại sao hắn lại ngửi được cái mùi máu tươi vô cùng nồng đậm đó trên người Hùng Bá?

Không chỉ có hắn, rất nhiều người đã thay đổi sắc mặt, trở nên quái dị, sợ hãi, ghê tởm, tái nhợt.

– Nguy hiểm! – Lê Surong Mộc nói.

Nam sinh kiêu ngạo kia biến sắc mặt.

– Mà... mà muốn làm cái gì?

Hùng Bá cười hắc hắc, nói:

– Không có gì, chỉ là cho cậu một bài học khó quên thôi.

Sau đó, hắn vươn bày tay to như cái quạt hương bồ, xách nam sinh kiêu ngạo kia lên như xách một con gà con.

– Nhóc con, sau này nhớ kỹ, phải lễ phép với học trường, biết chưa? Nếu không, tôi sẽ giết cậu. Nhìn nhóc con nhà cậu đoán chừng chắc chỉ khoảng năm sáu chục năm tuổi thọ, giết cậu sáu lần rồi, cậu nói xem cậu có chết không?

Sau đó, hắn nắm chặt cánh tay của nam sinh kiêu ngạo.

– Hắc hắc, hãy hưởng thụ cái cảm giác đau đớn này cho tốt đi, chỉ mong sau này cậu đừng nghiệm nó là được...

Ngay sau đó, nam sinh kiêu ngạo kêu lên một tiếng thảm thiết.

Đôi tay của hắn đã bị Hùng Bá dễ dàng đứt xuống, máu tươi phun ra tung tóe! Hai cánh tay cụt bị Hùng Bá ném đi như đồ bỏ.

– A!!

Tiếng kêu thảm thiết không chỉ của nam sinh kiêu ngạo kia mà còn của mọi người nữa.

– Giết người rồi...

– Cảnh sát... Báo cảnh sát...

– Máu... Máu kia...

Ánh mắt mọi người nhìn về phía Hùng Bá đều tràn đầy sợ hãi và kiêng kỵ, có người còn bị hù dọa muốn bỏ chạy khỏi phòng học nhưng không ngờ lại không thể nào mở cửa nổi, cũng có người thậm chí còn bị dọa sợ đái cả ra quần.

Giờ khắc này, lời nói lúc nãy của Hỏa Diễm Queen hiện ra trong đầu mọi người:

– Tốt nhất là các người hãy khách khí với trợ giảng một chút.

Cái gì mà trợ giảng, rõ ràng là ma quỷ giết người không chớp mắt mà!

– Tôi... tôi muốn xin nghỉ học! Tôi không học nữa... Mẹ, mẹ... con muốn mẹ... – Nữ sinh bị dọa đá ra quần kia vừa khóc vừa hò.

– Xi... – Hùng Bá hừ lạnh một tiếng:

– Câm hết mồm lại cho tôi! Âm ỉ muốn chết, phiền phức quá! Tất cả đều về chỗ ngồi, ngay lập tức!

Không người nào dám cãi lại! Sự lãnh khốc và tàn nhẫn của Hùng Bá khiến cho mọi người đều cảm giác mình giống một con cừ non.

– Nhóc con, cậu mà dám lăm mồm nữa, tôi sẽ giết cậu!

Nam sinh kiều ngạo bị chặt đứt cánh tay không dám kêu la nữa, mặc dù chỗ cụt tay rất đau, đau đến nỗi muốn ngắt đi nhưng giờ phút này nỗi sợ hãi với Hùng Bá trong lòng hắn đã chiến thắng tất cả. Hắn rất biết điều, ngậm miệng nín nhịn.

– Yên tâm đi, nếu như trên người cậu có tiền thì lập tức hô lên “trị liệu”. “Nó” sẽ chữa lành cho cậu. Dĩ nhiên, nếu như trên người cậu không có, vậy thì cậu xong rồi, mặc dù không chết nhưng cậu sẽ phải chịu đau đớn trong một thời gian không ngắn.

– Tôi... có... Trị liệu! Trị... trị liệu!!

Nam sinh kiều ngạo quát lên như điên. Đột nhiên hắn chỉ cảm thấy trong đầu xuất hiện một âm thanh kỳ dị:

– Quét hình thân thể... Tôn thương cấp độ F... Hai cánh tay gãy lìa... Dự tính tốn 100 “học điểm”... Phát hiện học viên Tiêu Chương có tiền giấy 10000 nguyên tương đương với 100 điểm... Hiệu quả của danh hiệu “Học viên tay mơ” phát động... Tiêu phí trị liệu giảm phân nửa... Bắt đầu trị liệu...

Cho nên, mọi người vẫn còn đang kinh hồn chưa định thì nay lại tiếp tục trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn trước mắt. Hai cánh tay gãy lìa trên đất tự động bay lên gắn vào bả vai người kia. Vết máu lầy lội trên đất cũng ào ào trở về cơ thể. Cảnh tượng này giống như một đoạn phim quay ngược cảnh hắt nước trên ti vi.

– Mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng đừng có kinh ngạc.

Lời nói của Hòa Diễm Queen lại hiện lên trong đầu mọi người một lần nữa.

– Fuck! Nơi này rốt cục là nơi nào? – Nam sinh có khuynh hướng mê nữ vương kia không nhận được thấp giọng rống giận.

Kỷ Văn nhìn phản ứng của mọi người rồi nói:

– Được rồi, hiện tại rốt cục cũng yên tĩnh chứ?

Không người nào dám nói chuyện.

– Hiện tại, lấy giấy báo trúng tuyển của các người ra, lặng yên suy nghĩ biến nó thành đồng hồ đeo tay, nhẫn, kính hoặc là một ít đồ vật khác, tốt nhất là những đồ vật gọn nhẹ tiện mang theo bên người!

Mọi người theo lệnh mà làm.

Doãn Khoáng nhìn tờ giấy báo trúng tuyển đại học Kinh Hạ, đầu óc trống rỗng. Cuối cùng, hắn chỉ có thể than thở:

– Đồng hồ đeo tay.

“Bùng” một tiếng! Giấy báo trúng tuyển đột nhiên bốc cháy, sau đó ngọn lửa lụi tàn, một chiếc đồng hồ điện tử bình thường đến không thể bình thường hơn xuất hiện ở trên tay Doãn Khoáng.

Hắn đưa mắt nhìn những người xung quanh, mọi người cũng là như thế, hoặc là đồng hồ đeo tay, hoặc là nhẫn, hoặc vòng tay, cũng có người biến nó thành điện thoại di động.

– Sau đó, cầm lấy đồ mà các người vừa biến hóa ra, mặc niệm “thuộc tính cá nhân”.

Mọi người máy móc làm theo. Sau đó, mọi người trong phòng đều giống như lâm vào sự yên tĩnh chết chóc.

Ánh mắt của tất cả đều nhìn về phía trước nhưng vấn đề là phía trước bọn họ không có cái gì cả. Mặc dù thế, bọn họ vẫn rất tập trung tinh thần, vẻ mặt còn không ngừng biến hóa.

– Có muốn xem thuộc tính của chúng nó không? – Trạch Nam đột nhiên cười khi khi hỏi.

– Không có hứng thú! – Kỷ Văn nói ngắn gọn.

Hùng Bá nói:

– Thôi đi... Tôi biết cậu muốn làm cái gì nhưng những chuyện này không liên quan đến chúng ta... Nếu để cho các “học trường” biết thì lại rách việc.

– Vậy được rồi... Hắc hắc, tư vị làm trợ giảng cũng thật tốt. Tôi nghĩ, trợ giảng năm ngoài của chúng ta cũng giống như chúng ta bây giờ đây nhì. Bọn họ khi đó, đến cả cái móng cũng vênh lên trời. Tôi nhớ cái thằng Độc Lang kia còn tát tôi một cái. Đáng tiếc, tôi chưa kịp tìm nó báo thù thì nó cũng đã hao hết “tuổi thọ” rồi tử ọ. May cho nó đấy...

Hùng Bá cười một tiếng:

– Nói cũng đúng! Không ngờ hiệu quả của cái danh hiệu “trợ giảng” này lại lớn vậy. Chết cũng không bị giảm “tuổi thọ” còn có thể thu hoạch năm mươi lần học phần, hơn nữa, “Chương trình học” của “đại học năm thứ nhất” lại đơn giản như vậy, nói không chừng còn có thể đạt được thu hoạch tốt gì đấy. Duy nhất một rắc rối mỗi học viên mới mà chết đi thì lại mất 1 điểm “đánh giá tổng hợp” cùng với 0.5 điểm “đánh giá cấp F”.

Kỷ Văn thờ dài nói:

– Đúng thế, mỗi một người trong chúng ta phải trải qua một “tràng cảnh” mới có thể hoàn thành 2 điểm trụ cột “đánh giá tổng hợp”. Nói cách khác, chỉ cần chết hai người là chúng ta sẽ mất trắng điểm của một “tràng cảnh”. Thu hoạch “đánh giá cấp độ” thì lại càng khó khăn. “Nó” quả thực không dễ chơi, ở cái “đại học” này, tuyệt đối không có một miếng bánh ngon tự rụng rơi xuống đầu. Chúng ta vẫn nên làm tròn chức trách bảo mẫu cho lũ gà mờ này thì hơn.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: “Thuộc tính cá nhân”;

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tròn trừng nhìn thẳng, không phải vì có gái xinh hay giai đẹp hấp dẫn. Bọn họ đã vượt qua độ tuổi trẻ người non dạ thừa hormone rồi. Họ tròn mắt lên như vậy là do trước mắt xuất hiện một màn hình ánh sáng màu lam nhạt, phía trên hiển thị rất nhiều thứ hấp dẫn ánh mắt của họ.

Doãn Khoáng cũng thế, đôi mắt hắn tròn trừng lên sau khi mặc niệm “thuộc tính cá nhân”.

Màn hình kia không lớn lắm, tổng cộng chia làm tám phần, thể hiện đầy đủ tư liệu toàn diện về Doãn Khoáng. Các phần thuận theo đúng thứ tự kim đồng hồ là:

– Một: Tin tức

Họ tên: Doãn Khoáng

Giới tính: Nam

Tuổi: 19

Giới thiệu cá nhân vắn tắt: Một thiếu niên tới từ vùng sơn thôn thần bí, bề ngoài chất phác che dấu dã tính hung hãn trong nội tâm, vô cùng hiếu thảo. Cha tên Doãn Tri Thanh, là nông dân. Mẹ tên Trương Tú, là nông dân. Em gái tên Doãn Linh Nhi, là học sinh. Em gái tên Doãn Lung Nhi, là học sinh. Có ít nhất hai mươi người thân thích. Đã thi đậu “đại học Kinh Hạ”.

– Hai: Thuộc tính (Thông tin trong ngoặc đơn là nhắc nhở thiện chí)

Tuổi thọ: 34 (Ghi nhớ, mỗi một lần chết sẽ trừ mười năm tuổi thọ! Đánh giá: Anh bạn, đoán mệnh không phải lỗi của anh nhưng xin anh hãy quý lấy tính mạng! Ở “đại học” cái gì cũng có thể xảy ra!)

Sinh mệnh: 15 (Nhắc nhở: sinh mệnh về 0 là chết.)

Năng lượng: 11 (Nhắc nhở: cách gọi chung của các loại năng lượng như chân khí, huyết năng, ma pháp, chân nguyên... Khi bạn có được loại năng lượng nào, “năng lượng” sẽ biến thành năng lượng tương ứng. Ví dụ nếu bạn tu luyện nội công tâm pháp, trị số năng lượng sẽ chuyển thành trị giá chân khí.)

Sức mạnh: 3 (Giải thích: biểu hiện ra toàn bộ uy lực và thương tổn bạn tạo thành khi công kích toàn lực. Công kích toàn lực sẽ tạo thành thương tổn tới giá trị sinh mệnh.)

Nhanh nhẹn: 5 (Giải thích: tốc độ di động, tỷ lệ né tránh.)

Trí lực: 7 (Giải thích: trước mắt đã mở não vực, có thể chịu tải lượng kiến thức và năng lực logic lớn nhất... Còn lại, tự thăm dò.)

Phòng ngự: 2 (Giải thích: năng lực chống cự thương tổn. Thương tổn thực tế bằng thương tổn ban đầu trừ phòng ngự.)

Linh xảo: 5 (Giải thích: biểu hiện năng lực phản ứng của bạn.)

Cảm giác: 6 (Giải thích: năng lực phát hiện nguy hiểm.)

Mị lực: 4 (Giải thích: thuộc tính đặc thù, bạn hiểu chứ?)

– Ba: Số liệu

Học điểm (gần giống với tiền): 0

Học phần (mỗi khi học xong một tiết học sẽ được 2 điểm học phần. Đây là trụ cột giúp bạn tốt nghiệp): 0

Đánh giá tổng hợp (số liệu đặc thù không đáng giới thiệu): 0

Đánh giá cấp bậc (số liệu đặc thù không đáng giới thiệu): 0

– Bốn: Kỹ năng

Năng lực 1: Hết Sức Chăm Chú (kỹ năng bị động).

Hiệu quả: tăng cao hiệu quả học tập và năng lực ghi nhớ.

Đánh giá: bạn chắc hẳn là một người làm việc kỹ lưỡng.

Năng lực 2: Thú Hoang Tức Giận (kỹ năng bị động).

Hiệu quả: khi tức giận, bạn có thể tạm thời +2 sức mạnh, +1 phòng ngự, -2 nhanh nhẹn, -3 trí lực. Có tác dụng phụ to lớn, hãy dùng cẩn thận!

Đánh giá: tức giận thương thân, hãy suy nghĩ vì tính mạng mình mà khống chế cảm xúc.

Năng lực 3: Chịu Đựng Khổ Nhọc (kỹ năng bị động).

Hiệu quả: lúc sinh mệnh bạn thấp hơn 10%, bạn có 2s miễn dịch thương tổn, 2s sau sẽ tổn thương gấp đôi.

Đánh giá: kiên trì là thắng lợi, cương quá hóa gãy.

Năng lực 4: Thật Lòng Bảo Vệ (kỹ năng bị động).

Hiệu quả: khi người thân của bạn ở cạnh bạn trong vòng 2m, 20% thương tổn của bọn họ sẽ gánh lên người bạn, đồng thời người thân của bạn sẽ được +1 phòng ngự.

Đánh giá: xin hãy quý trọng từng chút tình cảm của mình vì nó có thể liên quan đến tính mạng bạn!

Kỹ năng đặc thù

Năng lực 1: Phù Hộ Thần Bí (kỹ năng chưa biết).

Hiệu quả:???

Đánh giá: Con à, chẳng lẽ đây là sự bồi thường của Thượng Đế vì con đoan mệnh?

– Năm: Trang bị (trang bị có thể tăng cường thuộc tính trụ cột của bạn): chưa có trang bị gì

– Sáu: Danh hiệu: Học viên tay mơ

Hiệu quả:

Bạn có thể đưa ra một yêu cầu hợp lý với giáo viên chỉ đạo, hơn nữa giáo viên sẽ không thể nào cự tuyệt (Doãn Khoáng thăm nghĩ, khó trách sao mà Hóa Diễm Queen nói xong rồi đi luôn, thì ra sợ có người yêu cầu những vấn đề linh tinh và cô ta cũng không thể cự tuyệt).

Khi xin trị liệu phí tổn sẽ giảm một nửa.

Hoán đổi lần đầu sẽ được hưởng chiết khấu 80%.

Đánh giá: những chú chim nhỏ non nớt luôn dễ phạm sai lầm, tha thứ và rộng lượng là một phẩm chất tốt.

– Bây: Vật phẩm

Tiền của nước cộng hòa: 15000 nguyên.

Nhắc nhở thiện chí: những đồng tiền này có khí tím nồng đậm của Thiên triều, dường như có sức mua khổng lồ. Bạn có thể đổi nó thành ‘học điểm’, tỷ lệ đổi là 100 tiền cộng hòa bằng 1 học điểm.

Bùa hộ mệnh Táo Quân: Mẹ bạn may bùa hộ mệnh này cho bạn, trong nó có hột đào, tiền đồng, dây đỏ, ngày sinh tháng đẻ của bạn kèm theo ba quý chín lạy để hoàn thành. Nó chẳng những ẩn chứa thần lực yếu ớt của Táo Quân mà còn tràn đầy tình mẹ thuần khiết nhất thế gian.

Hiệu quả:

Thuộc tính vận thể ẩn tàng +3.

Có lực uy hiếp yếu ớt với linh thể ma quái.

Có thể trang bị ngay lập tức.

Đánh giá: Có người nói một ngon cỏ non có thể làm nên ba tháng mùa xuân huy hoàng.

Tất cả tám trang, trong đó bảy trang đều ghi chi tiết toàn số liệu, còn trang cuối cùng thì lại để trống không có gì, dường như là để lưu lại cho cái gì đó.

Vậy là Doãn Khoáng phải dùng ước chừng mười phút đồng hồ mới nhìn hết tất cả tài liệu về mình. Sau khi xem xong, Doãn Khoáng có thể nói là trăm vị lẫn lộn, nhất thời không biết làm thế nào cho phải.

Nhất là khi nhìn thứ ở trang ‘vật phẩm’, cái ‘Bùa hộ mệnh Táo Quân’ kia, Doãn Khoáng không nhận được có chút cay mắt, thậm chí ngay cả tuổi thọ ngắn ngủi 34 năm kia hắn cũng không thèm nhìn tới. Sau khi bình phục lại, vật phẩm ‘Bùa hộ mệnh Táo Quân’ kia lập tức chạy ra ô ‘trang bị’. Thuộc tính xuất hiện:

Trang bị: Bùa hộ mệnh Táo Quân.

Giới thiệu văn tắt: Ẩn chứa tình thương của mẹ và thần lực yếu ớt của Táo Quân.

Đánh giá cấp bậc: trang bị chuyên chúc màu bạc.

Điều kiện: chỉ bản thân Doãn Khoáng mới có khả năng dùng.

Hiệu quả:

Thuộc tính vận thể ẩn tàng +3.

Tạo thành uy hiếp yếu ớt cho linh thể.

– Ê, cậu làm sao vậy? – Lê Sương Mộc ở bên thấy tâm tình Doãn Khoáng kém cỏi liền cất tiếng hỏi.

Doãn Khoáng lắc đầu, không hề nói nhiều, chỉ đáp:

– Không sao.

Lê Sương Mộc nhìn hắn một chút, gật đầu rồi thờ dài:

– Xem ra chúng ta đã tới một nơi vô cùng thần kỳ.

– Ha! Ai nói không phải đâu? – Ngụy Minh đột nhiên dựa vào gần, hạ giọng nói có chút kích động:

– Tôi có những 105 năm tuổi thọ! Thì ra tôi có thể sống lâu đến vậy, còn nữa, thuộc tính sức mạnh của tôi là lớn nhất, những 8 điểm. Các cậu thì sao?

Doãn Khoáng cười nói:

– Còn có thể thế nào chứ!

Doãn Khoáng cảm thấy cái người tên Ngụy Minh này, thuộc tính ‘trí lực’ nhất định không cao, nếu không sẽ không hỏi cái vấn đề ngu ngốc như vậy. Ai nguyện ý nói ra thuộc tính bí mật của bản thân chứ?

Lê Sương Mộc cười ha hả nói:

– Thì ra cậu là lão thọ tinh. Tôi không so được với cậu, chỉ có 94 năm tuổi thọ thôi, cũng tạm được. Những cái khác thì không khác mấy, có một kỹ năng đặc thù “Thanh Tâm Tĩnh Ý”, có tỷ lệ 20% miễn dịch thương tổn tinh thần. Ngắm lại cũng không tệ lắm.

– Kỹ năng đặc thù? Tôi cũng có một cái – Vương Ninh quay ra nói:

– Một kỹ năng có tên là “Khiêm Tồn Là Vương Đạo”, hiệu quả là có tỷ lệ 30% lẩn tránh cảm giác. Dĩ nhiên, người cảm giác không thể vượt quá tôi 5 điểm. Thật không biết đây là cái loại kỹ năng kiểu gì, tôi thấy thế nào thì bản thân cũng không khiếm tồn mà.

Doãn Khoáng nghe vậy liền cảm thấy lạ. “Nếu không phải cậu ta nói chuyện thì mình cũng thực sự tự động bỏ qua sự tồn tại của cậu ta. Một kỹ năng thật cường hãn! Nếu như cậu ta là đối thủ của mình thì rất bất lợi, mình sợ rằng ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có.”

Lê Sương Mộc cũng bình luận:

– Cái kỹ năng này không tệ, rất thực dụng. Quả nhiên khiếm tồn mới là vương đạo.

– Hắc hắc... – Vương Ninh cười rất đắc ý:

– Ê, anh bạn to xác, cậu thì sao? Có kỹ năng đặc thù gì không?

– Tôi... Của tôi là... – Ngụy Minh ấp a ấp úng.

– Rề rề quá đấy! Không muốn nói thì thôi. – Vương Ninh nói.

– Không phải... nhưng mà mấy cậu đừng có cười tôi đấy.

– Có cái gì mà cười. Mặc dù không biết cái kỹ năng đặc thù này có cái gì tốt nhưng tôi cảm thấy nó rất quan trọng. Tôi nghĩ chúng ta tới một nơi giống như thế giới game ảo ấy, có thuộc tính, có kỹ năng, còn có các loại trang bị nữa... nói không chừng lát nữa còn có nhiệm vụ ấy chứ. Tôi thấy vẫn nên chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ cho tốt. – Vương Ninh nghiêm túc nói:

– Đúng như Hỏa Diễm Queen nói, thay vì hỏi những vấn đề linh tinh thì không bằng tự suy nghĩ rồi hành động. Cho dù làm cái gì, luôn dựa vào bản thân vẫn tốt hơn là nhờ bạn bè tới giúp.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Cuộc thi nhập học?

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

– Cậu muốn nói, mấy người chúng ta cùng hợp tác với nhau? – Lê Sương Mộc cười nói.

– Không sai, đúng là như thế đó. Đoàn kết mới là sức mạnh. – Vương Ninh đẩy mắt kính, nói:

– Cho nên, nếu như có thể đoàn kết chung thì vẫn là tốt nhất. Mặc kệ tương lai xảy ra chuyện gì thì đều có thể cứu trợ lẫn nhau.

– Ủ, tôi đồng ý. Các cậu thì sao? – Lê Sương Mộc nói.

Ngụy Minh nói:

– Tôi gia nhập.

Doãn Khoáng cũng nói:

– Tính cả tôi nữa.

– Như vậy thì đội ngũ tạm thời của chúng ta đã dựng xong, cho nên Ngụy Minh, nói một chút về kỹ năng đặc thù của cậu được không? Mặc dù chúng ta còn chưa thực sự có thể thành thật với nhau nhưng đã hợp tác rồi thì cũng nên có chút thành ý chứ?

Ngụy Minh nhúc nhích đầu nói:

– Thật ra thì... cũng không phải không muốn nói. Mấy người đừng có cười tôi là được.

– Không cười, không cười.

– Là... là kỹ năng “Da Dày Thịt Béo”. Hiệu quả miễn giảm thương tổn bình thường tới 20%, cũng tạo thành phản chấn 10% với người công kích...

– Ha...

– Máy người vừa nói là không cười đấy nhé!

Khỏe miệng Vương Ninh co giật mấy cái, nói:

– Tôi có cười đâu, tôi thật sự không cười! Tôi chỉ muốn nói, cậu quả thực là trâu bò trời sinh!

– Đi chết đi!

Không chỉ có bốn người bọn họ nhỏ giọng nghị luận, trong lớp cũng có năm ba tốp trao đổi với nhau, có thể nói là mấy nhà vui mấy nhà buồn. Thuộc tính cao, kỹ năng tốt tất nhiên là vui mừng hớn hờ, còn ngược lại thì tất nhiên phải buồn rồi. Dĩ nhiên, cũng có những người bình tĩnh nhìn không ra khác thường gì. Hai oan gia kia cũng có một hồi âm ỉ:

– Trương Diệu Tông, mày chờ đấy! Đừng để tao có cơ hội bắt được mày, nếu không tao sẽ dùng “Va Chạm Dã Man” hất bay mày đi đấy con chó ạ!

– Đỗ Phương, mày cũng đừng đắc ý, mày cho rằng Vịnh Xuân Quyền tao chỉ tập chơi thôi à? Rồi sẽ có lúc tao cho mày biết thế nào là lễ độ, chưa biết ai sống ai chết đâu!

Đợi cho tới khi hai người có khuynh hướng động thủ, trợ giảng Hùng Bá rốt cục cũng đứng dậy nói:

– Cảm ơn! Hai người ngồi xuống cho tôi! Muốn đánh nhau thì không cần gấp gáp, đợi lát nữa các người muốn đánh cũng không nổi! Bây giờ, lũ nhóc con, đều ngồi ngay ngắn tại chỗ cho tôi, ngay lập tức!

Thấy sự máu lạnh tàn bạo của hắn, không có ai dám ngỗ nghịch.

– Được rồi, các người đã biết thuộc tính riêng của bản thân mình. Vậy thì chúng ta lập tức tiến vào tiết mục tiếp theo, cuộc thi nhập học. – Kỷ Văn nói:

– Đừng để tôi khinh bỉ đầu óc của các cô các cậu. Nếu như các cô các cậu cho là thất bại trong “cuộc thi nhập học” này là được thoát khỏi trường “đại học”, vậy thì các cô các cậu quá ngây thơ rồi. Nói một câu thật lòng, “cuộc thi nhập học” chính là do “Hiệu Trường” bố thí cho lũ nhóc tay mơ các người. Nhờ có nó, các người sẽ có thể thu được một chút vốn, rất quan trọng để phát triển cho sau này. Lời nói đến thế thôi, hiểu sao thì tùy!

Những người vốn bởi bốn chữ “cuộc thi nhập học” mà mơ màng bay bổng nghe Kỷ Văn nói liền cứng đờ toàn thân.

Hùng Bá bĩu môi, thầm nghĩ: “Không khác với tương tượng ban đầu của mình lắm, bọn đáng thương...” Sau đó, hắn cất tiếng nói:

– Nhắc nhở mấy người này, nếu như trên người có vật phẩm gì quý giá như vàng bạc châu báu, đồ trang sức hoặc là tiền thì đổi nó hết thành “học điểm” đi. Dĩ nhiên, nếu như có tiền được khí tím Thiên triều quần quanh thì xin chúc mừng, các người thu được một món không nhỏ.

– Xin hỏi... Học trường, học điểm là cái gì?

Một người nữ sinh yếu ớt mị hoặc hỏi. Vừa nói, cô ta vừa ưỡn bộ ngực đầy đặn của mình ra đằng trước, đôi mắt to mơ màng chớp chớp.

Trạch Nam liếc mắt nhìn cô ta, sau đó khinh thường nói:

– Ngực to mà óc nhỏ! Đây là đánh giá của một kẻ làm neet thâm niên với cô. Mặt khác, đừng tưởng rằng có chút thù mị là có thể loay hoay trước mặt ông. Mấy đứa con gái xinh đẹp hơn cô bị ông chơi đùa nhiều không đếm xuể, trong đó cũng không thiếu những mỹ nữ nổi tiếng trong trường cảnh. Tốt nhất là cô nên kiềm chế chút! Cô không nhìn thấy trên bảng thuộc tính có giới thiệu hay sao? “Gần giống với tiền”, “tiền” đấy biết không? Chính là đồ dễ tiêu xài đấy! Cô không có tiền sao? Vậy thì tùy ý tìm người “bán” đi là có rồi đấy!

Nữ sinh có bộ ngực không nhỏ kia xám mặt, đầu cúi thấp gần như chúi vào ngăn bàn.

Kỷ Văn cau mày nói:

– Cậu không thể an phận chút sao?

– Hừ! Tôi ghét nhất mấy con đi lăng ló kiểu này... – Trạch Nam để lộ hận ý sâu sắc trong lòng.

Hùng Bá lắc đầu, không để ý tới Trạch Nam nữa mà nói:

– Tôi có thể lợi dụng quyền hạn “trợ giảng” của mình để mở một bảng trao đổi trong vòng 200 học điểm.

Nói xong, Hùng Bá vung tay lên, trước mặt mỗi người trong lớp học đều xuất hiện một màn hình ánh sáng.

– “Hiệu Trường” cho lũ nhóc mới vào như các cô các cậu có thể tự động sàng chọn đồ dễ đổi thành học điểm và đề cử phương án lựa chọn vật phẩm

tốt nhất.

Hùng Bá tuy hung tàn nhưng so với hai trợ giảng khác, hẳn khá có trách nhiệm với công việc “trợ giảng” của mình.

– Tổng cộng có bốn loại trao đổi: dụng cụ, huyết thống, truyền thuyết, phụ trợ. Dụng cụ chính là vũ khí lạnh và vũ khí nóng. Huyết thống là các năng lực huyết thống thần kỳ, như Spider Man, Người Sói... Nó có thể cải tạo thân thể của học viên trên phạm vi lớn. Loại này, các người tạm thời đừng đổi. Còn về truyền thuyết, là năng lực và vật phẩm chỉ xuất hiện trong truyền thuyết, tỷ như tu chân. Nếu như có tiền thì cứ việc tự nhiên. Cuối cùng là phụ trợ, như thuốc men, đạn dược, tài liệu... Có rất nhiều thứ không có tác dụng gì nhiều, mặc dù các người được hưởng thụ chiết khấu 80% nhưng vẫn suy xét kỹ rồi hãy đổi.

– Bây giờ, các người có 10’ chuẩn bị. – Nói xong, Hùng Bá tựa vào bàn giáo viên, ung dung nhìn mọi người trong lớp.

– Này, bạn học, bạn có tiền không? Có thể cho mình mượn 5000 nguyên được không?

– Cho cậu mượn? Chính tôi còn không đủ dùng đây này. A, thật là may mắn ban đầu nghe lời cha nói không đưa hết tiền vào ngân hàng, nếu không hiện tại chắc thảm chết luôn...

Người này nói xong, liền suy nghĩ một chút, sau đó nói:

– Tôi muốn AK47!

Ngay sau đó, trên bàn hắn liền xuất hiện nhiều quang sáng, sau đó các quang sáng tập trung vào một chỗ, ngưng tụ thành súng AK47. Đội vàng sáng tan đi, một khẩu AK47 mới tinh xuất hiện trên mặt bàn.

– Trời ạ! Quá thần kỳ! Đây... đây không phải là đồ chơi chứ?

“Đoàng đoàng đoàng!” AK47 phun ra một chuỗi lửa, viên đạn găm vào trần nhà, trực tiếp nằm luôn trong đó.

– A! Là hàng thật!

Người kia hoảng sợ hô lên. Ngay sau đó, hai mắt hắn nóng cháy cuồng nhiệt, tay nâng AK47, khuôn mặt không kiềm chế nổi sự hưng phấn.

– Là thật... không ngờ lại là thật... Súng... Súng đây! Ha ha, tao có súng!

– Đồ ngu! Im lặng cho tôi! – Hùng Bá quát lên.

– A?! Ồ... – Đột nhiên, nam sinh kia nhảy lên, lớn tiếng nói:

– Tao... Trên tay tao có súng! Mà cho là tao còn có thể sợ mày sao? A? Ha ha, tao sớm nhìn bọn mày không vừa mắt. Từ bé đến giờ, chưa có đứa nào dám quát tao, chúng mày cho rằng chúng mày là ai? Hiện tại tao có súng, việc đéo gì phải sợ chúng mày!

Lúc này, có mấy nam sinh trong lớp cũng đổi ra các loại súng như AK47, Desert Eagle, hoặc M16, M4. Tất cả đều cao ngạo, đắc ý giơ súng trong tay mình lên.

Hiển nhiên, có súng trong tay làm bọn họ có thêm dũng khí, cho nên không thèm để ba trợ giảng kia vào mắt nữa. Khí lực của mày lớn thì làm sao, trong tay tao có súng đây nhé! Tao mà “đoàng” một phát là mày đi! Mặc dù bọn họ chưa chắc có lá gan nổ súng giết người nhưng ý cầm súng trong tay, bọn họ vẫn muốn phát tiết chút bất mãn với ba trợ giảng.

Những đứa trẻ được nuông chiều từ bé đến giờ, làm sao chịu nổi sự vũ nhục quát mắng kiểu đây?

Ba trợ giảng quay ra nhìn nhau.

Kỷ Văn nói:

– Tôi làm sao cũng nghĩ không ra, tại sao chúng ta lại gặp lắm bọn ngu như vậy?

Trạch Nam cũng nói:

– Tôi rất cục cựa hiểu, bọn họ đúng là một lũ nhọc trí.

Hùng Bá buồn rầu vỗ đầu, nói:

– Tôi rất muốn bẻ gãy cổ bọn họ, sau đó đập mở đầu của bọn họ ra xem rốt cục trong đó có chứa cái quái gì.

– Nhưng mà lại phải nói... – Trạch Nam cười:

– Đường như năm ngoái tôi cũng như vậy. Ha ha, người mới chính là người mới mà! Còn nhớ rõ sau đó tôi thế nào không?

Hùng Bá nói:

– Đương nhiên là nhớ. “Cuộc thi nhập học” hồi đó là trong “Starship Troopers” (film Nhện Không Lò), cậu bị “trợ giảng” học trưởng Sùng Minh ném vào trong động côn trùng. Ốc bị chúng nó hút hết ra. Ha, sau lần đó đại náo cậu chịu thương tổn vĩnh cửu, “Hiệu Trưởng” ước chừng giảm 20 năm tuổi thọ, không biết cậu đã bổ sung được về chưa.

Trạch Nam giống như nghe được chuyện buồn cười nhất trên đời. Hắn cười ha hả đến gập cả lưng, nước mắt cũng chảy ra.

– Đúng đúng đúng, cậu không nói là tôi quên luôn. Cái cảm giác đó đúng thật là tuyệt vời. Tôi còn nhớ lúc đó cái mặt của con nhện kia dí sát tới gần, cái ống hút giống như giác mút bạch tuộc, nháy mắt đâm thẳng vào đỉnh đầu tôi. Sau đó, nó mút chùn chụt như uống Coca Cola, náo tôi bị nó ăn hết... Tôi thậm chí còn cảm giác đầu mình trở nên nhẹ dần, cái cảm giác đó... ồ, thật quá mỹ diệu... Ha ha ha...

Hắn cười như một người điên. Cả phòng học trống trải chỉ có mỗi tiếng cười điên dại đó quanh quẩn.

Ba trợ giảng không coi ai ra gì, trò chuyện với nhau rất vui vẻ, không hề nhìn tới sắc mặt tái nhợt, đôi môi run rẩy của đám học viên kia. Những nam sinh bởi vì trong tay có súng mà có chút can đảm khiêu chiến trợ giảng đều vô lực ngồi xuống ghế.

“Bọn họ đúng là một lũ người điên!”

Cho dù lời nói đó chưa chắc là thật nhưng bọn họ cũng không dám ý vào việc mình có súng trong tay mà làm loạn nữa. Đối mặt với một lũ điên, những người bình thường như bọn họ thật sự khiếp đảm.

– Các người còn năm phút chuẩn bị. – Hùng Bá nhắc nhở.

Doãn Khoáng vừa nghe, lập tức hồi thần, cắn răng chuyển 15000 tệ ra 150 học điểm. Chỉ là khi nhìn lên vật phẩm trên màn hình, đầu óc hắn lại trống rỗng, không biết nên đổi cái gì nữa. Mặc dù trên màn hình có “mục đề cử” nhưng mà hắn chỉ là một người bình thường, mấy dụng cụ như súng ống đạn dược, hắn căn bản không dám động tới, cũng không biết dùng thế nào.

Vương Ninh và Lê Sương Mộc đã đổi xong, Doãn Khoáng vẫn cứ ngồi ngây ngẩn ở đó. Vương Ninh hỏi:

– Sao không đổi đi? Không có tiền à? Tôi còn một chút nè, tôi có thể cho cậu vay tạm.

Doãn Khoáng cảm kích nói:

– Tôi không biết nên đổi cái gì.

Lê Sương Mộc nói:

– Phía trên không phải có mục đề cử sao?

Doãn Khoáng cười khổ một tiếng, nói:

– Cậu cho là tôi biết dùng mấy thứ đó sao?

Lắc đầu, Lê Sương Mộc nói:

– Thời gian không còn nhiều rồi, cho dù thế nào thì cứ đổi trước đi rồi nói. Từ cuộc nói chuyện của bọn họ, chúng ta có thể phân tích ra cuộc thi này rất nguy hiểm. Vậy đi, trước hết cậu đổi ra một khẩu súng lục 54, cộng thêm một ống giảm thanh, tốn 25 điểm. Sau đó đổi thêm mười băng đạn 20 điểm. Một thanh dao găm Thụy Sĩ 5 điểm. Ba lô hành quân cá nhân 10 điểm. Một bộ đồng phục tác chiến của bộ đội đặc chủng, giáp ngực, đèn pin, tổng cộng là 20 điểm. Cộng thêm thuốc cầm máu, kháng sinh là 10 điểm nữa. Cộng lại tất cả ước chừng 80 học điểm.

– Ừ, được.

Doãn Khoáng cũng không hiểu lắm, chỉ dựa theo lời Lê Sương Mộc nói, hoán đổi tất cả. Khi nhìn một đồng vật dụng trên bàn, Doãn Khoáng không khỏi cảm thán:

– Đây rốt cục là nơi quái nào?

– Một nơi rất thần kỳ. – Vương Ninh cười nói:

– Đúng rồi, cậu còn học điểm không, đổi một chút đạn có thể đối phó với linh thể đi. Tôi cảm thấy chắc hẳn cần dùng tới.

Doãn Khoáng còn thừa 70 điểm nhưng hắn không muốn dùng quá nhiều. Mặc dù hắn không hiểu biết về phương diện này lắm nhưng hắn biết “tiết kiệm là quốc sách”, cho nên Doãn Khoáng nói:

– Hết rồi, tôi mang có 9000 tệ đi để nộp học phí, hiện tại vừa vặn dùng hết.

– Ừ.

Vương Ninh và Lê Sương Mộc cũng nhìn ra Doãn Khoáng không giàu có.

Doãn Khoáng tò mò hỏi:

– Hai cậu hình như hiểu biết không ít?

Vương Ninh nghe vậy liền hắc hắc cười nói:

– Không có gì, từng tham gia mấy lần sinh tồn dã ngoại thôi.

Lê Sương Mộc nói:

– Tôi cũng không khác lắm. Người lớn trong nhà yêu cầu nghiêm khắc cho nên phải tiếp xúc nhiều, đâm ra cũng hiểu nhiều.

Vừa nói, hắn vừa vuốt ve khẩu súng lục màu bạc trong tay. Ngay cả Doãn Khoáng không hiểu lắm về súng ống nhưng hắn cũng biết đó là khẩu Desert Eagle có sức công phá lớn và kèm theo đó cũng là sức giết mạnh. Người bình thường căn bản không dùng được nó.

– Được rồi, đã tới giờ!

Ba trợ giảng đứng lên, Kỳ Văn nói:

– Hiện tại tiến hành phân tổ. Tùy theo sự lựa chọn của mỗi người, đi theo ai trong số ba người chúng tôi. Khuyến một câu, không nên để tình cảm của mình chi phối sự lựa chọn, bởi vì nó quan hệ tới tính mạng của các cô các cậu.

– Tôi là sinh viên năm hai, cường hóa dị năng Thủy hệ. Nếu các người đi theo tôi, tôi có thể chỉ đạo cho các người về kiến thức dị năng. Đồng thời tôi còn chút tâm đắc về việc sử dụng súng. – Kỳ Văn nói.

Hùng Bá nói:

– Tôi là sinh viên năm hai, cường hóa huyết thống Người Sói, hiểu biết chút ít về phương diện huyết thống.

Trạch Nam lấy ra một cây gậy tối màu, nói:

– Tôi là sinh viên năm hai, cường hóa Hắc Ma Pháp Sư.

Quyền trọng trong tay lượn lờ hắc khí.

Kỳ Văn nói tiếp:

– Nói như vậy cũng không có nghĩa là các người đi theo người nào thì sau này sẽ cường hóa theo phương hướng của người đó. Cường hóa như thế nào hoàn toàn là do các người quyết định. Được rồi, lý thuyết chỉ vậy thôi, bây giờ là thực hành. Tôi nói “lên lớp”, các cô các cậu sẽ nói “chào trợ giảng”.

– Lên lớp!

– Chào trợ giảng!

Cuộc thi nhập học sắp bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Sinh hóa... Cái chết... Đường trở về!

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Rình rình rình rình...

Thanh âm kỳ quái vang lên trong phòng học, nghe như nó tới từ rất xa rất xa nhưng rồi lại có cảm giác nó gần ngay cửa phòng.

Hình như là tiếng chuông lên lớp?

– Nhìn kia, phân bay... – Một bạn học hô lên.

Quả nhiên, viên phấn màu trắng đột nhiên bay lên một cách quỷ dị, đi tới phía trước tấm bảng đen như mực, bắt đầu viết lên đó làm phát ra âm thanh kèn kẹt.

Viên phấn trắng lại viết ra dòng chữ đỏ thẫm như máu:

Cuộc thi nhập học chuẩn bị bắt đầu!

Trường cảnh cuộc thi: Resident Evil 2 – Tận Thế!

Độ khó trường cảnh: năm nhất cấp F (rất dễ).

Nhiệm vụ cuộc thi: sinh tồn 5 giờ.

Vượt qua cuộc thi: thưởng 200 học điểm, 5 điểm học phần, 2 điểm đánh giá tổng hợp. Đạt được danh hiệu “Sinh viên đại học năm nhất”.

Trượt cuộc thi: Chết là trượt thi, bị bệnh độc lây nhiễm là trượt thi, sau khi hoàn toàn chết sẽ rời khỏi trường cảnh, trừ 10 năm tuổi thọ, đánh mất danh hiệu “Học viên tay mơ”.

Hạn chế: vũ khí sát thương quy mô lớn. “Trợ giảng” bị giảm 50% năng lực, giảm 50% phần thưởng nhiệm vụ tham gia.

Phần thưởng bên ngoài:

Giết chết 10 zombie bình thường thưởng 1 học điểm.

Giết 5 zombie biến dị thưởng 1 học điểm.

Giết 1 người bò sát thưởng 50 học điểm.

Giết nữ thần báo thù thưởng 500 học điểm và 5 điểm đánh giá tổng hợp.

Giết Alice thưởng 1000 học điểm, 5 điểm đánh giá tổng hợp và 1 điểm đánh giá cấp E. Nếu đạt được “Giọt máu bất cam” của Alice sau khi chết sẽ có tỷ lệ 10% kế thừa cường hóa người máy T-Virus.

Giết chết Angela con gái của Dr.Charles Ashford thu được huyết thanh tinh khiết của T-Virus, có tỷ lệ 40% đạt được cường hóa người máy T-Virus hoàn mỹ. Phần thưởng 2000 học điểm, 10 điểm đánh giá tổng hợp, 1 điểm đánh giá cấp D.

Thanh trừ tất cả thế lực của công ty Umbrella, phần thưởng 4000 học điểm, 15 điểm đánh giá và xác định tổng hợp, 2 điểm đánh giá cấp D.

Nhiệm vụ cao nhất: phá hủy thành phố Raccoon, bạn sẽ đoạt được danh hiệu “Sinh viên xuất sắc”. Phần thưởng 5000 học điểm, 20 điểm đánh giá tổng hợp, 1 điểm đánh giá cấp C. Nhưng bạn sẽ trở thành công địch của nước Mỹ, sau này khi vào trong trường cảnh nước Mỹ sẽ nhận lấy sự thù địch của các thế lực ở đây!

Nhắc nhở của Hiệu Trưởng: quý trọng cơ hội này cho tốt, sau này không còn gặp được vận may như thế nữa đâu.

Hùng Bá cầm viên phấn gạch mấy gạch ở câu nói sau cùng, nói:

– Thấy câu này không? Cuộc thi nhập học vẫn luôn rất dễ dàng, phần thưởng còn vô cùng hậu hĩnh, trừng phạt cũng khá là nhẹ.

Kỳ Văn nói:

– Bây giờ, cuộc thi bắt đầu!

“Rầm!”

Trong nháy mắt, cả phòng học bị một ánh sáng chói mắt bao phủ, trời đất một mảnh trắng xóa...

*

* *

Địa điểm: cửa hàng giá rẻ số 21 trên đường Oak thành phố Raccoon.

Thời gian 12:00 PM giờ New York.

Mờ ảo, rét lạnh, hơi thối... Ánh đèn đường lập lờ vụt sáng vụt tối, dây điện đứt lết xẹt phóng ra những bông hoa màu xanh, vô cùng xinh đẹp. Làm nền cho những thanh âm “hoa mỹ” đó, dọc theo tuyến đường đều là các cửa hàng xóc xếch sụp đổ, khắp nơi còn đọng lại những bãi máu đen xì, không một cửa sổ thủy tinh nào còn nguyên vẹn. Những cơn gió lạnh thổi qua khe phát ra từng đợt âm thanh kỳ lạ.

Chỗ này chính là cửa hàng tiện lợi số 21.

Giờ phút này, bọn “Học viên tay mơ” Doãn Khoáng đang đứng trong không gian chật hẹp này.

– Đây là... chỗ nào?

Nữ sinh thanh thuần nhất gan kia yếu ớt hỏi, hàm răng va vào nhau vang lên thanh âm “cạch cạch” có vẻ vô cùng quý dị.

– Tại sao chúng ta đột nhiên lại...

Cho dù là con người kiên cường như Lê Sương Mộc giờ phút này cũng không thể kiềm chế nổi run rẩy, sau đó theo thói quen lấy ra một hộp Marlboro, châm một điếu rồi hít một hơi thật sâu.

Mắt thấy mọi người lại muốn ồn ào, thân hình gần hai mét của Hùng Bá lập tức tỏa ra mùi máu tươi. Hấn hung hãn mắng:

– Mẹ kiếp! Các người là một lũ bò! Không muốn chết thì câm hết miệng lại cho tôi! Phụ đạo viên của các người không nói cho các người biết sao, cho dù có gặp phải chuyện gì không thể tin nổi cũng đừng lấy làm kỳ lạ! Ốc lộn hả?

Hùng Bá cố ý hạ thấp thanh âm để nói. Xem ra, tước đi 50% năng lực ảnh hưởng không nhỏ tới hắn cho nên hắn vẫn có chút cố kỵ. Không sai, trường cảnh của “cuộc thi nhập học” vô cùng đơn giản nhưng đơn giản cũng không có nghĩa là cho không. Ở “đại học” chưa từng có cái gì tốt cả, coi như là trong trường cảnh film khoa học viễn tưởng tương đối dễ dàng thì vẫn cứ tồn tại kẻ địch cường đại.

Giống như bây giờ, Nemesis Matt và Alice sẽ rất dễ dàng giải quyết mấy “học viên năm hai” bọn họ. Cái danh hiệu “trợ giảng” này cũng không dễ làm.

Đám học viên mới vào không nói gì.

Kỷ Văn mở lời:

– Hiện tại các người hãy lựa chọn đi, sau đó chúng ta sẽ tách ra.

Lê Sương Mộc cả kinh hỏi:

– Tách ra? Tại sao lại làm thế?

– Hừ! Tôi biết cậu đang nghĩ cái gì nhưng chúng tôi làm cái gì cũng không cần phải báo cáo cho cậu hay. – Kỷ Văn không hề để lại mặt mũi cho bọn họ:

– Bây giờ, các người có 10s để lựa chọn.

Ba người, từ trái sang phải theo thứ tự là Trạch Nam, Kỷ Văn, Hùng Bá. Trạch Nam cho người ta một loại cảm giác không đáng tin cậy bởi vì hắn đúng là một tên “điên”, nhưng mà dường như Hắc Ma Pháp của hắn rất lợi hại. Còn Kỷ Văn là một phụ nữ, từ đầu tới giờ vẫn luôn lạnh lùng, vốn là một lựa chọn không tồi nhưng không hiểu sao vẫn làm cho người khác thấy không an toàn. Hùng Bá là lựa chọn tốt nhất, cao lớn, uy mãnh nhưng hắn lại tàn bạo máu tanh nhất, ai cũng muốn né xa.

Ba người, thật khó chọn!

Nhưng mà cho dù thế nào đi chăng nữa, bọn họ chỉ có 10s lựa chọn thôi. Cho dù thế nào cũng phải tự lựa chọn lấy một người, không nên ngu ngốc đi một mình ở đây. Tại nơi xa lạ thế này, bên cạnh ba trợ giảng chính là chỗ an toàn nhất.

Cho nên, rất nhanh sau đó mọi người đã đưa ra lựa chọn của mình.

Trong ba mươi người, có mười hai nữ sinh, mười hai người này chọn Kỷ Văn, không có một nam sinh nào chọn cô ấy hết. Còn lại mười tám nam sinh, có mười hai người chọn Trạch Nam và sáu người chọn Hùng Bá.

Tổ bốn người Doãn Khoáng, Ngụy Minh, Vương Ninh, Lê Sương Mộc cũng tạm thời lựa chọn Hùng Bá. Dùng lời của Lê Sương Mộc tới nói thì là: “Anh ta mặc dù tàn nhẫn, thích giết chóc nhưng anh ta còn tận tâm với việc của mình hơn hai người kia.”

Cuối cùng nữ sinh nhỏ nhắn nhất gan kia do dự một hồi, cuối cùng cô vẫn bước ra khỏi đội của Kỷ Văn, sau đó gia nhập vào đội của Hùng Bá. Điều này đưa tới không ít cái liếc ngang.

Có một số người tà ác nghĩ: “Nữ sinh kawaii (dễ thương) như vậy liệu có thể chịu đựng nổi sự tàn phá của con gấu kia không?”

Phân tổ xong, ba trợ giảng chào tạm biệt nhau.

– Cẩn thận! – Kỷ Văn nói.

– Cũng thế. – Hùng Bá nói.

Trạch Nam khoát tay, nói:

– Hoàn toàn không cần lo lắng cho tôi.

Sau đó, Doãn Khoáng đưa mắt nhìn hai tổ Kỷ Văn và Trạch Nam rời đi, thầm nghĩ tại sao Hùng Bá vẫn chưa đi? Câu trả lời đơn giản lắm, bởi vì Hùng Bá không muốn đi.

Dõi theo bóng lưng của hai tổ kia, Hùng Bá ngồi xuống một cái ghế salon trong cửa hàng, lấy ra một chai nước uống rồi đưa mắt nhìn đám người Doãn Khoáng. Tất cả mọi người nhìn ra bên ngoài, sau đó quay ra nhìn Hùng Bá, hiển nhiên là có chút hối hận với lựa chọn của mình rồi.

Doãn Khoáng nắm chặt nắm đấm, lấy hết dũng khí hỏi một câu:

– Trợ giảng... Học trưởng, tôi có thể hỏi anh một vấn đề không?

Hùng Bá “hừ” một tiếng, cũng không biết là từ chối hay đáp ứng.

– Tôi muốn hỏi, nếu như chúng tôi chết... thì sẽ thế nào? Anh chắc hẳn hiểu ý của tôi chứ, tôi nói tới việc tuổi thọ hao hết ấy.

Mạng sống của Doãn Khoáng rất ngắn. Chỉ có 34 năm tuổi. Hiện tại hắn đã 19 tuổi, nói cách khác, tuổi thọ chân chính hiện tại của hắn còn có 15 năm thôi. Nếu dựa theo quy tắc mỗi lần chết mất 10 năm tuổi thọ, vậy thì hắn chỉ có thể chết một lần, cho nên hắn rất muốn biết, sau khi chết lần thứ hai, tuổi thọ hao hết thì hắn sẽ đi đâu về đâu.

Hùng Bá nhả cái ống hút trong miệng ra, nói:

– Chết thôi! Hoàn toàn chết!

– A!! – Mọi người kinh hô:

– Thế còn ở hiện thực?

Hùng Bá lắc đầu, nói:

– Không biết, chưa có ai biết được. Bởi vì trong số người tiến vào “đại học” cho tới bây giờ không có ai bước ra... Không, trong truyền thuyết, từng có một “học trưởng” rời khỏi “đại học”, trở về thế giới hiện thực nhưng không lâu sau đó thì đã trở lại.

– Đã xảy ra chuyện gì vậy?

– Không biết – Hùng Bá nói:

– Truyền thuyết nói học trưởng sau khi trở về liền chết bất đắc kỳ tử, không một ai biết học trưởng đã trải qua chuyện gì, cũng không ai biết tại sao học trưởng đã rời khỏi “đại học” rồi mà còn quay về. Nhưng mà, từ đó về sau, không còn người nghị luận về chuyện rời khỏi “đại học” nữa.

Hùng Bá trầm mặc một chút, nói:

– Thật ra thì, dựa theo quy tắc bình thường, chỉ cần lấy đủ học phần, đánh giá tổng hợp đạt đủ tiêu chuẩn là có thể tới chỗ của “Hiệu Trưởng” để nhận bằng “Chứng nhận tốt nghiệp”, sau đó có thể rời khỏi “đại học”. Nhưng mà, theo tôi được biết chưa từng có ai nhận được tấm bằng đó, cho nên tôi khuyên mấy người các cậu đừng có nghĩ quá nhiều điều, cứ cố gắng “học tập” hết sức đi, biết đâu trong số các người lại có kẻ lấy được cái tấm bằng chết tiệt kia thì sao!

– Vậy... cha mẹ và người thân của tôi ở thế giới thực thì làm sao bây giờ? – Doãn Khoáng lo lắng hỏi.

– Chẳng có làm sao bây giờ cả! – Hùng Bá dựa người vào ghế salon, nói:

– Tôi cũng rất lo lắng cho em gái mình. Nó bị ung thư... Không có ai trả tiền chữa bệnh cho nó, chữa bằng hóa trị rất tốn tiền! Cái đám “lương y”, ha... “lương y như từ mẫu” kia tuyệt đối sẽ không để ý tới sống chết của nó, sẽ ném nó ra khỏi bệnh viện. Tôi có nằm mơ cũng muốn đi ra ngoài, nhưng mà mơ có thể thành thật sao? Con đường duy nhất là chỉ có thể cố hết sức sống sót, lấy được tấm bằng “Chứng nhận tốt nghiệp”, sau đó mang theo “Vắc-xin trị ung thư” về. Nếu cái đám “lương y” kia dám làm chuyện không thể tha thứ với em gái tôi, tôi sẽ khiến cho bọn họ rõ... sẽ khiến cho bọn họ rõ...

Giọng Hùng Bá rất nhẹ, nhẹ đến nỗi đám người Doãn Khoáng không nghe nổi câu cuối là gì. Nhưng mà cái mùi máu tươi nồng nặc tràn khắp cửa hàng khiến cho bọn họ cảm thấy may mắn vì không nghe được mấy từ cuối đó.

Hùng Bá dường như rất mệt. Hắn nhắm mắt dưỡng thần, mùi máu tươi kia cũng theo vậy mà nhạt dần.

Lê Sương Mộc nói:

– Chúng ta làm gì bây giờ? Chẳng lẽ ở trong này chờ đợi hết năm tiếng đồng hồ?

Vương Ninh lắc đầu nói:

– Tuyệt đối không thể nào, nếu đơn giản vậy mà có thể vượt qua năm giờ thì Kỳ Văn và Trạch Nam cũng không cần rời đi. Nếu bọn họ rời đi thì nhất định là có suy nghĩ riêng của bọn họ. Hơn nữa, phần thưởng nếu dễ đoạt được sẽ không còn gọi là phần thưởng nữa. Kinh nghiệm làm game thủ nhiều năm nói cho tôi biết, chỉ có hoàn thành một nhiệm vụ khó khăn thì mới có thể đạt được phần thưởng hậu hĩnh, đứng bất động ở một chỗ thì kết cục chỉ có một: Game Over!

Doãn Khoáng nói:

– Đúng thế! Hiện tại chúng ta ngoài biết đây là thành phố Raccoon trong “Resident Evil 2 – Tận Thế” ra thì không còn biết cái gì nữa. Điều duy nhất có thể làm lúc này là theo chân học trưởng.

Nguy Minh bĩu môi, nói:

– Nếu nơi này thực sự là thế giới film ảnh thì tôi cũng muốn mạo hiểm một chút. Trước kia xem Resident Evil kích thích vô cùng, hiện tại lạc vào thế giới đó, không xông xáo đi khắp nơi thì thật uổng phí. Nhưng mà cũng phải nói, mấy cậu thật sự tin nơi này là thế giới Resident Evil trong film? Thật là quá sức tưởng tượng!

– Dù sao thì tôi cũng không nghi ngờ! – Vương Ninh nói:

– Cho tới bây giờ, mọi chuyện trước mắt đều là quá sức tưởng tượng. Nhưng mà chẳng phải nó vẫn xảy ra đó thôi!

Doãn Khoáng rất đồng ý với điều này.

Lê Sương Mộc đứng thẳng người:

– Sau này mọi người đều là đồng đội, hiện tại làm quen một chút đi! Đợi lát nữa kẻ vai chiến đấu, lực lượng một người dù sao cũng không bằng hợp sức cả bọn. Nếu như có thể, mọi người hãy nói thuộc tính riêng của mình ra để tất cả cùng biết, như vậy sẽ tốt hơn cho kế hoạch tác chiến.

Để làm gương, hắn tự giới thiệu tự liệu của mình.

Sau đó là Vương Ninh rồi tới Nguy Minh, tiếp theo là Doãn Khoáng. Nhưng mà cái năng lực đặc thù kia ngay cả chính hắn cũng không rõ ràng lắm cho nên Doãn Khoáng chỉ nói kỹ năng “Chịu Đựng Khổ Nhọc” ra, coi nó làm kỹ năng đặc thù.

Ngay sau là một nam sinh mập mạp:

– Tôi tên Tăng Phi, là phi (bay) chứ không phải phi (mập). Kỹ năng đặc thù của tôi là “Bắn Trúng Mục Tiêu”. Kỹ năng bình thường là “Người Lính Hợp Cách”, tăng 6 điểm sinh mệnh, 1 điểm lực lượng, 2 điểm cảm giác nhưng giảm 1 mị lực, đề cao độ chính xác khi bắn súng. Trước kia tôi từng được huấn luyện bắn súng vài ngày trong quân đội.

Vừa nói, hắn vừa giơ cây súng bắn tia trên tay lên. Doãn Khoáng không nhận ra đây là súng gì. Lê Sương Mộc dường như biết nhưng cũng không giảng giải cho mọi người, bây giờ không phải lúc.

Người kế tiếp nói:

– Tôi tên Lưu Hạ Thiên, kỹ năng đặc thù là “Chạy Nước Rút”, tôi là quán quân chạy đường dài trong môn thể dục, mặc khác còn có kỹ năng “Bùng Nổ Hai Giấy”. Đây là kỹ năng chủ động, tăng thêm một điểm tốc độ, thời gian chỉ có 2s, tác dụng phụ là 4s rơi vào trạng thái suy yếu.

Cuối cùng là nữ sinh nhát gan kia:

– Tôi... tôi tên Tiền Thiên Thiên. Kỹ năng của tôi là “Điềm Đạm Đáng Yêu”, mị lực 10... Hết... hết rồi!”

– ...

Các nam sinh nhìn cô, đều ăn ý im lặng.

Hùng Bá lúc này mới đứng lên, nói:

– Giới thiệu xong chưa? Xong rồi thì đi thôi!

Mặc dù giọng nói vẫn không tự nhiên như trước nhưng Lê Sương Mộc lại sắc bén nhận ra chút khác thường. Cảm nhận của Hùng Bá với bọn họ dường như khác hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Sinh hóa! Nguy cơ!

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Rời khỏi cửa hàng giá rẻ, đập vào mắt đám người là những vết nứt vết tàn phá loang lổ. Trời đất u ám, đường phố trống trải, xe cộ ngã lật, phương tiện công cộng tan hoang, giấy báo bay múa. Trên những tờ báo viết dòng chữ “The dead walk”, dịch ra có nghĩa là “cái chết hoành hành”.

Đêm nay nhất định rất đen tối, rất im ắng, rất âm lạnh.

Cách đó không xa, ngay giữa con đường có một người nằm không nhúc nhích.

– Help... help... – Âm thanh yếu ớt truyền tới.

– Nhìn kia! Bên kia có người. – Ngụy Minh nói:

– Hình như đang kêu cứu, chúng ta đi qua xem chút đi.

Vương Ninh nói:

– Đây... vậy không tốt lắm đâu, cậu nhìn học trường không phải cũng không để ý tới sao.

Ngụy Minh hiển nhiên là không đồng ý, nói:

– Chẳng lẽ thấy chết mà không cứu? Cậu không đi thì tôi đi!

Mọi người trầm mặc. Rốt cục thì vẫn chỉ là những học sinh vừa mới thành sinh viên, bọn họ cũng không lạnh lùng đến nỗi nhìn người nằm chết ở đó mà không cứu. Hơn nữa, mọi người dường như đều đã nghĩ tới chuyện đã xảy ra vào đoạn thời gian trước: “Một cô bé bị xe đâm ở giữa đường, cái xe kia cán qua thân thể nhỏ bé đó tới mấy lần. Trước tình cảnh thảm thương đó, những kẻ được coi là con người kia lại lạnh lùng đi qua, không để ý đến. Mặc dù cuối cùng cũng xuất hiện một người tốt bụng đưa cô bé đến bệnh nhưng vẫn không thể挽 hồi được tính mạng của cô bé đó. Tính mạng quý giá của một cô bé cứ thế bị chôn vùi trong sự lãnh đạm của con người...”

Và giờ khắc này, cảnh tượng cũng giống như thế nhưng địa điểm lại đổi thành thành phố Raccoon của Mỹ và nhân vật cũng đổi thành đám sinh viên bọn họ.

Doãn Khoáng không muốn lưu lại vương mắc trong lòng, liền nói:

– Tôi đi qua xem một chút.

Nói xong, hần thoát khỏi đội ngũ, đi về phía người nằm trên mặt đất, không, là chạy chậm tới. Dù sao, mạng người quan trọng, chậm trễ đâu có được.

– Đội týt đã!

Lê Sương Mộc muốn ngăn cản đã không còn kịp rồi, chỉ nói:

– Thật là! Các cậu đã quên chỗ này là nơi nào rồi sao? Muốn tốt bụng cũng cần nhìn hoàn cảnh chứ!

Vừa nói, hần vừa rút khẩu Desert Eagle có trang bị ống giảm thanh ra, cất bước chạy chậm tới.

Ngụy Minh, Vương Ninh cũng cùng đi tới. Dù sao bọn họ đã tạm thời tổ hợp thành tổ bốn người, đương nhiên phải tiến lùi cùng nhau.

Tăng Phi và Lưu Hạ Thiên liếc mắt nhìn nhau một cái, lại nhìn Hùng Bá một cái. Thấy vẻ mặt ung dung của học trưởng kèm theo vẻ chế cười rõ bên khóe miệng, hai người bọn họ chỉ đành than nhẹ một tiếng, quyết định đứng nguyên chỗ cũ. Cô gái duy nhất trong đoàn, Tiền Thiển Thiển nhìn trái nhìn phải, lấy dũng khí một hồi nhưng cũng không dám bước tới, chính đành đứng tại chỗ siết chặt nắm tay.

Doãn Khoáng đi tới bên cạnh, thấy người đàn ông kia quay lưng về phía mình không hề nhúc nhích, dường như bị hôn mê. Hần vươn tay, nhẹ nhàng dò xét đẩy người ông ta một cái:

– Sir, What’s wrong with you? (Ông gì ơi, có chuyện gì xảy ra với ông vậy?)

Chỗ này là nước Mỹ tất nhiên hần phải nói tiếng Anh.

Người nằm trên đất vẫn không nhúc nhích như cũ nhưng mơ hồ có thể nghe thấy thanh âm mê sảng phát ra từ ông ta:

– Help...

Doãn Khoáng cắn răng một cái, kéo ông ta nằm thẳng ra. Vừa nhìn một cái, hần đã sợ hết hồn. Bả vai người kia có một lỗ hồng lớn, giống như bị dũa thú cắn. Miệng vết thương đầy máu đen, máu thịt mơ hồ, còn tỏa ra mùi hôi thối khó chịu. Hơn nữa, sắc mặt của ông này tái nhợt lạ thường, không giống

người chút nào, trên khuôn mặt gỗ ghè có thể nhìn thấy dấu vết mực rửa.

– Thối khiếp! – Vương Ninh nói:

– Nhìn bộ dáng này rõ ràng là có cái gì đó không đúng. Chúng ta vẫn nên đi thôi. Tôi cảm thấy, cảm thấy rất nguy hiểm.

“Khiêm Tôn Là Vương Đạo” của Vương Ninh thật ra không chỉ có thể lẩn tránh cảm giác mà ở một trình độ nào đó, nó còn có thể tăng thêm cảm giác cho hắn. Cho nên, vừa mới bắt đầu, cảm giác của hắn đã là 11 điểm, có lẽ chính hắn cũng cảm thấy không cao bao nhiêu nhưng nếu để cho hắn đối chiếu với số liệu của những người khác, hắn sẽ phát hiện ra cảm giác của hắn là cao nhất, vượt qua cả mười người kia.

Nguy Minh nói:

– Nói không chừng là còn sống đấy. Nếu cậu sợ thì cứ việc lùi lại đi.

Nói xong, hắn vươn tay định do thám hơi thở của người nằm trên mặt đất.

– Đợi đã. – Lê Surong Mộc giờ súng chĩa về phía Nguy Minh, lắc đầu nói:

– Ông ta đã chết. Các cậu quên rồi sao, chỗ này là chỗ nào? Thế giới Resident Evil! Chỗ này có cái gì là nhiều nhất? Zombie! Ông ta đã bị cắn, nhìn vết thương của ông ta thì rõ ràng là bị zombie cắn. Rất nhanh thôi ông ta cũng sẽ biến thành zombie, nếu cậu mạo muội tới gần, tuyệt đối là chuyện ngu xuẩn!

– Điều này...

Nguy Minh hiển nhiên cũng biết điều này, hơi chần chờ nói:

– Vậy làm sao bây giờ?

– Bắn một phát súng vào đầu ông ta đi! – Vương Ninh nói:

– Như vậy có thể phòng ngừa việc ông ta biến thành zombie, chạy loạn đi khắp nơi.

Doãn Khoáng thấp thỏm nói:

– Nhưng nếu ông ta còn sống thì sao giờ? Vậy không phải là giết người sao?

Hiểu được đúng sai là một chuyện nhưng có thể xuống tay coi thường mạng người hay không lại là một chuyện khác.

– Ông ta sớm muộn gì cũng biến thành zombie.

Vương Ninh khẳng định:

– Một khi bị ông ta cắn, chúng ta cũng biến thành zombie, sau đó trượt cuộc thi. Đón nhận chúng ta chính là 10 năm tuổi thọ bị khấu trừ. Cái việc mạo hiểm này, cho dù cậu cảm thấy tuổi thọ nhiều nhưng cũng đừng mạo muội đi lãng phí.

Doãn Khoáng trầm mặc.

Hắn có 34 năm tuổi thọ, chỉ 34 năm thôi! Cho nên, hắn chỉ có thể chết một lần. Ở chỗ này, kẻ cần cẩn thận nhất chính là hắn mới đúng! Nghĩ đến vừa rồi bán thân lỗ mạng, tim Doãn Khoáng không khỏi đập thành thịch. Nếu như vừa rồi cái người kia mà đột nhiên quay đầu lại cắn một phát lên tay hắn thì...

Nguy Minh thở dài, cũng cảm thấy chút sợ hãi trong lòng. Mặc dù tuổi thọ của hắn quả thật rất nhiều nhưng hắn cũng không dám mạo hiểm, chỉ nói:

– Sorry rồi, ông bạn người... A!

Nhưng vào lúc này, ông bạn người Mỹ kia đột nhiên nắm chặt lấy chân Nguy Minh, dọa hắn tê dại cả người. Lê Surong Mộc định nổ súng bắn chết nhưng người nọ không biết lấy sức ở đâu quất:

– Help!

Tiếng người!

Người đàn ông ở trên mặt đất chưa biến thành zombie, hơn nữa giờ phút này ông ta còn mở trừng đôi mắt. Ánh mắt không có tiêu cự tròn tròn, đôi môi nhúc nhích dường như đang nói cái gì.

– Chuyện gì vậy? – Nguy Minh ngồi xổm bên cạnh ông ta, hỏi:

– Ông muốn nói cái gì?

– Ma... Ma...

Ông bạn người Mỹ run rẩy nặn ra mấy chữ tiếng Anh.

– Ma? Ma gì cơ?

Doãn Khoáng tiến tới gần.

Vương Ninh đột nhiên thối lui:

– Có cái gì không đúng, tôi đột nhiên cảm giác cả người nổi da gà. Tôi thấy...

– Đừng nói nữa, nghe không rõ. – Ngụy Minh tiếng tới gần hơn:

– Ông nói đi...

Người đàn ông khó khăn nói ra từ “Mary” sau đó vờn một tay đặt lên ngực mình, tiếp tục nói:

– Ma... Ma... Cứu... Grào!

– Tránh mau! – Vương Ninh hét lớn một tiếng.

– A!!

Ngụy Minh đột nhiên kêu thảm thiết một tiếng, ra sức giãy dụa muốn đẩy zombie đang cắn cổ mình ra. Nhưng mà đau đớn tê tâm liệt phế ở cổ làm cho hắn không còn chút khí lực nào.

Chúa!

Desert Eagle được lắp ống giảm thanh phát ra một tiếng khe khẽ. Giữa trán zombie nổ tung thành bông hoa, ngay cả máu cũng không tràn ra ngoài. Vào giây phút khẩn cấp, Lê Sương Mộc kịp thời nổ súng.

Nhưng mà cuối cùng thì cũng muộn!

Động tác của Vương Ninh cũng không chậm, lập tức lấy băng vải cầm máu từ trong ba lô hành quân ra, quấn lên người Ngụy Minh:

– Ngụy Minh, cậu sao rồi?

– Mẹ kiếp! Đau chết mất! Chết tiệt, chết tiệt!

Băng vải cầm máu khôi phục 5 điểm sinh mệnh và có hiệu quả cầm máu.

Ngụy Minh có 25 điểm sinh mệnh, bị zombie cắn vào chỗ hiểm yếu, liền nhận được nhắc nhở:

Bạn bị zombie cắn trúng chỗ hiểm yếu, xuất hiện bạo kích, sinh mệnh -15. Thương tổn đặc thù, “Da Dày Thịt Béo” mất hiệu quả. Động mạch chủ của bạn bị thương, tiến vào trạng thái chảy máu, mỗi một giây bạn sẽ mất 2 điểm sinh mệnh, kéo dài cho tới lúc tử vong.

Doãn Khoáng còn chưa nhận Ngụy Minh là “bạn thân” cho nên hiệu quả của “Thật Lòng Bảo Vệ” vẫn chưa được phát động. Nói cách khác, một mình Ngụy Minh gánh chịu thương tổn lớn nhất.

May nhờ động tác Vương Ninh kịp thời, vận dụng băng vải cầm máu đúng lúc. Nhưng bởi vì động mạch chủ bị rách, băng vải cầm máu cũng không hoàn toàn có tác dụng, chỉ làm chậm lại quá trình xuất huyết mà thôi. Lê Sương Mộc vội vàng lấy ra một miếng bánh bao nguội nhét vào miệng Ngụy Minh.

Bánh bao bí chế đến chó cũng không thèm: lập tức khôi phục 3 điểm sinh mệnh, sau mỗi giây khôi phục 1 điểm sinh mệnh, kéo dài 2 giây.

Đừng nhìn cái miếng bánh bao trông tầm thường không khác bánh bao hấp là mấy này, giá tiền đổi nó cũng vô cùng quý giá, ước chừng mất 15 học điểm. Nếu đổi ra tiền nước cộng hòa thì phải mất những 1500 tệ, thật đúng là bánh bao trên Thiên giới.

Chẳng qua rốt cục cũng kéo lại được tính mạng cho Ngụy Minh. Nhưng tình huống hiện tại thật đáng lo, rất đơn giản, Ngụy Minh đã nhiễm T-Virus.

Mọi người trầm mặc nhìn hắn.

Sắc mặt Ngụy Minh tái nhợt, hắn cười khổ một tiếng:

– Thế này gọi là gì? Tốt bụng không được báo đáp? Khụ! Khụ!

Doãn Khoáng áy náy nói:

– Xin lỗi... Nếu không phải tôi chạy tới, cậu cũng không...

– Ha ha, đây dù sao cũng là do tôi cố chấp, không liên quan gì tới câu. – Ngự Minh nói:

– Không phải chỉ trừ mười năm tuổi thọ thôi sao? Ông đây sống lâu trăm tuổi, chỉ mười năm còn chưa để vào mắt.

Mọi người còn đang chìm trong bi thương, Hùng Bá đột nhiên rút súng chĩa về phía Ngự Minh.

Tất cả kinh hãi. Doãn Khoáng cả kinh thét lên:

– Anh làm cái gì thế?

– Cậu ta không cần tuổi thọ của bản thân nhưng tôi có trách nhiệm với sinh mạng của các cậu. – Hùng Bá lạnh lùng nói:

– Nó quan hệ tới đánh giá tổng hợp của tôi. Không hiểu sao? Cậu đến hỏi cậu ta một chút, xem trạng thái hiện tại của cậu ta là cái gì.

Ngự Minh cười khở nói:

– Thì ra.. học trưởng đã nhìn thấu.

– Đây...

Ngự Minh khoát tay nói:

– Không trách học trưởng. Chính mọi người xem đi... Tôi không còn... sức nói nữa...

Một màn sáng xuất hiện trước mắt mọi người.

Màn hình màu đỏ máu làm cho tất cả chói mắt!

Cảnh báo: học viên Ngự Minh, bạn đã bị zombie cắn trúng, bị lây nhiễm T-Virus!

Cảnh báo: học viên Ngự Minh, T-Virus phát sinh dị biến không rõ trong cơ thể bạn!

Cảnh báo: học viên Ngự Minh, bạn có tỷ lệ 0.1% đạt được gen cường hóa T-Virus.

Cảnh báo: học viên Ngự Minh, bạn có tỷ lệ 50% biến thành zombie đặc thù!

Cảnh báo: học viên Ngự Minh, bạn có tỷ lệ 20% biến thành bò sát biến dị.

Cảnh báo: học viên Ngự Minh, bạn có tỷ lệ 10% biến thành Nemesis!

Cảnh báo: xin hãy sớm thu lấy thuốc giải độc T-Virus!

Hít!!

Mọi người đều hít sâu một hơi lạnh, không khỏi bước lùi xa Ngự Minh.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Gây ra

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

– Tại sao... Tại sao lại như thế? Không phải chỉ lây bệnh rồi biến thành zombie sao? Sao lại... có biến dị? – Vương Ninh mở to mắt, kinh hãi muốn chết.

Hùng Bá hơi kinh ngạc, sau đó liền thoải mái nói:

– Đây là “đại học”! Hơn nữa, chẳng qua chỉ là “cuộc thi nhập học” đơn giản nhất của “sinh viên năm nhất” thôi! Trong “đại học” luôn tồn tại bất cứ thứ gì mà các người cho là nó không thể xảy ra. Lũ nhóc, hiện giờ, các cậu chắc là hơi biết điều một chút rồi chứ? Cho nên, tôi muốn giết cậu ta! Nếu không, toàn bộ các người nguyện ý vì cậu ta mà đánh bạc mười năm tuổi thọ của mình. Nếu cậu ta biến dị thành Nemesis thì ngay cả tôi cũng chưa chắc đã ứng phó được!

Vừa nói, nòng súng của Hùng Bá lại nâng lên một lần nữa.

– Không được! – Doãn Khoáng nắm chặt tay cầm súng của Hùng Bá, nói:

– Anh không thể làm như vậy! Cậu ấy còn sống! Hơn nữa, không phải cậu ấy còn chút tỷ lệ đạt được cường hóa T-Virus sao? Chỉ cần cậu ấy không biến dị thì còn có hy vọng, đúng không?

Hùng Bá cười lạnh:

– Ấu trĩ! Tỷ lệ 0.1%, cậu cho rằng cậu ta có vận khí đến vậy sao? Đừng quên, biến dị thành zombie cường đại còn có xác suất lớn hơn cường hóa T-Virus nhiều. So sánh đơn giản như vậy mà cậu cũng không rõ ràng sao? Thật uổng cho 7 điểm trí lực của cậu!

Hùng Bá có kỹ năng đặc thù là “Lỗ Mũi Sói Hoang”, hắn ta là sinh viên năm hai nên đạt được đặc hiệu gia tăng 20 điểm cảm giác. Hơn nữa, bản thân hắn còn có một kỹ năng “Điều Tra” hi hữu. Kỹ năng này giúp hắn có thể nhìn thấy thuộc tính trụ cột (kỹ năng và trang bị không thể nhìn thấy) của người yếu hơn hắn với một tỷ lệ nhất định. Cho nên, ở trước mặt hắn, thuộc tính tài liệu của mỗi người này đều không có chỗ nào che giấu.

Doãn Khoáng vẫn không muốn buông tay:

– Nhưng mà chẳng phải còn chút hy vọng hay sao! Tỷ lệ có nhỏ đi chăng nữa thì vẫn có cơ hội thành công! Anh có xác định cậu ấy không thể đạt được cường hóa à? Chẳng phải anh từng nói “đại học” luôn tồn tại bất cứ thứ gì vốn cho là nó không thể xảy ra hay sao?

Hùng Bá nói:

– Nhóc con! Nguy hiểm tôi trải qua còn nhiều hơn số lần cậu ăn cơm. Ở trước mặt tôi, cậu không có bất kỳ quyền lên tiếng nào. Hơn nữa, nếu như không phải tôi thấy cậu thuận mắt thì chỉ bằng sự ngỗ nghịch vừa rồi, tôi có đầy đủ lý do để ném cậu cho zombie làm thức ăn. “Tôn trọng học trưởng” cho tới giờ vẫn là quy tắc sinh tồn đệ nhất ở “đại học”! Cậu đã hiểu chưa?

Ngụy Minh vội vàng lùi Doãn Khoáng lại, lắc đầu nói:

– Quên đi! Không phải chỉ mất có mười năm thôi sao? Cũng chẳng có gì lớn cả! Chết thì có sao chứ? Sống cho tới bây giờ, tôi từng hưởng qua rất nhiều tư vị, nhưng mà... chưa biết mùi vị cái chết nó thế nào! Chỉ tiếc là, “cuộc thi nhập học” lần này thất bại rồi.

Doãn Khoáng cười khò một tiếng, không biết có phải là trào phúng cái số đoán mệnh của mình hay là cười Ngụy Minh quá mức rộng rãi. Chẳng qua, nếu Ngụy Minh cũng nói vậy thì hắn cũng không còn gì để nói.

Lê Sương Mộc vỗ vai Doãn Khoáng, thờ dài một tiếng, nói với Ngụy Minh:

– Nếu như vậy, chúng tôi nên tôn trọng quyết định của cậu. Cậu yên tâm đi, đợi sau khi trở về, chúng tôi sẽ chia một chút học điểm cho cậu.

Lê Sương Mộc cũng có chút áy náy. Dù sao, nếu như vừa rồi hắn sớm nổ súng thì Ngụy Minh cũng bị zombie cắn.

– Ha ha... Vậy tôi cảm... cảm ơn... A a!! Đau quá... tôi...

Đoàng!

Một tiếng súng vang lên, đầu Ngụy Minh nổ bung ra, máu đen sền sệt chảy đầy đất.

Một học viên từ vong. “Trợ giảng” Hùng Bá bị khấu trừ một điểm đánh giá tổng hợp!

Hùng Bá khẽ cười khò:

– Thật là bị mấy người hại thảm.

Lê Sương Mộc đau buồn nhìn thi thể không đầu của Ngụy Minh nằm trên đất, hỏi:

– Học trưởng... Thật ra thì anh đã sớm nhìn thấu người đàn ông kia có vấn đề đúng không?

Hùng Bá nói đơn giản:

– Ờ!

Không để ý đến những ánh mắt tức giận và cảnh giác của mọi người, Hùng Bá nói tiếp:

– Lũ nhóc con, xin chú ý thân phận của mình và cũng chú ý thân phận của tôi. Các cậu là “Học viên tay mơ”, tôi là “trợ giáo”. Nhiệm vụ của tôi chỉ là giúp đỡ mấy người hoàn thành một số lượng nhiệm vụ nhất định, để cho mấy người quen thuộc với một số quy tắc tại “đại học”... chứ không phải đi làm hộ vệ cho lũ sên yếu ớt nhà mấy người!

Hùng Bá nói một cách khinh thường:

– Thật sự thì tôi cũng có chút hối hận khi nhận cái chức vụ “trợ giảng” này rồi. Tổ chất của các người thực sự là thấp đến đáng thương. Năm ngoái tôi cũng là tay gà mờ như mấy người nhưng cũng đã chém giết ra khỏi biển côn trùng trong “Starship Troopers”! Coi lại các người bây giờ xem, mới gặp chút trở ngại đã oán trời trách đất... Tôi nhắc một câu cuối cùng, điều kiện sinh tồn đầu tiên ở “đại học” là tôn trọng học trưởng. Mấy người cho rằng những học trưởng khác cũng dễ nói chuyện như tôi sao? Đừng có nói đùa chứ! Được rồi, không nói nhiều nữa, đi thôi.

Mọi người vừa muốn rời đi thì đột nhiên một âm thanh yếu ớt truyền tới:

– Đợi... đợi chút đã. – Tiền Thiên Thiên nói:

– Mọi người nhìn này... trong ngực ông ấy... tôi thấy thứ này trong ngực ông ấy.

Mọi người nhìn lại thì thấy đó là một bức ảnh chụp một con chó, phía trên còn dính máu tươi. Tiền Thiên Thiên nói tới “ông ấy” chính là zombie bị Lê Sương Mộc nổ súng bắn chết.

– Có cái gì đẹp chứ, một con chó thôi mà.

Lưu Hạ Thiên nói. Hối hận không thể sớm rời khỏi cái nơi nguy hiểm này thật nhanh.

Tiền Thiên Thiên vội vàng nói:

– Không... phòng phải đâu. Có... nhiệm vụ ẩn tàng...

– Nhiệm vụ ẩn tàng?

Hùng Bá đoạt lấy bức ảnh, lập tức nhận được nhắc nhở.

Bạn nhặt được vật phẩm đặc thù: Bức ảnh chụp chú chó dẫn đường Mary.

Bạn mở nhiệm vụ ẩn tàng: Cứu vớt chú chó dẫn đường Mary.

Giới thiệu nhiệm vụ: người mù Mike và chú chó dẫn đường của ông ta bị lạc nhau, tình cảm của bọn họ vô cùng tốt. Mary đáng thương tùy thời có thể gặp phải nguy hiểm. Xin người tốt bụng tìm kiếm chú chó dẫn đường Mary về! Chúa sẽ chúc phúc cho những con người tốt bụng.

Yêu cầu của nhiệm vụ: trong vòng một giờ giải cứu chú chó dẫn đường Mary.

Phần thưởng của nhiệm vụ:???

Trừng phạt khi thất bại: không.

Có tiếp nhận hay không?

Có/Không

Hùng Bá nở một nụ cười quái dị, nói:

– Tôi không biết nên nói các người được vận may gõ cửa hay vận rủi quấn thân nữa.

Lê Sương Mộc hỏi:

– Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao? Tầm hình này có gì khác lạ à?

Vương Ninh nói:

– Còn cả nhiệm vụ ẩn tàng kia nữa?

Hùng Bá nhìn chung quanh một chút, chỉ về bóng tối phía xa rồi nói:

– Tối chỗ kín đáo kia đi, tôi sẽ nói rõ cho mọi người.

Đợi cho tất cả đều nấp trong bóng tối, Hùng Bá mới giải thích:

– Nhiệm vụ ẩn tàng là một trong số những nhiệm vụ đặc thù kiếm được tại “trường cảnh khảo hạch” ở “đại học”. Những nhiệm vụ đặc thù đó theo thứ tự là “nhiệm vụ ẩn tàng”, “nhiệm vụ yếu viên”, “nhiệm vụ khu vực”, “nhiệm vụ báo thù”, “nhiệm vụ làm thêm”. Những cái khác tạm không nói đến, nói riêng về nhiệm vụ ẩn tàng là một nhiệm vụ đặc thù được mở ra một cách bất ngờ. Trên nguyên tắc, bất cứ chuyện gì cũng có thể dẫn tới nhiệm vụ ẩn tàng, nhưng mà xác suất của nó rất nhỏ. Đặc điểm trung của nhiệm vụ ẩn tàng là không rõ phần thưởng, trừng phạt lúc nặng lúc nhẹ. Người hoàn thành nhiệm vụ ẩn tàng có thể một đêm lên lên voi cũng có thể một đêm xuống chó. Hơn nữa, bình thường thì nhiệm vụ ẩn tàng có độ khó rất lớn, thậm chí còn có thể mở ra những nhiệm vụ liên tiếp. Nói một cách đơn giản, nó như một ván bạc có độ nguy hiểm cao và món lời cũng lớn. Buông tay thì đáng tiếc lắm, bởi vì

loại nhiệm vụ này rất thừa thớt nhưng tiếp nhận sẽ phải đối mặt với nguy hiểm khổng lồ. Thật khiến cho người ta đau đầu khó nghĩ. Cho nên tôi mới nói, không biết là các cậu may mắn hay bất hạnh nữa. Cũng may, nhiệm vụ ẩn tàng lần này không có trừng phạt thất bại. Tôi đoán chắc là do nghĩ tới lũ nhóc mới vào như mấy người.

Tất cả mọi người tiêu hóa những gì Hùng Bá nói, sau đó tổng kết ra một câu:

“Bỏ thì thương, vương thì tội!”

– Không hoàn toàn đúng nhưng dù sao cũng có thể nói vậy. Dù sao nó cũng mang đặc mùi đánh bạc. – Hùng Bá nói:

– Dĩ nhiên, tôi nói rồi, tôi chỉ là trợ giảng. Tôi không có quyền lợi can thiệp vào nhiệm vụ của các cậu. Làm thế nào thì hãy tự thân lựa chọn đi. Mấy người thử thương lượng xem, nên tiếp nhận hay cự tuyệt.

Nói xong, hắn ôm ngực, đứng dựa vào một bên tường.

Nếu như không phải do “Hiệu Trường” hạn chế thì thật ra hắn cũng muốn tự đi dạo một chút, thử nghiệm cái gọi là “cuộc thi nhập học” dễ dàng này. Dĩ nhiên, hắn cũng chỉ nghĩ vậy mà thôi. Hắn biết, một khi hắn tham gia vào “cuộc thi nhập học”, “Hiệu Trường” sẽ lập tức đề cao độ khó của nhiệm vụ. Kết quả có thể là hắn sẽ chẳng kiếm được chút lợi nào, hơn thế nữa còn bị mất trắng 6 điểm đánh giá tổng hợp. Một khi độ khó bị nâng lên, mấy tên mới vào này căn bản không có cơ sống sót.

Mặt khác, “Hiệu Trường” rất có thể truy cứu trách nhiệm với hắn, cho hắn một chút “phần thưởng” khiến hắn khóc không ra nước mắt.

Dĩ nhiên, nếu như làm tốt thì “trợ giảng” vẫn có thể thu hoạch không ít ở “cuộc thi nhập học”.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Lựa chọn

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Sáu người vây vào một chỗ, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, dường như ai cũng không muốn mở miệng đầu tiên.

Cuối cùng vẫn là Lê Sương Mộc ho khan một tiếng, mở lời trước:

– Mọi người nói ra ý kiến của mình đi. Là đánh bạc tiếp nhận nhiệm vụ này hay là cự tuyệt? Tất cả cùng bàn một chút... Thật ra, bản thân tôi muốn tiếp nhận. Gặp chuyện bàn lùi không phải là tác phong của tôi. Hơn nữa, tôi cảm thấy nếu “cuộc thi nhập học” lần này là để chiêu cổ cho những người mới chúng ta, vậy thì phần thưởng cho nhiệm vụ ẩn tàng này đâu thể keo kiệt, đúng không?

Lưu Hạ Thiên nói:

– Tôi thấy... hay là thôi đi.

Hắn sắp xếp từ ngữ trong đầu rồi mới nói:

– Chẳng phải học trưởng cũng nói rồi sao, phần thưởng của nhiệm vụ ẩn tàng luôn không rõ ràng. Ai mà biết có thể lãng phí thời gian đến bao giờ. Hơn nữa, học trưởng cũng nói nhiệm vụ ẩn tàng có khó khăn và nguy hiểm rất lớn. Mọi người cho là lấy kiến thức ít ỏi của chúng ta về... cái thế giới này, một tay mơ cái gì cũng không biết có thể hoàn thành nhiệm vụ sao? Hơn nữa, nhiệm vụ của chúng ta vốn chỉ là sinh tồn trong năm tiếng đồng hồ thôi, nếu cẩn thận một chút thì cũng không quá phức tạp.

Vương Ninh không đồng ý với lời của Lưu Hạ Thiên:

– Ai nói chúng ta chỉ cần tồn tại hết năm tiếng đồng hồ là ok rồi? Cho xin, người anh em, ánh mắt nên nhìn xa một chút. Cậu đừng có mà chỉ nhìn hiện tại, phải suy nghĩ cho tương lai nữa chứ. Không sai, dựa theo lời của cậu, bình an vượt qua lần này nhưng mà tiếp theo thì sao? Nếu như chúng ta có thể nắm chắc lấy cơ hội trong “cuộc thi nhập học” này, kiếm thật nhiều học điểm, mua những vật phẩm và năng lực cao quý kia... như vậy thì thực lực của chúng ta mới có thể không ngừng trở nên mạnh mẽ, mới có thể sống sót trong tương lai nguy hiểm sắp tới.

Doãn Khoáng trầm ngâm một chút. Hắn há miệng, cũng muốn nói lời tiếp nhận nhiệm vụ này nhưng... hắn đột nhiên nhớ tới một con số. Một con số như thanh gươm Dionysius đang treo trên đầu hắn – 34!

(Thanh gươm Dionysius nổi danh là nguy hiểm luôn gần kề, một điển tích bên châu Âu. Tra google để biết thêm chi tiết.)

Hắn chỉ có 34 năm tuổi thọ!

34 năm, sao mà ngắn đến thế! Chớ nói ở thực tế, ở cái trường “đại học” thần kỳ quỷ dị khó lường này, 34 năm tuổi thọ là một bản chế ước trí mạng dành cho hần.

Hần chỉ có cơ hội chết một lần, chỉ duy nhất một lần thôi.

Cho nên, hần theo bản năng cảm thấy mình nên cẩn thận, thật cẩn thận sống sót.

Hần không muốn chết.

Cái chữ “chết” này, sống suốt 19 năm cuộc đời, hần chưa từng nghĩ tới nó. Bởi vì hần cảm thấy hần hần còn rất trẻ, chết, đối với hần quá xa vời. Nhưng mà hiện tại khác rồi, hần đã biết tuổi thọ của mình, chỉ có 34 năm thôi. Và hần chỉ có thể chết một lần ở nơi này! Nếu chết thêm lần nữa đồng nghĩa với việc “vạn kiếp bất phục”.

Giờ khắc này, hần chân chính cảm thấy, bóng ma tử vong tiến gần đến thế.

Hần rất sợ, thật sự rất sợ. Hần sợ chết, rất sợ chết. Nếu như chết rồi, hần sẽ không còn cái gì nữa, không tình thân, không tình bạn, không tình yêu... Hần còn chưa kiếm được nhiều tiền, chưa mua được biệt thự lớn cho cha mẹ ở, chưa mua được búp bê Barbie đắt tiền cho em gái... Còn chưa tìm được người mà hần yêu mến, người có thể cùng hần vượt qua một đời...

Cái chết... Nguy hiểm... Cái chết... Nguy hiểm...

Trong lòng Doãn Khoáng dấy dựa... Hần cảm thấy bản thân quá nhạy cảm. Không phải chỉ là một lần tình cờ mở ra “nhiệm vụ ẩn tàng” thôi sao? Cho dù tiếp nhận, cho dù khó khăn nhưng không có nghĩa là hần chắc phải chết. Nói không chừng, phần thưởng hậu hĩnh còn đang chờ đợi hần...

Nhưng mà, tình cảnh đầu Ngụy Minh nổ tung, máu đỏ và óc trắng văng tung tóe hiện trong đầu hần... Nếu như... Nếu như khi đó người bị zombie cắn là hần... Nếu như là hần...

– Doãn Khoáng? Doãn Khoáng?

Vương Ninh ở một bên đẩy người Doãn Khoáng vài cái.

– A?

Doãn Khoáng bị đánh thức từ trong sợ hãi, mờ mịt nhìn mọi người.

– Cậu ngây ngốc gì đấy? Tất cả mọi người đều chờ ý kiến phát biểu của cậu, chờ lâu lắm rồi đấy, chỉ có mình cậu là cứ ngẩn người như vậy...

Lưu Hạ Thiên nói:

– Tôi thấy ý của cậu ấy cũng không khác tôi là mấy đâu! Thật ra không cần thiết đón nhận nguy hiểm này, chỉ cần chúng ta sống vượt qua cuộc thi không phải là vẫn có 200 học điểm sao? Tôi còn nhớ những vật phẩm đổi chác kia, 200 học điểm là đủ để chúng ta lấy rất nhiều thứ.

– 200 điểm... – Doãn Khoáng sợ hãi cả kinh, lại lâm vào trầm tư: “Chỉ có 200 điểm... Đổi một khẩu súng lục cũng đã 200 điểm... Một tờ bùa Liệt Hỏa cũng 200 điểm... Thuốc tái sinh tế bào tổn thương cũng 200 điểm... Huyết thống Người Lùn cũng 200 điểm còn phải thêm một đánh giá cấp F... 200 điểm căn bản không mua được cái quái gì cả!”

“Nếu như không mua nổi vũ khí cường đại, không đổi được huyết thống mạnh mẽ... Cho dù hiện tại giữ được mạng nhưng mình lại có thể giữ tới bao giờ? Doãn Khoáng ơi là Doãn Khoáng, đạo lý thô thiển như vậy mà mày còn không hiểu à, mày từ khi nào lại có ánh mắt thiên cận thế hả?”

Nghĩ tới đây, Doãn Khoáng cắn môi dưới, gần như muốn bật máu ra:

– Tôi đồng ý với thuyết pháp của Vương Ninh. Các học trưởng đã cường điệu rất nhiều lần về “cuộc thi nhập học”. Có thể thấy, nó có tầm quan trọng cao. Hơn nữa, xét về lâu về dài, nếu như trường cảnh hiện tại chỉ là “đơn giản” như trong miệng của các học trưởng... Vậy rất khó tưởng tượng, những trường cảnh sau này sẽ khó khăn và nguy hiểm tới cỡ nào. Không có thực lực, chúng ta chỉ có thể chờ chết mà thôi.

Doãn Khoáng không muốn chết, hần có chấp niệm vô cùng mãnh liệt, cho dù thế nào cũng phải sống sót trở về thế giới cũ. Vì nụ cười hiền từ của mẹ, vì khuôn mặt vui mừng khi nhận được búp bê của em gái, vì ánh mắt nghiêm nghị của cha...

Doãn Khoáng tin tưởng mình có thể sống sót. Bởi vì, hần có bùa hộ mệnh mẹ cho. Giây giây phút phút, hần đều có thể cảm nhận được sự âm áp mà lá bùa truyền tới kích lệ hần.

Đồng thời, hần cũng đã cầu nguyện. Hần cầu nguyện Thần Long có trong truyền thuyết của thôn Lưu Long, cầu nguyện ngài phù hộ cho người nhà hần và cầu nguyện ngài phù hộ cho chính bản thân hần nữa.

Giờ phút này, Doãn Khoáng không có bất cứ lý do gì để do dự hay lui bước. Hần phải lợi dụng kỳ ngộ mà “cuộc thi nhập học” này mang lại, kiếm thật nhiều học điểm, đổi lấy những cường hóa cao quý kia!

Cho dù thế nào, liều mạng!

Lưu Hạ Thiên không nghĩ Doãn Khoáng sẽ nói như vậy, trong lòng tức giận, ngoài miệng thì nói:

– Nhưng mà, chẳng lẽ chúng ta lại vì chút tương lai gì đó mà đưa bản thân và nguy hiểm sao. Nhiều người như thế này là đánh bạc! Nhiều người có khẳng định, tiếp nhận nhiệm vụ xong là có thể hoàn thành, hoàn thành xong sẽ đoạt được hồi báo lớn không?

– Nhưng không tiếp nhận nhiệm vụ thì hồi báo gì cũng không có. – Tăng Phi vẫn một mực không mở miệng đã lên tiếng:

– Nếu muốn thu hoạch thì cần phải trả giá. Tôi cũng không muốn ngồi không chờ đợi thời gian năm tiếng đồng hồ kết thúc, sau đó hai tay trống trơn trở về. 200 học điểm chỉ có thể mua hai viên đạn bạo liệt, cộng thêm một cây AWM. Đây còn là giảm giá rồi. Nếu như cậu nghĩ dựa vào 200 điểm này và sống sót được tốt về sau này thì cần bản là mơ mộng. Cho nên, dù là nhiệm vụ chính hay nhiệm vụ thêm vào, tôi vẫn muốn hoàn thành. Quan trọng hơn, cha tôi từng dạy, gặp phải khó khăn mà chùn bước thì vĩnh viễn cũng không đứng thẳng được sống lưng, đối mặt với nhiệm vụ nguy hiểm mà lùi bước vĩnh viễn là người lính hèn! Còn tôi... đã là một “Người Lính Hợp Cách”.

Tăng Phi nắm chặt khẩu súng bắn tia trong tay.

– Tôi muốn chứng minh cho ông ấy thấy, tôi là một người lính giỏi! Ông ấy đã tôi ra khỏi quân đội là tổn thất lớn của ông ấy. Tôi muốn tiếp nhận nhiệm vụ, hơn nữa còn muốn nhất định phải hoàn thành! Đạn của tôi có thể đi rất xa, bắn rất chuẩn!

– Nhiều cậu... Nhiều cậu thật là...

Lưu Hạ Thiên ảo não nói:

– Sao tôi lại vào cùng một tổ với đám điên mấy cậu cơ chứ. Nhiều cậu muốn chết thì cũng đừng lôi tôi theo. Tôi còn muốn giữ lại mười năm tuổi thọ của mình, tôi và mấy người không quen biết. Loại chuyện này... thật không biết nói sao với mấy người nữa. Dù sao, tôi cũng không muốn kết bạn với kẻ xấu.

Hùng Bá vẫn im lặng đứng một bên đột nhiên nói với Lưu Hạ Thiên:

– Nếu cậu muốn về, tôi có thể miễn phí tặng cậu một viên đạn. Dù sao, tôi đã mất một điểm đánh giá tổng hợp, tôi không ngại lại mất thêm điểm nữa, hắc hắc...

Hiển nhiên, hắn rất khinh thường Lưu Hạ Thiên.

Lưu Hạ Thiên kinh hãi, hừ nhẹ hai tiếng rồi cũng không dám nói gì. Hắn không phải thẳng ngu. Hắn biết sự nhất gan của mình làm Hùng Bá rất bất mãn, nhưng mà hắn cũng là một kẻ có tôn nghiêm, có sĩ diện. Hắn sẽ không thừa nhận bản thân là kẻ nhất gan, chỉ cần chặt lấy vấn đề “nhiệm vụ này làm là vô ích” để lấy cớ.

Tiền Thiên Thiên luôn có biểu hiện bình thường yếu ớt nói:

– Tôi... tôi đi cùng mọi người...

Lê Sương Mộc nói:

– Tôi vẫn quyết định giống trước là tiếp nhận nhiệm vụ. Vậy thì, mọi người quyết định chứ, tiếp nhận?

– Tiếp nhận!

Trừ Lưu Hạ Thiên, những người khác đều đồng thanh nói.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chú chó Mary

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Một nơi nào đó ngoài thành phố Raccoon, tại trung tâm chỉ huy trong doanh địa tạm thời của công ty Umbrella.

Tổng quản lý chi nhánh của công ty Umbrella tại thành phố Raccoon đang đứng trước màn hình theo dõi. Ông ta mặc một bộ âu phục màu đen, cả người tỏa ra khí chất âm lãnh mà tinh xảo. Đôi mắt của người này giống như mắt ung liếc nhìn về phía màn hình theo dõi, dường như ông ta không thể cho bất kỳ một điều gì thường nào xảy ra.

Ông ta vô cùng thích thú cái cảm giác nắm giữ mọi thứ này, vô cùng hưởng thụ, vô cùng si mê. Ông ta nghiện nó như người ta nghiện ma túy.

– Chờ chút đã! – Ông ta đột nhiên lên tiếng, ra lệnh cho một kỹ thuật viên ở phía bên phải:

– Quay trở về... lập tức!

– Thừa sếp?

Kỹ thuật viên kia nhất thời chưa kịp phản ứng, xoay đầu nhìn lại ông ta, hiển nhiên không hiểu sao cấp trên của mình lại muốn như vậy.

– Làm theo lời của tôi!

Tổng quản lý kia rất bức mình, kỹ thuật viên kia dám ngỗ nghịch với quyền uy của ông. Kỹ thuật viên bị ánh mắt âm lãnh như rắn chiếu vào, lòng thấy run sợ, vội vàng cúi đầu không dám nhìn thẳng.

– Vâng thưa sếp, tôi lập tức làm ngay!

– Đúng vậy... quay qua chỗ đó... quay về tiếp... Dừng! Không đúng, không đúng, ở phía trước một chút... Dừng lại!

Đó là camera giao thông. Hình ảnh giám thị chuyển về có chút mờ hồ nhưng vẫn có thể nhìn được tình hình. Chỗ này là một ngã tư đường, tất cả đều không có gì khác lạ. Bên đường có những chiếc ô tô bị lật ngửa, động cơ tỏa khói đen. Cạnh đó có một cột nước chữa cháy bị ô tô đâm vỡ, nước phun lên khá cao.

Không có gì khác biệt mà?

Không!!

Chỗ đó có một điểm khác biệt!

Ánh mắt của kỹ thuật viên lập tức tập trung lại, quả nhiên nhìn thấy một điểm đen đang di động.

Cái gì vậy nhỉ?

– Phóng to ra, thẳng ngu này!

Tay kỹ thuật viên khẽ run lên.

– Vâng... Vâng thưa sếp!

Kỹ thuật viên thành thạo cho ống kính lại gần. Điểm đen kia lập tức hiển thị rõ ràng, là một con chó, một con chó màu đen! Nhìn kỹ có thể thấy, trên cổ con chó kia còn có một chiếc vòng trang sức.

Nhưng mà đó chỉ là một con chó thôi mà! Nó đáng để tổng quản lý chú ý vậy sao?

– Chuyển sang camera khác, tập trung vào con chó kia!

Thanh âm của tổng quản lý lại vang lên, kỹ thuật viên gạt đầu lia lịa.

Nói theo một mức nào đó, thành phố Raccoon sở dĩ có thể phát triển như vậy thật ra là vì nó thuộc về công ty Umbrella. Công ty thiết lập một chi nhánh rất lớn ở thành phố này, cung cấp rất nhiều nghề nghiệp cho nên hấp dẫn rất nhiều dân nhập cư. Dần dần, nơi này phát triển thành một thành thị cỡ lớn.

Nhưng mặc dù thành phố này có từ trần nhỏ phát triển lên tới thành thị thì cũng vẫn bao phủ trong biểu tượng của Umbrella. Nói cách khác, thành phố Raccoon đã bị công ty này hoàn toàn nắm giữ.

Điều động camera giao thông chỉ là việc dễ như trở bàn tay.

Rất nhanh, trên mười chiếc camera theo dõi sát theo con chó kia.

Dần dần, mọi người rốt cục cũng phát hiện ra điểm lạ. Con chó này chạy chậm, dễ dàng vượt qua các chướng ngại vật, không hề sợ hãi những zombie gặp trên đường đi, cũng không hề sủa lên một tiếng nào với đám zombie đó. Thậm chí là những zombie gặp trên dọc đường đi còn vô thức tránh né nó. Đúng vậy, là tránh né! Con chó này rõ ràng chỉ là giống chó Labrador tầm thường, nhưng mà sao zombie lại sợ hãi nó?

Điều này thật sự khó tin. Zombie chỉ có IQ bằng 0, gặp động vật sống là bu vào nhưng ong thấy mật. Nhưng bây giờ thì sao, bọn họ đã thấy cảnh gì? Một con chó có thể khiến cho zombie sợ hãi?

Chẳng lẽ hôm nay là ngày Cá tháng Tư sao?

Hơn nữa, mọi người ở đây rốt cục cũng phát hiện ra một vấn đề, nó không bị lây nhiễm T-Virus!

Cái này có lạ không? Tất nhiên là rất lạ! T-Virus mạnh mẽ đến mức nào, mọi người ở đây đều rõ. Hơn nữa, chó là loại động vật dễ lây T-Virus nhất, bởi thế bọn họ vẫn dùng đủ các loại chó để tiến hành thí nghiệm T-Virus, cho nên có thể chắc chắn rằng loại động vật bốn chân này không hề có năng lực chống cự lại virus độc hại kia!

Nhưng mà, bọn họ đã thấy cái quái gì đây?

Một con chó không bị nhiễm T-Virus.

Phải biết rằng, giờ phút này, T-Virus đã hoàn toàn lan truyền khắp thành phố Raccoon. Nói thẳng căng ra thì, hiện tại Raccoon hoàn toàn có thể xưng là thành phố chết. Người còn sống sót vô cùng ít, mà những động vật khác, đặc biệt là chó đã sớm biến thành zombie hết.

Nhưng mà, trước mắt này xuất hiện một con chó màu đen, là một con Labrador rất bình thường. Điều này giống như một cú đâm thật mạnh vào mặt mọi người!

“Chẳng lẽ T-Virus mất hiệu lực?”

Những khoa học gia, kỹ thuật viên được công ty Umbrella mời tới là một lũ điên, một đám cuồng. Bọn họ mặc kệ chuyện sống chết của người khác, chỉ quan tâm tới thành quả nghiên cứu của mình! Cho nên, khi nhìn thấy con chó Labrador kia, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu bọn họ là “T-Virus thoái hóa”.

Đây quả thực là con ác mộng với bọn họ!

Dĩ nhiên cũng có những trường hợp ngoại lệ, tỷ như vị tổng quản lý kia. Ông ta dường như không hề che dấu sự khinh bỉ và chán ghét với những nhân viên tỏ ra khiếp sợ kia. Sau đó, tầm mắt của ông ta chuyển đến con chó Labrador.

– Một con chó Labrador có thể miễn dịch với T-Virus... Thật tuyệt vời, thật thần kỳ! Ca ngợi người, Đức Chúa vạn năng của con, cảm ơn người đã tặng cho con một món quà đặc biệt thế này...

Giống như đang thưởng thức một người đẹp không hề có mảnh vải che thân nào, ánh mắt tổng quản lý kia như lập lòe phát sáng, nhìn không rời mắt khỏi chú chó Labrador.

– Cung à, về với anh nào...

– Mệnh lệnh: Phái “S.T.A.R.S” đưa con chó kia về cho tôi. Lập tức, lập tức!

– Vâng thưa sếp!

Một người da đen được võ trang đầy đủ vẫn đứng bên cạnh đấy, vừa nghe lệnh của tổng quản lý liền thối lui ra ngoài.

Rất nhanh, tiếng cánh quạt của phi cơ trực thăng truyền tới...

*

* *

– Còn cậu?

Không hề biết bản thân đã đứng về phía đối lập với công ty Umbrella, đám người Lê Sương Mộc cuối cùng cũng lựa chọn “có”, nghĩa là đón nhận nhiệm vụ ảm tàng “cứu chú chó Mary”.

Nhưng mà sau khi tổ bốn người cùng Tăng Phi và người có kỹ năng đặc thù “Điềm Đạm Đáng Yêu” Tiền Thiên Thiên tiếp nhận nhiệm vụ, Lê Sương Mộc lại quay đầu nhìn về phía Lưu Hạ Thiên, đưa ra câu hỏi cuối cùng.

Lưu Hạ Thiên nói:

– Tôi... Tôi nghĩ là không nhận. Tôi chỉ muốn bình an vượt qua “cuộc thi nhập học” này thôi, không muốn đi làm thiêu thân đâu. Có 200 học điểm đã đủ mua rất nhiều thứ, tôi không có tham lam như mấy người... bằng lòng với hiện tại mới có được niềm vui, ha ha...

Mặc dù hần cười miễn cưỡng nhưng hiển nhiên là đã quyết tâm làm vậy rồi.

– Được rồi. – Lê Sương Mộc cũng không bắt buộc, chỉ nói:

– Vậy cậu đi theo học trường Hùng Bá thôi. Đi theo anh ấy sẽ không có nguy hiểm gì.

Hùng Bá “ừ” một tiếng, nói:

– Mấy người đã đón nhận nhiệm vụ này, vậy thì tôi sẽ không đi theo mấy người nữa. Mặc dù tôi không tiếp nhận nhiệm vụ nhưng nếu tôi đi theo mấy

người, “Hiệu Trưởng” chắc chắn cũng gắn tôi vào trong đó, như vậy vô hình chung sẽ làm cho nhiệm vụ của mọi người khó thêm... Các người tự cẩn thận lấy.

Nói xong, khuôn mặt kiên cường rốt cục cũng nở nụ cười mỉm nhu hòa nhưng cũng chỉ chớp mắt rồi biến mất. Sau đó, hắn quay người rời đi.

Lưu Hạ Thiên liếc nhìn đám người Lê Sương Mộc một cái cuối cùng rồi quay người đuổi theo Hùng Bá.

– Học trưởng, chờ em một chút.

– Học trưởng, hiện tại chúng ta đi nơi nào? – Lưu Hạ Thiên đuổi theo Hùng Bá, cười nịnh hót.

Hùng Bá không thèm nhìn hắn lấy một cái nhưng rốt cục vẫn nói:

– Nếu đã bỏ đi nhiều trói buộc thì tất nhiên là phải đi làm chuyện của mình rồi.

– Nghĩa là sao ạ?

– Bởi vì đám tay mơ mấy người rất vô dụng cho nên tôi tùy thời có thể đánh mất điểm đánh giá tổng hợp thật vất vả mới có được, cậu nói xem tôi phải làm gì? Hơn nữa tôi cũng nói rồi, tôi chỉ là “trợ giảng” của mấy người mà thôi chứ không phải hộ vệ. Cậu đi theo tôi tôi không phản đối, đây là quyền tự do của cậu. Nhưng nếu cậu làm ảnh hưởng tới chuyện của tôi... hãy tin một điều là tôi sẽ giết chết cậu trước!

Nụ cười trên mặt Lưu Hạ Thiên phút chốc cứng đờ. Hắn hơi ngừng lại rồi lập tức bước theo. Cho dù thế nào, ở cùng một chỗ với người này khiến hắn cảm thấy an toàn, những chuyện khác hắn tạm không suy tính đến.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Chờ đợi

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Nhìn Hùng Bá và Lưu Hạ Thiên dần biến mất cuối con đường, tất cả mọi người thu lại ánh mắt của mình.

– Hiện tại đã nhận nhiệm vụ rồi, tiếp đó là tính làm sao để hoàn thành. – Vương Ninh nhìn chú chó màu đen trong bức ảnh, đột nhiên buồn rầu nói:

– Nhưng vấn đề là, thành phố Raccoon lớn thế này, tìm một con chó thực đúng là mò kim đáy bể. Hơn nữa, nhiệm vụ này còn giới hạn chỉ trong một giờ.

Nghe Vương Ninh nói như vậy, những người khác cũng không khỏi nhú mày.

Rốt cục vẫn là người trẻ tuổi, xúc động là không thể tránh khỏi. Vừa rồi hào khí ngút trời nói “không sợ nguy hiểm, không sợ khó khăn”, sau đó mạnh dạn tiếp nhận nhiệm vụ nhưng giờ chân chính đến lúc thực hiện thì lại không biết bắt tay từ chỗ nào.

– Mọi người nói xem... có phải chúng ta đã quá sơ suất rồi hay không? – Lê Sương Mộc buồn bã nói:

– Chỉ có một tấm hình như thế, ngoài ra không có bất kỳ một đầu mối nào. Đúng như lời Vương Ninh nói, nơi này nguy cơ bốn bề. Tìm một con chó trong thành phố Raccoon sợ rằng không chỉ đơn giản là mò kim đáy bể. Tôi chỉ sợ, chúng ta chưa kịp nhìn thấy con chó thì đã bị giết hết rồi.

Tăng Phi cảm thấy trên mặt như có lửa đốt, chỉ lắp bắp nói:

– Tôi... Tôi không biết... Dù sao, tôi chỉ phụ trách phần thực hiện kế hoạch còn những cái khác, mọi người tự nghĩ đi!

Thằng nhãi này thì lại càng khốn nạn, trực tiếp bỏ gánh giữa đường. Nói xong, hắn còn lấy ra một miếng vải trắng, cẩn thận lau chùi cây súng ngắm trong tay mình.

Tiền Thiên Thiên cũng hơi nóng nảy. Cô giờ đã hơi hối hận vì cái tội mù quáng lưu lại với bọn họ, còn đón nhận một “nhiệm vụ ẩn tàng” vô cùng nguy hiểm thế này. Nhưng bây giờ... có hối hận cũng đã muộn! Cô sắp khóc đến nơi rồi, đôi mắt mông lung nước mắt liếc về hướng Hùng Bá vừa rời đi.

Ngược lại thì vẻ mặt của Doãn Khoáng lại hết sức thả lỏng, giống như không hề lo lắng cho tình hình bây giờ, thậm chí còn có vẻ đoán trước tất cả.

Lê Sương Mộc đột nhiên nhớ tới một câu nói của Hùng Bá: “thật uổng cho 7 điểm trí lực của cậu”. Những lời này đại biểu cho cái gì? 7 điểm trí lực, có gì lạ không? Lê Sương Mộc không biết nhưng chính bản thân hắn cũng chỉ có 5 điểm mà thôi, hiển nhiên là về mặt trí lực thì Doãn Khoáng hơn hắn những 2 điểm.

Trí lực cao không phải đại biểu cho việc càng thông minh sao? Nói thật, Lê Surong Mộc cũng rõ. Phải biết rằng lúc hắn đi trắc nghiệm IQ đã lấy được con số 160. Nhưng mà IQ 160 của hắn ở chỗ này cũng chỉ lấy được 5 điểm trí lực mà thôi, vậy điều này có phải đại biểu cho việc Doãn Khoáng 7 điểm trí lực có IQ cao hơn hắn?

Lê Surong Mộc không muốn thừa nhận. Không phải hắn không chịu được việc người khác ưu tú hơn mình nhưng hắn tuyệt đối không muốn bản thân thua người khác. Từ nhỏ được gia tộc giáo dục, đắp nặn thành một con người hoàn mỹ, mỗi một biểu hiện của hắn đều vô cùng nổi trội và xuất sắc, luôn vượt qua đám bạn cùng lứa. Hắn vẫn là niềm kiêu hãnh của gia tộc!

Mà lúc này hắn lại bị làm khó.

Nhưng mà cho dù thế nào đi chăng nữa, hiện tại hiển nhiên không phải lúc lằng nhằng ở vấn đề ai thông minh hơn ai, quan trọng nhất vẫn là tìm cách hoàn thành nhiệm vụ.

Cho nên, Lê Surong Mộc hỏi:

– Doãn Khoáng, trông mặt cậu thì có vẻ đã tính kỹ trước rồi đúng không? Có kế hoạch gì vậy?

Nghe hắn nói như vậy, tất cả mọi người đều nhìn về phía Doãn Khoáng, quả nhiên trên khuôn mặt bình thường kia không hề có chút khẩn trương nào cả.

– Đúng đấy, Doãn Khoáng, cậu có kế hoạch gì thì nói nhanh đi. Mọi người cùng tham khảo bàn bạc. – Vương Ninh hờ hờ ra mặt, theo thói quen lại đẩy chiếc kính trên sống mũi.

Doãn Khoáng cười nói:

– Nói là kế hoạch thì chưa đến nỗi, chẳng qua có một số ý tưởng thôi, không biết có đúng hay không.

Tính tình Vương Ninh có chút nóng nảy, hắn vội nói:

– Không cần biết có đúng hay không, trước hết cứ nói ra cho mọi người nghe đã. Dù sao thì tiếp thu ý kiến quần chúng còn hơn là cả lũ cứ đực mặt một chỗ thế này!

– Được rồi, tôi cũng không úp mở nữa. Hiện tại không có thời gian suy tính kỹ càng. – Doãn Khoáng nói:

– Nhiệm vụ nói là “cứu vớt chú chó Mary”. Chú ý cái này nhé, là “cứu vớt” chứ không phải tìm kiếm. . .

Vương Ninh hỏi:

– Cái này thì có gì khác nhau?

Đây cũng là thắc mắc của mọi người.

– Một cái là “cứu vớt”, một cái là “tìm kiếm”, đương nhiên là khác nhau rồi! – Doãn Khoáng nói tiếp:

– Có cần tôi phải phân tích từ ngữ rõ ràng hay không?

– Không cần. . . Được rồi, tôi nghe cậu nói.

Vương Ninh phát hiện mình có chút lăm mồm, liền ngậm miệng không nói nữa.

– Muốn 6 người chúng ta tìm kiếm một con chó trong thành phố Raccoon này, hơn nữa còn hạn định thời gian là 1 giờ. . . Nói thế thì chẳng phải nó thành một nhiệm vụ không tưởng sao? Nếu không thể hoàn thành, vậy thì Hiệu. . . Được rồi, là vị Hiệu Trường kia. . . Thật ra thì tôi vẫn luôn muốn đặt câu hỏi này, cái người kêu “Hiệu Trường” kia rốt cục là ai. . . ông ta ban bố nhiệm vụ cho chúng ta để làm gì?

Tăng Phi nói:

– Nghe. . . cũng có lý!

– Tiếp nhé. . . Chúng ta phải “cứu vớt” một con chó dẫn đường. Mọi người biết con chó dẫn đường này dùng để làm gì rồi chứ, tất nhiên là để giúp người mù đi đường không bị lạc. Hiển nhiên, một con chó chưa từng được huấn luyện thì không thể trở thành chó dẫn đường, hơn nữa những con chó thế này thường rất thông minh. Từ đó có thể thấy, mặc dù chúng ta không biết vì sao nó và chủ của nó bị lạc nhau nhưng một khi nó phát hiện không thấy chủ nó đâu, mọi người bảo nó sẽ làm gì?

– Không thấy? Vậy thì tất nhiên là đi tìm. – Lê Surong Mộc lăm bậm tự nói, đột nhiên nắm hai tay vào nhau, nói:

– Tôi biết rồi. Con chó dẫn đường kia khẳng định sẽ đi tìm chủ của nó. Mà mũi chó thì rất thính, nó sẽ lần theo hơi thở của chủ mình, bằng vào sự thông minh của chó dẫn đường, nó sẽ rất dễ dàng tìm được chủ nó. Nói không chừng, nó đang trên đường chạy tới nơi này rồi.

Vương Ninh kêu lên:

– Đúng vậy, sao mình lại không nghĩ ra nhỉ?

Tiền Thiển Thiển hỏi:

– Vậy... chẳng lẽ chúng ta cứ ở chỗ này chờ nó tới tìm chủ?

– Không!

Doãn Khoáng nói:

– Nhiệm vụ yêu cầu là “cứu vớt”, vậy có nghĩa là nó đang nằm trong nguy hiểm. Nếu như nó đang nguy hiểm... vậy thì chúng ta không thể không ra sức. Chúng ta đã không biết nó ở đâu, chỉ biết nó gặp nguy hiểm, vậy chúng ta phải làm cái gì bây giờ?

Mắt Tăng Phi sáng lên:

– Ý cậu là... mai phục ở bốn phía, đợi con chó đến rồi tùy thời mà động?

Đôi mắt của Doãn Khoáng đột nhiên để lộ tia u sầu, hần nói:

– Thực ra việc duy nhất chúng ta có thể làm là chờ đợi. Cầu trời sao cho tất cả đều giống giả thiết của tôi. Dù sao, tính ngẫu nhiên của nhiệm vụ quá lớn. Tôi nghĩ, Hiệu Trưởng sở dĩ thiết trí thất bại không có trừng phạt là vì suy nghĩ tới điểm này. Nhưng mà, cho dù có là thất bại không trừng phạt thì chúng ta vẫn phải chuẩn bị mọi thứ cho thật tốt!

Hai mắt Lê Sương Mộc lóe sáng, sau đó nhặt một cục đá trên mặt đất lên, bắt đầu vẽ.

Một hình tròn lớn, bên trong có những hình tròn nhỏ, mấy đường thẳng gạch, còn có đánh dấu Đông Tây Nam Bắc. Mọi người nhìn vào mà mơ mơ màng màng, chỉ có Tăng Phi nhìn ra một ít manh mối:

– Đây là...

Lê Sương Mộc nắm cục đá, điểm điểm lên từng chỗ trên hình vẽ.

– Đây là vị trí của chúng ta. Chỗ này là vị trí của thi thể người mù Mike. Xác của ông ta vừa vụn nằm giữa trung tâm ngã tư đường. Chỗ này, chỗ này, còn cả chỗ này, tổng cộng có ba con đường có thể đi tới. Còn chỗ này thì lại là tòa nhà có kiến trúc cao nhất, đứng trên nóc nhà nhìn xuống có thể dễ dàng quan sát bốn phía.

Thì ra Lê Sương Mộc vừa vẽ bản đồ giản lược!

Ai cũng không ngờ, cái người nhìn đẹp trai, nụ cười tươi như ánh mặt trời này đã lặng lẽ ghi nhớ hoàn cảnh chung quanh vào đầu từ lúc nào. Ánh mắt của mọi người nhìn về phía hần tràn đầy khiếp sợ và kính nể.

Lê Sương Mộc nói:

– Mọi người đừng có nhìn tôi như vậy... Tôi và Tăng Phi giống nhau, từng được rèn luyện trong quân đội. Làm quen với hoàn cảnh chung quanh là điều cơ bản nhất mà người lính phải nắm giữ.

Tăng Phi nhìn Lê Sương Mộc một cái, thầm nghĩ: “Chỉ sợ cậu không phải là một người lính bình thường...” Nhưng mà hần cũng không nói ra mồm, chỉ bảo:

– Vậy thì chỗ cao kia phân cho tôi.

– Ừ, mặc khác, cậu không thể lúc nào cũng đề phòng tứ phía được, cho nên Tiền Thiển Thiển sẽ cùng một tổ với cậu. Cô ấy sẽ chịu trách nhiệm điều tra tình huống.

Điều quan trọng nhất với một cây súng bắn tia chính là đôi mắt, nó còn quan trọng hơn cả sinh mệnh của xạ thủ đó. Mà Tăng Phi lại có kỹ năng “Bắn Trúng Mục Tiêu”, coi như là một tay bắn tia rồi.

Nhưng mà Lê Sương Mộc sắp xếp như thế cũng coi như là đặc biệt quan tâm tới cô gái kia.

Tiền Thiển Thiển là cô gái có tâm tư tinh tế. Cô nhìn Lê Sương Mộc, đôi mắt tràn ra ánh sáng kỳ dị, trong lòng thầm cảm kích, nhưng mà vẫn ngượng ngùng nói:

– Tôi...

– Cho dù cô lưu lại ở bên dưới cũng không giúp đỡ được cái gì. – Lê Sương Mộc nói.

Tiền Thiển Thiển cúi đầu, nhẹ nhàng “ồ” một tiếng.

Doãn Khoáng hỏi:

– Vậy ba người chúng ta thì sao?

Vương Ninh cũng nói:

– Đúng vậy, bọn họ đều có nhiệm vụ, còn chúng ta sẽ làm cái gì?

– Biến thành người chết!

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đánh lén! (Thượng)

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Vương Ninh tròn tròn mắt.

– Người chết?

Doãn Khoáng giải thích:

– Ngu thế! Đương nhiên là giả bộ làm người chết rồi.

– Ồ, làm tôi sợ hết hồn! Tôi đâu có muốn chết. – Vương Ninh nói:

– Giả chết sao? Cái ý này không tệ... Nhưng mà, nếu zombie du đảng đi tới chỗ này thì phải làm sao? Tôi không muốn biến giả thành thật đâu.

Doãn Khoáng nói:

– Chắc là... không thể nào đâu. Hơn nữa, tôi cảm thấy nếu như kẻ địch của chúng ta chỉ là zombie thì Hiệu Trường chẳng cần phải thiết trí một “nhiệm vụ ẩn tàng” như vậy. Số lượng zombie thừa thớt căn bản không tạo thành nguy hiểm gì với chúng ta cả. Còn nếu là một nhóm zombie lớn thì Mary đã sớm bị chúng nuốt gọn, làm gì đến lượt chúng ta cứu vớt.

Lê Sương Mộc nghiêm túc nói:

– Chắc vậy! Chúng ta có thể giải thích là kẻ địch chúng ta sắp đối đầu nằm trong khả năng của chúng ta, không cần thiết phải cho zombie tới để tăng thêm độ khó. Mọi người có phát hiện ra chưa? Kể từ lúc chúng ta gặp người mù Mike, nơi này đặc biệt an tĩnh, không hề có một con zombie nào. Phải biết một điều là cái thành phố Raccoon này đã trở thành thế giới zombie, làm sao có thể không có một con nào như thế? Giải thích duy nhất là...

Không thể không nói, khả năng phân tích tình hình chung của Lê Sương Mộc vô cùng mạnh.

– Do Hiệu Trường sắp đặt! – Doãn Khoáng nói:

– Vậy thì, nếu kẻ địch của chúng ta không phải zombie thì sẽ là ai? Hiện tại, những đối tượng trong vòng nghi vấn là zombie, người bò sát, Nemesis Matt, còn cả những động vật biến dị nữa. Tôi nghĩ mãi không ra Nemesis Matt và chó dẫn đường Mary có gì liên quan đến nhau. Zombie có thể loại bỏ, vậy thì chỉ còn lại động vật biến dị và người bò sát thôi.

Động vật biến dị họ còn lòng tin chiến đấu chứ người bò sát thì...

– Nếu như là người bò sát thì kẻ chết chính là chúng ta. – Vương Ninh cười khổ nói.

Lê Sương Mộc gật đầu rồi lại lắc đầu, nói:

– Mọi người để lọt một giả thuyết... Mặc dù tôi cũng nghĩ không ra họ có liên hệ gì với con chó nhưng mà cũng không thể bỏ qua bọn họ.

– Bọn họ?

– Công ty Umbrella! – Tăng Phi lạnh giọng nói.

Vương Ninh không tin:

– Sao có khả năng là họ được? Công ty Umbrella? Một con chó? Hiệu Trưởng rốt cục dùng cái gì để liên hệ hai thứ với nhau? Tôi tình nguyện tin tưởng chúng ta phải đối mặt với người bò sát chứ không tin kẻ địch lại là công ty Umbrella chết tiệt tạo nên tất cả mọi chuyện kia. Bọn họ là một tổ ong vò vẽ đấy, chúng ta không thể chọc vào được đâu!

Lê Sương Mộc nói:

– Cho dù gặp phải kẻ địch như thế nào... chúng ta cũng không thể đánh mất lòng tin, nếu không sẽ chết chắc! Xóc lại tinh thần đi các chàng trai trẻ! Suy nghĩ thêm đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi! Cho dù là người bò sát, động vật biến dị, hay có là công ty Umbrella không hiểu sao có thể nhập cuộc kia thì chúng ta cũng sẽ đứng cam đối mặt! Không phải sao?

– Ừ!

Vì thế, Tăng Phi và Tiền Thiên Thiên một tổ; Lê Sương Mộc, Doãn Khoáng và Vương Ninh một tổ. Trước khi chia ra, hai bên cùng đề ra ám hiệu. Tiền Thiên Thiên sẽ treo một tấm vải trên mái nhà, thả rơi có nghĩa là người bò sát, kéo về có nghĩa là công ty Umbrella, còn giữ nguyên thì chính là động vật zombie!

– Cần thận!

– Các cậu cũng thế!

Nói xong, hai tổ liền tách ra.

Lê Sương Mộc đưa mắt nhìn hai người tiến vào tòa nhà, sau đó nói:

– Chúng ta đi đổi quần áo đi. Ăn mặc như vậy thật sự không giống người chết. Tiếc quá, bộ quần áo này cũng rất đắt đỏ chứ có ít ỏi gì đâu.

Cho tới bây giờ, Lê Sương Mộc vốn chưa từng phiền não vì vấn đề tiền nong lại phải cảm thán tầm quan trọng của đồng tiền. Dĩ nhiên, số tiền này là chi học điểm.

Bận rộn một hồi, ba người bọn họ đã có bộ dạng giống hệt người chết. Sau đó, cả ba tự tìm một nơi tương đối sạch sẽ cách Mike không xa rồi nằm xuống.

*

* *

– Hê! Đội trưởng, cái thằng cha đưa ra mệnh lệnh kia có phải là bị hỏng não không? Sao lại để cho “Đội lính S.T.A.R.S” của chúng ta đi bắt một con chó Labrador? Ôi Chúa ơi, tôi quả thực không thể nào tin vào lỗi tai của mình nữa. Chẳng lẽ hôm nay là ngày Cá tháng Tư hay sao? Đúng là một nhiệm vụ kém cỏi nhất kể từ khi xuất ngũ đến giờ!

Một người da đen cao lớn được võ trang đầy đủ đang lái nhà lái nhái.

Lại nói, kể từ khi lên phi cơ trực thăng đến giờ, nghe xong thông tin nhiệm vụ, hẳn lại bắt đầu lái nhái không biết mệt mỏi. Cho dù hiện tại phi cơ đã hạ cánh, hẳn vẫn không khép được đôi môi dày giống như hai cái lạp xườn kia.

– Rona! Ngậm cái mồm giống hai cây xúc xích của mày vào! Tao mà điên lên là sẽ xẻo nó cho chó ăn đấy!

Bên cạnh gã da đen Rona là một người đàn ông da trắng, trong tay đang múa lượn lưỡi dao quân dụng Kukri.

– Hê hê hê, bình tĩnh nào William. Mày lên tinh táo một tý... Được rồi, cho tao xin lỗi, chân thành xin lỗi. – Rona rốt cục cũng khuất phục dưới lưỡi dao Kukri của William.

– Nhưng mà William này, chẳng lẽ mày không cho là kẻ ban bố một cái nhiệm vụ củ chuối thế này có ý xỉ nhục S.T.A.R.S của chúng tay hay sao?

William hừ hừ hai tiếng, thu con dao về.

– Cầm cái mồm của mày vào đi. Nếu đối lại là đội trưởng, anh ấy đã tặng cho mày một viên đạn rồi.

– Được rồi được rồi. Tao thừa nhận là thế nhưng bây giờ đội trưởng đâu có ở đây! Tao không thể cầu nhàu một hai câu được à? Cát ở trong lòng thật sự là khó chịu! Fuck! – Đường như nói ra như vậy đã làm cho Rona trút được không ít oán khí.

– Cũng không biết bên đội trưởng thế nào, có tìm được con chó chết tiệt kia không.

– Mày hỏi qua bộ đàm một cái chẳng phải sẽ biết hay sao?

– Được rồi, coi như tao chưa nói gì cả.

Đột nhiên, William dừng lại, con mắt như đã thú quét qua bốn phía. Bởi vì có rất nhiều xe cộ lật nhào nằm trên đường nên lối đi có vẻ chật chội, liếc mắt nhìn qua ngoài xe hồng thì cũng chỉ có xe hồng. Màn đêm lạnh lùng mà âm trầm bao phủ từng góc nhỏ trong thành phố Raccoon.

– Ê, William, sao lại không đi tiếp?

– Mà không thấy nơi này quá yên tĩnh hay sao?

– Quá yên tĩnh? Gì cơ? Chẳng lẽ mà hy vọng ở chỗ này có một lũ zombie đến nói với chúng ta: “Hê, người anh em, hoan nghênh mày tiến vào bụng tao” à? Mày có bị điên không? – Rona làm mặt quỷ, trêu đùa William:

– Mày nên cảm ơn cái bọn Alpha ngu ngốc kia. Bọn nó hấp dẫn hết zombie trong thành phố đi nếu không chúng ta đâu thể tàn bộ như dạo vườn hoa để đi tìm con chó chết tiệt kia chứ!

William không để ý đến Rona vẫn lăm nhăm bên cạnh, hần cẩn thận ẩn vào nút liên lạc trong bộ đàm:

– Đội trưởng, tôi cảm thấy nơi này có gì đó khác lạ. Quá an tĩnh!

Là một người lính được rèn luyện trong máu và lửa, cho tới giờ William luôn tin tưởng vào trực giác của bản thân. Cũng bởi vì giác quan thứ sáu này mà hần sống được lâu đến bây giờ.

“Rè... Rè...” Bên tai truyền đến tiếng rè rè, Rona đứng ngay gần đấy mà cũng không nghe rõ “đội trưởng” nói cái gì.

– Vâng, đội trưởng.

William kết thúc liên lạc, mở miệng nói:

– Đội trưởng nói chuẩn bị chiến đấu!

Vừa nói William vừa rút khẩu súng trường dắt bên người ra, điều chỉnh cho đạn lên nòng, sau đó chậm rãi tiến về phía trước. Cặp mắt của hần lập lòe tỏa sáng trong đêm.

Rona nhún vai, nói:

– Được thôi được thôi...

Vừa nói, hần vừa rút cây súng của mình ra.

Đúng lúc này, cách đó không xa truyền đến tiếng chó sủa. Âm thanh “gâu gâu gâu” vang vọng trên đường phố, từ xa tới gần. Ở một nơi vốn yên lặng đến quỷ dị thế này đột nhiên có tiếng chó sủa nên lại càng thêm quái lạ. Kẻ nào hơi nhát gan một chút chắc sẽ bị hù dọa đến phát run.

Nhưng mà, cái tên Rona kia khi nghe xong lại hăng hái nói:

– Hê! Là con chó chết tiệt kia, nhất định là nó! Mũi của tao đã ngửi được cái mùi đáng ghét trên người nó rồi. Xem tao làm thế nào bắt mày về rồi đập cho một trận!

Vừa nói, hần vừa lách qua mấy chiếc xe ô tô hỏng, đi tới nơi có tiếng chó sủa.

*

* *

Mái nhà.

Tiền Thiên Thiên hạ chiếc ống nhòm mà Tăng Phi dùng 30 học điểm để đổi lấy xuống. Cô lo lắng nói:

– Tăng Phi, bên kia có một chiếc phi cơ trực thăng hạ cánh. Tôi thấy trên thân trực thăng có logo của công ty Umbrella. Làm sao bây giờ?

Tăng Phi đang nhắm mắt dưỡng thần liền tròn trĩnh ra, vẻ mặt tròn tròn có vẻ non nớt lúc này tràn ngập ngưng trọng.

– Chết tiệt! Lê Sương Mộc đoán đúng rồi. Không ngờ... thật sự không ngờ kẻ địch lại là công ty Umbrella. Cô mau thu tám vãi xanh vào đi!

– Ờ ờ!

Tăng Phi thở một hơi thật dài, nói:

– Sớm biết thế này thì ban đầu mang theo một ít tiền trên người, còn có thể đổi lấy một thiết bị truyền tin vô tuyến... Không còn cách nào khác! Cho dù là công ty Umbrella... hiện tại bỏ cuộc cũng đã muộn. Liều thôi!

Chương 15: Đánh lén! (Hạ)

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Nói xong, hắn ôm lấy cây súng bắn tia AWM, thuận thực cố định nó trên giá ba chân, sau đó nằm sấp trên đất. Hắn xé xuống một miếng vải đen, che kín trên người, ẩn nấp thân mình vào bóng tối. Không thể không nói, che dấu tạm thời này cũng không tồi.

– Cô còn đứng đấy làm gì? Không đi tìm chỗ nấp đi!

Thấy Tiền Thiên Thiên còn ôm tấm vải đứng ngây ngốc ở đó, Tăng Phi nhỏ giọng quát lên, không hề có chút thương hoa tiếc ngọc nào cả.

– A...

Hốc mắt Tiền Thiên Thiên đỏ lên, nhìn chung quanh một lượt rồi vội vàng nấp xuống phía dưới mái hiên của tháp nước, giấu mình trong bóng tối.

– Làm sao bây giờ? Giết... hay không giết?

Cho dù Tăng Phi có kinh nghiệm trong quân đội, cho dù hắn được cha hắn dạy dỗ huấn luyện như thế nào thì bản thân hắn mới chỉ là một chàng thanh niên mười tám tuổi mà thôi.

Bầu trời tuổi mười tám, trong xanh mà sáng sủa, có mây trắng, có chim bay, vô câu vô thúc. Nhưng bây giờ, bầu trời của hắn cũng chỉ là một mảng đêm tối, mây đen, gió lạnh. Trong tay hắn lúc này không phải bút viết mà là vũ khí lạnh như băng.

Ngay cả khi tâm trí hắn kiên định hơn nửa thì giờ phút này, hắn vẫn không biết phải làm sao cả.

Nhìn hai người được võ trang đầy đủ xuất hiện trong kính nhắm, Tăng Phi đột nhiên có cảm giác choáng váng, ngón trỏ bóp cò đông cứng lại! Đối với một tay súng bắn tia, đó là sai lầm thấp kém nhất và cũng là trí mạng nhất.

Ghé mắt vào kính nhắm, ngón tay đặt sẵn lên cò súng, sự sợ hãi trong lòng Tăng Phi đột nhiên nảy sinh giống như virus.

“Không! Không được suy nghĩ lung tung! Tinh táo, tinh táo nào! Tăng Phi, mày phải tinh táo! Mày là lính! Là lính thì phải bình tĩnh! Mày không giết người, chẳng qua là bắn đạn vào mục tiêu thôi... Không phải giết người, không phải giết người! Chấp hành nhiệm vụ... Chấp hành nhiệm vụ của mày!”

“Bọn chúng không phải người... Chúng chẳng qua là thứ mô phỏng do Hiệu Trưởng chuẩn bị thôi... Mình đang giết NPC, đúng vậy, là giết NPC!”

“Mày là một người lính hợp cách, bây giờ còn là một tay bắn tia, mày không thể bị nỗi sợ hãi đánh bại... Không thể!”

Hít... Hà... Hít... Hà...

Mặc dù luôn tự ám chỉ chính mình nhưng mồ hôi lạnh vẫn chảy ra không ngừng. Thân thể mập mạp phía dưới tấm vải đen run rẩy từng hồi.

Gâu Gâu Gâu!

Tiếng chó sủa quỷ dị mà đầy bi thương đột nhiên vang lên, vang vọng khắp bốn phía ngã tư đường trống trải.

Người da đen bên trong kính nhắm đột nhiên quát to một tiếng rồi cất bước chạy.

Cách hắn không tới hai mươi mét chính là trung tâm ngã tư đường. Nơi đó, ba người Doãn Khoáng, Lê Sương Mộc, Vương Ninh đang nằm ở nơi bí ẩn già chết.

Một con chó màu đen không biết chui từ chỗ nào ra, ba chân bốn cẳng chạy về phía trung tâm ngã tư. Nơi đó có một thi thể trúng đạn ngay giữa trán, chính là người mù Mike!

Con chó chạy trốn phía trước còn người da đen thì đuổi ngay phía sau, khoảng cách giữa hai bên đang không ngừng rút ngắn.

Nguy trạng của ba người Lê Sương Mộc có lẽ có thể qua mặt người bình thường nhưng vẫn còn chưa đủ độ trước những chiến binh tinh nhuệ đi ra từ chiến trường. Cho nên, nếu để người da đen chạy tới gần, hắn chắc chắn sẽ phát hiện ra vấn đề dị thường. Đạn trong súng của hắn sẽ không hề kiêng nể gì mà nã về phía đám Lê Sương Mộc.

Một điều hiển nhiên là khi đối đầu trực diện với hai, thậm chí là càng nhiều chiến sĩ tinh anh được võ trang đầy đủ thể này, ba người Lê Sương Mộc ngay

cả sống cũng khó chứ chưa nói đến việc đánh lại.

Vậy nên cho dù như thế nào cũng không được để cho bọn họ đi đến đầu phố, phải ngăn họ lại ngay từ ngã rẽ. Có như vậy thì ba người Lê Sương Mộc mới có thể dựa vào sự che chắn của những chiếc xe ô tô, triển khai đấu súng với đám người công ty Umbrella. Mặc dù như vậy vẫn rất nguy hiểm nhưng tốt cực cũng có được hi vọng, còn nếu để cho đám người kia tới gần thì chỉ có thể chết mà thôi!

Hiển nhiên, vào giờ phút này, bọn họ đã không thể tiến hành theo kế hoạch ban đầu được nữa rồi. Đội đặc công của công ty Umbrella không phải thứ dễ chọc!

– Không được! Tuyệt đối không thể để cho bọn họ đi đến đầu phố! Không thể để đồng đội gặp nguy hiểm.

Dần dần, ánh mắt của Tăng Phi tập trung lại, chân mày nhíu chặt vào một chỗ.

Hồ hấp của hắn ngừng hẳn lại.

“Đạn ơi, bay đi nào...”

Tăng Phi đột nhiên cắn mạnh xuống môi dưới, đầu đón kịch liệt làm hắn tỉnh táo hơn bao giờ hết.

Bóp cò!

Đoàng!

*

* *

“Chết tiệt!”

Nằm sát ở bên dưới một chiếc xe buýt, lòng Lê Sương Mộc nóng như lửa đốt. “Thằng Tăng Phi làm cái quái gì thế! Sao còn chưa nổ súng? Để cho bọn họ lại gần thì cho dù chúng ta có súng trong tay nhưng họ mặc áo chống đạn như vậy, chúng ta cũng chỉ có thể nhắm vào đầu! Hai thằng Doãn Khoáng với Vương Ninh còn chưa từng chạm vào súng bao giờ, làm sao có thể bắn trúng đầu cho được! Chết rồi chết rồi, không sợ đối thủ giỏi như thần, chỉ sợ đồng đội ngu như heo! Bị thằng kia hại chết rồi!”

“Nhưng mà cho dù lâm vào tuyệt cảnh, Lê Sương Mộc tao cũng không phải thằng dễ tuyệt vọng đâu... Chiến binh tinh anh thì làm sao? Hừ, chiến binh tinh anh chết trên tay tao cũng không hề ít đâu! Hôm nay cho dù có mất mười năm tuổi thọ thì tao cũng phải kéo thêm mấy cái đēm lưng. Chi là không biết giết một tên lính tinh anh thì được thưởng bao nhiêu điểm...”

Một cách chậm rãi, Lê Sương Mộc thò tay vào giữa ngực...

Cách chỗ Lê Sương Mộc không xa, Doãn Khoáng đang nằm thẳng đơ không động đậy. Từ chỗ đó cũng có thể nhìn rõ mái nhà, hắn đã biết lát nữa mình sẽ phải đối mặt với đội đặc công của công ty Umbrella. Mặc dù hắn rất khản trương, rất sợ hãi nhưng trong lòng lại mơ hồ cảm thấy hưng phấn. Có lẽ, nếu hắn biết được sự lợi hại của biệt đội S.T.A.R.S, hắn sẽ không như thế nhưng trên thực tế thì lúc này hắn vẫn hưng phấn cực kỳ.

Mặc dù biết rõ bây giờ hắn là “người chết” nhưng hắn vẫn không nhận được thè lưỡi liếm đôi môi đang khô khốc của mình. Hắn cũng không biết vì sao mình lại như vậy, có lẽ là khát nước chẳng. Trong tay hắn lúc này là khẩu súng lục 54 có gắn ống giảm thanh. Chưa ăn thịt heo thì cũng từng nhìn thấy heo chạy! Mặc dù hắn chưa từng dùng súng nhưng film ảnh trên TV đầy nhan nhản, làm sao có thể hoàn toàn không biết gì, chỉ là chưa từng thực hành bao giờ thôi.

Giờ phút này, súng nắm chặt trong tay, hắn đột nhiên có cảm giác an toàn chưa từng có. Chỉ nghĩ đến việc mình có cơ hội thử nghiệm cảm giác nã súng một lần, hắn thậm chí còn nôn nóng không chờ được!

Gâu gâu... Gâu!

Tiếng chó sủa vẫn kéo dài, hơn nữa còn càng ngày càng gần, càng ngày càng rõ.

– Ê! Con chó chết tiệt kia! Mày đứng lại cho tao! Oh shit! Mày mà còn chạy nữa là tao bắn nổ đầu mày!

Thanh âm của một người đột ngột vang lên, mặc dù còn cách một khoảng nhưng tuyệt đối không xa, hơn nữa cự ly cũng nhanh chóng được rút ngắn.

Doãn Khoáng theo bản năng hít sâu một hơi, trái tim đập kịch liệt như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Tới rồi... làm sao bây giờ? Nổ súng? Hay là...”

Đừng nói tới việc kế hoạch lúc trước giờ đã hoàn toàn mất tác dụng, cho dù không như thế thì hiện tại Doãn Khoáng đã không thể nhớ được cái gì. Máu lưu thông trong cơ thể hắn lúc này đang gia tốc, não bộ sung huyết, hắn chỉ còn lại năng lực tư duy cơ bản nhất. Kế hoạch hành động gì đó đã sớm bị hắn ném ra khỏi đầu.

“Nổ súng! Giết chết thằng đó! Chỉ cần nó tới gần thì mình sẽ nổ súng!” Doãn Khoáng siết khẩu súng lục trong tay chặt hơn nữa. “Nếu mình không giết nó thì nó sẽ giết mình! Giết... Giết người... Không, không phải giết người! Đây là một trò chơi, đây là trò chơi do Hiệu Trưởng thiết kế. Mình chỉ đang đánh quái mà thôi. Vì học điểm, vì điểm đánh giá tổng hợp...”

Người da đen đang chăm chăm đuổi theo con chó không hề biết mình bị ba họng súng nhắm vào. Hắn vừa tức giận vừa đuổi theo không rời, miệng không ngừng phun ra những lời mắng chửi bằng đủ thứ tiếng, ngoài tiếng Anh, còn có tiếng Pháp, tiếng Đức, tiếng Ai Cập, ngay cả từ “mẹ kiếp” tiếng Trung cũng được nói tới. Thật sự nhìn không ra, cái tên da đen này chuyên “lãi nhãi” này lại biết nhiều thứ tiếng đến thế.

– Này! Rona, dừng lại! – Nổi bất an trong lòng William càng lúc càng mãnh liệt. Thấy người da đen tên Rona kia lao trên con phố, hắn vội vàng quát lên:

– Đội trưởng đang trên đường chạy đến đây, mày dừng lại cho tao!

– The King Run Rona sẽ không để ý đến uy hiếp của mày đâu! Nhìn tao làm sao tóm được con chó kia này! Mày cứ đứng đó mà xem kịch vui đi...

Đột nhiên, cái miệng đang ngoác ra để cười của Rona cứng đờ lại. Bởi vì, hắn đã cảm giác được một cỗ hàn khí lạnh thấu xương...

Đó là bóng ma tử vong...

– Oh... Shi...

Đoàng!

Bụp!

Đầu Rona đột nhiên nổ tung như pháo hoa đêm giao thừa. Máu đỏ và não trắng tung bay, đẹp mà rợn. Người da đen này đã để lại một hình ảnh mỹ lệ vào thời khắc cuối cùng trong cuộc đời mình...

– Rona!!!

Hai mắt William tròn ngược lên. Hắn gầm thét giống như con sư tử bị thương. Ngay sau đó, hai viên đạn từ trong bóng tối đột nhiên bay về phía William.

Tiếc là, mặc dù William vô cùng đau buồn khi chứng kiến cái chết của đồng đội nhưng cuộc sống người lính lâu năm đã hun đúc hắn thành một thứ vũ khí mạnh mẽ! Gần như theo bản năng, hắn bỏ nhào về phía trước!

Hắn thành công rồi!

Viên đạn nhắm vào đầu hắn được hắn tránh thoát hoàn mỹ.

Chỉ là một viên khác vốn là bắn trượt nhưng do hắn né tránh nên đã vô cùng trùng hợp mà găm vào cánh tay của hắn. Khuỷu tay phải rách toạc, máu tươi chảy đầm đìa.

Cánh tay cầm súng của hắn đã bị phé!

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Áp chế

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

– Cái gì? Gặp phải phục kích võ trang?

Tại doanh địa tạm thời của công ty Umbrella, một tiếng gầm thét đột nhiên vang lên:

– Chết tiết! Máy người ai có thể nói cho tôi biết, cái bọn gọi là phần tử vũ trang kia chui từ đâu ra không? Chẳng lẽ thành phố Raccoon đã không còn nằm trong lòng bàn tay của chúng ta nữa? Hay là bọn họ rơi từ trên trời xuống? Lũ ăn hại các người dùng cứt thay cơm rồi sao?

Một đám kỹ thuật viên bị tổng quản lý mắng té tát vào đầu.

– Còn không mau tra cho ra! – Tổng quản lý vuốt phẳng lại âu phục của mình, giọng nói trở nên nhẹ nhàng hơn:

– Nếu không tra ra thì các người hãy tự đi hiến thân cho zombie đi. Tôi nghĩ, bọn nó đang rất đói.

Các kỹ thuật viên lập tức tiến tới trước máy vi tính, ngón tay vội vàng gõ trên bàn phím. Sau đó, màn hình máy tính hiệu “Sony” không ngừng hiện ra các cửa sổ chương trình khác nhau. Chúng chớp tắt chớp hiện, cứ liên tục tuần hoàn như thế.

Rốt cục, một kỹ thuật viên Á Châu có vóc dáng thấp đứng lên run run rẩy rẩy nói:

– Thưa... thưa sếp... đã điều tra ra.

– Nói!

Kỹ thuật viên thấp bé kia gật đầu nói:

– Phán đoán ban đầu, bọn họ... bọn họ là một đám du học sinh Trung Quốc đi ra từ cửa hàng giá rẻ số 21 đường Oak.

Chát!

Một tiếng bạt tai vang dội. Trên khuôn mặt mập mạp của tên kỹ thuật viên in hằn dấu tay đỏ lôm.

– Đồ con lợn! Mày nghe không hiểu lời tao nói à? Tao muốn tư liệu về phần tử vũ trang chứ không phải là tìm ra du học sinh Trung Quốc gì!

Tên kỹ thuật viên thấp thỏm nói:

– Nhưng mà thưa sếp...

– Quên đi! – Tổng quản lý đột nhiên bỏ tai nghe ra, nói:

– Không sao. Bọn Nikolai đã đối đầu với bọn chúng, mặc dù tôi rất hiếu kỳ bọn lực lượng vũ trang kia tới từ đâu nhưng tôi có thể khoan dung cho những kẻ sắp trở về với vòng tay của Chúa.

Nói xong, ông ta khoát tay áo. Sau đó, hai đội bảo vệ liền đi tới kéo kỹ thuật viên vóc dáng thấp bé kia ra ngoài.

– Thưa sếp... Thưa sếp... Xin sếp hãy nghe lời giải thích của tôi... Đừng, đừng vậy... a a...

Tổng quản lý nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu đỏ, từ tốn nói:

– Được rồi, con ruồi đáng ghét đã bị đuổi đi, bắt đầu công việc của mình đi. Bắt đầu đi...

Nhóm kỹ thuật viên sững sốt, sau đó nhanh chóng hiểu ra.

– Vâng thưa sếp!

– Kế hoạch Nữ thần báo thù, khởi động!

*

* *

Đình đình đình!

Từng viên đạn bắn vào khung xe làm tóe ra hoa lửa. Khung cảnh hôn ám đó được chút hoa lửa chiếu sáng lại có thêm phần xinh đẹp.

Ánh sáng lập lòe chiếu lên khuôn mặt trắng bệch của Doãn Khoáng. Vẻ mặt của hắn lúc này vừa sợ hãi vừa hưng phấn, vô cùng phức tạp, mâu thuẫn.

Giờ phút này, hắn đang núp mình trong ghế ngồi của một chiếc xe lật úp ngửa bụng lên trời.

Cách đó không xa, Lê Suồng Mộc núp gọn dưới chiếc xe bus, thỉnh thoảng lại lộ đầu ra bắn một phát súng, sau đó nhanh chóng rút vào.

Còn thằng Vương Ninh, nó không biết đã giấu thân ở cái xó xỉnh nào rồi.

Cho dù Doãn Khoáng căng mắt tìm thế nào cũng không thể thấy bóng dáng của tên đó. Nhớ đến kỹ năng “Kiếm Tồn Là Vương Đạo” của tên kia, Doãn Khoáng chợt hiểu ra được. Nhưng mà vậy cũng tốt, bên mình cũng không tìm được vị trí của hắn thì kẻ địch chưa chắc đã tìm được. Nói không chừng, hắn đang trốn ở chỗ nào đó, rình cơ hội bắn lên.

“Không biết cha Tăng Phi ở chỗ đó thế nào rồi. Sau khi bắn phát súng đầu tiên, thằng đó không thấy lộ mặt ra nữa. Chẳng lẽ nó bị phát hiện rồi? Nhưng mà cũng thật phải bội phục thằng đấy, dám thẳng tay giết người, hơn nữa còn rất chuẩn, một súng nát đầu. Khả năng có khi vượt xa Tiêu Thúc.”

“Tiêu Thúc” là bạn học cùng phòng với hắn thời cấp ba. Thằng kia đã chơi Cross Fire đã lên cấp Đại Tướng 1, đùa AK tới cảnh giới xuất thần nhập hóa rồi. Thằng đó thiện nhất là bắn lén, nhảy bắn, ngồi xuống bắn. Khi mà kẻ địch còn chưa nhìn thấy hắn thì trên màn hình đã xuất hiện chiếc đầu lâu màu vàng với một tia sét xẹt ngang qua rồi.

“Nếu thằng Tiêu Thúc ở đây chỉ sợ sẽ không chặt vật như mình bây giờ.” Bị súng đạn bắn liên tiếp không ngừng đầu lên được, Doãn Khoáng lại có thời gian suy nghĩ miên man.

“Xùy! Hiện tại là lúc quái nào rồi mà mày còn để tâm tư đi nghĩ lung tung nữa, đúng là không muốn sống!” Doãn Khoáng đột nhiên sợ hãi, bắt đầu đi cất tiếng cười khò. Hắn đưa mắt nhìn khẩu súng trong tay. “Vừa rồi nếu không phải may mắn thì mày đâu thể bắn trúng người ta. Bây giờ, sợ là đạn của người ta sắp găm vào đầu mày rồi. Không được, không thể tiếp tục trốn ở chỗ này...”

Đúng lúc này, khước mắt hắn đột nhiên liếc thấy một vật màu đen...

– Lựu đạn!

Doãn Khoáng giống như một con mèo bị dẫm đuôi, cả tóc gáy cũng dựng đứng hết lên.

– Chạy!!

Không chỉ mình Doãn Khoáng gặp được “quả lựu” này, cách đó không xa, Lê Sương Mộc cũng bất hạnh được tặng một quả y hệt.

Lê Sương Mộc đột nhiên hét lên một tiếng, đồng thời, thân thể hắn cũng bật lên như một con báo, điên cuồng chạy khỏi chỗ vừa ẩn nấp.

Bùm!

Ánh sáng chói mắt, ngọn lửa bùng cháy, khói trắng khắp nơi, sóng xung kích cường đại đẩy Lê Sương Mộc ngã lăn lộn trên mặt đất.

Còn Doãn Khoáng thì sao? Mặc dù hắn đã chui ra khỏi xe trước nhưng đến bước cuối cùng vẫn bị dư âm của vụ nổ hất bay ra ngoài. Thân hình nhỏ gầy của Doãn Khoáng đập vỡ mặt kính thủy tinh, rơi vào bên trong một cửa hàng bán quần áo.

Không thể không nói, vận khí của Doãn Khoáng cũng không tệ. Bay vào tiệm quần áo thì đã may rồi nhưng may hơn đó là được ngã trên một đồng quần áo êm ái. Mảnh đạn được xe ô tô cản, ngọn lửa thì được bức tường của cửa hàng ngăn, một chút lửa xâm nhập vào được thì lại chỉ xém vào tầng quần áo bên trên. Mặc dù Doãn Khoáng bị hất bay nhưng vết thương trên người không đến nỗi trí mạng.

Dĩ nhiên, hắn bị bom nổ hất bay là sự thật không thể tranh cãi. Lượng máu vốn không nhiều lắm lúc này trực tiếp giảm hẳn một nửa.

Không thể không nói, đối mặt những người lính tinh anh kia, bọn Doãn Khoáng bên này quả thực giống như mấy con mèo không đủ để nhét kẽ răng. Đừng nhìn Lê Sương Mộc có năng lực cá nhân không tệ nhưng hai bên độ súng cần có sự phối hợp giữa các đồng đội với nhau, bắn yểm trợ, bắn luân phiên, theo dõi tình hình địch... v.v... Cho nên một mình Lê Sương Mộc có phát huy khả năng đến mức nào đi chăng nữa cũng bị hạn chế rất nhiều. Còn Doãn Khoáng thì sao, không nói hắn chưa bao giờ tham gia bắn nhau thế này, riêng việc cầm súng cũng mới chỉ là lần đầu. Một tay mơ kiểu này có dùng khí bắn nhau với binh lính lão luyện đã là khá lắm rồi, làm sao còn có khả năng am hiểu phối hợp. Thằng Vương Ninh thì, ai chà, nói đến cũng không biết nó trốn đâu mất tiêu từ đầu đến giờ.

Một vấn đề thực tế bày ra trước mặt đám Doãn Khoáng. Bọn họ ngay cả kẻ địch có mấy người cũng không biết, địch nấp ở chỗ nào cũng không hay. Từ đầu tới đuôi, ngoại trừ việc rình trộm bắn chết được một thằng cha da đen lấm lờm, gặp may bắn bị thương một tên da trắng ra, bọn họ vẫn không kiếm được chút thành quả chiến đấu nào nữa. Cả bọn bị kẻ địch áp chế cho không thể nào đánh lại.

Cuộc chiến này, nói thật là quá chênh lệch!

– Bực thật! Bực thật! – Lê Sương Mộc vẫn luôn ôn hòa cho tới bây giờ cũng không nhịn được tức giận đến đỏ bừng cả mặt!

– Rất một lũ ngu! Một lũ ngu như lợn! Khi múa mép thì hay lắm đấy, vậy mà đến lúc máu chót thì lại run như cây sậy. Sao mà tao xui thế này, sao lại ở cùng một tổ với bọn nó! Thật hối hận khi nhận cái nhiệm vụ này!

Lê Sương Mộc oán giận nhỏ một ngụm nước bọt. Đây là lần đầu tiên hắn làm cái chuyện thô lỗ như vậy, nếu bây giờ đang ở nhà thì hắn nhất định sẽ bị trừng phạt vô cùng nghiêm khắc. Nhưng ở chỗ này, hắn có thể tùy tiện nhỏ bọt, sẽ không có ai cấm... .

– Ha! Lần đầu tiên cảm thấy chỗ này cũng không đến nỗi tệ! – Lê Sương Mộc cất tiếng cười tự giễu.

Sau đó, Lê Sương Mộc lấy ra một cái gương, lặng lẽ thò ra để dò xét tình hình bên ngoài.

Nhìn vào mặt gương, Lê Sương Mộc thấy hai bóng đen đang chậm rãi đi về phía này. Trên lối đi bộ nằm ngổn ngang rất nhiều xe, chúng đã trở thành vật chướng ngại. Bọn họ còn đi lại rất cẩn thận, phối hợp thì hoàn hảo cho nên Lê Sương Mộc căn bản không tìm được cơ hội ra tay.

Hơn nữa, hắn còn không rõ ở trong những chỗ tối không nhìn thấy ánh sáng kia có bao nhiêu họng súng đang nhắm vào mình.

– Mẹ kiếp! Thằng Tăng Phi làm cái quái gì không biết nữa! – Lê Sương Mộc mắng một tiếng.

– Quên đi, cầu người không bằng cầu mình! Tao không tin tao đường đường là cậu chủ nhà họ Lê lại không thể giải quyết được lũ chúng mày!

Vừa nói xong, hắn cởi cái áo trên người mình xuống, sau đó ném mạnh nó ra ngoài!

Đoàng đoàng đoàng...

Tiếng đạn vang lên như mưa rền gió rít, cái áo còn chưa kịp rơi xuống đất trở thành cái giẻ vụn.

Còn Lê Sương Mộc thì đã xuất hiện ở một nơi khác.

Trong khoảnh khắc súng bắn, Lê Sương Mộc đã tìm được hai chỗ ẩn nấp của đối phương. Súng trong tay nhà đạn về phía đó, sau đó hất thuận thế lăn trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Chiến đấu trong bóng tối! Viên đạn bay lượn! (1)

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

– Đội trưởng... – Một thanh niên Châu Á đi tới bên cạnh một người trung niên có râu, giọng nói mang sự đau đớn kịch liệt:

– Đạn bắn thẳng vào đầu, kỹ năng bắn súng của người kia rất chuẩn, chắc chắn là đã từng được huấn luyện quân sự chính quy.

Một trung niên có râu, nhìn khuôn mặt khá khô ngô đang dựa vào một cái lốp xe hơi. Nghe đội viên báo cáo như thế, hắn gật đầu nói:

– Tôi biết rồi.

Thấy đội viên im lặng, người đội trưởng mới hỏi:

– Sao vậy, không thoải mái à?

– Dạ.

– Chủ nên cảm thấy mừng cho anh ấy. Chết bởi viên đạn của kẻ địch chính là kết thúc viên mãn nhất cho một người lính, cũng là đỉnh cao vinh quang nhất mà anh ấy theo đuổi khi bắt đầu nhập ngũ.

Thủ lĩnh đội lính “S.T.A.R.S” – Nicolas thân nhiên nói:

– Cruise vốn đã muốn chết nhưng anh ấy vẫn không muốn rời khỏi chiến hữu. Hiện tại, anh ấy đã được như ý nguyện rồi, chết trong tay kẻ địch, kết thúc tội ác khi anh ấy còn sống. Có lẽ anh ấy sẽ phải xuống địa ngục nhưng rốt cục thì cũng đã được giải thoát, còn chúng ta...

“Cạch cạch!”

Nicolas vừa lắp đạn vào súng vừa thân nhiên nói chuyện với người đội viên bên cạnh.

– Nói theo tín ngưỡng của đạo Phật thì cái này có nghĩa là siêu độ. Hoặc là chúng ta siêu độ kẻ địch, hoặc là kẻ địch siêu độ cho chúng ta. – Nói đến đây, anh ta bỗng nhiên mở mắt. Đó là một đôi mắt của dã thú!

– Arthur! Tìm được kẻ đang tập kích chưa? – Nicolas ấn vào tai nghe vô tuyến, trầm giọng hỏi.

– Đội trưởng, đối phương rất giỏi hoạt, chỉ bắn một phát súng là liền nấp ngay lập tức. Nhưng đội trưởng cứ yên tâm, chỉ cần nó dám thò đầu ra lần nữa, viên đạn của tôi nhất định sẽ làm nó tung sọ.

– Ủ. – Nicolas im lặng một lúc rồi mới nói:

– Không nên xem thường đối thủ.

– Ha ha, đội trưởng cứ yên tâm. Trong mắt tôi chỉ có mục tiêu, không có những thứ khác. – Nói xong, đối phương ngắt liên lạc.

Nicolas lại tiếp tục phát mệnh lệnh qua bộ đàm:

– Fox, Rat, hai chú đối phó với mục tiêu số 2, hãy dụ kẻ địch đang tập kích ra ngoài. Whale, Sagittarius, hai chú đối phó với mục tiêu số 1. Murray, Assen bắn hỗ trợ, vây kín vùng trung tâm! Cần giải quyết kẻ địch trong thời gian ngắn nhất!

– Rõ thưa đội trưởng!

– Không thành vấn đề, cứ giao cho tôi.

– Đã nhận nhiệm vụ!

*

* *

Đoàng đoàng... Đoàng đoàng đoàng...

Đạn được xả ra một cách điên cuồng cứ như một cơn mưa lớn. Họng súng tóe ra lửa cùng với ánh sáng chói lóa khi đạn bắn lên sát cứng làm cho đêm tối càng thêm sáng sủa một chút.

Ánh sáng mang đến cái chết!

Đội đặc nhiệm “S.T.A.R.S” dùng ưu thế áp đảo, không ngừng tiến quân về phía trước.

Còn Lê Sương Mộc và Doãn Khoáng ngoại trừ việc co rúc trốn tránh ra thì căn bản chẳng làm được gì. Đối mặt với một đám lính cho dù là tính tổ chức, kỷ luật, hay là kỹ năng tác chiến, trang bị vũ trang đều áp đảo thế này, bọn thanh niên mới bước chân vào đại học như họ không nắm được một phần thắng nào cả.

– Hiệu Trưởng chết tiệt! – Doãn Khoáng vẫn núp trong tiệm bán quần áo, cảm thấy vừa bức dọc vừa nóng nảy.

– Một đám hung mãnh như “quân cảm tử” thế này, ông ta rốt cục có đầu óc hay không vậy, thiết kế nhiệm vụ kiểu này cho một đám ngay cả súng cũng chưa từng chạm qua! Chẳng thả trực tiếp giết hết chúng ta đi cho rảnh nợ!

Đột nhiên, một vật màu đen hình trụ được ném vào từ bên ngoài. Kèm theo một tiếng “xì” nhỏ, vật kia phun ra một làn khói trắng.

– Mẹ nó! Ngay cả bom cay cũng ném ra luôn!

Doãn Khoáng là một đứa trẻ ngoan, chưa từng lời mẹ của kẻ khác ra chửi bao giờ lúc này cũng thực sự giận điên lên rồi. Hắn bối rối xé một mảnh vải... Ồ, thực ra là Doãn Khoáng trực tiếp lấy một miếng vải hình tam giác có cảm giác tơ lụa rất mềm mịn chụp lên miệng mình, sau đó co mình chui vào sâu trong cửa hàng.

Mặc dù Doãn Khoáng rất lạ là tại sao đối phương không ném luôn một quả bom vào để hắn trở về ngôi trường học chết tiệt kia luôn, nhưng hiển nhiên lúc này không phải thời khắc suy nghĩ. Thực ra, hắn cũng chỉ hơi oán thăm một chút thôi, ai chẳng tiếc rẻ mười năm dương thọ.

“Nếu để cho mình bắt được cơ hội một lần nữa, mình tuyệt đối sẽ không tiếp tục e sợ!”

Nê Bò Tát còn có ba phần hỏa khí chứ nói gì đến Doãn Khoáng hắn.

Doãn Khoáng vẫn luôn bị hỏa lực của kẻ địch đánh cho không ngóc đầu lên được. Hắn cứ phải giống như con chuột cống bần thiêu, lúc chui chỗ này khi rúc chỗ kia. Hắn chưa từng chịu sự khuất nhục đến thế, sự tức giận trong lòng đã sớm không thể nín nhịn.

“Có thể, nếu để bọn họ đi vào nơi này, mình có thể lợi dụng hoàn cảnh ở đây, tiến hành phản kích lại.” Trong cửa hàng có rất nhiều giá treo đầy quần áo, phòng bên trong được lợi dụng không gian một cách triệt để làm cho một nơi rộng rãi như vậy nhìn qua lại khá chật hẹp, hoàn toàn có thể coi nó như một mê cung nhỏ.

Giờ phút này, Doãn Khoáng đang chui trong đống quần áo thăm cầu nguyện, hy vọng kẻ địch có thể đi vào trong này. Mặc dù hắn cảm thấy hy vọng này rất xa vời, đối phương không cần thiết phải tiến vào trong này giao thủ với hắn nhưng hắn vẫn không nhận được mà cầu nguyện trong lòng.

Doãn Khoáng tự nhiên không biết, đội lính đặc nhiệm của công ty Umbrella sở dĩ không trực tiếp nổ chết hắn chẳng qua là vì muốn lôi kẻ ẩn nấp bắn lên trong bóng tối kia ra.

Xạ thủ bắn tia như một bóng ma trên chiến trường, nhất thiết phải giải quyết họ trước! Bởi vì, tập kích từ trong chỗ tối thậm chí có thể làm ảnh hưởng tới toàn bộ chiến cuộc.

Dùng nguy hiểm của đồng đội để lôi xạ thủ kia ra.

Đồng thời, cái người ném bom cay vừa rồi để lộ vị trí ẩn nấp cũng là một con mồi.

Hai tầng dự hoặc, Nicolas không tin, kẻ ẩn nấp kia vẫn có thể vững vàng không bị hấp dẫn.

*

* *

– Con bà nó! Thiếu chút nữa thì lật thuyền trong mương!

Trong một căn phòng có ánh đèn lập lờ, Tăng Phi nhỏ một ngụm nước bọt vào cái xác zombie ở dưới đất.

Trên đầu zombie kia vẫn còn cắm con dao quân dụng của Tăng Phi, chuôi dao đã lún vào ba phần. Dĩ nhiên, điều này cũng là vì não bộ của zombie bị T-Virus ảnh hưởng, trở nên yếu ớt, nếu không lấy khí lực của Tăng Phi, cho dù làm thế nào cũng không có được hiệu quả như thế.

Tăng Phi lúc này chật vật không còn từ nào hình dung nổi, đánh nhau với một zombie bất ngờ nhảy ra, chưa bị cắn đã là vạn hạnh rồi. Khuôn mặt của hắn tái nhợt không còn chút máu, hơn nữa nó còn thêm vẻ tiều tụy, sợ hãi, bối rối, còn có phần phần uất.

Tại sao hắn không ở trên mái nhà mà lại phải chạy tới căn phòng này?

Rất đơn giản, ần náu.

Hắn nã một phát súng, hiệu quả tăng 10% độ chính xác của “Bắn Trúng Mục Tiêu” được phát động, một phát đã làm nổ tung đầu tên da đen kia. Sau đó, không đợi hắn lâm vào trạng thái ghê tởm muốn nôn mửa sau khi giết người thì một loại cảm giác rét lạnh đột nhiên ập tới, hắn không hề do dự rút lui khỏi điểm đánh lén.

Hơn nữa, cho dù không có cái loại cảm giác uy hiếp từ vong lạnh lẽo thì hắn cũng phải rút lui.

“Bắn một phát bỏ chạy!” Đây là kinh nghiệm cha hắn dạy hắn.

“Xạ thủ quan trọng nhất là cái gì? Không phải bắn chết mục tiêu mà là biết cách ẩn giấu bản thân vào nơi bí mật!” Tăng Phi dường như trở lại kỳ nghỉ hè năm ngoái, ở bãi đất trống vùng dã ngoại, cha hắn đã dạy hắn tập bắn. “Ẩn giấu hoàn mỹ nhất chính là địch nhân không nhìn thấy con nhưng con tùy thời có thể nắm bắt hành động của mục tiêu. Chỉ cần mục tiêu nằm trong tầm ngắm của con, con có thể bóp cò bắn chết nó vào bất cứ lúc nào.”

– Cha, mặc dù con không biết vì sao cha lại không cho con ở lại trong quân. . . nhưng mà, những thứ cha dạy con, cho tới bây giờ con vẫn không quên. Hiện tại, con đã hoàn thành nhiệm vụ cha giao cho con lúc giảng dạy. . . Con đã. . . đã giết một người. . .

Mặc dù đã ói ra hết mọi thứ trong bụng nhưng giờ phút này nghĩ tới cảnh tượng cái đầu của người da đen nổ tung, Tăng Phi vẫn muốn nôn mửa như cũ.

Chẳng qua hắn cũng không hề áp chế sự sợ hãi trong lòng, ngược lại còn tỉnh táo cảm nhận cảm giác ghê tởm sau khi giết người.

– Có lần đầu tiên. . . thì sẽ có lần thứ hai! Mình đã không sợ giết người!

Khó trách “Hiệu Trưởng” lại cho hắn một kỹ năng gọi là “Người Lính Hợp Cách”. Giờ phút này, biểu hiện của Tăng Phi mặc dù còn rất non nớt nhưng không thể không nói, năng lực thích ứng của hắn không hề tầm thường.

– Kế tiếp, chính là thời gian chiến đấu trong bóng tối.

Tăng Phi lẩm bẩm nói.

Mặc dù hắn không chân chính nhìn thấy đối phương đang tập kích, thậm chí còn không biết đối phương có xạ thủ hay không nhưng hắn rất tin vào cảm giác của mình. Không biết có phải nguyên do vì hắn có 9 điểm cảm giác hay không nhưng mà, nhất định luôn có một đôi mắt đang núp trong bóng tối, truy tìm hắn.

Không sai, một đôi mắt! Tăng Phi nhận định: chỉ có một xạ thủ!

Nếu không, dưới sự phối hợp của hai xạ thủ, hắn đã sớm chết rồi!

Nhìn zombie nằm dưới đất, hai mắt Tăng Phi lóe lên ánh sáng kỳ quái. . .

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Chiến đấu trong bóng tối! Viên đạn bay lượn! (2)

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Gâu. . . Gâu gâu. . . ăng ăng. . .

Do đạn bắn tung tóe, khói lửa bốc cao, chiến trường nhìn có vẻ vô cùng kịch liệt và quỷ dị.

Ngay trung tâm quốc lộ rộng rãi, một con chó Labrador màu đen đang vung vẩy cái đuôi, dùng đầu lưỡi liếm láp lên khuôn mặt đã hoàn toàn lạnh băng của người mù Mike. Khi thì nó “gâu gâu” hai tiếng, khi lại dùng đầu mũi ủi ủi vào thi thể Mike, trong họng phát ra tiếng kêu ư ừ.

Hiển nhiên là nó đang thấy rất là lạ, tại sao ông chủ ngày thường rất tốt với nó giờ phút này lại không thèm để ý tới nó nữa. Mặc dù nó cố gắng gọi nhưng ông chủ vẫn chỉ nằm im không nhúc nhích trên mặt đất, hoàn toàn không còn nụ cười hòa ái thường ngày.

Có lẽ cho dù chú chó dẫn đường thông minh như thế nào thì nó cũng không biết hàm nghĩa của từ “chết”. Nó vĩnh viễn cũng không hiểu được, cái người đối tốt với nó kia, cái người thường xuyên dắt nó đi tản bộ mỗi buổi chiều nay đã rời xa nó mãi mãi. Người đó đã tới một nơi rất xa...

Không ai chú ý tới chú chó Labrador đang lưu luyến chủ mình này.

Tất cả bọn họ đang tiến về con đường cũ.

Đoàng!

Một tiếng súng khác thường vang lên, bóng đen kia cứng đờ, sau đó từ từ ngã xuống.

– Lại 100 điểm Ha, đã kiếm lời được 200, cho dù hiện tại có chết thì cũng đáng, hòa vốn rồi! – Núp phía sau lớp xe, Lê Sương Mộc cười khỏ một tiếng.

Giờ phút này, hắn đã bỏ ống giảm thanh của Desert Eagle ra. Thật ra nếu không phải sợ tiếng súng sẽ hấp dẫn zombie tới, hắn cũng không cần lắp giảm thanh vào làm gì.

Hắn rất thích âm thanh gào thét khi đạn rời nòng của Desert Eagle.

Mặc dù Lê Sương Mộc đã giết chết “hai người linh tinh nhue”, đạt được 200 học điểm nhưng hắn cũng không phải là không bị tổn thương chút nào. Tay trái của hắn đã đầy máu tươi, ước chừng là phải dùng tới hai cuộn băng vải cầm máu mới miễn cưỡng ngừng chảy. Ít ra thì trong “cuộc thi nhập học” này, tay trái của hắn đã coi như bị phế bỏ.

Không chỉ tay trái bị súng bắn thương, khuỷu tay, đầu gối, mấy chỗ trên cơ thể đều xuất hiện những vết thương không giống nhau, máu tươi chảy ròng ròng. Trên khuôn mặt tuần tú kia cũng có một vết máu do đạn xẹt qua, mặc dù hắn rất để ý đến khuôn mặt của mình nhưng lúc này có thể giữ mạng đã là may mắn lắm rồi.

“Chỉ cần được sống trở về, chút đau đớn này có là gì.” Lê Sương Mộc tự an ủi bản thân.

– Hử? Đây là cái gì...

Đột nhiên, ở giữa không trung đen nhánh, trong một tòa nhà nào đó, Lê Sương Mộc bỗng phát hiện ra một điểm sáng màu đỏ. Mặc dù nó chỉ chọt lóe lên, có lẽ những người khác sẽ cho rằng mình hoa mắt nhưng Lê Sương Mộc lại không cho là như vậy.

– Chẳng lẽ là...

~*~

– Arthur! Chưa tìm được kẻ tập kích sao?

Ở một nơi vô cùng bí ẩn, một thanh âm trầm thấp hùng hậu phát ra từ trong tai nghe. Tai nghe ở ngay trên mặt đất, trong không gian cách khoảng vài mét, nó đột nhiên truyền tới tiếng nói.

Lúc này, một bàn tay thon dài trắng nõn đột nhiên đưa ra từ trong bóng tối, nhặt cái tai nghe lên.

– Đội trưởng, mục tiêu rất giáo hoạt, đến bây giờ vẫn chưa lộ chút sơ hở nào.

Đây là âm thanh của một người phụ nữ, không hề dễ nghe, thậm chí còn có chút thô kệch.

– Mau giết chết mục tiêu! Assen đã chết, không thể tiếp tục giằng co nữa!

– Vâng thưa đội trưởng. – Lại thêm một đồng đội ra đi khiến cho tâm tình vốn yên tĩnh như mặt nước của Arthur có chút xao động.

– Assen... Tôi sẽ báo thù cho cô, bằng chính viên đạn của tôi!

Nói xong, bàn tay trắng nõn kia lại thò ra ngoài bóng tối, ném tai nghe trên mặt đất.

– Cậu bé phượng Đông đẹp trai, mặc dù tôi rất muốn nhìn cậu một chút, muốn chứng kiến cảnh khuôn mặt cậu nổ tung ra, nhưng mà tôi phải đi giải quyết người bạn giáo hoạt kia của cậu đã. Có điều tôi đảm bảo, tôi sẽ bắn một viên đạn vào giữa trán cậu... để đền mạng cho Assen của tôi...

Sau đó, tất cả đều trở nên yên tĩnh.

~*~

– Hừ hừ, tao xem mày có mắc mưu hay không!

Tăng Phi lôi thi thể của zombie kia đặt bên cạnh cửa sổ, dùng ghế salon cạnh đó để cố định, sau đó lấy ra một cái chổi, kẹp nó dưới nách zombie. Hắn để zombie tựa vào cửa rồi lại xé một miếng vải sẫm màu phủ lên trên. Ngay trang một hồi, nếu như không nhìn kỹ thì quả thực sẽ tưởng có một xạ thủ đang nằm sấp trước cửa sổ.

Mặc dù hiện tại Tăng Phi còn không biết công ty Umbrella đang tập kích ở chỗ nào nhưng hắn vẫn muốn dùng thứ nguy trang này để dụ con mồi ra ngoài. Dĩ nhiên, phải làm gì để đối phương phát hiện ra “chỗ của mình”, Tăng Phi đã sớm suy nghĩ.

Rất nhanh, hắn đã tới chỗ góc nhà Tiền Thiên Thiên đang ẩn nấp, sau đó rút ra một khẩu súng lục 54, đặt nó vào trong tay cô. Tăng Phi lại đưa cho cô một chiếc đồng hồ, nói:

– Cô hãy nhìn cái đồng hồ này, ba phút sau, cô hãy nã một phát súng ra phía ngoài. Không cần bắn vào ai cả, chỉ cần vurun tay bắn ra ngoài thôi. Bắn xong thì lập tức phải rút vào ngay, nhớ chưa?

Tiền Thiên Thiên ngẩn người, đại ra nhìn khẩu súng trong tay, không biết phải làm gì.

– Này, cô có nghe tôi nói không đấy? – Tăng Phi nóng nảy.

– Rất dễ mà, cô chẳng cần phải làm gì cả, chỉ cần bắn một phát súng là được.

– A? Ồ ồ...

Tăng Phi vỗ thật mạnh vào đầu mình một cái.

– Thật không biết phải nói gì với cô nữa. Tôi cho cô biết, phát đạn này của cô liên quan đến sự sống chết của bọn Lê Suong Mộc. Hiện tại bọn họ đều đang trong tình cảnh rất nguy hiểm, tùy thời có thể bị bắn chết. Nếu như không giải quyết xạ thủ của đối phương trước, tôi không thể nào bắn súng yểm trợ cho bọn họ được, bởi vì tôi cũng không muốn chết. Nghe này cô gái, nếu như cô muốn họ chết thì cô cứ tiếp tục núp ở đây, chẳng cần phải làm gì cả!

Tăng Phi cười lạnh một tiếng, ôm khẩu súng bắn tia ra khỏi phòng. Hiện tại, hắn chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào việc cô gái kia có thể tỉnh táo lại. Nếu không... Tăng Phi thở dài ngao ngán.

Bởi vì hắn hiểu rõ, nếu như không giải quyết kẻ địch đang tập kích, trận chiến này căn bản không thể đánh tiếp, nhất định sẽ thua thảm. Thay vì giữ lại 10 năm tuổi thọ một cách vô ích, còn không bằng... Dù sao tôi đã nỗ lực rồi, mấy người đừng có oán hận tôi đấy. Tăng Phi mặc dù có tác phong quân đội nhưng hắn cũng không phải thằng ngốc. Hắn rõ chuyện gì nên làm chuyện gì không nên, hắn không điên đến nỗi tự đâm đầu vào chỗ chết.

Một người đang lẳng lặng chờ đợi, một người đã bố trí tốt cạm bẫy nguy hiểm.

Trong trong bóng tối, hai xạ thủ đang bắt đầu chiến đấu.

Mặc dù Tăng Phi có chút kinh nghiệm về kỹ thuật bắn súng nhưng trong lòng hắn cũng tự nhận mình không thể nào bằng được đối phương. Có điều hắn cũng có ưu thế của hắn.

Hắn tin, hắn vẫn còn cơ hội chiến thắng.

Giành giật từng giây từng phút, Tăng Phi chạy vội tới một căn phòng khác, ánh đèn trong phòng này rất sáng. Tăng Phi nhanh chóng kiểm tra trong phòng một hồi, xác định nó không có con zombie nào mới yên tâm đi đến bên cửa sổ, đặt súng bắn tia lên.

Hai chỗ một sáng một tối rất dễ dàng ảnh hưởng tới thị giác con người. Cho dù chỉ tạo ra một chút khác biệt cũng rất tốt rồi, cho nên Tăng Phi lựa chọn căn phòng có ánh đèn sáng tỏ.

Chuẩn bị xong tất cả, hắn liền nằm úp sấp trên mặt đất, lấy chiếc đồng hồ đeo tay ra.

– Còn một phút nữa... Đủ để mình điều chỉnh tất cả.

Nói xong, hắn bắt đầu hít sâu một hơi...

Mặc dù Tăng Phi không nhìn đồng hồ đeo tay nữa nhưng trong lòng hắn cũng đang lặng yên nhắm đọc.

“1... 2... 3... 4...”

“Tiền Thiên Thiên, cô đừng khiến tôi coi thường... 45... 46... 55...”

Tăng Phi rất khẩn trương nhưng hắn ép bản thân phải tỉnh táo.

Hắn phải hết sức chăm chú, ngưng tụ toàn bộ tinh thần, không thể có một chút phân tâm nào hết.

Bên trong kính ngắm, một mảnh đen nhánh...

Đúng lúc này...

Đoàng!

Tiếng súng vang lên! Đúng là tiếng súng của khẩu 54! Tiền Thiển Thiển rốt cục cũng nổ súng rồi.

Tiếng súng đột ngột truyền tới từ chỗ cao, nhanh chóng lan truyền khắp nơi. Cho dù là Lê Sương Mộc đang giao chiến với “S.T.A.R.S” trên mặt đất cũng không khỏi quay đầu nhìn lại.

Lê Sương Mộc nghe được tiếng súng này, ý nghĩ đầu tiên trong đầu chính là: con bà thằng Tăng Phi, cuối cùng thì mày cũng bắn súng rồi!

– Xạ thủ nổ súng? Không! Đây không phải thanh âm của súng bắn tia... – Nicolas kinh hãi, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

– Arthur... Arthur...

Nhưng mà...

Đoàng!

Tiếng súng nổ lớn đầy quen thuộc của Barrett M82A1 rơi vào tai Nicolas. Tiếng súng như tiếng pháo rền vang vọng trong màn đêm đen tối.

– Xong rồi... – Nicolas lẩm bẩm tự nói.

“Ở chỗ nào?”

Đôi mắt Tăng Phi phút chốc tỏa ra ánh sáng lạ, tay động theo ý. Hắn lúc này như một cựu binh lão luyện sa trường, điều chỉnh hòng súng, kỹ thuật bắn súng nháy mắt được thể hiện một cách vô cùng nhuần nhuyễn.

“Bắn Trúng Mục Tiêu!”

– Bay lượn đi, viên đạn của ta!

Nữ thần may mắn lại chúc phúc lần nữa, 10% hiệu quả bắn trúng tiếp tục phát động!

Đoàng!

Viên đạn bạo liệt tón 25 học điểm được bắn ra từ hòng súng, lập tức biến mất trong màn đêm tối tăm, bay về một nơi nào đó.

Bụp...

Rè...

Nicolas nghe thấy một âm thanh quái dị, dường như có thứ gì đó nổ tung.

Sau đó chính là tiếng “rè rè”.

– Các đơn vị chú ý: yểm hộ đạn xen, toàn quân rút lui!

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Rút lui!

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Cái gì là tình nhuệ?

Tình nhuệ chính là kỷ luật nghiêm minh! Bất cứ một mệnh lệnh gì, cho dù có phải rút súng ra tự sát, họ cũng kiên quyết thi hành. Rất rõ ràng, “S.T.A.R.S” mà Nicolas cầm đầu chính là một biệt đội tình nhuệ, thậm chí còn là tình nhuệ trong tình nhuệ!

Lúc các đội viên nhận được mệnh lệnh của Nicolas, họ không hề sợ hãi, chần chừ hay chần chờ gì hết, chỉ biết phục tùng mệnh lệnh! Hơn nữa, bọn họ tuyệt đối tin tưởng và ủng hộ “đội trưởng” Nicolas.

Đạn bắn dày đặc, súng của bọn họ liên tục phun ra lửa, cuộn cuộn không dứt. Đám Lê Sương Mộc và Doãn Khoáng bị bức lui về chỗ bí mật của mình, không dám lộ đầu ra.

Vốn Doãn Khoáng đã định núp trong tiệm quần áo để đánh lén kẻ địch nhưng không ngờ đối phương chẳng những không vào, ngược lại còn điên cuồng nhả đạn vào trong cửa hàng. Hắn bắt đắc dĩ, chỉ có thể núp vào sâu hơn.

– Thực sự rất si nhục! – Doãn Khoáng nghiêng chặt răng.

Ở một chỗ khác, Lê Sương Mộc đang núp dưới chân tường, bị đạn lạc bắn trúng chân trái. Hắn đau đến nhe răng nhe lợi. Nhưng mà hắn lại không vội xử lý vết thương trên chân mà nhíu mày suy nghĩ: “Không đúng! Rất không bình thường! Nhưng mà... rốt cuộc nó không bình thường chỗ nào!”

“Đầu tiên là một tiếng súng 54 trên cao... Sau đó là tiếng của Barrett... tiếp theo là AWM của Tăng Phi... rồi hỏa lực đột nhiên gia tăng... Chẳng lẽ... Không tốt!” Đường như nghĩ tới điều gì, sắc mặt của Lê Sương Mộc bỗng biến đổi. Khuôn mặt vốn đã trắng bệnh vì mất máu nay lại càng chẳng thấy một tia huyết sắc.

Lê Sương Mộc hít sâu một hơi, ra sức hét lên:

– Bọn họ muốn chạy!

Chạy... Chạy chạy...

Tiếng kêu vang vọng trên đường phố, hòa cùng với tiếng súng bắn kịch liệt.

Doãn Khoáng cách Lê Sương Mộc không xa cho nên hắn cũng nghe rõ lời Lê Sương Mộc nói.

“Chạy?” Doãn Khoáng sững sờ, lập tức vui mừng như中奖. “Chúng muốn chạy? Chúng ta thắng...” Nhưng hắn còn chưa kịp vui mừng thì nụ cười trên mặt liền cứng lại: “Chạy! Không tốt!”

Kẻ địch chạy trốn, tại sao lại không tốt?

Chẳng những không tốt mà nó còn vô cùng hỏng bét!

Tại sao?

Nguyên nhân rất đơn giản!

Chính diện đối địch còn bị bọn họ đánh cho không góc đầu lên được. Bây giờ, họ lại ẩn vào trong tối, địch tối ta sáng. Vậy thì trận đấu tiếp theo, cả bọn sẽ chết hết!

Một đám học sinh vừa tốt nghiệp cấp ba, bị một đám lính chiến từng giẫy dụa trong máu lửa bao năm nhìn chằm chằm, ngay cả đi uống nước cũng có thể bị họ bắn cho tung sọt, vậy thì làm sao còn cơ hội sống sót chứ?

Nhiệm vụ này... thật sự không còn cách nào làm tiếp!

Từ bỏ nhiệm vụ? Không thể nào rồi!

Bên mình đã giết chết mấy người bên họ, thù này kết sâu không thể gỡ, chỉ sợ bây giờ bọn họ còn hận không thể thiên đao vạn quả cả lũ bên mình. Hơn nữa, không sợ trộm tới nhà chỉ sợ trộm nhớ kỹ! Bây giờ, kẻ “nhớ kỹ” bọn họ không phải trộm mà làm một đám liều mạng!

Cho nên không muốn bị bọn họ giết chết, biện pháp duy nhất chính là... giết chết hết tất cả bọn họ!

Nghĩ tới đây, quai hàm của Doãn Khoáng lại căng ra, hiển nhiên là hai hàm răng đang nghiền chặt lại. “Đã bị bức đến bước này rồi... Tiến cũng chết! Lui cũng chết! Hay, hay lắm! Bán thân tao rất muốn nhìn... rất muốn nhìn...”

Khuôn mặt Doãn Khoáng đỏ lên, nghiêng răng nghiêng lợi. Đột nhiên, hắn thấy cách đó không xa có một ma-nơ-canh đang nằm ngang trên đất. Không chút nghĩ ngợi, hắn ôm lấy cái hình nộm xinh đẹp kia, dùng sức ném ra ngoài!

Đụp sụp sụp!!

Các tia sáng lóe lên, ma-nơ-canh kia nháy mắt bị đục thủng trăm lỗ.

Nhắm đúng thời gian một giây ngắn ngủi này, Doãn Khoáng nhanh chóng lao ra khỏi tiệm bán quần áo. Mặc dù hắn biết làm thế này là bại lộ bản thân trước họng súng của quân địch nhưng hắn chỉ có thể làm như vậy! Doãn Khoáng không sợ một khắc sau có thể bị bắn thành tổ ong, bởi vì hắn đã không còn lựa chọn nào rồi!

Hắn nhắm chặt mắt!

Lúc nhảy qua bờ tường thấp của tiệm bán quần áo, hắn chỉ cảm thấy lông tơ khắp người đều dựng đứng lên, thân thể giống như bị chìm trong hồ băng vào mùa đông.

Yên tĩnh!

Hắn đột nhiên cảm thấy yên tĩnh tới quý dị! Giống như tai đột nhiên mất năng lực nghe vậy!

Nhưng không đợi hắn cảm nhận rõ thế giới chết không tiếng động kia, sau lưng đột nhiên truyền tới cảm giác đau đốn thấu tim gan.

“Đây là... cảm giác bị đạn bắn trúng sao? Thật là đau quá đi!”

Tại thời điểm thân thể tiếp xúc với mặt đường, hắn thuận thể dùng hết sức từ khi sinh ra đến giờ, toàn lực lăn về phía trước, nơi đó có một chiếc xe bị lật nghiêng. Chỉ cần hắn lăn được vào trong đó thì có thể tránh được luồng đạn như cơn bão kia.

Chỉ là, ở nơi xa, tên da trắng William không biết đột nhiên chui ra từ chỗ nào. Khuôn mặt hắn vô cùng dữ tợn, tay mở chốt quả lựu đạn cầm trong tay, hét lớn một tiếng:

– Rona! Tao báo thù cho mày đây!

Nói xong, hắn dùng tay trái còn có thể hoạt động được của mình vung mạnh đi...

– William!

Cách đó không xa, hai mắt Nicolas đầy tơ máu, cổ họng gào lên gần như rách toạc.

Có điều đã muộn rồi!

Lại một viên đạn bay ra từ trong bóng tối. Viên đạn bay lượn trong đêm đen, sau đó xuyên qua áo chống đạn, đâm thẳng vào tim William.

Một vòi máu phun ra như suối.

William cảm thấy cơ thể mình nhẹ như bay. Tay trái đầy lực lượng đột nhiên mềm oặt.

– Oh shit...

Oanh!

Lựu đạn nổ tung, ngọn lửa sôi trào nháy mắt nuốt gọn thân hình của người đàn ông da trắng.

Nicolas cách hắn không xa lắm phải vội vàng lăn ra xa mới không bị sóng xung kích của vụ nổ làm liên lụy.

Gần như cùng lúc với thời điểm ánh lửa lóe lên, rất nhiều vị trí của đội viên S.T.A.R.S bị lộ ra ngoài sáng.

– William chết tiệt! – Nicolas cắn chặt răng, quyết đoán hạ mệnh lệnh:

– Whale, Sagittarius, hai cậu lưu lại cản đường! Những người còn lại tập trung hỏa lực, lập tức thoát khỏi chiến trường, sau đó tập hợp ở vị trí cũ. Mọi người yên tâm... Món nợ này sẽ tính với bọn chúng cả vốn lẫn lời.

– Vâng thưa đội trưởng! – Người thanh niên tóc dài đứng bên ứng thanh trả lời, sau đó nói với đồng đội bên cạnh:

– Sagittarius, đội trưởng bảo chúng ta ở lại cản hậu.

– Cản hậu... hiểu rồi! – Người kia cười khò một tiếng rồi nói một cách quyết tuyệt:

– Đã tới lúc rồi! Đây là thời gian xét xử cuối cùng, xin Chúa hay tha thứ cho tội ác của con... cho dù con có đến bên Satan... linh hồn con vẫn vĩnh viễn hầu hạ người...

Người nọ cầm lấy cây chữ thập giá trước ngực, lầm rầm cầu nguyện.

Ánh lửa còn sót lại chiếu lên vết sẹo hình con rắn màu đỏ lờ trên mặt hắn. Trong hơi thuốc súng lượn lờ, bộ dáng của hắn lại thành kính đến vậy.

Whale đứng bên lặng lẽ nhìn hắn cầu khẩn, đáy mắt sáng ngời bởi ngọn lửa nơi xa.

– Có tin ngưỡng tốt thật đấy, cho dù có chết cũng không khiến cho ý chí của mình bị khuất phục...

– Chắc là vậy! – Sagittarius hôn lên cây thập tự giá trên tay, sau đó cẩn thận cắt nó vào trong ngực.

– Ù! – Whale miễn cưỡng lên tiếng, nói:

– Lần này... nếu dùng theo câu tục ngữ xưa của Trung Quốc thì chính là “lật thuyền trong mương”. Đến bây giờ, chúng ta vẫn chưa biết kẻ địch là ai, tại sao lại phục kích chúng ta. Hơn nữa, chiến thuật của bọn họ vô cùng thấp kém, thậm chí có thể nói là không có bất kỳ một chiến thuật nào. Tôi thậm chí còn cảm thấy bọn họ toàn tự mạnh ai người nấy chiến, căn bản không có chút phối hợp nào. Đến giờ, tôi nghĩ mãi vẫn không ra, vì sao chúng ta lại thất bại.

Sagittarius hỏi:

– Vậy thì có liên quan gì chứ?

Whale nhẹ nhàng khoát tay, trên khuôn mặt thon dài tràn đầy vẻ thích thú, giống như bây giờ hắn đang đứng tắm nắng ở bờ biển Hawai chứ không phải đang vui mình trong tiếng súng đạn.

– Người Trung Quốc nói: “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”. – Hán ngữ của hắn vô cùng chuẩn, nghe qua có vẻ là giọng Bắc Kinh, nếu chỉ nghe thanh âm có lẽ còn đoán hắn là người sống ở thủ đô Trung Quốc lâu năm rồi.

– Nếu như biết bọn họ là ai... bọn họ tại sao lại công kích chúng ta... có lẽ chúng ta có thể nắm bắt điều đó, chế ngự ngược lại bọn họ. Chỉ tiếc, trung tâm không truyền tới tin tức nào, thế nên chúng ta đã mất năm chiến hữu cũng chưa biết đối phương rốt cục là “cái gì”.

Sagittarius lạnh lùng nói:

– Bây giờ không phải thời gian lập luận trinh thám đâu Whale. Cầm lấy súng trong tay cậu, dùng đạn trong đó bắn xuyên qua người kẻ địch, đó mới chính là việc cậu phải làm.

Whale thở dài một hơi, đáy mắt ánh lên sự thất vọng, cũng không biết hắn thất vọng điều gì.

– Được rồi... thi hành nhiệm vụ đi thôi.

Hai người bọn họ sỏ dĩ bỏ thời gian ngồi đây tán gẫu là bởi vì muốn cho đồng đội của mình tranh thủ thời gian nghỉ ngơi. Khi bọn họ nói chuyện với nhau, làn đạn trong khoảng không vẫn tiếp tục không ngừng nghỉ. Hiện nhiên, đám “S.T.A.R.S” này đã trút hết lửa giận của mình vào khẩu súng. Bọn họ muốn bắn hết đạn trong băng để phát tiết sự phẫn nộ và bất cam trong lòng!

Bọn họ vừa lui vừa đánh, thân ảnh nhanh chóng chìm trong đêm tối...

Khi bọn họ lẩn vào trong bóng tối, hai đôi mắt đột nhiên hiện ra, tràn ngập sự lạnh lùng u ám.

Một đôi là của Doãn Khoáng người đầm đìa máu tươi, đang lồm cồm bò dậy khỏi bãi bùn.

Còn một đôi khác, chính là...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Vương ninh

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Vương Ninh!

Trong một con hẻm nhỏ âm u, bóng tối bao phủ toàn bộ thân hình của hắn.

Hắn cứ nhân nhả như đi dạo, thích ý ngồi dựa vào tường, tay trái đặt lên đầu gối, đầu hơi ngửa ra nhìn bầu trời đêm đen nhánh.

Mắt kính kia dấu trong góc lóe lên thứ ánh sáng đen tối kỳ lạ, giống như mực đặc.

Toàn thân hắn hòa nhập vào đêm đen, như một màn sương khói mờ ảo.

– Ha! Kỹ năng đặc thù “Bóng Ma Màu Đen” này quả thật không tệ, gần như dung nhập hoàn toàn vào bóng tối! Đây quả thực là kỹ năng sinh ra giành riêng cho mình. Ở nơi này... rất hữu dụng.

Không ai biết Vương Ninh có hai kỹ năng đặc thù.

Một cái chính là “Kiêm Tồn Là Vương Đạo” đã được công khai, mà một cái khác chính là “Bóng Ma Màu Đen” hắn đang sử dụng đây. Hiệu quả của kỹ năng này là dung nhập hoàn toàn vào bóng tối, hạ cảm giác tồn tại xuống mức thấp nhất! Trừ khi cảm giác của đối phương gấp đôi còn không thì không thể phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Lúc này, bên ngoài con hẻm lại sụt qua một dải sáng. Một chiếc xe nổ tung, ngọn lửa nháy mắt sáng rực cả quảng trường!

Thân ảnh Vương Ninh trong ngọn lửa lóe lên rồi lại biến mất trong bóng tối, chỉ còn tiếng cười khê của hắn lòn vồn đầu đây.

– Thôi vậy, dù sao cũng chỉ là một đám học sinh vừa tốt nghiệp cấp 3, vốn chẳng trông chờ mấy người có thể giải quyết lũ lít nhít này... Lê Surong Mộc, uống cho cái danh cậu chủ nhà họ Lê, biểu hiện của cậu khiến tôi thất vọng. Tăng Phi... thằng nhóc này cũng không tệ, có năng khiếu về phương diện bắn súng. Không biết nó và “Viên Đan U Linh” Tăng Ân Long có quan hệ như thế nào... Còn Doãn Khoáng... ngoại trừ vận khí hơi tốt một chút, trí lực vượt mình ba điểm, những thứ khác căn bản không đáng nhắc tới. Về con nhóc ngu ngốc kia... thôi quên đi...

Lắng nghe tiếng súng ngoài con hẻm, tiếng ngọn lửa bập bùng, tiếng gió thổi vù vù, Vương Ninh dùng giọng điệu hài hước chậm chạp đưa ra lời đánh giá:

– Đánh giá tổng hợp: đây là một đội ngũ tệ hại không có tiềm lực. Nếu như muốn tốt hơn thì có thể lấy về hai tên Lê Surong Mộc và Tăng Phi. Doãn Khoáng... có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Tiền Thiển Thiển, đoán chừng là thích Lê Surong Mộc... Buồn cười thật! Thích thằng đó, đúng là chuốc lấy bị kịch!

– Thực lực tổng hợp của Lê Surong Mộc cộng thêm năng khiếu bắn tỉa của Tăng Phi, lại phối hợp với kỹ xảo ám sát của mình... có lẽ, kéo bọn họ về phe mình chắc hẳn có thể miễn cưỡng sống trong trường “đại học” thần kỳ và bí ẩn này. – Vương Ninh chậm rãi nói:

– Thật là mong đợi. Mình đã sớm chán ghét cái cuộc sống giết người lấy tiền tiêu rồi lại giết người lấy tiền tiêu... Ở chỗ này, chẳng những có thể giết chóc thoải mái còn có thể không ngừng thay đổi các loại năng lực, tăng thực lực lên một tầm cao mới... Chuyện tốt như thế, làm sao không khiến người ta vạn phần mong đợi.

Vương Ninh lật tay, một con dao găm đen nhánh xuất hiện trong tay hắn một cách quỷ dị. Hơn nữa, con dao kia còn uyển chuyển bơi lượn giữa các ngón tay của Vương Ninh, giống như một con rắn chứ không phải một thanh kim khí.

– Thời gian vừa chuẩn, cũng nên ra tay thôi. Nếu không, đợi chút nữa sẽ khiến bọn họ không vừa lòng. Quan hệ vừa mới tạo dựng mà đã tuyên cáo nứt vỡ ngay thì không đẹp chút nào. Mặc dù không thể lưu lại tất cả nhưng nếu lưu lại một hai người bọn họ cũng không nói được gì.

Nói xong, Vương Ninh đứng lên, khởi động tứ chi trong bóng tối.

– Một thời gian rồi chưa hoạt động, không biết kỹ thuật có thụt lùi không. Thôi thì lôi mấy người ra thử tay nghề vậy!

Một giây sau, con hẻm tối lâm vào yên lặng, bóng đêm như mực!

Chẳng biết từ lúc nào, lại một tiếng nổ mạnh mẽ vang lên.

Dường như có một người ném lựu đạn, hơn nữa viên lựu đạn này còn có vị trí nổ rất xảo diệu. Nó nổ ngay giữa mấy chiếc ô tô, khiến cho ngọn lửa cuồng bạo trong nháy mắt bộc phát năng lượng, hất bay đám xe đi.

Một ngọn lửa rực rỡ bùng lên giữa quảng trường, chiếu sáng bầu trời bao la. Tiếng nổ tung vang lên quanh quẩn trong từng ngõ hẻm cao tầng, sóng lửa nóng rực cán quét một mảng đất lớn.

Trong ngọn lửa bập bùng, một bóng người mảnh mai chột lóe lên rồi biến mất.

– Whale... mày sao rồi?

Mặc dù lựu đạn không rơi vào chỗ Whale và Sagittarius ẩn nấp nhưng sóng xung kích cũng lan đến chỗ bọn họ, sóng nhiệt cuồng bạo kia khiến bọn họ không dám mở mắt ra. Whale còn thảm hại hơn, trực tiếp bị sóng xung kích đánh vào người, đẩy bay ra đập vào cửa một chiếc xe.

– Không chết được! Đừng có động vào tao, thừa cơ hội này... mau giải quyết thằng oắt con kia đi!

Whale ho khan mấy tiếng, phun ra một ngụm máu.

Hai mắt Sagittarius lạnh thấu xương.

– Mày cẩn thận tay bắn tỉa kia đấy!

Nói xong, hắn ném cây súng trong tay đi, rút quân đao dắt ở thắt lưng ra. Thân thể trắng kiện đầy sức mạnh như một con báo săn vun vút xuyên qua khe hở của mấy chiếc xe hơi, biến mất khỏi tầm mắt của Whale.

Whale thở ra mấy ngụm khí nóng, ho khan không ngừng.

Hắn chậm chạp đưa tay ra sau lưng, cũng không biết là làm cái gì, khuôn mặt nhăn nhó vờ vờ một lúc, hắn mới lấy ra một vật từ sau thắt lưng.

Bàn tay bị nhuộm đỏ kia rõ ràng đang nắm chặt một miếng kính vỡ nhuộm máu.

Thì ra, vụ nổ vừa rồi đã khiến một miếng kính vỡ cắm vào phía sau lưng hắn, đâm thẳng vào nội tạng.

– Không ngờ... vận khí lại kém như vậy. Khụ... khụ... khụ! – Whale cười khổ một tiếng:

– Đây liệu có tính là mình bị Phật trừng phạt hay không?

Whale buông tay phải, miếng kính vỡ rơi trên mặt đất.

Sau đó, hắn dùng cánh tay trái vẫn còn hoạt động được của mình lấy ra một cái khăn trắng, lau sạch sẽ máu tươi trên tay. Cặp mắt bị kín tro tàn kia lúc này lại tỏa ra thứ ánh sáng khác thường, khuôn mặt tái nhợt vì mất máu trở nên hồng nhuận hơn.

Hồi quang phản chiếu!

Bàn tay được lau sạch máu, Whale mới dùng nó lấy ra một tấm hình từ trong ngực.

Trường thành hùng vĩ, đại thụ xanh tươi, du khách chen chúc, một người thanh niên ngoại quốc tóc dài đứng cùng với một cô bé Trung Quốc tóc ngắn thanh tú... Nụ cười của bọn họ rực rỡ đến thế, ấm áp đến vậy...

Trên khuôn mặt của người lính tàn nhẫn và lãnh khốc kia thoáng xuất hiện vẻ dịu dàng, tưởng niệm.

– Trường thành Trung Quốc... thật đẹp!

– Nếu anh đã muốn đi thăm trường thành Trung Quốc của chúng tôi như vậy, tôi không ngại tiễn anh một đoạn miễn phí.

Thanh âm lạnh lùng không cất chứa bất kỳ một chút tình cảm nào vang lên. Vương Ninh nhàn nhã đi ra từ trong bóng tối. Trên tay hắn là một con dao găm đen nhánh.

Whale không kinh ngạc chút nào, đôi mắt hẹp dài kia vẫn động lại niềm vui cười như cũ, giống như đợi chờ hắn ở phía trước không phải cái chết tối tăm mà là một bữa tiệc vui vẻ long trọng.

– Cậu vĩnh viễn sẽ không hiểu...

Lời vừa rồi của Whale nói bằng một giọng thuần Bắc Kinh nhất.

Đáy mắt Vương Ninh lướt qua vẻ kinh dị, hiển nhiên người này đã sớm phát hiện ra sự tồn tại của hắn. Nhưng mà hắn cũng không nghĩ nhiều, cho dù phát hiện thì có làm sao chứ?

– Tôi cũng không cần hiểu. – Vẻ mặt Vương Ninh khá hài hước.

– Con người bởi vì tín ngưỡng mà trở nên chân thật. Kẻ không có tín ngưỡng, vĩnh viễn luôn đáng buồn. – Whale nhìn vào tấm ảnh kia, ánh mắt gắn chặt lên nụ cười của cô bé tóc ngắn thanh tú.

– Tôi không tin tôn giáo, cũng không tin thần phật nhưng tôi tin tình yêu... Mặc dù tôi không thể ở cùng với cô ấy nhưng chỉ cần nhìn thấy cô ấy mỉm cười, tôi cảm thấy bản thân mình thực sự tồn tại. Vậy còn cậu thì sao? Cậu bé đến từ Trung Quốc... à không, sát thủ đến từ Trung Quốc!

Vương Ninh cười lạnh:

– Anh nói nhảm nhiều quá đấy!

– Cho nên cậu mới thật đáng buồn!

Đôi mắt phía sau gọng kính của Vương Ninh đột nhiên bốc lên lửa giận, khóe môi mỏng manh nhếch lên một cách lãnh khốc.

– Tôi đứng, anh nằm. Kẻ đáng buồn chính là anh, không phải tôi!

Whale lạnh lùng nhìn hắn một cái, nói:

– Ra tay đi... tôi cũng mệt mỏi rồi!

Nụ cười lạnh của Vương Ninh bỗng cứng đờ, cái trán trơn bóng mất tự chủ nhú lại.

– Như anh mong muốn.

Một tia chớp đen xẹt qua cổ họng của Whale, kết thúc sinh mệnh của tên “lính tinh nhuệ” kia.

Nhắc nhở: Bạn tạo thành thương tổn cắt đứt yết hầu với “lính tinh nhuệ” Whale, một đòn giết chết.

Nhắc nhở: Bạn giết chết “lính tinh nhuệ” Whale, phần thưởng 100 học điểm.

Nhưng chân mày Vương Ninh lại càng nhíu chặt lại hơn.

Không có loại khoái cảm kia! Không có cảm giác vui sướng khi kết thúc sinh mệnh người khác. Thậm chí, trong lòng Vương Ninh còn nảy lên một chút phiền chán, không kiên nhẫn.

Ánh mắt hần khi chết đi rất an tường, rất giải thoát làm Vương Ninh khó chịu vô cùng!

– Quên đi, quan tâm làm gì người chết.

Vương Ninh cúi người, nhặt tấm ảnh chụp của Whale lên. Hần phải dùng lực kéo mạnh mới rút được nó ra từ trong tay Whale.

Nhắc nhở: Bạn nhặt được vật phẩm đặc thù: “Tấm ảnh tưởng niệm”.

Tấm ảnh tưởng niệm: Ảnh chụp chung của lính đánh thuê Whale và cô bé Trung Quốc, ẩn chứa tưởng niệm và tình yêu vô tư thuần khiết nhất của Whale.

Nhắc nhở: Vật phẩm nên trang bị.

Điều kiện: Người trong lòng mang tình yêu mới có thể trang bị.

Hiệu quả:???

Đánh giá: Yêu một người chưa chắc đã vui vẻ, chỉ cần người bạn yêu vui vẻ là được.

Về mặt Vương Ninh trở nên quái dị, sau đó thử trang bị vật phẩm.

Nhắc nhở: Bạn không thể nào trang bị vật phẩm này.

– Hừ! – Vương Ninh hừ lạnh một tiếng, tiện tay ném “Tấm ảnh tưởng niệm” kia vào trong ngọn lửa.

Nụ cười của Whale và cô bé Trung Quốc trong ngọn lửa biến dạng rồi dần hóa thành hư vô.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Doãn khoáng

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Thời gian quay lại, ngay trước khi quả lựu đạn nổ tung.

Cách hẻm nhỏ một chỗ không xa, Doãn Khoáng đang trốn trong khe hẹp giữa hai chiếc xe, về mặt hồ nghi nhìn về phía con hẻm nhỏ. Hần khẽ nhíu mày. “Chuyện gì vậy nhỉ? Làm sao mình lại cảm thấy bên kia có người, là ảo giác, hay là... Quên đi, hiện tại cũng không phải lúc suy nghĩ lung tung! Nếu không nhanh lên, bọn họ sẽ chạy trốn mất.

Trong tay trái Doãn Khoáng đang nắm chặt một quả lựu đạn, mà tay phải thì đang cầm khẩu 54 có gắn ống giảm thanh!

Viên lựu đạn này hần lấy được từ trên người của đội viên đội bảo vệ công ty Umbrella. Hần vốn còn muốn lấy đi khẩu súng trường nhưng lại không biết dùng nên đành thôi.

Hần cúi đầu, mặt dán trên mặt đất, tầm mắt xuyên thấu qua gầm mấy chiếc ô tô, nương theo ánh lửa nhìn thấy chân của hai người. “Mau nào, nhanh hơn chút nữa! Chỉ cần bò sát lại một chút... cố gắng lên! Tuyệt đối không thể để bọn họ chạy mất, nếu không nhất định sẽ chết! Tuyệt đối không thể!”

Cách hần không xa, Whale và Sagittarius đang kiểm tra vũ khí trong tay lần cuối.

Whale nói:

– Còn hai băng đạn! Đủ để kéo dài trong thời gian ngắn. Hỏa lực của bên đội trưởng vừa hạ xuống thì chúng ta liền hành động.

– Ủ! – Sagittarius thần nhiên đáp một tiếng, đột nhiên lại nói:

– Whale, nếu tôi chết, cây thập tự giá của tôi sẽ là của cậu.

Whale nhìn thật sâu vào hắn một cái, nói:

– Cảm ơn! Giống lúc trước, nếu tôi chết, tấm ảnh của tôi sẽ là của cậu. Thật muốn tới Trung Quốc xem trường thành một lần nữa, cái người có vẻ đẹp mỹ lệ kia...

– Cô bé Trung Quốc trong tấm ảnh?

– Chính là cô gái Trung Quốc chụp ảnh chung với tôi, ở phía trên trường thành... – Whale cái chính.

Cạch!

Băng đạn được lắp vào trong súng.

– It's show time!

Nói xong, Whale vụt đứng dậy. Những viên đạn tức giận phóng ra khỏi nòng, hòng súng đen ngòm lạnh lẽo phun ra ngọn lửa đỏ bùng!

Nơi Lê Sương Mộc ẩn thân bị làn đạn quét qua, mặc dù hấn dùng sức co thân thể mình lại cho nên không bị đạn bắn trúng nhưng đá vỡ văng vào người cũng đau đớn không thôi.

Đồng thời, Sagittarius cũng quỳ người xuống, đôi mắt đã thú lạnh lẽo giống như viên đạn, súng trong tay hấn đang chìa vào Doãn Khoáng đang bò cách đó không xa.

– Thằng nhóc phương Đông, đến đây là hết!

Đoàng đoàng đoàng!

Doãn Khoáng vừa nhìn thấy Sagittarius gục đầu xuống liền biết mình đã bị lộ. Gần như chẳng kịp nghĩ ngợi gì, hấn liền ôm chặt đầu lẩn ra ngoài.

Luồng đạn cuồng bạo xả vào chỗ hấn vừa đứng, hoa lửa và bùn đất văng khắp nơi.

– Hít!

Một viên đạn bắn vào tay của hấn rồi phá thịt bay ra ngoài, đánh cho súng của hấn rơi trên đất.

– Đau... Đau chết mất!

Khuôn mặt Doãn Khoáng nhăn nhúm lại, thờ hồng hộc mấy hơi, hy vọng có thể giảm bớt chút đau đớn đang lan ra toàn thân. Nhưng cơn đau từ bàn tay truyền đến làm cả cánh tay hấn co rút, thần kinh toàn cơ thể đều căng thẳng.

– Mẹ kiếp! – Doãn Khoáng đã tức giận vô cùng:

– Nên làm cái gì bây giờ... rút cuộc thì nên làm cái gì bây giờ?

Đột nhiên, hấn nắm chặt quả lựu đạn trong tay:

“Quan tâm làm gì cho lắm! Mặc kệ có thể nổ được bọn nó hay không, chỉ cần cắt đứt hỏa lực của chúng là được. Nếu không làm thế thì sẽ không có chút cơ hội nào tiến gần kẻ địch, hơn nữa làm vậy còn khiến bọn họ lộ vị trí, Tăng Phi ở chỗ tối không chừng có khả năng bắn chết vài người.”

Ý niệm này vừa lóe lên, Doãn Khoáng liền cắn chốt mở, dùng sức vút ra, sau đó mạnh mẽ đứng dậy, ném ra ngoài!

Oanh oanh oanh!

Lựu đạn nổ tung, sau đó, không biết có phải vận may của hấn không tệ hay không, năng lượng của vụ nổ lại tiếp tục khiến mấy chiếc xe khác nổ. Tiếng nổ trùng điệp vang lên giữa ngã tư tứ thân, ngọn lửa chói mắt vọng lên tận trời.

Doãn Khoáng co rúc phía sau một chiếc lớp xe tải rất lớn, cảm thụ sóng nhiệt và tiếng nổ rung động bên tai, trong lòng tự nhủ: “Đã chết chưa? Đã chết chưa? Chắc là đã chết rồi... Nổ lớn như vậy còn không chết, quả thật không còn thiên lý nữa.”

Nhưng mà còn chưa đợi hấn buông lỏng, một tia chớp màu bạc đã ánh vào mắt hấn.

Đồng thời, một cảm giác lạnh như băng xâm nhập vào hệ thần kinh.

Gần như không chút nghĩ ngợi, Doãn Khoáng co chân, dùng sức đạp vào cái lớp xe, đẩy bật cơ thể ra ngoài.

Đình!

Hoa lửa tung tóe, dường như có kim khí đụng vào nhau.

Doãn Khoáng ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy một người da trắng thân hình cao lớn, võ trang đầy đủ. Vết sẹo trên mặt hắn như một con rắn nhảy múa trong ánh lửa, trông kinh khủng và dữ tợn dị thường.

Lưỡi đao quân dụng trong tay hắn cũng lạnh lùng như khuôn mặt hắn vậy!

Tên da trắng mặt sẹo không nói câu nào, ánh mắt dường như cũng không ẩn chứa tâm tình nào hết. Hắn tiến tới một bước, chém thanh đao quân dụng vào thẳng cổ họng của Doãn Khoáng.

Có thể tưởng tượng được, một đao kia mà trúng đích thì nhất định có thể chém bay đầu Doãn Khoáng!

Doãn Khoáng không muốn chết như vậy, không muốn!

Không có bất cứ một nguyên nhân nào, tích tắc ngắn ngủi đó không cho phép hắn nghĩ về thứ gọi là nguyên nhân, thậm chí cũng không có mấy loại cảm thán giống như nhân vật trong manga sau khi chết đi nhớ về những gì xảy ra khi còn sống. Đối với hắn, mấy thứ đó không thực tế, ý nghĩ duy nhất của hắn chỉ là sống sót mà thôi!

Cho nên, hắn không lùi mà tiến tới!

Doãn Khoáng làm ra một động tác hết sức xấu hổ và khuất nhục nhưng lại có thể cứu mạng hắn. Cái động tác mà Hàn Tín đại danh đình đình thời cổ đại cũng từng làm

Chui qua háng của tên da trắng kia!

Trong một khắc kia, Doãn Khoáng không biết về mặt của Hàn Tín khi năm xưa chịu mỗi đại nhục này là gì! Nhưng giờ phút này, Doãn Khoáng trợn trừng hai mắt, trông mắt sung huyết như lõi ra, đáy mắt tỏa ra thứ ánh sáng lãnh lệ chưa từng có, cùng với ngọn lửa có thể thiêu đốt hết thảy trong lòng!

– Giết chết nó... Giết chết nó... Giết! Giết Giết!

– Lấy máu của ngươi tẩy đi nỗi nhục nhã này!

Dã thú giấu điểm trong lòng hắn... thức tỉnh!

Trái tim nổ tung, huyết dịch sôi trào, thần kinh co rút, quan trọng hơn là quai hàm cắn chặt gần như vỡ nứt.

– Thú Hoang Tức Giận!

Kỹ năng khởi động, Doãn Khoáng cảm thấy một cỗ lực lượng mới sinh ra, nháy mắt tràn ngập khắp toàn thân hắn. Doãn Khoáng gần như điên cuồng,

Sức lực giống như dùng mãi không hết.

Hiệu quả kỹ năng “Thú Hoang Tức Giận”: Lực lượng +2, phòng ngự +1, nhanh nhẹn -2, trí lực -3!

Trong tích tắc chui qua háng của tên da trắng mặt sẹo, Doãn Khoáng thậm chí còn quên mất đau đớn ở tay phải. Hắn tiện tay vớ lấy một miếng sắt gần đó, xoay mình đâm vào đùi tên da trắng mặt sẹo!

Nhắc nhở: bạn tạo ra 10 điểm bạo kích với “lính tinh nhuệ” Sagittarius.

– A!

Tiếng kêu thảm thiết phát ra từ trong cổ họng của tên da trắng mặt sẹo, đau đớn tê tâm liệt phế kia khiến ý chí bền bỉ của hắn dần buông bỏ. Bắp đùi vốn tràn đầy năng lượng đang chuẩn bị xoay lại nháy mắt đã không khống chế được, hại hắn đánh mất trọng tâm, thân thể ngã đập về phía trước.

Nhưng mà Doãn Khoáng không hề dừng lại. Hắn rút miếng sắt bén nhọn ra, hét lớn một tiếng, nhào lên trên lưng tên da trắng mặt sẹo, sau đó dùng hết sức lực, đâm vào cổ kẻ địch.

Sagittarius tất nhiên sẽ không bó tay chờ chết, mặc dù chỗ kia vô cùng đau nhức khiến hắn tạm thời mất khống chế với tay chân nhưng bản năng rèn luyện ra từ máu lửa chiến trường vô cùng cường hãn. Gần như trong nháy mắt cảm thấy tính mạng bị nguy hiểm, hắn xoay lật người lại.

Doãn Khoáng ngồi trên lưng bị Sagittarius hất sang một bên. Nhưng miếng sắt chém xuống kia được Doãn Khoáng dồn vào “5 điểm” sức mạnh, dù thân thể bị hất đi nhưng miếng sắt vẫn rơi vào sống lưng Sagittarius như cũ!

– A!

Nhắc nhở: bạn tạo ra 15 điểm bạo kích với “lính tinh nhuệ” Sagittarius.

Nhắc nhở: bạn tạo thành hiệu quả chảy máu với “lính tinh nhuệ” Sagittarius, mỗi giây mất 2 điểm sinh mệnh cho tới khi chết.

Giống như một con thú hung tàn bị thương, Sagittarius gào lên một tiếng, không có tức giận, không có bất cam, chỉ có loại điên cuồng, hưng phấn, kích động, mơ ước trước nay chưa từng có.

– Cùng nhau về với vòng tay của Chúa đi!

Sagittarius đột nhiên không phòng thủ hay phản kháng lại nữa. Hắn lôi quả lựu đạn còn sót lại của mình, dùng răng nanh mở móc kéo.

Nhưng ngay lúc này, một viên đạn bắn xuyên qua tay của hắn.

Lựu đạn lăn trên mặt đất.

Cách đó không xa, Vương Ninh vừa giải quyết Whale xong chạy tới, thuận tiện nhặt khẩu 54 của Doãn Khoáng rơi trên đất.

Nhưng Doãn Khoáng không biết, hắn thậm chí còn chẳng hay Sagittarius muốn đồng quy vu tận với hắn. “Thú Hoang Tức Giận” khiến trí lực của hắn -3, giờ phút này, lý trí đã bị lửa giận cắn nuốt, cả người đều rơi vào tình trạng điên cuồng khát máu.

Dường như chỉ có máu tươi của kẻ địch mới có thể dập tắt lửa giận của hắn.

Hai mắt trợn trừng, vẻ mặt dữ tợn, cổ họng gầm gừ.

Hắn lại tung mình lên lần nữa, cười trên lưng Sagittarius, sau đó dùng miếng sắt bên tay phải cắm vào cổ Sagittarius, rút ra, lại cắm vào, rút ra, lại cắm vào! Mỗi một lần rút ra, máu tươi lại phun đầy.

Giống như một con thú khát máu điên cuồng đang thưởng thức khoái cảm xé rách con mồi.

Nhắc nhở: bạn tạo ra 10 điểm bạo kích với “lính tinh nhuệ” Sagittarius.

Nhắc nhở: bạn giết chết “lính tinh nhuệ” Sagittarius. Phần thưởng 100 học điểm.

Doãn Khoáng không thèm để ý tới nhắc nhở vang lên bên tai, vẫn máy móc điên cuồng cắm miếng sắt vào cổ Sagittarius. Máu từ động mạch phun trào nhuộm đỏ mặt đất, tụ tập chảy vào đường cống rãnh, sau đó trôi xuống đất...

Vương Ninh đứng sau Doãn Khoáng đột nhiên nhủ mảy. Dần dần, đôi mắt hắn tỏa ra thứ ánh sáng lạnh lẽo mà ngay cả mắt kính kia cũng không che lấp nổi.

Khẩu súng trong tay khẽ nâng lên, nhắm ngay vào gáy Doãn Khoáng...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chạy trốn!

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Đột nhiên, Vương Ninh vút súng lục xuống đất. “Mình điên mẹ nó rồi! Cứ cho là giết nó rồi thì chẳng qua cũng chỉ giảm mười năm tuổi thọ chứ mấy. Cần gì phải làm chuyện ngu xuẩn như thế? Có điều người này cũng thật nguy hiểm, bình thường tầm ngàm tầm ngàm, một khi khùng lên lại giống như chó điên. Thật là một tai họa ngầm lớn!”

Ngay sau đó, Tăng Phi không biết khi nào đã rời khỏi tòa nhà, đang đi đến bên này.

– Vương Ninh...

Thật ra thì Vương Ninh đã sớm thấy Tăng Phi rời khỏi tòa nhà.

Sau khi William bị bắn chết, người công ty Umbrella đã rút đi rất xa, ần nấp không còn ý nghĩa nữa cho nên Tăng Phi đành chỉ việc bắn lên.

Còn hai người khác, hắn để lại cho Doãn Khoáng và Vương Ninh. Hắn cũng không muốn bị gán cho tội danh “cướp quái”. Hắn kiếm được 300 học điểm đã là đủ rồi. Dĩ nhiên, Doãn Khoáng và Vương Ninh làm gì để kiếm được học điểm không nằm trong phạm vi suy tính của hắn.

Mà Vương Ninh trước khi xác định Tăng Phi chưa rời đi cũng không dám hành động liều lĩnh. Hắn không muốn bại lộ thực lực của mình quá sớm. Ở nơi quỷ dị thế này giấu điểm càng sâu thì cơ hội sống càng lớn, khiếm tốn vui mình đề thăng thực lực mới là vương đạo của hắn!

Vương Ninh cẩn thận không dám phân tâm một chút nào, nom nớp lo sợ giống như đi xiếc trên dây.

Bởi vì, tuổi thọ của hắn chỉ có 27 năm thôi!

Nhưng mà ngay cả chỉ có 27 năm thì có sao? Vương Ninh tự tin, bằng vào thực lực và mưu kế của mình, hắn có thể sống tốt, sống vui, sống khỏe.

Thấy Tăng Phi tới gần, sắc mặt lạnh băng của Vương Ninh nháy mắt hòa tan như tuyết vào mùa xuân, đồng thời cũng tự bức ra chút mồ hôi lạnh, sắc mặt tái nhợt, hơi thở bất ổn. Hắn sợ hãi bất ai nhìn Doãn Khoáng vẫn nổi điên ở phía xa.

– Nhìn kia...

Không thể không nói, diễn viên Xuyên kịch biến mặt Tứ Xuyên cũng không có khả năng biến đổi như Vương Ninh.

(Đổi mặt trong Xuyên kịch Tứ Xuyên là một môn nghệ thuật có từ xa xưa.

Xem link youtube để biết thêm chi tiết:[MEDIA=youtube]-GSINYCRWmA[/MEDIA])

– Hít! – Tăng Phi bị hù dọa giật lùi một bước.

– Làm... làm sao vậy?

– Tôi cũng không biết. – Vương Ninh lắc đầu, nói:

– Tôi phục kích giết chết được một tên “lính tinh nhuệ” xong, định chạy tới giúp cậu ấy, nhưng mà... tôi lại thấy thế này. Doãn Khoáng giống như bị cái gì kích thích ấy, công kích kẻ thù hết như người điên, cho dù chết cũng không buông tha.

Tăng Phi nuốt một ngụm nước bọt, ngửi mùi máu tươi nồng đậm trong không khí, hắn không nhận được cơn nôn mửa dâng lên, đầu óc choáng váng gần như đứng không vững.

– Đây không sao chứ? – Vương Ninh hỏi.

Tăng Phi khoát tay nói:

– Không sao... không sao. Quen rồi sẽ tốt, quen rồi sẽ tốt! Ờ...

– Thế Doãn Khoáng thì phải làm sao bây giờ? Đầu thế để cậu ta cứ nổi điên như thế? – Vương Ninh lo lắng nói:

– Chỗ này có động tĩnh lớn như thế, tôi sợ đám zombie sẽ bị thu hút về đây. Hơn nữa, đám người của công ty Umbrella vừa bỏ chạy kia tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho chúng ta, phải mau rời khỏi nơi này!

Tăng Phi nói:

– Aiz, tức thật, cuối cùng vẫn để chúng trốn mất. Chúng ta cũng phải mau rời khỏi đây.

Tăng Phi nhìn Doãn Khoáng, nói:

– Tôi đã tìm được một chiếc Hummer, Lê Sương Mộc đang ở trên xe, chỉ còn cậu và cậu ta thôi.

– Nhưng cậu ta đang thế này... Ờ, cậu làm gì thế? – Vương Ninh đột nhiên bước lui về sau, hoảng sợ hỏi.

Tăng Phi đột nhiên giơ súng bắn tia của mình lên, nạp một viên đạn vào rồi chĩa nòng súng về phía Doãn Khoáng.

Tăng Phi vội vàng nói:

– Đừng có hiểu lầm, đây là đạn gây mê.

– Đạn gây mê? Làm sao cậu lại còn đối cả loại đạn thế này? – Vương Ninh tò mò hỏi.

– Hề hề, quen tay, quen tay. – Tăng Phi nỏ súng bắn Doãn Khoáng một cái, nói:

– Trước kia thường xuyên đi săn thú với cha, toàn dùng thuốc mê thôi, cho nên khi hoán đổi lại quen tay lấy một ít, dù sao nó cũng không đắt! Không ngờ lúc này vừa hay có thể dùng. Nhìn thấy chưa, ngã rồi.

Quả nhiên, Doãn Khoáng còn đang điên cuồng đột nhiên ngã oặt ra đất.

– Đúng rồi, con chó kia có phải cậu cũng bắn như thế hay không? – Vương Ninh và Tăng Phi cùng ôm Doãn Khoáng đang hôn mê đi. Vương Ninh đột nhiên hỏi.

Tăng Phi trả lời:

– Ủ! Bắn nhau tóe lửa tóe khói, suýt chút thì quên luôn nhiệm vụ. Vừa rồi nghe tiếng con chó sủa tôi mới đột nhiên nhớ ra. Tôi định chạy tới bắt nó không ngờ suýt chút bị nó cắn cho một phát, cho nên tôi cho nó liều thuốc mê rồi mới ném lên xe.

– Ô. – Vương Ninh đáp tiếng.

Tăng Phi lại nói:

– Thì ra con chó kia thật sự có chỗ đặc biệt, khó trách công ty Umbrella lại cử đội lính tinh nhuệ kia tới bắt nó. Chúng ta lần này coi như kiếm được của hiếm... Chỉ tiếc, trong bốn giờ tới chỉ có thể trốn tránh như chuột, không cần thận chút là “về thành” ngay. Aiz!

Ánh mắt Vương Ninh sáng lên, nói:

– Con chó kia có gì đặc biệt sao?

– Để nói sau đi! – Tăng Phi nói:

– Chúng ta mau chóng rời khỏi đây. Tôi có thể ngửi thấy mùi hôi thối của đám zombie kia rồi. Biết ngay mà, “Hiệu Trùng” chẳng thể để chúng ta kiếm phần thưởng dễ đến vậy. Mẹ kiếp, cái thằng này thoát nhìn chẳng cao chẳng lớn gì mà sao nặng thế không biết!

Cuối cùng, hai người cũng ném Doãn Khoáng lên chỗ chống đàng sau chiếc Hummer, sau đó nhảy lên xe.

Chỗ ngồi ghế sau Hummer, Lê Sương Mộc bị nhuộm máu gần như toàn thân đang nhắm mắt ngồi nghỉ, ngay cả sức để nói cũng không có. Hắn chỉ mở mắt nhìn Vương Ninh một cái rồi lại nhắm mắt lại. Còn Tiền Thiên Thiên đang ở một bên, khuôn mặt thanh thuần mỹ lệ vẫn còn đọng hai hàng nước mắt. Đôi mắt to đỏ bừng, tay dùng khăn lông lau chùi vết máu trên người Lê Sương Mộc.

Ở một nơi đặc thù thế này dường như cũng có những quy tắc rất đặc biệt. Mặc dù Lê Sương Mộc bị thương nặng nhưng sau khi lấy đạn ra, lại ăn mấy miếng “Bánh bao bí chế đến chó cũng không thèm”, quần thêm cái băng vải cứu thương, đợi sau khi hồi máu được một lúc, mấy vết thương trên cơ thể hắn đang chậm rãi khép lại một cách kỳ tích.

Đây nếu là ở thực tế, cho dù không chết nhưng bị chảy máu như vậy cũng đủ Lê Sương Mộc hoàn toàn mất năng lực chiến đấu, chưa nói tới bị thương gân động cốt nữa, chỉ ít cũng phải nằm giường nửa năm. Nhưng nhìn bây giờ xem, hắn ta nhàn nhã tựa trên tấm nệm êm, hưởng thụ sự hầu hạ của một nữ sinh thanh thuần.

Tăng Phi ngồi trên ghế lái, nói:

– Chú ý, tôi muốn khởi động xe.

Tiếng động cơ gầm rú vang lên, chiếc Hummer vung đuôi, lao ra khỏi lối đi bộ bên trái, mất hút trong màn đêm.

Còn phía đường bên phải chính là cảnh tượng cháy nổ, khói súng nghi ngút, giống như nói rằng ở đây vừa diễn ra hồi kịch chiến thảm thiết. Nhìn ra phía xa xa, có những bóng đen đang chậm rãi chạy tới gần, không cần phải nói, khẳng định đó là những zombie bị tiếng súng nổ mạnh hấp dẫn tới. Chưa nói mấy con ở xa, chỗ gần đây thôi cũng có một số zombie lung la lung lay đi ra từ trong mấy tòa nhà.

Dĩ nhiên, đây có thể lý giải vì “Hiệu Trùng” không muốn cho bọn Doãn Khoáng dễ thở cho nên mới “update” thêm cái mới.

Trên xe.

– Đúng rồi, Tăng Phi, cậu còn chưa nói rõ tụi con chó kia có gì đặc thù đấy! – Trên ghế lái phụ, Vương Ninh hỏi.

Tăng Phi trả lời:

– Cái này... Tôi cảm thấy nên đợi Doãn Khoáng tỉnh lại rồi nói sau đi... Viên đạn thuốc mê tôi bắn vào cậu ấy đã khổng chế liều lượng, ước chừng mười phút là có thể tỉnh rồi. Này này, người đẹp họ Tiền, cậu đừng có nhất bên trọng nhất bên khinh vậy chứ. Mặc dù Doãn Khoáng không đẹp trai bằng Lê Sương Mộc nhưng dù sao cũng là đồng đội của chúng ta mà.

Tiền Thiên Thiên “a” lên một tiếng, lập tức lại nói:

– Ô ồ...

Nhưng chiếc khăn lông trên tay cô vẫn lau mặt cho Lê Sương Mộc.

Lê Sương Mộc mở mắt, vẫn giữ vững nụ cười mỉm ấm áp của mình, nói:

– Tôi không sao rồi, cô xem cho Doãn Khoáng một chút đi.

Tiền Thiên Thiên mấp máy môi, gật đầu.

Phía sau của xe Hummer rất rộng, đủ để chứa nhiều người. Doãn Khoáng lúc này đang nằm bên trong, bên cạnh hắn còn có một con chó Labrador màu đen. Đường như vì đề phòng con chó làm ồn, cho nên bốn chân nó đều bị trói vào một chỗ, ngay cả miệng cũng quấn một mảnh vải.

Cả người Doãn Khoáng đều nhuộm máu khiến Tiền Thiên Thiên nhát gan bị đá kích không nhỏ. Mặc dù Lê Sương Mộc khi nãy cũng bị nhuộm máu nhưng lại cho Tiền Thiên Thiên cảm giác khác biệt. Cô nhìn Lê Sương Mộc thì tim sẽ đập mạnh, mặt cũng đỏ bừng. Nếu nói ra, cô vẫn muốn chăm sóc cho Lê Sương Mộc hơn là cho Doãn Khoáng.

– Aiz...

Tiền Thiên Thiên khẽ thở dài một hơi, không biết là cảm thán cái gì. Sau đó, cô dùng khăn lông thấm cồn rửa sạch vết thương cho Doãn Khoáng, rồi lại cầm băng vải, thuần thục băng bó.

Đến vết đạn bắn sau lưng, cô cố nén khó chịu, trước hết tiêu độc, sau đó lại dùng dao nhỏ lấy viên đạn ra rồi mới quấn băng vải lên. May mà Doãn Khoáng đang bị gây mê, nếu không cái phương pháp lấy đạn vụng về kia của Tiền Thiên Thiên đủ khiến hắn la to khản cổ họng.

Vương Ninh trông một màn này, nhin không được hỏi:

– Tiền Thiên Thiên, cô từng học y à?

Tăng Phi nói:

– Cô ấy nói cô ấy từng học Vệ Giáo. Ai biết được? Học Vệ Giáo xong rồi lại đi thi đại học... cuối cùng thì bị tới chỗ này!

Vương Ninh gật đầu, không nói gì nữa.

– Tiếp theo chúng ta nên đi nơi nào? – Lê Sương Mộc đột nhiên hỏi.

Tăng Phi nói:

– Học trưởng Hùng Bá rồi đi trên con đường này, nếu chúng ta đẩy nhanh tốc độ, nói không chừng có thể đuổi kịp. Tuy anh ấy không bảo vệ chúng ta... nhưng mà, vì mạng sống, không còn cách nào khác là liên lụy vào. Công ty Umbrella nhất định sẽ cho rằng anh ta sai sử chúng ta làm vậy. Đến lúc đó, anh ta không ra tay không được.

– Thế... – Vương Ninh nói:

– Thế liệu có làm học trưởng mất hứng không? Anh ta... không phải loại dễ chọc!

Tăng Phi nói:

– Mất hứng thì có thể làm thế nào đây? Trừ khi mấy cậu nắm chắc có thể đối phó được với đám lính tinh nhuệ kia, dù sao tôi không muốn đầu với bọn họ đâu. Hơn nữa, với thực lực của học trưởng Hùng Bá, tin rằng chẳng thêm để bọn họ vào mắt. Anh ta có thể dễ dàng xé rách cánh tay của người khác xuống, thực lực của Hùng Bá nhất định rất mạnh!

Hình như là để thuyết phục chính mình, Tăng Phi lại nói:

– Đừng quên, anh ta tự xưng là cường hóa huyết thống Người Sói năm thứ hai. Mặc dù tôi không biết cường hóa năm hai sẽ lợi hại ra sao nhưng người sói đấy... tồn tại chỉ có trong truyền thuyết!

Vương Ninh cười khổ, lắc đầu nói:

– Được rồi, chỉ mong là vậy...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Giọt máu trái tim của chú chó Mary

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Không lâu sau, ước chừng khoảng 10 phút, Doãn Khoáng liền mở choàng hai mắt. Ánh mắt sung huyết tràn đầy thô bạo kia làm Tiền Thiển Thiển đang rửa sạch vết máu cho hấn phải sợ hãi kêu lên một tiếng.

– Đây là... nơi nào?

Doãn Khoáng muốn ngồi dậy nhưng đau đớn khắp toàn thân làm hấn mất khả năng chi phối với cơ thể. Khi thấy Tiền Thiển Thiển, nhận ra là người mình, thô bạo nóng nảy trong mắt hấn mới dần tiêu tán.

– Trên... trên xe. – Tiền Thiển Thiển trả lời một câu, sau đó nói với Lê Sương Mộc:

– Lê... cậu ấy... Doãn Khoáng tỉnh rồi!

Lê Sương Mộc cố gắng quay đầu, nở nụ cười mỉm:

– Này, thằng lỏi cậu biểu hiện tốt lắm đấy!

Lời này của Lê Sương Mộc là thật tâm, dù sao một người bình thường mà thể hiện được như vậy thật sự rất khó.

Vừa nói, hấn vừa ném cho Tiền Thiển Thiển một chiếc bánh bao vừa lạnh vừa cứng rồi nói với Doãn Khoáng:

– Đây là cái “Bánh bao bí chế chó cũng không thèm” cuối cùng, ăn nó đi!

Tiền Thiển Thiển xé nhỏ chiếc bánh bao, đút từng chút một cho Doãn Khoáng ăn.

Nhắc nhở: bạn đang dùng “Bánh bao bí chế chó cũng không thèm”, lập tức khôi phục 3 điểm sinh mệnh, mỗi giây khôi phục 1 điểm sinh mệnh, kéo dài 3 giây.

Bánh bao vừa trôi xuống cổ họng, Doãn Khoáng cảm thấy có một dòng nước ấm chảy xuôi trong thực quản, sau đó nhanh chóng khuếch tán tới toàn thân. Hơn nữa, hấn cảm giác được rõ ràng, dòng nước ấm đó tụ tập nhiều ở vết thương trên phần lưng và lòng bàn tay. Gần như có thể dùng mắt thường theo dõi, mấy vết thương loét máu to bằng lòng bàn tay đang bắt đầu khép lại, từ đó truyền tới cảm giác tê ngứa.

Doãn Khoáng ngạc nhiên không dứt, nói tự đáy lòng:

– Cảm ơn.

Giờ phút này, hấn thậm chí còn không muốn nhớ lại tất cả mấy chuyện vừa xảy ra, bởi vì những thứ đó khiến hấn cảm thấy sợ hãi, sợ hãi chính bản thân mình!

Một miếng bánh bao xuống bụng, sinh mệnh được bổ sung 6 điểm, cộng thêm hiệu quả của băng vải cầm máu, sinh mệnh của hấn khôi phục đến 15 điểm. Dĩ nhiên, điều này cũng là vì lượng máu vốn có của hấn cũng không nhiều lắm.

Lấy lại chút sức lực, Doãn Khoáng lồm cồm bò dậy, đột nhiên lại sờ tay vào một đám lông mượt mà. Hấn quay đầu nhìn lại, dưới tay hấn chính là chú chó dẫn đường Mary.

– Nó... chết rồi? – Doãn Khoáng mở to mắt.

Lê Sương Mộc vội vàng giải thích:

– Chưa chết đâu, chỉ bị gây mê thôi! Nó không muốn rời chủ mình cho nên chỉ còn cách dùng phương pháp đó.

Nói xong, Lê Sương Mộc ngừng một chút mới tiếp tục:

– Cậu đã tỉnh, vậy chúng ta sẽ nói về phần thưởng của nhiệm vụ này. Khó sở đến suýt chút nữa mất cả mạng nhưng rốt cục thì chúng ta cũng đã thắng rồi, mặc dù chỉ mang tính chất tạm thời.

Nghĩ tới phần thưởng nhiệm vụ, Lê Sương Mộc không khỏi kích động ra mặt, hiển nhiên mà mong đợi vạn phần.

– Phần thưởng nhiệm vụ? Là cái gì? – Cả người Doãn Khoáng rung lên, hỏi.

Vương Ninh cũng quay đầu lại nói:

– Bọn tôi cũng có biết đâu, đang chờ cậu tỉnh lại đây. “Hiệu Trưởng” mặc định chúng ta là một tiểu đội lâm thời cho nên mỗi một thành viên trong đội đều phải “trả nhiệm vụ” thì ông ấy mới chịu nhà phần thưởng ra. Doãn Khoáng, cậu mở “bảng tin tức” của cậu ra, sau đó ấn vào “trả nhiệm vụ” đi.

Vương Ninh kích động nói, có chút khẩn cấp.

Doãn Khoáng ngẩn người, vội vàng mở “bảng tin tức” ra. Dĩ nhiên, mặc dù rất vội vàng nhưng hấn cũng không ngốc đến nỗi “chia sẻ” toàn bộ ra cho mọi người coi, hấn chỉ gọi về hình thức “chỉ mình tôi”.

Vương Ninh mặc dù ngoài mặt bình tĩnh nhưng trong lòng không khỏi khê thất vọng. Hắn rất muốn nhìn một chút xem thuộc tính của người này như thế nào, sao mà khi điên cuồng lên lại giống như một con dã thú khát máu. “Đây chẳng lẽ là tư duy của người nắm giữ 7 điểm trí lực? Cho dù tâm tính không bình thường thì vẫn có thể giữ cho nội tâm tỉnh táo? Xem ra, mình phải nhìn lại tên Doãn Khoáng này một lần nữa. À còn, 7 điểm trí lực rốt cục đại biểu cho cái gì? Đường như ngay cả học trưởng Hùng Bá cũng nhìn cậu ta với cặp mắt khác biệt.”

Lại nói tới Doãn Khoáng, khi mở “bảng tin tức” ra, liền thấy cái bảng số tám vốn trống không xuất hiện thông tin:

Tin tức nhiệm vụ:

Nhiệm vụ ân tâng: Cứu vớt chú chó Mary.

Độ khó:???

Yêu cầu: chó dẫn đường còn sống là thành công, chó dẫn đường chết là thất bại.

Phần thưởng:???

Trừng phạt thất bại: không.

Độ hoàn thành: 74%

Trạng thái: có thể trả.

Nhắc nhở: nhiệm vụ này mặc nhận đoàn đội tạm thời. Thành viên đoàn đội bao gồm: Lê Sương Mộc, Doãn Khoáng, Tăng Phi, Vương Ninh, Tiền Thiển Thiển. Tất cả các thành viên phải trả nhiệm vụ thì mới có thể nhận thưởng, đội viên trong đội tử vong có thể loại trừ. Phần thưởng chia thành “phần thưởng chính” và “phần thưởng cống hiến”. “Phần thưởng chính” là toàn bộ đội viên cùng chung hưởng. “Phần thưởng cống hiến” dựa theo cống hiến lớn nhỏ của thành viên trong đội mà chia thưởng.

Có trả nhiệm vụ hay không: Có/Không.

Doãn Khoáng đưa ngón tay ấn vào chữ “có”.

Gần như cùng một lúc, toàn bộ đoàn đội đều nhận được nhắc nhở.

Nhắc nhở: năm người trong tiểu đội tạm thời đã hoàn thành nhiệm vụ ân tâng “Cứu vớt chó dẫn đường Mary”.

Nhắc nhở: hiện tại sẽ phát phần thưởng nhiệm vụ, có thể lựa chọn nhắc nhở bằng tiếng nói hoặc bằng văn tự. Mời lựa chọn.

Người khác chọn ra sao Doãn Khoáng không biết, bản thân hắn lựa chọn là “văn tự”. Nói thật, hắn không yêu thích gì cái thanh âm không ra nam nữ kia của “Hiệu Trưởng”.

Bảng tin tức nhiệm vụ nhanh chóng xuất hiện tin tức như sau:

Phần thưởng chính:

Thưởng 500 học điểm, 2 điểm đánh giá tổng hợp, 1 điểm đánh giá cấp F.

Bạn thu được “Giọt máu trái tim của chú chó Mary”.

Bạn thu được danh hiệu phụ trợ “Vui vẻ giúp người”, mị lực +2.

Phần thưởng cống hiến:

Thưởng 100 học điểm.

Bạn thu được “Thập tự giá tín ngưỡng bằng bạc”.

– Chỉ có mấy thứ này thôi sao? Hết rồi à?

Doãn Khoáng ngạc nhiên, sau đó lửa giận bùng lên không thể áp chế.

– Thế này mà gọi là phần thưởng cho nhiệm vụ ân tâng à?

Lê Sương Mộc hỏi:

– Sao vậy? Cậu chê ít à?

Doãn Khoáng tức giận nói:

– Chẳng lẽ rất nhiều? 500 học điểm, chỉ đủ mua hai khẩu súng lục Gauss cộng thêm mấy cái bánh bao chó cũng chẳng thèm.

Nếu như tính toán theo tình huống bình thường thì chính xác là như vậy, nhưng mà...

Vương Ninh lại cười nói:

– Doãn Khoáng, sao cậu không xem công hiệu của “Giọt máu trái tim” đi rồi nói. Cậu nôn nóng như thế làm cái gì?

Tăng Phi cười ha hả, nói:

– Lần này thật sự là lời to. Tiếp theo chỉ cần lấy được nguyên dịch T-Virus, nếu vận khí tốt, nói không chừng còn có thể đề cao thực lực trong nháy mắt! Đáng giá, thực sự rất đáng giá!

Lê Sương Mộc cười ha hả một tiếng, nói:

– Doãn Khoáng, cậu mau nhìn lại xem giọt máu kia có ích gì rồi mới nói.

Doãn Khoáng vội gạt đầu, mở “Giọt máu trái tim của chú chó Mary” ra.

Vật phẩm: Giọt máu trái tim của chú chó Mary

Giới thiệu: máu tươi nóng hổi lấy ra từ trong tim của chú chó dẫn đường Mary.

Nhận xét cấp bậc: cực kỳ hi hữu.

Công hiệu:

Tiêm vào nguyên dịch T-Virus tinh khiết sẽ đề cao 30% tỷ lệ thu được biến dị T-Virus cường hóa người máy, 20% tỷ lệ biến dị T-Virus hoàn mỹ.

Tiêm vào sinh vật nhiễm T-Virus sẽ trung hòa T-Virus.

Đánh giá: tạo hóa thần kỳ như thế. Nó sáng tạo ra T-Virus cường đại, đồng thời cũng sáng tạo ra con chó này.

Nhìn nội dung bên trên, Doãn Khoáng há to mồm:

– Đây là phần thưởng quan trọng nhất của nhiệm vụ ẩn tàng?

Nhất thời, Doãn Khoáng cũng không biết nên đánh giá phần thưởng này thế nào.

Tốt hay là không tốt?

Vương Ninh lại cười nói:

– Sao rồi? Cậu còn cho rằng phần thưởng của nhiệm vụ này keo kiệt nữa không?

Doãn Khoáng suy nghĩ một chút, nói:

– Nhưng điều kiện tiên quyết là trên tay chúng ta phải có T-Virus tinh khiết. Vật này chỉ có công ty Umbrella và Angela con gái của Ashford mới có. Công ty Umbrella thì đừng nói tới nữa... vậy còn lại, chẳng lẽ chúng ta sẽ vì T-Virus tinh khiết mà đi sát hại một cô bé?

– Thì... – Tăng Phi liền biến sắc mặt.

Đáy mắt Lê Sương Mộc xuất hiện sự giãy dụa. Tiền Thiên Thiên thì trực tiếp kích động lắc đầu. Còn Vương Ninh lại cười nói:

– Vậy phải làm sao bây giờ? Có đồ quý trong tay mà không thể dùng, thế thì phần thưởng này còn ý nghĩa gì nữa?

Doãn Khoáng lắc đầu nói:

– Cứ cho là lựa chọn cách vứt bỏ lương tâm đi, nhưng ai nói rằng giết Angela sẽ dễ? Đừng quên, phần thưởng khi giết chết Angela, ngoại trừ huyết thanh T-Virus ra còn có 2000 học điểm, 10 điểm đánh giá tổng hợp, 1 điểm đánh giá cấp D. Phần thưởng thế này còn hậu hĩnh hơn cả nữ chính Alice. Chẳng lẽ các cậu nghĩ là “Hiệu Trưởng” có lòng tốt tặng không cho chúng ta sao?

Nụ cười trên môi Lê Sương Mộc đã sớm tắt ngấm, lòng đầy phiền não. Hắn vẫn không cam lòng hỏi:

– Vậy phải làm sao bây giờ?

Khổ cực như thế mới kiếm được phần thưởng lại không thể dùng tới. Thế này có khác gì theo đuổi gái đẹp ba năm, rốt cục cô ta đồng ý đi thuê phòng với anh. Nhưng mà chạy một vòng khắp thành phố lại không tìm được cái phòng trống nào, kiểu đề nén thế này buồn bực cỡ nào.

Sắc mặt của Tăng Phi và Vương Ninh cũng trầm xuống, chỉ có Tiền Thiển Thiển dường như là không để ý chút nào.

Doãn Khoáng suy nghĩ một chút, nói:

– Không biết chỗ “Hiệu Trường” có cho đổi huyết thanh T-Virus tinh khiết không?

Nghe hắn nói như thế, ba nam sinh còn lại chợt sáng mắt lên. Vương Ninh đập tay, hưng phấn nói:

– Ờ nhỉ, làm sao mình lại không nghĩ tới chứ? Đợi khi tìm được học trưởng Hùng Bá thì hỏi xem hắn có thể đổi ra một ít T-Virus tinh khiết không.

Doãn Khoáng nói:

– Điều tôi lo lắng là cho dù có cái để đổi thì giá tiền cũng siêu quý giá, vượt mức chúng ta có thể chi trả! Riêng cái độ khó nhiệm vụ thu nhận T-Virus cũng đã cao đến vậy, có thể tưởng tượng được T-Virus đúng là phương pháp tăng cường thực lực nhanh chóng, hơn nữa theo mô tả trong film thì T có khả năng tiến hóa vô hạn. Mọi người nói xem, chuyện tốt như thế, “Hiệu Trường” làm gì có khả năng cho không? Hơn nữa, tôi còn lo T-Virus đổi ở chỗ “Hiệu Trường” có tỷ lệ chẳng cao là bao, cho dù cộng thêm 30% cũng không chắc đã thành công. Một khi thất bại, chẳng lẽ lại phải dùng Giọt máu trái tim vất vả lắm mới có được kia đi trung hòa T-Virus đổi bằng học điểm quý giá? Mọi người cứ thử nghĩ lại xem tôi nói có sai gì không?

Lê Sương Mộc cười khò một tiếng, nói thầm trong lòng: “Không hổ là người có 7 điểm trí lực, phân tích đầy đủ toàn diện như thế! Hơn nữa còn gần như không thể phản bác, sợ rằng sự thật cũng không khác điều hắn phân tích là mấy.”

– Thế, theo lý giải của cậu thì đây liệu có phải “Hiệu Trường” đang ép chúng ta đi hoàn thành nhiệm vụ “Giết chết Angela” kia không? – Vương Ninh hỏi.

– Còn cả nhiệm vụ “Giết chết Alice” nữa! – Tăng Phi bổ sung.

Doãn Khoáng cười khò:

– Tôi đoán, có lẽ là ý đó...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Giao dịch điên cuồng

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Bộ chỉ huy lâm thời của công ty Umbrella.

Tổng quản lý của công ty Umbrella tại thành phố Raccoon đang tức giận ra mặt. Ông ta dứt chiếc tai nghe vô tuyến ra ném xuống đất, giò chân giẫm nát.

Ông ta cúi người xuống, ánh mắt âm lãnh như rắn độc nhìn vào màn hình trước mắt. Trên màn ảnh rõ ràng là đội trưởng đội lính S.T.A.R.S – Nicolas, cùng với ba người lính còn sống sót Fox, Ratt, Morrie.

Đường đường là “lính tinh nhuệ S.T.A.R.S”, lại bị mấy đứa “du học sinh Trung Quốc” đánh cho chặt vật như vậy, cộng cả đội trưởng trong đó mà còn mỗi bốn người sống sót.

Hành động lần khiến Tổng quản lý vô cùng thất vọng. Ông ta không biết nên dùng từ gì để hình dung cái đội “tinh nhuệ” này nữa, cho nên ông ta rất dứt khoát lựa chọn buông tay!

Nhìn hình ảnh đám người Nicolas biến mất trong đêm tối, ông ta cười lạnh một tiếng:

– Một đám phế vật ngay cả zombie cũng không bằng. Cũng tốt, giúp mình tiết kiệm được một khoản tiền thuê không rẻ. Dùng số tiền này, mình có thể nghiên cứu ra những thứ có giá trị hơn so với chúng.

– Thừa sếp...

Một kỹ thuật viên tóc vàng xinh đẹp gọi cảm nói:

– Chúng ta phát hiện ra một số thứ thú vị.

Tổng quản lý hỏi:

– Tìm được Alice à?

– Không phải, mời sếp cứ tới xem sẽ rõ. – Người đẹp tóc vàng nói.

Tổng quản lý cau mày, nhìn màn hình một cái. Đầu lông mày vốn vẫn nhúu chặt đột nhiên giãn ra nhưng ánh mắt lại càng thêm lạnh lùng sâu thẳm. Ông ta cười nói:

– Cô nói rất đúng, quả thật vô cùng thú vị. Nhận lấy đi, người bạn Trung Quốc của chúng ta dường như muốn nói chuyện...

*

* *

– Doãn Khoáng, cậu chắc cậu sẽ làm thế sao? Cái này... quá điên cuồng rồi!

Tăng Phi hồi tưởng lại “kế hoạch” Doãn Khoáng vừa mới nói, hần cảm thấy toàn thân nổi da gà.

Doãn Khoáng lắc đầu, rất chân thành nói:

– Sửa lại một chút, không phải tôi mà là chúng ta! Tôi đã đưa ra một kế hoạch cho mọi người, chấp nhận làm hay không thì tùy. Tôi cảm thấy đây là một cơ hội rất lớn, kế hoạch một mũi tên hạ hai chim quá tuyệt! Dĩ nhiên, không thể thiếu mạo hiểm trong đó nhưng phải nhớ muốn có thu hoạch thì nhất định phải gánh chịu nguy hiểm. Các cậu suy nghĩ kỹ chưa?

Chuyện là như vậy...

Lúc trước, khi mà bốn nam sinh vẫn còn đang suy tư làm sao để lấy được “nguyên dịch T-Virus”, Doãn Khoáng đột nhiên nhìn về phía chú chó dẫn đường Mary đang nằm trong lồng. Sau đó, một kế hoạch lớn mật tuyệt đối có thể xưng là điên cuồng hiện lên trong đầu hần.

Ngay cả chính bản thân hần cũng bị kế hoạch của mình dọa cho toát mồ hôi lạnh.

Nhưng mà dựa theo thực tế, Doãn Khoáng không thể không thừa nhận, trước mắt đây là biện pháp tốt nhất. Vừa có thể có được “nguyên dịch T-Virus”, lại vừa có thể tiêu trừ tai họa ngầm núp trong bóng tối, thật sự có thể nói là “một mũi tên hạ hai chim”!

Dĩ nhiên, nguy hiểm phải gánh chịu cũng to lớn vô cùng.

Nhưng mà vì sống sót, nguy hiểm một chút đã hề gì. Doãn Khoáng không muốn chết, càng không muốn mất đi mười năm tuổi thọ một cách vô nghĩa. Cho dù thế nào, hần cũng muốn chơi một trận, mặc kệ đến cuối có thể thất bại hần cũng không oán hận!

Cho nên hần cân nhắc một hồi, cuối cùng cũng đưa ra kế hoạch của mình.

– Tôi có một kế hoạch... không tệ. Các cậu có muốn nghe không? – Doãn Khoáng điều chỉnh giọng điệu, dùng âm thanh nhẹ nhàng nhất chậm rãi nói.

Lê Sương Mộc hỏi:

– Cậu nói cậu có biện pháp thu được nguyên dịch T-Virus tinh khiết?

Lái xe Tăng Phi và Vương Ninh bên cạnh hần không nhận được quay đầu lại, ánh mắt sáng quắc nhìn Doãn Khoáng. Tăng Phi đưa mắt nhìn tình huống chung quanh một lát rồi dừng xe ở giữa đường.

Không còn cách nào, “cường hóa T-Virus” có sự hấp dẫn quá lớn với Tăng Phi, Vương Ninh và Lê Sương Mộc. Nói không khách khí, chỉ cần có được thứ đó thì có nghĩa là bọn họ có tư cách đặt chân vững chắc ở “đại học”. Trong tương lai rất dài, bọn họ có thể vượt lên đầu những người khác.

Loại hấp dẫn thế này, sao mà to lớn?

– Là kế hoạch gì vậy, nói nghe chút đi! – Vương Ninh nói.

Giờ phút này, ngay cả Vương Ninh cũng phải bội phục đầu óc của Doãn Khoáng, lúc này mà vẫn có thể nghĩ ra biện pháp. Dĩ nhiên, kế hoạch của cậu ta có thực dụng hay không tạm thời chưa nói tới.

Doãn Khoáng chỉ cái lồng phía sau, không quanh co lòng vòng, trực tiếp gần từng chữ:

– Dùng con chó này, đổi nguyên dịch T-Virus với công ty Umbrella.

Hít!

Tăng Phi hít một hơi lạnh:

– Cậu điên à? Giao dịch với công ty Umbrella, cậu không muốn sống nữa sao? Con quái vật lớn kia làm sao chúng ta có thể dây nổi?

Chính là thế, nhìn chung trong “Resident Evil”, cho dù là film hay game thì công ty Umbrella đều là một con quái vật lớn. Trong thế giới này, nó là công ty có lực ảnh hưởng sâu rộng nhất, thực lực mạnh mẽ đến độ khiến người ta phải gợn sột gan, và nó cũng điên cuồng khiến ai ai cũng phải sợ hãi. Xem “Resident Evil 4” sẽ rõ, toàn bộ thế giới cũng bị nó phá hủy. Giao dịch với công ty được tạo bởi một đám tâm thần như thế, nói thật, cảm giác an toàn gần như không có.

Kính nể vừa mới đáng lên trong lòng Vương Ninh nháy mắt lại tiêu tán, ánh mắt hắn nhìn Doãn Khoáng không khác gì đang nhìn một kẻ ngốc.

Còn Lê Sương Mộc cũng không đánh giá gì quá sớm, chỉ nói:

– Doãn Khoáng, nói ra lý do của cậu đi.

Doãn Khoáng nói:

– Tôi phân tích như vậy, nếu công ty Umbrella đã phái lính tinh nhuệ ra bắt Mary thì khẳng định là họ có chút hứng thú với nó. Nhưng nếu chúng ta cẩn thận phân tích sẽ phát hiện, thật ra thì công ty Umbrella cũng không quá mức coi trọng Mary, nếu không họ sẽ hạ lệnh quyết tử, dù có chết cũng phải bắt Mary về. Nhớ lại xem, khi giao thủ với chúng ta, đội lính đó có cơ hội lớn để bắt Mary về nhưng bọn họ không làm vậy. Điều này là vì sao?

Vương Ninh nói:

– Ý cậu là, công ty Umbrella chỉ cảm thấy hứng thú với Mary thôi nhưng không lên tới trình độ không có không được.

– Không! – Doãn Khoáng nói:

– Trong mắt tôi, Tổng quản lý công ty Umbrella cũng không biết ý nghĩa thật sự của Mary vậy nên ông ta chỉ cảm thấy hứng thú. Thế nếu như chúng ta để cho ông ta hiểu rõ giá trị của con chó này thì sao? Các cậu nói đi, bọn họ có đồng ý giao dịch với chúng ta không?

– Nhưng Mary có giá trị gì? Đáng giá để công ty Umbrella giao dịch với chúng ta sao? – Tăng Phi hỏi.

– Ôi mình ngu quá! – Lê Sương Mộc đột nhiên vỗ đầu, nói:

– Máu của con chó này! Nó chẳng những có thể nâng cao tỷ lệ cường hóa T-Virus, thậm chí còn trung hòa T-Virus cho sinh vật bị lây nhiễm. Các cậu nói xem, giá trị của nó như thế nào? Giá trị liên thành đấy! Nếu như công ty Umbrella biết rồi, bọn họ tuyệt đối sẽ nổi điên! Tuyệt đối sẽ như thế!

Một công ty tận sức nghiên cứu và sáng tạo vũ khí sinh học T-Virus, sau khi biết được giá trị của Mary, có thể tưởng được bọn họ sẽ điên cuồng đến cỡ nào!

Tăng Phi và Vương Ninh cũng dần phản ứng lại, bọn họ đều kích động tới đỏ bừng cả mặt.

– Đúng thế, đúng thế! – Vương Ninh hưng phấn nói:

– Tại sao tôi lại không nghĩ tới nhỉ! Ngu thật, đạo lý đơn giản đến thế mà nghĩ mãi không ra. Công ty Umbrella chắc chắn sẽ nổi điên vì con chó này.

Lê Sương Mộc đột nhiên hỏi:

– Nhưng mà, Doãn Khoáng, cậu đã nghĩ tới điều này chưa, nếu như công ty Umbrella biết được giá trị của con chó, cậu cho là bằng với thực lực của bọn họ, họ sẽ đồng ý giao dịch với chúng ta sao? Chỉ sợ, bọn họ sẽ dùng mọi thủ đoạn tới chiếm đoạt! Thậm chí, còn dùng cả Nemesis Matt vốn để đối phó với Alice về đối phó với chúng ta!

– Đây chính là nguy hiểm chúng ta phải gánh chịu. – Doãn Khoáng nói:

– Không trải qua phong ba thì làm sao thấy được cầu vồng? Chỉ nói mồm thì làm sao lấy được thành công? Hơn nữa, thu hoạch nguyên dịch T-Virus chẳng qua chỉ là một trong số các mục đích của chúng ta thôi. Còn một mục đích nữa, đó là lợi dụng công ty Umbrella để đối phó với đám lính chạy thoát kia!

– Cái gì? Điên rồi, điên rồi, Doãn Khoáng cậu điên thật rồi! – Vương Ninh nói:

– Đây căn bản là đi tìm chết! Mặc dù tôi cũng thích mạo hiểm nhưng tôi cũng không ngu đến độ đâm đầu vào chỗ chết! Xin lỗi, tôi không tán thành kế hoạch của cậu.

Lê Sương Mộc nói:

– Vương Ninh, cậu đừng vội kết luận. Cậu nghe Doãn Khoáng nói ý nghĩ cụ thể trước đã rồi đưa ra quyết định cũng không muộn. Doãn Khoáng, cậu nói tiếp đi.

Tăng Phi gật đầu. Hắn cảm thấy, với bộ óc của Doãn Khoáng, không thể làm chuyện bắn tên không trúng đích được.

Doãn Khoáng nói:

– Chưa nói đến việc làm thế nào để đối phó với bọn họ. Trước hết hãy nói về việc cho dù chúng ta không đối phó với bọn họ, các cậu cho rằng họ cũng bỏ qua cho chúng ta sao? Các cậu tự tin có thể sống sót dưới họng súng của bọn họ à? Đừng quên, bọn họ bây giờ đang ở chỗ tối, mà chúng ta lại ở ngoài sáng. Trước sau gì cũng chết, còn không bằng đánh cược một phen, có thể mở một con đường máu.

Vương Ninh đảo mắt, trầm mặc không nói gì. Thực ra, hắn căn bản không sợ đám lính kia đuổi giết. Vương Ninh tự tin, hắn mà che dấu đi thì chẳng mấy ai có thể tìm được hắn cả. Cho nên, từ trong lòng hắn đã không muốn tán thành với kế hoạch của Doãn Khoáng. Nhưng mà hắn lại khẩn cấp muốn có nguyên dịch T-Virus, cho nên hắn đang cân nhắc được mất.

Còn Tăng Phi và Lê Sương Mộc thì hơi động tâm. Như lời Doãn Khoáng vừa nói, dù sao cũng là chết, còn không bằng đánh cược một phen!

– Cho nên, kế hoạch của tôi là dùng Mary trao đổi nguyên dịch T-Virus. Đồng thời để công ty Umbrella tạm thời hiệp trợ cho chúng ta, cung cấp vũ khí và tình báo về nhóm lính đánh thuê. Đừng quên, cả thành phố Raccoon đều nằm trong tầm kiểm soát của công ty Umbrella, có họ báo tin kịp thời, chúng ta nắm chắc tám phần có thể tiêu diệt đám lính đó!

– Nhưng mà... – Tăng Phi không nhịn được nói:

– Bọn họ là người của công ty Umbrella...

Lê Sương Mộc lắc đầu nói:

– Không! Các cậu không phát hiện ra sao, bọn họ chỉ là lính đánh thuê được công ty Umbrella thuê về. Nếu như bọn họ vẫn giữ vững hợp đồng như trước là tốt nhất, chúng ta có thể để công ty Umbrella ra mặt ngăn cản họ trả thù. Nếu bọn họ và công ty Umbrella trở mặt, như vậy dựa vào sự trợ giúp của công ty Umbrella, chúng ta có khả năng rút được cái đinh trong mắt này!

Trên đó chính là nguyên do của chuyện này!

Dựa theo lời của Tăng Phi thì, cuộc giao dịch này thật vô cùng điên cuồng!

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Thật ra thì tôi không phải là người tốt

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Đôi mắt sáng ngời của Doãn Khoáng quét qua Lê Sương Mộc, Vương Ninh và Tăng Phi, lại nói lần nữa:

– Tôi vẫn nói câu kia, kế hoạch tôi đã đưa ra, chấp nhận hay không là chuyện của các cậu. Dù sao... tôi nhất định phải làm vậy!

Doãn Khoáng nghiêng răng nghiêng lợi nói:

– Nếu như các cậu không muốn, tôi nguyện dùng tất cả “học điểm” và điểm đánh giá tổng hợp của mình tôi đổi con chó này. Dù sao, các cậu đã lấy được máu của Mary, nó đã mất giá trị với các cậu.

– Sao lại mất giá trị? – Vương Ninh hỏi.

Lê Sương Mộc nhìn Vương Ninh một cái, ánh mắt hắn khẽ nheo lại, nói một cách đương nhiên:

– Dĩ nhiên là mất giá trị rồi! Cậu cho rằng “Hiệu Trường” tốt bụng đưa một món quà lớn cho chúng ta hay sao? Nếu thế thì ông ta cũng không trực tiếp cho chúng ta máu của Mary mà để chúng ta tự đi rút lấy. Con chó này đã không còn giá trị với chúng ta nữa nhưng với công ty Umbrella, nó lại có giá trị nghiên cứu lớn!

Vương Ninh chợt hiểu ra, gật đầu.

– Sao rồi? Có làm không? – Doãn Khoáng hỏi tiếp.

Từ khi nhận phần thưởng nhiệm vụ đến giờ, Doãn Khoáng dường như cảm thấy được luồng sát ý đuổi sát phía sau lưng. Có lẽ chỉ mấy phút nữa thôi hắn sẽ bị đội lính điên cuồng vì mất đi đồng đội kia tìm được và bắn chết, hắn không muốn dừng lại một chút nào.

Tăng Phi không nhận được hỏi:

– Doãn Khoáng, tại sao cậu nhất định phải đối phó với đám lính kia? Chẳng lẽ bởi vì bọn họ tạo thành uy hiếp với chúng ta thôi sao?

– Không phải uy hiếp, họ nhất định sẽ giết chúng ta, để báo thù cho những chiến hữu đã chết! – Doãn Khoáng nói:

– Trừ khi chúng ta có thể sớm tìm được học trưởng Hùng Bá, để lôi anh ta ra làm bia đỡ đạn. Đây có thể coi như kế tạm thời giải vây khốn. Nhưng các cậu đừng quên, học trưởng Hùng Bá là nhân vật còn khó dây hơn cả đám lính kia! Đắc tội với đám lính đó, chúng ta chỉ cần sống hết trường cánh này là được, nhưng mà đắc tội với học trưởng Hùng Bá...

Trán Tăng Phi và Vương Ninh đều chảy ra mồ hôi lạnh. Tăng Phi lại càng cảm thấy sợ hãi vì ý tưởng muốn kéo Hùng Bá ra làm bia đỡ đạn của mình.

Hiển nhiên, họ đã thừa nhận phỏng đoán của Doãn Khoáng.

– Mặt khác, nếu như các cậu thật không muốn, chỉ cần các cậu giao Mary cho tôi, đợi tôi tìm được nguyên dịch T, tôi cũng cho các cậu một phần. Cho dù tôi thất bại, các cậu cũng không có bất kỳ một tổn thất nào nhưng nếu như tôi thành công, các cậu có thể lấy được một phần nguyên dịch T-Virus tinh khiết. Thế nào?

Tăng Phi và Vương Ninh liếc nhìn nhau một cái, trong mắt họ, Doãn Khoáng thật sự điên rồi.

Vương Ninh suy nghĩ một chút, cuối cùng cắn răng nói:

– Xin lỗi, tôi vẫn quyết định rút lui. Con chó kia cậu cứ lấy đi, nếu cậu thành công, tôi cũng không cần cậu phải đưa nguyên dịch T cho tôi, dù sao đây cũng là thứ cậu cố gắng lắm mới đoạt được.

Tăng Phi thờ dãi nói:

– Xin lỗi, Doãn Khoáng, tôi... mệt lắm rồi. Cho nên, mặc dù kế hoạch của cậu có tính khả thi rất cao nhưng nó lại liên quan tới công ty Umbrella... Loại cục diện này vốn không phải thứ chúng ta có thể nắm trong tay.

Cuối cùng, Doãn Khoáng nhìn về phía Lê Sương Mộc.

Lê Sương Mộc vẫn không nói gì, Tiền Thiên Thiên lại giành nói trước:

– Lê... Sương Mộc, đừng đi, kế hoạch này thật sự quá nguy hiểm. Hơn nữa... – Cô nhìn về phía Doãn Khoáng.

“Hơn nữa không phải có cậu ta đi hấp dẫn sự chú ý của đội lính kia hay sao? Như vậy chúng ta sẽ an toàn, không cần thiết phải mạo hiểm.”

Những lời này, cô chỉ yên lặng nói trong lòng.

Mặc dù Tiền Thiên Thiên không nói ra nhưng đám người Vương Ninh cũng hiểu được ý của cô.

Đúng thế, nếu Doãn Khoáng quyết định tính kế đám lính kia, cho dù hấn thành công hay thất bại đều không hề có chỗ xấu nào với bọn Vương Ninh.

Thành công, đám lính bị hấn giải quyết, có thể diệt trừ một mối uy hiếp lớn.

Thất bại, đám lính cũng bị Doãn Khoáng hấp dẫn, có thể tranh thủ thời gian cho bọn họ trốn đi.

Vì vậy, đám người Tăng Phi vốn có chút do dự liền dứt khoát không tiếp thu kế hoạch của Doãn Khoáng.

Còn Lê Sương Mộc thì lại đắm chiều nhìn Doãn Khoáng, trong lòng nghĩ ngợi: “Làm sao mình lại có cảm giác Doãn Khoáng không hy vọng có thêm người tham dự kế hoạch của cậu ta? Nếu không, cậu ta nhất định sẽ không nói ra như vậy. Mình tin với trí tuệ của cậu ta không thể không không nghĩ rõ những liên quan lợi hại trong này. Mọi người lo lắng bị đám lính đánh lén, còn cậu ta thì lại giống như khẩn cấp muốn hấp dẫn sự chú ý của đám lính đó... Rốt cục thì cậu ta muốn làm gì?”

Nhất thời, Lê Sương Mộc thật sự không biết nên lựa chọn ra sao.

Doãn Khoáng hơi khàn trương nhìn Lê Sương Mộc.

Không phải hy vọng Lê Sương Mộc đồng ý, mà xác thực là hy vọng cậu ta cự tuyệt!

– Thời gian không còn nhiều rồi, Lê Sương Mộc, cậu quyết định thế nào? – Doãn Khoáng thúc giục.

Lê Sương Mộc lắc đầu, cười khổ:

– Cậu nhìn cái bộ dáng bây giờ của tôi xem, ngay cả sức giơ tay cũng không có, làm sao có thể cầm súng giết người nữa?

Lời này chính là biến tướng của cự tuyệt rồi.

Doãn Khoáng thở dài, cười khổ:

– Xem ra, chúng ta chỉ có thể mỗi người một ngã.

– Doãn Khoáng...

Tăng Phi hơi nóng nảy. Mặc dù hắn cũng sợ đám lính kia trả thù nhưng hắn cũng không hy vọng lời Doãn Khoáng ra làm bia đỡ đạn. Dù sao cũng là chiến hữu vừa kề vai chiến đấu, hắn hơi không đành lòng.

Vương Ninh giành nói trước:

– Doãn Khoáng, cậu nên suy tính cẩn thận, đừng làm mấy chuyện điên rồ. Có rất nhiều phương pháp lấy T-Virus, mặc dù chưa chắc đã tinh khiết bằng công ty Umbrella nhưng có máu của Mary, tỷ lệ thu được cường hóa T cũng không thấp. Hơn nữa, đám lính kia chưa chắc có thể tìm được chúng ta, không cần phải mạo hiểm như vậy.

Doãn Khoáng nhìn Vương Ninh một cái, sau đó nói:

– Vương Ninh, cảm ơn sự quan tâm của cậu. Nhưng mà, tôi đã quyết định.

Vương Ninh nhìn Doãn Khoáng, cuối cùng thở dài sâu kín, nói:

– Nếu cậu đã quyết tâm thế, tôi cũng không khuyên nữa. Cẩn thận đấy! Đây là quả lựu đạn tôi lấy được từ trên người đám lính, cậu cầm lấy đi, vào thời điểm mấu chốt có thể bảo vệ tính mạng.

– Cảm ơn. – Doãn Khoáng cầm lấy quả lựu đạn.

Vương Ninh nhìn hắn nhét lựu đạn vào túi quần, trong lòng thầm nói: “Nếu một mình mày muốn chết... cũng đừng trách tao.”

Tăng Phi nói:

– Ở chỗ tôi có một viên “Cứu chữa hiệu quả nhanh”, có thể khôi phục 10 điểm sinh mệnh, hy vọng có thể trợ giúp cậu. Aiz, tôi không hy vọng cậu đi mạo hiểm, con chó kia cậu cứ lấy đi, dù sao nó cũng không có tác dụng gì với chúng tôi.

– Có một số việc không thể không làm! – Doãn Khoáng nhìn bọn họ, nói:

– Cảm ơn cậu, Tăng Phi, ân tình của mọi người, tương lai có cơ hội tôi sẽ trả.

Lê Sương Mộc nói:

– Trên người tôi không có vật gì tốt, chỉ có thể chúc cậu thuận buồn xuôi gió.

– Ừ.

Cuối cùng, Doãn Khoáng nhìn Tiền Thiển Thiển một cái, nói:

– Vừa rồi cảm ơn cô đã xử lý vết thương cho tôi.

– Không... không có gì! Tôi chỉ tiện tay thôi, cậu không cần để trong lòng. – Tiền Thiển Thiển thẹn đỏ mặt, cúi đầu nói.

Doãn Khoáng cười cười, nhảy xuống xe, ôm cái lồng nhốt chó Labrador màu đen ra rồi nói:

– Như vậy chỉ có thể chờ khi trường cảnh này kết thúc, chúng ta mới được gặp lại. Mọi người bảo trọng.

– Cậu cũng thế. – Tăng Phi nói.

– Tôi thật sự không biết nói với cậu thế nào nữa... Aiz, bảo trọng! – Vương Ninh nói.

– Cẩn thận. – Lê Sương Mộc nói.

Tiền Thiển Thiển chỉ mở to hai mắt nhìn hắn, muốn nói gì đó nhưng lại không thốt lên lời.

Doãn Khoáng thở dài một hơi, nói:

– Sau này còn gặp lại.

Nói xong, hắn cúi người, nhấc cái lồng nhốt Mary lên, đi về phía một con đường khác, sau đó rẽ vào trong một con hẻm nhỏ âm u.

– Chúng ta đi nhanh thôi. – Vương Ninh nhìn Doãn Khoáng biến mất trong con hẻm, sau đó nói với Tăng Phi.

– Ủ!

Chiếc xe khởi động, luồn lách qua đám xe ô tô ngổn ngang trên đường rồi đi về phía xa xa.

Lê Sương Mộc đang nhắm mắt đột nhiên mở ra, nói:

– Các cậu nói xem, Doãn Khoáng tại sao cứ nhất quyết phải giết chết đám lính kia? Dù sao thì cậu ta vẫn chỉ là một người bình thường, thậm chí ngay cả súng cũng không biết sử dụng, rốt cục thì cậu ta dựa vào cái gì? Hơn nữa, các cậu không thấy lạ à? Doãn Khoáng không ngờ còn hào phóng đi hấp dẫn sự chú ý của đám lính kia, chúng ta và cậu ấy dường như không có giao tình sâu đến vậy?

– Thế... – Vương Ninh nghe Lê Sương Mộc nói vậy nhất thời cảm thấy lạ:

– Cậu muốn nói... Doãn Khoáng có âm mưu không thể cho ai biết?

– Âm mưu? Chắc không đến nỗi vậy chứ? – Tăng Phi nói.

– Tôi lại cảm thấy như vậy đây. – Lê Sương Mộc nói:

– Cho dù chưa chắc cậu ta đã có âm mưu gì với chúng ta nhưng nhất định là có chuyện che giấu. Hơn nữa, chuyện này còn vô cùng quan trọng, không biết sẽ là cái gì?

– Chẳng lẽ là con chó kia? – Vương Ninh kêu lên.

Lê Sương Mộc liếc hần hắt một cái, nói:

– Đừng nhớ thương con chó kia nữa. Tôi đã nói rồi, nó không còn tác dụng nữa. Tôi từng sờ vào nó rồi, “Hiệu Trường” cho nhắc nhở: “Sinh vật đặc thù, không có quyền sử dụng”. Cậu cho rằng tôi sẽ ngu ngốc giao một vật có tầm quan trọng cao cho người khác sao?

Vương Ninh cười xấu hổ:

– Vậy Doãn Khoáng rốt cuộc che giấu chúng ta cái gì? Hơn nữa, Lê Sương Mộc nói rất đúng, Doãn Khoáng tại sao lại muốn đối phó với đám lính kia và muốn đối phó bằng cách nào?

– Cái này... phức tạp quá! Đoán chừng chỉ mình Doãn Khoáng mới biết. – Tăng Phi cười khò một tiếng, nói.

Vương Ninh quay đầu nhìn con đường tối tăm ở phía sau, trong lòng cười lạnh: “Doãn Khoáng, tất cả cũng là tự mày tìm lấy... Chẳng thể trách ai được! Mặc dù tao không biết mày đang cất giấu bí mật gì nhưng đáng tiếc, nó cũng không quan trọng. Hừ, đồ của Vương Ninh tao, há lại dễ nhận như vậy?”

*

* *

Doãn Khoáng đi ra từ trong bóng tối, nhìn chiếc xe dần biến mất trong màn đêm, thì thầm:

– Xin lỗi... Thật ra thì tôi không phải là người tốt, các cậu cũng đừng coi tôi là thằng ngu... Sau này có cơ hội, tôi sẽ trả lại cho các cậu.

Nói xong, hắn tiện tay ném quả lựu đạn Vương Ninh cho và viên thuốc “Cứu chữa hiệu quả nhanh” xuống đất.

– Không phải đồ của mình, cho dù có tốt hơn nữa cũng không yên lòng sử dụng.

P/S: Hắc hắc, Tiểu Doãn Từ bắt đầu thực hiện đúng nghĩa vụ của nhân vật chính rồi. Từ chương này, cậu ta sẽ thể hiện rõ sự mưu trí và điên cuồng của kẻ trí lực số 7.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Tính toán của Doãn Khoáng

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

– Chẳng lẽ tôi không biết cậu chứa súng về phía tôi?

Doãn Khoáng cười khỏ một tiếng:

– Mặc dù khi tức giận, trí lực của tôi bị giảm mất 3 điểm nhưng tôi cũng không ngu ngốc, cũng không có mù lòa. Tắm gương lớn như thế đặt trước mặt chẳng lẽ tôi lại không thấy? Cậu cho rằng bản thân rất thông minh rồi coi người trong thiên hạ đều là kẻ ngốc? Nếu như tôi không tiếp tục giả vờ nổi điên, nếu như không phải Tăng Phi chạy tới, chỉ sợ tôi đã bị cậu giết chết. Vương Ninh, làm sao tôi có thể tin cậu đây?

– Cậu cho rằng trên lưng đạn gắn thiết bị định vị mà tôi không biết sao? Trên người lính tinh nhuệ sao có thể không có thiết bị định vị? Cậu muốn dẫn dắt khiến tất cả binh lính đến đối phó với tôi, cậu có ý muốn tôi chết.

– Lê Sương Mộc... cậu cao cao tại thượng, tuấn tú, đẹp trai, năng lực xuất chúng. Chắc là cậu chưa bao giờ để tôi vào trong mắt... Đối với loại người như cậu, hữu nghị gì đó đều là thứ sáo rỗng. Nếu không có giá trị lợi dụng, cậu làm sao có thể quan tâm?

– Tăng Phi, tôi chỉ có thể xin lỗi cậu thôi. Aiz, muốn trách thì chỉ có thể trách vận khí cậu không tốt, không có cơ hội gặp được đồng đội chính xác. Có lẽ, nếu hữu duyên, chúng ta còn có thể trở thành bạn...

– Tiền Thiên Thiên, một cô nàng trong mắt chỉ có trai đẹp...

Doãn Khoáng vừa ôm Mary chậm rãi đi trên đường, vừa lăm bằm trong miệng.

– Các người đều muốn tôi làm bia đỡ đạn cho mình, tôi tại sao lại không thể dùng các người làm bia đỡ đạn? Tôi trả lễ lại cũng không sai đúng không? Hơn nữa, các người đều lợi hại như vậy, tin chắc sẽ đối phó được với đám lính đánh thuê kia. Tôi chỉ là một người bình thường, tôi không có khả năng cao lớn đến độ có thể làm bia đỡ đạn cho các người.

Ai cũng không biết, Doãn Khoáng đã thả một thứ trên chiếc Hummer.

Đó chính là “phần thưởng cống hiến” lấy được từ trên người Sagittarius bị hấn giết chết: “Thập tự giá tín ngưỡng”.

Vật phẩm: Thập tự giá tín ngưỡng.

Giới thiệu: Thập tự giá bằng bạc, phía trên ẩn chứa lực lượng tín ngưỡng trung thành và vô tư nhất của lính tinh nhuệ Sagittarius.

Bình xét cấp bậc: vật phẩm đặc thù.

Nhắc nhở: vật phẩm có thể trang bị.

Điều kiện: người theo đạo Thiên Chúa có thể trang bị.

Hiệu quả:???

Đánh giá: khoan thứ sẽ có được giải thoát, tin ta sẽ có được vĩnh hằng.

Xin chú ý: trên Thập tự giá tín ngưỡng có máy phát tín hiệu cỡ nhỏ, xin hãy sử dụng cẩn thận.

Khi thấy mấy dòng giới thiệu trên đồ vật này, Doãn Khoáng bị dọa toát mồ hôi lạnh.

Chính là, hấn cái khó ló cái khôn. Sau khi liếc nhìn con chó dẫn đường, lại nghĩ tới “nguyên dịch T-Virus”, “công ty Umbrella”, đám lính đánh thuê chạy trốn, cuối cùng lại nghĩ về Vương Ninh, một ý tưởng điên cuồng, một kế hoạch âm hiểm xuất hiện trong đầu hấn.

Đưa tất cả mọi người vào trong kế hoạch.

Ngay chính bản thân Doãn Khoáng cũng thấy sợ hãi kế hoạch của mình. Hấn muốn vứt bỏ cái kế hoạch “một mũi tên trúng ba con chim” đó ra khỏi đầu nhưng nó lại cứ như dòi bám trong xương, dây quấn quanh cột, làm sao cũng không dứt đi được.

Cuối cùng, Doãn Khoáng không nhịn được mâu thuẫn đó, quyết định nói ra kế hoạch của mình nhưng giấu đi phần thật. Tất cả cứ để bọn họ tự lựa chọn, như vậy hấn sẽ tạm thời hài lòng với lương tâm của mình hơn.

Bởi vì, cho dù thế nào thì đây cũng là lựa chọn của bọn họ, không phải sao?

Nhưng mà, sau khi hấn nói ra ý nghĩ của mình, tất cả mọi người còn suy tính thiệt hơn, tranh chấp này nọ, thời gian càng bị kéo dài tình hình càng thêm nguy hiểm. Cuối cùng, Doãn Khoáng bỏ đi tính toán lúc đầu, nảy ra ý nghĩ hành động một mình.

Thật ra vào lúc đó, hấn cũng không muốn tính kế với bọn Tăng Phi, chỉ hy vọng thúc giục bọn họ nhanh chóng đưa ra quyết định. Người nguyện ý tham gia hoạt động hấn hoan nghênh, không muốn hấn cũng không phản đối, dù sao giao dịch với công ty Umbrella quá nguy hiểm, Doãn Khoáng có thể hiểu.

Chỉ là bọn họ tỏ ra tham lợi khiến Doãn Khoáng rất thất vọng! Cho nên, hấn ngược lại không hy vọng bọn họ tiến vào trong kế hoạch của mình.

Muốn có nguyên dịch T-Virus nhưng rồi lại không muốn trả giá. Đối mặt với sự đuổi giết của đám lính đánh thuê, bọn họ thậm chí còn muốn lòi hòi ra

lâm bìa đỡ đạn. Vương Ninh còn độc hơn, “tốt bụng” tặng cho hắn một quả lựu đạn có gắn thiết bị định vị cỡ nhỏ, nói là để hắn “bảo vệ tính mạng”? Thử hỏi, Doãn Khoáng làm sao có thể chịu nhận bị người tính kế?

Ở chung một chỗ với nhóm người như thế, làm sao có được cảm giác an toàn?

Doãn Khoáng tức giận không thôi, cuối cùng cắn răng, thừa dịp khi cúi người bê lồng nhốt Mary liền nhét “Thập tự giá tín ngưỡng” vào trong một khe hẹp trên xe Hummer.

— Aiz...

Doãn Khoáng nhìn chiếc đồng hồ đeo trên tay, phía trên biểu thị thời gian là “01:37”. Nói cách khác, tương lai trong vòng ba giờ tới, hắn phải cố gắng vượt qua màn đêm hắc ám này. Mà trong màn đêm đen tối đó luôn ẩn nấp lũ zombie muốn cắn hắn, còn có những con bò sát khát máu hung tàn.

Dĩ nhiên, những thứ này không thể tính là nguy hiểm chân chính, cái hắn coi trọng chính là làm thế nào để “giao dịch” với công ty Umbrella.

Chẳng qua điều duy nhất hắn cảm thấy may mắn chính là giờ phút này hắn có thể toàn tâm toàn ý vui đầu vào việc thi hành mưu kế, mà không cần phải lo lắng “đồng đội” sẽ ám toán phía sau lưng.

Ngay cả thất bại vào phút cuối cùng, mất đi mười năm tuổi thọ, Doãn Khoáng cũng không có gì để oán...

Hơn nữa, Doãn Khoáng tuyệt đối không cho phép bản thân thất bại!

— Công ty Umbrella... T-Virus... T-Virus tinh khiết của Angela có 40% tỷ lệ để cho sinh vật đạt được cường hóa T. Không biết T-Virus của công ty Umbrella và T-Virus của Angela có gì khác nhau hay không? Giọt máu trái tim của Mary có thể tăng cường 30% tỷ lệ thành công cường hóa, tổng cộng sẽ là 70%. Mặc dù có vẫn còn nguy cơ thất bại nhưng 70% đã vô cùng cao! Mình đoán chừng 40% kia chẳng qua là sự quan tâm của “Hiệu Trưởng” với người mới, khẳng định lúc bình thường không đến nỗi cao như thế, nếu không “Alice” sẽ không có đất chạy trốn. Thôi, quan tâm nhiều làm gì chứ, cách lấy T-Virus duy nhất là dùng Mary trao đổi với công ty Umbrella...

Dù sao nhiệm vụ “Cứu vớt chó dẫn đường” đã hoàn thành, con chó này cũng trở thành “sinh vật đặc thù”. Thay vì lãng phí, không bằng để hắn ép kiệt giá trị của nó ra ngoài!

Doãn Khoáng cắn chặt răng lại. Nghĩ ngợi hồi lâu, Doãn Khoáng thật cẩn thận đi qua hai con hẻm nhỏ, tránh thoát vài con zombie rồi lại tiếp tục chui vào một cái ngõ.

Thành thị nước Mỹ toàn những tòa nhà cao tầng san sát nhau, những con hẻm nhỏ giữa các tòa nhà nhiều không kể xiết. Thường thường, đây là nơi các tội phạm hay qua lại, và trong những bộ comic, đây cũng là nơi xuất hiện của những siêu anh hùng.

Đúng lúc này, hắn nghe được tiếng gầm rú trầm thấp như của dã thú, hình như là đang nói “Đổi... Đổi...” Doãn Khoáng lập tức dừng chân, khó khăn nuốt một ngụm nước bọt.

Hắn chỉ cảm thấy một con gió âm lãnh thổi qua con hẻm, khiến toàn thân hắn nổi da gà.

— Là zombie!

Doãn Khoáng chậm rãi đặt Mary xuống đất, sau đó nhẹ nhàng rút khẩu 54 có gắn ống giảm thanh ra. Hắn nhẹ nhàng nhón chân di động về phía trước.

Doãn Khoáng cẩn thận thò đầu ra khỏi con hẻm, trong tầm mắt quả nhiên xuất hiện một zombie có làn da rửa nát, y phục rách nát bản thi đang du dương cách đó không xa. Hơn nữa, zombie này còn là một nữ zombie xinh đẹp. Dĩ nhiên, nếu như nửa bên mặt của cô ta còn có thịt, nếu như phần ngực trái của cô ta không rửa nát treo lủng lẳng, nếu như đùi phải và đùi trái của cô ta vẫn còn thon dài bóng mịn chứ không tro xương trắng thế kia thì quả thật cũng được coi là “xinh đẹp”.

Đứng từ xa, Doãn Khoáng cũng ngửi được mùi hôi thối muốn nôn mửa kia.

Nhưng chỉ sau một lúc, ánh mắt của hắn liền sáng lên.

Dĩ nhiên, đây không phải hắn nổi thú tính với nữ zombie “xinh đẹp” kia, vậy thật tò mò quá... Chẳng qua, hắn thật sự cảm thấy hứng thú với thân thể của cô ta... Ách, càng nói càng loạn... Thật ra thì, hắn đang nghĩ tới một phương pháp bày tỏ giá trị của Mary cho công ty Umbrella.

Nếu như Hiệu Trưởng đã nói máu ở tim của Mary có thể trung hòa T-Virus thì chắc chắn không sai. Chỉ là ngoại trừ máu ở tim ra, máu ở nơi khác có tác dụng hay không, Doãn Khoáng cũng không nắm chắc. Chẳng qua, nếu Hiệu Trưởng đã nhắc nhở “sinh vật đặc thù, không có quyền sử dụng”, lại liên tưởng tới kỳ hiệu “Giọt máu trái tim”, nói không chừng hắn có thể làm được cuộc giao dịch này!

Hắn phải lôi zombie nữ này ra để thí nghiệm trước.

Cho nên, Doãn Khoáng nhẹ nhàng giơ khẩu 54 lên, hòng súng ngắm ngay zombie nữ xinh đẹp cách đó không xa.

“Bắn trúng... nhất định bắn trúng!”

Hòng súng không được lay động, Doãn Khoáng chỉ dùng tay trái nắm chặt tay phải nhưng hai tay vẫn run rẩy không ngừng. Không còn cách nào khác, ai bảo hần chưa bao giờ sử dụng súng lục đây!

Bất đắc dĩ, hần chỉ có thể gác đầu súng lên chiếc thùng rác trong góc tường. Nhờ có giá đỡ này, nòng súng mới không lay động nữa.

– Nhất định phải bắn trúng!

Doãn Khoáng cắn chặt răng, bóp cò!

“Chú” một tiếng nhỏ, viên đạn bay ra. Nhưng mà viên đạn không bắn trúng đầu của zombie xinh đẹp, mà lại bắn trúng bầu ngực lũng lẳng kia. Viên thịt nổ tung tóe khiến Doãn Khoáng có chút hoa mắt.

– Ặc!

Nữ zombie quay đầu, nhìn về phía Doãn Khoáng. Ánh mắt trống rỗng của nó khiến Doãn Khoáng dựng tóc gáy. Sau đó, nó lung la lung lay quay đầu lại, đi về phía con hẻm.

Doãn Khoáng quỳnh lên, lại bóp cò.

Bụp!

Bắn trúng bụng nữ zombie.

Doãn Khoáng tát cho mình một cái thật mạnh.

– Tinh táo, tinh táo lại! Một phát nữa nào!

– Bắn phát nữa, bắn phát nữa, nhất định phải bắn trúng giữa!

Doãn Khoáng lằm bằm tự nói rồi lại chĩa súng về phía nữ zombie. Đợi nó đi đến cách mình không quá mười mét, Doãn Khoáng mới bóp cò.

Viên đạn ra khỏi nòng, zombie “xinh đẹp” ngửa đầu lên trời, sau đó ngã ập về phía sau.

– Phù!

Doãn Khoáng cẩn thận nhìn xung quanh, thấy không còn zombie nào mới vội vàng chạy tới, lúi zombie “xinh đẹp” kia vào trong con hẻm tối tăm.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Doãn Khoáng và công ty Umbrella

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Trung tâm chỉ huy của công ty Umbrella.

– Sếp, đã tiếp thông. – Kỹ thuật viên tóc vàng ngẩng đầu lên, vung vẩy mái tóc xoắn hải tảo, nói với Tổng quản lý phân bộ Raccoon của công ty Umbrella.

– Làm tốt lắm!

Tổng quản lý cầm lấy chiếc tai nghe bluetooth, đeo nó lên tai mình. Hần ta nhìn cậu bạn “du học sinh Trung Quốc” rất trẻ tuổi trên màn hình máy tính, nhẹ nhàng nói:

– Cậu bạn đến từ Trung Quốc, hoặc là... đặc công đến từ Trung Quốc, cậu dường như có lời muốn nói với tôi.

Một nơi nào đó tại khu phía Nam thành phố, phía trước buồng điện thoại công cộng.

Khi mà tiếng chuông điện thoại vang lên, Doãn Khoáng liền biết hần không uống công hươu vũ khí trước cameras giám sát gần hai mươi phút, thiếu chút nữa còn bị zombie du đảng quanh đó “lâm hạnh”.

Doãn Khoáng cầm điện thoại lên, vốn định dùng vốn tiếng Anh ít ỏi học từ ghế nhà trường ra nói một lúc, ai ngờ đối phương lại lên tiếng trước. Doãn Khoáng sừng sốt một hồi lâu, rốt cục mới hiểu được ý của người ở bên kia đầu dây, trăn hần rịn ra mấy giọt mồ hôi lạnh. “Minh? Đặc công? Thăng kia

não mọc nhọt à? Trông mình thế này, đến công nhân làm công ăn lương bình thường cũng còn chưa phải, huống chi là đặc công?”

Cho nên, Doãn Khoáng nói:

– Thưa bà... không không, thưa ông... ông nhầm rồi. Tôi không phải đặc công. Tôi chỉ là một... một du học sinh thôi.

Đối phương im lặng không nói, hiển nhiên không thích ứng kịp với bản lĩnh tiếng Anh của Doãn Khoáng.

– Được rồi, tôi không quan tâm cậu là ai, hãy nói mục đích của cậu xem nào.

Nếu như hấn chỉ là một người bình thường, Tổng quản lý sẽ không để ý tới. Nhưng mà hấn lại một trong các thành viên của nhóm “du học sinh Trung Quốc” có thể khiến “đám lính S.T.A.R.S” tổn thất thảm trọng. Vì vậy, Tổng quản lý có chút kinh ngạc, người thanh niên Trung Quốc chưa tới hai mươi này tìm hấn có chuyện gì.

– Tôi muốn nguyên dịch T-Virus... tinh khiết...

Doãn Khoáng trực tiếp nói ra mục đích của mình. Thực tế hấn cũng biết, người nước ngoài không thích vòng vo, bọn họ nói chuyện rất trực tiếp, sáng khoái. Đồng thời, Doãn Khoáng cũng là một con người thích đánh thẳng trực diện.

– Cái gì? Cậu nói gì cơ?

Tổng quản lý đột nhiên cảm thấy mình bị chơi xỏ, rất muốn ném cái tai nghe bluetooth này xuống đất rồi dẫm nó nát tan.

– Thằng nhãi, mày đùa chẳng buồn cười chút nào, hơn nữa mày cũng chọn nhầm đối tượng để đùa rồi. Mặc dù tao rất bội phục chúng mày, có thể dạy dỗ đám “S.T.A.R.S” kia nhưng mà tao sẽ không dễ dàng tha thứ cho sự ngu xuẩn của mày đâu!

Doãn Khoáng biết đối phương muốn ngắt điện thoại, mặc dù chỉ hiểu được đại khái ý của câu nói nhưng hấn vẫn vội vàng đáp lời:

– Trong tay tôi có một con chó, chó màu đen! Tôi nghĩ công ty Umbrella các ông nhất định cảm thấy rất hứng thú với nó. Đây là một con chó thần kỳ.

– Chó?

Tổng quản lý lại đeo cái tai nghe bluetooth lên, đột nhiên một ý nghĩ hiện lên trong đầu hấn.

– Mẹ kiếp, mãi để ý đến chuyện của “Nemesis” và Alice mà quên luôn về con chó Labrador kia.

Lông mày cau lại, hấn nói:

– Không sai, đúng là tôi có hứng thú với con chó Labrador kia. Nói vậy, con chó đang ở chỗ cậu?

– Đúng thế. Nói thật, tôi sợ dĩ phục kích nhân viên bảo vệ của công ty các ông cũng là vì con chó này. Còn nguyên nhân dẫn đến việc đó thì tôi không tiện nói ra, nhưng mà hiện tại tôi muốn dùng con chó này tới làm một khoản giao dịch nho nhỏ với công ty các ông. Tôi nghĩ công ty các ông nhất định vô cùng vui lòng. Bởi vì con chó này rất rất quan trọng.

Nói một đồng từ đơn tiếng Anh, Doãn Khoáng thực sự cảm thấy khó khăn. May mắn rằng trụ cột tiếng Anh của hấn cũng khá, mặc dù khẩu âm hơi kém nhưng miễn cưỡng có thể nói ra mấy câu đơn giản, biểu thị được ý tứ đại khái.

Tổng quản lý miễn cưỡng nghe hiểu lời Doãn Khoáng nói, cái trán trơn bóng chậm rãi nhăn lại. Hấn nói:

– Cậu muốn cái gì?

– Nguyên dịch T-Virus tinh khiết nhất! – Doãn Khoáng nói:

– Tôi nghĩ chỗ các ông có rất nhiều thứ này, tôi chỉ cần một liều thôi. Và các ông có thể có được con chó.

– Ha! – Tổng quản lý cười lạnh một tiếng:

– Cậu bạn nhỏ tuổi người Trung Quốc, cậu phải biết rằng là mỗi một liều T-Virus này đều vô cùng trân quý. Độ tinh khiết càng cao thì T-Virus càng giá trị. Cậu có biết không, T-Virus ngoài chợ đen được bán với giá mười triệu đô la Mỹ, ấy thế mà còn không có hàng để bán. Cậu bé Trung Quốc ngu xuẩn, chẳng lẽ cậu cho rằng một con chó Labrador có giá trị mười triệu đô la à?

Doãn Khoáng nghe hiểu ý của đối phương. “Ông ta đang cò kè mặc cả, xem ra lần giao dịch này có cửa rồi. Mặc dù không biết có thành công hay không nhưng mình vẫn có hy vọng.”

Cho nên, Doãn Khoáng nói:

– Không không không! Thưa ông, có lẽ ông cảm thấy có hứng thú với con chó này nhưng ông tuyệt đối không biết giá trị chân chính của nó. Tôi có thể cam đoan với ông, tôi dùng tổ tiên mình để thề, giá trị của con chó này vượt xa mười triệu đô la, thậm chí nó còn đáng giá hơn cả cái chỗ ngồi của ông tại

thành phố Raccoon này.

Tổng quản lý cười, nhưng sắc mặt lại nghiêm túc.

Hắn cũng hiểu biết chút ít về người Trung Quốc. Ở đất nước đó, dùng tổ tiên của mình để thề là vô cùng thần thánh và long trọng, cũng giống như việc người tin thờ đạo Chúa thề trước cây thánh giá vậy.

– Thế, mời cậu nói một chút xem, cái con chó nhìn khá bình thường này có chỗ nào đặc biệt, đến nỗi cậu nói nó còn giá trị hơn cả chỗ ngồi của tôi tại thành phố Raccoon này. Có lẽ cậu còn chẳng biết cái thành phố này có giá trị bao nhiêu tỷ đô la.

– Cho dù nó có bằng bao nhiêu đô la thì trong mắt công ty các ông, nó cũng không đáng giá bằng con chó này.

Doãn Khoáng quay đầu, nhìn về phía cái cameras ở trên cao, nở một nụ cười tươi tắn.

– Tôi thề, các ông nhất định sẽ vô cùng khát vọng nó. Chỉ cần dùng một cái giá nhỏ hơn giá trị thực của con chó rất nhiều để đoạt được nó. Một liều T-Virus tinh khiết nhất!

– Nói ra giá trị của nó. Tôi sẽ tính toán thử, xem xem khoản mua bán này có lời đến thế hay không.

Doãn Khoáng nói:

– Mời ông nhìn!

Nói xong, Doãn Khoáng đặt điện thoại qua một bên rồi không biết từ đâu lôi ra một thi thể zombie. Sau đó, hắn lại thả con chó đen kia cạnh cái xác zombie. Doãn Khoáng cầm điện thoại lên, nói:

– Thưa ông, xin ông đừng nháy mắt. Lát nữa, kỳ tích sẽ xảy ra.

Nói xong, hắn đi tới cạnh con chó Labrador, lấy một con dao nhỏ vạch một đường trên chân con chó. Doãn Khoáng lấy cái chén tối, hứng một chút máu. Trước màn ảnh, Tổng quản lý công ty Umbrella đột nhiên quát lên:

– Kéo sát ống kính lại, đồ ngu!

Kỹ thuật viên tóc vàng cầm như hén.

Ống kính gần sát tới, Tổng quản lý nhìn được rõ hơn. Hắn thấy cậu bạn người Trung Quốc kia vẩy máu chó vào từng nơi trên xác zombie.

Làm xong tất cả, Doãn Khoáng vô cùng khản trương. Mặc dù lúc trước đã thí nghiệm thành công, da thịt của nữ zombie kia đã khôi phục sự đàn hồi và màu sắc như da con người, kể cả dòng máu đen sền sệt cũng thành máu đỏ. Nhưng hắn cũng không dám cam đoan lần này cũng thành công như thế.

May là vận khí của Doãn Khoáng không tệ! Lần này, hắn lại thành công!

– Ôi, lạy Chúa tôi... tôi nhìn thấy cái gì thế này?

Tổng quản lý không hề keo kiệt cất tiếng than sợ hãi, mặt hắn đại ra. Nhưng mà tình trạng đó không kéo dài quá lâu, rất nhanh, sự kích động, hưng phấn, thậm chí là điên cuồng đã chiếm lĩnh tất cả!

Không chỉ mình hắn, các kỹ thuật viên cùng với nghiên cứu viên khác cũng điên luôn rồi!

– Máu của nó! Chúa ơi... Chúa ơi! Đức Chúa vạn năng, người rút cục cũng hiển linh rồi sao?

Một nhân viên nghiên cứu hói đầu đánh rơi sập tài liệu trên tay, vọt tới trước màn hình. Mặt của ông ta gần như dán hẳn vào mặt kính.

– Máu của con chó kia... lại có thể phân giải T-Virus sao?

– Cút ngay! Cái lão già này!

Tổng quản lý đẩy nghiên cứu viên kia ra, tự mình tiến tới trước màn hình, nhìn những số liệu chi tiết mà nhóm kỹ thuật viên vừa phân tích. Mặc dù chỉ là ước định bước đầu nhưng cũng đủ khiến Tổng quản lý kích động.

– Không phải nhìn nhầm, không phải nhìn lầm! Mình biết mà, mình biết mà, con chó này nhất định vô cùng kỳ lạ! Mình ngu quá, mình ngu quá!

Ánh mắt Tổng quản lý đưa về phía con chó đã không còn đơn giản là nhìn một con Labrador nữa rồi mà là tiền, rất nhiều đô la Mỹ, còn có địa vị, địa vị ở công ty Umbrella. Hắn dường như thấy chính bản thân mình trở thành một trong những người quyết định đứng đầu công ty, ngồi trên ghế cổ đông, khiển trách công nhân viên làm việc sai lầm. Thậm chí, hắn còn có thể nhọc mạp cạp trên cổ của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Doãn Khoáng và công ty Umbrella (hạ)

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Tiền tài, danh dự, địa vị, thậm chí... còn nhiều hơn nữa!

Mà điều kiện tiên quyết chính là con chó kia! Chỉ cần có được nó, hắn sẽ chiếm được tất cả những gì hắn muốn.

Cho dù có tâm trí đã rèn luyện nhiều năm nhưng hắn cũng không cách nào khống chế được cảm xúc đang hiện lên trên nét mặt.

— Thưa ông, tôi nghĩ, ông đã thấy được giá trị của con chó này. Vậy thì, chúng ta có thể tiến hành giao dịch được rồi chứ?

Doãn Khoáng lại cầm điện thoại lên, nhìn về phía cameras, nói:

— Nhưng trước đó tôi cần phải nhắc nhở ông, tôi đang nắm giữ mạng sống của con chó này. Tôi biết mình nói vậy là rất không lễ phép nhưng tôi chỉ suy nghĩ cho an toàn của bản thân thôi. Dĩ nhiên, để quý ông có thể lấy được chú chó thần kỳ này, tôi hy vọng giữa chúng ta có thể có một vụ giao dịch vui vẻ.

Tổng quản lý dần bình tĩnh lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn khuôn mặt non trẻ của cậu bạn người Trung Quốc kia.

— Cậu bạn Trung Quốc, nói ra yêu cầu của cậu đi. Tôi nghĩ, cậu không chỉ muốn đoạt được T-Virus, đúng không?

Doãn Khoáng nghe lời Tổng quản lý nói, liền nở nụ cười khổ sở. “Minh biết ngay mà, công ty Umbrella sẽ không dễ dàng làm giao dịch với mình... có lẽ đây là do Hiệu Trưởng tác quái, làm sao lão ta có thể dễ dàng cho học viên đoạt được T-Virus? Cũng may mình sớm có dự tính!”

Nghĩ tới đây, Doãn Khoáng nói:

— Đúng thế, tôi không chỉ muốn T-Virus mà tôi còn muốn một bộ trang bị vũ khí.

— Vũ khí? — Tổng quản lý kinh ngạc nói:

— Nếu tôi đoán không sai thì cậu muốn dùng thứ vũ khí kia tới tự bảo vệ mình đúng không? Không cần thiết phải phiền phức như thế, tôi có thể phái máy bay trực thăng tới, an toàn mang cậu rời khỏi thành phố Raccoon. Cậu có thể cầm T-Virus tinh khiết nhất của mình tới chợ đen bán lấy tiền.

Doãn Khoáng trầm cười lạnh một tiếng, “Mày cho ông là thằng ngu à? Lên trực thăng của chúng mày xong chỉ sợ ông không còn mạng bước xuống đất.” Dĩ nhiên, trên mặt hắn vẫn không có gì khác thường, chỉ giả bộ tức giận nói:

— Đội bảo vệ của công ty các ông đã giết chết bạn của tôi. Hơn nữa, họ còn cầm súng núp trong bóng tối, chuẩn bị giết luôn cả chúng tôi nữa. Cho nên, tôi cần có vũ khí để giết bọn họ, báo thù cho bạn mình.

— Ha ha! — Tổng quản lý cười to:

— Cậu bạn Trung Quốc, cậu không cần phải tự thân ra tay đâu. Việc nhỏ như thế tôi có thể giúp cậu giải quyết. Để tỏ thành ý của mình, tôi rất vinh hạnh được kết thúc mạng sống của chúng, báo thù dùm cho bạn của cậu.

— Không! — Doãn Khoáng lắc đầu, nói:

— Tôi muốn tự tay giết chết họ. Tôi đã từng thề với người bạn quá cố kia, tôi không cần bất cứ kẻ nào giúp tôi, tôi chỉ cần vũ khí là được rồi. Dĩ nhiên, nếu ông có thể cung cấp vị trí của bọn họ, tôi sẽ càng cảm kích.

— Vậy còn... giao dịch giữa chúng ta?

Doãn Khoáng nói:

— Đội khi nào bọn họ chết, chúng ta có thể giao dịch chính thức. Dĩ nhiên, để tỏ thành ý, tôi sẽ để một chén máu chó nhỏ trong cửa hàng quần áo Nike trên đường Banyan Tree. Các ông có thể lấy về mà nghiên cứu một chút, chứng minh tôi không lừa các ông. Đồng thời, xin hãy đưa vũ khí tới vị trí hiện tại của tôi.

Tổng quản lý trầm ngâm nói:

— Không thành vấn đề!

– Quý ông, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ. Dù sao, mạng sống của con chó này cũng nằm trong tay tôi, nó không hề có ý nghĩa gì với tôi nhưng ông thì lại khác... tôi nghĩ ông biết nó quan trọng với mình như thế nào. Cho nên, hợp tác vui vẻ đều tốt cho cả tôi và ông.

Đáy mắt Tổng quản lý xuất hiện sự lạnh lẽo buốt giá, chợt lại hóa thành bất đắc dĩ. Hắn cười nói:

– Như người Trung Quốc các cậu thường nói, “đôi bên cùng có lợi”. Cậu hoàn toàn có thể yên tâm, tôi vô cùng có thành ý trong lần giao dịch này.

– Tôi cũng cho là như vậy!

Chào tạm biệt lẫn nhau, hai bên cùng cúp điện thoại. Doãn Khoáng cũng ôm con chó, biến mất khỏi màn hình.

– Ngài quản lý, cho dù thế nào cũng phải lấy bằng được con chó kia, nhất định phải lấy được nó! Đây là một kỳ tích, một cơ hội trước nay chưa từng có. Chúng ta sẽ khai sáng ra một thời đại mới! – Nghiên cứu viên cúi đầu túm lấy cổ áo của Tổng quản lý, điên cuồng nói.

Tổng quản lý lấy tay của lão ta ra, đẩy lão ngã trên mặt đất. Hắn sửa sang lại cổ áo, bềnh bềnh nhìn nghiên cứu kia.

– Tiến sĩ Isaac thân mến, tôi cần phải sửa lại một chút. Tiến sĩ dùng từ sai rồi, không phải chúng ta, mà chỉ là tôi thôi!

– Không... không... Tổng quản lý, ông không thể làm như thế!

– Tiến sĩ Isaac của chúng ta mệt rồi, cần nghỉ ngơi một chút.

Nói xong, hắn vẫy tay một cái. Hai người đàn ông to con tiến tới, mang tiến sĩ Isaac vẫn còn đang la hét kia rời đi.

– Chúa sẽ trừng phạt mày, mày là thằng tiểu nhân tham lam âm hiểm... .

Tổng quản lý cười lạnh một tiếng, nói:

– Ok, rốt cục cũng an tĩnh! Làm việc đi nào các quý ông quý bà. Cô, nói máy cho tôi tới Nicolas... .

Người đẹp tóc vàng sừng sốt, vừa muốn hỏi nhưng lại bị ánh mắt âm lãnh của Tổng quản lý dọa cho sợ.

– Vâng thưa sếp, tôi lập tức làm ngay!

Rất nhanh, trên màn hình xuất hiện khuôn mặt của Nicolas. Khuôn mặt kiên cường giống như nham thạch vẫn không biểu lộ chút cảm xúc nào, ánh mắt đã thú kia giống như có thể cắn nuốt bất cứ một sinh vật nào.

– Thưa ông, tôi nghĩ hiệp ước đã giải trừ, giữa chúng ta không còn chuyện gì để nói. – Nicolas lạnh nhạt nói.

– Ôi không không không... – Tổng quản lý cười nói:

– Vốn là không có chuyện gì để nói nhưng bây giờ lại có rồi.

Nicolas lạnh lùng nhìn cái camera, giống như muốn nhìn thấy vẻ mặt của Tổng quản lý lúc này.

– Xin rửa tai lắng nghe!

– Tôi đáp ứng điều kiện lúc trước của các cậu. – Tổng quản lý nói:

– Tôi cung cấp đầy đủ trang thiết bị vũ trang, hơn nữa, còn ủng hộ cả về tình báo, trợ giúp các cậu có thể sớm báo thù. Tôi cũng vô cùng thương tiếc cho những người lính đã khuất, bọn họ đã chết vì công ty Umbrella.

– Vậy ông muốn cái gì? – Nicolas bĩu môi nói.

– Con chó kia, con chó Labrador màu đen kia! – Tổng quản lý nói:

– Đến lúc đó, tôi sẽ đưa máy bay trực thăng tới đón các cậu, đưa các cậu an toàn rời khỏi Raccoon. Và các cậu cũng sẽ nhận được một khoản thù lao hậu hĩnh, đủ để sống xa hoa suốt quãng đời còn lại.

– Fuck! Lại vì con súc sinh chết tiệt kia!

Nicolas đột nhiên rống lên, nện một quyền lên mặt kính buồng điện thoại, gần như đánh nó lật úp.

– Vì cái con chó kia mà đội tôi đã tổn thất hơn nửa thành viên, làm sao ông dám đưa ra yêu cầu như thế?

Tổng quản lý nhún vai, nói:

– Mỗi người đều có một nhu cầu. Cậu Nicolas, cậu muốn báo thù cho đồng đội của mình, còn tôi thì cần con chó kia. Cậu nên biết, không có sự ủng hộ

của tôi, các cậu rất khó hoàn thành tâm nguyện báo thù.

– Điều này thì chưa chắc... – Nicolas cười lạnh một tiếng, nói:

– Tôi đã xác định được chỗ của bọn họ.

– Nhưng nếu cậu muốn bảo đảm toàn đội còn sống mà vẫn giết chết được lũ đặc công Trung Quốc kia thì cậu không thể bỏ qua sự trợ giúp của tôi. Nicolas, cậu cần dùng lý trí để quyết định chuyện này.

Tổng quản lý cố ý nói thân phận của đám Doãn Khoáng thành “đặc công”.

– Đặc công? – Nicolas nói:

– Bọn họ là đặc công?

– Một đám đặc công Trung Quốc lấy lấy thân phận du học sinh để che đậy.

Tổng quản lý nói xong còn bổ sung một câu:

– Bọn họ là đặc công tinh nhuệ.

Quả nhiên, Nicolas bị lừa.

– Tinh nhuệ? Tôi sẽ dùng đạn của tôi để nói cho ông biết, cái gì mới gọi là tinh nhuệ. Tôi hy vọng vũ khí của ông sẽ mau chuyển tới, tôi không muốn hít thở cùng một bầu không khí với bọn họ. Không muốn một giây một phút nào!

Nói xong, hắn đập mạnh điện thoại trong tay xuống.

Tổng quản lý đắc ý nói:

– Nhìn xem, đúng như lời tôi nói, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay.

– Sếp... vậy còn kế hoạch Nữ thần báo thù và Alice...

Một kỹ thuật viên nhỏ giọng hỏi.

– Cái gì? Chẳng lẽ tôi còn phải dạy cho các cậu nữa hay sao?

– Ồ, tôi lập tức hủy bỏ...

– Đồ ngu! Đồ ngu!

Tổng quản lý đã bay kỹ thuật viên kia đi, nói:

– Ai bảo cậu hủy bỏ? Cứ tiếp tục, ghi chép sửa sang toàn bộ số liệu, đồng thời chuyển nó cho tổng công ty! Còn nữa, chỗ này chưa từng xảy ra chuyện gì hết, các cậu không gặp cái gì gọi là đặc công Trung Quốc, cũng không gặp con chó Labrador nào cả. Chỉ có kế hoạch Nữ thần báo thù và Alice khiêu gọi kia thôi! Hiểu chưa?

Hiển nhiên, Tổng quản lý với dã tâm bành trướng muốn ém nhem chuyện này xuống. Một khi đoạt được thành quả thực tế từ chó, như vậy hết thảy công lao đều là của một mình hắn. Hắn muốn vinh quang, danh lợi, địa vị đều quy về hắn thôi!

– Vâng, vâng...

Những người đang ngồi đây cũng không phải kẻ ngốc, biết Tổng quản lý muốn gom hết thảy công lao làm của riêng. Mặc dù vô cùng thống hận gã cấp trên vừa âm hiểm lại vừa keo kiệt hơn cả Grandet này nhưng họ không dám ngỗ nghịch lại chút nào. Họ không muốn bị bắt đi làm thức ăn cho zombie.

(Grandet là một lão tư sản người Pháp vô cùng keo kiệt trong tác phẩm Eugénie Grandet.)

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Quyết định của Lê Sương Mộc

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Chú!

Một tiếng súng nhẹ nhàng vang lên, đầu con zombie kia “bụp” một tiếng nổ tung như hoa. Máu thịt đen xì vẩy ra xung quanh, cái xác hôi thối kia cứ thế ngã xuống đất.

Lê Sương Mộc thu hồi khẩu Desert Eagle của mình lại. Hắn vô cùng chán ghét sự kìm hãm của ống giảm thanh với khẩu súng. Tiếng rống điên cuồng như chim ưng sa mạc, cả cảm giác tê dại khi khẩu súng nảy lên mới khiến hắn si mê. Chỉ là vì phòng ngừa tiếng súng kinh động kéo tới nhiều zombie hơn nên hắn mới phải lắp ống giảm thanh vào.

Lúc này, lòng hắn không hề bình tĩnh chút nào. Tâm tình vô cùng không ổn định, nhìn cái gì cũng thấy khó chịu.

Tăng Phi cũng phải giảm tốc độ chạy xe xuống, để tiếng động cơ không vang lên quá to.

Trên con đường này, đại bộ phận đèn vẫn còn hoạt động, ánh sáng khá đầy đủ, hơn nữa cũng rộng rãi thoáng đãng hơn con đường lúc trước. Nếu như không phải hai bên đường thỉnh thoảng lảng vảng một vài zombie, Tăng Phi thật sự muốn đạp mạnh chân ga, cảm thụ kích thích tốc độ khi phóng trên đường thông hè thoáng thế này.

Một con zombie cuối cùng ngã xuống dưới nòng súng của Lê Sương Mộc, Tăng Phi rốt cục nói:

– Lại thật, chúng ta đã đuổi theo một lúc rồi, cũng chẳng thấy đường rẽ lớn nào, sao mà không thấy đám học trường Hùng Bá đâu nhỉ? Aiz, mặc dù có Doãn Khoáng quần lấy đám lính kia nhưng tôi lo cậu ấy không cầm cự được lâu.

Vương Ninh gật đầu, nói:

– Nếu không tìm được học trường Hùng Bá, tôi nghĩ, hay là chúng ta cứ tìm một chỗ ẩn núp đi. Dù sao, hiện tại cũng đã kiếm được không ít thu hoạch, kế tiếp cũng không biết phải làm gì. Dĩ nhiên, chúng ta cũng có thể kiếm một chỗ kín đáo, từ từ kiếm học điểm.

Đoạn đường vừa rồi, hắn cũng giết không ít zombie, lại giết một số zombie đặc thù có thể chạy nhanh. Mặc dù thu hoạch học điểm rất ít nhưng dù sao tích tiểu thì vẫn thành đại. Đạn được đầy đủ tội gì không dùng!

Lê Sương Mộc dường như không nghe thấy mấy lời Vương Ninh và Tăng Phi nói với nhau, chỉ đột nhiên bảo:

– Tăng Phi, dừng xe.

“Két” một tiếng, Tăng Phi dầm phanh xe.

– Sao thế?

Lê Sương Mộc nói:

– Tôi càng nghĩ càng cảm thấy có gì đó không đúng! Doãn Khoáng nhất định lừa chúng ta, hơn nữa còn lừa chuyện rất quan trọng. Tôi có dự cảm rất xấu, có lẽ, chúng ta đã bị cậu ấy tính kế.

– Há... – Tăng Phi nhếch miệng, nói:

– Làm gì có chuyện, tôi thấy Doãn Khoáng cũng không phải dạng tiểu nhân âm hiểm.

Lê Sương Mộc nói rất sâu xa:

– Không cần có tâm hại người nhưng phải có tâm phòng người!

Vương Ninh giật mình đánh thót một cái, không khỏi nghĩ thầm “Chẳng lẽ, nó phát hiện ra cái gì...”

Lê Sương Mộc lại nói:

– Chúng ta và Doãn Khoáng cũng không thân cận quá mức, cậu ta hoàn toàn không cần thiết phải đối mặt với những tên lính hung ác kia vì chúng ta. Các cậu tự ngẫm bản thân xem có thể thực sự tốt bụng đến thế, thật sự rộng rãi đến thế không? Tôi tự nhận tôi không làm được như thế. Hơn nữa, lý do cậu ấy nói cũng không phải rất đầy đủ. Có lẽ cậu ấy thật sự muốn giao dịch với công ty Umbrella để trao đổi T-Virus nhưng đâu cần thiết phải lôi cả đám lính kia vào. Cậu ấy có thể bí mật tiến hành vẫn được mà! Tôi nghĩ mãi vẫn không thấy xuôi, chẳng biết trong đầu cậu ta chứa thứ gì nữa?

Vương Ninh cau mày suy tư trong chốc lát, nghĩ mãi vẫn không ra huyền cơ trong đó. Hắn nói:

– Nhưng mà, cứ cho là cậu nói đúng, Doãn Khoáng đang muốn tính toán chúng ta! Chúng ta đâu có đắc tội gì với cậu ấy, hơn nữa, cho dù cậu ấy đang tính kế với chúng ta thì là tính kế gì?

Lúc này, Tiền Thiên Thiên đột nhiên nói:

– Các cậu có nhớ không... Cậu ấy nói phải lợi dụng công ty Umbrella để đối phó với đám lính kia.

Tăng Phi suy nghĩ một chút, nói:

– Hình như là như thế. Nhưng mà tôi cảm thấy phương pháp này căn bản không thể thực hiện được! Dựa theo tác phong trước sau như một của công ty Umbrella, bọn họ tuyệt đối không an phận giao dịch với Doãn Khoáng. Doãn Khoáng muốn lợi dụng lực lượng của công ty Umbrella để đối phó với đám lính đó căn bản không có khả năng. Hơn nữa, nói không chừng còn có thể bị công ty Umbrella cắn ngược lại, dùng đám lính kia đối phó với Doãn Khoáng, sau đó họ sẽ ngồi giữa làm ngư ông thu lợi.

Lê Sương Mộc cười khổ nói:

– Tôi thật sự muốn bỏ óc cậu ta ra xem cậu ta suy nghĩ gì. Nhưng mà, mặc kệ kế hoạch của cậu ta có là gì thì cũng không liên quan tới chúng ta. Tôi chỉ sợ, chúng ta vô hình chung bị cậu ta tính luôn vào trong kế hoạch.

Bàn tay dẫu sau lưng của Vương Ninh đột nhiên siết chặt lại.

– Vậy phải làm sao bây giờ? Nói không chừng khả năng đó là thật!

Lê Sương Mộc nhắm mắt lại, đầu óc nhanh chóng tính toán. Từ khi Doãn Khoáng tỉnh lại, đến việc hắn đề đạt kế hoạch, cho tới việc hắn ôm Mary rời đi. Những cảnh kia lần lượt hiện lên trong đầu Lê Sương Mộc. “Thằng đó rốt cục nghĩ cái gì đây... Không được! Không tìm hiểu rõ chuyện này mình sẽ cảm thấy bất an. Mình ghét cái cảm giác này, không cách nào nắm bắt mọi chuyện. Doãn Khoáng... xem ra mình phải nhìn lại con người này...”

Chợt, Lê Sương Mộc mở mắt nói:

– Tôi phải đi tìm cậu ta! Tôi muốn nhìn xem rốt cục cậu ta có âm mưu gì!

– Cái gì?

Mọi người kinh hãi biến sắc.

– Lê Sương Mộc, cậu đừng có mà manh động! – Tăng Phi nóng nảy:

– Thành phố Raccoon này tràn ngập nguy hiểm, một mình cậu đi quá nguy hiểm.

– Tôi cảm thấy bất an lắm, không tìm hiểu rõ sẽ không thoải mái nổi! – Lê Sương Mộc ngưng trọng nói:

– Các cậu đừng có khuyên nữa! Tất cả hãy bảo trọng!

Nói xong, hắn nhảy xuống xe, thậm chí còn không thèm nói thêm lời nào mà chạy ngược lại con đường vừa rồi.

– Lê Sương Mộc!

Vương Ninh hô to một câu, sau đó nặng nề thở dài, hỏi:

– Tăng Phi, chúng ta phải làm sao bây giờ?

Tăng Phi đập mạnh một cái vào tay lái, nói:

– Còn có thể làm sao đây? Nếu như Doãn Khoáng tính kế chúng ta thì chúng ta tách ra sẽ càng nguy hiểm. Trở về thì trở về, sợ cái mẹ gì chứ, chết là cùng chứ gì! Tôi cũng rất tò mò, Doãn Khoáng rốt cuộc đang mưu tính chuyện gì! Vương Ninh, cả Tiền Thiển Thiển nữa, các cậu cũng đi cùng đi!

Nói xong, hắn ôm lấy cây súng bắn tia của mình, nhảy xuống xe, bực bội lắm bầm:

– Không biết là chuyện gì nữa...

Vương Ninh cười khổ một tiếng, nói:

– Xem ra số mình đúng là số chịu khổ!

Tiền Thiển Thiển tự nhiên không cần phải nói, vừa nãy Lê Sương Mộc xuống xe, cô cũng chuẩn bị bước xuống theo rồi. Trong ý nghĩ của cô, đi theo bên người Lê Sương Mộc mới là an toàn nhất. Lúc này, nếu Tăng Phi và Vương Ninh đều đồng ý quay lại đường cũ, cô tất nhiên sẽ vui vẻ hơn. Bởi vì trong lòng cô, bọn họ đều coi Lê Sương Mộc làm trung tâm, cô cảm thấy rất tự hào.

Nữ sinh kỳ lạ, ý nghĩ kỳ lạ!

– Chờ chút, không đi xe à! – Vương Ninh cất tiếng hỏi.

Tăng Phi nói:

– Thôi đi bộ đi. Lê Sương Mộc nói làm tôi cảm thấy bất an, cảm giác cái xe này có điểm cổ quái.

Đợi đến khi đuổi kịp đến sau Lê Sương Mộc, Vương Ninh liền hỏi:

– Lê Sương Mộc, cậu định đi đâu tìm Doãn Khoáng? Thành phố Raccoon này lớn thế, biết cậu ấy chạy nơi nào.

Lúc này, Vương Ninh đã vô cùng hối hận. Sớm biết thế này, lúc đầu cứ tặng thẳng kia một súng, tiễn nó “hồi thành”, thế là đỡ phiền toái hơn không.

Lê Sương Mộc liếc mắt nhìn Vương Ninh, nhìn đến độ khiến lòng Vương Ninh tê dại.

– Tôi cũng thả vài thứ trên người cậu ấy.

“Cũng? Xem ra thằng này biết rồi.”

Vương Ninh cười khổ trong lòng, “Mình quá xem thường chúng nó rồi. Người nổi nghiệp do Lê gia bồi dưỡng sao có thể như người bình thường được? Còn cả thằng Doãn Khoáng nữa... Vương Ninh ơi là Vương Ninh, mà sau này tốt nhất là bớt tự cao đi!”

Tăng Phi hỏi:

– Cậu để cái gì trên người cậu ấy!

Lê Sương Mộc lấy ra một cái hộp nhỏ, sau đó mở ra.

“Vo vo vo...”

Một con ong mật nhỏ bay ra khỏi hộp, quay vòng xung quanh Lê Sương Mộc.

– Đây là...

– Ong dẫn đường, giá trị 20 học điểm. Hiệu quả, truy tung. Vật phẩm tiêu hao, chỉ có thể dùng một lần. – Lê Sương Mộc nói:

– Tôi thả một chút mật ong chúng nó thích trên người Doãn Khoáng.

– Ấc, không ngờ cậu còn đối cả thứ này. – Tăng Phi nói.

– Không phải cậu cũng đối cả thuốc mê đấy thôi. – Lê Sương Mộc cười nói:

– Ong dẫn đường không những dễ dùng mà còn rất thực dụng. Dùng nó có thể kiếm được hiệu quả khó tưởng tượng nổi, sao tôi có thể không chuẩn bị một con chứ? Không chỉ là ong dẫn đường, chỗ Hiệu Trưởng có rất nhiều đồ tốt giá bèo, hơn nữa vô cùng thực dụng. Người tinh tế có thể phát hiện ra dễ dàng.

– Ha ha. – Tăng Phi gãi đầu, cười nói:

– Nói thế thì chúng ta cứ đi theo con ong kia là được rồi?

– Trừ khi Doãn Khoáng tắm rửa thay quần áo, nếu không chúng ta rất nhanh có thể tìm được cậu ta. – Lê Sương Mộc nói:

– Dĩ nhiên, nếu như cậu ấy thật sự có thể tính toán xa đến thế, tôi cũng không còn cách nào khác. Ày, không biết có phải tác dụng tâm lý hay không, vừa rời khỏi chiếc xe kia, bất an trong lòng tôi giảm đi rất nhiều.

Vương Ninh nhìn con ong dẫn đường kia, trong lòng đủ loại cảm xúc: “Xem ra, mình chuẩn bị không toàn diện bằng bọn họ.”

Tiền Thiên Thiên mang về mặt ái mộ, thỉnh thoảng lại lén liếc nhìn Lê Sương Mộc một cái.

Đoàn người theo bước ong dẫn đường, đi dọc về theo đường cũ. Cả bọn đi tới chỗ không lâu trước đó họ chia tay với Doãn Khoáng.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Giáo đường bí mật (thượng)

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

– Cứu... cứu với...

Thanh âm thì thấm yếu ớt vang vọng trong không gian đại sảnh trống trải.

Chỗ này đúng là Ravens Gate Church! (Giáo đường Ravens Gate.)

Đây là một tràng cảnh trọng yếu trong film, một giáo đường u lãnh và còn tràn đầy nguy hiểm.

Trong film, Alice sẽ cưỡi chiếc xe gắn máy Harley. Cô à như một vị Chúa cứu thế lao xe đâm nát vụn cửa kính của giáo đường. Trong ánh sáng nhiều màu, cô như một thiên sứ oai hùng được Chúa phái xuống giết chết những con bò sát kia.

Phối hợp với âm nhạc kích động, đoạn film này gây rung động cho người xem.

Chỗ này vốn là một giáo đường bình thường, sở dĩ nổi tiếng cũng bởi vì sau khi Alice tiến hóa đã chiến đấu lần đầu tiên ở đây!

Trong giáo đường, vùng đất trang nghiêm tràn ngập không khí thần thánh, Alice sau khi tiến hóa có được siêu năng lực đã chiến đấu với lũ bò sát xấu xí hung tàn, cứu vớt người cảnh sát, cô phóng viên và người thanh niên nước Mỹ. Con bò sát cuối cùng bị cây thập tự giá đè cứng trên đất rồi bị viên đạn của Alice bắn nát đầu. Không khó tưởng tượng, cảnh này dường như có ngụ ý, ở trước mặt Jesus Christ, tội nhân tà ác và hắc ám cuối cùng cũng sẽ bị trừng phạt, nhân danh Chúa!

Đây đúng là kiểu điện ảnh Mỹ sùng bái anh hùng và nâng cao tín ngưỡng tôn giáo!

Mà ở “đại học”, rất nhiều “học viên” tham gia bộ film này đều muốn tới chỗ diễn viên chính Alice xuất hiện để “làm nhiệm vụ” và “cày học điểm”.

Dĩ nhiên, tỷ lệ tử vong ở chỗ này cũng là cao nhất...

Đồng thời, trong lần này, các học viên lớp 1204 có một số người tự cho là thông minh, muốn tới chỗ này hưởng sái chút ít “hào quang diễn viên chính” của Alice. Họ nghĩ rằng, chỉ cần đi theo Alice thì nhất định có thể an toàn vượt qua cuộc thi nhập học.

Trên thực tế thì cũng đích xác là như thế.

Không hề phong tao như trong film, Alice lần này dẫn theo một đồng “con roi con vãi” đi vào giáo đường. Alice thiện lương khá là đồng tình với đám “du học sinh Trung Quốc” kia, cũng đáp ứng sẽ bảo vệ họ. Mấy con gà non chủ động thoát khỏi tay “đàn anh đàn chị” đều cho rằng mình đã tìm được một cảng tránh gió an toàn. Sự tin tưởng vào “đàn anh đàn chị” tất nhiên không thể nào bằng sự tin tưởng với “nhân vật chính”.

Nhưng mà, chuyện này liệu có suôn sẻ thế không?

Trên thế giới này chưa bao giờ khuyết thiếu người thông minh, dĩ nhiên, cũng chưa bao giờ khuyết thiếu những kẻ tự cho bản thân mình là thông minh.

Đám người tự cho là con đường phía trước sẽ thuận buồm xuôi gió chỉ thoáng chốc đã bị ngã từ trên thiên đường xuống địa ngục.

Khác với trong nguyên tác, số lượng sinh vật bò sát tiến vào giáo đường rất nhiều. Đám gà non tự cho mình là đúng này đã bị “Hiệu Trưởng” điên cuồng tru diệt, máu tươi gần như nhuộm đỏ cả giáo đường. Cây chữ thập giá màu máu kia giống như đang cười nhạo và trừng phạt họ.

Đây chính là lửa giận của “Hiệu Trưởng”!

Người nào dám khiêu khích ông ta, không đi theo quy tắc ông ta định ra, dám lợi dụng sơ hở để giờ trò khôn vật đều sẽ nhận trừng phạt nghiêm khắc. Alice đúng là đã hứa bảo vệ bọn họ nhưng rốt cục cũng chỉ có một người, làm sao có thể đối phó với nhiều bò sát như thế?

Cuối cùng, một nhóm người lăn lộn trốn khỏi giáo đường, bộ dáng vô cùng trật vật. Lúc này, bọn họ mới thấy vô cùng hối hận, hối hận làm sao không bám chặt lấy các “đàn anh đàn chị”. Lỗ hỏng của “Hiệu Trưởng” đâu phải dễ chui như thế!

Lúc tất cả mọi người rời khỏi giáo đường, nơi này lại nghênh đón hai vị khách.

Lưu Hạ Thiên cùng với Hùng Bá.

Rất hiển nhiên, bọn họ tới đây không phải là để xưng tội.

Đây là nơi Lưu Hạ Thiên muốn tới còn Hùng Bá thì dường như lại tò vò về chẳng quan tâm, nhân nhả như đang đi dạo. Dường như mục đích của hắn tới chỗ này rồi ngồi vắt chéo chân trên băng ghế. Lưu Hạ Thiên không để ý mục đích của Hùng Bá là gì, hắn chỉ cần bám chặt lấy trụ giăng cao lớn uy mãnh này là đủ rồi, còn những thứ khác hắn rảnh đâu mà nghĩ.

Nhưng mà vừa mới bước vào giáo đường, cảnh tượng máu me tung tóe khiến Lưu Hạ Thiên cúi gập người sang một bên, điên cuồng nôn mửa, ói hết cả ruột cả gan ra ngoài. Đột nhiên, hắn nghe thấy tiếng cầu cứu yếu ớt vọng lại từ đâu đó.

– Học trưởng, bên kia có người.

Hùng Bá không thèm để ý đến hắn, cứ thế ngồi trên ghế băng của giáo đường, không coi những bãi máu tươi thịt vụn kia vào đâu.

Luru Hạ Thiên khó khăn nuốt nước bọt một cái, cẩn thận dẫm chân lên nền nhà đầy máu, đi tới gần cây thập tự giá. Hắn đột nhiên kinh hãi kêu lên:

– Là... là... học trưởng, là cái người từng bị anh xé cánh tay!

Một người toàn thân nhuốm đầy máu đang bị cây thập tự giá đè lên, hắn gần như sắp chết, chỉ còn có thể dờ dẫm kêu cứu. Ánh mắt kia đã dại ra, căn bản không nhìn thấy Luru Hạ Thiên, chỉ có thanh âm run rẩy vẫn cứ vang lên:

– Cứu... Cứu với...

Luru Hạ Thiên run rẩy bầy lùi về sau.

– Thật sự là... quá thảm...

Chỉ là, sau một khắc, hắn đột nhiên cảm thấy mặt mình lạnh lạnh, dường như có chất lỏng nào đó đang nhỏ giọt trên mặt hắn. Đồng thời, cái mùi hôi thối khiến người ta muốn nôn mửa ập đến.

Hắn theo bản năng đưa tay ra chùi...

– A!!

Một bóng đen phóng xuống từ trên trần nhà, nhào vào người Luru Hạ Thiên, ấn hắn ngã xuống đất.

Ngay sau đó, không đợi Luru Hạ Thiên kịp phản ứng gì, một cái miệng khổng lồ đỏ lòm như máu, tràn đầy răng nhọn liềm cắn lấy đầu của hắn.

Crốp!

Một tiếng vỡ giòn vang lên, đầu Luru Hạ Thiên đã bị cắn nát, trắng đỏ bắn ra, giống như một quả quýt bị người ta bóp nát...

Không cần phải nói, đây chính là con bò sát mặt mũi đáng ghét, khắp người toàn mùi máu hôi tanh kia.

Bò sát, hay còn gọi là Licker, là tiến hóa giai đoạn hai của sinh vật nhiễm T-Virus. Chúng không có da, máu thịt lộ hết ra ngoài, đại não cũng vậy. Chúng có lực lượng mạnh, tốc độ nhanh, luôn lẩn mình trong góc tối như một bóng ma. Mặc dù không có mắt nhưng năng lực cảm ứng của chúng còn mạnh hơn cả máy dò biến nhiệt. Chỉ cần trong bóng tối, nó sẽ là ác mộng cho mọi loại sinh vật!

Mới tích tắc vài giây, Luru Hạ Thiên đã mất mạng, và cái tay Tiểu Chương bị cây thập tự giá đè vào kia cũng bị Licker vung vuốt đập nát sọ, hoàn toàn tử vong.

Sau đó, con Licker kia mạnh mẽ xoay người, quay cái mồm đầy máu tươi về phía Hùng Bá.

Nhưng nó cũng không dám xông lên để cho Hùng Bá một vuốt, ngược lại, nó dường như vô cùng kiêng kỵ Hùng Bá. Nó chỉ dám lẩn vờ đi xung quanh, thỉnh thoảng gào thét mấy tiếng về phía vị trụ giảng kia.

Còn Hùng Bá thì sao, hắn ta nhàn nhã rung chân. Cho dù bị một con Licker nhìn chăm chăm nhưng hắn dường như cũng chẳng thèm để vào mắt. Hùng Bá bình tĩnh ngồi đó, giống như đang đợi cái gì.

– Grào!

Licker rú lên một tiếng, rốt cục cũng không nhịn được đập thẳng bốn chân, lao về phía Hùng Bá!

Hùng Bá hừ lạnh một tiếng:

– Muốn chết!

Hắn đứng lên, sau đó khụy gối đập mạnh một cái. Thân thể cao gần hai mét phóng lên như một con sói hoang hung tàn!

Gần như trong chớp mắt, da thịt cả người Hùng Bá gồng lên, quần áo bị cơ thịt căng rách. Đồng thời, một làn hơi mùi máu tanh âm lạnh tỏa ra từ người hắn. Làn sương màu đỏ nhạt giống như ngọn lửa, bén rễ bập bùng quanh người Hùng Bá. Người ở ngoài có thể mơ hồ nhìn thấy, làn sương khói kia cứ như một tấm áo choàng da sói khoác lên người Hùng Bá!

Một người một thú, gặp nhau giữa không trung!

Grào!

À hú!

Hùng Bá hống lên một tiếng, tung một cước phải ra. Cái đùi trắng kiện kia như một cây roi thép, hóa thành một bóng ảnh màu đen. Tiếng không khí bị dồn nén nhanh chóng phát ra tiếng nổ đánh giòn.

Chát!

Cả cái đầu của con Licker bị một cước của Hùng Bá đá nổ tung.

Nhất chiêu sát địch!

Nhắc nhở: Bạn tạo thành tổn thương headshot với Licker, một đòn giết chết.

Nhắc nhở: Bạn giết chết Licker, phần thưởng 50 học điểm.

Nhắc nhở: Hiệu quả danh hiệu “Trợ Giảng” của học viên năm hai Hùng Bá phát động, phần thưởng cắt giảm 50%, thực tế chỉ còn 25 học điểm.

– Hiệu Trưởng thật nhỏ mọn.

Hùng Bá bấu môi, làn sương màu đỏ nhạt trên người từ từ tiêu tán, da thịt toàn thân cũng trở nên bình thường. Hắn tỏ vẻ chẳng thêm để tâm, ngồi về chỗ cũ.

– Cậu tới trễ! – Đột nhiên, Hùng Bá đang nhắm mắt nghỉ ngơi lại mở miệng nói.

Thanh âm nhẹ như gió quanh quẩn trong đại sảnh, cuối cùng tiêu tán vô hình.

Giáo đường lại trở nên yên tĩnh.

– Cậu mà còn không hiện thân, tôi sẽ lôi cậu ra, đập cho một trận toi bời đấy, Trạch Nam! “Sương Đen Ẩn Minh” của cậu có thể giấu điểm người khác nhưng không gạt được lỗ mũi của tôi. – Hùng Bá tiếp tục nói.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Giáo đường bí mật (hạ)

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Ngay sau đó, một làn sương đen chui ra từ trong góc tường rồi xoay tròn giống như ốc xoáy. Trong màn sương đen dày đặc, vẻ mặt tái nhợt của Trạch Nam nở nụ cười quỷ dị. Hắn nói:

– Tôi lại cứ tưởng “Sương Đen Ẩn Minh” có thể giấu được “Lỗ Mũi Sói Hoang” của cậu, nhưng không ngờ vẫn thất bại... – Nói tới đây, Trạch Nam thu hồi cây ma trượng trong tay, hỏi:

– Kỹ Văn đâu rồi?

– Cô ấy đã sớm tới rồi! – Hùng Bá nói xong, liền nhìn cái vũng máu trên mặt đất.

– Đúng chưa nhé? Đừng tưởng rằng mùi máu tanh nồng đậm là có thể che giấu mùi nước hoa trên người cô. Đã bảo đừng có dùng nước hoa mà cứ không nghe cơ, thứ kia sớm muộn gì cũng hại chết cô! Hừ, vừa rồi cũng không giúp tôi, hại tôi phải tự ra tay. “Hiệu Trưởng” chỉ cho mỗi 25 học điểm, đúng là không khác gì bố thí ăn mày!

Bãi máu trên mặt đất sôi lên ừng ực, sau đó, tất cả máu ngưng tụ thành một chỗ. Vũng máu dâng lên cao, cuối cùng biến thành một thân hình thon thả lồ lộ đầy đủ.

Đây rõ ràng là Kỹ Văn!

Kỹ Văn yêu mị cất bước tới, cười cười nói:

– Hùng Bá, thực lực của cậu lại đề cao không ít, thậm chí cả “Huyết Lang Yên” cũng có thể dễ dàng sử dụng, chúc mừng chúc mừng.

Hùng Bá lạnh nhạt nói:

– “Thủy Thể” của cô không phải cũng tinh tiến nhiều rồi đấy thôi?

Ngừng một chút, hấn lại nói tiếp:

– Thế nào? Cả hai bị chết bao nhiêu người?

Trạch Nam âm hiểm cười nói:

– Chết một nửa. Ha ha, một lũ ngu si. Chúng nó thật sự coi tôi là hộ vệ cho chúng nó? Hiệu Trưởng mặc dù hạn định mỗi học viên chết sẽ trừ một điểm đánh giá tổng hợp, nhưng mà nếu ở trong “trạng thái nhiệm vụ” thì hạn chế này không còn hiệu quả nữa. Dù sao, Hiệu Trưởng cũng không muốn chúng ta phải làm bảo mẫu cho đám gà mờ đó. Thế nên tôi tìm cho chúng một cái nhiệm vụ “dễ dàng”... – Nói tới đây, Trạch Nam nhún vai một cái:

– Cũng đâu có gì là lạ!

Hùng Bá bữu môi, lại hỏi Kỳ Văn.

– Còn cô?

Kỳ Văn nói:

– Chẳng khác là mấy. Có mấy nữ sinh không tin tôi, chủ động rời đi. Hề, máu trên đất này cũng có phần của bọn nó. Chúng cho rằng “hào quang diễn viên chính” dễ hưởng sái thế sao? Đáng đời! Đám còn lại thì tôi tìm cho chúng một nhiệm vụ không khó không dễ, sau đó liền thuận lợi thoát thân. Hiện tại tôi cũng chẳng biết chúng sống hay chết nữa. Còn cậu thì sao?

Hùng Bá nói:

– Chết hai người rồi. Một thằng bị zombie cắn, một thằng thì cô cũng thấy rồi. Bọn họ đều không trong “trạng thái nhiệm vụ” cũng không “chủ động rời đi”, cho nên Hiệu Trưởng trừ của tôi hai điểm đánh giá tổng hợp, một điểm đánh giá cấp F. Đúng là lỗ vốn mà!

– Thế mấy đứa còn lại? – Trạch Nam hỏi.

– Nhận nhiệm vụ ẩn tàng “Cứu vớt chú chó dẫn đường Mary”.

– Nhiệm vụ ẩn tàng cơ á? – Kỳ Văn giật mình nói:

– Vận khí của chúng cũng không tệ!

Hùng Bá nói:

– Ai biết được! Chính tôi cũng giật mình. Tôi đã điều tra thuộc tính của tên kia, không ngờ cậu ta lại có 7 điểm trí lực.

– 7 điểm? – Trạch Nam biến sắc mặt, nói:

– Một người mới mà lại được Hiệu Trưởng gán cho 7 điểm trí lực... Hở hở, như thế phải nói là một miếng tài liệu tốt. Nếu như cậu ta lựa chọn đi theo con đường Ma Pháp Sư, tương lai sẽ khó có thể lường được.

Kỳ Văn cũng nói:

– 7 điểm trí lực... Ừm, quả là có tiềm lực, có lẽ nên tiến cử cậu ta với học trưởng Sùng Minh.

Hùng Bá nhún vai nói:

– Nhưng đáng tiếc là cậu ta chỉ có 34 năm tuổi thọ.

– Gì...

Kỳ Văn và Trạch Nam ngạc nhiên liếc nhìn nhau.

– Thế này có coi là trời cao đổ kỳ anh tài không? – Kỳ Văn mỉm cười.

Trạch Nam nói:

– Tiếc thật, tiếc thật! Aiz, trời cao đổ kỳ anh tài, đúng là trời cao đổ kỳ anh tài.

Hùng Bá bữu môi, nói:

– Hai người đừng quên, trong “đại học” chuyện gì cũng có thể xảy ra. Tuổi thọ có thể giảm xuống cũng có thể tăng lên... Tạm thời chúng ta cứ đứng bên ngoài nhìn đi, nếu như cậu ta thật sự là một nhân tài thì tôi không ngại tiến cử cậu ta tới cho học trưởng Sùng Minh.

Ngừng một chút, Hùng Bá lại nói tiếp:

– Được rồi, không nói nhảm nữa, làm chuyện chính thôi! Kỳ Văn, thế nào rồi?

Kỳ Văn cười nói:

– Yên tâm, tôi đã tìm được “cửa vào”. Quả nhiên như lời học trưởng Sùng Minh nói, phía dưới giáo đường này có Càn Khôn. Tôi nghĩ, ban đầu học trưởng Sùng Minh là lợi dụng phát hiện này nên mới hoàn thành được “phần thưởng cao nhất” kia... Vốn tôi cũng không để ý tại sao đám Licker kia lại xuất hiện ở giáo đường, chúng ta đều cho rằng đây là an bài trong kịch bản nhưng không ngờ, chỗ này lại có nguyên nhân khác. Cũng chỉ có “Đại Năng Giả” như học trưởng Sùng Minh mới có thể phát hiện được bí mật này!

– Ủ, chỉ có thể là học trưởng Sùng Minh... một con người, không, phải nói là một vị thần kinh tài tuyệt đỉnh như thế mới hoàn thành nổi nhiệm vụ bất khả thi kia. Nếu như chúng ta cẩn thận một chút, nói không chừng có thể kiếm một khoản lớn.

Trạch Nam không hề che dấu sự sùng bái của mình với học trưởng Sùng Minh, chẳng cần biết trước kia chính học trưởng Sùng Minh khiến hắn bị cắt giảm hai mươi năm tuổi thọ. Trạch Nam lại kích động nói tiếp:

– 5000 học điểm, 20 điểm đánh giá tổng hợp, 1 điểm đánh giá cấp C! Cho dù phần thưởng bị cắt giảm một nửa thì vẫn là một khoản tiền lớn! Chúng ta vừa mới bước chân vào năm hai, rất nhiều kỹ năng và cường hóa có thể thăng cấp lần nữa. Số học điểm cực khổ tích góp lúc trước đã khô kiệt, lần này có thể kiếm thêm một khoản lớn, thật sự khiến người ta hưng phấn đến run rẩy.

– Ủ! – Hùng Bá cũng kích động:

– Nhưng không cần kinh thường, dù sao năng lực của chúng ta cũng bị “Hiệu Trưởng” tước mất 50%, nhiệm vụ này chẳng dễ ăn thế đâu! Hơn nữa, điều quan trọng nhất là học trưởng Sùng Minh đang khảo nghiệm chúng ta, nhất định không thể thất bại!

Kỳ Văn sáng mắt, nắm chặt hai tay đặt trước ngực như một cô bé con, khuôn mặt không hề che dấu sự sùng bái và kính ngưỡng.

– “Đại Dự Ngôn Thuật” của học tỷ Không Minh càng ngày càng mạnh rồi, quả thực gần như thần. Chị ấy có thể đơn giản hóa quyết sách của “Hiệu Trưởng”... Nếu không có chị ấy, chúng ta đâu dễ dàng đi vào thế giới “Resident Evil” này. Muốn hoàn thành nhiệm vụ “phần thưởng cao nhất” cũng khó nữa!

Nghe thấy mấy chữ “học tỷ Không Minh”, khuôn mặt tái nhợt của Trạch Nam xuất hiện sự say mê, sắc mặt vậy mà trở nên hồng nhuận. Nhưng mà một khắc sau, vẻ mặt của hắn lại ảm đạm trở lại. Hắn nhỏ giọng nói:

– Chỉ có thể là Đại Năng Giả như học trưởng Sùng Minh mới xứng đôi với học tỷ Không Minh thôi... Những người khác, ai cũng không xứng, tuyệt đối không xứng...

Hùng Bá liếc mắt nhìn Trạch Nam một cái, bĩu môi nói:

– Được rồi, tranh thủ thời gian đi thôi, mặc dù đã biết đường đi nhưng chúng ta vẫn cần dò dẫm. Có thể nhận được sự ưu ái của học trưởng Sùng Minh hay không, phải xem ở lần này!

– Ủ!

Nghĩa trang phía sau giáo đường!

Kỳ Văn dẫn Hùng Bá và Trạch Nam nhàn nhả đi tới, không thêm để ý đám zombie bò đầy đất kia một chút nào. Trong mắt họ, lũ kia không phải zombie kinh khủng mà là mấy con kiến nhu nhược.

Chu vi chung quanh ba người có một vòng bảo hộ bằng nước. Vòng bảo hộ màu u lam ngăn trở đám xác chết hôi thối kia ở bên ngoài, mặc cho bọn chúng có gào thét, gặm cắn thế nào cũng không thể đột phá được màng bảo hộ.

– Ở đây!

Kỳ Văn dừng trước một bia mộ. Trên bia mộ có một câu văn tưởng niệm người chết bằng tiếng Anh, dịch ra là: “Một cánh cửa đi thông thiên đường, mong người ra đi được yên nghỉ.”

– Ha ha, vừa là “đi thông thiên đường” vừa là “người ra đi”, Hiệu Trưởng nhảm chán thật đấy! – Trạch Nam nói.

Hùng Bá hừ lạnh:

– Cậu không muốn sống nữa sao, dám trêu đùa ông ta như thế.

– Chỉ nói tý thôi mà! – Trạch Nam nhún vai.

Kỳ Văn không để ý tới bọn họ, vươn ngón tay ngọc quét qua hai từ đơn tiếng Anh “thiên đường” và “yên nghỉ”.

“Crắc!”

Một tiếng động nhỏ vang lên, sau đó là thanh âm đá cứng ma sát với nhau. Không khí trong nghĩa trang trở nên âm u đáng sợ hơn.

Một lối đi tối như mực hiện ra ngay phía trên ngôi mộ, một con đường không biết điểm cuối, là cái chết, hay là thiên đường?

– Đi thôi.

Hùng Bá nói rồi dẫn đầu nhảy xuống.

Kỷ Văn và Trạch Nam đuổi theo ngay sau.

Sau đó, cánh cửa hầm từ từ khép lại... chỉ để lại một đám zombie trên mặt đất, mờ mịt găm rú.

Đêm tối vẫn như cũ...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Động tĩnh của năm phe (thượng)

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

– Đội trưởng... tôi có một nghi vấn muốn hỏi anh. Tại sao chúng ta lại phải hợp tác với tay tổng quản lý âm hiểm xảo trá kia? Tôi nghĩ mãi mà không rõ, coi như chúng ta không có sự hỗ trợ về tình báo và vũ khí của công ty Umbrella thì chúng ta cũng có thể báo thù cho đồng đội mà...

Trong một con hẻm tối mờ, bốn người đứng đó, vẻ mặt đầy sự đề phòng. Họ xếp thành một đội hình đặc thù, chậm rãi di động.

Đi một lúc, gã đồng đội phía sau Nicolas lên tiếng. Người này có vóc dáng không cao không thấp, diện mạo bình thường nhưng mái tóc trắng của hắn lại vô cùng bắt mắt, tuổi ước chừng ba mươi. Người này chính là Rat, một chuyên gia chất nổ điên cuồng!

“Ánh sáng chói lòa khi mọi thứ nổ tung giống như mặt trời mọc lên từ biển. Âm thanh vang dội khi mọi thứ nổ tung còn dễ nghe hơn cả nhạc giao hưởng của Beethoven. Chúng nó khiến tôi mê luyến không thể kìm chế nổi!”

Đây là lời nói dạt bên khóe miệng của hắn.

Nicolas nói:

– Không có trợ giúp về vũ khí và tình báo, chúng ta vẫn có thể giết chết những tên đặc công Trung Quốc kia. Nhưng mà nếu như không hợp tác với công ty Umbrella, chúng ta rất khó rời khỏi cái thành phố đáng chết này, sớm muộn rồi cũng có ngày trở thành thức ăn trong miệng lũ zombie. Tôi phải có trách nhiệm với mạng sống của các cậu.

– Sự chết là biểu hiện nhu nhược! – Rat nói:

– Cái bọn Umbrella kia cũng là lũ sói đói ăn thịt uống máu. Tôi tình nguyện chết cũng không muốn hợp tác với bọn họ.

Nicolas nói:

– Nhưng tôi mới là đội trưởng của các cậu! Tôi có quyền quyết định nên làm gì hoặc không nên làm gì, trừ khi cậu rời khỏi “S.T.A.R.S”.

Rat đơ mặt, cúi đầu không nói gì. Cô gái da đen đứng phía sau Rat vỗ vai hắn, cười nói:

– Rat, đội trưởng nói đúng đấy. Anh ấy mới là đội trưởng, cậu nên biết điều phục tùng mệnh lệnh đi.

Cô gái da đen này có một vết sẹo hồng trên mặt, khi cười để lộ hàm răng trắng nõn, khiến người nhìn vào sẽ cảm thấy vô cùng kinh khủng.

Rat quay đầu, trợn mắt nhìn cô ta một cái, hừ hừ hai tiếng nhưng không nói gì. Thanh niên Ấn Độ đứng cạnh cô gái da đen lại nói:

– Con chuột (rat) chết tiết nhà mày, đừng có dùng cái đôi mắt chuột kia để nhìn Fox của tao, cẩn thận tao móc nó ra đấy!

– Morrie, mày không muốn bị tao chế thành bom thì cầm mẹ nó mồm vào! Trừ khi mày muốn thử nghiệm cái cảm giác rục rờ khi bản thân bị nổ tung trong nháy mắt.

Thanh niên Ấn Độ tên Morrie nhún vai, nắm lấy tay Fox, nói:

– Tao chóng mặt mà chờ đây này, nhưng mà trước đó tốt nhất mày đừng có bị Fox của tao độc chết!

Nói xong, Morrie dùng ánh mắt dịu dàng nhìn Fox. Fox mỉm cười với Morrie, giữa bọn họ dường như có một sự ăn ý vô hình.

– Thôi đi mấy người! – Nicolas nói:

– Cài nhau cũng phải nhìn thời điểm chứ, muốn giữ mạng thì đề cao tinh thần lên, bắt đầu rồi đấy!

Nói xong, hấn ngẩng đầu lên. Lúc này, một cột sáng trắng chiếu xuống từ phía trên, kèm theo đó là tiếng động do gió ma sát với cánh quạt trực thăng tạo ra. Bốn người ngẩng đầu nhìn lại, mơ hồ có thể thấy phía dưới bụng trực thăng là một cánh dù màu trắng.

Hai cái thùng sắt được thả dù xuống từ trên máy bay, vừa vạn rơi ở gần đám người Nicolas.

– Đi thôi, nhìn xem ông chủ cũ chuẩn bị cho chúng ta quà gì nào.

Nicolas phát tay, dẫn đầu đi ra.

*

* *

Chỗ buồng điện thoại diễn ra cuộc giao dịch, Doãn Khoáng ngửa đầu nhìn chiếc máy bay trực thăng trên trời, nói:

– Hiệu suất nhanh thật!

Một thùng kim khí rơi từ trên cao xuống, cách chỗ Doãn Khoáng đứng một khoảng không xa. Cái thùng chạm đất khiến mặt đường nổi lên một đám bụi.

Doãn Khoáng cảm lấy tai nghe bên cạnh, cười nói:

– Quý ông tôn kính, tôi đã nhận được món quà của ông, cảm ơn sự khăng khải của ông. Dĩ nhiên, tôi không hy vọng ông động tay động chân gì trên đó. Con chó kia vẫn luôn đợi chờ tôi ở một nơi an toàn.

Nói xong, hấn cũng không quản người bên kia nói gì mà đã ôm lấy con chó Labrador trên đất, đi đến trước cái thùng có nhãn hiệu của công ty Umbrella.

Hấn đặt con chó phía trước cái thùng rồi thò tay chậm rãi mở nắp ra.

Đây không phải do Doãn Khoáng quá cẩn thận mà vì giao dịch với công ty Umbrella giống như biểu diễn xiếc đi trên dây vậy, phía dưới là vực sâu vạn trượng, chỉ cần xây chân một cái là tan xương nát thịt, kết quả vạn kiếp bất phục!

Nếu như công ty Umbrella động tay động chân gì trên cái thùng mà Doãn Khoáng lại coi thường không để ý, đoán chừng hấn sẽ không biết mình chết thế nào.

Cái thùng cuối cùng cũng được mở ra, không có độc khí, không có bom, cũng không có bất cứ gì cả.

Doãn Khoáng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, hấn mới đi đến chính diện cái thùng, xem xét món đồ ở trong.

Mười quả lựu đạn đặc chế màu đen, một khẩu súng trường M4, hai băng đạn dài, hai khẩu súng lục USP, bốn băng đạn dành cho súng lục, một thanh đao quân dụng, một cuộn dây thép, một hộp cứu thương chữ thập đỏ, một bộ đồng phục bảo vệ tự chế của công ty Umbrella gồm mũ bảo hiểm, miếng che đầu gối, che khuỷu tay, giày quân đội, găng tay, ống nhôm nhìn ban đêm... Ngoài ra còn có hai hộp thịt bò và một gói bánh nướng.

Đồ rất nhiều cũng vô cùng đầy đủ, có thể nhìn ra, người chuẩn bị đã tốn công sức suy tính hết tất cả mọi thứ Doãn Khoáng cần. Doãn Khoáng nhìn những thứ trong thùng, nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

– Aiz, đồ tốt nhiều quá, bỏ thì thương mà vương thì tội.

Doãn Khoáng cảm lấy một khẩu súng trong đó, tuy nhiên hấn không nhận được nhắc nhở gì từ “Hiệu Trường”, càng không có giới thiệu cận kề về khẩu súng. Doãn Khoáng cười khò một tiếng:

– Xem ra đây chính là “đạo cụ trong nội dung vở kịch” mà học trưởng Hùng Bá nói. Nói vậy, cho dù ném cũng không tiếc, dù sao cũng không thể đặt vào trong hòm đồ được, càng không cách nào mang ra khỏi thế giới này.

Cái gọi là “đạo cụ trong nội dung vở kịch” chính là những vật phẩm xuất hiện tại chỗ trong thế giới, ví dụ như vũ khí, trang bị và một số vật dụng đặc thù... “Đạo cụ trong nội dung vở kịch” có thể sử dụng nhưng không cách nào mang nó ra khỏi tràng cảnh, chỉ có thể sử dụng trong thế giới đó. Cho nên, Hiệu Trường sẽ không có giải thích gì về nó, càng không thể bỏ nó vào trong “hòm đồ”, chỉ có thể dặt theo bên người, vô cùng phiền toái.

Hòm đồ của Doãn Khoáng chỉ có ba ô vuông, cũng chỉ có thể để ba thứ. Một ô hẳn đã để “Giọt máu trái tim”, hai cái khác trống không.

Đang khi Doãn Khoáng cau mày, một âm thanh vang lên, rõ ràng là tiếng chuông từ buồng điện thoại. Doãn Khoáng bĩu môi, đi ra nhận điện thoại.

– Thế nào, cậu bạn Trung Quốc, cậu có hài lòng với những món quà này không? Tôi tin rằng với những thứ đó, cậu có thể dễ dàng báo thù cho bạn mình.

– Tôi rất hài lòng, vô cùng cảm ơn! – Doãn Khoáng cười nói.

– Tôi chờ tin tức tốt từ cậu. Tôi hy vọng cậu có thể sớm thành công, dù sao trong thành phố Raccoon này khắp nơi đều tồn tại nguy hiểm.

– Ông sẽ được như nguyện.

Nói xong, Doãn Khoáng cúp điện thoại lại.

– Sắp bắt đầu rồi... chỉ mong, có thể tiến hành y như kế hoạch...

Nói xong, Doãn Khoáng cúi người, dùng sức kéo cái thùng đi vào trong bóng tối.

*

* *

Màn ảnh lóe lên, chàng thanh niên Trung Quốc kéo chiếc thùng kim loại, biến mất trong màn đêm đen nhánh.

Tổng quản lý phân bộ Raccoon của công ty Umbrella nhếch miệng cười, ánh mắt lạnh lùng không hề che dấu sự khinh miệt. Hắn nói:

– Theo dõi tín hiệu của nó, tập trung vị trí... Sau đó truyền tin cho thằng Nicolas ngu xuẩn kia. Hừ hừ, thằng nhỏ Trung Quốc kia, mày cứ từ từ ném thử món ăn ngon tao tặng đi. Hai con cá đánh nhau, người đánh cá như tao chỉ cần ngồi bên thu lợi, ha ha...

Có lẽ gã Tổng quản lý này mà hiểu rõ về văn hóa Trung Quốc, hẳn sẽ nói thẳng ra câu “ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi”.

– Vàng thừa sếp! – Cô gái tóc vàng đáp.

Sau đó, Tổng quản lý kia ngoắc tay, gọi một gã da đen khá cao to đang đứng cạnh lại.

– Chúng ta còn có một đội hậu cần đúng không?

– Thưa sếp, đội hậu cần là lực lượng cuối cùng chúng ta. – Gã da đen kia dường như hiểu Tổng quản lý có ý gì, hắn nói:

– Đồng thời nó cũng là lực lượng cuối cùng bảo vệ trụ sở. Bởi vì sắp sửa đi vào kế hoạch “Thanh Tẩy” cho nên cần phải đảm bảo an toàn cho trụ sở. Hơn nữa, chỉ có tổng bộ công ty mới có quyền điều phái đội hậu cần.

Tổng quản lý từ từ quay đầu, nói:

– Xin lỗi, tôi không nghe rõ anh nói cái gì?

– Thưa sếp...

– Phục tùng mệnh lệnh đi, quý ngài bảo vệ! – Tổng quản lý liếc mắt nhìn gã da đen một cái, ánh mắt âm lãnh như muốn nhìn thấu nội tâm.

– Anh cũng thấy rồi đấy, mặc dù tôi không có quyền sử dụng lực lượng kia nhưng tôi lại có quyền đuổi việc anh. Hơn nữa, chẳng lẽ anh cho là có ai tới viếng thăm trụ sở của chúng ta vào lúc này? Nếu như có, với tư cách là chủ nhà, tôi rất vui lòng chiêu đãi họ thật cẩn thận!

Gã da đen đấu tranh tư tưởng một hồi, cuối cùng ngẩng đầu ưỡn ngực nói.

– Tuân lệnh sếp!

– Tốt lắm! – Tổng quản lý nở nụ cười, nói:

– Phái đội hậu cần ra, tìm một chỗ bí mật nào đấy, sau đó, đợi khi hai phe chúng nó lưỡng bại câu thương, hãy bắt cả lũ lại. Nhớ lấy, phải bắt sống, tôi còn có nhiều thứ muốn tiếp đãi chúng.

– Vàng thừa sếp!

Gã da đen hô lên một tiếng, sau đó thối lui rời khỏi bộ chỉ huy.

– Cậu bé Trung Quốc, không phải cậu muốn có được T-Virus hay sao? Cậu yên tâm đi, chỗ này của tôi đã chuẩn bị cho cậu rất nhiều T-Virus...

Chương 33: Động tĩnh của năm phe (hạ)

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Màn đêm buông xuống, nơi nào đó tại khu phía Nam thành phố Raccoon. Nhóm bốn người Lê Sương Mộc đi tới con hẻm lúc trước chia tay với Doãn Khoáng.

Vương Ninh đột nhiên dừng lại, đi tới trước đồng rác, khom lưng nhặt lên một vật hình tròn.

– Cậu nhặt cái gì thế? – Tăng Phi tò mò hỏi.

Vương Ninh siết chặt tay, vô cùng bí ẩn dấu đi cái máy phát tín hiệu cỡ nhỏ dính trên lựu đạn, sau đó mở tay ra nói:

– Là lựu đạn tôi tặng Doãn Khoáng.

– Lựu đạn? – Tăng Phi biến sắc mặt, nói:

– Chẳng lẽ Doãn Khoáng đã xảy ra chuyện gì?

Lê Sương Mộc cũng đi tới bên đồng rác, nhặt một cái gói nhỏ lên rồi nói:

– Còn cả “Thuốc cứu chữa hiệu quả nhanh” cậu cho nữa.

Tăng Phi ngây người, rất nhanh liền nghĩ tới một khả năng.

– Có phải ý của các cậu là... tự Doãn Khoáng ném đi?

Rất rõ ràng, nếu như Doãn Khoáng thật sự gặp nguy hiểm, hẳn sẽ không bối rối đến nỗi ném lựu đạn rồi ném cả thuốc cứu chữa có khả năng nâng cao sinh mệnh cho mình. Giải thích duy nhất đó là Doãn Khoáng tự ném đi.

– Nhưng mà... cậu ấy sao phải làm vậy?

Bây giờ, Tăng Phi cảm thấy hơi mất hứng. Hẳn tốt bụng đưa tặng lại bị người ta ném đi như ném rác thế, đổi lại là ai cũng khó chịu.

Lê Sương Mộc nhìn lướt qua Vương Ninh, nói:

– Không biết, có lẽ cậu ấy không tin tưởng chúng ta, dù sao, cách làm lúc trước của chúng ta cũng hơi quá mức.

Tăng Phi lặng lẽ mở mắt, thờ dãi một hồi, nói:

– Cậu nói phải... lúc ấy chúng ta chỉ lo cho an toàn của bản thân, chẳng những cự tuyệt kế hoạch của cậu ấy mà còn định đưa cậu ấy ra làm bia đỡ đạn. Nếu như đổi lại là tôi...

Vương Ninh nghe thấy hàm ý trong lời nói của Lê Sương Mộc, cái gọi là “cách làm lúc trước của chúng ta cũng hơi quá mức” chỉ sợ là ám chỉ hắn đây. Nhưng mà Vương Ninh cũng rất tò mò, làm sao Lê Sương Mộc lại không tố giác trước mặt mọi người là hắn đã động tay động chân lên lựu đạn.

– Cậu ta muốn làm gì? – Nghi ngờ trong lòng Vương Ninh càng lúc càng lớn.

Lê Sương Mộc nói:

– Mặc kệ đi, trước mắt cứ tìm được cậu ta rồi nói. Nếu như giữa chúng ta thật sự tồn tại hiểu lầm, tốt nhất vẫn nên giải thích rõ ràng, oan gia nên giải không nên kết. Ở cái chỗ nguy hiểm này, nhiều một người bạn là ít đi một phần nguy hiểm. Ngay cả khi không thể trở thành bạn, ít nhất cũng đừng trở thành kẻ thù. Các cậu thấy sao?

Tăng Phi vô cùng đồng ý, gật đầu nói:

– Lê Sương Mộc nói rất đúng, hiểu lầm nên gỡ bỏ.

Vương Ninh gật đầu nhưng trong lòng hắn lại thầm khinh thường. “Lê Sương Mộc mày mà coi người khác làm bạn á? Thật đúng là buồn cười! Nếu tao

nhớ không nhầm, lúc trước tao còn nhận nhiệm vụ mày thuê, đi giết một thằng đã từng được mày gọi là bạn tốt... cái loại mày mà xứng nhắc tới hai chữ bạn bè?”

– Đi thôi, ong dẫn đường chỉ có tuổi thọ một tiếng đồng hồ, hiện tại đã qua nửa giờ rồi. – Lê Sương Mộc nói:

– Thời gian của chúng ta không còn nhiều.

Đám người Tăng Phi gạt đầu. Dần dần, thân ảnh năm người chìm vào trong bóng tối.

– Lê Sương Mộc, cậu nói xem... Doãn Khoáng có thể thành công không? Cậu ấy có thể đổi được con chó kia lấy T-Virus chứ?

Trên đường đi, Tăng Phi không nhận được cất tiếng hỏi:

– Tôi có cảm giác dường như Doãn Khoáng sẽ làm được. Khi này vừa đi vừa suy nghĩ, tôi thấy cậu ấy không hề đơn giản chút nào, hình như rất nhiều chuyện đều nằm trong tính toán của cậu ấy. Những suy luận lúc trước cậu ấy đưa ra đều vô cùng chính xác. Nếu như không phải chúng ta mai phục kỹ, đến khi đám lính kia tới, chỉ sợ đã bị giết sạch cả lũ.

Lúc này, Tiền Thiên Thiên rất ít nói cũng mở miệng:

– Nhưng... là... là Lê Sương Mộc vạch ra phương án phục kích mà.

Lê Sương Mộc nói:

– Tăng Phi nói rất đúng. Nếu không có phân tích trước đó của Doãn Khoáng, tôi cũng không thể vạch ra kế hoạch tác chiến nhanh như thế, nói không chừng, chúng ta còn chia ra khắp nơi để tìm kiếm con chó kia rồi cuối cùng bị đám lính giết hết sạch. Trong nhiệm vụ đó, công lao của Doãn Khoáng không thể bỏ qua.

Trong bóng tối, Tiền Thiên Thiên khẽ mím môi, lòng thầm tức giận. “Em đang biện giải cho anh cơ mà... tại sao lại để cho người khác cướp hết công lao.”

– Ừ, tôi cũng thấy thế! – Vương Ninh đột nhiên nói:

– Đáng tiếc, hiện giờ chúng ta còn đang hiểu lầm nhau, nếu không, lấy đầu óc của cậu ta, cộng thêm thân thủ của Lê Sương Mộc, cùng với khả năng bắn tỉa của Tăng Phi, như vậy thực lực tổ hợp sẽ vô cùng cường đại.

Lê Sương Mộc nói:

– Nếu chỉ hiểu lầm là tốt nhất, dù sao, hiểu lầm vẫn có thể giải thích rõ...

Nói xong, hắn lại nói:

– Lúc này tôi vừa đi vừa suy nghĩ, đột nhiên nghĩ tới một khả năng. Các cậu nói xem, liệu Doãn Khoáng có dùng con chó làm điều kiện, để cho người của công ty Umbrella tới đối phó với đám lính kia không.

Không đợi những người khác trả lời, Lê Sương Mộc lại nói:

– Điều khiến tôi lo lắng hơn đó là công ty Umbrella liệu có lợi dụng ngược lại đám lính tới để đối phó Doãn Khoáng không... Không, phải nói là tới đối phó với tất cả chúng ta không? Đây là điều tôi lo nhất! Mặc dù dọc đường đi chúng ta vẫn cẩn thận tránh né những camera thăm dò nhưng cả thành phố Raccoon này đều nằm trong sự quản chế của công ty Umbrella, muốn không bị phát hiện là hơi khó.

– A! Vậy... không phải chúng ta đang rất nguy hiểm sao? – Tiền Thiên Thiên kêu lên.

Vương Ninh nói:

– Tôi cảm thấy, kẻ gặp nguy hiểm có khi chỉ mình Doãn Khoáng thôi. Bởi vì cậu ta muốn giao dịch với công ty Umbrella cho nên sẽ lộ vị trí của mình, nói không chừng giờ này đã bị bắt rồi cũng nên. Còn chúng ta, chỉ là có khả năng thôi, nếu cẩn thận chút thì không có gì phải lo.

Vương Ninh đã sớm phá hủy cái máy phát tín hiệu cỡ nhỏ kia cho nên hắn căn bản không lo bị lộ. Chó nói tới việc bị máy camera theo dõi, với một sát thủ tiêu chuẩn như hắn, việc hành động bí mật là trụ cột trong cả chương trình học. Lê Sương Mộc lắc đầu nói:

– Đừng xem thường bất cứ người hoặc thế lực nào... nhất là công ty Umbrella! Đợi chút, nếu như chúng ta phát hiện ra hành tung của Doãn Khoáng, tạm thời đừng hành động thiếu suy nghĩ, cứ để xem cậu ta đang tính toán gì đã.

Tiền Thiên Thiên hỏi:

– Nếu như cậu ấy gặp nguy hiểm gì sao? Chúng ta... có cứu cậu ấy không?

Lê Sương Mộc trầm mặc một chút, nói:

– Cứ xem tình huống thế nào đã. Hiện tại, đầu óc tôi đang rất rối, aiz, chúng ta còn non nớt quá, tình huống bây giờ hòng bết cả. Càng nghĩ lại càng loạn, chỉ có thể đi từng bước mò từng bước thôi. Xem ra, muốn sống sót tốt ở cái “đại học” này, chúng ta phải sớm trưởng thành lên!

Bọn Vương Ninh gật đầu đồng ý.

Đúng lúc này, một ánh lửa chói mắt bốc lên ở những tòa nhà phía xa, lúc lâu sau mới bị màn đêm nhấn chìm.

Vài giây tiếp theo, tiếng nổ đinh tai nhức óc mới truyền tới, đùng đùng liên tiếp như tiếng người không lồ đánh trống.

Ánh lửa yếu ớt chiếu sáng con hẻm âm u, cả khuôn mặt kinh ngạc của đám người Lê Surong Mộc cũng trở nên rõ ràng hơn.

*

* *

– Mẹ kiếp, biết ngay là để hoàn thành cái nhiệm vụ phần thưởng cuối cùng này chẳng đơn giản gì mà! Đây là đợt Licker thứ mấy rồi không biết?

Trong một căn hầm ẩm ướt tối mờ, một tiếng nói đầy tức giận vang lên. Đường hầm quanh co, ánh sáng màu đỏ nhạt lóe lên, chiếu sáng vách tường hầm, sau đó bóng tối lại bao trùm tất cả.

Trong thời gian một cái chớp mắt khi tầng hầm bỗng nhiên sáng rực lên kia, bằng mắt người có thể nhìn thấy rõ chất lỏng đỏ sậm vừa xối lên tường gần như biến thành màu đen sì. Được thứ ánh sáng màu đỏ chiếu vào, cả căn hầm càng trở nên âm trầm tanh máu.

Rất rõ ràng, đây không phải dầu mà là máu, máu sau khi bị T-Virus lây lan. Nó có mùi hôi thối khiến người ta phát ốm và còn ẩn chứa virus độc hại nguy hiểm.

Ở một khúc quanh trong căn hầm, thân hình vạm vỡ cao gần hai mét của Hùng Bá đang đứng đó, gần như lấp kín lối đi. Trạch Nam đứng sau Hùng Bá lấy ra một cái túi chứa đầy những hạt màu đen. Hắn đưa cái túi đó cho Hùng Bá rồi nói:

– Đợt thứ năm, tổng cộng là ba mươi một con Licker, đợt sau đông gấp đôi đợt trước, đợt vừa rồi rõ ràng là Licker đã biến dị. Sao rồi to xác, cậu còn chống đỡ nổi không? – Câu nói cuối cùng, Trạch Nam dùng dụng cụ khá là hài hước.

Hùng Bá cầm lấy cái túi mà Trạch Nam đưa, nói một cách ghê tởm:

– Tôi không nuốt nổi cái món tôm lợm này nữa rồi.

Mặc dù nói vậy nhưng hắn vẫn vốc một nắm hạt đen kia rồi bỏ vào miệng, vừa nhai vừa lúng búng nói với Trạch Nam:

– Trạch Nam, cậu không thể nuôi cái con Hạt Từ của cậu gầy một chút, ít ruột một chút và nhiều thịt một chút được sao?

Trạch Nam nhún vai nói:

– Không! Tôi cũng đâu phải Cổ Sư hay Tuần Thú Sư, tôi chỉ là Hắc Ma Pháp Sư thôi. Có thể nuôi cây “Hắc Ma Hạt” đã là ân tứ của Hiệu Trưởng rồi, cho dù mùi vị kém cỏi một chút nhưng có thể bổ sung “huyết năng” cho cậu, cậu còn cần nhân cái gì nữa!

– Hừ! – Hùng Bá hừ một tiếng, nhổ bãi nước bọt trên đất, nói:

– Vừa rồi là Licker không biết lần sau có phải là Nemesis hay không nữa? Ngay cả năm hai chúng ta muốn hoàn thành nhiệm vụ này cũng thấy khó khăn chứ nói gì đến đám gà con năm nhất kia!

– Nhưng học trưởng Sùng Minh và học tỷ Không Minh đã hoàn thành nó! – Kỳ Văn nói.

– So sánh thế quái nào được? – Hùng Bá nói:

– Quên đi... mau chóng lên đường thôi, chỉ mong đường hầm này thật sự có thể dẫn chúng ta tới “Tổ Ong”, sau đó từ cửa ngầm của “Tổ Ong” đi ra ngoài thành phố Raccoon...

– Không phải mong mà nhất định sẽ như thế! – Kỳ Văn nói:

– Học trưởng Sùng Minh đã nói có thể thì chắc chắn sẽ được!

Hùng Bá nhún vai nói:

– Đi thôi... chỉ còn hai giờ, mong sao thời gian đủ dùng...

Nhưng mà trong tích tắc ba người cất bước, cả căn hầm đột nhiên rung lắc kịch liệt, giống như đang có trận động đất nào đó xảy ra. Trên vách tường hầm xuất hiện mấy vết nứt, bùn cát và nước đọng rơi từ đỉnh hầm xuống như mưa rào.

– Có chuyện gì vậy? – Hùng Bá kinh hãi hỏi.

Có phải động đất không, thế thì ba người bọn họ chết chắc! Tính toán một chút có thể thấy, bọn họ đang ở sâu 10m dưới lòng đất, nếu mà căn hầm này sập xuống, họ chỉ có thể là chết không kịp ngáp! Sắc mặt Trạch Nam sầm xuống, Hắc chỉ lên phía trên, nói:

– Không phải động đất, là do trên đỉnh đầu chúng ta đang có vụ nổ mạnh! Tôi đoán Alice và Nemesis Matt đã bắt đầu chiến đấu, chỉ có hai người họ mới tạo thành động tĩnh lớn như vậy.

Kỷ Văn gật đầu, nói:

– Ừ, chắc vậy. Thôi quan tâm tới họ làm quái gì, mình cứ làm tốt việc của mình là được!

– Ừ!

Vừa nói xong, ba người liền tăng tốc, biến mất trong bóng tối của căn hầm, tốc độ kia nhanh đến nỗi mắt thường không nhìn rõ được.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Tiến sĩ Isaac

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Doanh địa tạm thời của công ty Umbrella. Trong một căn lầu bình thường không có chút kỳ lạ nào.

– Computer không phải là thứ đáng tin tưởng đâu, tiến sĩ Ashford. – Tiến sĩ Isaac dùng vẻ mặt hài hước nhìn Ashford.

– Giao dịch với kẻ thù của công ty Umbrella tồn tại nguy hiểm rất lớn đấy.

Tiến sĩ Ashford ngồi trên xe lăn, mặt xanh tái, trên trán xuất hiện nhiều giọt mồ hôi lớn.

– Tôi chỉ cần con gái tôi thôi.

– Đúng đúng đúng, Ashford thân yêu của tôi, Chúa phù hộ cho ông, ông quả thật là một người cha tốt. – Isaac cười cười:

– Nhưng người kia không quan tâm tới con gái ông, trong mắt anh ta chỉ có địa vị, danh dự và tiền bạc.

– Cho nên tôi muốn dựa vào chính mình. – Mắt Ashford hơi nhòe đi, ông nhìn về phía Isaac đầy cầu khẩn.

– Cầu xin Chúa, Isaac, tôi chỉ muốn con gái tôi được bình an thôi, nó là một đứa bé đáng thương.

Isaac cười cười, vỗ vai Ashford, nói:

– Có một người rất dễ thương đã giúp tôi đúng lúc, tôi vô cùng thích... cho nên, tôi sẽ giúp ông, ông bạn cũ của tôi à.

– Giúp tôi?

– Đúng thế! Con người luôn đáng tin hơn máy móc, không phải sao? – Isaac nói:

– Tôi có quyền hạn cao nhất, có thể thông qua con đường bình thường tới cứu Angela bé bỏng. Tôi cam đoan với ông, con bé rất nhanh sẽ xuất hiện trước mặt ông, ngọt ngào gọi ông một tiếng “cha”.

– Tôi có thể tin nổi ông không? Isaac.

– Ông còn có thể tin ai nữa đây? – Isaac cười nói:

– Chỉ tôi mới có thể giúp ông thôi.

– Vậy, ông muốn tôi làm gì?

Ashford không ngốc, ông biết rõ Isaac là con người thế nào, hình dung một cách đơn giản thì chính là ác ma mang khuôn mặt tươi cười. Nhưng mà vì con gái, ông không ngại bán linh hồn mình cho quỷ dữ!

Phải biết rằng ông sở dĩ nghiên cứu ra T-Virus chính là vì muốn trị bệnh cho con gái mình! Từ đó có thể thấy ông yêu con gái mình như thế nào, không thể trách ông sai, chỉ trách ông đã bị đám người điên của công ty Umbrella lợi dụng. Isaac nói:

– Đơn giản cực, ông chỉ cần nhắc tay lên là xong ngay thôi. Tôi muốn ông và tôi cùng nghiên cứu T-Virus, phá giải cái đáp án thần kỳ kia, sáng tạo ra một thời đại mới. Ông và tôi, dĩ nhiên, tôi còn cần một chút máu của Angela xinh đẹp nữa, ừm, nếu như được ông cho phép.

Isaac rất hiểu Ashford, con gái là tất cả với ông ta. Nếu như Isaac chỉ cần thể hiện chút bất lợi nào với con gái của Ashford, không cần suy nghĩ cũng biết ông ta sẽ liều mạng ngay. Vào thời điểm máu chốt này, ông không muốn xuất hiện sự chia rẽ nội bộ.

Quả nhiên, Ashford cân nhắc một lát rồi nói:

– Được, tôi đáp ứng ông, chỉ cần ông chịu cứu con gái tôi, tôi có thể làm bất cứ chuyện gì cho ông, bất cứ chuyện gì!

– Lựa chọn sáng suốt! – Isaac cười đắc ý:

– Ông sẽ cảm thấy may mắn vì quyết định hôm nay. Được rồi, tiếp theo, chúng ta khởi công thôi.

Nói xong, Isaac đi đến bên chiếc computer, mười ngón tay bay múa, rất nhanh liền lợi dụng quyền hạn của mình tiến vào bộ máy chủ điều hành của công ty Umbrella, lấy thân phận “thành viên hội đồng quản trị” để ra lệnh cho một người!

– Tốt rồi, tiếp theo, chỉ cần tìm được cậu bé người Trung Quốc kia...

Không quan tâm tới ánh mắt kinh ngạc của Ashford, Isaac thuần thục thao tác trên computer, trên môi hắn nở nụ cười gian manh như cáo.

“Tạch!”

Isaac dùng sức ấn mạnh vào nút enter!

“Ring...”

Doãn Khoáng đang bố trí bẫy rập đột nhiên bị dọa cho sợ hết hồn, kêu lên một tiếng.

Giờ phút này, thần kinh toàn thân Doãn Khoáng gần như căng hết ra. Bởi vì hắn biết kẻ địch ẩn thân trong bóng tối tùy thời có thể nhảy ra, tặng hắn một viên đạn, kết thúc tính mạng hắn.

Hiện tại, Doãn Khoáng đang đánh cược.

Hắn cược công ty Umbrella sẽ lợi dụng đám lính kia để đối phó với hắn, cược công ty Umbrella sẽ động tay động chân vào đám vũ khí đưa cho hắn, cược cái bẫy của hắn sẽ dụ được họ tới đây. Sau đó, hắn sẽ dùng đám lựu đạn buộc chung một chỗ này nổ chết họ.

Tất cả mọi chuyện, cũng đều là đánh bạc.

Không phải Doãn Khoáng lớn mật, cũng không phải hắn ưa thích mấy trò mạo hiểm mà vì hắn đã bị buộc đến bước không còn đường lui.

Chỉ một “nhiệm vụ ẩn tàng” đã khiến hắn đắc tội với đám lính cùng hung cực ác kia, bọn chúng nhất định sẽ không bỏ qua. Có sự trợ giúp của công ty Umbrella, bọn chúng muốn tìm được Doãn Khoáng là chuyện rất dễ dàng, giết hắn lại càng không mất sức.

Từ vong đang bao phủ trên đỉnh đầu hắn.

Hơn nữa, quan hệ với đám người Lê Sương Mộc coi như tan vỡ rồi, thậm chí hắn còn phải lo lắng sau này sẽ bị bọn họ ám toán nữa. Nghĩ tới chuyện này, Doãn Khoáng vô cùng bất an, cho dù an toàn sống qua “cuộc thi nhập học” này nhưng sau đó thì sao? Nếu hắn không có bất cứ năng lực tự vệ nào thì làm sao có thể đối kháng với đám người Lê Sương Mộc đây?

Cho nên, mặc kệ thế nào, Doãn Khoáng chỉ có thể đánh cược một lần, thu được nguyên dịch T-Virus, hắn sẽ có 70% cơ hội đạt được cường hóa. Thành công, hắn có năng lực tự vệ, cuộc sống về sau sẽ dễ dàng hơn. Nhưng nếu quả thật bị rơi vào 30% thất bại còn lại kia, vì vậy mà mất đi 10 năm tuổi thọ, Doãn Khoáng quả thực không còn gì để nói...

Giờ khắc này, thần kinh đang căng thẳng của hắn suýt chút thì bị đứt đoạn bởi tiếng chuông điện thoại đột ngột kia. Hắn không bị dọa ngất mà chỉ hét lên một cái đã là giới rồi.

Cách chỗ Doãn Khoáng đứng không xa là một chiếc điện thoại di động, đột nhiên không hiểu sao lại vang lên tiếng chuông. Âm thanh “ting ring ring” vang lên trong con ngõ hẻm yên tĩnh, quý dị mà âm trầm.

Trán Doãn Khoáng túa mồ hôi lạnh.

Đương nhiên hắn không cho là trong thế giới “Resident Evil” sẽ có Sadako, vậy thì giải thích duy nhất chính là người của công ty Umbrella... tìm hắn!

(Sadako Yamamura, nhân vật phản diện trong bộ phim kinh dị “Ring” nổi tiếng của Nhật (được biết đến với cái tên hán việt là Trinh Tử). Hình tượng ma quái của nhân vật này là áo trắng, tóc dài xõa che kín mặt và đặc biệt là thích chui ra từ cái giếng hoặc cái tivi.)

“Bọn họ muốn làm gì?” Lửa giận dâng lên trong lòng Doãn Khoáng, hắn đi tới, cầm lấy chiếc Nokia kia, ấn vào nút trả lời.

– Mẹ nó, lại có chuyện quái gì thế?

– ...

Người bên kia điện thoại trầm mặc một chút, sau đó một tiếng nói trầm thấp khàn khàn truyền tới.

– Cậu bé Trung Quốc, xin hãy nói tiếng Anh đi, đây là nước Mỹ, không phải Trung Quốc.

Vừa nghe thấy tiếng nói này, Doãn Khoáng liền nhướn mày. “Không phải người lúc trước...”

Doãn Khoáng hít sâu một hơi, làm cho mình tỉnh táo lại rồi mới nói.

– Chào ông, xin hỏi có chuyện gì?

– Xin tự giới thiệu một chút, tôi là nghiên cứu viên cấp cao nhất của phân bộ Bắc Mỹ công ty Umbrella, cậu có thể gọi tôi là tiến sĩ Isaac.

– Xin lỗi, tôi...

Khoan đã, Isaac, tiến sĩ?

Doãn Khoáng đột nhiên hít vào một hơi lạnh. “Chẳng lẽ chính là ông tiến sĩ điên cuồng thực hiện ‘kế hoạch Alice’, cuối cùng còn biến thành ‘quái vật đột biến’ trong Resident Evil 3? Tại sao ông ta lại ở đây... chờ chút, mình nhớ hình như ông ta từng xuất hiện ở cuối Resident Evil 2... Chỉ là, ông ta cũng không ở thành phố Raccoon cơ mà, tại sao lại... Ông ta tìm mình làm gì? Chẳng lẽ...”

Isaac bên kia mặc kệ Doãn Khoáng đang suy nghĩ cái gì, tiếp tục nói:

– Chào cậu, cậu bé đến từ Trung Quốc. Mặc dù tôi rất hiếu kỳ tại sao cậu có thể xuất hiện tại thành phố Raccoon, bởi vì cục cảnh sát của thành phố không hề có hồ sơ tư liệu của cậu... Dĩ nhiên, điều này không quan trọng, quan trọng là từ bây giờ, quyền quản lý phân bộ tại thành phố Raccoon đã rơi vào tay tôi. Điều này có nghĩa là tôi sẽ thay quản lý trước tới giao dịch với cậu.

Doãn Khoáng trầm nghĩ trong lòng: “Quả nhiên là như vậy...”

Mặc dù Doãn Khoáng không có tâm tư để ý tới việc thay đổi nhân sự của công ty Umbrella nhưng vẫn không nhịn được hỏi:

– Người lúc trước nói chuyện với tôi đâu?

– Ôi thật bất hạnh, anh ta bị tình nghi tham ô, lạm dụng chức quyền, tổn hại tới lợi ích công ty cho nên phải bị đuổi việc... Đương nhiên muốn kiểm tra lại những việc anh ta làm còn cần một thời gian nữa nhưng cuối cùng rồi thì anh ta cũng nhận lấy trừng phạt thôi. Vậy thì, không bằng chúng ta nói tới chuyện với chú cún con đáng yêu kia đi.

Doãn Khoáng nói:

– Tôi có thể tin tưởng ông sao?

– Ha ha, cậu bé Trung Quốc ngây thơ, ít nhất thì cậu cũng không thể tin tưởng tổng quản lý tiền nhiệm kia. – Isaac cười nói:

– Có lẽ cậu còn không biết anh ta động tay động chân vào đám vũ khí gửi cho cậu. Giống như bây giờ, có một vệ tinh đang theo dõi cậu... mọi hành động của cậu đều nằm trong lòng bàn tay của anh ta. Mặc dù anh ta sắp bị người của tổng công ty tới bắt nhưng trước đó, cậu đã về với vòng tay của Chúa rồi.

– Tôi không tin Jesus. – Doãn Khoáng nói:

– Dựa vào cái gì mà tôi phải tin ông đây? Độ tin nhiệm của tôi với quý công ty đã hạ xuống mức thấp nhất rồi...

Isaac nói:

– Không không không, cậu thiếu niên Trung Quốc à... Cậu chỉ không tin nhiệm tổng quản lý tiền nhiệm thôi, chứ không phải công ty Umbrella. Hiện tại, cậu chỉ có thể tin tôi thôi. Tôi giúp cậu đánh lừa vệ tinh, đồng thời cho cậu tình báo chính xác. Hơn nữa, tôi còn có thể đưa cho cậu một liều T-Virus do chính tôi điều chế, ở chợ đen nó có giá 2 triệu đô la Mỹ. Còn việc cậu phải làm là giết chết đám lính kia, sau đó đưa con chó cho tôi. Dĩ nhiên, tôi có thể hứa hẹn đưa cậu an toàn rời khỏi thành phố Raccoon này... Tôi sẽ không dùng thủ đoạn nào đây, bởi vì tôi cần bản không cần phải làm thế. T-Virus của tôi ở chỗ này còn rất nhiều, chỉ cần cậu đảm bảo không thả T-Virus ra khắp nơi, cậu muốn bao nhiêu tôi sẽ cho cậu bấy nhiêu. Thành thực mà nói, con

chó kia của cậu rất hấp dẫn tôi, tôi nguyện ý trả mọi giá để lấy nó.

Không thể không nói, lời Isaac quả thật quá mê người, nghe rất thẳng thắn, khác hẳn với điệu bộ dối trá của tên tổng quản lý trước, rất có sức thuyết phục.

– Những tên lính kia đang cách chỗ cậu không xa, cậu phải mau quyết định đi, cậu bé Trung Quốc. – Isaac chậm rãi nói.

“Thế này gọi là gì đây? Người dưới mái hiên, không thể không cúi đầu?” Doãn Khoáng cười khở trong lòng một tiếng, sau đó nói:

– Ok, tôi đồng ý hợp tác với ông. Sau khi giết chết đám lính kia, ông hãy phái người tới đón tôi, hy vọng ông giữ lời.

– Hợp tác vui vẻ, cậu bé Trung Quốc đáng yêu. Đúng rồi, cậu đừng ngắt điện thoại vội, trợ thủ của tôi tùy thời cho cậu tin tức của đám lính kia, giúp cậu phục kích chúng. Còn những cái khác, cứ giao cho tôi đi.

– Được, hy vọng chúng ta hợp tác thuận lợi.

Thở dài một tiếng, Doãn Khoáng cười khở nói:

– Ngoài việc biết điều hợp tác với ông, tôi còn có thể làm gì đây?

Hắn vốn muốn dùng thiết bị định vị trong vũ khí làm mồi dụ để phục kích đám lính kia nhưng giờ kế hoạch đã vỡ vụn. Doãn Khoáng căn bản không nghĩ tới, tên “tổng quản lý tiền nhiệm” kia vì đối phó với hắn mà còn huy động cả vệ tinh của công ty Umbrella. Theo dõi chặt chẽ kiểu đó, Doãn Khoáng hắn còn lời gì để nói đây?

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Nổ chết chúng mày!

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Địa điểm: nóc tòa nhà thị chính phía Nam quảng trường Raccoon.

Thời gian: 03h37 phút New York.

Đứng trong dòng khí lưu lạnh băng trên mái nhà, Doãn Khoáng cảm thấy toàn thân như bị đông lạnh, run rẩy không thôi. Hắn mấp máy đôi môi khô khốc của mình, nói vào trong điện thoại:

– Isaac? Nếu như ông vẫn còn đó thì hãy nói cho tôi biết vị trí cụ thể của đám lính kia. – Vừa nói xong, Doãn Khoáng liền liếc mắt nhìn chùm lựu đạn được buộc thành chùm của mình.

Mười viên tất cả, được buộc chung một chỗ, uy lực nổ tung sinh ra sẽ khá là lớn! Doãn Khoáng thậm chí còn phỏng đoán, nếu như ném bó lựu đạn này xuống dưới chân Nemesis Matt thì chắc có thể nổ cho hắn rách da rách thịt, thậm chí trực tiếp nổ chết!

Dĩ nhiên, Doãn Khoáng chỉ nghĩ chơi thế thôi, nếu thật sự muốn đi đối phó với Matt, ngay việc làm sao để đưa chùm lựu đạn này tới gần hắn cũng là một nhiệm vụ bất khả thi!

Cho nên, trong tiềm thức Doãn Khoáng mặc dù có suy nghĩ thử đối phó với Nemesis Matt nhưng cho dù thế nào, hắn cũng không muốn gặp kẻ đó chút nào, tuyệt đối không muốn!

Chỉ là Doãn Khoáng nằm mơ cũng không ngờ tới, chỉ bởi vì sự lớn mật thậm chí có thể gọi là hành động lung tung của hắn đã khiến cho hướng đi của nội dung vở kịch thay đổi, cũng chính là thay đổi thế giới tương lai của “Resident Evil”. Cho nên, không biết là trừng phạt hay tặng thưởng, “Hiệu Trưởng” không gì không làm được kia đã đẩy gã học viên gà mờ vốn chỉ cần “sinh tồn trong năm tiếng” kia tới một tương lai không thể biết trước.

Tiến sĩ Isaac vốn là nhân vật phản diện trong “Resident Evil 3: Diệt Tuyệt” nhưng nay lại xuất hiện ở “Resident Evil 2: Ngày Tận Thế”. Hắn nở nụ cười cáo già của mình, bắt đầu chỉ đạo hướng đi của “Ngày Tận Thế”...

Ở đầu kia của chiếc điện thoại, Isaac lại nở nụ cười quen thuộc. Ánh sáng yếu ớt của chiếc máy tính chiếu rọi lên mặt ông ta.

– Cậu bé Trung Quốc đáng yêu, tôi vẫn ở đây. Hơn nữa, vừa rồi tôi đột nhiên nghĩ tới một phương pháp xử lý vô cùng tốt, có thể giúp cậu dễ dàng giết chết đám lính kia.

– Tôi muốn biết vị trí cụ thể của đám lính kia.

Doãn Khoáng thầm nghĩ muốn tự mình động thủ. Hắn tuyệt đối không muốn hoàn toàn giao tính mạng và thân thể của mình cho người khác.

– Ôi bất hạnh, bọn họ ở ngay gần phía dưới tòa nhà cậu đang đứng. Nếu như cậu hơi có dị động thôi, tôi nghĩ, bằng với tổ chất của họ, cậu sẽ bị phát hiện trước. Sau đó, hàng loạt viên đạn sẽ lao về phía cậu... ừm, có thể cậu sẽ trở thành một chiếc tổ ong đầy máu.

– Ông... Không phải ông nói rằng sẽ giúp tôi hay sao? – Doãn Khoáng tức giận ra trò, hắn nói:

– Tại sao bây giờ ông mới nói cho tôi biết rằng họ đã đến?

Isaac nói:

– Tinh táo nào cậu nhóc Trung Quốc, nóng nảy chỉ khiến cậu mất bình tĩnh thôi. Cậu phải bình tĩnh thì con mắt mới không bị che đậy, con đường phía trước mới có thể nhìn nhận một cách rõ ràng. Bây giờ, tôi dạy sẽ dạy cậu phải làm như thế nào cho đúng. Cậu yên tâm đi, chỉ cần cậu làm theo lời tôi nói, cậu nhất định có thể thành công giết hết tất cả bọn họ.

Doãn Khoáng hít sâu một hơi, gạt đầu nói:

– Vậy, bây giờ tôi nên làm thế nào?

Isaac nói:

– Bây giờ, đi xuống cầu thang thoát hiểm mặt bên của tòa nhà. Sau đó, cậu có thể thấy một tòa nhà ba tầng cách đó không xa, nó vô cùng bất mắt, bởi vì trong thành phố Raccoon toàn cao ốc này có rất ít tòa nhà nào như thế. Sau đó, cậu dùng tốc độ nhanh nhất để tiến vào tòa nhà đó. Dĩ nhiên, trước đó, cậu phải chủ động để lộ chỗ của cậu cho đám lính kia. Nói thật, đám lính kia cũng không tin nhiệm tổng quản lý tiền nhiệm đâu, cho nên cậu phải dùng bản thân làm mồi dụ.

Doãn Khoáng vừa nghe điện thoại vừa nghiêng chặt răng, đi tới bên mép tòa nhà, dọc theo cầu thang thoát hiểm lộ thiên để đi xuống. Bởi vì cầu thang làm bằng sắt cho nên hắn đi vô cùng chậm, vô cùng nhẹ, tận lực để mình không phát ra âm thanh nào. Chỉ là khi nghe Isaac nói Doãn Khoáng phải tự biến mình thành con mồi, hắn lại không nhịn được mà ngừng bước, nói:

– Dùng bản thân làm con mồi? Ông chắc là ông không đùa với tôi chứ?

– Cậu có quyền lựa chọn, hoặc là làm theo lời tôi nói, hoặc là chờ đợi thần chết gõ cửa. – Isaac nói:

– Nhưng nếu cậu lựa chọn việc ngồi đợi thần chết thì tôi hy vọng trước đó cậu hãy nói cho tôi biết chỗ giấu chú chó nhỏ kia. Kỳ tích của tạo hóa như thế không nên lãng phí, đó là một hành động vô cùng đáng xấu hổ.

– Được rồi! – Doãn Khoáng nói:

– Tôi đã thấy tòa nhà kia rồi. Tiếp theo thì sao? Tôi nên làm thế nào nữa?

– Không cần gấp, bọn họ chưa tìm được cậu ngay đâu. Tôi đã dụ họ tới một chỗ hơi xa một chút rồi. – Isaac nói:

– Trong lúc chờ đợi, tôi có thể kể cho cậu nghe một chút về lịch sử của thành phố Raccoon.

– Không có hứng!

– Nhưng nó liên quan đến tính mạng của cậu đấy, cậu bé Trung Quốc ạ. Cậu nên học cách kiên nhẫn đi!

“Chỉ sợ là tôi càng không kiên nhẫn thì ông càng cao hứng! Hừ, tốt nhất là ông đừng coi tôi là một kẻ ngốc!” Doãn Khoáng cười lạnh trong lòng, ngoài miệng lại nói:

– Tôi đang nghe!

Thế là Isaac liền nói:

– Cậu có biết vì sao công ty Umbrella chúng tôi lại chọn chỗ này để xây dựng chi nhánh không? Không phải vì nơi này bí mật, mà bởi vì nhiên liệu!

– Nhiên liệu?

– Đúng thế! Phía dưới thành phố Raccoon tồn tại một lượng khoáng sản khí thiên nhiên vô cùng lớn! Trữ lượng của nó, nếu nói một cách không khách khí thì khí thiên nhiên ở đây đủ cho cư dân Mỹ dùng tới nửa thế kỷ! Cậu có tưởng tượng được giá trị của nó không? Lúc đầu, nước Mỹ lấy việc sản xuất dầu hỏa làm chủ mạch kinh tế nhưng rồi lại bị ngành dầu hỏa Trung Đông đánh sâu vào, tổn thất rất khó thống kê. Mà công ty Umbrella chúng tôi cũng vì lần nâng giá dầu hỏa này ảnh hưởng, tổn thất thảm trọng. Vừa vặn lúc này, công ty chúng tôi lại phát hiện một mỏ khí thiên nhiên to lớn... Chi nhánh ở thành phố Raccoon đã được tạo dựng như thế. Thị trấn nhỏ bé năm đó nay đã thành thành phố lớn nhân khẩu mười vạn người, công lao của công ty Umbrella chúng tôi không thể bỏ qua.

Nói thật, Isaac tuân một trăm gang đại hải nhưng với vốn tiếng Anh ít ỏi, Trần Duệ chỉ hiểu đại khái.

– Nhưng bây giờ các ông lại phá hủy nó!

– No no no! Không phải chúng tôi, mà là do nhân tính tham lam! – Isaac nói:

– Giá tiền T-Virus ở chợ đen chắc cậu cũng biết, rất nhiều người nhìn vào mà thèm rỏ dãi. Cậu không phải là một trong số đó hay sao? Nếu không phải có người tham lam trộm T-Virus, rồi lại không cẩn thận làm virus phát tán thì tất cả mọi chuyện đã không xảy ra.

– Tiến sĩ, giờ không phải lúc thảo luận nhân tính.

– Tôi chỉ tốt bụng nhắc nhở cậu thôi, cậu bé Trung Quốc, T-Virus đáng sợ vượt qua tưởng tượng của cậu. Tôi hy vọng cậu sử dụng nó một cách cẩn thận, trừ khi cậu muốn cả nhân loại này bị hủy diệt. Ok, trở lại chuyện chính... tiếp lời kể vừa rồi, thành phố Raccoon bởi vì tài nguyên khí thiên nhiên mà trở nên phồn hoa. Cả thành phố đều có một đường ống khí thiên nhiên hoàn chỉnh, mà tòa nhà ba tầng kia là một trong số các kho hàng khí thiên nhiên của công ty Umbrella. Trong đó có một lượng lớn khí thiên nhiên được đóng van cẩn thận. Cho nên...

– Tôi hiểu rồi, ông muốn tôi dẫn họ qua đó, sau đó nổ chết cả lũ?

– Vô cùng chính xác!

– Tiến sĩ, ông coi tôi là thằng ngu đây hả? Nổ chết họ, vậy chẳng phải tôi cũng tử ọ luôn à?

– Ha ha, cậu quên rồi à, toàn thành phố Raccoon đều nằm trong tầm khống chế của công ty Umbrella. Những chỗ cần thiết đều có cài đặt hệ thống tự hủy. Cậu chỉ cần dụ họ vào đó, sau đó cài chương trình tự hủy rồi lại thoát ra khỏi bằng mật đạo là xong!

– Hệ thống tự hủy, công ty Umbrella các người là một lũ điên! Ở chỗ thành thị đông đúc thiết kế một kho hàng khí thiên nhiên, rồi sau đó lại thiết lập chương trình tự hủy, các ông muốn làm gì?

– Nếu cậu muốn biết... thì thử tự suy nghĩ đi... – Isaac cười nhạt.

– Thôi khỏi! – Doãn Khoáng nói:

– Nói cho tôi biết, đám lính kia giờ ở chỗ nào?

– Ở ngay bên trái cậu chứ đâu... –

– ...

Trong con hẻm tối mờ, một cao một thấp, bốn con mắt nhìn chăm chăm lẫn nhau. Ai cũng không nhúc nhích, không khí vô cùng quỷ dị.

Ngay sau đó...

– Đội trưởng, nó ở chỗ này!!

Morrie đột nhiên hét lớn một tiếng, sau đó nâng súng lên càn quét! (Thiên Mạc: Đọc đến chỗ này cứ thấy buồn cười...)

– Fuck! Tao muốn giết mày, Isaac!

Doãn Khoáng hét lớn một tiếng, bỏ chạy thục mạng. Trong chớp mắt hắn bỏ chạy, một loạt đạn điên cuồng bắn vào vị trí vừa rồi của Doãn Khoáng, đất đá văng tung tóe. Cũng may Doãn Khoáng đang đứng gần khúc quanh nếu không loạt đạn vừa rồi trút xuống, Doãn Khoáng đã sớm bị bắn thủng lỗ rồi. Nicolas, Rat, Fox vọt ra từ trong bóng tối, trên khuôn mặt lạnh lùng lan tràn sát khí.

– Nó đâu? – Rat hùng hổ nói:

– Tao nhất định phải nổ chết chúng nó!

– Đội trưởng, chỉ có một người. – Morrie nói:

– Tôi lo là có bảy!

Nicolas nói:

– Đuổi theo! Chỗ này chỉ có mình nó thôi!

Hắn cũng không nói tí mị, chỉ vội vã đuổi theo. Bởi vì Nicolas đã biết được tình báo thực tế từ công ty Umbrella, chỗ này chỉ có một người, còn những người khác thì không biết chạy đi nơi nào rồi. Nhưng mà Nicolas tính giải quyết tên trước mắt này đã, sau đó lại đi đối phó với những tên khác.

Hô lên một tiếng, Nicolas dẫn đầu chạy vào khúc quanh.

Đoàng đoàng đoàng!!

Tiếng sung vang lên liên tiếp.

– Mau đuổi theo! Không cho nó thoát! – Rat tức giận mắng chửi ầm lên, liều mạng đuổi theo.

– Fox, anh cảm thấy có gì đó không đúng...

– Không cần phải lo lắng. – Fox nói:

– Tin tưởng đội trưởng, anh ấy sẽ không sai. Đi thôi, đừng chậm trễ thời gian.

Còn Doãn Khoáng thì sao?

Vừa mới chui vào con hẻm nhỏ, hắn đã liều mạng chạy. Mới đi không tới mười bước, một viên đạn bay tới bắn vào chiếc xe ngay cạnh hắn, hoa lửa bắn ra vô cùng đẹp mắt. Hắn vội lặn người xuống, trốn ra sau một chiếc xe, sau đó bò qua đoạn trống rỗng rồi lại thực mạng chạy tiếp!

Đình đình đình!

Trong cơn mưa đạn, nếu như không phải nhờ có những chiếc xe chắn giữa đường thì Doãn Khoáng đã sớm chết mấy chục lần rồi.

“Chạy! Chạy! Chạy mau!”

Vẫn là cái lạnh khiến hắn hít thở không nổi kia! Doãn Khoáng cảm thấy mình như rơi vào hầm băng, cả người lạnh toát, không có một chút nhiệt độ nào... Đặc biệt là phần lưng, dường như có vô số kim châm ghim vào. Hắn cảm thấy chỉ một khắc sau, mưa đạn dày đặc kia sẽ găm vào lưng hắn, kết thúc tính mạng nhỏ bé này!

Răng Doãn Khoáng cắn chặt đến nỗi bờ môi phía dưới tóe máu. Hắn dùng mùi máu tanh nồng đó để kích thích bản thân, không ngừng tăng tốc, không ngừng liều mạng!

– Chết tiệt! Chết hết đi! Đại học đáng chết, Hiệu Trưởng đáng chết, tất cả đều đáng chết!

Doãn Khoáng càng nghĩ, lửa giận trong lòng càng tăng cao vùn vọt. Hắn phải cố gắng ngăn chặn ngọn lửa tức giận đó, bởi vì hắn biết một khi kích hoạt kỹ năng “Thú Hoang Tức Giận”, độ nhanh nhẹn của hắn sẽ bị giảm bớt. Tốc độ mà giảm thì hắn sẽ bị tử vong cắn đứt ngay!

“Tuyệt không được chết! Cho dù có khó khăn thế nào, mình cũng giãy dụa đến phút cuối cùng!”

Ở phía sau Doãn Khoáng, bốn tên lính mặc dù có tức giận nhưng không hề hoảng loạn, truy kích vội vàng nhưng vẫn giữ nguyên đội hình. Nicolas và Rat là chủ lực nổ súng còn Rat và Morrie vừa nổ súng vừa cảnh giới xung quanh, phòng bị những tay “đặc công Trung Quốc” khác đánh lên.

Ầm!

Một viên lựu đạn rơi cách Nicolas không xa, sau đó đột nhiên nổ tung. Sóng xung kích mạnh mẽ khiến bốn người phải tránh né lập tức.

– Mẹ kiếp! Nó có lựu đạn! – Rat nhả một miếng nước bọt:

– Dám chơi bom trước mặt tao à! Tao quyết định rồi, lát nữa tao sẽ chế mìn thành quả bom hình người! Tao nghĩ như vậy nhất định sẽ vô cùng đẹp.

Doãn Khoáng lại ném thêm một quả lựu đạn nữa về sau, ngay cả đầu cũng không dám quay lại nhìn một cái, tiếp tục chạy về phía trước!

Chạy! Chạy trốn chết!

Đây chính là việc duy nhất hắn cần phải làm bây giờ.

Bỏ vai hắn đột nhiên trúng một viên đạn... mặc kệ, chạy tiếp!

Nghiến răng, trừng mắt, nắm chặt quả đấm, chạy vội vã về khu nhà ba tầng!

Cuối cùng đã tới tòa nhà rồi...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Kẻ muốn chết

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Ầm!

Khí thiên nhiên có mật độ cao kia phóng thích ra uy năng cường đại, bao trùm những tòa nhà xung quanh vào ngọn lửa cuồng bạo. Cho dù là những dãy nhà cao tầng cũng bị năng lượng của nó hất tung lên rồi lật đổ trên mặt đất, kèm theo đó là những tiếng nổ vang tận trời.

Giống như một trận động đất cấp bảy!

Phía xa bốc lên một ngọn lửa cao chọc trời, cả người Doãn Khoáng rung lên vì chấn động truyền tới từ mặt đất, da còn cảm nhận được sức nóng do vụ nổ thổi tới. Khuôn mặt hắn được ánh sáng từ vụ nổ chiếu rọi, rõ ràng trên đó đang nở một nụ cười.

Nụ cười trút được gánh nặng sau khi thoát chết dần dần chuyển thành nụ cười lạnh... Có lẽ, chính bản thân Doãn Khoáng cũng không biết nụ cười của mình đã thay đổi...

Làm theo lời Isaac nói, Doãn Khoáng chịu đựng ba phát súng bắn, cuối cùng cũng vào được tòa nhà ba tầng kia. Sau đó, hắn theo chỉ dẫn của Isaac, cài đặt chương trình tự hủy.

Nhóm bốn người Nicolas vốn cũng cảm thấy tình huống dị thường nhưng vì tin vào tính báo sai lầm của tổng quản lý cho nên cả bốn vẫn xông vào tòa nhà ba tầng đó, cuối cùng bị khóa chặt trong đó, không ra được nữa.

Khi đó, Doãn Khoáng đã thông qua chỉ dẫn của Isaac, rời khỏi mặt đạo, đi đến một nơi cách hiện trường 200 mét. Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào nơi xa, lòng lặng lẽ đếm ngược.

Doãn Khoáng tính toán vô cùng chính xác.

Khi đến “2”, hắn đã không còn đếm thầm trong lòng nữa mà cắn răng, nhướn mày, trầm giọng thốt ra con số “1”!

Ngay sau đó, ánh lửa chói mắt chiếu sáng cả bầu trời của thành phố Raccoon...

Lúc tiếng ầm ầm nhỏ đi, ánh lửa nóng bỏng cũng rút lại, Doãn Khoáng rút cục cũng thở phào nhẹ nhõm, thân kinh căng thẳng được buông lỏng.

Đáng tiếc, Doãn Khoáng cũng không nhận được nhắc nhở nhắc nhở của “Hiệu Trưởng”. Nói cách khác, việc giết những “gã lính tinh nhuệ” kia, “Hiệu Trưởng” không định cho hắn phần thưởng. Doãn Khoáng không cho rằng bọn họ không chết, cho nên Doãn Khoáng nghĩ đây là do hắn không đích thân giết bọn họ mà chỉ hưởng lợi từ “nhân vật trong kịch bản” Isaac thôi.

Dựa theo lời Hùng Bá từng nói, “Hiệu Trưởng” vô cùng công bằng, hoặc có thể nói là vô cùng keo kiệt! Nếu là đồ của bạn thì nó sẽ là của bạn, còn không phải thì đừng mong mó tay vào!

– Hít!

Khi tinh thần đã thả lỏng, cơn đau nhức từ đầu vai, bắp đùi và hông lan xuống khiến sắc mặt Doãn Khoáng trắng bệch. Sốc chấn thương khiến cơ bắp hắn co rút lại, tứ chi đờ ra, cơ thể lao đảo một cái liền ngã ngối trên đất. Mô hôi lạnh toát ra toàn thân khiến bộ quần áo của Doãn Khoáng ướt sũng.

– Chết tiệt, biết thế đã không ném gói thuốc Cứu chữa hiệu quả nhanh kia đi... Lần sau nhất định cũng phải đổi một vài vật phẩm tăng máu.

Bởi vì bị súng bắn nên đạn vẫn còn lưu lại trong cơ thể, nếu không gấp đạn ra thì thương thế không thể nào khá lên được, băng cầm máu cũng mất tác dụng.

Doãn Khoáng nhìn cột sinh mệnh của mình, chỉ còn 5 điểm, trong lòng hắn không ngừng hồi hận.

Nhưng khi hắn vẫn còn đang méo mòi mặt bởi cơn đau thì một nòng súng lạnh như băng chìa vào gáy hắn. Đồng thời, mùi máu tanh hôi ở đâu đến tràn vào lỗ mũi Doãn Khoáng, kích thích khiến hắn muốn nôn khan!

Thực ra, ngay cả bản năng muốn nôn khan của hắn cũng bị nòng súng lạnh lẽo kia ép trở về.

Gần như trong chớp mắt, lông tơ cả người Doãn Khoáng đều dựng đứng lên.

Hắn muốn quay đầu lại nhìn xem ai đang chìa súng vào đầu mình. Nhưng mà hắn lại sợ hãi phát hiện cổ của hắn cứ cứng đờ lại, cho dù đầu óc hắn có hạ mệnh lệnh “quay đầu” như thế nào thì cái cổ cũng không chịu “quán triệt làm theo”.

– Bi ai thật sự không phải cái chết! Mà là khi người mơ ước được chết nhưng Chúa lại để người sống! Sống nhục nhã như con chó hoang...

Một người chậm rãi bước ra trước mặt Doãn Khoáng. Bóng dáng cao lớn của kẻ đó che hết tầm nhìn của Doãn Khoáng. Nòng súng lạnh băng kia chưa từng rời khỏi đầu hắn.

Doãn Khoáng có thể cảm nhận rõ sự lạnh lẽo của sắt thép truyền tới từ Thái Dương, sau đó rời đến giữa trán hắn.

Thì ra xúc cảm cái chết lại lạnh lẽo và cứng rắn như huyệt súng thế này!

Huyệt súng đẩy đẩy vào trán Doãn Khoáng, khiến hắn đau đớn phải ngẩng đầu lên.

Đập vào mắt là một trung niên nhân có bộ râu lún phún, thân hình cường tráng như hổ báo, cặp mắt lạnh lùng không chút tình cảm nào. Hoặc có thể nói, tình cảm của hắn đã hoàn toàn biến mất cùng với những đồng đội đã chết.

Hắn của bây giờ chỉ là một người báo thù!

Người đàn ông sống trên chiến trường này đã mất đi tất cả, người nhà của hắn, bạn bè của hắn.

Mà hiện tại, con người nếm đủ nỗi đau “mất đi” đó lại mặc nhiên không nhận được sự thương hại của Chúa. Hắn tiếp tục mất đi chiến hữu của mình! Những chiến hữu cùng hắn chiến đấu vào sinh ra tử, những chiến hữu cùng hắn bỏ ra khỏi vùng máu chiến trường, những chiến hữu đó đã chết sạch không còn một ai!

Hắn khát vọng được chết!

Đối với hắn, đó là một sự giải thoát. Sống... cứ phải mang gông cùm xiềng xích, nặng nề đến nỗi bờ vai rộng lớn của hắn không bao giờ được đứng thẳng!

Nicolas, người đàn ông cứng rắn như sắt thép đó dùng súng trong tay đẩy đầu Doãn Khoáng. Hai hàng nước mắt trong suốt chảy xuống, lấp lánh bởi ánh lửa gần xa.

Nước mắt... thật là nóng...

Nó nhỏ giọt trên tay Doãn Khoáng.

Nhất thời, trong lòng Doãn Khoáng lẫn lộn trăm vị. “Mình làm sai rồi sao... Mình sai rồi sao? Nhưng liệu có quan trọng không? Mình chỉ... mình chỉ muốn sống thôi mà. Chết... Sống... Sống!! Mình không muốn chết, mình phải sống! Cho nên mình mới giết họ!”

— Các anh mà không chết! Tôi sẽ phải chết!

Dần dần, ánh mắt Doãn Khoáng đã tụ lại, nhìn thẳng vào mắt Nicolas, không hề có sự do dự, không hề có sự né tránh.

— Anh đi con đường của các anh, tôi cũng đi con đường của tôi. Sống sót là tín niệm duy nhất! Sống sót là mục tiêu duy nhất!

Nicolas lặng lẽ nhìn Doãn Khoáng, bốn mắt nhìn nhau tới gần nửa phút.

Cạch!

Hoàn toàn ngoài dự đoán của Doãn Khoáng, Nicolas vút khẩu súng trong tay xuống đất, sau đó lui về sau mấy bước. Hắn rút thanh quân đao dắt ở chân ra ném xuống dưới chân Doãn Khoáng.

— Tao muốn chết, mà mày thì muốn sống! Giết chết tao, mày có thể sống sót! Giết chết mày, tao tiếp tục đeo trên lưng tội ác của mình...

Vừa nói xong, Nicolas lại rút ra một thanh quân đao khác, nắm chặt nó trong tay. Mũi đao lạnh lẽo chỉ về phía Doãn Khoáng, ánh sáng hắt ra khiến hắn hơi chói mắt.

— Chiến đấu đi! Sống... hoặc là chết...

Lúc này, Doãn Khoáng không có thời gian đi suy nghĩ làm sao Nicolas lại không bị nổ chết, ngược lại còn vô thanh vô thức vòng ra sau lưng hắn. Hắn càng không cách nào suy nghĩ làm sao gã đội trưởng đội lính này không nổ súng bắn chết hắn mà lại lựa chọn chiến đấu bằng vũ khí lạnh. Bởi vì hiện tại, suy nghĩ duy nhất của hắn là dùng thanh quân đao dưới chân này, chiến đấu với Nicolas.

Giết chết hắn... sẽ sống sót!

Mặc dù bây giờ, con đau từ ba chỗ bị thương vẫn không ngừng dấy vò thần kinh của Doãn Khoáng. Nhưng mà như thế thì sao chứ?

Đau đớn cho dù kịch liệt, da thịt cho dù bị xé rách đau đớn nhưng không giây phút nào Doãn Khoáng rõ một sự thật như bây giờ. Hắn còn sống! Bởi vì còn sống hắn mới có thể cảm nhận con đau như thế, mấy vết thương đó nói cho hắn hay, hắn vẫn chưa chết.

Bên cạnh đó, con đau xâm nhập toàn thân còn kích thích Doãn Khoáng, luôn nhắc nhở hắn mặc kệ có đau thế nào đi chăng nữa cũng phải sống sót trở về!

“Hắc hắc, hãy hưởng thụ cái cảm giác đau đớn này cho tốt đi, chỉ mong sau này cậu đừng mê luyện nó là được...”

Hùng Bá dường như từng nói câu này...

Khi đó, Doãn Khoáng căn bản không hiểu hàm nghĩa trong nó, lúc đấy hắn chỉ cho là Hùng Bá đang bù dọ đám tân sinh bọn hắn thôi. Nhưng mà hiện tại, hắn đột nhiên hiểu ra ẩn chứa sau những lời này là sợ hãi, bất lực, bị thương, tức giận, thù oán, điên cuồng, chết lặng, bất cam... thậm chí còn có... dư vị!

“Hưởng thụ cái cảm giác đau đớn này cho tốt đi, chỉ mong sau này cậu đừng mê luyến nó...”

Hai mắt sung huyết đỏ lừ của Doãn Khoáng nhìn chăm chăm vào Nicolas, hô hấp của hắn dần dồn dập. Tiếng thở hồng hộc như gió thổi, không biết là vì đau nhức hay là vì kích động, toàn thân hắn bắt đầu run rẩy, giống như một con thú hoang phát cuồng!

Sau một khắc, Doãn Khoáng mãnh liệt vươn tay, nắm chặt thanh quân đao trên đất, sau đó nhún mạnh chân một cái, giống như một con báo sẵn bị kích động vồ về phía con mồi...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Kẻ muốn chết (hạ)

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Hai mắt Doãn Khoáng lạnh lùng tựa hàn băng!

Hắn dùng hết sức lực toàn thân để chém một đao về phía cổ Nicolas.

Có thể nói, động tác của hắn vô cùng ngốc nghếch, hoàn toàn không có bất kỳ kỹ xảo đáng nói nào, thuần túy chỉ cậy mạnh lao tới. À không, thực ra sức mạnh của Doãn Khoáng chỉ có 3 điểm, như vậy cũng không tính là cậy mạnh, nói chính xác hơn thì nó là loại phương pháp lấy thương tổn đổi thương tổn, liều mạng chiến đấu.

Doãn Khoáng cũng tự biết rõ, nếu như dựa theo cách bình thường cho dù có cho hắn mười cái mạng, 100 điểm sinh mệnh thì cũng không đủ để liều với Nicolas.

Từ bé đến giờ, chưa từng học một chút kỹ xảo đánh nhau nào, mấy chiêu thức võ thuật đối với hắn căn bản như mây bay trên trời. Cho nên, nếu đã không thể công kích theo con đường bình thường, lựa chọn duy nhất của Doãn Khoáng chỉ có thể là liều mạng!

Tiến công! Tiến công! Lại tiến công!

Liều mạng, quyết chí không lùi, nói không chừng Doãn Khoáng còn có một chút đường sống. Nếu như hắn còn suy nghĩ làm sao để tránh né, đón đỡ, không cần nói cũng biết chỉ sau một đao, Doãn Khoáng sẽ đứt khoát trở về “đại học”.

Ở phía đối diện, Nicolas mặc dù có lòng muốn chết nhưng hắn là một gã chiến sĩ thiết huyết, tất nhiên phải có trách nhiệm của một chiến sĩ!

Chiến, toàn lực chiến đấu, vậy mới có thể thể hiện được giá trị của hắn.

Doãn Khoáng vung đao chém tới, Nicolas hắn thân kinh bách chiến rèn luyện ra bản lĩnh như bây giờ, làm sao lại không biết trong lòng Doãn Khoáng đang nghĩ gì.

Lấy mạng đổi mạng?

Nicolas căn bản không cần làm vậy.

Nicolas trò tay ra đao, “choeng” một tiếng, hai lưỡi đao va chạm trên không trung phát ra hoa lửa, chiếu sáng khuôn mặt lạnh lùng của hai người...

Chỉ sau một lần giao thủ, cánh tay cầm đao của Doãn Khoáng đã tê dại chết lặng, hở khẩu tràn đầy máu, thanh đao quân dụng suýt chút nữa rơi khỏi bàn tay.

Chỉ là Doãn Khoáng còn chưa kịp phản ứng thì một cơn đau đột nhiên truyền tới từ bụng, sau đó lan khắp toàn thân.

Ngay sau đó, hắn như một con điều đứt dây bay ra ngoài, ngã vật trên đất.

Chỉ một cú đá đã cắt đứt hai điểm sinh mệnh của Doãn Khoáng!

Vốn Doãn Khoáng cũng chỉ có 5 điểm sinh mệnh, giờ giảm xuống chỉ còn 3. Nếu như tính toán một chút là thấy, lực cú đá vừa rồi của Nicolas phải tới 4 điểm! Chỉ một cú đá đã như thế, còn lớn hơn cả điểm sức mạnh của Doãn Khoáng. Không khó để tưởng tượng, nếu như Nicolas thật sự dùng hết sức... Doãn Khoáng chắc chắn sẽ hồi thành.

“Chờ đã... Toàn lực? 4 điểm sức mạnh? Không thể nào! Ngay cả thằng Ngụy Minh kia cũng có những 8 điểm sức mạnh, không có đạo lý nào mà gã lính tinh nhuệ này chỉ có ít sức mạnh như thế... Là anh ta không dùng hết sức... hay là anh ta căn bản không thể dùng toàn lực?”

Trong ánh lửa, đôi mắt Doãn Khoáng không khỏi lóe sáng!

Máu!?

Bây giờ, Doãn Khoáng mới phát hiện ra trên mặt đất rõ ràng có một bãi máu lớn, máu màu đỏ tươi nóng hổi hiển nhiên là vừa mới chảy ra. Máu này không phải của Doãn Khoáng, vậy thì...

“Tại sao anh ta cứ luôn phải đứng đối mặt với mình, chẳng lẽ...”

Ánh mắt lợi hại đảo qua, quả nhiên từ góc độ này Doãn Khoáng vừa hay nhìn thấy một giọt máu nhỏ xuống từ sau lưng Nicolas, rơi xuống mặt đất tạo thành một đóa huyết hoa tuyệt đẹp.

Trong mắt Doãn Khoáng, đóa huyết hoa kia thực sự vô cùng chói mắt.

“Anh ta bị thương! Đúng thế, nhất định là như vậy! Vụ nổ kịch liệt như thế, anh ta có thể trốn thoát nhưng làm sao lại không tổn thương gì cho được! Trời đang giúp ta, hiện tại ai trụ được lâu thì người đó thắng!”

Nghĩ tới đây, Doãn Khoáng bò dậy, nắm chặt thanh đao, lần nữa đánh về gã lính kia.

Tại sao còn muốn đánh nữa? Không phải nói để xem ai trụ được lâu hơn sao?

Nếu như Doãn Khoáng thật sự làm thế thì hẳn cách cái chết không xa nữa.

Có thể tưởng tượng một chút, có một con sói bị thương đang đứng trước mặt bạn, nếu bạn lựa chọn giăng co với nó, ý đồ muốn trì hoãn thời gian, đợi cho sói này chảy hết máu mà chết thì con sói kia tuyệt đối sẽ không cho bạn toại nguyện đâu. Trước khi chết, nó sẽ điên cuồng nhào về phía bạn, dùng hàm răng bén nhọn của nó để xé nát bạn ra. Nhưng nếu như bạn lựa chọn chạy trốn, bị cắn chết vẫn là kết cục cuối cùng.

Cho nên, bạn chỉ có thể xông tới dùng hết sức của mình để giết chết con sói đó! Cho dù không nắm chắc phần thắng thì bạn cũng phải làm như thế, bởi vì đây là hy vọng sống duy nhất của bạn!

Hiện tại, Nicolas chính là con sói bị thương đó!

— Mày phát hiện ra rồi à?

Nâng thanh đao quân lên đỡ đòn, Nicolas nghe răng trợn mắt nhìn thẳng vào Doãn Khoáng.

— Không sai, tao đang bị thương, hơn nữa còn bị thương vô cùng nặng.

Doãn Khoáng bị sức mạnh khổng lồ của Nicolas đẩy lùi về sau, gần như đứng không vững. Hắn rất muốn buông tay để đâm nhau với Nicolas nhưng hắn biết quả đâm của mình tuyệt đối không cách nào tổn thương gã lính tinh nhuệ này. Cái hắn có thể dựa vào chỉ có thanh đao quân dụng này thôi, cho nên dù có thế nào thì hắn cũng sẽ không buông thanh đao này ra.

“Rầm” một tiếng, Doãn Khoáng bị Nicolas đẩy mạnh vào vách tường. Vết thương sau lưng do súng bắn giờ lại bị va chạm nhất thời đau đớn không thôi. Đầu óc ong ong, hình ảnh trước mắt hoa lên lúc sáng lúc tối, nếu không phải có cổ chấp niệm vô cùng mãnh liệt chống đỡ thì chắc Doãn Khoáng đã ngất rồi.

Lại giảm thêm 1 điểm sinh mệnh!

— Cái chết... đang tới gần... — Thanh âm khàn khàn của Nicolas vang lên bên tai Doãn Khoáng.

— Không!! Tại sao lại... muốn chết? Tao muốn sống... muốn sống!!

Doãn Khoáng rít những từ đó qua kẽ răng, đầu hắn lao tới chọi thẳng vào đầu Nicolas.

Hai người cách nhau quá gần, hơn nữa Doãn Khoáng còn ra tay vô cùng đột nhiên, cho nên hai cái đầu đập thật mạnh vào nhau!

Bốp!

Máu tươi văng khắp nơi.

Doãn Khoáng cảm thấy bản thân như bị điện cao thế đánh trúng, cả người tê dại. Nhưng bết bát hơn là cơn đau tập kích khiến đầu óc hắn choáng váng,

cái loại cảm giác này cứ như hấn bị một cái búa lớn đập thẳng vào đầu, lại giống như có một bàn tay to khỏe đang bóp óc hấn. Tư vị này... không cách nào nói rõ!

Sinh mệnh lại giảm 1 điểm.

Cả hai chạm vào nhau, chính ngay Nicolas cũng phải kêu lên một cách đau đớn, sức mạnh trên thanh quân đao nháy mắt bị triệt tiêu.

Nhắc nhở: bạn tạo thành 3 điểm thương tổn lên đội trưởng đội lính tinh nhuệ Nicolas. Thương tổn ở đầu đặc thù cho nên được tính là xuyên phòng ngự, thương tổn thực tế là 3 điểm.

Nhắc nhở: đội trưởng đội lính đánh thuê Nicolas rơi vào trạng thái choáng váng trong 2 giây.

Những lời nhắc nhở vang lên, chỉ là hiện tại Doãn Khoáng căn bản không có tâm tư đi nghe mấy lời “nhắc nhở” đó. Hiện tại hấn chỉ muốn xông lên giết chết Nicolas thôi!

Nhắc nhở: do điểm sinh mệnh của bạn thấp hơn 10%, kỹ năng “Chịu Đựng Khổ Nhọc” đã được phát động, miễn dịch hiệu quả choáng váng, 2 giây miễn dịch thương tổn, 2 giây sau thương tổn gấp bội.

Nhắc nhở: kỹ năng “Thú Hoang Tức Giận” phát động, lực lượng +2, phòng ngự +1, nhanh nhẹ -2, trí lực -3.

Chú ý: bởi vì điểm sinh mệnh của bạn quá thấp cho nên sau khi hiệu quả “Thú Hoang Tức Giận” biến mất, bạn sẽ lâm vào trạng thái tê liệt trong 30 phút.

– Chết đi!!

Doãn Khoáng gào lên một tiếng, bất chấp tất cả xông lên như một thằng điên. Hấn lên gối vào giữa háng Nicolas.

– A...

Nicolas kêu lên một tiếng thảm thiết, toàn thân đau nhức lập tức kéo hấn ra khỏi con choáng váng.

Gần như theo bản năng, Nicolas co chân lại, ngã về phía sau. Nhưng mà là một chiến sĩ có kinh nghiệm chiến đấu vô cùng phong phú, trong tích tắc khi bản thân ngã xuống, hai tay hấn đã nắm chặt áo Doãn Khoáng, cùng kéo đối thủ ngã xuống với mình. Cả hai ngã trên đất, đồng thời, thanh đao quân dụng kia đâm vào vai phải Doãn Khoáng...

Hiện tại đã qua 1 giây...

Nhưng mà không biết là do hiệu quả của “Phù Hộ Thần Bì” và “Bùa hộ mệnh Táo Quân” phát động khiến vận thế của Doãn Khoáng đã tăng thêm 3 điểm hay là do Chúa thực sự không phù hộ cho Nicolas. Chỗ mặt đất hấn ngã xuống có một viên đá nhọn, Nicolas vừa ngã xuống, viên đá đã đâm vào lưng.

Trong chớp mắt đó, đau đớn ập tới khiến sắc mặt đỏ lừ do kích động của Nicolas đã biến thành trắng bệch ngay lập tức.

Phần lưng của hấn do vụ nổ vừa rồi vốn đã bị thương máu me be bét, giờ lại bị một viên đá đập thẳng vào cột sống, gần như khiến khớp xương chệch hẳn ra, Nicolas đã mất năng lực phản kháng.

Nhưng mà công kích của Doãn Khoáng vẫn tiếp tục!

Tê liệt 30 phút đồng hồ, sau khi miễn dịch thương tổn sẽ bị thương tổn gấp bội... những cái đó kích thích Doãn Khoáng gần như mất lý trí. Nếu như không giết chết Nicolas trong vòng 2 giây, Doãn Khoáng hấn sẽ phải chết!

Đây là sự điên cuồng trước khi chết!

Một đao vào xương quai xanh...

Lại một đao vào thẳng cổ họng...

Lại thêm một đao nữa đâm thẳng vào ngực, máu của Nicolas phọt ra nhòe đỏ mặt Doãn Khoáng, che cả tầm nhìn của hấn. Doãn Khoáng hiện tại đang bị trừ 3 điểm trí lực do trạng thái “Thú Hoang Tức Giận”, cho nên mấy đao tiếp theo khi tầm mắt bị máu che mắt đã không còn vào chỗ yếu hại nữa.

Nhưng như thế đã là đủ rồi...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Lấy được T-Virus!

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Doanh địa tạm thời của công ty Umbrella.

– Tiến sĩ Isaac, tôi cần một lời giải thích!

Tổng quản lý mang vẻ mặt lo lắng đứng trước Isaac, hai tay nắm chặt đặt ở dưới bụng, dường như đang đè nén cơn giận ghê gớm nào đó. Sau lưng tổng quản lý là hai nhân viên bảo vệ thân hình cao lớn rắn chắc!

Tiến sĩ Isaac vuốt phẳng chiếc áo khoác trắng của mình, trên khuôn mặt lại nở nụ cười cáo già quen thuộc. Hắn nói:

– Mr. Ken, tôi nghĩ anh nhầm rồi, anh không có quyền đòi tôi giải thích.

Ken chính là tên của tổng quản lý kia.

Nhưng mà kể từ khi hắn lên chức vụ này, mọi người đều cung kính mà gọi hắn là “tổng quản lý”, dần dần chính hắn cũng quen với xưng hô này, rất nhiều người đã quên tên hắn.

Nhưng Isaac lại nhớ rõ cái tên này, hơn nữa còn gọi rất tự nhiên.

Tổng quản lý chi nhánh Raccoon cũng chính là Mr. Ken có sắc mặt âm trầm này cất tiếng nói rất lạnh lẽo:

– Thật đáng tiếc, tiến sĩ Isaac, mặc dù ông là tài sản quý giá của công ty nhưng tôi chỉ có thể từ bỏ ông mà thôi. Hiện tại tôi tuyên bố, bởi vì tiến sĩ Isaac bị nghi ngờ là gián điệp của công ty đối địch, nguy hại tới lợi ích của công ty, dựa theo điều lệ công ty phải bắt giữ ngay! Lập tức thi hành!

Isaac nhếch mép cười nói:

– Đây cũng là lời tôi muốn nói. Nhưng mà người bị bắt không phải là tôi mà là anh đây, Mr. Ken thân mến!

Nói xong, hắn rút một tờ giấy A4 từ trong ngực ra, phía trên có chỉ chút những dòng chữ tiếng Anh, còn cả hình huy hiệu đỏ trắng xen kẽ nhau của công ty Umbrella.

– Tổng bộ công ty mới phát thông báo thay đổi nhân sự. Bắt đầu từ bây giờ, tôi sẽ tiếp nhận công việc của Mr. Ken, trở thành tổng quản lý mới tại chi nhánh thành phố Raccoon.

Sau đó, hắn lại rút ra một tờ giấy khác cũng có logo của công ty.

– Đây là lệnh của cấp trên. Mr. Ken bị tình nghi lạm dụng chức quyền, tham ô tài sản công ty, một mình tự nghiên cứu G-Virus thể tiến hóa của T-Virus, làm trái với lệnh cấm cấp SSS của công ty. Hiện bắt giam, tùy thời có thể áp dụng quyền sử bắn.

Sắc mặt Tổng quản lý Ken biến đổi. Hắn đoạt lấy hai tờ giấy A4 kia, đợi khi xem xong, mặt hắn đã cắt không còn một giọt máu.

– Giờ thì, hai anh bảo vệ xin hãy làm một nhân viên trung thực, các anh sẽ không chống lại lệnh của cấp trên chứ?

Hai gã cơ bắp sau lưng Ken kinh ngạc một chút, sau đó bước lên một bước, kìm chặt hai vai Mr. Ken vẫn còn đang ngờ ngạc kia lên.

– Bỏ tay ra! Tôi sẽ tự đi! – Ken mạnh mẽ giãy ra khỏi tay của hai gã bảo vệ, sau đó nhìn thẳng vào mắt Isaac.

– Isaac, ông sẽ gặp báo ứng. Người nghiên cứu G là ông chứ không phải tôi. – Dường như biết mọi chuyện đã không thể cứu vãn, Ken cũng không giải thích quá nhiều, chỉ nói:

– T-Virus giờ vẫn chưa hoàn thiện, đồ điên nhà ông lại đi nghiên cứu G. Cái thứ mà Chúa nghiêm cấm kia... Tin tôi đi, Isaac, ông sẽ gặp báo ứng thôi! Ông cho rằng cấp trên không biết gì sao? Hừ! Tổng công ty đã tiến hành điều tra ông rồi!

Isaac nhún vai nói:

– Lúc trước tôi cũng rất lo lắng nhưng mà hiện tại thì hết rồi! Chúa cũng đứng về phía tôi, người đã tặng tôi một cậu bé Trung Quốc rất thú vị. Mượn tay cậu ta, tôi đã xóa hết tất cả dấu vết. “Tổ điều tra” cũng đừng mơ phát hiện ra cái gì.

(Chú thích: Trong film có một chiếc trực thăng đậu trên nóc tòa thị chính, là chiếc trực thăng cuối cùng mà nhân vật chính ngồi. Tôi coi nó là chuyên cơ của “tổ điều tra” Umbrella.)

Ý cười trên khuôn mặt của Isaac dần mất đi, hắn nói bằng một giọng điệu hưng phấn:

– Hai mươi năm sau, lúc một ông lão chuẩn bị chết vì bệnh tim đã được cứu sống khỏi tay thần chết nhờ một loại thuốc. Và người phát minh loại thuốc

này chính là tôi, Isaac... Đây là khoa học, đây là hy vọng! Trong mắt anh chỉ có tiền bạc và quyền lợi, vĩnh viễn không thể hiểu được ý nghĩa của nó.

Ken ngăn người vì ý nghĩ điên cuồng của Isaac, sau đó lẳng lặng nói:

– Tôi chờ ông ở chỗ quỷ Satan!

Tiếp đó, hắn ta bị hai người bảo vệ kia mang đi.

– Nhìn thấy chưa Ashford, hiện tại ông yên tâm rồi chứ? – Isaac nói với tiến sĩ Ashford ở phía sau:

– Hiện tại tôi đã là tổng quản lý, con gái ông sẽ rất nhanh ở bên ông thôi, không lâu nữa đâu!

Lạ là tiến sĩ Ashford không hề tỏ ra vui mừng chút nào. Ông chỉ lạnh lùng nhìn Isaac, nói:

– Anh ta nói thật sao? Ông đang nghiên cứu G?

Sắc mặt Isaac cứng đờ, sau đó ông ta nói:

– Tiến sĩ... tôi nghĩ ông quan tâm tới con gái mình hơn.

– Ông và tôi sẽ cùng xuống địa ngục!

Nói xong, Ashford xoay bánh xe lăn, đi tới trước màn hình máy tính.

– Các cậu nhìn kia! Doãn Khoáng ở bên kia!

Tăng Phi thấp giọng nói, chỉ tay về chỗ con đường phía xa. Ánh lửa khá yếu ớt nhưng nhờ thị lực trời sinh nhạy bén của lính bắn tỉa, Tăng Phi vẫn dễ dàng nhìn thấy Doãn Khoáng mà cả bọn tìm kiếm đang nằm trên đất.

Bên cạnh Doãn Khoáng cũng đang nằm một người, không rõ sống chết.

– Suyt! – Vương Ninh vội vã che miệng Tăng Phi lại, sau đó chỉ vào một góc âm u gần chỗ đó, nhỏ giọng nói:

– Bên kia có người!

Thấy Tăng Phi gật đầu, Vương Ninh mới bỏ tay ra.

Lê Sương Mộc và Tiền Thiên Thiên kinh ngạc nhìn Vương Ninh. Nhưng mà bọn họ lựa chọn tin tưởng hắn, nghĩ lại thì Vương Ninh cũng không thể tự đứng bốc phét bịa chuyện được.

Quả nhiên, dưới cái nhìn soi mói của bốn người, hai kẻ mặc đồng phục bảo vệ của công ty Umbrella, tay cầm súng, bước từng bước tới gần Doãn Khoáng. Còn Doãn Khoáng thì đang nằm im như chết, căn bản không hề phát hiện ra hai kẻ vừa xuất hiện.

Tăng Phi vội vàng nắm chặt khẩu AWM, nạp đạn vào súng.

– Cậu làm gì thế? – Vương Ninh nhìn chăm chăm Tăng Phi, cất tiếng hỏi. Đồng thời, tay hắn cũng đề lại khẩu súng của Tăng Phi.

– Cứu người chứ làm gì. – Tăng Phi đẩy tay của Vương Ninh ra nhưng không bỏ ra được, chỉ đành nói:

– Cậu không thấy Doãn Khoáng đang gặp nguy hiểm sao?

Vương Ninh nói:

– Tình hình giờ còn chưa rõ, cậu mà tùy tiện nổ súng ngược lại thành hại người. Cậu nhìn kia, nếu như hai người của công ty Umbrella thật sự muốn hại Doãn Khoáng thì đã trực tiếp nổ súng rồi, sao phải tới xem xét làm gì?

Lê Sương Mộc cũng quay đầu lại nói:

– Đúng thế, tốt nhất là chúng ta cứ im lặng theo dõi. Hơn nữa, nếu chúng ta tùy ý ra tay, nói không chừng còn đưa tới càng nhiều người của công ty Umbrella hơn. Chưa nói tới việc có cứu được người không, riêng bản thân mình cũng có thể mất mạng.

Rốt cục thì bản tính con người cũng là xu lợi tránh hại.

Cho dù là Tăng Phi, sau phút xúc động nhất thời, hắn cũng suy nghĩ cẩn thận lại. Hắn nhìn Doãn Khoáng đang nằm ở kia, thấy lời của bọn Vương Ninh và Lê Sương Mộc cũng có lý, chẳng qua trong lòng hắn vẫn âm thầm cầu nguyện cho Doãn Khoáng. “Chỉ mong cậu ta không có chuyện gì.”

Lúc này, Doãn Khoáng đang rơi vào trạng thái tê liệt.

Ngoại trừ sự tuyệt vọng khi không điều khiển được cơ thể, hắn còn cảm thụ sự đau đớn không thể miêu tả nổi bằng ngôn ngữ. Nếu như không có bản tính quật cường và dã tính trời sinh của trai miền núi, chỉ sợ Doãn Khoáng đã sớm ngất đi rồi.

Giờ hắn đâu còn hơi sức đi để ý đến đội viên đội bảo vệ công ty Umbrella chứ!

Tiếng “cộp cộp” nặng nề của đế giày cao su gõ vào nền đường nhựa vang lên rất chỉnh tề, biểu hiện rằng hai đội viên kia đã được võ trang đầy đủ.

Doãn Khoáng vẫn nằm im ở đó, không có bất kỳ một động tác nào.

Cho đến khi một cái bóng đen cao lớn xuất hiện trước mặt hắn. Một người khác thì ngồi xổm xuống, thô lỗ lật người Doãn Khoáng lại. Đau đớn quá lâu khiến Doãn Khoáng chết lặng, hắn chỉ khó nhọc mở mắt ra, nhìn gã đàn ông đội mũ chống đạn ở trước mắt.

– Thằng này sống dai thật, đã bị thương như vậy rồi mà vẫn không chết. – Một âm thanh truyền ra từ sau chiếc mũ, giọng nói khá trầm.

Một thanh âm khác vang lên:

– Mau cho nó một liều đi. Nó mà chết thì chúng ta cũng không báo cáo được. Tao không muốn bị gã điên kia lôi đi làm thí nghiệm.

Tiếp đó, Doãn Khoáng cảm thấy cổ mình đột nhiên nhói lên một cái, một dòng chất lỏng mát mẻ chảy vào cơ thể.

Nhắc nhở: bạn đang dùng thuốc chữa trị đặc chế dạng tế bào T88 của công ty Umbrella.

Nhắc nhở: điểm sinh mệnh của bạn đang tăng, mỗi phút khôi phục 1 điểm cho tới khi đầy.

Nhắc nhở: vì bạn đang ở trong trạng thái tê liệt, thuốc chữa trị dạng tế bào không thể chữa trị hoàn toàn, bạn lâm vào trạng thái suy yếu.

Nhắc nhở: thuộc tính trụ cột của bạn đều trở về 1 điểm, kéo dài 30 phút.

Bất kể như thế nào, sau khi nhận được mấy cái “nhắc nhở” kia, Doãn Khoáng vẫn thờ phào một hơi, thầm nghĩ: “Xem ra Isaac tạm thời sẽ không làm gì mình... 30 phút, 1 điểm thuộc tính... Ài...”

Lúc này, gã bảo vệ có thanh âm trầm trầm kia lại cất tiếng:

– Ê, thằng nhóc Trung Quốc, con chó ở chỗ nào?

Doãn Khoáng miễn cưỡng mở mắt ra, mặc dù tinh thần còn chưa tỉnh táo nhưng lý trí đã hoàn toàn khôi phục:

– Đưa T-Virus cho tôi... chờ tôi rồi đi rồi tôi sẽ nói... cho Isaac!

Hai gã bảo vệ quay ra nhìn nhau. Một lúc lâu sau, một gã lấy ra một chiếc hộp kim loại màu xám bạc, đặt nó trước mặt Doãn Khoáng.

– Tao biết người Trung Quốc chúng mày rất giữ chữ tín... Nhưng nếu như mày thất tín, tao sẽ thay mặt Chúa tặng mày một viên đạn!

– Tôi không tin Jesus... – Doãn Khoáng cười nói:

– Bởi vì tôi là người Trung Quốc... cho nên ông hoàn toàn có thể tin tôi!

– Mày chắc hiện tại trạng thái của mày bình thường chứ?

– Tôi rất khỏe! – Doãn Khoáng nói:

– Các ông có thể đi. Báo cho Isaac, 5 phút sau hãy gọi điện cho tôi... Ngoài ra, hãy để lại một khẩu súng cho tôi...

– Chúa phù hộ cho mày, đừng để bị zombie ăn!

Gã bảo vệ còn lại lấy một khẩu súng ra, gắn ống hãm thanh rồi đặt nó lên người Doãn Khoáng, sau đó nói với người kia:

– Chúng ta đi thôi!

Tiếng bước chân ngày càng xa, trái tim treo lơ lửng của Doãn Khoáng rốt cục cũng rơi xuống.

Bây giờ, điểm sinh mệnh của hắn đã khôi phục về 3, miễn cưỡng có thể đứng lên.

Khi hắn thấy thi thể của Nicolas ở cách đó không xa, ánh mắt vốn sáng ngời dần âm đạm...

- Tại sao... Sống có gì không tốt? Anh có thể rời khỏi nơi này cơ mà... sau đó sẽ đi đến một nơi thật xa! Sống có gì không tốt?
- Kề gách vác tội nghiệt trên lưng, sống là một loại chịu tội, chết mới thật sự là giải thoát... Chúng tôi là những con người bị Chúa vứt bỏ...
- Chúa cái mẹ gì, chó má... Miễn là được sống, cái gì cũng có thể!
- Cậu không hiểu... có lẽ rồi cũng có một ngày, khi cậu sống một mối, cậu sẽ hiểu được... Cái chết thật ra lại là sự giải thoát tốt nhất... Bọn họ đang đợi tôi...
- Cậu nhóc... Trung Quốc... hãy cố sống... đi!

Bàn tay to lớn mạnh mẽ từng đánh Doãn Khoáng kia rốt cục cũng buông ra...

Thanh đao quân dụng cắm vào trái tim hắn!

- Nicolas... anh là một người đàn ông đáng tôn kính, một chiến sĩ chân chính! Nhưng mà... anh lại là một thằng hèn...

Doãn Khoáng tự lẩm bẩm một mình.

Dần dần, ánh mắt của Doãn Khoáng lại tập trung lên chiếc hộp kim loại màu xám bạc kia, chính giữa trên nắp cái hộp có hình logo trắng đỏ đan xen của công ty Umbrella.

Mở nó ra, Doãn Khoáng nhận được nhắc nhở.

Vật phẩm: nguyên dịch T-Virus tinh khiết 100%.

Giới thiệu: đây là nguyên dịch T-Virus do Trưởng nghiên cứu viên chi nhánh Bắc Mỹ tiến sĩ Isaac của công ty Umbrella tự mình chế tạo. Đây là tác phẩm đặc ý nhất của Isaac, có lẽ cũng là tác phẩm cuối cùng của ông ta cho nên giá trị liên thành.

Bình xét cấp bậc: vật phẩm duy nhất trên thế gian!

Hiệu quả:

“Học viên tay mơ” sử dụng có 45% đạt được cường hóa biến dị T-Virus, 30% đạt được cường hóa T-Virus hoàn mỹ, 25% biến dị thành sinh vật không biết!

“Học viên cấp cao” sử dụng có 70% cơ hội đạt được cường hóa T-Virus, 50% cơ hội đạt được cường hóa T-Virus hoàn mỹ, không có tác dụng phụ!

Tìm một chỗ đập nát nó, trả nợ cho vô số người mất mạng vì nó! (Đây là một hiệu quả có thể hình dung bằng từ “rỉ máu”).

Chú ý: hiệu quả cường hóa chỉ có tác dụng với “sinh viên đại học”!

Đánh giá: cho dù là dân cò bạc máu liều nhất cũng không lựa chọn dùng loại đồ vật này.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Lấy được T-Virus! (hạ)

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

“Hãy...”

Doãn Khoáng nâng cái hộp kim loại kia lên quá đỉnh đầu. Mặt kim loại sáng bóng chiết xạ ánh sáng của ngọn lửa làm khuôn mặt Doãn Khoáng nhuộm màu đỏ bừng, con mắt chưa bao giờ sáng ngời như vậy. Trong đêm tối, trông chúng càng giống như hai ngọn đèn chỉ đường.

Hắn mạnh mẽ thở ra một hơi, giống như muốn ép toàn bộ không khí trong khoang phổi ra ngoài. Sau đó, hắn kê chiếc hộp kim loại lạnh như băng kia bên môi mình, hôn lấy hôn để lên nó.

– Rốt cục... rốt cục cũng lấy được! Ha ha ha... rốt cục cũng lấy được rồi!

Dù sao thì vẫn là một thanh niên chưa tới hai mươi tuổi, trong lúc nhất thời, Doãn Khoáng không thể kìm nén nổi hưng phấn, kích động bật cười sang sảng. Bộ dáng kia giống như một thằng ăn mày đột nhiên vấp phải cục đô la trên đường đời tấp nập, đứng là phát lên sau một đêm!

Giờ phút này, Doãn Khoáng thật sự có cái cảm giác nhà giàu mới nổi đấy.

Những chuyện khác, hắn không vội nghĩ, cho dù tiêm thứ này vào có thể trở thành một quái vật không biết tên, thậm chí còn trực tiếp chết luôn, hắn cũng không bận khoăn. Lúc này trong mắt hắn chỉ có vật phẩm trong tay, nguyên dịch T-Virus do hắn liều mạng mới kiếm được.

Doãn Khoáng cười như điên đại suốt hai phút đồng hồ, cười cho tới khi hết sức rồi mới ngừng lại ho khan. Bây giờ hắn mới tỉnh táo lại được một chút.

Mặc dù cơ thể vẫn còn rất chi chít vết thương nhưng có lẽ vì đã được tiêm thuốc chữa trị, cũng có lẽ vì Doãn Khoáng đã quen với nỗi đau cắt da cắt thịt, bất chấp mọi khó khăn, hắn vẫn đứng dậy.

Hắn đặt nguyên dịch T-Virus vào cột vật phẩm... Đột nhiên, ánh mắt hắn nhìn vào một thứ ở trên cột vật phẩm... chân mày hơi nhíu lại.

– Thôi... cứ dùng T cho an toàn...

Doãn Khoáng thờ dãi cảm khái rồi khom lưng nhặt khẩu súng trên mặt đất lên. Hắn cảnh giác nhìn xung quanh, sắc mặt trở nên rất khó coi.

Thì ra vụ nổ vừa rồi tạo tiếng động quá lớn, ánh lửa ngất trời, cho nên khó tránh khỏi sẽ thu hút một lượng lớn zombie tới đây. Bởi vì Doãn Khoáng và Nicolas giằng co khá lâu cho nên đến bây giờ, rất nhiều zombie đã tràn vào quảng trường Raccoon.

Đổi mắt nhìn lại, chút ánh lửa yếu ớt trong đêm đen có thể khiến Doãn Khoáng nhìn thấy rất nhiều những cái đầu đang chấp chøren di động về phía này, tất cả đều là zombie. Mặc dù tốc độ của chúng rất chậm nhưng sự hấp dẫn của thịt tươi khiến nhịp bước của chúng vô cùng kiên định. Có một ít zombie đặc thù còn cất bước chạy chậm tới đây.

Mùi hôi thối nồng nặc từ xa truyền tới khiến Doãn Khoáng suýt chút thì nôn mửa!

“Đáng chết! Phải rời khỏi chỗ này thôi, nếu trì hoãn nữa là bị bọn zombie này gặm hết luôn cả xương!” Doãn Khoáng nghĩ thầm trong lòng, sau đó tập tễnh chạy vào trong một con hẻm nhỏ, phút sau đã không thấy bóng dáng...

– Vương Ninh... cậu muốn làm gì?

Lê Sương Mộc dán chặt lưng vào tường, đầu ngửa lên nhưng mắt lại nhìn xuống. Trên khuôn mặt tuấn tú không hề có sự kinh hoàng hay sợ hãi nào, thậm chí nó còn phẳng lặng như mặt hồ không gió.

Tại sao lại phải ngửa đầu?

Bởi vì trên cổ hắn đang có một lưỡi dao găm đen nhánh, lạnh lẽo như băng. Da cổ của Lê Sương Mộc đã bị rách, một giọt máu đỏ dọc theo lưỡi dao chảy xuống, nhỏ lên mặt đất.

Người nắm con dao này chính là Vương Ninh với nụ cười lạnh nhạt. Vương Ninh nói:

– Tao chẳng muốn gì cả... chỉ muốn tính sổ với mày thôi!

– Tính sổ?

– Không sai, tính sổ!

– Tôi không nhớ rằng mình đã thiếu cậu cái gì... Thậm chí, trước kia tôi còn không quen biết cậu, tại sao lại muốn tính sổ với tôi? – Lê Sương Mộc bình tĩnh nói:

– Hơn nữa, cho dù thật sự có chuyện thì cậu định tính sổ thế này sao?

– Nếu mày có thể vờ tay phải của mày ra, sau đó ném khẩu Desert Eagle xuống đất, có lẽ chúng ta có thể ngồi xuống, từ từ tính sổ. Dĩ nhiên, tao tin tao có thể cầm “Nanh Sói” của tao vào cổ mày trước khi mày nổ súng.

Lê Sương Mộc thân nhiên nhìn Vương Ninh một cái, chậm rãi đưa tay phải ra, ném khẩu súng xuống đất.

– Giờ được rồi chứ?

Vương Ninh nhún vai, thu con dao găm màu đen kia lại, cắt giọng mỉa mai:

– Làm sớm đi có phải bớt phiền không?

Lê Sương Mộc rút một chiếc khăn ra ấn vào vết thương chỗ cổ, liếc mắt nhìn Tăng Phi và Tiền Thiên Thiên đang nằm trên đất.

– Cậu làm gì bọn họ rồi?

– Ô hô! Lê đại thiếu gia có lòng tốt từ bao giờ thế? – Vương Ninh xoay con dao găm trong tay, nói:

– Yên tâm đi, tao chỉ cho chúng ngu chút thôi, mặc dù khi tỉnh dậy sẽ quên một số chuyện nhưng cũng sẽ không có vấn đề gì.

Lê Sương Mộc nói:

– Nói đi! Cậu muốn gì?

– Tao muốn “Giọt máu trái tim” này đang giữ. – Vương Ninh nhìn thẳng vào Lê Sương Mộc, nói:

– Ngoài ra, coi như tao thiếu mày một món nợ ân tình.

Lê Sương Mộc cau mày, nói:

– Không phải cậu có một phần rồi sao? Hơn nữa, trên tay cậu còn không có nguyên dịch T... Cậu!?

Đột nhiên, Lê Sương Mộc nghĩ tới cái gì đó, mặt liền biến sắc:

– Vương Ninh, cậu đừng khiến tôi coi thường cậu!

– Ô hô hô! – Vương Ninh cất tiếng cười khà ồ, nói:

– Lê đại thiếu gia xem thường tao? Liệu tao có nên cảm thấy vinh hạnh hay không nhỉ?

– Chỉ một món nợ của cậu, còn không đáng để tôi đưa ra Giọt máu trái tim hi hữu này. – Lê Sương Mộc nói.

– Mày còn nhớ Chu Thông Diệu không? – Vương Ninh nở nụ cười giả tạo, nhìn Lê Sương Mộc.

– Chu...

Giờ phút này, sắc mặt của Lê Sương Mộc rốt cục cũng thay đổi. Mặc dù nó chỉ chợt lóe lên rồi biến mất nhưng vẫn là biến đổi.

– Chính tay tao giết nó! – Vương Ninh nói:

– Nhiệm vụ này ban bố ở “Liên minh Sát Thủ” do tao nhận. Nhưng mà mày còn chưa trả tiền thù lao cho tao. Đây chính là cái tao muốn tính sổ với mày. Tao nghĩ, đường đường là cậu chủ nhà họ Lê sẽ không chơi quỵt nợ chứ?

Lê Sương Mộc liếc mắt nhìn Vương Ninh, nói:

– Chứng cứ!

Vương Ninh cười một tiếng, sau đó nói:

– Là Lê Sương Mộc cho mày đến giết tao đúng không... tao biết tao biết... là thằng đó, nhất định là nó...

Thanh âm Vương Ninh đột nhiên thay đổi, biến thành giọng nói của một người khác. Hắn không chỉ bắt chước âm thanh của kẻ đó mà còn bắt chước cả thần thái sợ sệt kia nữa, chỉ duy có nụ cười mỉa vẫn còn ở trên môi. Về mặt kia có tuyệt vọng, có thống khổ, có oán hận, cũng có giải thoát...

– Được! – Khóe miệng Lê Sương Mộc co giật hai cái, về mặt tuấn tú kia dường như vì đè nén điều gì đó mà trở nên đặc biệt âm trầm.

– Mày muốn “Giọt máu trái tim”, tao cho mày!

Lê Sương Mộc vươn tay, một chiếc bình thủy tinh nhỏ xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Dưới ánh sáng yếu ớt, Vương Ninh có thể nhìn thấy trong bình có chứa dung dịch chất lỏng đỏ lờm. Đó chính là phần thưởng của nhiệm vụ ẩn tang, Giọt máu trái tim của chó dẫn đường Mary!

– Rất tốt! Tao thiếu mày một món nợ ân tình. – Vương Ninh lấy cái bình kia, nói:

– Trong tương lai, mày sẽ cảm thấy may mắn vì quyết định ngày hôm nay.

Lê Sương Mộc lạnh lùng cười một tiếng, chậm chạp nói:

– Món nợ ân tình của một sát thủ... Hừ hừ, mày đừng đâm một dao sau lưng tao là tao đã cảm ơn trời đất rồi!

Vương Ninh chẳng thèm để ý tới lời châm chọc của Lê Sương Mộc, chỉ nói:

- Giao dịch vui vẻ! Được rồi, tạm biệt nhé, hẹn gặp lại ở “đại học”.
- Khoan đã! – Lê Sương Mộc nói:
- Vương Ninh, nể mặt quen biết nhau, tao cho mày một lời khuyên.
- Xin rửa tai lắng nghe.

Lê Sương Mộc nói:

- Tốt nhất là mày đừng có đắc tội với Doãn Khoáng. Nếu không, tương lai mày nhất định sẽ hối hận, nhớ kỹ lời tao nói hôm nay.

Vương Ninh nhú mày, sau đó lại giãn ra, nói:

- Mày quả là vô cùng xem trọng thằng đấy!

Nói xong, Vương Ninh chạy khỏi con hẻm, lấy tốc độ cực nhanh xuyên qua con phố, đuổi vào cái ngõ Doãn Khoáng vừa đi.

Lê Sương Mộc nhìn Tăng Phi và Tiền Thiên Thiên nằm trên đất, trong mắt có sự giãy dụa.

Tiếng gào thét của zombie càng ngày càng gần, bây giờ rồi đi vẫn còn kịp. Chẳng qua nếu mang theo hai người cùng đi, ngay cả Lê Sương Mộc có sức mạnh hơn người thường cũng phải mệt nhọc không ít.

Nhưng mà nếu để họ lại ở chỗ này, Lê Sương Mộc thật sự...

- Thôi vậy thôi vậy, dù sao cũng từng là đồng đội. Hai người chưa từng phụ tôi, tôi cũng không muốn phụ hai người...

Lê Sương Mộc lẩm bẩm tự nói rồi vác Tiền Thiên Thiên lên vai.

- Mẹ nó chứ! Cái con này trông nhỏ nhỏ xinh xinh mà nặng thế... được cái xúc cảm không tệ...

Đến khi nhìn tới Tăng Phi, Lê Sương Mộc thật sự cảm thấy mình quá xui xẻo.

- Đợi về đến “đại học”, hai người nợ tôi 100 điểm phí vận chuyển, ăn đéo gì mà nặng thế không biết, đúng là hai con lợn!

Tức giận chửi rủa mấy câu nhưng hắn vẫn nâng Tăng Phi lên, chạy chậm vào trong ngõ tối.

- Mong là đừng gặp phải zombie... nếu không, tôi thật sự phải ném hai người đi đấy!

- Alo... tiền sĩ Isaac?

- Rốt cục thì cậu cũng nhắc máy, tôi cứ nghĩ cậu sẽ lơ hện cơ, cậu bé Trung Quốc. – Tiếng cười khê của Isaac truyền tới từ đầu dây bên kia.

Hiển nhiên, lời Isaac ý là mặc dù hắn có nghĩ tới chuyện Doãn Khoáng “ăn bánh không trả tiền” nhưng cũng không quá mức lo lắng, bởi vì tất cả hành động của Doãn Khoáng đều nằm trong lòng bàn tay hắn!

Doãn Khoáng nói:

- Ông nên tin tưởng chữ tín của người Trung Quốc.
- Vậy thì, người Trung Quốc thành tín... – Isaac nói:
- Cậu có hài lòng với món quà nhỏ tôi đã đưa không? Thành thật mà nói thì đây là tác phẩm cuối cùng của tôi rồi, cho nên lúc điều chế tôi đã rất dụng tâm.
- Tác phẩm cuối cùng? – Doãn Khoáng hỏi:
- Chẳng lẽ ông phải từ chức?
- Ha ha, không ngờ người Trung Quốc cũng có tính hài hước như thế. Phúc lợi của công ty Umbrella rất cao, mỗi tháng còn có ngày nghỉ cố định, công việc tốt như thế làm sao có thể nghỉ được chứ.

Doãn Khoáng nhú mày. Nghe giọng của Isaac có vẻ thật bình tĩnh, còn nói về phúc lợi công ty Umbrella với mình, hắn muốn làm gì?

Doãn Khoáng cũng không muốn lãng nhăng nhiều, nói thẳng:

– Tiến sĩ, cũng tới lúc tôi trả thù lao rồi. Con chó kia được giấu dưới mặt đất căn nhà tôi vừa đứng. Tôi nhét nó trong tủ lạnh, rất dễ tìm thấy.

– Được, hợp tác vui vẻ, cậu bé Trung Quốc... Đúng rồi, cậu có muốn tôi hộ tống cậu ra khỏi thành phố Raccoon không? Giống như ước định lúc trước của chúng ta.

– Chân thành cảm ơn, không cần! – Doãn Khoáng ước gì cách người công ty Umbrella càng xa càng tốt.

Isaac nói:

– Thế thì tiếc thật! Chúc cậu may mắn, cậu nhóc Trung Quốc.

Cúp điện thoại, Doãn Khoáng liền tiện tay ném nó vào thùng rác, sau đó tiếp tục vịn vách tường bước đi...

Chỉ là mới bước đi được vài bước, hắn liền cảm thấy một thứ lợi khí lạnh lạnh chạm vào cổ mình, chỉ cần hắn tiếp tục bước tới thì sẽ đứt khoát bị trở về “đại học” ngay!

Đồng thời, kèm theo lưỡi dao kia còn là một luồng hơi thở dường như đã từng quen thuộc.

Giờ phút này, ngay cả việc nuốt nước bọt Doãn Khoáng cũng không dám. Bởi vì chỉ cần nuốt xuống thì cổ họng hắn sẽ chuyển động, chuyển động là sẽ chạm vào lưỡi dao lạnh lẽo kia!

– Đưa T-Virus đây! – Một âm thanh quen thuộc vang lên từ phía sau lưng, tiếng nói lạnh lùng chẳng có chút tình cảm nào.

– Lê Sương Mộc?

Doãn Khoáng mở to mắt, vẻ mặt thật không thể nào tin nổi... Chỉ là sau một khắc, niềm bi thương dâng lên không thể xua tan nổi!

– Tại sao tao phải đưa cho mày? Đây là thứ tao dùng mạng để đổi lấy, tại sao tao phải làm thế?

Âm thanh Doãn Khoáng đè nén sự tức giận, hai mắt hắn đã đỏ ngầu, vô cùng dữ tợn.

Doãn Khoáng trước nay chưa từng hận ai cái gì nhưng hôm nay nỗi hận ấy lại dâng lên, bốc cao ngùn ngụt trong lòng, gần như đã cắt nuốt hết lý trí của hắn.

– Tao khuyên mày đừng nên hành động thiếu suy nghĩ!

– Mày muốn giết thì cứ giết mẹ nó đi! Cùng lắm thì mất mười năm tuổi thọ, muốn T-Virus của tao à, nằm mơ đi!

Lửa giận của Doãn Khoáng bị sự lạnh lẽo của lưỡi dao kia đè nén xuống, đầu óc bình tĩnh trở lại.

– Ha! – Người sau lưng cất tiếng cười khinh thường, nói:

– Tao có thể lặng lẽ giết mày một lần thì có thể giết mày lần thứ hai... lần thứ ba... Nhưng mà, tao rất nghi ngờ, mày có lần thứ hai hay lần thứ ba để cho tao giết không... Tao nghi ngờ không sai chứ?

– Mày...

– Tao đã suy nghĩ rất lâu, tại sao mày nhất định phải đi đối đầu với đám lính kia, tại sao nhất định phải lấy được T-Virus... Ha ha, cuối cùng tao cũng nghĩ ra. Tao đoán, chắc là tuổi thọ mày vô cùng ít ỏi. Mày luôn luôn cảm nhận được uy hiếp từ cái chết, cho nên mày bất chấp tất cả để lấy bằng được T-Virus, muốn có được biến dị T. Mày nói đi, tao đoán đúng hay sai?

– ...

– Không trả lời? Ha ha, thế thì tao đoán đúng rồi! – Thanh âm sau lưng biến thành tiếng cười lạnh:

– Cho dù mày lấy được T-Virus thì thế nào, mày cho là cái thân thể yếu ớt của mày có thể phát huy sự thần kỳ của T-Virus được mấy phần? Điểm khởi đầu của mày quá thấp, ngay cả có được biến dị T thì cũng chỉ tăng cường thể chất của mày thôi... Cho dù tiềm lực trưởng thành của mày là vô hạn nhưng mày có thể bảo đảm trước khi mày lớn mạnh, mày có thể trốn khỏi lưỡi dao của tao không, hả? Thứ kia để mày dùng đúng là lãng phí của trời.

Dần dần, cái trán của Doãn Khoáng thấm đẫm mồ hôi lạnh, từng giọt chảy xuống dọc theo khuôn mặt hắn.

– Cho nên... lựa chọn sáng suốt là giao T-Virus ra. Tao có thể phát huy uy lực T-Virus đến mức lớn nhất. Tao bảo đảm, trong tương lai vào lúc nguy hiểm tao có thể bảo vệ mày ba lần. Mày xem, khoản giao dịch này thế nào?

Tên “Lê Sương Mộc” kia thần nhiên nói:

– Dĩ nhiên, mày cũng có thể lựa chọn cự tuyệt. Như vậy, để báo đáp, tao sẽ giết mày ba lần... Chỉ mong mày có thể trốn thoát được ba lần!

– Quyền lựa chọn... nằm trong tay mày rồi nhá!

Một lúc lâu sau, Doãn Khoáng mới giờ lên cánh tay nặng nề như đeo chì của mình, nói:

– Lê Sương Mộc... Mày nhất định sẽ phải hối hận! Mỗi thù hôm nay, ngày sau, tao nhất định trả gấp bội!

Trên tay Doãn Khoáng rõ ràng là “nguyên dịch T-Virus” kia. Cái thùng màu xám bạc tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

– Lựa chọn sáng suốt lắm, bạn học Doãn Khoáng...

“Lê Sương Mộc” ở sau lưng cười khê.

– Chúng ta sẽ gặp lại ở “đại học”...

– Mày...

Máu tươi chảy ra từ động mạch chủ, cả thân hình Doãn Khoáng dựa vào vách tường, từ từ trượt xuống...

Nhắc nhở: bạn bị vỡ động mạch chủ, sinh mệnh về 0...

Nhắc nhở: sau 5 giây, bạn sẽ về “đại học”.

Nhắc nhở: “Học viên tay mơ” Doãn Khoáng, kiểm tra lần này...

P/S: Hù, bắt ngờ chưa:)) Đúng kiểu tuyệt tình lật lọng dạng tiểu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: G! Sống lại!

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Trong con hẻm tối mờ, trên mặt đất bẩn thỉu, một cơ thể đang nằm bồng chột run rẩy, đôi mắt tròn to tràn đầy sự phẫn nộ, bất cam, oán hận, thống khổ, bi thương...

Máu tươi vẫn tiếp tục chảy ra từ cổ, phát ra tiếng “róc rách” rất quái dị. Máu tươi vẫn còn bốc hơi nóng nhanh chóng lan ra thành một vũng lớn đỏ lòm trên mặt đất.

“Thật đáng thương! Liều chết để cướp đoạt... cuối cùng vẫn là hai bàn tay trắng...”

“Rốt cục... thì vẫn phải chết!”

“Không cam lòng... chỉ có cơ hội chết một lần... nếu cứ tiếp tục như vậy thì sẽ chết thật mất, thực sự không cam lòng!”

“T-Virus... T-Virus cực khổ lắm mới lấy được!”

“Ha ha, Vương Ninh... mày cho là mày giả giọng Lê Sương Mộc thì tao sẽ không biết là mày làm sao... buồn cười...”

“Cho dù tao chết... tao cũng phải xem thường mày... Mày cứ chờ đấy, cứ chờ đấy...”

“Rồi sẽ có một ngày, tao cũng cắt đứt cổ mày, để mày chảy máu tới chết, để mày cảm nhận cái nhục của tao ngày hôm nay, cảm nhận nỗi hận thù tao từng nếm trải!”

Hàm răng cắn nghiền vào nhau kêu ken két... nhưng mà máu mất đi quá nhiều, sức lực của hắn dần trôi đi, đến cuối cùng, hắn thậm chí còn không đủ sức nghiền răng nữa.

Giây phút hấp hối, Doãn Khoáng dùng hết sức mình cắn nát môi, tự nếm thử mùi vị máu tươi chảy ra, không ngờ lại ngọt đến vậy. “Vương Ninh, có một ngày tao sẽ nếm thử máu của mày, xem nó có vị thế nào!”

Đầu óc càng ngày càng nặng, thân thể càng ngày càng nhẹ. Doãn Khoáng không còn cảm thấy bất kỳ chút đau đớn nào, hắn chỉ cảm thấy mình đang bay lên. Không, là thăng lên mới đúng, giống như một hạt bồ công anh bị gió thổi đi, chấp chới trong gió, càng ngày càng xa, càng ngày càng cao...

Doãn Khoáng như nhìn thấy mẹ mình... chỗ này cây cối xanh um, ruộng đồng tươi tốt. Bà ngồi trên đồng cỏ đại bên đồng, nụ cười tươi như hoa nở. “Con trai của mẹ đã về rồi đấy à...”

Bố... bàn tay thô ráp đang cầm cuốc, từng nhát từng nhát cuốc bùn đất. Ông vừa cuốc đất vừa bỏ hạt giống trong túi vào đất rồi lấy chân đẩy bùn đất lên phía trên... Ông trừng mắt, đặt một đầu cuốc xuống đất, mắng: “Đọc sách đi! Loại chuyện nhỏ vặt vãnh này mà làm làm cái gì? Không có tiền đồ!”

Hai đứa em gái sinh đôi giờ bài kiểm tra của chúng ra, làm nũng với anh trai mình, gương mặt non mịn đỏ hồng. “Anh ơi, bọn em thi được 100 điểm rồi này, em muốn búp bê...”

“Bố... mẹ... em gái... con...”

“Con... không muốn chết!”

– A!!

Giờ khắc này, Doãn Khoáng không biết lấy sức lực ở đâu ra. Hắn vùng dậy, phát ra tiếng gào thét rách tan cổ họng về phía bầu trời đêm đen nhánh. Thực ra, tiếng gào đó vô cùng yếu ớt, thậm chí khi âm thanh vừa mới ra khỏi căn hẻm nhỏ đã bị một cơn gió đi ngang qua thổi bay mất.

“Không! Mình không muốn chết, tuyệt đối không muốn!”

“Mình còn cơ hội... còn cơ hội...”

“Nicolas!! Anh hãy chống mắt lên mà xem... tôi không phải anh! Tôi, Doãn Khoáng này... nhất định sẽ...”

– Sống!

Giữa “cột vật phẩm”, một thứ đột nhiên biến mất, sau đó, trong tay Doãn Khoáng xuất hiện một chiếc bình pha lê.

Một chiếc bình hình trụ giống như bình đựng T-Virus, chỉ khác là hai ống xoắn ốc kia không có màu xanh lam lạnh lẽo của T-Virus...

Cái bình pha lê này lấy từ chỗ nhà kho khí thiên nhiên ba tầng kia. Nó được nắm thật chặt trong tay của một nghiên cứu viên đã chết, hơn nữa, nghiên cứu viên kia là do tự sát mà chết. Không biết ma xui quỷ khiến thế nào, hắn lại tiến tới nhặt cái bình này, sau đó nhận được một đoạn “nhắc nhở”!

Nhắc nhở này khiến Doãn Khoáng hiểu ra tại sao Isaac lại dụ hắn kích nổ tòa nhà ba tầng đó. Ngoài mặt thì đúng là giúp Doãn Khoáng thật nhưng trên thực tế là để tiêu hủy chứng cứ!

Giữa bình pha lê là hai cột xoắn ốc chứa chất lỏng màu hồ phách yêu dị, rõ ràng chính là...

Vật phẩm: G-Virus bán thành phẩm.

Giới thiệu: công ty Umbrella có lệnh cấm cấp SSS là nghiêm cấm nghiên cứu và phát triển T-Virus lên cấp cao hơn. Tin đồn nói rằng nghiên cứu viên thiên tài, tiến sĩ William Birkin trong quá trình nghiên cứu T-Virus đã phát hiện ra loài virus mới. Chẳng biết tại sao, sau khi William Birkin chết, loại virus kia bị công ty Umbrella cấm nghiên cứu. Nhưng trường nghiên cứu viên phân bộ Bắc Mỹ của công ty Umbrella tiến sĩ Isaac lại không tuân theo lệnh công ty, một mình nghiên cứu G-Virus và có được những tiến triển nhất định. G-Virus này là sản phẩm đặc ý nhất của tiến sĩ Isaac cho tới bây giờ, mặc dù nó chỉ là bán thành phẩm!

Nhận xếp cấp bậc: duy nhất trên đời!

Hiệu quả:

Sử dụng nó, bạn có tỷ lệ cao biến thành quái vật G!

Sử dụng nó, bạn có tỷ lệ cực cao bị G-Virus bài xích mà chết!

Sử dụng nó, G-Virus sẽ biến hóa vô định trong cơ thể bạn, ai mà biết nó sẽ biến bạn thành cái gì!

Đập vỡ nó, bạn sẽ chẳng chiếm được cái gì.

Có lẽ Isaac sẽ cảm thấy rất hứng thú với thứ này.

Ghi chú: G-Virus là vật chất đặc thù, trong “đại học” không cung cấp vật đối chác tương ứng! (Điều kiện như vậy bởi vì lấy ví dụ, có người trực tiếp đổi lấy “huyết thống hoàn mỹ” trong “Underworld” (Thế giới bóng đêm), sau đó đồng thời cường hóa huyết thống người sói và huyết thống vampire, đoạt được “thân thể hoàn mỹ”. Vậy thì không phải trở nên mạnh vô đối à? Những việc như thế có ví dụ không ít!)

Đánh giá: đây là cực hạn cao nhất trong lịch sử nghiên cứu gen di truyền của loài người cho tới bây giờ, đây là thứ vật chất cực ác xâm phạm tới lĩnh vực

thần linh, đây là thứ Chúa nghiêm cấm. . . Loài người kia, người dám kinh nhờn Đức Chúa sao?

– Ha ha... tôi nói... bao nhiêu lần rồi? Tôi... không tin... Chúa!!

Trong tiếng cười yếu ớt có đủ sự điên cuồng lẫn sợ hãi, Doãn Khoáng đâm mạnh G-Virus vào cổ mình.

– A...

Tiếng kêu thảm thiết gần như rút sạch khí lưu trong buồng phổi của Doãn Khoáng, còn khiến cho cổ họng hắn như đứt ra.

– Cần tôi hỗ trợ không, Lê đại thiếu gia? – Trong bóng tối đột nhiên truyền ra một âm thanh hài hước.

Lê Sương Mộc giương mắt nhìn lên, thấy Vương Ninh như một bóng ma đi ra từ chỗ tối, trên khuôn mặt vẫn là nụ cười đó.

– Sao rồi? Thành công chứ?

– Ha ha, thử đoán xem... – Vương Ninh nhún vai, thích ý cười đùa.

Lê Sương Mộc bây giờ chẳng có chút thiện cảm nào với Vương Ninh cả, không mặn không nhạt nói:

– Nếu như cậu còn muốn kiểm soát gì từ tôi thì xin lỗi cậu thất vọng rồi... hơn nữa, tôi khuyên cậu đừng có ý định gì với tôi. Nếu thật sự đánh nhau, cậu chưa chắc đã là đối thủ của tôi.

Vương Ninh bĩu môi, nói:

– Cho nên, tôi hiện tại không muốn đắc tội với cậu. Cậu nhìn xem, không phải tôi vội vã chạy về giúp cậu hay sao? Sao nào, cậu ném Tăng Phi cho tôi đi, còn cô gái xinh đẹp kia thì cứ để trên vai mà hưởng.

Lê Sương Mộc tiện tay vung lên, thân thể mập mạp của Tăng Phi bay về phía Vương Ninh.

– Chỉ mong lát nữa cậu ta không biến thành lợn chết!

– Ôi mẹ nó, nặng thế không biết.

Vương Ninh phải còng lưng xuống mới có thể đứng vững được. Hắn nói:

– Cậu yên tâm đi, giết cậu ta rồi tôi tìm ai đòi tiền thù lao đây. Hơn nữa cậu không cảm thấy Tăng Phi sống còn có giá trị hơn Tăng Phi chết rất nhiều sao? Tôi rất coi trọng viên đạn của cậu ta.

– Cậu cẩn thận có ngày viên đạn đó sẽ bắn vào đầu mình.

– Ha ha, tạm thời không nói tới việc cậu ta có làm vậy hay không... cậu cho rằng, tôi sẽ cho cậu ta cơ hội đó sao?

Đột nhiên, Lê Sương Mộc như người được thứ gì đó, ngay sau đó, sắc mặt hắn biến đổi.

– Không ngờ cậu lại thật sự giết Doãn Khoáng?

Đó là mùi máu tươi!

Vương Ninh nói:

– Giết cũng giết rồi, có gì mà kinh ngạc chứ. Kẻ chết trong tay “Ninh Vương” tôi còn ít sao? Thêm hoặc bớt một kẻ như nó có là cái gì? Tôi lấy làm hiếu kỳ, mặc dù đầu óc Doãn Khoáng đúng là không tệ nhưng không có lý do nào mà cậu lại coi trọng thằng đó như thế. Liệu có ngại nói ý nghĩ trong lòng cậu cho tôi nghe không?

– Tôi có một loại cảm giác, cậu tin không?

– Tôi chỉ tin vào tai nghe mắt thấy.

– Vậy tôi không còn gì để nói. – Lê Sương Mộc nói:

– Vậy còn cậu thì sao? Tại sao nhất định phải giết nó? Nếu như Doãn Khoáng đã đưa T-Virus cho cậu rồi, cậu cần gì phải làm điều thừa như thế. Phải biết rằng, giết nó một lần thì nó cũng chỉ mất mười năm tuổi thọ thôi. Cậu hiện tại sợ rằng đã thành kẻ thù số một của thằng đó rồi.

– Thằng đấy không xứng làm đối thủ của tôi. – Vương Ninh dừng bước lại, nhìn Lê Sương Mộc nói:

– Lê Surong Mộc cậu mới xứng là địch thủ của “Ninh Vương” tôi!

– Ô? Đây là cảm giác của cậu sao? – Lê Surong Mộc nhếch mép cười.

Vương Ninh chỉ vào tai rồi lại chỉ vào mắt mình.

– Tai nghe, mắt thấy!

– Thế, tôi có nên cảm thấy vinh hạnh hay không? Vương Ninh!

Dần dần, cảm xúc trên mặt Lê Surong Mộc biến mất.

Vui buồn không hiện...

Chính là cụm từ tốt nhất để hình dung Lê Surong Mộc bây giờ.

Một thứ mang tên “khí thế” tỏa ra từ trong thân thể Lê Surong Mộc. Cơ thể kia tuy hơi gầy nhưng sống lưng thẳng tắp, phảng phất như đầu đội trời, chân đạp đất. Cặp mắt bình tĩnh như nước không giận tự uy, thậm chí còn đưa cho người đối diện cảm giác áp bách vô hình, khiến họ không dám nhìn thẳng vào chính diện.

Đây mới thực sự là Lê Surong Mộc, người nổi nghiệp được Lê gia bồi dưỡng hai mươi năm!

– Tốt lắm! Tôi nghĩ... đây mới chính thức là địch thủ tôi muốn đối mặt!

– Cần thận chơi với lửa có ngày chết cháy.

Thanh âm khàn đục trầm trầm thốt ra từ miệng Lê Surong Mộc. Mặc dù đây là tiếng của Lê Surong Mộc nhưng lại cho người nghe cảm giác rất khác lạ.

Cho dù là Vương Ninh cũng không nhận được mà ngăn người, sau đó thích thú nói:

– Chúng ta cứ xem xem!

Tương tượng một chút, có vô số con giun chui ra chui vào dưới lớp da bạn, điên cuồng vận vẹo cơ thể nhỏ bé của chúng trong từng thớ thịt của bạn, chui xuống bơi lội thỏa thích trong mạch máu bạn... Sau đó, chúng cứ theo lối đi nhỏ hẹp của triệu triệu mao mạch, không ngừng chui lên, không ngừng giãy dụa. Có thể chúng sẽ chui vào xương đầu, cũng có thể chúng sẽ thích thú nghịch ngợm chui ra khỏi tai bạn, sau đó lại đi vào từ đường mũi...

Hơn nữa, vô số con giun kia trong khi chui vào máu thịt bạn còn không ngừng nhân bản ra nhiều con giun khác, hoặc là tổ hợp lại thành một con béo mập hơn... Bọn chúng coi cơ thể bạn như một mảnh đất màu mỡ phì nhiêu, chui ra rồi lại chui vào, chui vào rồi lại chui ra, vĩnh viễn không muốn rời đi... Giống như cơ thể bạn đã thành cái tổ yêu thích của chúng... không thích ở chỗ này của cơ thể thì sẽ đi chỗ khác, vô cùng tự do!

Chui tới ngũ tạng rồi lại chui tới lục phủ... Sau đó, chúng dọc theo cổ họng đi lên trên, có con muốn hít thở chút không khí mới mẻ ở bên ngoài thì sẽ bò ra đằng mũi, có con muốn nếm thử mùi vị của não có giống với máu thịt không thì lại tiếp tục bò lên. Mạch tủy trong xương sống cũng không được buông tha, bọn chúng kết lại từng đàn ngo ngoáy nô đùa...

– Cảm giác này... cảm giác này... đau quá... a a a...

– Tại sao... cái đồ... ngu xuẩn này... không cam lòng!

– Không... cam... lòng...

Cả người đều là côn trùng, hoặc lớn hoặc nhỏ, hoặc dài hoặc ngắn... Những con côn trùng kia bóng loáng còn dính đầy chất nhầy, muốn ghê tởm bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu ghê tởm. Những thứ này khiến Doãn Khoáng đau đớn muốn chết đi sống lại!

Đột nhiên Doãn Khoáng nện một đấm xuống đất!

Rầm!

Mặt đất dính bùn đất kia bị một đấm của hắn nện ra một cái hố nhỏ!

Lại một đấm!

Lại một đấm!

Mặt đất vốn bằng phẳng bị Doãn Khoáng từng đấm từng đấm đã cho lổ lổ gồ ghề.

Rầm!

Bây giờ là dùng đầu đập xuống đất, đất vỡ!

Rầm!

Sau đó là dùng đầu đập vào tượng, tường đồ!

– Grào... ào...

Tiếng gầm gào như dã thú... Trong con ngõ nhỏ, dưới màn đêm đen nhánh, tiếng gào đó cứ khuếch tán đi.

Mãi đến... không biết qua bao lâu, có lẽ chỉ một lát, cũng có lẽ đã rất lâu rồi... Doãn Khoáng mới giống như một người chết gục trên mặt đất, cả người nhuộm đỏ máu tươi.

Tinh thần gần như không trụ nổi, khi Doãn Khoáng tưởng chừng mình sắp bước chân vào Quỷ Môn Quan, trong đầu đột nhiên lại xuất hiện “nhắc nhở”.

Nhắc nhở: “Học viên tay mơ” Doãn Khoáng tiêm vào cơ thể G-Virus bán thành phẩm. Hiệu quả “phục sinh” phát động, bạn đã sống lại!

Nhắc nhở: bởi vì “Học viên tay mơ” tiêm G-Virus bán thành phẩm vào người cho nên sẽ phát sinh biến dị không thể biết.

Xin chú ý: hiệu quả “Bùa hộ mệnh Táo Quân” của bạn phát động điểm vận thế +3, bạn được tình thương bao la của mẹ che chở... Tỷ lệ xác suất của mọi thứ có lợi cho bạn tăng lên 30%!

Xin chú ý: hiệu quả kỹ năng đặc thù “Phù Hộ Thần Bĩ” của bạn phát động... tình huống dị thường... không cách nào phân tích...

Nhắc nhở: “Học viên tay mơ” Doãn Khoáng, trải qua phán định bước đầu đã cho ra kết luận: bạn đạt được cường hóa mới không rõ tên. Trị số cụ thể của cường hóa, mời tự xem xét!

Nhắc nhở: “Học viên tay mơ”, bởi vì bạn thu được cường hóa không biết nên có quyền tự đặt tên!

Xin chú ý: Kỹ năng đặc thù “Phù Hộ Thần Bĩ” của bạn sắp bị cường đoạt năm “trường cảnh cuộc thi”! Để bù lại, điểm vận thế ẩn tàng của bạn +1.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Trong lúc bất chợt...

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Khi Doãn Khoáng còn chịu đựng sự đau khổ do G-Virus đem tới, trong doanh địa tạm thời của công ty Umbrella cũng xảy ra chút chuyện liên quan tới G-Virus.

Ashford với sắc mặt cực kỳ kém đây xe lăn tới trước Isaac. Ông ta đập một xấp giấy xuống cái bàn ở trước tiến sĩ Isaac, nói:

– Đây là tài liệu phân tích ban đầu với máu của con chó kia...

Ánh mắt Isaac sáng ngời, cầm tập tài liệu lên.

–Ồ, cảm ơn tiến sĩ Ashford thân ái. Ông xem, chúng ta hợp tác mới ăn ý làm sao, nó đúng là thứ tôi cần lúc này.

Nói xong, Isaac cũng không để ý tới Ashford nữa mà ngồi xuống, cẩn thận lật giở tập tài liệu, thậm chí còn nhẹ nhàng nhắm đọc mấy từ chuyên môn tiếng Anh. Càng xem về sau, sắc mặt Isaac càng trở nên hồng nhuận, hiển nhiên đây là biểu hiện của việc hưng phấn tới tột độ.

– Thì ra là thế... thì ra là thế! Tôi hiểu rồi, thì ra mấu chốt là ở đó! Ôi, tạ ơn Chúa, tạ ơn người đã sáng tạo ra thứ thần kỳ đó rồi sau đó lại đưa nó tới trước mặt con... Ôi, tôi quả thực khó nên được kích động trong lòng!

Isaac kích động khua chân múa tay, không thể tự chủ được, thậm chí còn như nổi điên hất đổ những dụng cụ điện tử trên bàn xuống đất, dùng chúng để hình dung tâm tình kích động của ông ta lúc này. Ông ta nắm bả vai Ashford, lắc lư lắc lắc.

– Ashford, ông nhìn thấy không? Chúa đã mở một cánh cửa cho chúng ta, một cánh cửa đi thông thiên đường. Tin tôi đi, tin tôi đi, ông lập tức có thể đứng lên thôi, ông sẽ được chạy nhảy như người bình thường. Con gái ông có thể trở nên mạnh mẽ hơn nữa. Mọi người, loài người... không cần phải sợ hãi bệnh tật, không phải sợ hãi ung thư, không phải sợ hãi Aids... Chúng ta có thể sống lâu hơn nữa, mỗi người đều là một đại lực sĩ. Ông có thể tưởng tượng được không? Lịch sử! Đây là lịch sử, chúng ta, ông và tôi đã sáng tạo lịch sử...

Ashford chỉ lạnh lùng nhìn Isaac, tùy ý để ông ta lay động cơ thể mình. Cho đến khi Isaac điên cuồng xong, Ashford mới đẩy gọng kính bị làm lệch lại, lẳng lẳng nói:

– Chúa muốn người nào chết thì người ấy tất phải chết... Isaac, lực lượng tự nhiên là vô cùng vô tận, tiến hóa của loài người tự có quy tắc của nó. Việc ông đang làm chính là muốn đối kháng lại với tự nhiên, nếu như ông dám rút ngắn quá trình tiến hóa hàng tỷ năm của loài người xuống còn có một ngày, một tháng hoặc một năm, như vậy, tôi tin cái ông mang đến không phải hy vọng, mà là hủy diệt!

Giờ phút này, Isaac không nghe lọt bất cứ lời khuyên cáo nào. Thực ra, trước đó ông ta cũng luôn làm theo ý mình, cho dù lệnh cấm của cấp trên ông ta cũng dám làm trái thì còn chuyện gì không làm được chứ.

– Xin lỗi, tôi hơi kích động. – Isaac sửa sang lại chiếc áo khoác trắng của mình, nói:

– Ashford, tôi nghĩ chúng ta không cần tiếp tục mấy kế hoạch cấp thấp dạng như “Nữ thần báo thù” nữa. Tôi muốn trực tiếp mở ra “Kế hoạch Alice”, hơn nữa, nếu Alice có thể hoàn toàn dung hợp T, tôi nghĩ cô ấy cũng có khả năng tiếp nhận G. Có phần tài liệu này, cộng thêm chú chó màu đen kia, không bao lâu nữa, tôi có thể nghiên cứu ra G hoàn mỹ. Đến lúc đó, tôi và ông có thể tận mắt chứng kiến lịch sử diễn ra...

Ashford lạnh lùng hừ một tiếng.

– Bảo đảm sự an toàn cho con gái tôi... Còn lại ông muốn làm sao thì làm. Đó là chuyện của ông, tôi chỉ phụ trách phân tích nghiên cứu giúp ông. Tôi không hề có hứng thú nào với G hết.

– Không sao... tôi tin rằng ông nhất định sẽ cảm thấy hứng thú thôi!

Isaac nói xong liền đeo chiếc tai nghe bluetooth lên, nói:

– Các đơn vị chú ý, ra lệnh ngưng hẳn kế hoạch “Nữ thần báo thù”. Truyền tất cả chi tiết cho tổng công ty, tuyên bố kế hoạch “Nữ thần báo thù” thất bại, cũng chính thức xin áp dụng “Kế hoạch Alice”. Lệnh, lập tức rút khỏi thành phố Raccoon, 10 phút sau, phái “Người Vệ Sinh” ra!

Doanh địa vốn im ắng lạnh lẽo bỗng chốc trở nên náo nhiệt!

– Mẹ kiếp! Có Nemesis thật mới sợ chứ! Mà còn có những hai con! Quả nhiên vì có chúng ta gia nhập mà “Hiệu Trưởng” mới tăng thêm độ khó cho nhiệm vụ... Tôi đã sớm nói mà, giờ không phải ứng nghiệm rồi sao?

Về mặt của Otaku tái nhợt còn hơn cả trước. Cây trượng màu đen trong tay hắn giống như một gốc cây già khô quắt khô queo. Cây trượng hươ lên, một con rắn giống như làn khói đen bị thu hồi về.

Cách đó không xa, trên mặt đất có hai quái vật hình người trông rất dữ tợn, rõ ràng là bộ dáng của Nemesis Matt trong film. Đó là kết quả của kế hoạch Nữ thần báo thù, nó cao lớn, cường tráng, xấu xí và cũng đặc biệt hôi thối.

Cho dù ai thấy được loại quái vật này cũng không có chút thiện cảm nào có thể nói, cũng khó trách sao công ty lựa chọn buông tay kế hoạch “Nữ thần báo thù” rồi lựa chọn Alice dung hợp hoàn mỹ với T-Virus và thi hành “Kế hoạch Alice”, loại dụng gen của Alice để phục chế ra thành hàng trăm hàng nghìn “Alice” khác!

Tuy Nemesis vô cùng xấu xí nhưng thực lực của nó lại mạnh mẽ không thể nghi ngờ. Sức lực lớn, thân thể cồng kềnh nhưng tốc độ lại nhanh nhẹn dị thường, trên người còn trang bị ống phóng rốc-kết, súng máy sáu nòng có lực sát thương mạnh. Năm nghìn viên đạn cùng trút xuống như mưa, kẻ thù chưa kịp làm cái gì đã bị bắn thành đồng thịt vụn, chỉ nghĩ đến thôi cũng khiến người ta cảm thấy tê dại cái đầu. Ngay cả tổ ba người trợ giảng cũng không giám đối đầu thẳng với cái Metal Storm kinh khủng kia!

(Metal Storm được sáng chế bởi một người Úc, Mike O'Dwyer. Nó là một khí giới có thể bắn đạn bằng kỹ thuật điện tử. Metal Storm có thể phóng 16,000 viên đạn mỗi giây và có thể sử dụng với bất cứ loại súng nào. Ngũ Giác Đài liệt kê vũ khí Metal Storm này đứng hạng thứ 8 trong danh mục “Những Kỹ Thuật Quân Sự Tối Yếu” năm 2004.)

Không nghi ngờ chút nào, nếu thả tên này vào chiến trường thì nó sẽ trở thành cỗ thiết giáp hình người!

Chẳng nói đầu xa, ngay cái con Nemesis bị ba trợ giảng đánh cho be bét máu kia cũng có tới 250 điểm sinh mệnh, lực phòng ngự càng khiến người ta giận sôi gan. Chiến đấu trong không gian nhỏ hẹp này, ba người phải dùng tới gần hai mươi phút mới có thể giải quyết xong cả hai. Tuy nói tổ ba người họ không có thương tổn gì mang tính thực chất nhưng trận chiến này cũng khiến họ bức bối khó chịu.

Chẳng qua cho dù có cảm tức thì cũng làm được gì đây? “Hiệu Trưởng” trong truyền thuyết kia cắt giảm 50% thực lực của bọn họ, bọn họ thật sự là có giận mà chẳng biết trút đi đâu.

Hùng Bá cất giọng ồm ồm:

– Cậu có thể tắt cái volume quạ đen của cậu đi được không. Tỷ lại có thêm bốn con Nemesis nữa ra thì đúng là mồm thối không cần nắm tôm. Lần sau cậu ít dùng “nguyên rùa” đi, còn tích cho mình chút âm đức.

Lúc này, ba người đã từ một con đường rất bí ẩn ra khỏi “Tổ Ong”, đi tới căn biệt thự ngay trên nóc “Tổ Ong” đó. Chính ở chỗ này họ đụng mặt hai con Nemesis, chào đón họ là hai quả tên lửa đạn đạo. Chẳng qua hai con Nemesis đã bị họ giải quyết xong.

Kỷ Văn nhìn đồng hồ, nói:

– Thời gian vẫn còn kịp nhưng tốt nhất là chúng ta cứ nhanh lên đi. Không biết làm sao, trong lòng tôi cảm thấy rất bất an, giống như có việc gì đó đã xảy ra.

Hùng Bá cũng nhăn nhăn mũi, ngửi ngửi một chút rồi nói:

– Ừm, tôi cũng ngửi thấy được mùi vị không tầm thường. Sau lần chúng ta nghe thấy tiếng nổ lớn kia, trong lòng tôi vẫn luôn cảm thấy bất an, dọc đường đi nghĩ mãi mà không ra rốt cục vấn đề ở chỗ nào.

Otaku nghe xong, sắc mặt cũng nghiêm trọng:

– Các cậu cũng phát hiện ra rồi...

Nếu là người bình thường có lẽ họ chỉ cười trừ, không phải cảm giác thôi sao? Có cái gì mà lo lắng chứ, cứ thoải mái buông lỏng tinh thần không phải là xong sao. Nhưng bọn họ lại là sinh viên “đại học”, cái thường coi trọng nhất chính là thứ giác quan thứ sáu hư vô mờ mịt này. Bởi vì cái thứ đồ hư vô mờ mịt đó đã cứu mạng họ không chỉ một lần.

Đây là năng lực đặc thù được ma luyện ra sau vô số nguy cơ sinh tử, cho nên bọn họ đều tin tưởng không nghi ngờ.

Không khí có chút nặng nề, cuối cùng Hùng Bá nói:

– Không rõ ràng lắm thì thôi cứ kệ nó đi, cứ bước từng bước rồi tính từng bước. Bao nhiêu nguy hiểm chúng ta cũng từng trải qua rồi, cho dù trường cảnh khó cấp độ A cũng vượt qua thì còn lo gì? Đừng quên, hiện tại độ khó chỉ ở cấp F thôi, hơn nữa còn là cấp F của năm nhất. Cho nên, chúng ta mau chóng hoàn thành cái “nhiệm vụ cuối cùng” này đi.

– Cũng chỉ đành làm theo cậu nói thôi, nhưng mà vẫn nên giữ cảnh giác. – Kỷ Văn cất tiếng.

Nói xong rồi, cô ta tự bước lên đầu, đưa tay kéo cánh cửa trước mắt ra!

Nhưng mà điều khiến ba vị trợ giảng không thể tưởng tượng nổi là khi cánh cửa vừa mở ra, một cỗ ánh sáng chói mắt đột nhiên hắt ra từ khe cửa, trong khoảng khắc chiếu vào khuôn mặt của ba người trợ giảng!

Về mặt ba người bị ánh sáng trắng chiếu vào hiện lên rõ mồn một, tất cả đều là kinh ngạc...

Trời vẫn còn đang đêm mờ mà sao lại có thứ ánh sáng chói mắt này?

Câu trả lời là vì ở đây có “Hiệu Trường” không gì là không làm được!

Xin chú ý: Tất cả các học viên và trợ giảng của lớp 1204!

Bởi vì lần này xảy ra một chuyện bất ngờ, “cuộc thi nhập học” sẽ nâng độ khó lên cấp C.

Xét thấy các bạn vẫn còn là “tân sinh” cho nên có thể tự mình lựa chọn.

Thứ nhất: lập tức thoát khỏi trường cảnh “cuộc thi nhập học”. Tất cả những sinh viên chưa chết được coi là thành tích hợp cách! Phần thưởng 200 học điểm, 5 điểm học phần, 2 điểm đánh giá tổng hợp, đạt được danh hiệu “Sinh viên đại học năm nhất”.

Thứ hai: tiếp tục “cuộc thi nhập học”, độ khó tăng lên năm nhất cấp C!

Nhiệm vụ thay đổi: bảo vệ nữ diễn viên chính Alice thoát khỏi sự truy bắt của công ty Umbrella.

Nhiệm vụ thất bại: khấu trừ 20 năm tuổi thọ, tất cả điểm thuộc tính trụ cột đều -2 và còn đánh mất kỹ năng hạng nhất! Đồng thời, các bạn sẽ không thể tiến vào hệ liệt của trường cảnh “Resident Evil” nữa.

Hạn chế: không có! Trợ giảng khôi phục 100% thực lực!

Phần thưởng thay đổi: 1000 học điểm, 15 điểm học phần, 5 điểm đánh giá tổng hợp. Lớp 1204 sẽ đạt danh hiệu “lớp chọn” và thu được “kỹ năng năm nhất” hạng nhất.

Phần thưởng thay đổi thêm vào:

Giết chết tiến sĩ Isaac, thưởng 3000 học điểm, 20 điểm học phần, 10 điểm đánh giá tổng hợp và một điểm đánh giá cấp C. Hơn nữa bạn còn có tỷ lệ nhận được thành quả nghiên cứu mới của tiến sĩ Isaac.

Phá hủy chi nhánh của công ty Umbrella tại Chicago, thường 5000 học điểm, 25 điểm học phần, 10 điểm đánh giá tổng hợp và một điểm đánh giá cấp B. Nhưng bạn sẽ trở thành công địch của nước Mỹ, sau này khi vào trong trường cảnh nước Mỹ sẽ nhận lấy sự thù địch của các thế lực ở đây!

Hiệu Trưởng nhắc nhở: các em, đây là trừng phạt do các em đã làm xằng làm bậy, các em cũng có thể coi đó là phần thưởng. Dĩ nhiên, nếu như các em nhận lỗi thì ta sẽ rất hào phóng tha thứ cho các em.

– Ô... Shit!

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Còn đưa nào?

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

– Mẹ kiếp! Mẹ kiếp! Tổng môn nhà nó!

Phạch phạch phạch...

Vô số những con quạ đen bị tiếng gầm như sét đánh kia hù dọa, vỗ cánh bay đầy trời. Nhìn bộ dáng kia, có lẽ nếu biết nói, chúng nó sẽ phải bật thốt lên mấy câu đại loại như: “Mẹ ơi, sao không sinh con ra cho con nhiều thêm mấy đôi cánh.”

Trong biệt thự, Otaku tức giận gầm thét, gần như khiến căn nhà rộng rãi này chấn động run rẩy.

Kỷ Văn cúi đầu không nói, bàn tay trắng nõn thon dài kia nắm thật chặt. Từng vòng gọn sóng hỗn loạn thoát ra khỏi cơ thể, không khí xung quanh bị ngưng kết thành giọt nước. Vô số giọt nước rung động trên không trung. Có thể thấy được, giờ phút này Kỷ Văn cũng đang phải cố gắng kìm chế tức giận trong lòng.

Ngay cả cái gã Hùng Bá có bề ngoài thô bạo tàn nhẫn nhưng thực tế lại có tính tình tốt nhất trong tổ ba người kia cũng bức tức nện một đấm xuống đất. Lực lượng cuồng bạo khiến mặt đất bị phá nổ ra một cái hố, vết nứt lan ra khắp nơi như lưới nhện.

– Đừng để tao biết mày là ai... thằng chó, mày cứ cẩn thận đấy, mày mà để tao bắt được thì tao sẽ cho mày biết thế nào là “Ác Linh Nguyễn Rửa”. Tao sẽ khiến mày suốt đời khó quên! – Otaku nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hùng Bá cố nén lửa giận trong lòng, cất tiếng:

– Thôi tạm gác nó sang một bên đã. Chuyện đã qua cũng không thể sửa lại được! Đừng quên, đây vốn là “cuộc thi nhập học” của bọn họ... Tôi nghĩ, cho dù chúng ta thất bại, học trường Sùng Minh cũng không trách chúng ta đâu. Việc cần nhất bây giờ là lập tức thông báo cho lũ kia, để tránh chúng nó bị cửa kẹp vào đầu mà lựa chọn “tiếp tục nhiệm vụ”.

Kỷ Văn nặng nề thở ra một hơi, nói:

– Đúng thế! Nhiệm vụ năm nhất cấp C, khó như kiểm tra cuối học kỳ. Cho dù là chúng ta đây, trong tràng cảnh như thế cũng khó mà thoải mái nhẹ nhàng được, chuẩn bị không tốt là chết như chơi! Dù sao, chúng ta cũng chỉ mới vừa lên năm hai thôi, lại có mỗi ba người!

Hùng Bá gật đầu, nói:

– Ai nói đây?

Ý của hắn là ai tới thông báo cho đám tân sinh kia biết.

– Tôi đang hận không được ăn thịt chúng nó đây! – Otaku nghiêng răng rửa.

Kỷ Văn nói:

– Thôi cậu nói đi Hùng Bá!

– Ừ...

Hùng Bá có lẽ đã bình tĩnh lại, liếc mắt nhìn hai người bọn họ rồi nói:

– Hai người cũng thật là, ra dáng học trường học tỷ chút xem nào! Có cái gì mà không vượt qua được chứ, ở đại học kiêng kỵ nhất là lo được lo mất...

mà thôi, bỏ đi... – Thấy hai người kia căn bản không có ý định nghe, Hùng Bá cũng không tự tìm bực mình nữa, nhún nhún vai rồi lại nhắm mắt lại...

Nhắc nhở: trợ giảng tân sinh Hùng Bá sử dụng kỹ năng Loa Truyền Thanh.

Nhắc nhở: trợ giảng tân sinh Hùng Bá, bạn có thể bắt đầu nói chuyện. Lời của bạn sẽ truyền tới tai từng tân sinh may mắn còn sống sót đến giờ.

Khi tổ ba người trợ giảng nhận được thông báo của “Hiệu Trưởng”, trước mắt tất cả những “học viên tay mơ” còn sống sót đến giờ cũng nhận được thông báo y hệt.

...

– Hu hu... Rốt cục thì con ác mộng này cũng kết thúc rồi. Tôi muốn về nhà...

– Được rồi, lục muối, tất cả đã qua, chúng ta lựa chọn “lập tức thoát khỏi” thôi...

– Đúng thế, đại tỷ nói rất đúng! Mau rời khỏi cái nơi quỷ quái này thôi. Chỗ này thối phát khiếp, khắp nơi toàn cái bọn zombie buồn nôn, em không muốn ở lại đây một giây một phút nào nữa!

– Nhưng mà, đại tỷ, nếu trở về như thế... học điểm của chúng ta sẽ rất ít, căn bản chẳng đổi được cái gì tốt. Em còn muốn đổi huyết thống Night Elf nữa... vẫn thiếu chút học điểm.

– Nhị tỷ, hay là... hay là thôi đi? Chỗ này rất...

– Thôi về đi. Nếu như nhị muội muốn đổi huyết thống Night Elf, chị em chúng ta cùng góp vào là đủ rồi. Vừa rồi phần thưởng khi hoàn thành nhiệm vụ mặc dù không nhiều lắm nhưng cũng đủ dùng...

– Đúng thế, nhị tỷ, cứ theo lời đại tỷ đi, em thật sự không muốn ở lại chỗ này.

– Đại tỷ, chị thật sự quá tốt với em! Nào, lại hôn cái... nào...

– Biến!

Xem ra, sáu nữ sinh còn sống này đã xưng hô chị em với nhau, hơn nữa bộ dáng còn rất hòa hợp...

...

– Chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao Hiệu Trưởng lại đột nhiên thông báo như thế? Mình còn chưa giết đủ zombie mà! Thật không muốn về đâu...

– Ăn đéo gì mà ngu thế! Mà nhìn lại cái nhiệm vụ đi, độ khó cấp C đấy! Rồi nhìn tiếp cái phần thưởng xem, toàn 1000 trở lên! Mà cho là Hiệu Trưởng tặng không mà đấy à? Muốn chết sao, muốn chết thì cũng đừng liên lụy đến mọi người!

– Mà mắng ai đấy? Mẹ cái thằng nhát gan! Sợ chết thì cứ về mẹ nó đi, dù sao thì tao cũng không muốn về!

– Shit! Mà bảo ai là thằng nhát gan? Mà làm thế là hại mọi người chứ giờ cái đéo gì, ngu không ai bằng!

– Á à, mà dám đánh tao? Tao bắn chết mẹ mày bây giờ...

– Mẹ mày, mày có chim không, là đàn ông thì dùng tay mà đánh, dùng súng thì ngon đấy à?

– Tôm vờn! Mày không phải đàn bà, tao dùng súng với mày làm mẹ gì? Thèm vào! Dùng tay thì dùng tay, tao sợ mày đấy à? Cho dù đâm nhau thì tao vẫn có thể đánh bại mày nhé!

– Xem xem ai ngã xuống! Nào lại đây!

Hai nam sinh lao vào đánh nhau... đây dường như là phương thức giải quyết vấn đề thường gặp của đàn ông!

...

– Mẹ kiếp! Hiệu Trưởng giờ lại chạy tới góp vui à? Tao đang giết hăng máu... Mấy con zombie này đều là mục tiêu sống, cho dù không dùng súng cũng có thể vui đùa thỏa thích. Ế này, thằng đầu bò, mày giết được bao nhiêu rồi?

– Mẹ cái thằng que củi nhà mày, sao tao phải nói cho mày biết? Mày nói trước xem, mày giết được bao nhiêu rồi?

– 35 con, 10 con headshot!

– Ha ha, tao lại thắng, tao lại thắng! Nặc Mạn là của tao.

– Cái gì cơ? Nói, rốt cục mày giết được bao nhiêu?

– Tao giết được 36 con, 11 con headshot. Thằng que củi nhà mày cũng dám độ súng với tao? Đúng là trẻ trâu húc bừa! Ha ha...

– Hừ hừ! Ai nói mày thắng nào? Cuộc đấu đã kết thúc đâu!

– Làm sao, mày định ăn quýt?

– Cái chim ấy! Ăn quýt? Trương Diệu Tông tao mặc dù là thằng con ông cháu cha nhưng cũng là thằng con ông cháu cha biết đạo biết lý! Mày cho rằng tao giống mày đây à, cao lớn thô kệch, đầu óc ngu si tứ chi phát triển! Làm sao? Trừ khi mày sợ cho nên mới muốn chọn “lập tức rời khỏi”? Tao cũng không phản đối đâu!

– Nói như cút ấy! Thằng ôn nhà mày mới chọn “lập tức rời khỏi”! Có ngon thì tiếp tục đấu!

– Đấu thì đấu, tao sợ mày à?

Cho nên, hai người đã lựa chọn “tiếp tục nhiệm vụ”...

Đắm nhau vì gái, đúng là chẳng bao giờ dứt...

Nhưng mà bọn họ cũng chẳng biết, 10 phút sau, chỗ này sắp bị một quả bom nguyên tử nặng 5000 tấn EQ oanh tạc. Nghĩ lại, nếu họ mà biết thật thì cho dù đầu họ có bị cửa kẹp cũng sẽ không chọn “tiếp tục nhiệm vụ”. Bởi vì đó thực sự là tìm chết!

...

– Hu hu! Cút đi, cút đi! Có ai không... có ai không... cứu tôi với... tôi không muốn chết!

Trước mặt học viên này là một con chó zombie, máu thịt mơ hồ, ngay cả ruột cũng kéo dài rơi ra đầy đất. Nó là sinh vật biến dị rất khó đối phó, tốc độ nhanh, phản ứng linh hoạt, khứu giác nhạy bén, lực cắn siêu cường. Phàm là ai bị nó nhắm vào thì cũng hiếm kẻ không chui vào bụng nó... Ặc, mặc dù dạ dày nó cũng đang tha lời dưới đất nhưng dường như cũng không ảnh hưởng tới dự vọng được nếm mùi vị thịt tươi của nó. Giống như mấy tên “Tiểu Xuân Tử” hay “Tiểu Đặng Tử” bên cạnh hoàng đế vậy, không có chuyện gì cũng đi tìm cung nữ chơi đùa.

Dường như con chó không hề lo lắng rằng con mồi trước mắt này sẽ chạy mất. Dốt dãi hòa cùng với máu đen chảy ra từ mép, nhỏ tong tong xuống đất. Bốn cái chân thối rữa chậm rãi bước tới, nhàn nhả như đang tản bộ.

Cạch!

Bốp!

Học viên kia dường như đụng vào thứ gì đó, tiếp đó có một vật đột nhiên đập vào đầu hắn, dọa hắn sợ hãi kêu la oai oái. Đợi khi cẩn thận nhìn kỹ lại thì hóa ra là nắp thùng rác, do tay hắn bám vào cái mép nên nắp thùng bị bật ra.

Hắn nhìn vào thì thấy đó là một cái thùng rác trống không.

Ánh mắt nam sinh nhất thời sáng rực lên, không biết sức lực ở đâu kéo tới, hắn ném mạnh cái nắp thùng về phía con chó, sao đó oa oa kêu to, nhắc thùng rác lên chùm xuống người, trốn rúc đó vào không dám ra.

Vừa lúc đó thì nhắc nhở của Hiệu Trưởng gửi tới, từ trong thùng rác truyền tới tiếng hét như thần kinh.

– Thoát khỏi... tôi muốn đi ngay bây giờ, lập tức, mau lên...

Bên ngoài, con chó zombie vẫn tiếp tục húc vào cái thùng, bên trong, nam sinh hô kêu cái gì đó không rõ tiếng...

...

Lê Sương Mộc, Vương Ninh cùng với Tăng Phi và Tiền Thiên Thiên vừa được lay tỉnh cũng nhận được “thông báo” của Hiệu Trưởng.

– Đây là... sao đột nhiên lại thành như vậy? Lê Sương Mộc, Vương Ninh, các cậu nói thử xem, nên chọn thế nào? – Tăng Phi vỗ vỗ cái đầu hắn còn choáng váng của mình, dường như không muốn suy nghĩ nhiều.

Lê Sương Mộc liếc mắt nhìn Vương Ninh một cái, nói:

– Nếu là tôi, tôi sẽ chọn “lập tức thoát khỏi”. Lý do rất đơn giản, ở lại thì đúng là muốn tìm chết! Rất rõ ràng, Hiệu Trưởng không hy vọng chúng ta lưu lại. Nhưng mà thời gian thực hiện nhiệm vụ vẫn còn chưa hết cho nên mới có quyền lựa chọn thế này... Tôi chỉ cảm thấy hơi lạ, rốt cục có “chuyện bất ngờ” gì lại làm Hiệu Trưởng nâng cấp độ của nhiệm vụ lên thế này...

Thấy ánh mắt của Lê Sương Mộc quét tới, Vương Ninh nhún vai nói:

– Ai biết được? Chúng ta đều bị tên “Hiệu Trường” thần bí kia nắm chặt trong tay, ông ta thích làm gì thì làm cái đó. Chúng ta chỉ có thể biết điều chịu đựng vậy thôi, không phải sao? Nhưng mà, cậu đã chọn “thoát khỏi” thì tôi ở lại cũng chẳng có ý nghĩa gì. Dù sao... tôi đã kiếm đủ rồi. Ha ha...

Tăng Phi tò mò nhìn Vương Ninh một cái, trực giác cảm thấy lời Vương Ninh nói có gì đó không đúng nhưng hắn cũng không suy nghĩ nhiều, liền nói:

– Tôi cũng chọn “lập tức thoát khỏi”. Mặc dù kiếm không nhiều lắm nhưng tôi cũng thấy đủ rồi. Chỉ là không biết Doãn Khoáng ra sao rồi...

Vương Ninh cười nói:

– Yên tâm đi, thằng kia hiền lành thế sẽ được trời phù hộ thôi, khẳng định có thể chạy thoát khỏi đám zombie. Nói không chừng, nó đã chọn “lập tức thoát khỏi”... và đã trở về rồi!

Tăng Phi cũng cảm thấy có lý, liền nói:

– Chỉ mong thế...

Tiền Thiên Thiên không cần phải nói. Cô gái này vẫn luôn nhu nhược yếu ớt, vô cùng không có chủ kiến, dường như Lê Sương Mộc đi chỗ nào thì cô ta sẽ đi chỗ đó.

...

Gần như cùng một lúc, âm thanh hùng hậu của Hùng Bá truyền tới tai mọi người, hình như còn mang theo lửa giận!

Kỹ năng đặc biệt của trợ giảng: Loa Truyền Thanh!

Hiệu quả: dùng hình thức sóng tinh thần để truyền lời của trợ giảng tới tai của mỗi học viên.

– Cái bọn ngu xuẩn chúng mày! Xem xem bọn mày làm cái gì đây! Một lũ trẻ trâu không biết lượng sức mình! Tao cảnh cáo bọn mày, tất cả chọn “lập tức rời khỏi” nhanh! Ai dám chọn bừa, trở về rồi biết tay tao!

...

A!?

Thanh âm của Hùng Bá xuất hiện khiến mọi người đều sửng sốt.

Những người chọn “lập tức thoát khỏi” thất nhiên đều thờ phào nhẹ nhõm, chỉ có đám ngốc chọn “tiếp tục nhiệm vụ” mới đỏ mặt mồ hôi lạnh rùng rùng...

Lúc này, thanh âm không rõ nam nữ của Hiệu Trường lại vang lên!

Nhắc nhở: 5 phút sau thành phố Raccoon sẽ bị bom nguyên tử oanh tạc! Mời những thành viên sống sót của lớp 1204 lập tức đưa ra lựa chọn!

Nhắc nhở: lớp 1204 may mắn còn sống mười sáu người, mười lăm người đã lựa chọn, chỉ có một người là chưa. Mời lập tức lựa chọn!

Bom... bom nguyên tử?

Còn một người?

Còn đứa nào?

P/S: Còn ai trồng khoai đất này!

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Sinh hóa, kết thúc!

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

– Đạn hạt nhân? Không phải còn một giờ nữa mới... nội dung kịch bản thay đổi rồi!

– Giời ạ, đại tỷ à, bây giờ còn nhân nhân suy nghĩ gì về nội dung kịch bản nữa. Rốt cục thì cái người cuối cùng này là ai thế? Nó muốn hại chết mọi người

sao? Nếu còn không chọn thì không kịp nữa rồi!

...

– Cái chuyện đéo gì thế này? Rốt cục thì còn đũa nào? Mẹ kiếp, để tao biết mày là ai thì tao thông chết, thông chết...

– Đáng chém ngàn đao! Tao nhất định chơi nát ass của nó!

– Mày... cách xa tao một tý, mẹ cái thằng gay lọ!

– Mày mới là gay, cả nhà mày đều là gay!

...

– Ôi con mẹ nó chứ! Đùa nhau như vậy mà được sao? Tội vừa mới chọn “tiếp tục” xong... làm sao bây giờ? Con “gấu chó” kia nhất định sẽ làm thịt mình!

– Ngu vãi! Mày đúng là cái loại đầu óc ngu si tứ chi phát triển. Bom hạt nhân sắp rơi vào đầu rồi kia kia, còn ở đây là lo gấu chó với chả gấu mèo! Ôi, rốt cục thì cái người cuối cùng kia là ai vậy? Ông trời ạ, ông đang đùa bọn tôi có phải hay không?

...

– Nhanh lên đi... cầu xin mà, cầu xin đấy, bất kể là ai, mau chọn “rời đi” đi... a a a!

Kết!

Hàm răng sắc bén của con chó zombie kia rốt cục cũng xé được một vết trên chiếc thùng rác.

...

– Khốn kiếp! Là ai? Rốt cục là ai? Muốn hại chết tất cả mọi người sao? Mẹ kiếp! Đừng để tao biết mày là ai... nếu không, nếu không...

Vương Ninh thất thố nắm chặt quả đấm, khuôn mặt thanh thủ vắn vẹo đến quỷ dị. Vốn hắn còn đang nhàn nhả như đang dạo chơi nhưng khi nghe xong nhắc nhở liền giống như chó hoang bị dẫm đuổi, chỉ còn thiếu mỗi cái là nhảy dựng lên như con chơi chơi thôi.

Bởi vì tuổi thọ của hắn chỉ có 27 năm!

Cứ đột nhiên như thế, không hề có chút dấu hiệu nào cả, tấm màn đen từ vong từ từ bao phủ hắn...

Lê Sương Mộc bình tĩnh liếc nhìn Vương Ninh một cái rồi cũng không để ý tới hắn nữa. Có lẽ là do tính tình rèn luyện từ bé, Lê Sương Mộc chỉ sợ hãi vào lúc đầu khi tới cái “trường đại học khủng bố” này thôi, còn sau đó hắn đã có thể giữ vững bình tĩnh đối mặt với mọi thứ. Cũng có lẽ tuổi thọ của hắn những 94 năm cho nên mất đi 10 năm tuổi thọ hắn cũng không cần lo lắng quá mức. Tóm lại, hắn biểu hiện vô cùng lạnh nhạt.

Tăng Phi giờ phút này cũng đang nếm thử nỗi sợ của cái chết, mặc dù giữ lại 10 năm tuổi thọ với hắn thực ra cũng không giúp được quá nhiều nhưng gì thì gì chữ cái “chết” này cũng chẳng tốt đẹp chút nào. Ai mà nguyện ý tự dung không có chuyện gì lại chết chứ?

Tiền Thiên Thiên cũng thế. Cô nhanh xoay đầu nhìn chung quanh, đôi môi tái nhợt run rẩy:

– Làm sao bây giờ... làm sao bây giờ?

Có lẽ cô vẫn là một cô gái, dù sao vẫn cảm thấy cái chuyện chết chóc này rất đáng sợ.

– Mặc cho số phận thôi... – Lê Sương Mộc thờ dài nói.

...

Còn ba người tổ trợ giảng lúc này lại khá thần nhiên.

Thật ra ngoại trừ việc không thể hoàn thành nhiệm vụ “phần thưởng cuối cùng” mà học trưởng Sùng Minh giao cho thì bọn họ cũng không có tổn thất gì lớn. Dù khảo nghiệm cũng rất trọng yếu nhưng chắc rằng học trưởng cũng không trách họ vô năng. Hơn nữa, do có hiệu quả của danh hiệu “trợ giảng” cho nên khi chết họ sẽ không bị giảm tuổi thọ. Tổng hợp lại, ba người thật ra lại không cần phải khẩn trương gì.

Dù sao, đây cũng không phải lần đầu tiên họ chết nữa...

– Hai cậu nói xem, người cuối cùng này là ai? Nó có phải cố ý làm cho mọi người cùng chết theo không?

Phụ nữ là sinh vật hay tò mò, ngay cả Kỳ Văn cũng không ngoại lệ. Có lẽ vì thời gian chờ đợi quá dài cho nên cô mới không nhịn được mà cất tiếng hỏi.

Trạch Nam vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện “phần thưởng cuối cùng” bị thất bại. Hắn bức bối cầu nhàu:

– Bây giờ tôi chỉ muốn biết, con mẹ nó cái thằng khốn kiếp kia là thằng nào, nó muốn làm cái đéo gì đây? Mẹ nó chứ, phá hỏng kiểm tra của học trưởng Sùng Minh dành cho chúng ta, con mẹ nó tao muốn cho nó ném thử “Ác Linh Nguyễn Rửa”! Fuck!

Nói xong, Trạch Nam hung hăng nhổ một bãi nước bọt xuống đất.

Hùng Bá hừ lạnh một tiếng.

– Trạch Nam, bạn bè với nhau tôi khuyên cậu nên sớm bỏ ý định lén phét với học tỷ Không Minh đi, không ai bảo vệ được cậu đâu. Chúng ta tiếp nhận kiểm tra là vì muốn gia nhập “Hội học sinh” của học trưởng Sùng Minh. Bỏ ngay cái ý nghĩ vớ vẩn trong đầu cậu đi, học tỷ Không Minh không phải người cậu có thể khinh nhờn!

– Cậu cảm cảm ngay! – Trạch Nam đột nhiên nhảy dựng lên:

– Cậu chẳng hiểu cái gì cả, có tư cách gì mà trách tôi? Cậu có thể vì em gái mình mà ngay cả mạng cũng không cần, cố gắng đè thắng thực lực bằng mọi cách. Còn tôi thì có thể vì học tỷ Không Minh mà vứt bỏ quyền được sống. Cậu gia nhập “Hội học sinh” vì muốn gia tăng thực lực còn tôi thì không! Tôi chỉ muốn có cơ hội hàng ngày được nhìn thấy học tỷ Không Minh mà thôi! Thế thì làm sao cơ chứ? Hà?

Hùng Bá lạnh lùng nhìn Trạch Nam, nói:

– Làm sao, có phải là muốn đánh nhau?

– Đánh thì đánh! Sợ cái chim!

– Được rồi, hai cái thằng này! – Kỳ Văn đột nhiên chen vào giữa, vẻ mặt âm trầm đầy sát khí:

– Có cái gì mà cãi nhau hả? Hai thằng đàn ông, ngực cũng rộng bằng cánh cửa rồi, tại sao tầm nhìn lại nhỏ bé như lỗ kim thế? Bây giờ là lúc cãi nhau hả? Đều an phận cho tôi!

Hai tên hừ hừ mấy tiếng rồi tự khoanh tay ôm ngực, quay lưng về phía nhau.

– Còn có 1 phút nữa... Aiz, chuẩn bị bị hồi trở về thôi. Không ngờ chỉ trong “cuộc thi nhập học” mà cũng bị hồi về, thật mất mặt! Nếu để cho Lý Thánh biết... Aiz, nhất định sẽ bị cười chết!

Kỳ Văn than thở, khi nói tới Lý Thánh ánh mắt hơi lóe lên, vẻ mặt lạnh như băng hình như có chút... ngưng ngưng?

...

Giờ phút này, Doãn Khoáng – kẻ được vô số người nhớ thương đang dựa lưng vào vách tường gỗ ghè, đầu hơi ngửa nhìn bầu trời đen nhánh của thành phố Raccoon.

Cách chỗ hắn không xa, ngay ngoài cửa ngõ có một đoàn zombie. Chúng vừa gầm rú, vừa đung đưa đi lại trên đường, đôi mắt trống rỗng nhìn chằm chằm vào Doãn Khoáng.

Hiển nhiên, chúng muốn xông tới chỗ Doãn Khoáng, cắt nát cổ họng hắn, đâm thủng bụng hắn, nhám nháp nội tạng tươi mềm của hắn, gặm hết xương cốt của hắn! Theo đuổi và tìm kiếm thịt tươi đã trở thành bản năng của chúng nó rồi! Nhưng lúc này, chúng lại chỉ lượn lờ ở ngoài ngõ, nghe răng trợn mắt mà nhìn vào bên trong, tay vớ vớ như muốn bắt giữ con mồi... có điều chúng lại không bước vào.

Bọn chúng sợ Doãn Khoáng sao?

Có lẽ vì ngẩng đầu nhìn trời quá lâu nên cổ hơi đau nhức, Doãn Khoáng chậm rãi cúi đầu, dùng đôi mắt bị mớ tóc đen lùm xùm che lấp kia nhìn về phía đám zombie cách đó không xa!

Cặp mắt đó, hai con ngươi không ngờ lại là thứ màu sắc pha trộn giữa vàng và nâu – màu hổ phách!

Hơn nữa, còn là một màu hổ phách vô cùng yêu dị!

Đêm tối mờ mờ không cách nào ngăn cản được tầm mắt của Doãn Khoáng, mặc dù hắn không cách nào nhìn đám zombie kia một cách rõ ràng, không cách nào nhìn thấy mấy chỗ lở loét trên da của chúng nhưng Doãn Khoáng lại có thể nhìn thấy chúng, nói đúng hơn là “cảm nhận thấy”.

Cái “cảm nhận thấy” này không giống như bình thường.

Nó giống như anh nhìn một thứ đồ nào đấy, có thể phân biệt được hình dạng, màu sắc, kích cỡ của nó nhưng một khi mất đi ánh sáng, anh sẽ không nhìn thấy gì nữa. Có điều, Doãn Khoáng lại có thể, hắn “nhìn thấy” hình dạng, kích cỡ của thứ đồ đó, duy chỉ có màu sắc là không cách nào phân biệt.

Đây không phải là nhìn ban đêm mà nó giống như năng lực cảm ứng hồng ngoại của loài rắn. Chỉ khác biệt là cho dù có tỏa ra nhiệt lượng hay không, mắt của Doãn Khoáng vẫn có thể “nhìn thấy”. Không thể nghi ngờ, năng lực của Doãn Khoáng này đã vượt xa máy cảm ứng hồng ngoại rồi.

Giống như giờ phút này, khi dùng đôi mắt màu hổ phách, Doãn Khoáng đã nhìn thấy rất nhiều hình người có ánh huỳnh quang màu u lam đang chen chúc lui tới đây, lúc ẩn lúc hiện.

Ngoài những zombie này ra, Doãn Khoáng còn “nhìn thấy” tất cả mọi thứ xung quanh. Ngoại trừ không cách nào phân biệt màu sắc ra, còn đâu hắn có thể thấy rõ ràng hết.

Trong tầm mắt của Doãn Khoáng, tất cả mọi thứ trong đêm tối đều ánh lên màu huỳnh quang, đây dường như là năng lực đặc dị của đôi mắt.

– A!

Nhưng mà cứ nhìn như vậy, hai mắt Doãn Khoáng dần chảy ra nước mắt. Hai hàng nước mắt giống như vỡ òa tràn ra ngoài liên tục, cho dù Doãn Khoáng nhắm mắt lại nhưng nước vẫn cứ tiếp tục chảy.

Đây không phải hấn khóc mà do con mắt tự động đau nhói, do đó tuyến lệ mới bị kích thích không ngừng phân bố ra nước mắt để cọ rửa đi thứ gây khó chịu cho giác mạc. Đó là phản ứng bản năng của sinh vật.

Mãi tới gần một phút sau, Doãn Khoáng mới cảm giác hai mắt dễ chịu hơn một chút. Đến khi hấn mở mắt ra lần nữa thì màu hổ phách đã biến về màu đen như cũ.

Lúc Doãn Khoáng nhìn về bốn phía một lần nữa, hấn phát hiện ra bây giờ quanh hấn là bóng tối bao trùm, không có cái gì khác biệt nữa cả.

Ánh mắt màu đen lại cho Doãn Khoáng về với thị giác bình thường.

Dường như Doãn Khoáng phát hiện ra điều gì đó, hấn mở trang báo thuộc tình của mình ra, “giá trị năng lượng” của hấn đã trở thành 0.

– Xem ra, thị giác đặc thù vừa rồi phải tiêu hao năng lượng mới có thể sử dụng... Không biết loại năng lượng này rốt cục được gọi là cái gì?

– Còn đám zombie kia nữa... bọn chúng sợ mình sao? Chẳng lẽ, mình đã biến thành giống như chúng, là một quái vật, thậm chí... còn là loại quái vật kinh khủng đáng ghê tởm hơn cả chúng?

Doãn Khoáng cười khổ lắc đầu.

Hấn phát hiện, ngoại trừ việc thân thể bị thu nhỏ đến bộ dáng lúc mười lăm mười sáu tuổi ra thì trị số các hạng cơ thể đều gia tăng cả. Còn cái loại thị giác đặc thù như “cảm ứng nhiệt” này dường như cũng không mang lại bao nhiêu chỗ tốt cho Doãn Khoáng. Dĩ nhiên, nó không biến Doãn Khoáng thành loài quái vật xấu xí ghê tởm tới cực điểm, hấn đã phải tạ ơn thần Phật rồi.

Hơn nữa, hình như...

– Cảm giác thật không tệ!

Doãn Khoáng cười, nắm chặt nắm đấm của mình. Nắm tay hấn bây giờ trắng nõn như tay con gái nhưng hấn cũng không quan tâm, hấn chỉ cảm thấy toàn thân đều tràn đầy một cỗ lực lượng khó nói lên lời!

Nhắc nhở: “Học viên tay mơ” Doãn Khoáng, 30 giây sau thành phố Raccoon sẽ bị bom nguyên tử oanh tạc, xin hãy sớm đưa ra lựa chọn.

Doãn Khoáng chậm rãi bò dậy, vóc người 1m65 không béo không gầy, chỉ là bộ quần áo hơi rách nát trên người đã trở nên rộng hơn một ít. Mái tóc đen lòa xòa gần như che đi một nửa gương mặt hấn. Dường như vóc người đã nhỏ hơn trước kia một vòng, biến hóa cũng không đến nỗi lớn lắm.

Hấn thử vung tay vung chân rồi nhảy nhảy lên.

– Mình cảm thấy mình có thể nhảy cao hơn.

Nhưng mà Doãn Khoáng cũng không tiếp tục thí nghiệm nữa, bởi vì hấn không muốn mình bị quả bom hạt nhân kia nổ thành không khí.

Hấn lầm bầm tự nói:

– Có thằng ngu mới chọn ở lại chỗ này. Mình đâu có bệnh!

...

Ngay khi mọi người đang trong tình trạng tuyệt vọng, giải thoát hoặc điên cuồng, thanh âm bất nam bất nữ của “Hiệu Trưởng” lại vang lên.

Nhắc nhở: “Cuộc thi nhập học” của lớp 1204 đến đây là kết thúc.

Nhắc nhở: tan lớp!

Nhắc nhở: bạn phải nói: “Chúng em chào thầy cô!”

Thanh âm này quả là giống như tiếng trời!

...

– Móa! Chúng em chào thầy cô!

Bạn đang đọc truyện *Khung Bó Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Về “trường”

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Bụp!

Âm thanh này giống như tiếng vang của một chiếc máy ảnh kiểu cũ mỗi khi chụp.

Đồng thời, kèm theo tiếng vang đó, ánh sáng chói mắt bao trùm tất cả mọi người vào trong...

Đợi đến khi thị giác được hồi phục, tất cả sinh viên lớp 1204 mới phát hiện ra, bọn họ đang ngồi trong phòng học lúc đầu, mỗi người đều an vị trên ghế của mình.

Tất cả đều không có gì thay đổi cả!

Bộ dáng kia giống như họ vừa mới nằm trên bàn, mơ một giấc mơ không lấy gì làm đẹp lắm...

Tất cả mọi người đều chảy mồ hôi ròng ròng, đôi mắt mờ mịt cất chứa sự hoảng loạn và sợ hãi liếc nhìn chung quanh. Cho dù là thờ cũng thờ rất nhẹ, họ giống như sợ hãi sẽ làm kinh động tới điều gì đó.

Dường như ai cũng không muốn đánh vỡ bầu không khí im lặng như chết này.

Mãi lâu sau, một nam sinh dường như không thể chịu nổi bầu không khí quý dị kia đã nhẹ nhàng vỗ vai một bạn học ở phía trước hẳn, hỏi:

– Này... bạn gì ơi... Đây là... vừa rồi... là mơ sao?

– A a a! Đừng... dứt ngay, đừng ăn tao, đừng...

Nam sinh vừa bị vỗ vai kia đột nhiên điên cuồng kêu toáng lên, thoáng cái ngã dúi trên đất, cả người run sợ co cụm lại như con cuốn chiếu. Khuôn mặt trắng bệch dần dựa toàn nước mắt nước mũi.

Tiếng kêu khóc của nam sinh kia giống như ngòi nổ, bầu không khí yên lặng trong phòng học thoáng chốc bị phá vỡ bởi những tiếng vang rung trời. Có người kêu khóc như điên dại, có người kéo cửa sổ muốn chạy trốn ra ngoài, có người nổ súng bắn loạn, có người đi an ủi, cũng có người được người khác an ủi, có người lại trầm mặc, có người thích ý thư giãn. Tóm lại, không có một trường hợp cá biệt nào, dạng gì cũng có.

Ngoài ra, còn có đánh nhau nữa!

Tỷ như, Doãn Khoáng và Lê Sương Mộc...

Trong nháy mắt khi lớp học trở nên ồn ào, Doãn Khoáng bỗng dung nhảy dựng lên, nhào về phía Lê Sương Mộc, hình như còn bí mật nói điều gì đó vào tai hắn. Sau đó, hai người giống như kẻ thù truyền kiếp quay ra đánh nhau túi bụi, anh một quyền tôi một cước, không ai nhường ai. Chỉ sau một lát, khuôn mặt tuấn tú của Lê Sương Mộc đã sưng phồng lên, Doãn Khoáng còn thảm hại hơn, bị một đá bay ra xa, đụng ngã mấy cái bàn. Hai tên Tăng Phi và Ngụy Minh đi ra can cũng bị dính lấy hai đám.

Còn Tiền Thiên Thiên ngưỡng mộ Lê Sương Mộc thì lại đứng ở bên, gấp gáp nhưng chẳng làm được gì, chỉ có thể lo lắng dậm chân.

Vương Ninh mặc dù cũng chạy tới khuyên can nhưng trông qua lại có vẻ giống như vui mừng nhìn màn kịch hai người đánh nhau chết đi sống lại. Chỉ có điều, ánh mắt hắn thỉnh thoảng liếc về phía Doãn Khoáng lại lộ vẻ hồ nghi: “Mình nhớ nhầm sao, sao mà lại cảm thấy thằng ôn này lùn đi một chút...”

Nhưng mà không đợi hắn cẩn thận nghĩ ngợi thì chiến trường của Doãn Khoáng và Lê Sương Mộc đã tiến tới gần hắn. Hắn vội vã cất tiếng khuyên can:

– Hai thằng này đừng cãi nhau nữa, có chuyện gì cứ ngồi xuống nói chuyện đi...

Sau đó, Vương Ninh cũng tự lui lại. Hắn không muốn giống như hai người Ngụy Minh và Tăng Phi, tự dưng bị đòn lây.

Chỉ là không biết tại Vương Ninh xui xẻo hay làm sao, dù hắn có trốn đến chỗ nào thì hai người Doãn Khoáng và Lê Sương Mộc cũng tiến tới chỗ đó. Ân ân núp núp mãi mà vẫn bị đánh cho vài đấm, đau đớn khiến hắn gần như không nhận được mà muốn xông tới tặng cho mỗi thằng một dao.

“Khiêm tốn... khiêm tốn... khoản nợ này mình sẽ nhớ! Mẹ nó, còn tới nữa sao?”

Doãn Khoáng muốn đấm vào mặt Lê Sương Mộc nhưng Lê Sương Mộc lại tránh được cho nên một quyền kia theo quán tính đã đánh về phía Vương Ninh.

Vương Ninh có thể đứng yên chịu đánh không? Tất nhiên là không rồi!

Nhưng mà hắn cũng xui xẻo đến lạ, mặc dù đã nghiêng mình, đầu ngửa ra sau tránh thoát một đấm kia của Doãn Khoáng nhưng lại bị một đá vòng cầu của Lê Sương Mộc đánh trúng bụng. Thật đáng thương, đúng là tránh vô đưa gập vô dữa, cú đá vừa rồi vốn là đá về phía Doãn Khoáng nhưng ai ngờ thằng lỏi kia lại tránh nhanh quá cho nên người lãnh đòn lại thành Vương Ninh. Vương Ninh bị Lê Sương Mộc đá bay về sau đụng vào mấy bạn học trong lớp. Vương Ninh cúi đầu, mặt trầm xuống, bàn tay ôm bụng không biết khi nào đã nắm chặt con dao găm đen nhánh, trong mắt xuất hiện hung quang. “Nếu bọn mày đã muốn chết...”

Nhưng khi mà hắn muốn đi lên “khuyên can” lần nữa thì đột nhiên một bóng đen cao lớn như quỷ mị chắn trước mặt hắn...

“Nhanh... nhanh quá!”

Vào giờ khắc này, Vương Ninh như ngửi thấy một mùi máu tươi rất nồng. Xuất đạo đã ba năm, hắn giết người chưa bao giờ từng đếm bởi vì đếm cũng không hết được. Hắn biết cái mùi kia là mùi gì, đó là mùi hắn đều ngửi thấy khi cắt vỡ cổ họng của nạn nhân, máu tươi tanh nồng.

Rồi còn cả thứ tốc độ khiến hắn không có chút phản ứng nào kia nữa!

Nếu như... nếu như hắn phải đối mặt với người này... có phải sẽ bị miểu sát sau một đòn không?

Nhìn bóng lưng cao rộng của Hùng Bá, trong lòng Vương Ninh dâng lên nỗi sợ hãi vô bờ.

Ngay sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Doãn Khoáng và Lê Sương Mộc giống như con diều đứt dây bay ra ngoài. Cả hai đều bị đánh bay đi, đập lún vào tường học.

Đúng thế, là lún thẳng vào tường!

Nhưng mà không phải vách tường bị đập vỡ mà hai người họ giống như hai khối quả đông lạnh cỡ lớn bị dính trên tường. Mặc dù sức mạnh đập bay hai người rất lớn nhưng khi cả hai chạm vào bức tường màu trắng kia lại “bụp” một tiếng dính chặt vào sâu trong tường. Sau khi mặt tường nổi lên gợn sóng lăn tăn, hai người Doãn Khoáng và Lê Sương Mộc lại bị bức tường hút ra ngoài, nặng nề ngã trên mặt đất!

– Nếu hai cậu còn muốn đánh nhau, tôi sẽ cùng chơi với hai cậu cho vui!

Thanh âm lạnh như băng của Hùng Bá vang lên bên tai mỗi thành viên trong lớp học. Đồng thời, thân thể cao lớn kia nhoáng lên một cái, đã xuất hiện phía trước mặt Doãn Khoáng và Lê Sương Mộc.

Hai người oán hận bò dậy, lại ngạc nhiên phát hiện trên cơ thể chẳng hề có chút đau đớn nào, hoàn hảo không thương tích. Phải biết rằng, một cú đá vừa rồi của Hùng Bá có lực lượng lớn đến nỗi trực tiếp đập bay họ đi 10m, tại sao lại không hề đau đớn chút nào?

Không biết đây là do Hùng Bá hạ thủ lưu tình hay là do công hiệu của bức tường kia.

Hai người trầm mặt, trừng mắt nhìn nhau nhưng không ai động thủ nữa. Ai cũng biết nếu như làm quá lên thì có thể sẽ bị cái gã Hùng Bá bạo lực này đánh thành tàn phế.

Rất rõ ràng, chênh lệch của bọn họ vẫn còn đó, sự cường hãn của Hùng Bá không phải thứ mà lũ sinh viên “nhập học” như họ có thể đấu lại.”

Hùng Bá hừ lạnh một tiếng, xoay người, thản nhiên nói:

– Cho các cô các cậu thời gian 10s, đều trở lại vị trí của mình mau. Nếu không, tôi sẽ giết sạch! Tôi cảnh cáo, trong “đại học” này, nếu như ai mà bị giết thì đồng nghĩa với việc vĩnh viễn không có cơ hội sống lại! Đừng tưởng rằng sẽ có được chuyện tốt được giảm 10 năm tuổi thọ như trong truyện tranh cảnh “cuộc thi”!

Yên tĩnh!

Một giây sau, dưới sự uy hiếp của cái chết, tất cả các sinh viên đều vội vã động thân. Hiệu suất phải nói là vô cùng cao, đừng nói 10s, thời gian vẫn còn chưa đầy 5s, tất cả mọi người đã yên lặng chỉnh tề ngồi về chỗ của riêng mình.

Ba trợ giảng...

Trạch Nam với khuôn mặt tái nhợt đang cúi đầu, khẽ tựa lưng vào bảng đen. Ánh mắt âm lãnh quét tới quét lui trong phòng học, cứ giống như đang tìm kiếm kẻ thù giết cha cướp vợ vậy. Phàm là ai bị ánh mắt hán đảo qua đều toát mồ hôi lạnh ướt đầm lưng, không một kẻ nào có dũng khí nhìn thẳng vào Trạch Nam cả.

Còn Kỷ Văn, mặc dù không đến dạng “đăng đẳng sát khí” như Trạch Nam nhưng vẻ mặt cũng khá khó coi. Cô ta dựa lưng vào cạnh bàn, không có ý định nói cái gì cả. Trên tay cô ta không biết khi nào đã cầm mấy viên đá cuội bóng loáng, được nắm trong tay y như bảo bối. Ánh mắt Kỷ Văn ngoác nhìn mấy viên đá cuội này, thỉnh thoảng thở dài hai tiếng, bộ dáng trông khá là buồn rầu.

Hùng Bá nhìn Trạch Nam, sau đó lại nhìn Kỷ Văn, hừ hừ hai tiếng.

– Tôi làm sao lại có hai người đồng đội như vậy chứ!

Oán trách xong, Hùng Bá liền đi lên bục giảng, hai tay chống bàn giáo viên, mắt nhìn chăm chăm xuống ba mươi sinh viên ở phía dưới.

– Tôi nghĩ là giờ đầu óc các cô các cậu đã thông suốt rồi chứ hả? Nói cho các người biết, qua “cuộc thi nhập học” này, các người đã không còn là “Học viên tay mơ” nữa rồi, mà đã trở thành “Sinh viên năm nhất”. Cuộc thi này chẳng qua mới chỉ là món khai vị thôi, những bữa tiệc lớn còn chờ đợi ở phía sau. Cho dù có không cam lòng, có không muốn thì cũng phải tự thôi miên mình đi, bắt buộc bản thân phải chấp nhận thực tế trước mắt này... Trừ khi, các người muốn chết!

– Cho dù các người có thu được gì trong “cuộc thi” thì tôi đều khuyên một câu, tốt nhất là tạm thời không nên trao đổi bất kỳ một vật phẩm hoặc năng lực nào. Dĩ nhiên, tôi nói chỉ là tôi nói, nghe hay không thì tùy!

– Ngoài ra, thời gian chúng ta ở cùng nhau còn sáu ngày nữa. – Hùng Bá tiếp tục nói:

– Trong thời gian sáu ngày này, chúng tôi sẽ cùng các người vượt qua sáu “tiết học”. Nếu như vận khí các người cao, gặp phải một “giáo viên” tốt hơn một chút thì sẽ không cần đến chúng tôi nữa. Nếu như các người xui xẻo... có vấn đề gì, các người có thể tìm bất kỳ ai trong ba chúng tôi...

– Đừng có tìm tôi! Nhìn là thấy ghét rồi! – Trạch Nam cắn răng nói.

Kỷ Văn nhún vai:

– Ngày lẻ tôi có thời gian, ngày chẵn thì đừng có phiền!

Hùng Bá tiếp tục nói:

– Còn phương thức liên lạc, tôi đã truyền tới “bảng tin tức” của các người rồi. Bây giờ, lũ gà kia hãy nghe tôi nói hết đây!

Mọi người vốn đang cúi đầu muốn mở bảng tin tức ra xem nghe vậy liền ưỡn ngực ngẩng đầu, nhìn Hùng Bá ở trên bục giảng.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Quy củ?

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

– Các cô các cậu biết điều cho tôi nhờ. Như tôi đã nói lúc trước, “cuộc thi nhập học” là “cuộc thi” có độ khó thấp nhất, phần thưởng cũng rất nhiều. Nếu như ai kiếm chác được chút gì đó ở “cuộc thi” này rồi thì tôi xin chúc mừng, người đó đã đứng ở trong đám hàng chất lượng cao rồi đấy. Còn những ai không nắm chặt được cơ hội, chỉ có thể tự nguyện rửa bản thân thôi, chẳng trách được ai khác... Nhưng mà, mọi người không cần phải tuyệt vọng cũng không cần phải mừng vội, trong đại học chuyện gì cũng có thể xảy ra... Có lẽ sẽ có một ngày, ai đó trong số các người có thể vượt qua ba người chúng tôi. Cái này còn phải xem các người có biết nắm bắt cơ hội hay không.

– Còn nữa, tôi nghĩ phụ đạo viên của các cô các cậu, học tỷ Hóa Diễm đã nói với mọi người rồi, vĩnh viễn nhớ kỹ, mọi người cùng học một lớp, là bạn học của nhau. Nói cho các người biết, cho dù giữa các người có oán oán gì thì đều quên hết đi, lớp 1204 là một tập thể! Nếu nội bộ các người không thể đoàn kết nhất trí, thích làm thiêu thân lao đầu vào lửa thì... tin tôi đi, các cô các cậu nhất định sẽ hối hận!

“Nhất định sẽ hối hận!”

Hùng Bá cắn chặt răng, nhấn mạnh mấy chữ này!

– Xong rồi, lời đến đây thôi! Bây giờ là việc cuối cùng, mỗi người giao ra 20 học điểm cho mỗi trợ giảng chúng tôi! – Hùng Bá nói xong liền nghiêng người về phía trước:

– 20 học điểm một người, 3 người là 60 học điểm, đây là “tiền lương” của chúng tôi!

Rào!

Phòng học an tĩnh chớp mắt đã ồn ã như cái chợ.

Học điểm là cái gì? Đó là tiền ở nơi này!

Hiện tại, tất cả các học viên đều biết, muốn mua các loại vật phẩm, đổi các loại năng lực huyết thống đều cần có học điểm, hơn nữa còn là một lượng học điểm rất lớn. Vốn đại đa số bọn họ cũng không có nhiều học điểm, chỉ có 200 làm gốc, thậm chí có những 14 người thi trượt mà đến 1 học điểm cũng không có, đào đâu ra 60 học điểm? Hơn nữa, cho dù có lấy ra được, bọn họ cũng không muốn vô duyên vô cớ cống hiến học điểm mà mình khổ cực lắm mới lấy được cho ba trợ giảng!

Dù sao, sau khi trải qua “Resident Evil 2” cho dù là ai trong đám sinh viên mới đều hiểu được một đạo lý: không có thực lực cường đại thì chỉ có thể nằm chờ chết mà thôi!

Thử hỏi, bọn họ làm sao có thể giao học điểm – thứ căn bản để tạo ra thực lực ra cho được?

– Học trưởng... đây, đây là học điểm khó khăn lắm chúng em mới kiếm được. Làm sao anh có thể...

Một nữ sinh có dáng người cao gầy, tóc dài đen nhánh cả gan đứng lên đối chấp với Hùng Bá.

– Đúng vậy, học trưởng học tỷ, chúng em mới chỉ kiếm được mỗi một tý học điểm. Vốn chẳng nhiều nhận gì mà giờ cho các anh các chị rồi thì chúng em làm sao bây giờ? Không đổi được vũ khí và năng lực thì chúng em sống thế nào bây giờ? – Cái gã vai u thịt bắp tên Đỗ Phương cũng đứng dậy cất tiếng.

– Mới cả, em còn thi trượt nữa, em chẳng có một học điểm nào trong người cả. – Lưu Hạ Thiên bị Licker diệt sát cũng chung tiếng nói.

Dùng đôi mắt như nhìn lũ hề để nhìn đám học viên, Hùng Bá thản nhiên nói:

– Tôi cho phép các người nói chuyện sao?

Lời vừa thốt ra, tất cả mọi người đều nuốt nước bọt. Cuối cùng, tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, các học viên trong lớp 1204 chỉ đành biết điều ngồi xuống, im lặng lắng nghe.

Hùng Bá cười một tiếng rất khinh thường:

– Các cô các cậu cho rằng chúng tôi cần mấy cái học điểm còn con kia sao? Thật là buồn cười!

– Nếu học trưởng đã xem thường 20 học điểm đó, tại sao lại còn muốn bọn em giao ra? – Lê Suồng Mộc to gan hỏi.

Hùng Bá liếc mắt nhìn hấn một cái, sau đó nói:

– Quy củ! Đây là quy củ do các học trưởng đề ra! Từ trước đến giờ đều như thế, chưa có lần nào thay đổi. Ít nhất là 20 điểm, cho dù sinh viên mới có vượt qua kỳ thi nhập học hay không thì cũng phải nộp, không có bất kỳ ngoại lệ nào. Trừ khi, các người có đủ thực lực, muốn phá vỡ quy củ, nếu không, đều tuân thủ hết cho tôi. Ở chỗ này, chỉ có kẻ mạnh mới có thể định ra quy củ, hoặc phá vỡ quy củ!

Lúc này, Trạch Nam đột nhiên hung hăng nói:

– Cái con mẹ nó chứ, nên ép hết học điểm của chúng nó, tới đền bù tổn thất cho bọn mình! Lũ lợn ngu si chúng mày, tao rất muốn gọi “Bá Tước” tới hút khô cả đám!

– Vậy xin hỏi học trưởng, nếu như chúng em không giao ra thì sẽ như thế nào? – Lê Suồng Mộc đột nhiên hỏi.

Hùng Bá cười cười, nói:

– Vậy thì xin chúc mừng, cậu đã trở thành “danh nhân” của “đại học”. Sau đó, sinh viên năm hai, thậm chí là những học trưởng năm ba cũng sẽ tới tìm cậu “uống trà”. Rồi sau đó, “phòng Giải Phẫu” của “đại học” sẽ có thêm mấy cái xác, cung cấp cho mọi người sử dụng khi “lên lớp”... Dù sao, “chương trình giảng dạy” trong “đại học” có một phần là giải phẫu thi thể. Tất cả mọi người đều chán ngán khi phải dùng “xác giả” do “Hiệu Trưởng” tạo ra rồi, tôi nghĩ họ rất vui khi được đổi khẩu vị.

– Hít...

– Tin tôi đi, lũ nhóc... – Hùng Bá nói:

– Những kẻ tuân thủ quy củ sẽ được bình an, còn ai dám phá vỡ quy củ, sẽ phải chịu nhiều thống khổ. Chờ đến khi nào các cô các cậu đủ mạnh, thì các cô các cậu có thể tùy ý dẫm đạp bất cứ quy củ nào dưới chân mình. Trong “đại học” các người cần tuân thủ theo quy tắc và rất nhiều thứ khác. Hiện tại, giao ra đi, không có thì đi mượn một ít, trừ khi các người xui xẻo gặp phải đũa máu lạnh đến độ không thèm để ý đến sống chết của bạn học.

Hùng Bá vừa nói xong, phòng học yên tĩnh lại ảm lên.

...

– Bạn... bạn ơi, có thể cho mình...

– Xin lỗi nhé, mình cũng muốn giúp bạn nhưng mà... học điểm của mình cũng không nhiều.

...

– Hu hu... làm sao bây giờ? Ai đó... ai đó giúp với...

– Aiz! Người đẹp à, học điểm của anh cũng không nhiều, chỉ có thể cho em 20 điểm thôi. Nhiều hơn nữa, anh không kiếm đâu ra...

...

– Cậu... cậu còn học điểm không? Không cho tôi sẽ... tôi sẽ... cầu xin anh đấy! Đại ca, ông nội, em xin anh, cho em mượn một ít với. Đợi sau này em kiếm được sẽ trả anh gấp hai lần, không, gấp bốn lần!

– Cút mẹ mày ra kia! Minh bố mày còn không đủ dùng, có điên mới cho mày mượn!

...

– Em à, học điểm của chị cũng không nhiều, chỉ có thể cho em tạm đây thôi. Aiz, em đi hỏi mượn người khác nữa xem sao.

– Cảm ơn... cảm ơn chị... sau này em nhất định sẽ báo đáp chị.

...

– May quá may quá, ban đầu không có làm loạn. Sao rồi thằng que củi, nếu lúc đầu không phải có tao thì hiện tại chắc mày cũng phải đáng thương đi van xin người khác rồi!

– Hừ hừ!

...

– Ngụy Minh, đây là 100 học điểm, cho cậu đấy. – Lê Sương Mộc nói.

– Còn cả của tôi nữa. Aiz, nếu ban đầu không phải tại tôi, cậu cũng sẽ không... – Doãn Khoáng thở dài.

Vương Ninh cũng lấy ra 100 học điểm cho Ngụy Minh.

Ngụy Minh cảm kích đến đỏ hồng con mắt, nói:

– Cảm ơn, thật sự cảm ơn các cậu. Sau này có cơ hội, tôi nhất định sẽ trả lại cho các cậu.

...

Mọi người mượn đông mượn tây, rốt cục cũng kiếm đủ được học điểm giao ra cho ba trợ giảng. Nhưng mà, dường như không phải tất cả đều nộp đủ.

Hùng Bá lạnh lùng nói:

– Còn năm người nữa đâu?

Lúc này, năm sinh viên mặt cắt không còn chút máu, run rẩy đứng lên.

Năm người này, bốn nam một nữ, trong đó có Tiểu Chương, Lưu Hạ Thiên và hai nam sinh khác. Còn cái nữ sinh kia là một nữ sinh có khuôn mặt xấu xí phạm người nhìn, hiếp dâm thị giác. Trời đất, mặt gì mà như vách tường quét son lâu năm, mỗi khi cô ả khóc là từng cục từng mảng phấn rớt xuống, nhìn kinh thấy bả. Mái tóc của cô ta còn nhuộm đỏ hoe đỏ choét, lúc này do chủ nhân của nó quá hoảng loạn nên đã rối tung lên như cái tổ quạ. Cái mũi kia vừa to vừa bè lại còn thếch vào đấy, nhìn không khác gì mũi bò mũi trâu. Móa, thật sự là nhìn lần một đau con mắt, nhìn lần hai là lòi con ngươi, khó trách không ai cho cô ta học điểm.

– Sao, các người định làm thế nào? – Hùng Bá thân nhiên hỏi.

Ánh mắt của Lưu Hạ Thiên theo bản năng nhìn về phía đám người Lê Sương Mộc, sự cầu khẩn ẩn chứa trong đó khiến người ta não nột. Vì sao? Bởi vì hắn không thể tự mở miệng được! Không biết là hắn tự thấy xấu hổ hay là thật sự mất hết mặt mũi không dám tìm đám Lê Sương Mộc xin học điểm. Hắn chỉ dám đưa mắt nhìn như thế, hình như là chờ người khác đưa học điểm tặng cho!

Còn Tiểu Chương thì nắm chặt nắm đấm, dường như đang đấu tranh tâm lý. Vài phút sau, hần cắn môi, nhắm chặt mắt, gần như là gào thét phát tiết thống khổ trong lòng.

– Ai đồng ý cho tôi mượn 60 học điểm! Tiểu Chương tôi sẽ nợ người đấy một mạng! Van xin các cậu!

Hai nam sinh còn lại thì đồng tình nhìn nhau, đều tỏ ra sợ hãi, khổ sở, bi thương. Bọn họ đã van xin nhiều lắm rồi cho nên không muốn tiếp tục giống một tên ăn xin ăn mỳ nữa. Giờ phút này, điều duy nhất họ có thể làm là chờ đợi các học trưởng tới phán quyết mình!

Lúc này, nữ sinh duy nhất trong năm người kia đột nhiên vỗ thật mạnh một cái lên bàn, lớn tiếng hét chói tai:

– Nếu như chực chết, chực có làm quỷ cũng không tha cho đám chúng mày! Chực dùng linh hồn nguyên rửa chúng mày, nguyên rửa chúng mày chết không được từ tể, trọn đời không được siêu sinh!

Thanh âm kia the thé như yêu nữ gào thét, hét lên một phát là buột óc người nghe.

Một làn gió lạnh thổi qua phòng học...

Cái này chính là... kẻ yếu?

Khuất phục dưới quy củ của kẻ mạnh, cứ phải giống như con chó vẫy đuôi mừng chủ?

Ghê tởm?

Đáng buồn?

Đáng tiếc?

Đáng hận?

Có lẽ, đáp án duy nhất chính là...

Bạn quá yếu!

Lúc này, tổ ba trợ giảng giống như xem kịch nhìn đám người phía dưới “biểu diễn”, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn nhau. Trong đôi mắt của họ, ngoại trừ khinh thường ra thì không còn bất cứ một thứ gì.

“Một đám đáng thương...”

...

Doãn Khoáng trầm than một tiếng. Ý nghĩ chớp động, 30 học điểm đã được chuyển qua cho 4 người kia, còn riêng Tiểu Chương thì Doãn Khoáng cho hẳn 60 học điểm. Cho dù thế nào thì lấy 60 học điểm để mua một cái mạng cũng là đáng giá!

Tổng cộng tất cả 180 học điểm, đây là con số lớn nhất hần có thể cho ra rồi, nhiều hơn nữa hần không muốn. Phải biết rằng, học điểm này do hần phải phấn đấu quên mình mới giành giật được, ngay cả là bạn học cùng lớp cũng không thể vô duyên vô cớ thanh toán hết cho họ được.

Lòng người đứng là có sự thương hại nhưng nó đồng thời cũng có sự ích kỷ.

Doãn Khoáng cảm thấy bản thân không thẹn với lương tâm, thế là đủ rồi.

Trong nháy mắt khi Tiểu Chương nhận được 60 học điểm, vẻ mặt hần biến thành mừng rỡ như điên, ngoảnh đi ngoảnh lại nhìn xem trong lớp ai là “Doãn Khoáng”. Chỉ tiếc, tất cả mọi người cho là hần muốn mượn học điểm cho nên đều quay đi, không một ai nhìn về phía hần. Tiểu Chương không biết rốt cục thì ai là “Doãn Khoáng”, nhưng mà hần lại nhớ kỹ cái tên này trong lòng.

– 60 điểm, một mạng, Tiểu Chương tôi nhớ kỹ!

Sau đó, hần chia 60 điểm ra, lần lượt đưa cho ba trợ giảng rồi cúi đầu ngồi xuống.

Nhưng mà còn lại bốn người, bọn họ thiếu hụt 30 điểm.

Không khí bị đè nén gần như ép mọi người trong phòng học không thở nổi. Bốn người kia đứng đó, mồ hôi chảy ròng ròng thấm ướt hết quần áo.

Chẳng lẽ, cứ trơ mắt nhìn họ bị giết?

...

– Aiz!

Lê Sương Mộc thở dài, đứng lên nói:

– Bốn cậu thiếu bao nhiêu?

– 30 điểm!

Cái cọng roi cứu mạng hiện ra trước mắt, mặc kệ có thật sự cứu được hay không, họ đều liều chết nắm lấy. Bốn người gần như trăm miệng một lời cùng hô lên!

Lê Sương Mộc chớp động ý nghĩ, mỗi người được phân 30 học điểm.

– Chờ khi nào bốn cậu có học điểm thì trả lại cho tôi đây! Tôi cũng không cần các cậu trả lại gấp mấy lần, chỉ cần trả lại nguyên si 30 điểm là được rồi!

– Cảm ơn anh Lê! Cảm ơn anh Lê!

Mấy người đều vô cùng cảm kích, mặc dù 30 điểm không nhiều lắm nhưng nó đủ cứu sống họ.

Lê Sương Mộc khoát khoát tay rồi thở dài ngồi xuống. Không biết hẳn thở dài vì cái gì nhưng về mặt thiếu đi vài phần hăng hái so với trước.

Hùng Bá vỗ tay một cái, nói:

– Ok, tiếp theo mọi người tự đi tới túc xá của mình đi thôi. “Hiệu Trường” chắc hẳn đã truyền tin tức vào đầu các người rồi. Sau đó 5 giờ chiều nay lại tới tập hợp ở chỗ này, tôi mang mọi người tới “căng tin”. Mọi người nhớ ăn mặc gọn gàng, tinh thần tươi tắn một chút, đừng có trông như chết bổ chết mẹ không bằng! Nói cho các người biết, “căng tin” không chỉ là nơi để ăn cơm! Ở chỗ đó các người còn có thể gặp được các học trưởng học tỷ năm ba, nếu để cho các học trưởng học tỷ lưu lại ấn tượng xấu thì... hừ hừ!

Nói xong, Hùng Bá vẫy tay, cùng với Kỳ Văn và Trạch Nam rời khỏi phòng học. Cánh cửa phòng học vốn vẫn kẹt chặt ra lúc này lại dễ dàng mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Thu hoạch và “Thịt Đường Tăng”

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

– Tôi càng nhìn càng không thấy bọn nó vừa mất, con mẹ nó vừa ngu vừa phế!

Trên con đường trống trải, ba trợ giảng đi bộ song song dưới ánh hoàng hôn. Đứng phía ngoài cùng bên trái, Trạch Nam đột nhiên nói:

– Hai cậu có thấy không, Hùng Bá vừa mới nói chúng nó phải đoàn kết xong... hừ hừ, hai cậu xem một chút, trông như vừa rồi ấy là đoàn kết à? Đoàn kết cái đéo gì, theo tôi thấy, cái lớp 1204 này chỉ sợ không được bao lâu sẽ bị xóa sổ.

Hùng Bá thần nhiên nói:

– Thế thì có liên quan gì tới chúng ta? Qua một tuần lễ nữa, chỉ sợ ngay cả cơ hội gặp mặt chúng cũng không có, hoặc là chúng ta đã chết, hoặc là bọn họ đã chết, ai biết được chứ? Cậu cũng đừng ghi hận mãi chuyện bọn họ phá hư “kiểm tra” của học trưởng nữa, tự chuốc lấy bực vào người!

Kỳ Văn cũng nói:

– Hùng Bá nói rất đúng. Trạch Nam, cậu bỏ qua chuyện kia đi, học trưởng Sùng Minh không phải từng nói sẽ cho chúng ta hai cơ hội sao? Mới cả, lần trước các học trưởng đã nói... thừa dịp mấy ngày này, chuẩn bị thêm một chút.

Trạch Nam thở dài một cách nặng nề, dường như thật sự buông bỏ vương mắc trong lòng, cười khổ nói:

– Vốn là chỉ cần cùng lớp khác “thi chung”... không ngờ... “Đại học” đáng chết này, chẳng lẽ thật sự muốn chơi chết chúng ta sao? Bây giờ tôi mới suy nghĩ cẩn thận lại rồi, tại sao có nhiều “phần thưởng tối cao” như vậy...

– Yên tâm đi. – Hùng Bá nói:

– Không phải còn có các anh chị năm ba đó sao? Hơn nữa, tổng hợp kinh nghiệm trước kia, “Hiệu Trường” chắc chắn không ban bố nhiệm vụ phải chết, tất cả cũng phải nhìn xem chúng ta có tìm được sinh cơ trong đó hay không thôi. Mới cả, tôi tin rằng bọn họ trưởng Sùng Minh sẽ không thể bỏ mặc bọn mình đâu, dù sao chúng ta cũng là người cùng phe mà...

– Ôi, Hùng Bá, cậu nói xem, học trưởng Sùng Minh và “cái người kia”, ai lợi hại hơn? – Trạch Nam đột nhiên nói:

– Tôi nghe được chút tin tức nhỏ, dường như học trưởng Sùng Minh và “cái người kia” hồi trước còn là bạn thân, dường như là bởi vì học tỷ Không Minh cho nên mới...

Chát!

Kỷ Văn đập thật mạnh lên vai Trạch Nam, sau đó đảo mắt nhìn xung quanh, trông lăm lết y như trộm.

– Cậu không muốn sống nữa hả, dám bàn tán sau lưng các học trưởng học tỷ? Cậu muốn chết tôi không cản nhưng đừng có liên lụy đến chúng tôi!

Sau đó, cô cắn răng, thấp giọng nói:

– Người kia... đầu phải kẻ chúng ta có thể nói!

Hùng Bá cũng nghiêm túc gật đầu, nói:

– Kỷ Văn nói rất đúng, Trạch Nam, đừng có tò mò chuyện không đâu nữa, rồi lại hại lây đến mọi người... cứ làm tốt chuyện của mình đi thôi!

Trạch Nam than thở mấy tiếng:

– Được được được, không nói thì không nói. Tôi xin lỗi mà! Đi thôi, đi thôi, ăn cơm nào, này thấy toàn zombie là zombie, khẩu vị cũng chẳng còn. Mà cũng phải nói, “Học Trưởng” thật ưu ái cái đám tay mơ kia... Ok ok, hai cậu đừng có nhìn tôi như vậy nữa, tôi không nói nữa, được chưa? Hôm nay tôi không thoải mái, bữa cơm này tôi nới! Vừa mới nghĩ tới tay nghề của em Elf kia là tôi đã chảy nước miếng ra rồi. Hôm nay chúng ta phải uống cho tẹt ga...

Vừa đi vừa nói, ba bóng người dần biến mất ở khúc quanh hành lang.

...

Trong phòng học lớp 1204.

Nhìn tổ ba người trợ giảng rời khỏi phòng học, ba mươi sinh viên cả nam cả nữ đều nhất tề thở ra một hơi.

Sau đó, phòng học vốn trong trạng thái kim rơi thấy tiếng nháy mắt đã náo loạn.

Khóc cười hét mắng, im lặng suy tư, cái gì cũng có.

Lúc này, Ngụy Minh mới kéo cái ghế ngồi lại gần, cất tiếng hỏi Doãn Khoáng và Lê Sương Mộc.

– Hai cậu vừa rồi làm sao thế? Trước vẫn còn tốt sao giờ vừa thấy mặt đã đâm nhau túi bụi rồi, ra tay cũng chẳng nhẹ chút nào. Có gì sao không cùng ngồi xuống nói chuyện?

Doãn Khoáng lạnh lùng liếc nhìn Lê Sương Mộc một cái, nói:

– Tôi chẳng có gì mà nói với nó cả! Ngụy Minh, chuyện này cậu đừng quản nữa, có nói cậu cũng không rõ đầu. Tóm lại, cậu tự cẩn thận đi thôi...

Nói xong, Doãn Khoáng dường như không muốn nhiều lời, sờ sờ chiếc đồng hồ trên cổ tay, mở ra trang báo tin tức của mình.

Mãi cho tới bây giờ, Doãn Khoáng mới có cơ hội nhìn xem tình huống của bản thân sau khi được G-Virus cải tạo.

– Đây cũng là lời tôi muốn nói.

Lê Sương Mộc lạnh lùng nói, sau đó sờ chiếc nhẫn trên tay, dường như cũng đang xem thuộc tính của bản thân. Sau khi tỉ mỉ quan sát, sắc mặt của hắn dần trở nên ngưng trọng.

Ngụy Minh nhìn Doãn Khoáng một cái rồi lại nhìn Lê Sương Mộc một cái, sau đó thờ dãi quay ra hỏi Vương Ninh:

– Vương Ninh, hai bọn họ bị sao vậy? Cứ coi nhau như là kẻ thù ấy.

Wương Ninh bắt đầu đi lắc đầu nói:

– Tóm lại là rất phức tạp, tôi cũng chẳng rõ lắm. Mà thôi, tôi thấy chuyện của họ để họ tự giải quyết, bọn mình người ngoài đừng xen vào làm gì. Nếu không đến lúc họ khùng lên... cậu cũng phải nghĩ tới bản thân chứ, cậu đi vào là chết đó. Trong “cuộc thi nhập học” này cậu đã không kiếm được điểm nào rồi, điểm bọn tôi chia cho cậu cũng không thể quá nhiều, dù sao bọn tôi cũng rất cần. Phải rồi, cậu định tính tiếp theo làm thế nào?

Sắc mặt Ngụy Minh tối lại, nói:

– Còn có thể làm sao đây? Chỉ đành đổi chút đồ nào dễ dãi tí, đợi khi nào kiếm được nhiều học điểm hơn rồi tính tiếp. Sau này tôi sẽ không phạm phải sai lầm thấp kém như vậy nữa đâu. Lúc ấy tôi ngu quá, không có việc gì tự dưng muốn chơi trò cao thượng.

Vương Ninh cười cười không đáp lại. Hắn tự mở bảng thuộc tính của mình ra nhìn, sắc mặt cũng rất ngưng trọng.

...

Khi mà mọi người đang bận bịu như thế, đột nhiên trong phòng học xuất hiện một cột sáng màu trắng chói mắt, bọc kín lấy một nam sinh. Ánh sáng trắng ngăn cách tầm nhìn của mọi người, không ai biết rốt cuộc có chuyện gì xảy ra ở trong đó.

– Ô!

Biến cố này lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

– Chuyện gì thế?

– Không biết, đột nhiên xuất hiện cột sáng!

– Tôi biết, nhất định là cậu ta đã đổi cái gì đó...

– Aiz, hâm mộ thế không biết! Nếu như ban đầu mình mà không chết thì...

– ...

– ...

Mỗi người góp một câu, phút chốc cả lớp lại ồn như cái chợ vỡ. Những ánh mắt ghen tỵ hâm mộ đều bắn về phía cột sáng, tò mò không biết rốt cục thì hắn ta đổi ra cái năng lực hoặc là huyết thống cường đại gì.

Ước chừng qua 5 phút đồng hồ, cột sáng kia mới nhạt bớt đi. Dần dần nam sinh kia hiện rõ trong tầm mắt của mọi người, cột sáng cũng biến thành một làn khói rồi tiêu tán.

– Ha ha! Ha ha ha! Thật lợi hại, không phải mình đang nằm mơ đấy chứ?

Nam sinh kia cất tiếng cười to, y như một kẻ nghèo hèn đột nhiên trúng món giải thưởng lớn năm trăm tệ.

– Mình cảm thấy sức mạnh tràn khắp cơ thể, cảm giác này... quá tuyệt vời, ha ha! So cool! Grào!

– Ha, người anh em, cậu đổi cái gì vậy? – Một người đứng bên cạnh tò mò hỏi.

– Tại sao tao phải nói cho mày biết? – Nam sinh kia hất cằm, ưỡn ngực, lớn tiếng nói:

– Giỏi thì tự mình đổi đi! Hỏi nhiều thế mày có ý gì hả?

Cái bộ dáng kia đúng là oai như cóc, hoàn toàn không thêm để người khác vào mắt. Người nọ ngẩn ra, mắng:

– Đệt! Mày giỏi rồi! Có bản lĩnh thì đi tới trước mặt các trợ giảng mà giương oai! Mẹ kiếp! Ở trước mặt tao thì tỏ vẻ cái chim gì?

Hiển nhiên, người này cũng không phải tốt tính gì cho cam. Nam sinh vừa đổi năng lực kia nhất thời đỏ bừng cả mặt, vỗ bàn đứng dậy mắng:

– Thằng chó kia, có giỏi thì lập lại lần nữa xem! Có tin tao làm thịt mày không hả?

– Boi mẹ mày vào đây! Tao đứng đây này, có gan thì cứ việc thử!

Người nọ ngẩng đầu, ưỡn ngực, chỉ chỉ vào chỗ mình đứng.

– Mày tự chuốc lấy nhé con!

Nam sinh kia cười lên một cách tàn nhẫn, đột nhiên duỗi tay ra như hình chữ “lục” (六). Một tia sáng bắn ra từ chỗ cổ tay của hắn, sau đó mọi người nhìn thấy nam sinh kia bị một cái mạng nhện khổng lồ ập tới bọc chặt như một cái bánh chưng. Tiếp theo, hắn bị nam sinh cường hóa kia đập một cái thật mạnh, cả cơ thể bắn ra xa, đập vào bảng đen!

Lần này, bức tường không còn hiệu lực “quả đông lạnh” như vừa rồi. Cái người bị đánh kia đập mạnh vào tường, sau đó ngã ra đất, kêu la thảm thiết không dứt.

– Spider Man!

Mọi người quay ra nhìn nam sinh vừa mới bắn ra tơ nhện kia, đồng thanh kinh hô. Ánh mắt của họ trở nên hâm mộ, dĩ nhiên, còn có cả sợ hãi nữa.

Có thể đưa tay phóng ra mạng nhện không phải Peter Parker trong “Spider Man” sao?

Giới thiệu sơ lược như sau:

Huyết thống: Spider Man.

Cấp bậc: đạt tiêu chuẩn năm nhất.

Giá cả: 500 học điểm, 1 điểm đánh giá cấp F.

Thăng cấp: xuất sắc năm nhất, 1000 học điểm, 2 điểm đánh giá cấp F.

Kỹ năng: tăng thêm 10 sinh mệnh, 5 năng lượng, 3 sức mạnh, 4 nhanh nhẹn, 4 linh xảo, 3 phòng ngự, 5 cảm giác. Linh tính loài nhện sơ cấp, nhả tơ cứng sơ cấp, leo tường sơ cấp.

Nam sinh đôi huyết thống Spider Man hăng hái cất tiếng cười to, nói:

– Dám trêu tao? Hừ hừ, đúng là muốn chết! Mọi người, tôi tên Đường Triệu Thiên, mọi người có thể gọi tôi là anh Thiên. Nếu tất cả mọi người đã là bạn bè một lớp, sau này có khó khăn, tôi tuyệt đối không mặc kệ. Vừa rồi các trợ giảng cũng đã nói, cùng một lớp thì cần đoàn kết nhất trí, chứ như cái loại này...

Đường Triệu Thiên chỉ tay vào cái người ngà dúm dui trên mặt đất kia, nói:

– Hừ hừ, tao cũng không phải muốn so đo với mày. Chúng ta coi như không đánh không quen biết đi. Đúng rồi, mày tên gì?

– Em... anh Thiên. – Người nọ hiển nhiên là bị dọa cho sợ hãi, nghe Đường Triệu Thiên hỏi liền thành thật nói:

– Em tên là Lại... Lại Tiểu Long.

– Đứng lên đi, sau này nhớ phải lễ phép, biết chưa?

Đường Triệu Thiên đi tới trước mặt hắn, đưa tay kéo hắn lên, thể hiện trọn vẹn một bộ dáng của trường bồi dạy đồ văn bồi.

Lại Tiểu Long chỉ có thể sợ hãi rụt rè gật đầu. Mặc dù trong lòng hắn cực kỳ phẫn hận và không cam lòng nhưng mà hắn có thể làm thế nào đây?

Những người khác thấy thế đều dùng vẻ mặt hâm mộ nhìn “Spider Man” Đường Triệu Thiên. Đường Triệu Thiên được mọi người nhìn thì sung sướng không thôi, trên mặt nở nụ cười kiêu ngạo. Đường như hắn đang cố nhịn để không cất tiếng cười to, vẻ mặt trông rất hài kịch.

Dĩ nhiên, cũng có một số người chẳng để chuyện này trong lòng, vẫn cứ làm việc của mình như cũ.

Tỷ như đám Doãn Khoáng, Lê Sương Mộc, Vương Ninh, Tăng Phi và một nữ sinh cao gầy được các nữ sinh khác gọi là “đại tỷ” kia. Cả đôi oan gia tình địch chuyên cãi vã đánh nhau Trương Diệu Tông và Đỗ Phương kia cũng chẳng thèm ngó tới Đường Triệu Thiên. Bởi vì đủ loại nguyên nhân, một số người chỉ chìm đắm trong thế giới của mình.

Giờ phút này, Doãn Khoáng mở trừng mắt, nhìn vào thuộc tính của bản thân.

Sơ lược như sau:

Tên họ: Doãn Khoáng

Tuổi thọ: 34 tuổi

Sinh mệnh: $15+20=35$

Năng lượng: $11+10=21$

Trí lực: $7+1=8$

Sức mạnh: $3+7=10$

Nhanh nhẹn: $5+7=12$

Linh xảo: $5+7=12$

Phòng ngự: $2+7=9$

Cảm giác: $6+7=13$

Mị lực: $4+10=14$

Trị số gia tăng phía sau đạt được nhờ cường hóa G-Virus. Ngoại trừ trí lực tăng thêm 1 điểm còn lại các trị số sức, nhanh, linh, phòng, cảm đều gia tăng 7 điểm; sinh mệnh tăng 20 điểm; năng lượng tăng 10 điểm; kể cả mị lực cũng tăng thêm những 10 điểm! Doãn Khoáng nghĩ thầm, mặc dù cơ thể hắn bị rút nhỏ đi nhưng lại trở nên đẹp mắt, cho nên mị lực mới tăng thêm chăng?

Mặt khác, trong tám bảng tin tức, có một trang có hình một “Tiểu Doãn Khoáng”, trên đó nhiều ra mấy tin tức sau:

– Nhân vật cường hóa

Huyết thống cường hóa: “Biến dị cường hóa G” (Tên do chính Doãn Khoáng đặt)

Cấp bậc huyết thống: đạt tiêu chuẩn năm nhất.

Giới thiệu cường hóa: sau khi tiêm vào G-Virus bán thành phẩm, cơ thể sẽ sinh ra biến dị không biết trước. Vì là huyết thống cường hóa không biết cho nên cần người cường hóa phải tự tìm tòi thăm dò nhiều hơn.

Hiệu quả huyết thống:

Cường hóa biến dị G năm nhất, gia tăng 20 điểm sinh mệnh, 10 điểm năng lượng, 1 điểm trí lực, 7 điểm sức mạnh, 7 điểm nhanh nhẹn, 7 điểm linh xảo, 7 điểm phòng ngự, 7 điểm cảm giác, 10 điểm mị lực.

Thức tỉnh kỹ năng huyết thống: hai mắt có thị giác nhạy cảm kỳ dị, quá trình sử dụng sẽ hao tổn năng lượng.

Thức tỉnh kỹ năng huyết thống: hình thái dị hóa thể G. Hình thái này giúp sinh mệnh, sức mạnh, nhanh nhẹn, linh xảo, phòng ngự và cảm giác của bạn tăng cường gấp đôi. Trong trạng thái thức tỉnh, năng lượng liên tục bị hao hụt, sau khi hao hết sẽ trở về bản thể, lâm vào trạng thái suy yếu nhất định.

Đánh giá huyết thống: G-Virus là một loại vật chất thần kỳ. Nó đã hoàn toàn thay đổi thân thể bạn, tặng bạn tiềm lực tiến hóa cực lớn... Cho nên, hãy cảm kích sự chiếu cố của trời cao, chỉ mong, bạn vẫn có thể giữ vững mãi may mắn này.

Mãnh liệt đề nghị: hãy lấy gen của bạn làm bản mẫu, điều chế ra G-Virus thành phẩm rồi tiêm vào cơ thể, hoàn thiện cường hóa biến dị G!

Nhắc nhở kèm thêm: nên cường hóa huyết thống mới. Huyết thống cường hóa biến dị G không thể thăng cấp nhờ hệ thống “đại học”, cấp bậc muốn tăng lên còn phải tùy người cường hóa đi tìm tòi.

Ngoài những cái trên ra, Doãn Khoáng còn có 770 ($100+150+200+500+100-100-180=770$) học điểm, 4 điểm đánh giá tổng hợp, 1 điểm đánh giá cấp F. Mặc dù không nhiều lắm nhưng nếu dùng tiết kiệm thì đủ rồi.

Nhìn xong những thông tin này, Doãn Khoáng cảm thấy trong “cuộc thi nhập học”, mặc dù khá khúc chiết vắn vả nhưng quay đầu nhìn lại thì coi như là cá kiếm đầy đủ rồi.

Mất đi T lại thu hoạch được G, mặc dù chỉ là G bán thành phẩm nhưng dù sao cũng đã cho mình biến đổi tốt hơn nhiều!

“Mạnh mẽ hơn có nghĩa là khả năng sống sót của mình ở đây đã tăng thêm rồi!”

Điều tiếc nuối duy nhất là “kỹ năng đặc thù” Phù Hộ Thần Bí kia lại bị “Hiệu Trưởng” vô duyên vô cớ tước đoạt mất, phải chờ qua 5 cuộc thi tranh cạnh mới trả lại. Đây rốt cục là thể nào nhỉ? Mặc dù Doãn Khoáng vốn chẳng cảm thấy cái kỹ năng “Phù Hộ Thần Bí” này tồn tại có ý nghĩa gì nhưng vô duyên vô cớ bị tước đoạt thì vẫn khó chịu như cũ!

Bây giờ, mặc dù Doãn Khoáng không biết Vương Ninh đoạt lấy T-Virus lợi hại thế nào, nhưng mà tối thiểu hắn tự tin có năng lực tự bảo vệ mình rồi. Chỉ cần động não một chút, Doãn Khoáng nhất định có thể tính sổ với Vương Ninh!

Điều duy nhất khiến Doãn Khoáng cảm thấy lo lắng chính là tuổi thọ của hắn, vẫn giữ vững 34 năm không đổi! Doãn Khoáng rất muốn hỏi những trợ giảng kia một chút, rốt cục “tuổi thọ” này dựa theo tiêu chuẩn gì. Tại sao có người trường thọ mà hắn lại đoản mệnh như vậy?

Nghĩ đi nghĩ lại, Doãn Khoáng đột nhiên có một ý tưởng. “Nếu như tuổi thọ có thể giảm bớt vậy liệu cũng có thể gia tăng hay không?”

Càng nghĩ liền càng thấy khả năng này rất lớn, Doãn Khoáng vội gọi hai tiếng “Hiệu Trưởng” trong lòng rồi nói ra nghi vấn của mình. Ngay sau đó, thanh âm nam nam nữ nữ của “Hiệu Trưởng” vang lên bên tai Doãn Khoáng.

Nhắc nhở: quyền hạn của bạn chưa đầy đủ, không cách nào nhận được đáp án.

Nhắc nhở: bạn có thể tới khu hoán đổi của “đại học” để tìm.

“Khu hoán đổi?”

Doãn Khoáng vừa nghĩ tới đó, trên mặt bàn liền xuất hiện một màn hình ánh sáng.

Chính là “menu hoán đổi” bốn loại lớn: dụng cụ, huyết thống, truyền thuyết và phụ trợ.

Doãn Khoáng suy nghĩ một chút rồi mở phần “truyền thuyết” ra. Máy cái “công pháp”, “quyển trục ma pháp”, “thần binh” kia, Doãn Khoáng đều không nhìn. Dừng đầu óc của hắn đương nhiên đủ biết những thứ kia hắn không đủ điểm để đổi, dù sao cũng không lấy được, việc gì phải vào xem cho thêm thòm thèm?

Hắn trực tiếp mở phần “linh được kỳ vật”, đôi mắt đảo quanh tìm những thứ liên quan đến “tuổi thọ”.

...

Tên: Nước Sinh Mệnh

Bình xét cấp bậc: Hi hữu

Hiệu quả: 1 năm tuổi thọ / 1 giọt (nội tại duy nhất)

Giá tiền: 1000 học điểm + 1 điểm đánh giá cấp F / 1 giọt

Đánh giá: đây là món quà của cây Sinh Mệnh tặng chủng tộc Elf

...

Tên: Thánh Thủy Thần Tứ

Bình xét cấp bậc: Hi hữu

Hiệu quả: 10 năm tuổi thọ 1 bình (nội tại duy nhất)

Giá tiền: 10000 học điểm + 1 điểm đánh giá cấp B / 1 bình

Đánh giá: bình nước này ẩn chứa lòng nhân ái của Chúa và sự từ ái của cha

...

Tên: Tào Hóa Cửu Chuyển Cửu Khiếu Đan

Bình xét cấp bậc: Hi hữu

Hiệu quả: 20 năm tuổi thọ / 1 viên (nội tại duy nhất)

Giá tiền: 20000 học điểm + 1 điểm đánh giá cấp S / 1 viên

Đánh giá: Năm đó Tề Thiên đại thánh Đấu Chiến Thắng Phật cũng từng ăn thứ đan dược này, nghe nói nó có mùi táo

...

Càng nhìn xuống dưới, sắc mặt Doãn Khoáng càng khó coi. Hắn gần như có một xúc động muốn lật cái bàn. “Thế... thế này thì con mẹ nó đưa đéo nào đổi được? Hiệu Trưởng ông muốn tôi chết thì cứ nói thẳng ra đi! Đau dài không bằng đau ngắn!”

Đang khi Doãn Khoáng sắp bước qua biên giới phát điên, ánh mắt hắn đột nhiên sáng ngời lên. Nhưng sau một khắc, hắn lại nhấc cái bàn lên cao rồi ném mạnh xuống đất.

– Trời ạ! “Hiệu Trưởng” chết tiệt!

Sau đó, hắn thờ phỉ phò bước ra khỏi phòng học, khiến cho các học viên khác trong phòng học tròn mắt há mồm nhìn theo.

Hắn thấy cái gì?

Tên: Thịt Đường Tăng

Bình xét cấp bậc: có một không hai

Hiệu quả: trường sinh bất lão / 1 khối (nội tại duy nhất)

Giá tiền: bạn muốn thì tặng cho bạn

Đánh giá: biết tại sao Đường Tăng trên đường đi thỉnh kinh phải vượt qua chín chín tám mươi một kiếp nạn không? Bởi vì thịt ông ấy quá thơm, hơn nữa

nghe nói có thể làm đẹp.

Cảnh cáo: Đường Tăng là đại đệ tử Kim Thiền Tử của Như Lai Phật Tổ chuyển thể hóa thành, trên người có Phật pháp và công đức vô thượng. Ăn thịt ông ta, bạn có được thân thể trường sinh bất tử nhưng vô lượng công đức trên người Đường Tăng sẽ chuyển hóa thành nghiệp lực vô thượng, tác dụng vào cơ thể bạn. Trong tương lai vô tận năm tháng về sau, bạn sẽ chuốc lấy hậu quả xấu vô cùng. Dùng cẩn thận, dùng cẩn thận!

(Nghiệp lực: tất cả hành vi, ngôn ngữ, tư tưởng trong đạo Phật gọi là nghiệp, thân nghiệp, khẩu nghiệp và ý nghiệp gọi chung là tam nghiệp.)

Khi bạn đang buồn khổ, hy vọng đột nhiên xuất hiện nhưng mà ngay sau đó bạn phát hiện ra, cái hy vọng kia chính là mồi mồi dụ bạn vào vực sâu không đáy... Thử hỏi...

Doãn Khoáng làm sao lại không tức giận đến lộn cái bàn đây!

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Thứ gì đó đội hoa hồng

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Doãn Khoáng rời đi, Tăng Phi và Ngụy Minh đều nhìn không nổi mà liếc mắt nhìn theo, sau đó cùng lắc đầu không thể giải thích nổi. Lê Sương Mộc thì chỉ nhủ mầy, không để tâm tới nữa. Vương Ninh lại khác, hẳn cười cười, dường như có thể đoán ra Doãn Khoáng vì sao lại phát điên lên như thế.

“Aiz, tuổi thọ ời tuổi thọ, tao phải làm sao đây? Mẹ cái lão Hiệu Trường chết tiệt kia, ông tính toán kiểu gì mà Vương Ninh tôi lại chỉ sống được có 27 năm là sao?”

Wương Ninh oán hận nắm tóc, phiền não không chịu nổi.

Wương Ninh không cảm thấy “Hiệu Trường” đặt ra “tuổi thọ” là vì suy nghĩ cho bọn họ, muốn họ biết mình còn sống được bao lâu. Ngược lại hoàn toàn, Vương Ninh thấy cái thuộc tính “tuổi thọ” này nói rõ sự ác độc và tàn nhẫn của “Hiệu Trường”!

Vì sao? Con người đôi khi cũng không sợ chết, cũng bởi vì mỗi người đặc biệt là thanh niên cũng không suy nghĩ kỹ về cái chữ “chết” này. Không biết mình sẽ chết lúc nào cho nên mới không hề lo lắng như thế. Nhưng mà bây giờ lại không giống với trước rồi, mỗi người đều biết rõ “tuổi thọ” của mình, mỗi một lần chết, tuổi thọ sẽ giảm một chút... Ngẫm lại mà xem, thế này không phải là tuổi thọ càng ít thì cái chết ngày càng tới gần sao... cái cảm giác này sao mà tuyệt vọng.

Quả thực có thể ép người ta đến phát điên!

“Tuổi thọ” như một con sói đuổi theo sau lưng mỗi người. Không muốn bị ăn thì anh nhất định phải liều mạng chạy, liều mạng trốn. Nhưng mà cho dù anh có chạy thế nào, khi quay đầu lại vẫn phát hiện con sói kia cách mình ngày càng gần, ngày càng gần... Chỉ cần anh lười biếng một chút thôi, sau một phút, anh sẽ... chết!

– Này! – Một bàn tay đột nhiên vỗ vào vai Vương Ninh.

– A!

Wương Ninh toát mồ hôi lạnh, bàn tay trái theo bản năng rút dao ra, chìa nó về phía cần cổ của cái người vừa mới vỗ vai hắn. Tăng Phi bị dọa cho sợ hết hồn, vội vàng lùi lại hỏi:

– Vương Ninh, làm sao cậu... ra mồ hôi nhiều thế?

Wương Ninh thâm hận trong lòng rồi lại không thể làm gì, cho nên chỉ đành thu dao lại, liếc Tăng Phi một cái rồi nói:

– Bị cậu hù chết rồi! Dọa như thế có thể gây chết người đấy, cậu có biết không?

– Ồ, xin lỗi xin lỗi, tôi không biết cậu đang nghĩ gì, chỉ là thấy cậu chảy mồ hôi đầy đầu còn tưởng cậu bị làm sao cơ.

– Aiz, tôi bị đồng tiền mà “Hiệu Trường” đề ra kia dọa đấy. – Vương Ninh nói:

– Cậu nhìn xem, mấy thứ này căn bản không phải để cho người đời mà! Cái này, “Hàng Long Thập Bát Chương”, mẹ nó những 5000 học điểm, 1 điểm đánh giá cấp B, còn phải tự bản thân lĩnh ngộ lấy? Cả cái này nữa, công pháp tu chân “Đạo Đức Kinh” càng biến thái hơn, 20000 học điểm, 1 điểm đánh giá cấp S. Tôi nhớ không lầm thì ngoài đời “Đạo Đức Kinh” đúng 5 đồng một quyển!

Nói xong, hình như để phát tiết lửa giận của mình, Vương Ninh vỗ tay thật mạnh xuống bàn.

– Theo tôi thấy, “Hiệu Trường” rõ ràng muốn chúng ta đi tìm chết mà. Thế này có phải là chơi nhau hay không?

Tăng Phi cũng rất đồng cảm, nói:

– I know that feel, bro! Vừa rồi tôi nhìn thấy bộ chiến giáp hiện đại trong “Mobile Suit Gundam”, nhìn đẹp quên sầu đi, nhưng mà giá tiền thì... aiz, thôi bỏ đi, càng nói càng thêm.

– Đúng rồi, cậu tìm tôi có chuyện gì?

Tăng Phi khò sò nói:

– Còn nhớ “Máu của Mary” nhận được khi thực hiện nhiệm vụ ẩn tàng không?

– Nhớ, loại máu thần kỳ giúp tăng xác suất cường hóa T-Virus.

Tăng Phi nói:

– Tôi vừa tra rồi, quả nhiên ở hệ thống có thể đổi lấy T-Virus. Cậu nói xem thế này là sao chứ, nó chia làm 5 cấp, tỷ lệ thành công theo thứ tự là 10%, 15% cho đến 39%, không có cái nào vượt quá 40%. Mỗi khi tăng một cấp là giá tiền sẽ tăng gấp bội. Chỉ riêng cái có tỷ lệ 10% cũng phải mất 1000 học điểm, 2 điểm đánh giá cấp F. Móa nó chứ, khó trách trợ giảng lại bảo “cuộc thi nhập học” là phần thưởng cho bọn mình, vậy thì nếu đổi ra cũng quá cao giá rồi!

Vương Ninh cũng tỏ ra buồn rầu tiếc hận không dứt.

– Tôi biết chứ. Cường hóa T-Virus vô duyên với chúng ta rồi, cái nhiệm vụ kia coi như làm không công!

– Ai bảo thế, “Máu của Mary” giao dịch với “Hiệu Trường” sẽ lấy lại được 2000 học điểm, 1 điểm đánh giá cấp E. Coi như chút quà an ủi rồi, ha ha...

– Tăng Phi nói.

Ánh mắt Vương Ninh sáng lên.

– Được nhiều thế cơ à?

Phải biết rằng Vương Ninh có những hai bình máu, một chai dùng để tăng tỷ lệ khi tiêm T-Virus, còn lại một bình nếu đổi ra thì... dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là hẳn không rơi vào 25% thất bại kia, nếu không thật đúng là đáng buồn, lại phải dùng một chai nữa trung hòa T-Virus.

– Ủ, tôi cũng vì vui quá nên mới báo vội cho cậu. Cực khổ như thế coi như cũng được hồi báo. Thôi tôi đi trước đây, dù sao các trợ giảng cũng bảo tạm thời lúc này không nên đổi cường hóa, nghĩ lại chắc hẳn là cũng có cái lý của anh ta. Dù sao cũng không còn chuyện gì, tôi đi tìm xem ký túc xá ở chỗ nào. Ha ha, nói không chừng chúng ta sẽ thành bạn cùng phòng đấy chứ.

Nói xong, Tăng Phi khoát tay rời đi.

– Bạn cùng phòng... hừ, tao thích ở một mình một chỗ hơn, vậy mới an tĩnh! – Vương Ninh lầm bầm tự nói.

Liếc mắt nhìn Lê Strung Mộc cách đó không xa, Vương Ninh suy ngẫm một chút rồi đứng dậy, rời khỏi phòng học.

...

Mang theo sự phấn uất lao ra khỏi phòng học, Doãn Khoáng đi thẳng xuống lầu. Khi đi xuống dưới sân, Doãn Khoáng ngẩng mặt nhìn bầu trời đỏ sậm ở trên đầu. Đứng ở trong sân trường yên tĩnh thế này, hẳn mới kịp phản ứng lại, chỗ này đã không còn là trường học trước kia nữa rồi.

Trong chớp mắt, thói quen cứ diễn ra tự nhiên như vậy, hẳn coi nơi này thành sân trường cấp ba ngày trước.

Quen mái trường trước đây với cây xanh, hoa đỏ, trời xanh, mây trắng... Giờ phút này, tất cả màu sắc đã trở nên ma quái đến kỳ lạ. Doãn Khoáng không thể nào dung hợp sân trường trong quá khứ với “sân trường” bây giờ được.

– Đột nhiên cảm thấy, so sánh với nơi này thì trường học trước đây quả thực là thiên đường.

Doãn Khoáng thôn thức cảm thán. Trên đầu hẳn lúc này là những đám mây màu đen không chuyển động trông như ai vẽ vào nền trời, xuyên qua tầng mây có thể thấy những tia sáng màu đỏ sậm đang chiếu xuống dưới đất, tầm nhìn chuyển dần ra xa là những rặng cây âm trầm hắc ám, hồ nước đen đặc như mực...

“Đây là sân trường sao?”

Câu hỏi này bắt đầu từ bây giờ đã khắc sâu vào trong lòng Doãn Khoáng. Cho dù sau này qua bao lâu đi chăng nữa, thời gian vẫn không cách nào xóa nhòa nó.

Cuối cùng, Doãn Khoáng chỉ có thể hít sâu một hơi, sau đó thở ra thật mạnh. “Thích ứng với hoàn cảnh... nếu đã tới thì phải đối mặt... cố gắng lên nào, cố gắng như những năm tháng học tập trước đây, lấy được thành tích tốt nhất, mau chóng đoạt bằng chứng nhận rồi bình an trở về... về nhà...”

Nắm chặt quả đấm, Doãn Khoáng rào bước đi về phía trước.

Mặc dù là lần đầu ở đây nhưng rất kỳ lạ là Doãn Khoáng lại nhận thấy, trong sự xa lạ vẫn tồn tại cảm giác quen thuộc với nơi này. Một sự mâu thuẫn kỳ quái!

Giống như bây giờ, Doãn Khoáng biết cái hồ đen như mực đặc trước mắt này tên là “hồ Tịnh Linh” nhưng không biết tại sao nó lại gọi là “hồ Tịnh Linh”, còn cả đám cây cối màu đen kia nữa, chúng tên là “Ánh Ngô Đồng”, quả trên cành không phải trái cây mà là “ánh mắt” của “Ánh Ngô Đồng”. Khu nhà dạy học phía sau kia tên gọi là “tòa Lục Hồn” (lục ở đây là chém giết đồ sát chứ không phải số sáu), hay còn gọi là “Lò sát sinh Số 13”, thuộc khu 1. Thật là một cái tên quái dị kinh khủng!

Mà tòa nhà ở nơi xa xa trông giống như tháp Pisa có màu đen đỏ kia chính là “thư viện”, thuộc khu 4.

Nhìn xem chung quanh, mỗi một tòa nhà đều có một cái tên quái dị, tạo hình cũng quái dị nốt. Nhưng Doãn Khoáng cảm thấy chẳng hề xa lạ chút nào, mặc dù hắn chỉ biết tên mà không biết tác dụng chức năng của nó... Đường như đúng như lời trợ giảng Hùng Bá nói, “Hiệu Trường” không gì không làm được kia đã trực tiếp đưa tin tức liên quan vào thẳng trong trí nhớ họ.

Quả thực là quá thần kỳ!

Đi tới phía trước, lòng Doãn Khoáng đột nhiên nảy lên.

Không phải bởi vì hắn lạc đường, cũng không phải vì cảnh tượng trước mắt khiến hắn sợ hãi, chỉ là đi lâu như vậy, qua “Lò sát sinh Số 13”, qua “hồ Tịnh Linh”, qua cả rừng cây “Ánh Ngô Đồng”, Doãn Khoáng phát hiện ra một chuyện: cả cái sân trường to lớn thế này mà lại không có một bóng người nào.

Không sai, ngoại trừ bản thân mình ra, Doãn Khoáng không nhìn thấy một ai khác.

“Đường như trong trời đất này chỉ tồn tại một mình mình...”

Đột nhiên có cái ý nghĩ này, Doãn Khoáng không khỏi cảm thấy khủng hoảng.

– Này! Có ai không?

Doãn Khoáng thử hô lên một tiếng. Nhưng mà thanh âm dường như truyền đi chẳng được bao xa liền biến mất.

– Này, có ai ở đây không?

Doãn Khoáng lại lớn tiếng hô một câu. Nhưng mà giống với lúc trước, cho dù Doãn Khoáng có lớn giọng hơn trước nhưng thanh âm chỉ truyền đi rất gần. Doãn Khoáng có cảm giác, tiếng nói của mình dường như bị thứ gì đó ngăn cách, ngay cả hắn có gào khản cổ cũng không thể truyền tiếng đi ra ngoài.

Mặc dù Doãn Khoáng biết “ký túc xá” của mình ở “tòa nhà nam sinh 33” đằng trước nhưng Doãn Khoáng vẫn không có chút cảm giác an toàn nào.

Cái này không thể trách Doãn Khoáng được. Doãn Khoáng hẳn đúng là có chút cứng cỏi, có chút thông minh, nếu như tạm thời đè nén sợ hãi xuống thì không thành vấn đề nhưng một lúc sau thì không còn được như thế nữa.

Giống như khi ở trong “Resident Evil 2”, sau khi giết người xong hắn rất sợ nhưng hắn cũng tự thôi miên mình “nguy hiểm ở sau lưng, mày không được phép sợ” và “Vương Ninh ở ngay cạnh, mày nhất định phải bình tĩnh”! Sợ hãi quả thật được Doãn Khoáng ép xuống nhưng sau khi thần kinh được buông lỏng, hắn không khỏi nghĩ lại chuyện lúc trước, sự sợ hãi kia như thủy triều ập tới, xâm nhập vào tâm trí.

Mà lúc này, ở một nơi quỷ dị như thế, bầu trời màu đỏ, xung quanh yên tĩnh không có một tiếng động nào, Doãn Khoáng bất giác nghĩ tới chuyện trong “cuộc thi nhập học”. Ánh mắt của người đàn ông muốn chết kia trống rỗng giống như không có linh hồn... Trái tim Doãn Khoáng đập dồn dập, dần dần mất kiểm soát.

Nơi này quả thực như một con ác mộng!

Cô đơn và tịch mịch đúng là thứ độc được kinh khủng nhất thế gian.

– Tỉnh táo nào! Doãn Khoáng, mày phải tỉnh táo! Hít sâu, thở mạnh... Hít, hà, hít, hà... Không có gì phải sợ... Sắp tới ký túc rồi, sắp tới rồi!

Tự thì thầm trấn an bản thân, Doãn Khoáng vội vã bước nhanh hơn, cúi đầu đi về phía trước. Bước chân có vẻ loạng choạng không ổn định.

Không biết do đi quá nhanh hay là như thế nào, Doãn Khoáng đột nhiên cảm thấy chân mình bị cái gì đó chắn ngang, có cảm giác mềm mại như nhung nhưng cũng rất cứng rắn như là sắt thép. Dĩ nhiên, những thứ này không quan trọng, quan trọng hơn cả là Doãn Khoáng lại bị vấp ngã rồi!

“Lần này ngã xổng... liệu có phải sẽ được ngã trở về bên ngoài?”

Trong chớp mắt bị ngã, Doãn Khoáng đột nhiên nghĩ như vậy.

“Huych!”

Sau đó, Doãn Khoáng ngã lăn ra đất.

Mặc dù trên đất có lớp cỏ màu đen nhưng trong bụi cỏ có mấy cục đá vụn cho nên Doãn Khoáng vẫn bị đau đòn một chút.

Nhưng mà không đợi hắn bò dậy, một bóng đen đột nhiên bao phủ trên người Doãn Khoáng.

Đồng thời, một hơi thở nóng hôi tanh hơi phả vào mặt hắn.

– Nè thằng nhãi, mày không có mắt à, đi không nhìn đường, lại còn dám dẫm vào đuôi của bốn đại gia, mày muốn chết có phải không?

Thanh âm gầm gừ như tiếng dã thú cho dù không có ý đề cao giọng điệu nhưng vẫn khiến Doãn Khoáng không dám hít thở.

Doãn Khoáng sợ hãi chậm rãi ngẩng đầu lên. Trước mặt cậu là một con sói lớn như một chiếc xe ô tô, ánh mắt to như chiếc đèn lồng năm mới, quanh hàm răng sắc bén của nó lượn lò luồng khí lạnh.

Hơi thở nóng hôi tanh hơi kia được phun ra từ hai mũi như khói than của ống bễ.

Một con sói khổng lồ, hơn nữa còn là một con sói có bộ lông trắng muốt như tuyết.

Bộ lông trắng tinh ở trong hoàn cảnh như thế này vô cùng bắt mắt, nhưng mà không biết tại sao nó lại nằm ở sau đồng cây cối thấp bé màu đen này, không biết nó đang làm gì.

Quái dị hơn nữa là chỗ tai của con sói khổng lồ vậy mà có đeo một vòng hoa hồng nhỏ.

– Này! Thằng nhãi!

Hình như thấy Doãn Khoáng cứ ngây người nhìn mình mà không nói lời nào, con sói trắng kia há mồm nói tiếng người:

– Này thằng nhóc mới vào, chẳng nghề trợ giảng của mày không dạy mày phải biết lễ phép với các học trưởng sao? Nói cho tao biết trợ giảng của mày là ai, bốn đại gia sẽ giáo huấn nó, trợ giảng gì làm ăn như kít thẻ hả?

– A?! – Doãn Khoáng vội vàng bò dậy:

– Mày... Anh...

– Thôi bỏ đi... – Sói trắng đột nhiên nói:

– Trông bộ dáng chú mày thế này chắc bị sự oai hùng của bốn đại gia hù dọa rồi, tao cũng chẳng làm khó mày nữa. Mày... giúp tao gỡ vòng hoa trên tai xuống, tao sẽ tha cho mày.

Nhất thời, Doãn Khoáng không kịp phản ứng lại nhưng hắn cũng rõ, con sói này hình như là “học trưởng”!

Mà căn cứ theo những gì trợ giảng nói thì “học trưởng = không thể trêu vào”.

Cho nên Doãn Khoáng vội vã gật đầu.

Nhưng vấn đề là con sói quá lớn, lấy chiều cao hiện tại của Doãn Khoáng căn bản không với tới được.

– Thế này thì... học trưởng, anh có thể cúi đầu xuống một chút được không... cao quá!

Sói trắng hừ hừ mấy tiếng:

– Mẹ nó chứ! Còn muốn bốn đại gia cúi đầu trước một con kiến nhỏ... Chết tiệt, lần này bốn đại gia nhìn! Lần tới... bọn bây chờ đó, tao nhất định sẽ chinh chiến cả lũ! Con mẹ nó chứ, muốn tao đeo vòng hoa hồng chạy vòng quanh trường, lại còn phải dùng hình dáng sói! Hừ, tao không thể tự hái xuống chẳng nhẽ không nhờ được người khác hay sao?

Không biết nó làm bằm cái gì nhưng tóm lại là cái đầu cao ngạo kia đã cúi xuống, nghiêng cái tai đeo vòng hoa về phía Doãn Khoáng.

– Nè thằng nhãi, mày cẩn thận một chút, trên vòng hoa này có “chú ngữ”, vừa hái xuống cái là phải ném đi ngay, cái thứ này không dễ chơi đâu!

– A? Ồ...

“Chú ngữ? Hạ chú ngữ là năng lực gì nhỉ?” Mặc dù không rõ tình thế ra sao nhưng Doãn Khoáng vẫn ngoan ngoãn hái hoa xuống.

Nếu không, đắc tội một “học trường” ai biết cuộc sống sau này sẽ ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Hội trường Hiệp hội Người sói háo sắc

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

...

– Hội trường...

– Tiểu Hùng về rồi đấy à?

– Em xin lỗi, đã để hội trường thất vọng ạ.

– Anh biết rồi. Học tỷ của chú thật ra đã sớm có lời tiên đoán... thất bại thì thất bại thôi, nhưng mà cơ hội tiếp theo phải biết nắm chặt. Chú cũng biết, người muốn gia nhập “Hội học sinh” có rất nhiều nhưng ở trong hội có nhiều người mình vẫn tốt hơn!

– Vâng hội trường...

– Cố gắng nắm chắc đấy! Mặc dù chú là do cái thằng Bạch Ngao kia giới thiệu tới nhưng vì công bằng, anh chỉ có thể cho chú thêm một cơ hội nữa thôi.

– Vâng

– Sao, lần này có hạt mầm nào tốt chứ?

– Có thì cũng có nhưng mà... tuổi thọ của nó ngắn quá. Thằng kia có trí lực những 7 điểm nhưng tuổi thọ lại chỉ có 34 năm thôi, thật sự quá ít!

– Tuổi thọ? Ha ha, cái thứ này có ý nghĩa sao? Nếu như không tệ thì thử bồi dưỡng xem sao. 7 điểm trí lực, cũng coi như là nhân tài.

– Vâng, em sẽ làm công tác tư tưởng với nó.

– Thôi bỏ đi, để Bạch Ngao làm. Chuyện lừa người thằng đấy thành thạo nhất. Ban đầu cậu đòi huyết thống Người Sói không phải cũng là vì nó đột nhiên muốn tự mình xây dựng “Hiệp hội Người Sói” cho nên mới muốn lừa thêm người gia nhập đấy thôi?

– Nhưng mà, hội trường, em vừa nghe nói học trường Bạch đánh cuộc thua học tỷ Thường và học trường Tôn, dường như... dường như phải mang vòng hoa hồng chạy quanh trường một vòng. Với tính tình của học trường Bạch, chắc là đã đi trốn ở nơi nào rồi.

– Ha ha! Dám đi đánh cuộc với Thường Thanh và Tôn Càn Khôn, cái thằng này từ trước giờ toàn thua nhiều thắng ít. Quên đi, vậy thì cậu đi xem một chút, tận lực đừng để “bên kia” giành người trước.

– Vâng hội trường. Vậy thì em xin phép đi trước.

– Đi đi, thay anh hỏi thăm Tiểu Văn Từ với Tiểu Trạch.

– Vâng hội trường

...

Nhắc nhớ: “Sinh viên năm nhất” Doãn Khoáng, tay bạn lâm vào trạng thái “tê dại”, sẽ bị tê liệt bốn tiếng đồng hồ.

Lúc Doãn Khoáng kiểm chân chạm vào vòng hoa hồng kia, trong đầu đột nhiên xuất hiện nhắc nhở như thế.

Gần như cùng một lúc, cậu cảm thấy cánh tay phải của mình bị điện cao thế chạy qua, rất tê dại. Sau đó, cả cánh tay phải mất tri giác thả lỏng xuống. Mà bởi vì tay phải của hắn vẫn còn nắm vòng hoa hồng cho nên nó cũng theo bàn tay bị kéo xuống.

– Hí! Con nhỏ chết tiệt, yểm hắc “Nguyên Rùa Trôi Buộc”, lông của bốn đại gia đều bị đứt ra hết rồi, hồng hết cả kiểu tóc!

Con sói mở cái miệng to như chậu máu mắng lớn, sau đó hàm răng trắng bóc lại nghiền vào nhau phát ra tiếng ken két.

– Ê thằng kia, mày có sao không đấy? Anh quên không nói cho mày biết, trên cành hoa hồng kia đã bị một con nhò đáng ghét yếm “Nguyễn Rùa Tổ Hợp”... Mà quên đi, dù sao vòng hoa cũng được lấy xuống.

Lúc này, con sói kia mới để ý đến Doãn Khoáng vẫn bị hấn bỏ mặc bên cạnh.

Con sói này đứng trước Doãn Khoáng trông có vẻ tùy ý nhưng Doãn Khoáng lại cảm thấy nó như một ngọn núi to lớn vắt ngang trước mặt mình. Hấn cảm thấy sợ, tưởng chừng như bị ép đến không thở ra nổi. Cho nên, hấn không tự chủ được bước lùi ra xa một chút, hy vọng dùng khoảng cách để trừ bỏ cảm giác áp bách này.

Doãn Khoáng nói:

– Không có gì ạ, chỉ là tay phải bị phán định tê dại trong bốn giờ.

Sau đó, Doãn Khoáng không nhận được hỏi:

– Thật ra thì học trưởng cũng có thể tự lấy xuống được mà, sao lại cần nhờ em ạ?

– Làm sao hả thằng kia? – Sói trắng vươn đầu về trước một chút.

– Bốn đại gia sai khiến có chút việc mà mày cũng oán hận à? Chẳng phải chỉ tê dại có bốn giờ thôi hay sao, có cái gì mà không qua được? Được rồi, nể mặt mày vì anh mà trúng chủ ngữ, anh nói cho mày cũng không sao. Đây là danh dự nam nhi, hiểu không?

Doãn Khoáng trừng mắt, sau đó gật đầu, thật ra hấn chẳng hiểu gì cả.

– Gật cái đéo gì! – Sói trắng nói:

– Mà thôi bỏ đi, anh cần gì phải nhiều lời với thằng ranh mày nhỉ. A nha, quan trọng nhất là bốn đại gia hiện tại đã tự do, không cần phải nằm úp sấp ở chỗ này nữa. Aiz, nghĩ tới mình đường đường là một hội trưởng vậy mà lại phải biến thành hình sói, đội hoa hồng chạy quanh sân trường. Sao mình thấy nó giống với thành tích oanh liệt năm xưa, chạy tới dưới ký túc xá nữ sinh ôm cột điện hô to tôi là dê xồm nhỉ.

Vừa nói xong, sói trắng không lồ vương mình đứng dậy, cho nên Doãn Khoáng chỉ có thể nhìn thấy cảm nó. Hấn không cẩn thận xuyên qua hai chân trước của sói, nhìn về phía dưới bụng nó...

Cái mẹ gì mà lớn vậy!!

– Ê thằng oắt con, mày nhìn cái gì thế!

Con sói kia như con mèo bị dẫm đuôi, nhảy cẫng lên, thân thể nghiêng về phía trước, nhe răng với Doãn Khoáng. Nhiệt khí phun ra từ mũi nó khiến Doãn Khoáng bị đẩy lùi một bước.

– Cẩn thận tao tọt một phát nuốt mày vào bụng bây giờ!

Bộ dáng tàn bạo thế này, Doãn Khoáng không hề hoài nghi lời nó nói.

Doãn Khoáng run lên, vội vàng cúi đầu.

Đơn giản là vừa rồi trong nháy mắt đó hấn bỗng nhiên cảm thấy cơ thể mình như bị cương châm xuyên thấu.

“Quả nhiên, những học trưởng này chẳng dễ trêu vào... không phải chỉ mới nhìn con chim một tý thôi sao. Cùng là giống đực cả có cái gì mà phải xấu hổ chứ?” Doãn Khoáng thầm nghĩ trong lòng.

– Hử?

Đột nhiên, con mắt lớn như cái lồng đèn của sói trắng lướt trên người Doãn Khoáng, sau đó cái mũi của nó hơi ghé sát vào, ngửi ngửi vài cái. “Thằng này mày không tẹ đầu, trên người nhiều linh khí ra phết. Là mùi Từ Chân Nguyên, cũng không phải... trên người một tên ma mới làm sao có thể có mùi Từ Chân Nguyên? Chẳng lẽ...” Sói lớn nghiêng đầu suy nghĩ.

– Xem ra trên người chú mày nhất định có đeo pháp bảo. Ê này, không ngại thì cho anh xem chút đi. Yên tâm, anh chỉ tò mò thôi, loại linh khí này mặc dù đặc thù nhưng lại quá ít, anh còn chưa để vào mắt. Hơn nữa, anh cũng không dùng được nó, sẽ không đoạt của mày đâu.

Doãn Khoáng ngẩn người, nói:

– Trên người em? Làm gì có linh khí pháp bảo nào ạ, chỉ có mỗi tấm bùa hộ mệnh... là do mẹ em xin cho em. Học trưởng muốn xem thì cứ xem đi ạ.

Dù sao tấm bùa Táo Quân kia chỉ mỗi mình Doãn Khoáng mới có thể sử dụng, cũng không sợ học trưởng sói này đoạt mất. Mà xem ra vị học trưởng này cũng giống Hùng Bá, lựa chọn cường hóa huyết thống Người Sói, có lẽ anh ta sẽ không bàn tiện đến nỗi cướp đồ của mình chứ. Hơn nữa, Doãn Khoáng sờ dĩ thoải mái lấy ra như thế là cũng có suy nghĩ. Thử nghĩ xem Doãn Khoáng là ai và anh ta là ai, một tân sinh mới như Doãn Khoáng đứng trước học trưởng năm ba sẽ chẳng có chút sức chống cự nào, cho dù không muốn lấy ra cũng bị ép phải lấy ra. Đẳng nào cũng thế, không bằng Doãn

Khoảng hẳn chủ động lấy ra trước, coi như tạo ấn tượng tốt trước mặt học trưởng.

– Ừm... ừm... không tệ, rất tốt! Thì ra không phải linh khí... mà là đồ trải qua rèn luyện thần lực, lại còn là thần lực của “Táo Quân”. Khó trách nó có mùi đặc biệt như vậy, mùi khói dầu... .

Nghe sói lớn thăm thì, cái trán Doãn Khoáng rỉ ra mồ hôi lạnh.

Doãn Khoáng lại đeo chiếc bùa Táo Quân lên cổ lần nữa. Cảm nhận được ấm áp truyền tới lồng ngực, lòng hắn cũng như được tắm rửa dưới ánh mặt trời. “Mẹ... bố, em gái, chờ con, con nhất định sẽ sống sót trở về, nhất định sẽ đứng trước mặt mọi người một lần nữa!”

Sói lớn nói:

– Chú em cũng thật may mắn, có một người mẹ tốt, thuộc tính ẩn tàng +3 vận thế rất mạnh. Mặt khác, phía trên nó còn bám vào “tình thương vô tư của mẹ”, thậm chí còn mạnh hơn cả thần lực Táo Quân... cho nên, hãy cố mà sống cho tốt, nếu không, cậu sẽ có lỗi với mẹ mình.

Doãn Khoáng cười cười, vẻ mặt rất kiên định.

– Cảm ơn lời khuyên của học trưởng, em nhất định sẽ sống sót.

– Đúng rồi. – Sói lớn đột nhiên nói:

– Thấy chú mày cũng thuận mắt, chắc chú mày còn chưa đổi thuộc tính cường hóa đúng không?

Doãn Khoáng sững sốt, hiển nhiên không ngờ chủ đề câu chuyện của học trưởng sói xoay nhanh như thế.

– Em... tạm thời vẫn chưa ạ. Hôn nữa trợ giảng cũng nói tạm thời không cần đổi cường hóa gì. Em nghĩ trợ giảng hiểu biết hơn chúng em nhiều cho nên em đã nghe theo.

– Hắc hắc...

Học trưởng sói cười toe toét, đột nhiên lại đổi giọng nói:

– Này thằng em, khụ khụ, đã mang tiếng là học trưởng của chú em, anh có một con đường sáng chỉ cho chú đây... Khụ khụ, một con đường rất có tiền đồ, không chông gai, không chớ ngại, con đường ánh sáng tràn đầy, có hứng thú không?

– Dạ thì...

Doãn Khoáng thật sự không theo kịp ý nghĩ của học trưởng sói, chẳng khác gì thiên mã hành không cả. Hôn nữa, nhìn khoe miệng ngoác đến tận mang tai thế kia... về mặt này, làm sao lại giống như sói xám dụ dỗ cậu bé quàng khăn đỏ thế nhỉ?

Sói xám?

Cậu bé quàng khăn đỏ?

Doãn Khoáng cảm thấy đầu mình bời vì suy nghĩ vớ vẩn mà sắp hỏng mất.

– Nếu đó là... châm ngôn của học trưởng, em nhất định phải nghe.

Học trưởng sói đột nhiên trừng mắt, nhìn Doãn Khoáng một cái.

– Thằng kia, về mặt của mày như thế là sao? Chẳng lẽ mày cho rằng anh sẽ lừa mày à? Anh dám khẳng định, mày đang nghĩ, anh là con sói xám lừa gạt cô bé quàng khăn đỏ, còn chú mày thì là cô bé... à không, cậu bé quàng khăn đỏ kia, có phải hay không?

Doãn Khoáng lùi về sau một bước, khoe miệng hơi run rẩy.

– Học trưởng, anh bớt giận, bớt giận. Học trưởng oai hùng như thế làm sao có thể là sói xám kia được? Hôn nữa, anh nhìn em xem, em làm gì có bộ dáng của cậu bé quàng khăn đỏ.

– Hừ hừ! – Sói lớn cười lạnh:

– Thằng em đừng trách anh không nhắc mày, đứng trước mặt học trưởng việc đầu tiên phải nhớ kỹ đó là cung kính, việc thứ hai đó là thành thực. Tiếng nói tâm linh của bọn mày, các học trưởng học tỷ năm ba muốn đọc được quá đơn giản. Lần này nể mặt chú mày giúp anh một lần cho nên anh tha cho. Lần sau mà còn tái phạm, anh ném mày vào “hồ Tịnh Linh”, tha hồ mà tắm rửa, đảm bảo trọn đời khó quên.

Doãn Khoáng thấm giật mình, bắp chân run lên bần bật.

– Em... em xin lỗi, em...

– Thôi khỏi nhiều lời. – Học trưởng sói lắc lắc cái đầu sói to đùng của mình, nói:

– Anh chỉ muốn hỏi mày, có hứng thú cường hóa huyết thống Người Sói hay không thôi. Chú nên biết, huyết thống Người Sói vô cùng mạnh, gần như cầm cờ đi đầu trong tất cả các loại huyết thống. Ví dụ điển hình nhất, mày nhìn anh mày đây này, cái vuốt này của anh mày mà đập xuống thì có một trăm chú mày đứng đấy cũng ra bã hết. Đám học sinh năm nhất mới vào như chúng mày tốt nhất nên đổi loại huyết thống này, có thể hóa thân thành sói, các hạng thuộc tính cũng gia tăng phạm vi lớn, lực kháng tính các trạng thái tiêu cực tăng mạnh. Điều quan trọng nhất là giá tiền đổi huyết thống Người Sói vào năm nhất khá rẻ. Loại huyết thống này quả thực sinh ra giành cho học viên năm nhất đấy! Thế nào, chú mày có hứng thú không? Hơ nữa anh cho chú mày biết nhá, sau khi đổi huyết thống Người Sói xong, chú mày có thể gia nhập Hiệp hội Người sói, anh sẽ tiến cử chú vào.

– A! Đúng rồi, anh còn chưa tự giới thiệu mình. Anh chính là hội trưởng của “Hiệp hội Người sói háo sắc”. Chú có thể gọi anh là học trưởng Bạch, cũng có thể gọi anh là hội trưởng đại nhân. Aiz, vốn tên còn có thể hay hơn nữa cơ nhưng mà từ “dâm đảng” bị Hiệu Trưởng ký tự hóa cho nên chỉ có thể để vậy. Nhưng không sao, tên vậy cũng đủ kích thích rồi. Hắc hắc, thế nào hả thằng em, được hội trưởng anh đây tự mình tiến cử, chú mày quá hạnh diện ấy chứ.

“Không thể tin!”

Đây là phản ứng đầu tiên của Doãn Khoáng, những lời mà vị học trưởng Bạch này nói tuyệt đối không được tin.

Nếu như học trưởng thật sự giới thiệu một huyết thống cường hóa rất có tiềm lực cho người mới thì tuyệt đối không nói nhiều lời như vậy, làm sao lại còn có thể chỉ ra nó tốt thế nào cường đại ra sao, nghe chẳng khác gì bán hàng đa cấp... Lấy đầu óc của Doãn Khoáng, làm sao hắn không biết gã học trưởng sói này đang lừa hắn.

Phải biết, đổi huyết thống liên quan đến tính mạng của bản thân, Doãn Khoáng làm sao dám tùy tiện đổi loạn? Nhưng mà hắn không thể cự tuyệt thẳng mặt, thế thì sẽ đắc tội với vị học trưởng này.

Vì vậy trăm mặt là thứ duy nhất Doãn Khoáng có thể làm.

Học trưởng sói dùng cặp mắt đèn lồng của mình để nhìn Doãn Khoáng, nói:

– Nay thằng em, mày không tin nhiệm anh à?

Thật ra lúc này trong lòng sói ta cũng rất bồn chồn. “Quả nhiên... trí lực 7 điểm không dễ lừa như thế. Như thằng bé Hùng Bá kia có phải ngoan không, chỉ hai ba câu đã xong. Aiz aiz, cũng đâu thể bắt buộc thằng này đổi huyết thống Người Sói, thế thì mất mặt quá. Nếu để cho người khác biết được chuyện này, họ lại chẳng cười cho thoải mái. Chỉ có thể lừa gạt dụ dỗ nó thôi... nhưng mà, thằng này đúng là vất cô chày ra nước, tính sao để vật được chút gì đó trên người nó đây. A a a, khó, khó...”

Càng nghĩ, hắn càng cảm thấy không có tí chút sức lực nào, cho nên đành phải quơ đầu nói:

– Thôi bỏ đi, thích hay không thì tùy. Chú mày sau này đừng có mà hối hận, hừ!

Nói xong, học trưởng sói liền quay lưng rồi đi.

– Aiz, về thay quần áo. Áo đuôi én màu trắng dù sao vẫn đẹp hơn là bộ lông màu trắng...

– Đây... đây rốt cuộc là thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Cái gọi là “phòng ỏ”

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Khi mà Doãn Khoáng ngây ngốc nhìn học trưởng sói lắc hông rồi đi, hắn hoàn toàn không biết một đôi mắt cách chỗ hắn không xa đang nhìn chăm chăm vào hắn, còn cả học trưởng sói càng đi càng xa kia nữa. Phía sau cặp mắt kính, một đôi mắt đen lầy chớp lóe trong bóng tối.

– Có nên... thừa dịp cơ hội này giải quyết luôn hay không nhỉ?

Vương Ninh nấp trong bụi cỏ màu đen, đôi môi hơi mấp máy, thanh âm kia nhỏ đến nỗi chính bản thân hắn cũng không nghe rõ.

– Nếu thật sự giống như tên Hùng Bá kia nói, trong đại học chỉ cần chết một lần là sẽ chết thật, hay thừa dịp lúc này diệt trừ nó luôn... Mặc dù mình cũng không thêm để ý nhiều nhưng giữ một phần tử không an phận ở bên người, diệt cỏ không tận gốc, di họa vô cùng. Rốt cục có nên làm hay không?

Nghĩ đi nghĩ lại, Vương Ninh chậm rãi hạ tay xuống, nhẹ nhàng chạm vào mắt cá chân. Đầu ngón tay di động rất nhỏ, một tia chớp màu đen lóe lên giữa các ngón tay của hắn.

Nanh Sói!

Chính là con dao này, lúc đó đã nhẹ nhàng cắt đứt cổ họng Doãn Khoáng.

Nhưng mà, cái vũ khí đen nhánh kia còn chưa rút ra hết một phần tư, cơ thể Vương Ninh đột nhiên cứng đờ lại.

Cảm giác đó chỉ chớp lóe lên rồi biến mất, Vương Ninh vẫn duy trì tư thế ngồi xồm như cũ, một tay chống trên mặt đất, một tay vuốt mắt cá chân, người khom đầu cúi, cứ thế chẳng nhúc nhích một li, ai không biết còn cho rằng đây là một bức tượng điêu khắc.

Không biết bao lâu sau, một giọt mồ hôi chảy xuống từ trán rồi chậm rãi đi qua đầu lông mày, lướt qua gương mặt, sau đó treo ở cằm, cuối cùng nhỏ giọt lên mu bàn tay.

Mà ở phía xa, học trưởng sói đột nhiên chớp mắt một cái, sau đó quơ quơ cái đầu sói khổng lồ, nghĩ trong lòng: “Thú vị, một tên học sinh vừa tốt nghiệp cấp ba lại có thể tỏa ra sát khí... khả khả, không biết lần này Hiệu Trưởng tuyển những thành phần biến thái gì, xem ra sau này có đủ trò để chơi rồi. Khả khả, thẳng thóc 7 điểm trí lực, coi như bổn đại gia vừa mới trả lại nhân tình cho chú...”

Tiếng khịt mũi như có như không vang lên, cuối cùng biến mất sau khúc quanh của tòa nhà phía xa.

Ừc ừc...

Đợi đến khi con sói kia thu lại ánh mắt của nó, Vương Ninh mới khó khăn nuốt nước bọt một cái, sau đó thân thể mềm nhũn ngã ra đất. Cả người hắn đầm mồ hôi lạnh, giống như vừa mới vớt ra từ trong nước.

– Vừa rồi... rốt cục... rốt cục là ánh mắt thể nào?

Ánh mắt thể nào?

Vương Ninh không cách nào miêu tả. Hắn thậm chí còn không dám hỏi tường lại cái cảm giác vừa nãy... cảm giác như linh hồn bị hút ra khỏi thân thể vậy! Không sai, Vương Ninh thấy linh hồn của mình như bị lấy mất!

Vừa rồi, khi con sói kia liếc mắt một cái, hắn cảm giác như có bàn tay to nắm chặt lấy tim mình, sau đó hung hăng bóp mạnh một cái. Tiếp đó, Vương Ninh mất đi không chế đối với thân thể, thậm chí còn không kiểm soát được linh hồn, cứ để nó bay ra, cách thân thể ngày càng xa.

Mặc dù không còn kiểm soát với cơ thể nhưng cảm giác đau đớn truyền tới đại não vẫn rất rõ ràng.

Cơ bắp toàn thân cứ như bị dao đâm. Lưỡi dao lách vào giữa xương và mủi cơ, cạo đi một đường ngọt xót, tách chúng nó ra làm hai. Cho dù trải qua huấn luyện nghiêm khắc nhưng chỉ trong chớp mắt Vương Ninh gần như sẽ phải kêu lên thảm thiết... đáng tiếc tiếng kêu đã mắc kẹt trong cổ họng, không thể thoát ra ngoài, bí bách khiến con người ta nghẹt thở!

Vương Ninh co quắp trên mặt đất, hắn tuyệt đối không muốn ném thử cái cảm giác vừa rồi nữa... Ánh mắt kia, xin đừng có tới nữa! Hắn thậm chí tình nguyện tự đâm một dao vào tim mình cũng không muốn tiếp tục bị hành hạ phi nhân tính như vừa rồi.

– Đây... đây chính là thực lực của... học trưởng sao? Chỉ cần... chỉ cần một ánh mắt... chỉ một ánh mắt...

Vương Ninh cắn chặt môi dưới, cho dù nó đã rớm máu nhưng hình như cậu cũng không biết.

– Cứ chờ xem... chờ xem! Sẽ có một ngày... Vương Ninh này, không, Ninh Vương này có thể trong thời gian gần ba năm sau khi xuất đạo, dựa vào thực lực của mình tiến vào top 3 “Bảng Tần Thủ” của Liên minh sát thủ. Ở chỗ này, tao cũng có thể gây dựng lên danh tiếng “Ninh Vương”! Cuối cùng có một ngày, tao sẽ đạp chúng mày xuống dưới chân!

Không biết là vì kháng cự sự sợ hãi lưu lại trong lòng hay là vì làm chứng cho chí hướng của bản thân, hoặc cũng là vì nhắc nhở cho sĩ nhục ngày hôm nay, Vương Ninh rút Nanh Sói ra, đặt nó ở mi tâm mình, dùng sức vạch một đao.

Máu nóng chảy dọc theo sống mũi, chảy cả vào mặt của hắn...

...

Học trưởng sói biến mất không lâu sau, Doãn Khoáng liền không để ý đến nữa.

Hắn càng muốn tin đây là một lần gặp gỡ tình cờ hơn, bởi vì hắn thật sự không muốn gặp lại lão sói kia nữa!

Nói thật, cảm giác ăn nói khép nép vô cùng khó chịu. Mặc dù gã học trưởng kia cũng không muốn Doãn Khoáng một mực cung kính với hắn nhưng loại uy áp được phóng ra từ những động tác giơ tay nhắc chân đơn giản đó cứ như là sóng biển, liên miên hết đợt này đến đợt khác đánh thẳng vào Doãn Khoáng, khiến hắn phải lùi lại, không thể không cúi đầu.

“Thực lực của học trường này thật ghê gớm! Cho dù mình ở trước mặt Hùng Bá cũng chỉ cảm thấy vô cùng nguy hiểm thôi, nhưng mà ở trước mặt gã đó... mặc dù không có bất kỳ cảm giác nguy hiểm nào nhưng sự sợ hãi khó nói lên lời đó... càng kinh khủng hơn cả uy hiếp tới từ cái chết!”

Nghĩ tới đây, Doãn Khoáng không khỏi hít sâu một hơi, dùng hết sức lắc đầu. “Doãn Khoáng, phải sống sót đứng không! Chỉ là phải sống sót thôi... sống sót, cuối cùng rồi sẽ có một ngày ở cái trường đại học thần kỳ này, mày sẽ trở nên mạnh mẽ! Năm sau... khi đợt tuyển tân sinh mới đến, lại có những người giống như mày lúc này, cung kính gọi mày một tiếng học trường! Dĩ nhiên, quan trọng hơn cả vẫn phải là... về nhà!”

Có lẽ là vô tình trùng hợp, có lẽ là do an bài ngầm nào đó, hai tân sinh vừa mới vào trường, đều cùng một thời khắc định ra cùng một mục tiêu. Hai người đều lập được con đường tương lai riêng biệt, bắt đầu “chinh chiến gian khổ” ở “đại học”.

Lúc Doãn Khoáng đứng dưới cái gọi là “ký túc xá nam sinh số 33”, sắc mặt của hắn đột nhiên trở nên rất cổ quái.

Mà về mặt này không chỉ mình hắn có, còn cả những “sinh viên năm nhất” đang dần tụ tập tới đây cũng thế.

– Ôi đồ mờ! Đây là chỗ sau này mình phải ở á? Có làm hay không vậy, không phải đùa nhau đấy chứ?

– Tao, mày đừng nhìn, tao cũng không biết! Tao chỉ dựa theo trí nhớ ở trong đầu rồi đi đến đây thôi!

– Mẹ kiếp! Trọ giảng đâu? Trọ giảng đi đâu rồi, tao muốn hỏi bọn nó, đây là ý gì, không phải là nguyên rủa chúng ta chết sớm đấy chứ? Nào có chuyện người sống lại ở trong đây...

– Suy! Nhỏ giọt một chút, mày không muốn sống á? Cẩn thận học trường Bá Tước hút khô máu của mày cho xem, xem mày còn dám làm càn thế không.

– Ách, tôi... tôi chỉ nói một chút, nói một chút thôi... nhưng, nhưng chỗ này thật sự không thể ở được, nếu không cậu đi thử một chút xem!

– ...

– ...

Dần dần, những tân sinh hội tụ đến “ký túc xá nam sinh số 33” càng lúc càng đông, tràng diện cũng ngày càng náo nhiệt. Tất cả mọi đề tài đều vây quanh “ký túc xá nam sinh số 33” này... Được rồi, tạm gọi nó là “ký túc xá” đi, nhưng thật ra thì nhìn trái nhìn phải, thấy thế nào cũng giống như một đồng quan tài xếp chồng lên nhau, tầng tầng lớp lớp.

Không sai, quan tài!

Từng chiếc quan tài một dựng thẳng đứng, sau đó tạo thành một tòa kiến trúc cao mười mét, rộng ba mét rất quái dị...

Tòa kiến trúc này tổng cộng có bốn tầng, mỗi tầng đều có chín quan tài dựa sát vào nhau. Hai cái quan tài dựng lên, đứng sát bên nhau cũng phải chiếm khoảng cách ba mét. Bên cạnh mỗi chiếc quan tài dựng đứng đều có thắt một sợi dây, rõ ràng là muốn leo lên tầng thì nhất định phải túm sợi dây mà trèo lên.

Đúng là không thể tượng tượng được rốt cục là thứ gì có thể khiến nhiều quan tài dựng đứng chồng chất lên nhau, lại còn rất là vững chãi thế này. Nếu như không phải hình dáng nó quá quái dị thì đúng thật là như một nhà trọ sang trọng.

Không chỉ “nhà số 33”, cách chỗ này khoảng hơn mười mét còn có hai tòa nhà ở bên trái và bên phải, theo thứ tự là “nhà số 34” và “nhà số 32”. Ngoài trừ mấy con số và chữ trên tấm bảng lớn có hình cây nấm ra thì những thứ khác đều giống y như đúc, cứ như là được phục chế lại vậy.

Mà trên bảng của mỗi chiếc quan tài còn có mấy chữ cái, chính là số hiệu của chiếc quan tài. Đương nhiên, có lẽ gọi là “biển số nhà” sẽ thích hợp hơn một chút.

Chẳng trách tại sao mọi người lại bất mãn và oán giận như thế, thật sự là khiến người ta không thể đón nhận được.

Để cho một người đang sống nhăn răng thế này đi vào ở trong quan tài... Những người có đầu óc bình thường một chút tuyệt đối không bao giờ chấp nhận chuyện này. Thế chẳng phải là nguyên rủa bọn họ mau chết đi hay sao?

Chẳng hiểu ra làm sao tự dưng đi tới cái trường Đại học xui xẻo này, rồi thì trải qua một “cuộc thi nhập học” kinh tâm động phách. Vốn tưởng rằng mình có thể trở về ký túc xá nghỉ ngơi thoải mái một chút nhưng ai ngờ cái đồng “phòng ngủ” xuất hiện trước mắt kia không khác gì bom hạng nặng nổ tung trong đầu.

Doãn Khoáng đứng trong đám người, hết nhìn trái rồi lại nhìn phải, dần trông thấy người quen tới, Tăng Phi, Ngụy Minh, Lê Sương Mộc, cuối cùng là Vương Ninh. Ba người Tăng Phi, Ngụy Minh và Vương Ninh lần lượt tiến tới chào hỏi, sau đó hỏi thăm Doãn Khoáng tình huống ở đây. Doãn Khoáng nói:

– Các cậu cũng thấy rồi đấy, mấy cỗ quan tài trước mắt này sẽ là “phòng ngủ” của chúng ta sau này. Ha ha, còn là mỗi người được ở một phòng riêng, ai cũng có phần hết.

Nói tới đây, Doãn Khoáng quay sang nhìn Vương Ninh:

– Vương Ninh, cậu ở quan tài số mấy?

Trông thì tùy ý hỏi vậy thôi chứ thực ra Doãn Khoáng cũng đang âm thầm mắng ở trong lòng, cầu mong cho Vương Ninh thật sự sớm vào “quan tài” đi. Vương Ninh ngần ra, cũng không nghĩ tới chuyện Doãn Khoáng có ý khác trong lời nói.

– Tôi ở số 44. Để tôi nhìn lại xem nào, ở tầng cao nhất, quan tài số 4...

Nói đến đây rồi, sắc mặt Vương Ninh mới thay đổi một chút, sau đó giả bộ cất tiếng cười nói:

– 44, thật đúng là điềm xấu mà... Hiệu trưởng nghĩ sao tự dưng lại cho tôi ở nơi như thế chứ?

Doãn Khoáng lắc đầu, nói:

– Tôi nghĩ, liệu đây có phải Hiệu trưởng muốn nhắc nhở chúng ta không được phép lơ là, cũng không được phép ngủ gật một giây một phút nào. Cái chết vẫn luôn đi theo bên cạnh, nếu như không cố gắng, chỉ sợ chết cũng không có quan tài bọc thây.

Ngụy Minh đột nhiên nói:

– Ok ok! Đừng nói mấy chuyện xui xẻo này nữa. Tôi mặc kệ quan tài gì, hiện tại tôi chỉ muốn ngủ một giấc thật đã thôi. Aiz, nhưng mà quan tài dựng hết lên thế này... chẳng lẽ muốn chúng ta ngủ đứng sao?

Vừa nói, Ngụy Minh vừa đi tới “quan tài” số 11, tiện tay đẩy nó ra.

Xem ra, số 11 hẳn là của hắn ta.

– Ế, không đúng!

Ngụy Minh vừa mới mở quan tài ra xong đột nhiên kêu lên một tiếng đầy kinh hãi. Hắn ta tò mò đi nhìn xung quanh cái quan tài, sau đó mới thò đầu nhìn vào bên trong, miệng thì hô lớn:

– Này, Vương Ninh, mấy người qua đây mà xem! Trong quan tài có đường hầm. Thì ra không gian bên trong lớn thế này, thần kỳ quá đi mất!

Lúc này, ở những chỗ khác cũng vang lên những tiếng la tương tự, có vui mừng, có kinh ngạc. Ở đây cũng có không ít những người dừng cảm, hay nói đúng hơn là điên cuồng đã thử đi mở cửa quan tài ra. Kèm theo sau đó chính là mấy tiếng kêu của họ.

– Oa! Thì ra bên trong lớn thế. Hôn nữa Hiệu trưởng còn nói có thể tùy theo suy nghĩ trong đầu khiến khung cảnh bên trong biến đổi, lớn nhỏ tùy ý. Tôi vừa mới thử một chút rồi, không ngờ thật sự có thể biến thành Kim Loan điện.

– Bên này cũng thế, biển xanh cát trắng đẹp mê hồn. Ha ha, đây chính là chỗ mình ở sau này sao? Quên mẹ nó sâu!

– ...

– ...

Những tiếng kêu không ngừng vang lên, hơn nữa lại còn càng ngày càng nhiều. Dần dần, mọi người đều chui vào “quan tài” của riêng mình, “rầm” một cái đóng kín nắp quan lại. Cho nên, âm thanh ầm ĩ ngày càng ít.

Sau khi nhìn thấy sự thần kỳ ở chỗ Ngụy Minh xong, Tăng Phi cũng không nhịn được nữa, cất tiếng chào hỏi một câu rồi cũng chui vào “quan tài” số 13 của mình. Ở được rồi, từ nay chúng ta không dùng cái từ xui xẻo kia nữa mà sẽ thay bằng từ “phòng”.

Vương Ninh cất tiếng cười ha hả, nói:

– Biết mà, sớm nên nghĩ tới chứ nhỉ. Hiệu trưởng làm sao có thể cho chúng ta nằm trong quan tài được. Ha ha, Doãn Khoáng, cậu ở số bao nhiêu?

– Số 29, tầng thứ 2, phòng 9. Ừm, ở bên kia.

– Aiz, tôi thì phải bò lên tận tầng bốn cơ. Nếu nó không tôi, tôi cũng mau chóng muốn đi xem một chút... xem phòng tôi trông thế nào.

Nói xong, Vương Ninh nắm lấy một cái dây thừng, dễ dàng đạp chân leo lên trên.

– Vậy gặp lại sau!

Nói xong, Doãn Khoáng cũng đi tới hàng cuối cùng, ngửa đầu lên nhìn con “số 29” thật đẹp mắt kia.

– Số 29, ha ha, thật trùng hợp. Ngày sinh âm lịch của mình là 29/2. Chỉ mong đây đúng là con số may mắn của mình.

– Bất hạnh thật, tôi ở số 28, ngay cạnh bên nhà cậu.

Lê Sương Mộc đột nhiên đi đến bên cạnh Doãn Khoáng, nhếch mép cười nói. Doãn Khoáng lén liếc nhìn phòng “số 44” một cái. Thấy Vương Ninh đã vào trong rồi liền tiến tới trước mặt Lê Sương Mộc, vươn tay ra nói:

– Cảm ơn, hợp tác vui vẻ!

– Cậu khách sáo rồi. Nhưng mà, một đầm kia của cậu thật sự dùng lực không nhỏ đâu. Tôi không ngờ cậu lại khỏe thế.

– Cú đá của cậu cũng đâu có vừa.

Lê Sương Mộc cười nhạt:

– Cho cậu một lời khuyên, nếu như chưa nắm chắc được mười phần thì tốt nhất chớ trêu chọc Vương Ninh.

– Tôi biết chứ. Còn cậu thì sao, cậu không muốn đối phó với thằng đó sao?

– Tôi?

Lê Sương Mộc cất tiếng cười ha hả:

– Tôi không dính đến cậu ta, cậu ta cũng chẳng dính đến tôi... Nhớ đấy, cậu thiếu tôi một nhân tình.

– Món nợ khó trả nhất đúng là nợ nhân tình.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Sáu người

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Một gian phòng thuần một sắc trắng, rộng khoảng 50 mét vuông. Trong phòng có một cái bàn trắng, một cái ghế trắng và một cái giường màu trắng. Đây là trang trí trong phòng ngủ đơn, vô cùng giản tiện, dĩ nhiên cũng rất thực dụng.

Nhắc nhở: sinh viên năm nhất Doãn Khoáng, bạn có thể tùy theo suy nghĩ trong đầu mà thay đổi bài trí trong phòng. Kích thước lớn nhất không thể vượt qua 1000 mét vuông. Đồ dùng sinh hoạt hằng ngày không cần tốn học điểm để trao đổi. Không phải đồ sinh hoạt hằng ngày cần mất một số học điểm nhất định.

Nhắc nhở: “Phòng số 29” là không gian dành riêng cho Doãn Khoáng, bất cứ một ai chưa được Doãn Khoáng cho phép đều không thể đi vào.

Doãn Khoáng ngẩn người ra, nói:

– Nếu tôi muốn một chiếc tủ lạnh nhãn hiệu Siemens áp dụng kỹ thuật chân không hiện đại nhất thì có phải tốn học điểm không?

Doãn Khoáng chỉ thuận miệng nói thế thôi nhưng không ngờ ngay sau đó, một chiếc tủ lạnh đẹp đẽ đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, nhãn hiệu phía trên là Siemens.

– Không ngờ... không ngờ là thật.

Doãn Khoáng gãi đầu.

– Vậy thì... nên biến ra khung cảnh gì đây? Có nên biến thành thôn Lưu Long không?

Gần như suy nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu, Doãn Khoáng liền không nhận được mà nghĩ tới khung cảnh thôn Lưu Long. Về mặt kích động càng thêm mong chờ đột nhiên cứng lại trên mặt.

Hắn thoát lực ngã ngồi ra đất, giống như một gã say uế oái chán chường. “Có mẹ có cha có bạn bè, vô thời vô khắc vô ưu tư... Cho dù dù mình tạo ra khung cảnh thôn Lưu Long thì thế nào? Chẳng qua chỉ thêm tức cảnh sinh tình, không có cha mẹ người thân ở bên, nơi nào mới là nhà...”

(vô thời vô khắc = không có lúc nào là không...)

Nghĩ vậy, Doãn Khoáng liền nằm ngửa mặt trên đất, tay chân giang rộng, đôi mắt vô thần nhìn trần nhà màu trắng. Trong căn phòng rộng lớn như thế chỉ còn lại mỗi tiếng hít thở đều đều, còn lại không còn bất cứ một âm thanh nào khác.

Nỗi cô đơn nồng đậm, sự tưởng nhớ sâu sắc, niềm chua xót vô bờ... cho dù là ở trong không gian riêng biệt của chính mình nhưng Doãn Khoáng vẫn không cảm thấy được một chút an toàn nào cả.

Mà bên ngoài cái “nắp quan tài” kia chính là bầu trời màu đỏ âm u cùng với sân trường kinh khủng, những kinh nghiệm không thể tưởng nổi, những kẻ thù không thể chọc tới, những con đường đen tối mịt mù vô định... Tùy từng lúc có thể bị giết chết, tùy từng lúc có thể bị người ta dẫm dưới chân, vĩnh viễn sống trong tuyệt vọng không gặp được người thân... Tất cả tất cả, giống như thủy triều ào ạt ập tới, nhấn chìm linh hồn hần. Cho dù nói thế nào, Doãn Khoáng cũng chỉ mới vừa bước chân vào cánh cổng đại học thôi, một cậu thiếu niên nông thôn tuổi đôi mươi ngây ngô mới vào đời.

Giờ phút này, Doãn Khoáng thật sự cảm thấy mình yếu đuối... rất yếu đuối!

Doãn Khoáng nắm chặt lấy lá bùa hộ mệnh dán trước ngực.

— Chỗ này chỉ có mình mình... nếu như khóc ở đây... cũng sẽ không có ai cười nhạo mình đâu... phải không?

...

Phòng số 44.

Cũng chỉ có một cái bàn, một cái ghế và một cái giường.

Vương Ninh không hề thay đổi bất cứ thứ gì của nội thất phòng ở. Hoặc là nói, giờ phút này hần căn bản cũng không có thời gian đi suy nghĩ mấy chuyện rườ rĩa nhỏ nhặt đó.

Điều thay đổi duy nhất chỉ có màu sắc chủ đạo của căn phòng, từ thuần trắng vô ngần đổi thành đen tuyền bất tận. Có lẽ do tường phòng được làm bằng chất liệu đặc biệt cho nên có là tường màu đen thì nó vẫn tỏa ra ánh sáng màu đen nhàn nhạt, khiến cho cả căn phòng giống như có thêm một lớp sương mù.

Thứ “sắc sỡ” duy nhất trong không gian tối tăm này có lẽ chính là ba đồ vật trên bàn.

Một chính là màu xanh lam u tối của T-Virus, còn lại là hai “Trái tim Mary” đang tỏa ra ánh sáng đỏ sậm.

Vương Ninh đang ngồi trước bàn, khủy tay chống trên mặt bàn, mười ngón tay đan vào nhau để dưới cằm. Mắt kính màu đen chiết xạ lại tia sáng một xanh hai đỏ yếu ớt kia.

— T-Virus hoàn mỹ có tỷ lệ thành công 45%, tăng thêm 30% nhờ máu Mary, tổng cộng là 75%... Aiz, vẫn có 25% thất bại...

— Mặc dù mình chưa bao giờ làm chuyện không nắm chắc nhưng mà bây giờ lại không thể không đánh cược một lần. Dù sao, mình có hai bình máu, cho dù thất bại cũng chỉ có thể tự nhận bản thân xui xẻo thôi. Vốn định giữ lại sau này dùng, nhưng mà... bây giờ nhìn lại thì nhất định phải đánh cược! Hừ, cho dù ở chỗ nào, Vương Ninh tao đều phải ưu tú nhất!

Vương Ninh vuốt ve vết thương trên trán, cảm nhận được đau đớn lưu lại không khỏi lẩm bầm nói như thế.

Bởi vì ánh mắt kia đã cho Vương Ninh đã kích quá lớn, khiến cho một kẻ chưa bao giờ đánh cược vào vận may cũng phải lăm con bạc một lần.

Thua? Hần hung hăng nhổ một bãi nước bọt, tự nhận xui xẻo đi, dù sao hần cũng không tổn thất bất cứ thứ gì.

Nhưng nếu thắng...

Vương Ninh nắm thật chặt T-Virus trong tay, lẳng lặng nhìn chăm chú vào thứ ánh sáng màu xanh lam u tối đó. Sau đó, hần giờ nó lên, hung tợn đâm thật mạnh vào tay mình.

“Shi...”

...

“Không rõ ngày, không rõ tháng, không rõ năm, không biết trời, không biết đất, ước chừng khoảng 12h30 buổi trưa.”

“Một trải nghiệm vô cùng... vô cùng kỳ quái. Mình không thể nào dùng vốn từ bản thân để miêu tả nó. Đáng ra mình phải tới đại học Thủy Mộc để báo danh nhập học. Nhưng mà ngay giây phút mình bước chân vào cửa đại học, hình như bị ngã một cái... Sau đó, chờ đến khi tỉnh lại, mình đã tới nơi này. Một nơi tự xưng là ‘Đại học khủng bố’ rất quái dị... quái dị như thế, có được coi là đại học không?”

“Theo lời những người tự xưng là trợ giảng kia nói, chỗ này là đại học, không dạy tiếng Anh, không dạy Ngữ văn... Những thứ trước kia học trong trường đều vứt đi hết. Ở chỗ này, thứ mà mình phải học là sinh tồn trong những thế giới, hoàn cảnh khác nhau. Mình phải học được cách giấu diếm bản thân, học được cách lạnh lùng tàn khốc, học được cách giết người không chớp mắt... Cho dù nghĩ thế nào thì mình đều không cho rằng, đây là một trường đại học, mà là một ‘trường thợ săn’. Không, thậm chí nếu so những thứ tàn khốc mình học được ở ‘trường thợ săn’ thì ở đây còn đen tối và kinh khủng hơn nhiều!”

“Nhưng mà chỗ này thật sự thần kỳ! Mình có thể dùng học điểm tới để đổi lấy đủ loại năng lực. Quả thực... quả thực làm cho người ta không thể tin nổi. Mình nhìn thấy gì? Huyết thống Cường Hóa, huyết thống Người Sói, huyết thống Vampire, huyết thống Siêu Nhân, huyết thống Siêu Saiyan... còn cả những bí kíp công pháp tu chân Trung Quốc, thần binh lợi khí, phép thuật cổ xưa... Tất cả những thứ trước kia chỉ là truyền thuyết nay lại chân thật tồn tại ở đây! Thực sự... quá điên cuồng!”

“Ở chỗ này, nghệ thuật sinh tồn có lẽ sẽ được phô bày toàn bộ sự xinh đẹp của nó!”

“Giống như Vương vì T-Virus bên trong Resident Evil mà giết hại Doãn. Mà Doãn dường như kỹ đã cao hơn một bậc, lại bỏ qua cho chuyện tính toán với Vương.”

“Vậy còn mình thì sao? Vì sống sót, mình nên làm như thế nào?”

“Đó là cả một vấn đề!”

“Nhưng mà cố gắng lên nào, Lê Surong Mộc! Đây là cậu chủ nhà họ Lê, là người nổi nghiệp gia tộc dùng 20 mười năm để giáo dục. Các trường bối đã tốn vô số tâm huyết vào đây. Trên vai này là hy vọng chấn hưng một gia tộc đang trên đà xuống dốc...”

“Mày nhất định phải tiến tới!”

“Cho dù thế nào, phải sống sót! Sống rồi mới có thể càng mạnh hơn, thậm chí... mình đã không dám tưởng tượng.”

“Tin rằng, chờ khi mày nhận được ‘tấm bằng tốt nghiệp’ kia, khi mày đứng trước mặt các trường bối, nhà họ Lê sẽ vì sự trở về của mày mà vực lại huy hoàng năm đó, thậm chí...”

“Lê Surong Mộc – ngày thứ nhất tới ‘đại học’.”

...

“Đoàng!”

Một viên đạn bắn ra.

“Quéc!”

Đằng xa, một con chim rơi từ trên trời xuống.

– Ha ha! Con thứ chín rồi, mười phát súng trong mười phút!

Nơi này là không gian Tăng Phi tạo nên, có núi, có nước, có cỏ, có cây cối, 100 con chim và thú hoang đối bằng 50 học điểm.

Ở chỗ này, Người Linh Hợp Cách của hắn có được đất diễn đầy đủ.

Bây giờ, hắn tựa như đã hoàn toàn thích ứng được với tình trạng trước mắt, hay ít nhất bề ngoài là như thế. Giống như việc hắn đang làm chính là ở đây luyện tập bắn súng.

– Cha ơi cha có nhìn thấy không, mười phát súng mười hai mục tiêu, con nhất định sẽ vượt qua cha. Ở chỗ này, chỉ cần đổi lấy một loại mắt thần kỳ, sẽ làm được rất dễ dàng...

...

– Cái thằng đàn này! Lần sau xem mày còn dám anh hùng xông pha lĩnh tinh không? Aiz, chỉ sợ mình là người thứ nhất bị đá về. 95 năm tuổi thọ ngắn ngủi của tôi... A a, điên mẹ nó luôn rồi! Nghĩ lại mà tức nổ đom đóm mắt. Cái thằng chó Đường Triệu Thiên, mày cho là mày đối huyết thống Spider Man thì mày ngon ăn à? Hừ... A, nhưng đúng là hâm mộ thật. Lúc đấy mình thật sự là ả IC rồi mới tự dung đi làm người tốt như thế. Ông nội ơi, không phải cháu không muốn học tập Lôi Phong nhưng thực sự là... ở chỗ này đi theo Lôi Phong chỉ có chết thôi. Ông ơi, tha lỗi cho cháu, ông cũng không muốn cháu trai ông xuân này không về chứ? Chờ khi nào cháu cũng trở thành Spider Man, Hulk... cháu lại học theo tinh thần Lôi Phong được không ạ? Ông ơi ông, ông trên trời có linh, ông phải phù hộ cho cháu trai mình đấy!

Thân hình cao lớn của Ngụy Minh gục trên bàn, miệng lảm bảm không ngớt, khi thì vỗ đầu bứt tóc khi thì vỗ bàn khi thì dùng trán đập bôm bốp xuống mặt bàn, sau đó lại còn chấp tay trước ngực, vái đông vái tây.

...

Khu ký túc xá số 11 dành cho nữ sinh, phòng 24.

– A... mày nghĩ gì thế? Nghĩ gì thế hả? Sao trong đầu mày toàn là hình ảnh anh ấy thế này...

Trong một gian phòng trần ngập màu hồng nhạt, Tiền Thiển Thiển đột nhiên bò dậy từ trong chăn, mái tóc vốn gọn gàng giờ đã như tổ quạ.

– Nhưng mà... nhưng mà... giờ ả, có nên nói với anh ấy... nếu như anh ấy không thích con gái chủ động... rồi cuộc mày nghĩ cái gì vậy? Chỗ này là trường đại học không bố đấy...

– A!!

Cơ thể ngã ngửa ra sau, chấn trên giường lũng bùng.

Nhưng mà trong cái chấn màu hồng nhạt có hình “Doraemon” thỉnh thoảng vẫn truyền ra tiếng cười điên điên dở dở. Nah, có lẽ đây là tiếng cười của những cô gái đang vừa buồn rầu vừa ngượng ngùng khi chớm yêu.

Cho dù ở cái chỗ “đại học” này, Hiệu trưởng không gì không làm được kia chắc hẳn cũng phải giờ cờ đầu hàng khi đứng trước một cô gái mới yêu nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: “Hộ chăn nuôi”, đánh nhau

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Vẫn là thứ màu sắc tối tăm mãi mãi không thay đổi này. Cho dù là trời hay là đất, chỗ này dường như chẳng bao giờ phân biệt ngày đêm.

Đọc theo lối cũ, Doãn Khoáng đang trên đường đi tới Khu dạy học Số 13, cũng chính là “Lò sát sinh Số 13”.

Doãn Khoáng đã lau đi vệt nước mắt trên mặt, dùng 1 học điểm đổi lấy một bộ quần áo thoải mái. Lúc này trông tinh thần hẳn phần chấn yêu đời hơn trước rất nhiều.

Mặc dù G-Virus không thể làm tuổi thọ hẳn gia tăng nhưng ngược lại lại khiến hẳn thoát nhìn như trẻ ra ba tuổi, coi như cũng là có chút quả an ủi. Trên khuôn mặt trẻ măng như tuổi mười lăm mười sáu lại có sự trưởng thành của thanh niên.

Thỉnh thoảng, Doãn Khoáng cũng phóng túng để bản thân mình yếu ớt một chút nhưng cũng chỉ một chút thôi.

Ở chỗ này, kiên cường mới có thể khiến một kẻ có tuổi thọ ngắn ngủi như hẳn sống được lâu hơn.

Doãn Khoáng tin rằng, ở cái đại học không gì không thể này, chỉ cần hẳn có thể sống sót thì mọi chuyện không còn là viễn vông nữa.

Có lẽ vì để rời sự chú ý của mình đi một chút, Doãn Khoáng thả hồn trôi đi. Hẳn đột nhiên nghĩ tới nếu như những trường học trong đời thực cũng giống như nơi này. Được rồi, điều này hiển nhiên là không thể xảy ra. Nhưng nó cũng không ảnh hưởng tới việc Doãn Khoáng đoán mò, nếu quả thật những trường học kia sử dụng phương pháp giáo dục tàn khốc không giới hạn như nơi này, có những cuộc thi bắt học sinh phải giết dựa cầu sinh... Thật sự không dám nghĩ, trường học kiểu thế sẽ dạy ra những con người thế nào.

Thiên tài tuyệt thế? Hay là kẻ điên? Hoặc là một tên biến thái có tính thần méo mó.

Lúc nào cũng sống trong uy hiếp từ cái chết, còn ai dám trốn học, còn ai dám nói chuyện phiếm, còn ai dám dùng điện thoại lướt Facebook, còn ai dám dùng cảm ứng chạm hoa quả? Còn ai dám... Đoán chừng, toàn bộ tâm tư đều phải nghĩ tới việc làm sao để sống sót, làm sao để sống sót và làm sao để sống sót...

– Khi! – Doãn Khoáng đột nhiên bật cười khê.

– Trí tưởng tượng của mày phong phú quá đấy, nghĩ tới mấy thứ linh tinh này làm gì?

Vừa mới ngẩng đầu, Doãn Khoáng đã thấy mình đang đứng trước “Lò sát sinh Số 13”. Giờ phút này, Doãn Khoáng mới có dịp quan sát rõ ràng kiến trúc của tòa nhà này.

Nhà mái bằng cao sáu tầng, tổng thể tường có màu đỏ sậm, khắp nơi là vết sơn bị tróc ra loang lổ, giống như bức tường bị phun bắn. Trên bức tường to lớn loang lổ đỏ có vẽ một bộ xương khô rất lớn. Bộ xương đang há hai cái hàm răng xám ngoét của mình giống như đang cười to, lại giống như đang gầm thét.

Hốc mắt trống rỗng của bộ xương kia nhìn ra xa xăm, mang lại cho Doãn Khoáng cảm giác bềnh bễ chứng sinh!

– Đây là tác phẩm của một vị học trưởng đã khuất. Vì muốn cho “những người khác” mở to mắt ra nhìn, xương khô, có lúc không hoàn toàn mang lại sự sợ hãi mà còn cả bảo vệ nữa...

Một bàn tay to lớn đặt lên bả vai Doãn Khoáng, suýt chút nữa đè hẳn ngã xuống đất. Doãn Khoáng kinh ngạc quay đầu lại, trong mắt lóe ra sự hoảng

sợ.

Phía sau hẳn rõ ràng là một người cao lớn như bức tường – Hùng Bá!

Lúc này, vị học trưởng kia đang ngẩng đầu nhìn bức vẽ xương khô trên tường, trong mắt toát ra sự sùng kính vô hạn, còn cả nỗi bất đắc dĩ cùng với niềm cảm thương tiếc nhớ sâu sắc.

Doãn Khoáng không biết tại sao mình lại có thể đọc được ý tứ ẩn sau ánh mắt kia của Hùng Bá nhưng hẳn thật sự cảm thấy như vậy. Chẳng qua, điều này cũng không quan trọng, quan trọng là...

“Từ bao giờ mà...”

Hùng Bá cúi đầu, dường như đọc được ý nghĩ trong đầu Doãn Khoáng, âm thanh tựa như đã thú hít thở vang lên:

– Nếu như bị cậu phát hiện thì tôi vẫn có thể làm học trưởng của cậu sao? Mặc dù 13 điểm cảm giác trong số những sinh viên năm nhất cũng coi như là siêu quần bạt tụy nhưng ở trước mặt tôi, chỉ sợ là tôi vừa rồi muốn giết cậu, cậu cũng không biết ai muốn lấy mạng mình.

Doãn Khoáng không nói lên lời. Hùng Bá vẫn chăm chú nhìn bức vẽ trên tường, thản nhiên nói chuyện như không có gì:

– Xem ra ở “cuộc thi nhập học” cậu đã có kỳ ngộ gì sao? Vốn là ngoại trừ trí lực ra, có thể nói là tôi biết toàn bộ số liệu của cậu nhưng hiện tại, tôi phải dùng hai lần điều tra mới ra được thuộc tính. Không tệ!

– Học trưởng... anh...

Hùng Bá nói:

– Ha ha, tôi chỉ muốn nói cho cậu biết, ở trước mặt sinh viên cấp cao hơn, sinh viên mới gần như chẳng có bí mật gì đáng nói. Biết tại sao nơi này tên là “Lò sát sinh Số 13” không?

– ...

– Bởi vì nơi này là khu dạy học của sinh viên năm nhất. – Hùng Bá cất tiếng nói:

– Nói khó nghe một chút, đây là chuồng chăn heo. Mặc dù không phải tất cả những sinh viên cấp cao đều là “Hộ chăn nuôi” nhưng nó cũng chiếm ba phần trong số tất cả sinh viên cấp cao. Chỉ cần ba phần này cũng đủ khiến các cậu không chịu được. Tôi cũng từng trải qua cuộc sống như vậy. Nhưng điều may mắn duy nhất đó là tôi gặp được mấy học trưởng tốt. Người vẽ hình bộ xương này, học trưởng Xương Đen chính là một trong số đó...

– Học trưởng Xương Đen... tại sao lại muốn vẽ bộ xương này?

– Tôi vừa nói rồi đấy thôi, bảo vệ!

Hùng Bá vỗ vai Doãn Khoáng, nói:

– Đe dọa cái đám “Hộ chăn nuôi” kia, bảo vệ mấy tên oắt con bị coi là “thịt heo” như các cậu. Chỉ tiếc... ở chỗ này, người tốt lại chẳng thể sống lâu... Người tốt vĩnh viễn chỉ có thể sống trong lòng chứ không thể sống ở trong mắt chúng ta.

Doãn Khoáng vô thức gật đầu. Hùng Bá tiếp tục nói:

– Tổng thể mà nói, “cuộc thi” của năm nhất mặc dù nguy hiểm nặng nề, thập tử nhất sinh... nhưng mà so với thập tử vô sinh của những năm cao cấp hơn thì cuộc thi của các cậu quả thực giống như ông và cháu vậy. Cho nên, cũng có ít người vì để có được thêm học điểm, có thêm điểm đánh giá đều đặn đặt mục tiêu vào các cậu. Những người này, tự xưng mình là “Hộ chăn nuôi”, mà các cậu chính là “thịt heo”.

Doãn Khoáng run lên:

– Thịt... thịt heo? Hộ chăn nuôi... thịt heo? Ý của học trưởng là... có người thông qua đám sinh viên năm nhất bọn tôi để ép lấy học điểm.

Hùng Bá nhìn phản ứng của Doãn Khoáng, cười cười nói:

– Không sai, từ trước đến giờ vẫn đều như thế. Cho dù có là Hiệu trưởng không gì không làm được kia cũng không ngăn cản chuyện phát sinh theo hướng này. Chỗ nào có người, chỗ đó có giang hồ, mà trong giang hồ vẫn luôn nói chuyện bằng thực lực. Đây là quy tắc mãi mãi không thay đổi.

Doãn Khoáng đảo mắt, sau đó ngẩng đầu nhìn Hùng Bá, hỏi:

– Vậy thì, Hùng học trưởng, có phải anh có biện pháp có thể khiến tôi không bị biến thành thịt heo mặc người chọc giết không?

Vừa mới hỏi xong thì Doãn Khoáng cũng hối hận liền... .

Có đôi khi, quá thông minh quả nhiên vẫn không tốt. Đặc biệt là ở trước mặt lãnh đạo thể hiện sự thông minh của mình, vậy quả thực là đâm đầu vào chỗ

chết.

Giống như hiện tại, Doãn Khoáng thật ra đã đại khái đoán được vì sao Hùng Bá lại muốn nói cho hắn biết chuyện liên quan tới “Hộ chăn nuôi” và “thịt heo”. Anh ta tới đây là để lôi kéo người!

Đạo lý đơn giản như thế, nếu như là “thịt heo”, muốn không bị chọc tiết nhất định phải tìm một “hộ chăn nuôi” khá giả một chút. Nhưng mà cho dù có khá giả một chút thì “hộ chăn nuôi” vẫn cứ là “hộ chăn nuôi”, và rất có thể còn là “hộ chăn nuôi” muốn nuôi dưỡng Doãn Khoáng trở thành “thịt heo” chất lượng cao hơn một chút.

Nói một cách đơn giản thì chính là vỗ béo rồi mới làm thịt!

Nhưng Doãn Khoáng cảm thấy rất lạ, tại sao Hùng Bá lại phải lôi kéo hắn? Hắn có chỗ nào khiến một học trưởng cấp cao hơn như Hùng Bá để ý tới?

Quả nhiên, sắc mặt Hùng Bá đổi ngay tắp lự, hiển nhiên cũng đánh hơi được ý tứ trong lời nói của Doãn Khoáng. Hắn không thoải mái nhìn chằm chằm Doãn Khoáng, nói:

— Oắt con, nhớ kỹ lời khuyên của tôi, cho dù cậu có thông minh như thế nào thì ở trước mặt học trưởng vẫn nên giả bộ ngu xuẩn, biết chưa? Cậu muốn biết phương pháp thoát khỏi thân phận thịt heo? Vậy tôi nói cho cậu biết. Chỉ một câu thôi, dưới bóng đại thụ, chỗ nào chẳng râm mát. Trong cái đại học này, không có chỗ dựa thì đừng mong sống sót yên lành.

Doãn Khoáng cúi đầu không nói.

— Tôi nói đến thế thôi. — Hùng Bá lắc đầu, tiếp tục nói:

— Ở đại học, đám gà con như các cậu đừng bao giờ coi bản thân mình là cao sang quan trọng lắm. Trong đại học này có những sinh viên cấp cao tâm lý không bình thường thích nhất là chèn ép tàn phá những hạt giống có tiềm lực cao. Thật bất hạnh, bởi vì trí lực của cậu được Hiệu trưởng định là 7 điểm, không, bây giờ đã là 8 điểm rồi, và cậu nằm trong loại hạt giống đó. Những người có thể nhìn thấu thuộc tính người khác như tôi không nhiều lắm nhưng không có nghĩa là hiếm có. Cậu nên suy nghĩ cẩn thận. Tôi cho cậu 10 ngày, 10 ngày sau... nhớ lấy, làm học trưởng nên tôi khuyên cậu, muốn sống sót trong cái đại học này, cần phải biết lợi dụng hết thầy cơ hội! Đây là thực tế!

Nói xong, Hùng Bá vỗ nhẹ vai Doãn Khoáng.

— Suy nghĩ cẩn thận rồi liên lạc với tôi. Cậu vào lớp trước đi, tôi còn đợi hai trợ giảng kia nữa. Mới cả, lúc tới “phòng ăn”, cậu nên đi theo sau lưng tôi. Kỹ năng của tôi có thể giúp cậu che không bị người ta nhìn trộm điểm.

— Dạ, học trưởng!

Doãn Khoáng còn có thể nói thế nào đây?

Cũng chỉ vì hắn là sinh viên mới, cũng chỉ vì hắn quá yếu ớt... có lẽ, Hùng Bá nói không sai, muốn sống nhất định phải biết suy nghĩ, lợi dụng tất cả cơ hội có thể để sống sót!

Hùng Bá nhìn bóng lưng của Doãn Khoáng, sau đó thờ dãi nói:

— Cậu em, hy vọng rằng cậu có thể nghĩ thông. Ban đầu tôi đây... chắc cũng giống cậu bây giờ, không cam lòng cúi đầu trước người khác, tràn ngập nhiệt huyết muốn tự lập ra một vùng trời dành cho chính mình ở nơi này... Nhưng mà cuối cùng thì thế nào chứ? Không có chỗ dựa vững chắc, ngay cả cơ hội sống sót cũng không có chứ đừng nói gì tới việc ngẩng đầu làm người. Đại học... khắc khổ và đen tối hơn nhiều so với suy nghĩ của cậu lắm!

— Nếu như... có thể có thêm nhiều người giống như học trưởng Xương Đen thì... aiz...

...

“Đây là lần thứ hai Hùng Bá nhắc tới trí lực của mình... rốt cục 7 điểm hoặc là 8 điểm trí lực có ý nghĩa ra sao?”

“Mình nên lựa chọn thế nào đây? Nghe theo sự sắp xếp của Hùng Bá, dựa vào sự che chở của bọn họ hay là dựa vào chính mình, tự bản thân đánh liều? Để mình phải giao tính mạng bản thân cho người khác... thật sự là không tình nguyện!”

“Hộ chăn nuôi... thịt heo... Lò sát sinh Số 13? Ngay cả Hiệu trưởng cũng chấp nhận cái tên này, trực tiếp gắn vào trí nhớ của chúng ta. Rốt cục... đây là loại trường học gì, loại học sinh gì?”

“Còn nữa, lựa chọn cho 10 ngày sau... 10 ngày, rốt cục sẽ phát sinh những chuyện gì? Tại sao lại là 10 ngày?”

Mang theo đầy ắp những nghi vấn trong đầu, Doãn Khoáng nện từng bước chân đi tới cửa phòng học 1204.

Nhưng mà lúc bước vào cửa phòng học, Doãn Khoáng đột nhiên cảm nhận được có một bóng người xuất hiện trước mắt. Bởi vì Doãn Khoáng vẫn cúi đầu suy nghĩ mấy thứ kia cho nên mặc dù có cảm giác nhưng vẫn không tránh kịp.

Vậy nên, “oanh” một tiếng, hắn và bóng người kia đâm vào nhau.

Sau khi Doãn Khoáng được G-Virus cải tạo, thân thể không còn giống như người thường nữa. Doãn Khoáng chỉ lùi về sau vài bước rồi dừng lại. Còn cái người đâm phải hắn kia thì bắn ngược về sau, đập vào khung cửa. Chỉ là Doãn Khoáng không ngờ rằng người kia cũng chẳng oán trách gì mình mà hô lên mấy câu:

– Xin lỗi xin lỗi...

Sau đó hắn ta liền chạy vội ra khỏi phòng học.

– Chuyện gì thế nhỉ?

Song, vào thời khắc này, không đợi Doãn Khoáng phản ứng lại, khoe mắt hắn đột nhiên liếc thấy một vật đang bay rất nhanh về phía mình.

Lúc này, nửa người Doãn Khoáng đã tiến vào phòng học, mà đồ vật kia thì bay rất nhanh, xé gió phát ra tiếng “vèo”, lại thêm cửa phòng học không phải rất rộng. Chuyện đột nhiên xảy ra cho nên cho dù Doãn Khoáng muốn tránh cũng không kịp rồi.

Theo bản năng, Doãn Khoáng đưa hai tay lên ngang người đón đỡ.

Rầm!

Oành cạch cạch!

Âm thanh kinh điển do bàn ghế va chạm vào nhau khi đánh nhau trong phòng học. Chỉ cần từng chứng kiến hoặc từng tham gia vào một cuộc đánh nhau học đường thì sẽ không xa lạ gì với âm thanh này. Nói như thế nào thì đây cũng là một thời trẻ trâu đầy máu và nước bọt!

Doãn Khoáng chỉ cảm thấy cánh tay mình đau đớn không thôi, không nhận được hít sâu một hơi. “Sức mạnh này lớn quá!”

Không nghĩ cũng biết, nếu như Doãn Khoáng giờ tay chậm một chút thôi, món đồ kia sẽ đập vào đầu Doãn Khoáng với lực rất mạnh. Đến lúc đó, chỉ sợ cho dù Doãn Khoáng có được G-Virus cải tạo qua thì cũng bị thương nặng.

“Ai mà chơi ác vậy! Người kia nhất định là muốn đánh cái người vừa đâm vào mình, nhưng mà cậu ta lại chạy nhanh cho nên mình xui xẻo. Đúng là tai bay vạ gió mà! Nhưng mà nếu như đổi lại là người khác, cái bàn này mà đập vào người thì không chết cũng tàn phế, người này muốn mưu sát sao?”

Không đợi Doãn Khoáng xem xét xem ai chơi ác, hắn đã nghe thấy một tiếng rống đầy tức giận và khinh thường:

– Cút ngay cho bố!

Ánh mắt Doãn Khoáng trở nên lạnh lùng, người vẫn đứng chần chừ trước cửa phòng học. Hắn nhìn chăm chú vào người vừa mới nói:

– Mày vừa nói cái gì, lặp lại lần nữa coi!

Vẫn là câu kia, Doãn Khoáng chưa bao giờ gây chuyện nhưng cũng không ngán phiền phức.

Cái người vừa nói câu “cút ngay cho bố” này đã chạm vào điểm mấu chốt của Doãn Khoáng. Bất kể ai, cho dù là phụ đạo viên Hỏa Diễm Queen, một khi chạm vào điểm mấu chốt của Doãn Khoáng, hắn cũng sẽ không chịu để yên!

Cho tới nay, Doãn Khoáng luôn coi trọng hai chữ “tình thân”. Từ khi còn bé, hắn đã không ngừng tự nói với chính mình. “Doãn Khoáng, mày có thể là một người tốt người yêu người quý, cũng có thể trở thành kẻ xấu người mắng người chửi. Nhưng mà cho dù mày có xấu có ác, có thói đến tận xương như thế nào, mày cũng không được làm chuyện có lỗi với bố mẹ sinh ra và nuôi dưỡng mày, có lỗi với những người thân máu mủ ruột già với mày.”

Chỉ như thế cũng thấy được Doãn Khoáng coi trọng tình thân như thế nào.

Cho nên, ở trước mặt hắn kêu lên cái câu “cút ra cho bố” thì thử hỏi sao Doãn Khoáng lại không tức giận cho được?

Nhưng mà có lẽ vì vóc người của Doãn Khoáng thật sự quá thấp bé, có mỗi 1m65, đứng trước thân hình cao 1m8 thế kia hiển nhiên chẳng có chút ưu thế gì. Có lẽ bởi vì người nọ mãi đuổi theo cậu sinh viên vừa rồi cho nên căn bản chẳng để ý gì tới Doãn Khoáng, vurun tay đẩy Doãn Khoáng sang bên.

– Cút mẹ mày ra! Đừng có chặn đường của bố mày, cút mau!

Đẩy rồi, nhưng người lại không động?

Nam sinh có thể trạng cao lớn kia dường như, tăng thêm sức mạnh, đồng thời cũng tức giận không thôi.

– Tao bảo mày cút ra cơ mà, mày điếc à?

Nhưng mà cho dù hắn có tăng thêm sức mạnh thì cũng không đẩy được Doãn Khoáng ra ngoài, chỉ là hơi khiến Doãn Khoáng lay động một tí thôi.

Doãn Khoáng lạnh lùng nhìn nam sinh trước mắt, dường như trong đầu có chút ấn tượng về người này. Suy nghĩ lại một chút hắn liền nhớ ra, nam sinh này

không phải là Đường Triệu Thiên đã từng đổi huyết thống Spider Man sao?

Nhưng mà huyết thống Spider Man thì làm sao? Nếu như Doãn Khoáng nhớ không lầm, huyết thống Spider Man “đạt tiêu chuẩn năm nhắt” có độ tăng cường thân thể căn bản không theo kịp cường hóa biến dị G của mình. Cho dù thuộc tính nguyên thủy của người này cao hơn hẳn một chút nhưng từ sức mạnh vừa rồi cho thấy, đối phương hiện tại vẫn không bằng mình.

Mà cho dù mình có không bằng đối phương thì có thể nào? Kể xức phạm tới điểm mấu chốt của Doãn Khoáng, cho dù là những học trường sâu không lường được kia thì có thể nào chứ? Trong giá trị quan của Doãn Khoáng, một người ngay cả người nhà mình cũng không thể bảo vệ thì sống chỉ có chết đất, chỉ bằng chết cho rảnh nợ!

– Thu lại lời mày vừa nói, tao có thể coi như chuyện vừa rồi chưa xảy ra. – Doãn Khoáng nói:

– Tao không muốn dính vào chuyện của bọn mày nhưng chửi bố mẹ tao thì không được!

Bảo hần nhường đường, vậy không phải thằng Đường Triệu Thiên này sẽ là bố của Doãn Khoáng sao?

Cho dù lúc đối phương nói câu này cũng không thực sự tưởng là như thế nhưng Doãn Khoáng luôn cố chấp về vấn đề này nên đã coi đó là thật.

– Tao nói này...

Dường như Đường Triệu Thiên bị chọc cho bật cười, tạm thời bỏ qua cho cái người vừa chạy khỏi phòng học kia mà để tâm đối phó với Doãn Khoáng.

– Có phải mày đang kể chuyện cười hay không? Mày tránh ngay ra cho tao, hiện tại tao không có thời gian nói lý với mày.

Dường như Đường Triệu Thiên thực sự không có hứng thú dây dưa với Doãn Khoáng, hoặc phải nói, hoàn toàn không để Doãn Khoáng vào mắt.

Không còn cách nào, dường như bây giờ trong lớp chỉ mỗi mình hắn là đối năng lực, mỗi mình Đường Triệu Thiên hắn thôi! Ngay từ chỗ này đã nói lên, Đường Triệu Thiên hắn có quyền không thèm nhìn tới ai khác.

Chỉ mới qua một thời gian ngắn, Đường Triệu Thiên từ thằng cháu trai họ ngoại lên thẳng đích tôn nhà đại gia, đi vào hạng “con ông cháu cha” mất rồi. Cái cảm giác này quá sung sướng thăng hoa. Giờ sau lưng hắn đã có thêm mấy cái đuôi nhỏ, thỉnh thoảng vẫy vẫy lấy lòng hắn.

Nam sinh vừa chạy ra kia cũng là bởi vì có chút xung đột nhỏ với cái đuôi của hắn, cho nên đại ca như hắn mới phải ra mặt. Không biết là hắn có tâm tư gì, chỉ biết hắn muốn nam sinh phải đứng giữa lớp xin lỗi cái đuôi kia thì mới vừa lòng.

Không may, nam sinh lại có huyết tính quá cao, làm bộ như chuẩn bị nói xin lỗi rồi sau đó đột nhiên nổi khùng lên, ném cái bàn đi đập cho cái đuôi của Đường Triệu Thiên bất tỉnh, sau đó quay người bỏ chạy. Chuyện sau đó chính là từ chỗ đứng vào người Doãn Khoáng rồi chạy ra ngoài.

Mọi sự là như vậy, Đường Triệu Thiên tất nhiên là hận không thể lập tức lôi nam sinh kia về, dạy dỗ cho một trận nhớ đời!

Nhưng Doãn Khoáng lại không có ý nhường đường, sắc mặt Đường Triệu Thiên càng âm trầm hơn.

– Thằng ranh, bố mày cho mày mặt mũi thì tốt hơn hết là mày nên biết điều một chút.

Doãn Khoáng nói:

– Mặt mũi là do mình tự tìm, không phải do người khác cho. Hơn nữa, mày cũng không cho nổi.

Doãn Khoáng siết chặt nắm đấm, nói:

– Tao nói lại lần nữa, tao không muốn dính vào chuyện của bọn mày nhưng mày phải rút lại lời vừa rồi mày nói. Tao cấm nhất là thằng nào nói động đến bố mẹ tao! Thằng đéo nào cũng không được!

Rất nhiều nam và nữ sinh đã vây tới, tất cả đều cảm thấy Doãn Khoáng thật là trẻ trâu. Họ cho rằng Doãn Khoáng quá ngu xuẩn, không phải chỉ mới nói một câu thôi sao, có cần thiết phải nổi khùng lên rồi truy cứu đến cùng thế không?

Bọn họ tất nhiên không thể nào hiểu được giá trị quan của Doãn Khoáng.

– Được! Mày được lắm! Vậy nếu tao không rút lại thì sao? Mày làm gì được tao nào?

– Tao chẳng làm gì cả! – Doãn Khoáng hít sâu một hơi, nói:

– Tao sẽ đánh mày cho đến khi mày phải rút lại thôi!

– Đánh tao? Được được được, tao rút, tao rút... cái con mẹ mày ấy!

Nói được một nửa, Đường Triệu Thiên đột nhiên biến sắc mặt, tung một cú đấm về phía Doãn Khoáng.

Một đám này thể đại, lực trầm, lại còn đột nhiên ra tay.

Nhưng mà đám này ở trong mắt Doãn Khoáng tuy trông mạnh thật, còn ra tay đột nhiên nhưng lại mắc lỗi trí mạng là tốc độ quá chậm.

Đúng thế, là quá chậm.

Có lẽ ở trong mắt người khác, quyền này có tốc độ rất nhanh, lấy “linh xảo” của bọn họ căn bản chẳng thể nào thấy rõ chứ nói chi đến tránh né. Nhưng nó trong mắt Doãn Khoáng thì hoàn toàn ngược lại, tốc độ của một quyền kia giống như nhẹ nhàng vung tay lên. Doãn Khoáng hoàn toàn có lòng tin tránh thoát được nó, hơn nữa còn có thể đánh lại.

Có thể trốn, tại sao lại không trốn?

Cơ thể Doãn Khoáng lách sang một bên, nắm đám to lớn kéo theo tiếng gió sượt sát qua mặt hắn. Ngay sau đó, Doãn Khoáng tung ra một quyền, 12 điểm linh xảo cùng với 10 điểm sức mạnh đã phát huy đúng uy lực của nó. Một cú đâm rơi vào ngay bụng dưới của Đường Triệu Thiên.

Thật ra thì, huyết thống Spider Man còn có kỹ năng huyết thống “Cảm Giác Loài Nhện” cũng không yếu. Gần như ngay giây phút Doãn Khoáng ra quyền thì Đường Triệu Thiên đã cảm thấy bụng mình tê dại ngứa ngáy lạ thường. Đây là Cảm Giác Loài Nhện bắt tín hiệu nguy hiểm cho hắn. Nếu như khi đó hắn mà né tránh thì dựa vào điểm nhanh nhẹn cùng với điểm linh xảo mới được cộng bốn vẫn giúp hắn miễn cưỡng tránh thoát.

Nhưng mà Đường Triệu Thiên lại quá khinh địch. Hắn căn bản không cho rằng Doãn Khoáng có bản lĩnh ra tay đánh hắn, cho nên không hề có ý định tránh né. Một đám không trúng, hắn còn muốn tiến lên cho thêm một đám nữa. Chỉ là hắn còn chưa kịp tung ra đám tiếp theo, bụng hắn đã bị một sức mạnh khổng lồ đẩy lùi liền mấy bước.

Được thế xông tới!

Doãn Khoáng bước lên hai bước, sau đó tung một cú đá thẳng trực diện vào lồng ngực Đường Triệu Thiên!

Mặc dù Doãn Khoáng chưa học qua bất kỳ một kỹ năng chiến đấu nào nhưng cũng xem qua không ít phim võ thuật. Kỹ năng đấu đá tạm bợ cộng thêm 10 điểm sức mạnh cũng sinh ra lực phá hoại không tầm thường.

Bốp!

Một đá trúng người, Đường Triệu Thiên bị đánh ngã ngửa ra đất.

Nhưng mà có lẽ bởi vì có huyết thống cường hóa Spider Man khiến Đường Triệu Thiên có được một chút bản năng chiến đấu. Trong nháy mắt ngã xuống kia, Đường Triệu Thiên liền vươn hai tay. Chỗ cổ tay hắn đột nhiên bắn ra hai tia sáng bay đi nhanh như chớp. Kỹ năng huyết thống của Spider Man, Nhả Tơ Cứng!

Một tấm lưới bắn úp về phía Doãn Khoáng. Tốc độ bắn của lưới nhện rất nhanh, mức độ linh xảo hiện tại không đủ để hắn nhìn rõ quỹ tích của nó, nhưng tránh né thì vẫn không có vấn đề gì.

Sợi tơ còn lại thì dính lên nóc phòng học, kéo thân thể Đường Triệu Thiên bay lên đó. Cơ thể to lớn của Đường Triệu Thiên úp sấp sát nóc nhà, giống như một con nhện thật sự. Sau đó, tứ chi hắn phát lực, cả người từ trên cao nhảy xuống, tung một đám đánh về phía Doãn Khoáng vừa mới né tránh mạng nhện.

Hai tay bắt chéo, tiếp nhận một kích toàn lực từ trên không, Doãn Khoáng lùi về sau liền mấy bước.

Không thể không nói, huyết thống Spider Man vẫn còn rất nhiều chỗ tốt. Chỗ khác biệt duy nhất giữa Doãn Khoáng và Đường Triệu Thiên có lẽ chính là ý thức chiến đấu. G-Virus chỉ cải tạo mỗi thân thể của hắn thôi. Có lẽ đây gọi là có được tất cả mà mất, sau khi G-Virus cải tạo thân thể hắn xong cũng không cho hắn kế thừa bản năng cuồng bạo phá hủy tất cả của “Quái vật G”!

Có lẽ, Doãn Khoáng khởi động “Dị hóa thể G” còn có thể kế thừa một chút bản năng phá hoại, tăng phúc gấp đôi thực lực toàn thân nhưng chỗ này là phòng học, rõ ràng là không thích hợp để sử dụng. Thứ duy nhất có thể dùng chính là một loại thị giác kỳ lạ, bởi vì chưa có tên nên Doãn Khoáng đã đặt cho nó một cái tên đơn giản – Con mắt G.

Trong phút chốc, quả đầu của hai người chạm vào nhau.

Chẳng qua, lần này bản năng chiến đấu của huyết thống Spider Man không được phát huy, hoặc là bị thứ gì đó chặn đứt... tỷ như Con mắt G của Doãn Khoáng.

Trong mắt Doãn Khoáng, Đường Triệu Thiên đã trở thành một đồ án phát sáng có đỏ có vàng, sáng tối giao nhau. Ngay giây phút Đường Triệu Thiên phát lực, Doãn Khoáng có thể thấy một đoàn ánh sáng huỳnh quang có màu đỏ chói mắt chạy dọc từ mũi chân tới bắp chân, bắp đùi, eo, xuyên qua vai tới cánh tay phải, cuối cùng tụ tới mặt ngoài quả đầu của Đường Triệu Thiên. Sơ đồ đường đi của năng lượng quá đầy đủ giúp Doãn Khoáng phán đoán chính xác điểm phát lực.

Trong nháy mắt Đường Triệu Thiên bị đánh bay ra ngoài, quả đầu của Doãn Khoáng đột nhiên thay đổi phương hướng, đồng thời nghiêng người qua một bên. Mà điểm tới của cú đâm chính là phần dưới nách Đường Triệu Thiên, chỗ có ánh huỳnh quang màu đỏ mờ ảo nhất.

“Nguy hiểm!”

Đường Triệu Thiên chỉ cảm thấy dưới nách mình nóng bừng sau đó lạnh ngắt nhưng không đợi hấn kịp tránh né, thần kinh cơ thể như bị dòng điện cao thế chạy qua. Con đầu từ nách dần dần lan truyền khắp người.

– A!!

Tiếng hét thảm thiết vang lên trong phòng học, phá vỡ không gian yên tĩnh.

Một hít hạ nóc ao!

Nhưng chuyện còn chưa dừng ở đó, Doãn Khoáng đột nhiên nhào tới, ghì chặt ngực Đường Triệu Thiên, hung tợn trợn mắt với hấn.

– Nói xin lỗi!

Đường Triệu Thiên đau đớn đến mồ hôi đầm đìa nhưng hai mắt đầy tức giận vẫn trợn to nhìn Doãn Khoáng mà nói:

– Mày đừng có mơ!

“Con ông cháu cha” tất nhiên cũng có cái kiên cường của “con ông cháu cha”.

– Thế thì tao đánh đến khi mày nói mới thôi!

Nói xong, Doãn Khoáng liền giơ nắm đấm.

– Đây là do mày ép tao đấy!

Sau đó, một quyền được nện xuống.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Đàn ông là phải như thế

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Nắm đấm mang theo lửa giận của Doãn Khoáng nặng nề rơi xuống. Nhưng mà trên thực tế nó lại không đập trúng Đường Triệu Thiên.

Vì sao?

Bởi vì phía trước đột nhiên xuất hiện một tấm chắn bằng nước mỏng như giấy. Tấm chắn mỏng manh như vậy nhưng khi nắm đấm của Doãn Khoáng đập lên phía trên, chỉ khiến nó nổi lên một chút gợn sóng nhỏ. Màn nước chẳng những tiếp nhận toàn bộ sức mạnh của Doãn Khoáng mà còn phản đòn hất tay Doãn Khoáng ra ngoài.

Lớp 1204 nháy mắt trở nên yên tĩnh.

Mọi người chỉ cần suy nghĩ một chút thôi cũng biết là “trợ giảng” tới rồi.

Không thể không nói, tổ ba trợ giảng đã để lại ấn tượng đầu khó có thể xóa nhòa trong lòng sinh viên lớp 1204. Kỷ Văn hờ hững, Trạch Nam âm trầm, Hùng Bá tàn bạo, chỉ cần là một ai trong số họ thôi cũng đủ khiến mọi người cảm thấy sợ hãi và bất lực.

Thật ra, Doãn Khoáng cũng rất sợ phải đắc tội với ba trợ giảng. Hấn đã hoàn toàn thấy được, những học viên cấp dưới ở trước mặt học trưởng không có bất cứ chút nhân quyền nào. Cho nên, mặc dù hấn hận không thể xông lên đánh cho Đường Triệu Thiên một trận thật đã đời nhưng vẫn phải biết điều lùi sang một bên, khề cúi đầu xuống.

Kể cả Đường Triệu Thiên vừa mới lồm cồm bò dậy, tất cả mọi người trong lớp giống như đám học sinh tiểu học phạm sai lầm, đều cúi đầu chờ “thầy cô” phạt.

Nhưng mà ba trợ giảng dường như chẳng thèm để chuyện vừa rồi vào trong lòng. Hùng Bá chỉ nhìn thoáng qua Đường Triệu Thiên một cái rồi nói:

– Chính lại quần áo của cậu đi, hoặc là thay hấn một bộ mới. Cả cậu cũng thế nữa.

Câu sau là Hùng Bá nói với Doãn Khoáng. Hùng Bá chỉ vào một cô gái đeo khuyên mũi đứng trong đám sinh viên, nói:

– Tháo trang sức, đổi lại kiểu tóc, bỏ khuyên mũi ra. Ngay lập tức!

Cô gái kia nghe vậy thì run lên, nhỏ giọng “vâng” một tiếng, sau đó một cột sáng chòm lên người cô ta. Khi cô ta xuất hiện trước mặt mọi người một lần nữa thì ánh mắt của cả bọn không nhìn được sáng lên.

Cô gái vốn nhìn tầm thường kia nháy mắt trở thành hoa hậu học đường. Người cao đáng đẹp, ngực tấn công mông phòng thủ, tóc ngắn đen nhánh, mắt bồ câu, mũi dọc dừa, khuôn mặt trắng nõn mịn màng trông như em bé. Với vẻ đẹp mặt học sinh đáng người phụ huynh thế này đã đưa tới không ít ánh mắt của nam sinh trong lớp.

Mặc dù khuôn mặt của nữ sinh phối hợp với quần áo mặc trên người thực sự có chút kỳ quái... nhưng dường như cô ta có vẻ thích chơi trội.

Hùng Bá chỉ liếc mắt nhìn thoáng qua nữ sinh đó một cái rồi không nhìn tới nữa, hỏi:

– Còn hai người nữa đâu?

Hùng Bá vừa nói xong thì một người liền hô lên:

– Học... học trường, ở đây ạ!

Sau đó, một người mặc áo T-shirt màu đen cười giả lả đi vào. Doãn Khoáng vừa liếc mắt cái là nhận ra, người này chính là cậu nam sinh vừa đụng phải mình.

Và ở sau lưng nam sinh mặc T-shirt đen kia, Vương Ninh cũng đang chậm rãi tiến vào phòng học. Hắn ta liếc mắt nhìn phòng học một lượt rồi lặng lẽ đứng sang một bên, không thể không nói, cảm giác tồn tại của người này thật sự rất thấp.

Hùng Bá đưa mắt nhìn Vương Ninh một cái, sau đó quay ra nói với mọi người.

– Nhớ rõ, không muốn chết thì khi đi theo sau lưng tôi nhớ quản tốt cái miệng mình. Tôi làm cái gì học mà làm theo. Các anh các chị làm mất thể diện của tôi thì đừng hòng tôi nể mặt nể mũi.

Nói xong, Hùng Bá xoay người, bước ra khỏi phòng học. Kỳ Văn cùng với Trạch Nam thân nhiên theo phía sau.

Trong phòng học, mọi người vội vàng chen chúc đi ra, đuổi theo bước chân của ba trợ giảng.

Còn tên Đường Triệu Thiên kia, mặc dù trong lòng hận không thể ném Doãn Khoáng và nam sinh mặc T-shirt đen kia vào “hồ Tịnh Linh” nhưng cũng chỉ đành cụp đuôi lẩn vào trong đám người.

– Này! Vừa rồi xin lỗi nhé. Không làm cậu bị thương chứ?

Trên đường đi, nam sinh mặc T-shirt đen kia đi tới bên người Doãn Khoáng, cất lời có phần áy náy. Doãn Khoáng lắc đầu nói:

– Không sao, tôi không có chuyện gì.

– Vừa rồi tôi nghe mọi người nói cậu đánh cho thằng họ Đường kia một trận à?

– Nó xúc phạm bố mẹ tôi, không đánh nó thì đánh ai?

– Er, đúng là phải đánh. Nhưng mà thằng đấy đòi huyết thống cường hóa. Cậu không bị thương à?

– Nếu như cậu tiếp tục nghe bọn họ nói chuyện với nhau, cậu sẽ biết là tôi đánh bại nó chứ không phải nó đánh tôi bị thương. – Doãn Khoáng trả lời.

“Sợ rằng... hiện tại Vương Ninh cũng biết mình đánh Đường Triệu Thiên rồi nhỉ? Vừa rồi mình xúc động quá... nhưng vậy cũng tốt, tạm thời cho nó biết, Doãn Khoáng này cũng không phải dạng vừa đâu!”

Nghĩ vậy, Doãn Khoáng làm bộ quét mắt khắp bốn phía, tầm mắt rồi tới trên người Vương Ninh. Dường như Vương Ninh cũng có cảm giác, gần như đồng thời giương mắt nhìn về phía này.

Bốn mắt nhìn nhau, sau đó “ấn ý” gật đầu chào hỏi.

– Er... – Nghe Doãn Khoáng nói vậy, nam sinh mặc T-shirt kia ngạc nhiên kêu lên:

– Cậu? Đánh bại thằng đó?

– Không tin à?

– Tin sao được chứ? – Người kia nói:

– Trời ạ, Đường Triệu Thiên là người duy nhất trong lớp chúng ta đổi huyết thống cường hóa đấy. Còn trông cậu thế này... xin lỗi, xin lỗi, tôi không có ý xem thường cậu, nhưng thật sự là...

– Ha ha, ai nói đổi huyết thống cường hóa thì nhất định rất lợi hại?

– Nhưng dù sao cũng lợi hại hơn những người bình thường chúng ta chứ?

– Vậy còn phải xem ai sử dụng nó. – Doãn Khoáng trả lời.

– Không nói cái này nữa, thật vô bổ. Tự giới thiệu trước, tôi là Doãn Khoáng, Khoáng trong tâm khoáng thân di (vui vẻ thoải mái).

Doãn Khoáng cảm thấy, gây thù hằn quá nhiều trong lớp sẽ không hay, tốt nhất là có thể kết thêm bạn. Thêm một người bạn nghĩa là bớt một kẻ thù, an toàn cũng tăng thêm một bậc. Nam sinh trước mắt này cho Doãn Khoáng ấn tượng đầu tiên không tệ lắm, có thể thử kết giao xem sao.

– Tôi tên là Bạch Lục. Lục trong sát lục (giết chóc). – Bạch Lục nói.

– Bạch... Lục? Tại sao lại là Lục trong giết chóc?

– Er, vấn đề này thì... vậy tại sao Khoáng trong Doãn Khoáng của cậu lại là Khoáng kia? – Bạch Lục hỏi ngược lại.

Doãn Khoáng cười cười nói:

– Ha ha, vấn đề này vô bổ thật đấy!

...

Dọc đường đi, mọi người nhỏ giọng cười cười nói nói, xuyên qua rất nhiều tòa nhà màu đỏ sậm, những khu vườn quý dị, cuối cùng đi tới một cái lều khổng lồ.

Cái lều trước mắt này lớn đến thế nào đây?

Có lẽ, nó căn bản không gọi là lều. Nếu như nhìn cẩn thận, ta sẽ phát hiện ra, gọi nó là mũ phù thủy sẽ càng thích hợp hơn. Bởi nó là một chiếc mũ phù thủy khổng lồ.

Phòng ăn đây sao?

Lúc này, bên ngoài “phòng ăn” có hình mũ phù thủy đã tụ tập rất nhiều người. Đôi mắt nhìn lại, đầu người nhưng nhúc nhích chen nhau, căn bản chẳng thể đếm được xem rốt cục là có bao nhiêu người.

Nhưng mà lạ một cái là tụ tập nhiều người như thế lại chẳng nghe được tiếng nói chuyện nào, yên tĩnh tựa như đêm đông.

Cả đám 1204 tò tò đi theo ba trợ giảng, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Xuyên qua đám người, mặc dù các nam sinh nữ sinh cũng quay trái quay phải nhưng không một ai dám mở miệng.

Đi được một lúc, một nam thanh niên có vóc người cao gầy tiến tới gần ba trợ giảng. Hắn nhỏ giọng nói:

– Hùng Bá, rốt cục thì mấy người cũng tới rồi.

Nam thanh niên này mặc một chiếc áo khoác không tay, một bộ đồng phục thân sĩ đen nhánh, cầm trên tay một cây gậy ba toong, trên khuôn mặt tái nhợt luôn treo một nụ cười giả tạo như có như không. Hình tượng của nam thanh niên này giống như một gã lãnh chủ quý tộc Âu Châu thời Trung Cổ.

Bá Tước, sinh viên năm hai cường hóa Vampire.

– Bá Tước, không ngờ ngươi lại tới sớm vậy. – Hùng Bá cũng hạ giọng nói.

Nam thanh niên tên là Bá Tước sau khi chào hỏi Kỳ Văn cùng với Trạch Nam xong liền quay ra trả lời:

– Cậu biết rồi còn gì, hội trưởng ghét nhất là người đi muộn.

– Ừm

– Đúng rồi, tôi nghe nói hình như “người kia” cũng sẽ tới thì phải. Không biết rốt cục người đó có mục đích gì.

– Cậu nói Phong... anh ta tới làm gì?

– Suyt!

Bá Tước lắc đầu, nhỏ giọng nói:

– Tôi nghe nói, lần trước ở trong “Biên niên sử Narnia”, hội trưởng cùng người kia đánh nhau to, xong rồi còn đánh động cả tới sư tử thần Aslan. Cuối cùng, hội trưởng và người kia trọng thương trở về, đến giờ vẫn không biết như thế nào nữa.

– Ghê... ngay cả “Aslan” cũng bị đánh động cơ à, vậy chẳng phải nói...

Aslan trong “Biên niên sử Narnia” là một sư tử thần hóa thân của trí tuệ và lòng nhân ái. Một sự tồn tại gần như thần linh!

– Không đảo loạn “trật tự không gian”, mấy học trưởng còn chưa lợi hại như thế. Nhưng mà lại liên lụy tới rất nhiều người dân Narnia vô tội.

– Bá Tước, ông càng ngày càng to gan rồi đấy. Ngay cả tin tức của học trưởng Sùng Minh mà ông cũng dám đi thu thập à.

Kỷ Văn đột nhiên hung tợn trừng mắt với Bá Tước. Bá Tước so vai. Hắn ta vốn gầy đét, giờ so vai càng giống như cây cột.

– Bé bé cái mồm thôi! Cô không biết là hai học trưởng trong lúc chiến đấu đã liên lụy tới rất nhiều người sao? Chuyện này liên quan đến cái mạng mình, làm sao không quan tâm cho được?

Kỷ Văn bắt mắt nói:

– Chẳng lẽ ông không có lòng tin với học trưởng Sùng Minh?

– Một người đàn ông có nhược điểm và một người đàn ông vô tình. Mấy người nói xem ai là kẻ cười cuối cùng? – Bá Tước thờ dãi nói:

– Tôi cũng không có ý gì khác đâu. Các cậu cũng biết đấy, mặc dù trải qua hết một năm đại học rồi nhưng trên đầu chúng ta vẫn còn năm ba nữa. Ai chẳng muốn sống sót tới cuối cùng... Aiz, cho dù có sống đến năm ba rồi thì vẫn còn năm bốn trong truyền thuyết kia nữa... những ngày tháng thế này, vẫn còn kéo dài.

– Cậu có thời gian ở đây mà than ngắn than dài thì sao không dùng để đi tu luyện đi. – Kỷ Văn hừ lạnh với Bá Tước:

– Thay vì nghĩ tới quan hệ giữa hai học trưởng, sao cậu không nghĩ xem có cách nào đối phó với đám Long Minh đi. Đừng quên, “thi chung” của năm hai sắp tới rồi.

– ...

Bá Tước vừa nghe thấy hai từ “thi chung” đã tái mét hết cả mặt.

– Mẹ nó chứ! Lại “thi chung”!

– Mỗi năm học chỉ có một lần, cậu còn oán trách cái gì nữa. – Trạch Nam nói.

– Hừ... – Bá Tước liếc cánh môi tái nhợt của mình, nói:

– Cái loại cuộc thi thế này, đối với những người của “lớp đại trà” như chúng ta đúng là ác mộng.

– Tsk! “Lớp đại trà” thì làm sao? “Lớp đại trà” làm mất mặt mũi của ông à? – Trạch Nam cười nhạt hỏi lại.

Hùng Bá đột nhiên ngắt ngang cuộc nói chuyện của hai người, nói:

– Được rồi, bình tĩnh chút xem nào. Hội trưởng và mấy học trưởng cũng sắp tới rồi.

Ánh mắt Trạch Nam lập tức tỏa sáng. Đôi mắt vốn không lớn lắm kia đảo loạn khắp nơi như đang tìm kiếm cái gì đó. Bá Tước trông bộ dáng của Trạch Nam, bỗng nhiên đổi sắc mặt, nạt nộ:

– Cảnh cáo ông đó, Trạch Nam. Ông mà còn liếc ngang liếc dọc cẩn thận tôi móc mắt ông ra đấy. Ông đừng có mà hại chết cả chúng tôi.

Trạch Nam hừ một tiếng:

– Vậy thì tôi không đi cùng mấy người nữa. Hai tháng rồi tôi chưa gặp học tỷ Không Minh. Mấy người sợ chết chứ tôi thì không!

Nói xong, hắn xoay người, chỉ để lại cho ba người một bóng lưng. Bá Tước oán hận mắng:

– Mẹ cái thằng điên!

Hùng Bá nói:

– Thôi thôi... Trong đại học thiếu gì điên. Có người sợ chết và cũng chẳng thiếu người không sợ chết. Kệ cậu ấy đi.

– Hừm...

...

Lại thêm một đoạn thời gian ngắn nữa, dường như tất cả sinh viên của các lớp đều đã đến hết, tám trợ giảng trong sắc áo màu đen cũng đã chào hỏi lẫn nhau. Sau đó, các trợ giảng lần lượt lớp mình phụ trách đi vào “phòng ăn” có hình mũ phù thủy khổng lồ kia.

Vào phòng ăn rồi, mọi người mới phát hiện, không gian bên trong lớn hơn so với nhìn từ bên ngoài rất nhiều. Dường như phòng ăn cũng làm theo nguyên lý của quan tài, cho nên không nhiều người kinh ngạc thốt lên nữa. Dĩ nhiên, có thì vẫn có nhưng cũng bị mấy trợ giảng liếc mắt ngăn lại.

Trong phòng ăn, những dãy bàn thật dài đặt song song với nhau. Trên bàn ăn có bày những bộ chén đĩa tinh xảo. Điều duy nhất khiến người ta cảm thấy kỳ lạ đó là không có chút thức ăn nào trên đó, ngay cả một giọt nước cũng không.

Cho nên, mấy sinh viên ngồi vào bàn rồi chỉ biết ngó trái ngó phải nhìn mặt nhau mà không biết làm gì tiếp.

Nhưng mà tình trạng thế này cũng không kéo dài lâu. Sau tiếng hô “học trưởng đến, tất cả nghiêm”, yên tĩnh trong phòng ăn bị đánh vỡ trong tích tắc.

Tất cả các trợ giảng đều vụt đứng dậy, tiếp đó đám sinh viên năm nhất cũng đứng lên theo.

Sau đó, các trợ giảng đều sửa sang lại cổ áo, ống tay áo rồi cúi đầu chờ đợi. Các sinh viên thấy thế cũng ào ạt làm theo.

Ngay sau đó, gần như tất cả mọi người trong nhà ăn đều cảm thấy có một luồng khí nóng rực thổi qua, bao trùm lên toàn bộ cơ thể.

Bọn họ vẫn còn chưa kịp cảm thụ đầy đủ luồng khí nóng đó thì đột nhiên một hơi thở rét lạnh lại xuất hiện, giống như muốn lưu chuyển chiếm lĩnh toàn bộ không gian phòng ăn.

Một nóng một lạnh đối chọi nhau, không chỉ sinh viên năm nhất mà cho dù là các trợ giảng năm hai cũng đều sợ hãi phát run.

Tiếp đó, tiếng hai người nói chuyện với nhau truyền đến. Họ vừa trò chuyện vừa đi vào phòng ăn.

– Hầu Gia, không biết thương thế của anh thế nào rồi? Không còn gì đáng ngại chứ?

Thanh âm nhẹ như mây lướt như gió, xen lẫn tiếng cười nhẹ rất dễ nghe, làm cho người ta cảm giác như mình được tắm trong gió xuân.

– Sùng Minh, xem sắc mặt cậu hồng hào thế này, chắc hẳn tai họa ngầm “Aslan” lưu lại đã được xóa bỏ hết rồi hả.

Âm thanh lạnh như đá cứng như thép, giống như khối băng vạn năm không tan, sắc lẹm như mũi nhọn của lợi khí.

– Ha ha, dù sao cũng là một kẻ mạnh như thần, chỉ cần một tiếng gầm cũng khiến chúng ta nể sợ.

Tiếng nói tao nhã của Sùng Minh truyền vào tai mỗi người, hoặc nói đúng hơn là vào trong tâm tâm linh của họ.

– Chỉ mong là trong “cuộc thi” tiếp theo, hai người chúng ta có thể phát huy được toàn bộ thực lực. Nếu không, lại khiến cho “người ngoài” chê cười, cho là chúng ta dễ bị bắt nạt.

– Hừ... – Âm thanh lạnh lùng kia thốt ra một tiếng đáp lời cứng nhắc.

– Không biết tổ chức sinh viên năm nay thế nào? Cậu nói đi.

– Chắc là không tệ lắm đâu. Dù sao, có thể tiến vào chỗ này cũng là những thành phần Hiệu trưởng đặc biệt lời tới... người bình thường đâu có phúc phận đó.

– Nói vậy kể cũng đúng! – Cái người tên Hầu Gia kia nói:

– Còn một năm nữa thôi, chúng ta cứ dõi mắt chờ xem lũ sinh viên mới lần này có thể có được thành tích gì.

– Ha ha, thật ra mấy đứa năm hai cũng được đó chứ.

– Chỉ tạm được thôi.

Hai người dường như nói chuyện với nhau rất hợp, nhàn nhã như đang lững thững đi dạo trong sân.

Mọi người trong phòng ăn đều thẳng sống lưng, đầu cúi thấp, không dám thở mạnh.

Bọn họ thậm chí còn không dám ngẩng đầu lên coi xem hai vị học trưởng được các các trợ giảng nhắc tới rốt cục là thần kỳ như thế nào!

Cả đám giống như lũ những thần dân hèn mọn đang nghênh đón hoàng giả cao quý nhất!

– Ừm, đến đủ rồi đấy hả? – Đây là tiếng của Sùng Minh.

Một giọng nữ cung kính hồi đáp:

– Hội trưởng, đến đủ hết rồi ạ. Tổng cộng 36 lớp, 1080 học sinh mới, toàn bộ đều ở đây hết.

– Ừ.

Sùng Minh lại tiếp tục nói:

– Mọi người cứ ngẩng đầu lên đi, không cần cúi nệ như thế đâu.

Cùng một lúc, tất cả mọi người đều ngẩng đầu lên, sau đó hướng mắt về phía trước.

Giờ khắc này, bọn họ mới may mắn được trông thấy “học trưởng Sùng Minh” trong truyền thuyết và “Phong Hầu Gia” cũng nổi danh không kém kia.

Một người là nam tử ôn văn nhã nhĩ mặc áo dài cổ trang.

Một người là võ sĩ thần bí khoác áo bào đen.

Không ai có thể thấy rõ khuôn mặt của bọn họ bởi vì không ai có thể đón nhận cái nhìn của bọn họ mà không cảm thấy đau đớn như sắt nung đâm vào mắt.

Hai người bọn họ giống như một quả cầu ánh sáng chói mắt, sợ rằng chỉ mới liếc nhìn một cái cũng khiến người ta bị mù, khiến người khác khó tới gần.

Đằng sau họ còn đi theo mấy người.

Sau lưng học trưởng Sùng Minh, đi bên trái là một nam thanh niên mặc áo đuôi én màu trắng, đeo mắt kính tơ vàng, trước ngực cài một đóa hoa hồng kiểu diềm ướt át. Đi bên phải là một cô gái mặc áo dài cổ trang màu trắng trông như tiên nữ hạ phàm. Cô tự nhiên ôm cánh tay Sùng Minh, vẻ mặt thân thiết đầy hạnh phúc.

Sau lưng Phong Hầu Gia cũng là một nam một nữ. Nam thì tuấn tú lịch sự, trên khuôn mặt luôn nở nụ cười ôn hòa nhưng lại không giấu đi nét toan tính. Anh ta đang cúi đầu nghịch con dao găm màu bạc trong tay. Nữ thì xinh đẹp lạnh lùng, vẻ mặt giống như là ai cũng có thù với mình vậy. Nhưng mà dường như cô gái này hơi “phăng” một chút?

Sáu người này chính là điểm sáng chói mắt trong bóng tối, cho dù người ta có nhắm mắt lại cũng vẫn có thể cảm nhận được họ ở đó. Hay nói đúng hơn, anh cần bản chẳng thể bỏ qua sự tồn tại mãnh liệt này.

Bởi vì, bọn họ rất có thể chính là đỉnh kim tự tháp trong đại học này.

– Đàn ông... là phải như thế.

Doãn Khoáng nghĩ như vậy, Lê Sương Mộc nghĩ như vậy, Vương Ninh nghĩ như vậy, Tăng Phi nghĩ như vậy, gần như mọi người cho dù là nữ sinh cũng thầm nói một câu như thế ở trong lòng.

“Đàn ông là phải như thế, mình nhất định phải làm được.”

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Giáo viên mặt đen

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Đã hai ngày kể từ khi gặp được hai vị học trưởng truyền kỳ kia, dường như chẳng có bất cứ chuyện gì đáng nhớ xảy ra. Hai vị học trưởng chỉ nói mấy lời khích lệ nhau, sau đó kính mọi người một chén rượu rồi rời đi luôn.

Tối như gió, đi như mây.

Đối với đám tân sinh mới thì các anh chị khóa cao kia đều cao vợi vợi như đám mây trên trời, còn bọn họ chỉ như bùn dưới đất ngược đầu nhìn mây bay. Lần gặp mặt này giống như một giấc mộng thoáng hiện, bởi vì ngay cả mặt của các học trưởng học tỷ bọn họ cũng không thấy rõ thì làm sao nhớ được cái gì nữa.

Có lẽ các học trưởng không tới gặp bọn họ mà chỉ là đi ngang qua sân khấu một lát thôi, hoặc cũng có thể họ muốn giữ hình tượng cao cao không thể với tới.

Sau khi họ đi, trên bàn ăn bỗng cứ thế xuất hiện rất nhiều thức ăn thịnh soạn, sơn trân hải vị, không chỗ nào là không thấy. Các tân sinh mang tâm tình phức tạp bắt đầu vui đầu vào ăn. Cho dù thế nào thì no bụng vẫn là chuyện quan trọng nhất.

Bởi vì phạm vi hoạt động của sinh viên năm nhất chỉ khoanh vùng ở khu 1, cho nên những tân sinh không có việc gì cứ thế bình thản sống qua hai ngày. Mặc dù đại học không phân chia ra đêm và ngày nhưng mỗi hai mươi tư tiếng đồng hồ trôi qua, nơi nào đó trong đại học sẽ phát ra tiếng đồng hồ kêu vang dội, nhắc nhở bọn họ ngày cũ đã qua và ngày mới lại tới.

Chờ đợi tới ngày thứ tư, Doãn Khoáng vẫn nằm ì trong phòng ngủ đột nhiên nhận được thông báo của Hùng Bá, muốn hắn đi học.

Đi học?

Doãn Khoáng ngạc nhiên.

Nhưng rồi hắn lại bình thường lại. Chỗ này không phải là đại học sao, nếu đã là đại học thì tất nhiên là phải đi học rồi. Chỉ là không biết chương trình dạy của “đại học” này có quý báu như “cuộc thi” hay không.

Doãn Khoáng mang theo nghi vấn như thế tới lớp 1204.

Lúc này, trong lớp đã ngồi đầy người, Doãn Khoáng là người tới cuối cùng. Doãn Khoáng vỗ vai Vương Ninh ngồi ở phía trước, cất tiếng hỏi:

– Trợ giảng đâu?

Mặc dù trong lòng Doãn Khoáng rất hận Vương Ninh nhưng hắn cũng biết hiện tại không phải lúc đối đầu. Khi mà Doãn Khoáng không hoàn toàn nắm chắc, hắn sẽ không mạo muội ra tay. Cho nên, thỉnh thoảng Doãn Khoáng cũng sẽ nói một hai câu với Vương Ninh.

Còn Lê Sương Mộc, vì đề mê hoặc Vương Ninh trong đoạn thời gian này, Doãn Khoáng vẫn luôn cố gắng xây dựng tình trạng đối đầu với hắn ta. Lê Sương Mộc dường như cũng rất vui vẻ bán cho Doãn Khoáng mỗi nhân tình này, vì vậy cũng vô cùng phối hợp. Dù sao thì hắn ta cũng chẳng có bất kỳ một tổn thất gì.

Vương Ninh quay đầu lại, cười đáp:

– Tôi cũng không biết nữa. Tôi vừa mới tới thôi... nhưng chắc là lát nữa các trợ giảng mới đến, đã tới giờ đâu. À đúng rồi, hai ngày này không gặp cậu đâu, ru rú trong phòng làm gì vậy?

Doãn Khoáng nói:

– Xem film, xem rất nhiều film.

Doãn Khoáng đâu thể nói ở trong phòng là vì muốn làm quen với cơ thể sau khi được G-Virus cải tạo. Vương Ninh nghe vậy đầu tiên là tròn mắt sau đó mới cười khổ nói:

– Ờ nhỉ, vậy mà tôi lại quên mất một chuyện quan trọng như thế.

Sau đó, hắn hỏi:

– Đúng rồi, cậu đã nghĩ nên đổi huyết thống gì hay chưa? Lần trước tôi quên chưa nói cho cậu biết, thì ra Giọt máu trái tim Mary có thể giao dịch với Hiệu trưởng, 2000 học điểm, 1 điểm cấp E, giá tiền cao thật!

Doãn Khoáng nói:

– Tạm thời tôi chưa nghĩ ra mình nên đổi cái gì, còn máu Mary... – Doãn Khoáng giả bộ nhìn thoáng qua Lê Sương Mộc ở bên kia rồi mới nói:

– Tôi nghĩ mình trước hết cứ giữ lại cái đã, có lẽ sau này còn có tác dụng. Còn cậu? Định chọn huyết thống gì?

Vương Ninh cười cười, đẩy mắt kính nói:

– Tôi tính cường hóa Âm Ảnh Thích Khách! Tôi thích huyết thống này nhất.

Vương Ninh chỉ nói là thích nhất chứ không hề giải thích thêm nhiều. Ngụy Minh đột nhiên bu lại:

– Tôi thì lại muốn đổi huyết thống Người Man Rợ, cao lớn, uy mãnh... hoặc là huyết thống Người Sói cũng được, Người Khổng Lồ Xanh nhìn cũng ngầu, ngoài ra thì còn Toguro kia nữa... da dày thịt béo, cơ bắp cuộn cuộn. Tôi thích! A a a, rất thích, nhưng tôi không đổi nổi. Buồn quá, híc!

Nói tới đây, Ngụy Minh lại tự đập trán mình xuống bàn. Vương Ninh bắt đắc dĩ cười cười, vỗ vai hắn nói:

– Vậy thì xin hãy cố gắng lần sau.

Doãn Khoáng cũng nở nụ cười thiện ý. Cái cậu Nguyễn Minh này luôn mang lại cho cậu thiện cảm rất tốt, thẳng thắn, trọng tình trọng nghĩa, tuy rằng hơi ngốc một chút nhưng rất đáng giá kết giao.

– Ủ, nếu như tôi đoán không sai thì sáu ngày sau chắc hẳn sẽ có một cuộc thi. Có lẽ, đây là một cơ hội. Dù sao, tuổi thọ của cậu nhiều như vậy, nếu như liều mạng, nhất định có thể thành công.

– Ủ, lần sau tôi sẽ cẩn thận. Chắc luôn đấy!

Đang tán gẫu vui vẻ, Doãn Khoáng đột nhiên cảm thấy lưng mình lạnh run lên, vừa mới quay đầu liền bắt gặp ánh mắt ẩn chứa sự phẫn nộ của Đường Triệu Thiên.

– Hừ!

Doãn Khoáng lạnh lùng hừ một tiếng, phút chốc “Con mắt G” khởi động. Con ngươi màu hổ phách toát ra tia sáng lạnh như băng. Cách đó không xa, thân thể Đường Triệu Thiên cứng đờ lại.

Con mắt G không chỉ giao cho Doãn Khoáng thị giác đặc thù mà dường như còn có thể chuyển hóa “ánh mắt” vô hình kia thành một loại lực lượng có sức sát thương, mượn việc đối mắt với kẻ thù để tác động lên thần kinh của họ, thậm chí quấy nhiễu suy nghĩ trong đầu đối phương. Cho dù chính bản thân Doãn Khoáng nếu như tự nhìn mình trong gương một lúc sẽ rơi vào trạng thái thất thần ngắn ngủi, nhìn càng lâu thậm chí còn có thể mù!

Có thể thấy Con mắt G là một loại kỹ năng tương tự với dùng ánh mắt giết người.

Nhưng mà dùng ánh mắt công kích rất tốn năng lượng. Điểm năng lượng hiện tại của Doãn Khoáng là 21, chỉ dùng được hai lần mà thôi.

Người hiền bị bắt nạt! Doãn Khoáng không muốn trong lúc mình tập trung đối phó với Vương Ninh lại nảy ra một tai họa ngầm khác, nên mặc dù “Con mắt G” rất tốn năng lượng, Doãn Khoáng vẫn phải lấy ra để uy hiếp cái tay Đường Triệu Thiên kia.

Đợi đến lúc Doãn Khoáng quay lại, ánh mắt của hắn đã trở về như bình thường.

Đúng lúc này, cửa phòng học mở ra.

Bước vào lớp đầu tiên là một gã thanh niên có làn da ngăm đen, phía sau hắn là ba trợ giảng Hùng Bá, Kỷ Văn và Trạch Nam. Lớp 1204 hiện tại đã gán cho ba người bọn họ cái tên Tam giác đen ma quỷ!

Đang lúc mọi người vô cùng nghi hoặc nhìn bốn kẻ mới tới, người thanh niên da đen kia đi tới bục giảng. Đôi mắt lạnh lẽo của hắn ta đảo quanh lớp học, giống như tất cả mọi người đều nợ hắn 100 học điểm vậy. Làn da của hắn vốn đã đen cộng thêm biểu tình như vậy trông lại càng đen hơn, nếu mà có thêm vết sẹo trắng khuyết chắc mọi người sẽ nghĩ Bao Công tái thế rồi.

Nhưng mà khi tất cả mọi người đều đang thấp thỏm chờ đợi chuyện xấu phát sinh thì người nợ đột nhiên nở nụ cười toe toét, tốc độ biến sắc mặt nhanh khỏi cần bàn. Ánh mắt của gã đã lướt qua từng nữ sinh trong lớp, sau đó trên môi từ từ hiện lên nụ cười tà.

– Không tệ, không tệ. Chuyện xui xẻo này không đến nỗi tệ! Không ngờ lớp học này có tới 12 bạn nữ. Ô, còn có một cô bé rất cá tính, nhớ ghê, đã lâu không nhìn thấy một cô bé cá tính thuần khiết như vậy. Em gái, em tên gì vậy?

Nụ cười của gã đen thui này, ừm... nhìn thế nào cũng nghĩ tới mấy ông chủ biến thái chuyên cầm kẹo đi lừa trẻ con, hình dung thế nào nhi... bi ôi!

– ...

– ...

Hùng Bá đột nhiên ho khan một tiếng, nói với gã thanh niên kia:

– Học trưởng, anh xem... có nên vào học trước không?

– Vào học? Ah, tôi nhớ rồi!

Người thanh niên mặt đen kia vỗ vỗ vào gáy mình, nói:

– Thì ra tôi đã thành giáo viên rồi. Làm học sinh lâu không ngờ thoát cái đã thành thầy giáo, quả thực giống hệt nông dân vào phát biến thành địa chủ, tôi vẫn còn chưa quen kịp đây. Vậy thì tôi sẽ không nói nhảm nữa!

Thanh niên mặt đen sầm mặt nhìn mọi người, đáng vẻ vô cùng nghiêm túc.

– Đầu tiên, tôi xin tự giới thiệu. Tôi, là thầy giáo của các bạn. Giới tính: nam, 23 tuổi, chưa lập gia đình, mỗi cuộc thi thu nhập được 2000 điểm, không có thói quen xấu... (xén bớt sự tích đời thường)

Hùng Bá bị đánh bại, vỗ trán nói:

– Đây là tới ra mắt tìm người yêu hay là cái gì vậy?

Ba người trợ giảng đều quay ra nhìn nhau sau đó cùng im lặng.

Các học viên đều không nói lên lời. Rất nhiều người muốn cười nhưng lại không dám, cứ nhìn đến đỏ bừng cả mặt. Có một số nữ sinh phản ứng mạnh còn gục trên bàn, một tay ôm bụng một tay ôm miệng, trông kiểu gì cũng thấy rất thống khổ.

– Tạm thế... đó là toàn bộ những gì về bản thân tôi. Mọi người có câu hỏi gì không? – Người thanh niên mặt đen cười nói.

– Có!

Một nữ sinh viên cao gầy dường như được gọi là đại tỷ đứng lên hỏi:

– Thầy ơi, bọn em còn chưa biết tên thầy là gì.

– Tên...

Gã mặt đen sừng sốt nói:

– Vừa rồi tôi chưa nói sao? Có phải do mọi người không cẩn thận nghe không!

Mọi người đồng loạt lắc đầu.

– Tôi chưa nói thật sao?

Người thanh niên mặt đen quay lại hỏi ba trợ giảng. Kỷ Văn sờ mũi nói:

– Học trưởng, hình như anh... thực sự chưa nói!

Nhất thời, khuôn mặt đen đúa của gã thanh niên kia xuất hiện màu đỏ đậm:

–Ặc... ờ cái này, được rồi, thật ra thì tôi chỉ muốn kiểm tra xem mọi người có nghiêm túc nghe tôi nói chuyện hay không. Bây giờ nhìn lại thì có vẻ mọi người nghe rất chăm chú. Tốt lắm, vì thường cho các bạn, tôi sẽ nói cho các bạn biết, tôi tên là...

– Không được

Gã thanh niên mặt đen đột nhiên lắc đầu nói:

– Nói tên tôi đơn giản thế mọi người nhất định sẽ quên ngay. Tôi không cho phép có chuyện này cho nên đợi hết tiết đi, lúc đấy tôi sẽ nói cho các bạn biết tôi tên là gì. Tôi đảm bảo, các bạn sẽ không thể nào quên nổi... khả khả.

Nghe được tiếng cười “khà khà” của thầy giáo, mọi người đột nhiên cảm thấy không khí ám áp dễ chịu của phòng học bỗng nhiên bị thổi bay đi bởi một cơn gió tuyết...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: “Cuộc thi chung” đột xuất!

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Trong một gian phòng âm u nào đó.

Năm người vây quanh một cái bàn tròn.

Chỗ ngồi xung quanh tính theo chiều kim đồng hồ thứ tự là Sùng Minh với một bộ nho bào cổ trang, Phong Hầu Gia khoác áo choàng đen. Một nam một nữ có khuôn mặt giống nhau như đúc dường như là sinh đôi, hai người đều cùng mặc một bộ áo giáp màu vàng kim giống hệt nhau. Ngồi cuối cùng là một gã thanh niên có khuôn mặt lạnh lùng, mặc một bộ quần áo vải thô.

Năm người ngồi như vậy, không ai mở lời trước. Không khí trong phòng vừa âm trầm vừa tĩnh mịch.

Rầm!

Cuối cùng, người thanh niên có vẻ mặt lạnh lùng kia hung tợn vỗ một cái thật mạnh lên bàn, phát ra tiếng động lớn.

– Lúc đầu tôi đã tỏ thái độ kiên quyết rồi, không thể dung túng “Hộ chăn nuôi”, tuyệt đối không thể dung túng bọn chúng! Các người hết lần này tới lần khác đều không chịu nghe! Giờ thì hay rồi, các người hài lòng chưa? Hiệu trưởng trừng phạt chúng ta rồi đó!!

Phong Hầu Gia lạnh lùng liếc người thanh niên kia một cái:

– Hội trưởng Vạn, chúng ta tụ chung một chỗ là để đàm phán chiến lược ứng đối chứ không phải truy cứu xem đây là trách nhiệm của ai.

– Hừ! Nực cười!

Hội trưởng Vạn lạnh lùng nói:

– Nếu như lúc đầu không phải mày vì tư dục của bản thân, âm thầm giúp đỡ đám sâu mọt kia, còn hãm hại cả Hắc Tử. Bây giờ mày còn ở đây mà nói nhảm! Tao nói cho mày biết, tao nhất định sẽ báo thù cho Hắc Tử! Mày cứ chờ đó!

Phong Hầu Gia nói nhẹ nhàng:

– Tao vẫn luôn ngồi chỗ này!

– Rồi rồi, hai người...

Sùng Minh đột nhiên lên tiếng:

– Công ra công, tư ra tư. Nếu như ngay cả điểm này mà hai người còn không rõ thì tôi nghĩ hội nghị này không cần thiết phải tiếp tục nữa. Mọi người tự về phòng mình đi cho xong.

Sau đó, cô gái trong cặp sinh đôi kia nói:

– Nói vậy, chúng ta đang cách cái chết...

Chàng trai cạnh cô gái tiếp lời:

– ...không xa!

– Hơn nữa còn chết vô cùng thê thảm – Cô gái nói tiếp.

– Vậy... – Sùng Minh châm một điếu thuốc lá, hít một hơi dài, nói:

– Chuyện Hộ chăn nuôi, chúng ta tạm thời không bàn tới, nói nữa chỉ tốn thời gian. Chuyện Hiệu trưởng đột nhiên thay đổi cuộc thi, mọi người có ý kiến gì không? Nếu Hiệu trưởng phân định chúng ta lạc hậu... từ phương châm thay đổi trường học, chúng ta sẽ phải thực mạng mà chạy về đằng trước. Anh em họ Trịnh, hai người có gì thì nói trước đi.

Cặp sinh đôi nhìn nhau một cái sau đó đồng thời nói:

– Tạm thời gạt hết mọi đấu tranh, trước mắt cần vượt qua nguy cơ đã rồi nói. Thế nào?

Hai người cùng nói lại nghe như thanh âm của một người.

– Năm ba sẽ không có vấn đề! – Phong Hầu Gia nói:

– Tôi sẽ ước thúc lũ thuộc hạ. Nhưng mà năm hai, nói thật tình huống đã hơi thoát khỏi tay tôi rồi. Tôi chỉ có thể thử một chút.

Hội trưởng Vạn cười lạnh một tiếng:

– Ai bảo nuôi ong tay áo! Cứ làm theo lời tôi, ai dám loạn, giết! Giết cho bọn nó cúi đầu mới thôi! Nếu không... mấy người biết hậu quả rồi đấy! Tôi nghĩ lần này Hiệu trưởng còn cho chúng ta có một cơ hội bù đắp lỗi lầm. Bỏ lỡ rồi, chúng ta vĩnh viễn không thể ngóc đầu lên được. Cục diện tốt những học trường ngày xưa lưu lại cũng sẽ bị chúng ta phá hủy tan nát.

Sùng Minh thở ra một hơi khói dài, ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ mặt bàn.

– Đúng thế! Tôi đồng ý với đề nghị của Hội trưởng Vạn. Sau này có làm loạn thế nào tôi không quan tâm, nhưng mà lần này... phải nặng tay!

– Chúng tôi không có ý kiến.

Cặp sinh đôi họ Trịnh cũng lên tiếng:

– “Cuộc thi chung” lần này mặc dù coi là trừng phạt nhưng cũng là một cơ hội tốt. Bỏ lỡ rất đáng tiếc!

Phong Hầu Gia trầm mặc một lát rồi mới nói:

– Tán thành!

– Vậy còn đám năm nhất thì sao?

Dường như Sùng Minh có chút mệt mỏi, anh ta vuốt Thái Dương, nói:

– “Cuộc thi thích ứng” mấy ngày sau đột nhiên biến thành “thi chung” chỉ xuất hiện ở giữa kỳ. Mà thời gian chỉ còn sáu ngày nữa thôi! Xem ra, Hiệu trưởng đang tính sửa lại phương thức dạy học cũ. Cả ba năm học cùng lúc bước vào “cuộc thi chung”. Đây không phải dấu hiệu tốt!

– Vậy nên tôi đã nói dung túng “Hộ chăn nuôi” chính là tự chui đầu vào rọ!

Hội trưởng Vạn nói bằng giọng lạnh lùng:

– Cuộc thi chung khó như vậy, đám gà con kia làm sao có thể vượt qua đây? Cho dù là chính bản thân chúng ta, thử đi vào cuộc thi chung của năm ba cũng chưa chắc đã bình an vượt qua được. Cho dù đã lựa chọn được mấy hạt giống tốt trong số 1080 người, lũ đó cũng bị nuông chiều cho hư rồi! Chỉ sợ nhiều hạt giống tốt sẽ chết non trong “cuộc thi chung” này.

– Vậy mày có biện pháp gì tốt không? Cho bọn nó học điểm, trang bị, bí kỹ? Hừ! Có cho chưa chắc chúng nó đã biết dùng.

Phong Hầu Gia nói:

– Để chúng nó nếm thử mùi vị tuyệt vọng cũng tốt. Chỉ có rơi vào đường cùng tiềm năng chân chính mới có thể bộc phát ra. Tôi lại cho rằng Hiệu trưởng làm thế là đúng!

– Hừ! Nói dễ nghe thật đấy! Giỏi thế sao không tự mình thử đi?

Sùng Minh thân nhiên nói:

– Nếu hai người còn tiếp tục cãi nhau thì xin mời ra ngoài cho!

Gian phòng lại rơi vào yên tĩnh một lần nữa.

Sùng Minh khẽ thở dài:

– Vậy không còn biện pháp rồi, chỉ có thể đứng ngoài nhìn thôi. Tuyệt vọng... bất lực... ha ha, kể từ khi chúng ta tới chỗ này, thân chết vẫn luôn đồng hành ở bên, không phải sao?

– Vậy cứ quyết định thế đi! Chúng ta tạm thời ngừng chiến một thời gian. Tôi hơi mệt, giải tán thôi! Có rảnh thì cùng gấp mặt uống trà. – Sùng Minh cười nói.

Phong Hầu Gia đứng lên, đáp lời:

– Nếu như cậu thật sự mệt mỏi, không bằng nhường lại cái ghế của mình đi.

Nói xong, anh ta không đợi câu trả lời mà xoay người rời đi.

– Ha ha!

Sùng Minh cười nhìn bóng lưng Phong Hầu Gia, nói:

– Nếu có bản lĩnh, anh cứ việc tới đây!

Hội trưởng Vạn và đôi nam nữ kia liếc nhau sau đó nói:

– Tạm biệt!

– Tạm biệt!

...

Ting!

Một âm thanh như tiếng đèn huỳnh quang vang lên, sau đó ánh sáng trắng chói mắt chiếm đầy cả phòng học.

Đội ánh sáng trắng tan đi hết, các học sinh, giáo viên cùng trợ giảng lớp 1204 đồng loạt xuất hiện trong phòng học. Chẳng qua là ông thầy mặt đen kia cùng với ba trợ giảng còn tốt chút chứ những học sinh kia... cả đám đứa nào đứa nấy đều xám mặt không có chút máu nào, hai mắt đỏ ngầu trông như bị bệnh. Thậm chí có một nửa sinh viên vừa xuất hiện liền nôn mửa liên tục. Chẳng qua là bọn họ chẳng thể nôn được cái gì ngoại trừ nước mặt vàng khè.

Cho dù là Vương Ninh, về mặt cậu ta giờ phút này cũng đã như tờ giấy vàng, một tay không ngừng run rẩy. Thật khó có thể tưởng tượng nổi, rốt cục thì bọn họ đã trải qua chuyện như thế nào mà đều trở nên chật vật như thế.

Bóp bóp bóp!

Ông thầy mặt đen kia vỗ tay ba cái thu hút sự chú ý của mọi người:

— Được rồi được rồi, hiện tại chúng ta nhớ lại chương trình vừa mới học. Vừa rồi chúng ta giải phẫu tổng cộng năm sinh vật. Bao gồm xác phụ nữ chết chìm, khủng long bạo chúa mới sinh, trứng dị hình, người thú cấy ghép máy móc cùng với Butcher. Hết tiết, chúng ta lại ôn tập một lần. Đến lúc đó chính tay các bạn sẽ tự động thủ. Trở về nhớ luyện tập nhiều một chút.

Không sai, tiết học đầu tiên của họ chính là Giải phẫu sinh vật!

Tiết học này tuyệt đối là tiết học khó quên nhất từ trước đến giờ!

— Thầy... thầy ơi, xin thầy đừng nói nữa. Bọn em đều... đều tôm đến chết rồi!

Một nữ sinh dùng khuôn mặt đau khổ cầu khẩn. Ông thầy mặt đen nở nụ cười rạng rỡ với cô gái, sau đó sầm mặt trong nháy mắt:

— Nhưng mà các người dù sao cũng không chết!

Ông thầy vốn trông rất bình thường đột nhiên tràn đầy khí thế, phô bày đầy đủ tư cách làm giáo viên của mình. Đừng quên, bọn Hùng Bá đều gọi ông thầy mặt đen này là học trưởng. Vậy thì ít nhất anh ta cũng phải là sinh viên năm 3 rồi!

— Nếu các bạn không học những thứ này, tương lai các bạn chắc chắn sẽ chết!

Thầy giáo mặt đen nói:

— Hiện giờ các bạn đang nôn ra thức ăn, chờ các bạn thực sự gặp được khủng long bạo chúa, dị hình. Khi đó các bạn còn chưa quen thuộc với cấu tạo sinh lý của chúng, chỉ sợ ngay cả cơ hội được nôn các bạn cũng không có, cái chết sẽ tìm tới các bạn ngay thôi! Nhớ kỹ, chỗ này là “đại học”, một khu trường đại học khủng bố! Nếu như các bạn không có chút giác ngộ nào, tôi khuyên các bạn nên sớm tự tử đi thôi!

Rầm!

Ông thầy mặt đen vỗ một cái thật mạnh lên bàn. Tiếng vang lớn kia khiến mọi người trong lớp đều run lên một cái:

— Giờ hãy nhớ cho kỹ! Tôi họ Hoàng, Hoàng Phương Khả! Đây là tên vợ tôi, bây giờ là tên tôi! Mặc dù cô ấy đã chết nhưng cô ấy vẫn tồn tại cùng tôi. Các bạn, nếu như không muốn để lại bất cứ tiếc nuối nào thì sớm thức tỉnh đi!! Có một số người dù đã chết nhưng vẫn còn có thể sống trong lòng người khác. Vậy còn các bạn thì sao?

— Có sống đi, lũ noob!

Một lời nói, chấn động mọi người!

Cho đến khi Hoàng Phương Khả rời đi, mọi người vẫn còn ngẩn ra chưa phản ứng lại. Hùng Bá thờ dãi nói:

— Xem ra học trưởng vẫn chưa thoát khỏi nỗi đau từ cái chết của học tỷ.

— Nếu không... anh ấy cũng không chọn làm thầy giáo...

Kỷ Văn lăm bậm nói:

— Học tỷ Hoàng thật hạnh phúc, có thể gặp được người đàn ông tốt như học trưởng... Aiz!

Trạch Nam đột nhiên cất tiếng nói.

— Thôi đừng có than nữa đi! Làm việc chính đề! Làm nhanh rồi về!

Hùng Bá thờ dãi:

— Xem ra lần này đến tôi ra tay rồi!

– Vắt và vắt và! – Trạch Nam đáp.

Hùng Bá trừng mắt lườm hằm một cái sau đó lớn tiếng quát.

– Tinh hồn hết cho tôi!

Mọi người cả kinh, rồi rít nhìn về phía Hùng Bá.

– Hiện tại, có một tin tức vô cùng nát bét muốn nói cho các người. Chuẩn bị tâm lý cho tốt!

Mọi người anh nhìn tôi tôi nhìn anh, về mặt ai cũng đầy hồ nghi.

Hùng Bá nói tiếp:

– “Cuộc thi thích ứng” vào sáu ngày sau đã bị hủy bỏ. Nhưng thay vào đó “Cuộc thi chung” vốn tiến hành vào giữa học kỳ lại bị Hiệu trưởng dời lịch đến sáu ngày sau. Mặc dù tôi không biết nguyên nhân cụ thể nhưng tôi chỉ có thể nói, các người rất xui xẻo, là đàn chuột bạch đầu tiên được trường học đối xử đặc biệt.

– Cuộc thi chung?

– Nó là cái gì vậy?

– Nghe theo mặt chữ thì hình như là một cuộc thi thống nhất?

– Tại sao lại đột nhiên đẩy lên trước thế nhỉ?

Hùng Bá vỗ bàn, nói:

– Im lặng! Nghe tôi nói hết!

Có lẽ cũng cảm thấy đám năm nhất này đã đủ xui xẻo cho nên Hùng Bá không kích thích bọn họ thêm nữa. Giọng nói hần nhu hòa hơn đôi chút:

– “Cuộc thi chung” cũng chính là cuộc thi thống nhất. Năm thứ nhất có đề thi chung của năm thứ nhất, năm thứ hai có đề thi chung của năm thứ hai, năm thứ ba cũng thế. Nhưng mà cuộc thi chung không chỉ có một loại. Loại đầu là thả 36 lớp vào một kiểu tràng cảnh lớn, loại sau là 36 lớp cùng tiến vào một tràng cảnh. Loại trước chỉ có một tràng cảnh còn loại sau là 36 tràng cảnh giống nhau. Đây chính là cuộc thi chung! Hình thức thi chung sẽ do Hiệu trưởng sắp xếp.

– Sau khi cuộc thi kết thúc, Hiệu trưởng sẽ căn cứ theo biểu hiện của các lớp, sắp xếp ra một danh sách.

Hùng Bá quyết mắt nhìn mọi người trong lớp, từ từ nói:

– Ba lớp đứng đầu sẽ đạt được danh hiệu “lớp chọn”. Lớp chọn còn được coi là lớp ưu tú, lớp mũi nhọn...v.v... đám còn lại là lớp đại trà. Rất rõ ràng, lớp chọn và lớp đại trà có nhiều mặt khác nhau, những thứ này mọi người tạm thời không cần biết!

– Điều duy nhất mọi người cần phải biết bây giờ là “cuộc thi chung” vô cùng khó khăn. “Cuộc thi chung” không phân cấp khó dễ. Nó phát triển theo nội dung kịch bản, khó khăn gia tăng không ngừng. Cao nhất nó thậm chí còn đạt tới cấp S, tỷ như học trưởng Sùng Minh đã từng trải qua “cuộc thi chung” cấp S.

– Đã hiểu chưa, lũ gà.

Về mặt của Hùng Bá vô cùng ngưng trọng.

– Mặc dù tôi rất đồng tình với sự xui xẻo của các người nhưng mà các người phải đối mặt với thực tế, bởi vì nơi này là đại học. Trở về chuẩn bị cho tốt đi! Sờ dĩ hôm nay cho mọi người lên lớp chẳng qua là để mọi người cảm nhận một chút cái gì mới thực sự là đại học. “Cuộc thi nhập học” kia chẳng qua chỉ là chút phí vào cổng. Sau khi trải qua cuộc thi chung, tôi hi vọng mọi người có thể thực sự trưởng thành. Tôi không muốn nhiều lời, thời gian sáu ngày không dài mọi người hãy tận dụng cho tốt!

– Còn nữa, những người chưa đối cường hóa nên suy nghĩ thật kỹ xem nên đối cái gì đi. Nếu có vấn đề gì hãy đến nói chúng tôi. Sáu ngày sau, bọn tôi chờ mọi người ở chỗ này!

– Đã hết!

Nói xong, ba trợ giảng liếc nhìn mọi người lần cuối rồi đi ra khỏi phòng học.

Mọi người trong phòng học phút chốc như rơi vào hầm băng.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Cuộc thi chung, bắt đầu!

Dịch giả: Dương Thiên Mạc

Xoẹt cách!

Doãn Khoáng đột nhiên đứng dậy lao ra khỏi phòng học.

– Học trưởng, xin chờ một chút!

Ba trợ giảng đang đi phía trước đều dừng bước quay lại nhìn. Hùng Bá hỏi:

– Có chuyện gì không?

– Xin lỗi, học trưởng. Em chỉ muốn hỏi một chút, cuộc thi thống nhất bình thường sẽ rơi vào những tràng cảnh nào? – Doãn Khoáng hỏi.

Hùng Bá trả lời:

– Rất tiếc, không một ai biết cả, cho nên tôi không cách nào trả lời cậu. Tràng cảnh cuộc thi tùy thuộc vào sự quyết định của Hiệu trưởng.

Trạch Nam nói:

– Hỏi cái vấn đề gì mà ngu vậy! Đã nói là cuộc thi chẳng lẽ lại lộ đề cho chúng mày biết? Thế thì còn thi làm cái mẹ gì nữa! Mày nhàn rồi không có việc gì làm thì trở về trong quan tài của mình nằm ngủ đi, hoặc là lôi mấy bộ phim ra coi, kinh dị, hành động, khoa học viễn tưởng, chiến tranh... trừ hài kịch và phim người lớn Nhật Bản ra thì mày đều nên xem một chút. Hừm, thật ra tao thấy... Hùng Bá này, ông nói xem sao Hiệu Trưởng không cho chúng ta thi tràng cảnh trong phim người lớn Nhật Bản nhỉ, thế có phải sướng không!

Kỷ Văn giận dữ trừng mắt nhìn Trạch Nam nói:

– Thằng bệnh hoạn chết tiệt! Cút xa ra một chút!

Doãn Khoáng thất vọng thở dài, thầm nghĩ “quả nhiên thế”, nhưng mà hắn vẫn hỏi tiếp:

– Vậy thì học trưởng có thể nói cho em biết, những cuộc thi chung hồi trước của mọi người là cái gì không? Nhiệm vụ cuộc thi là gì? Hình thức thi như thế nào?

Hùng Bá nói:

– Nếu là cái này thì tôi nói cho cậu biết cũng không sao nhưng nó căn bản không có tác dụng gì cả. Năm ngoái, vào giữa học kỳ chúng tôi có một cuộc thi chung, tất cả các lớp học đều đi vào trong một tràng cảnh lớn. Tràng cảnh cuộc thi là “Xích Bích I”, nhiệm vụ là hỗ trợ Lưu Bị và bảo vệ sự an toàn cho bách tính. Thất bại bị trừng phạt vô cùng nghiêm trọng, chẳng những khẩu trừ 20 năm tuổi thọ còn bị cắt giảm 15 điểm sức hút. Hơn nữa, nếu như sau này đi vào những tràng cảnh có bối cảnh Tam quốc thì rất khó lấy được thiện cảm của nhân vật trong đó.

Sức hút, các trợ giảng đã từng giới thiệu qua tác dụng của nó. Cái chi tiết nhìn như hư vô mờ mịt này thực tế vô cùng quan trọng đối với các sinh viên.

Sức hút cao bao nhiêu ảnh hưởng trực tiếp tới tỉ lệ anh có thể nhận được nhiệm vụ hoặc được thưởng khi hoàn thành nhiệm vụ. Mà phần thưởng cho nhiệm vụ càng cao thì nghĩa là “khoản thu nhập thêm” càng lớn, cũng có nghĩa là huyết thống vũ khí đôi được càng nhiều, tư cách sống sót cũng dày hơn.

Giống như lần trước, nhiệm vụ ẩn “Cứu vớt chú chó dẫn đường Mary”, thực tế cũng là do cô gái trông khá bình thường Tiền Thiên Thiên kích hoạt. Người khác không phát hiện ra bức ảnh chụp trên ngực người mù Mike, chỉ mỗi mình cô ấy nhìn thấy, cũng thành công kích hoạt nhiệm vụ ẩn này. Đây là một ví dụ tốt nhất. Nếu như lúc đấy đổi lại là người khác nhặt được ảnh có lẽ cũng không thể nào kích hoạt được nhiệm vụ này rồi.

Không thể nghi ngờ, bị trừ 15 điểm sức hút tương đương với việc cắt đứt con đường tài lộ của các sinh viên. Đây không chỉ là đau đớn nhất thời mà là trừng phạt mang tính lâu dài về sau! Nếu một ngày chưa bổ sung điểm sức hút lại, “khoản thu nhập thêm” họ có thể kiếm lấy sẽ ngày một ít đi, tốc độ trưởng thành cũng bị kéo chậm.

Đối với những kẻ lúc nào cũng phải gây dựng cầu sinh giữa lằn ranh tử vong thì đây quả thực là một đả kích trí mạng.

Doãn Khoáng nghe vậy thì vừa sợ hãi vừa kinh ngạc hỏi:

– Vậy, sắp xếp thứ tự quyết định như thế nào ạ?

– Chiến công.

Người lên tiếng là Kỳ Văn. Có lẽ cảm thấy đám năm nhất rất đáng thương nên vẻ mặt lạnh lùng thường trực của Kỳ Văn hơi “ấm” lên được một tý.

– Cứu được một người dân là được thưởng 1 điểm chiến công, cứu lính thì được thưởng 10 điểm. Nếu như cậu có bản lĩnh, còn có thể đi cùng Triệu Văn đi cứu con trai của Lưu Bị, điểm thưởng là 10000. Cuối cùng, dựa theo sổ chiến công mà phân chia cao thấp.

Doãn Khoáng cúi đầu sờ cằm, sau đó nói:

– Cảm ơn học trưởng học tỷ.

Tiếng cảm ơn này là thật lòng phát ra. Dù sao, mặc dù bọn họ chỉ nói lại những kinh nghiệm mình từng trải qua trong cuộc thi chung, không quan hệ gì tới cuộc thi lần này nhưng Doãn Khoáng vẫn có thể rút ra được một vài tin tức có giá trị.

Hùng Bá nhìn Doãn Khoáng, nói:

– Thật ra thì cuộc thi chung nổi tiếng với nguy hiểm bủa vây thật đấy nhưng phần thưởng lấy được cũng vô cùng hậu hĩnh.

Hùng Bá vừa nói vừa vỗ vai Doãn Khoáng.

– Cố lên! Lần thi chung này là một quá trình tôi luyện cũng là cơ hội khó có được. Chỉ cần thành công vượt qua nó, tôi tin tưởng thực lực của các cậu cũng sẽ cất cao một đoạn dài. Ngoài ra...

Hùng Bá dừng một chút, nói:

– Cuộc thi chung là lấy lớp làm đơn vị, quan hệ tới tương lai cả lớp học. Sự quan trọng của việc có được trở thành lớp chọn hay không không hề bình thường đâu. Cho nên, tôi tặng cho cậu một từ: đoàn kết! Nếu như thật sự không có cách nào đoàn kết thì hãy đi “sáng tạo” đoàn kết đi. Nếu không...

Trạch Nam cười hề hề nói:

– Nếu không chúng mày sẽ chẳng bao giờ có ngày ngóc đầu lên được. Cái đám được gọi là lớp chọn kia sẽ vĩnh viễn dẫm lên đầu chúng mày. Nếu như năm nhất là “thịt lợn” Đại học cung cấp cho những năm cao hơn thì lớp đại trà chính là “thịt lợn” của lớp chọn. Hề hề, tự ngấm đi nhóc con.

Nói xong, ba trợ giảng để lại cho Doãn Khoáng ba bóng lưng, cười nói rồi khỏi nơi này. Doãn Khoáng mở trừng hai mắt, thở ra một hơi, nói:

– Đoàn kết? Phi! Cái lớp như thế, có cái chết mẹ gì mà đoàn kết. Sáng tạo... đoàn kết sao? Cứ nghĩ làm tốt chuyện của mình là được, không ngờ lại phải đi quản cả chuyện người khác? Quản thế nào đây? Đứa nào nghe?

Doãn Khoáng nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng xoay người muốn trở về phòng học, nhưng rồi lại nghĩ giờ còn về phòng học làm chi? Không bằng trở về phòng mình xem phim, mặc kệ “đề thi” đuổi sát sau lưng kia đi... dù sao thì đi xem còn hơn là không xem.

Thôi cứ về phòng ngủ của mình đi cho lành.

Nhưng mà đúng lúc Doãn Khoáng xoay người thì đột nhiên phát hiện trước mặt mình xuất hiện một thanh niên anh tuấn mặc áo đuôi én màu trắng. Trên ngực anh ta cài một đóa hoa hồng kiêu diễm làm điểm nhấn nổi bật trên nền áo trắng.

– Anh...

Không đợi Doãn Khoáng nói xong, người thanh niên phong độ ngồi ngời kia liền mở miệng trước:

– Đây là lớp 1204 sao?

Doãn Khoáng ngơ ngẩn gật đầu:

– Có việc sao?

Thanh niên nhếch mép cười nhìn Doãn Khoáng một cái, sau đó nói:

– Ừm, tìm một người. Bạch Lục, cậu có biết không? Tôi nhớ nó học ở đây.

– Anh tìm cậu ấy có việc gì?

Doãn Khoáng lùi về sau một bước, cảnh giác nhìn người thanh niên trước mặt. Trông hơi quen mắt, hình như Doãn Khoáng đã từng gặp ở đâu rồi thì phải nhưng nghĩ mãi không ra.

– Tìm nó chính là tìm nó, có thể làm cái gì chứ? – Người thanh niên cười ra tiếng, vô cùng tao nhã hỏi:

– Hình như cậu biết nó?

– Coi như thế đi!

Kể từ khi quen biết Bạch Lục, Doãn Khoáng có tiếp xúc qua mấy lần, tuy rằng không tính là bạn bè nhưng quan hệ coi như không tồi. Người thanh niên này lặng lẽ xuất hiện sau lưng mình còn nói muốn tìm Bạch Lục, Doãn Khoáng cũng không nghĩ rằng Bạch Lục ở chỗ này sẽ có người quen biết gì, vì thế nghĩ là hẳn tìm tới Bạch Lục để gây phiền toái.

Người thanh niên cau mày nói:

– Yên tâm đi, tôi không có thù oán gì với Bạch Lục đâu, cũng sẽ không hại gì đến nó. Cậu đã biết nó thì tốt quá, giúp tôi gọi nó ra với.

Doãn Khoáng nghĩ nghĩ một chút vẫn gật đầu. Dù sao người hẳn tìm là Bạch Lục, trước khi biết rõ mọi chuyện vô duyên vô cớ ngăn cản cũng không tốt.

Cho nên Doãn Khoáng quay đầu lại hô tên Bạch Lục.

Vẫn mặc chiếc áo T-shirt đen như cũ, Bạch Lục đi ra, vừa nhìn thấy người thanh niên áo trắng kia thì sắc mặt nhanh chóng biến đổi.

– Anh...

Người thanh niên áo trắng đẩy chiếc kính gọng vàng trên sống mũi, thanh niên nói:

– Đi theo sau!

Nói xong, anh ta nói câu cảm ơn với Doãn Khoáng rồi đột nhiên xoay người rời đi.

– Bạch Lục, cậu biết anh ta chứ?

– A!!

Bạch Lục hoàn hồn rồi mím môi gật đầu nói:

– Ừm, cảm ơn cậu Doãn Khoáng, tôi phải đi một chút.

– ... Ừ.

Nhìn Bạch Lục chạy theo người thanh niên kia biến mất ở khúc quanh hành lang, Doãn Khoáng trầm tư nghĩ: “Hình như quan hệ của họ không tầm thường.”

Nhưng đó là chuyện của người khác, Doãn Khoáng không tiếp tục để trong lòng nữa.

Suy nghĩ một chút, hẳn lại đi vào trong phòng học.

Hắn đột nhiên cảm thấy nên đổi một số vật dụng cần thiết. Dù sao thì thời gian hiện tại cũng không làm gì, mặc dù danh sách món đồ nhiều như sao trên trời nhưng cứ ngồi dò biết đâu sẽ tìm được thứ vừa rẻ vừa tốt.

Thì chung...

Dường như cần phải chuẩn bị rất nhiều đây.

...

Thời gian cứ thế trôi qua. Khi mọi người nghe đủ sáu tiếng chuông báo thức đặc trưng của đại học, sáu ngày cũng trôi qua.

Trong sáu ngày này không xảy ra chuyện gì đặc biệt, dường như nhiều sinh viên đều thích đóng tổ trong phòng của mình, tạo lên vô số hoàn cảnh không ngừng thích ứng và luyện tập, không ai nguyện ý đi dạo dưới bầu trời đỏ sậm kia vào khoảng thời gian này. Mỗi người cho dù là những sinh viên cấp trên đều chuẩn bị đầy đủ nhất cho cuộc thi sắp tới.

Dù sao đây là một cuộc thi mang tính thưởng phạt vô cùng rõ ràng.

Ngày thứ mười của năm học mới, đúng 8h sáng.

Tất cả mọi người đều đi tới phòng học của mình, không ai dám tới trễ.

Lớp 1204 cũng thế.

Sau những lời nói vô bổ, Hùng Bá nói:

– Có lẽ đây là lần cuối cùng tôi thấy mọi người... sống sót đến phút cuối, các em!

– Bây giờ: vào học!

– Chào trợ giảng!

...

Chiếc phấn trắng chậm rãi bay lên, xoàn xoạt viết lên chiếc bảng đen dòng chữ màu đỏ:

Tràng cảnh cuộc thi: Final Destination 5 – phần đầu!

Nhiệm vụ cuộc thi: Sinh tồn & cứu vớt!

Thời gian thi: 180 giờ!

Yêu cầu nhiệm vụ:

Sinh tồn 180 tiếng đồng hồ.

Cứu vớt những người nằm trong danh sách Thần chết.

Cấp độ nhiệm vụ: phát triển theo tình tiết!

Phần thưởng nhiệm vụ:

Phần thưởng trụ cột thiết lập cho nhiệm vụ: cho dù sống hay chết, chỉ cần tiếp nhận nhiệm vụ đều được thưởng 1000 học điểm, 1 điểm đánh giá cấp F, 2 điểm đánh giá tổng hợp, 3 điểm học phần.

Cứu vớt người nằm trong danh sách Thần chết lần đầu được thưởng 500 học điểm, 2 điểm đánh giá tổng hợp, 2 điểm học phần. Cứu vớt lần thứ hai được thưởng 1500 học điểm, 1 điểm đánh giá cấp F, 4 điểm đánh giá tổng hợp, 4 điểm học phần. Cứu vớt lần thứ ba được thưởng 2500 học điểm, 1 điểm đánh giá cấp E, 8 điểm đánh giá tổng hợp, 8 điểm học phần. Cứ thế mà suy!

Trùng phạt thất bại:

Cuộc thi này khi chết không bị cắt giảm tuổi thọ.

Người chết trong cuộc thi này sẽ bị trừ 3 điểm vận thế ẩn, hơn nữa còn hoàn toàn xóa đi duyên phận gặp được một số năng lực đặc thù.

Những người chết trong cuộc thi này sẽ bị Thần chết quán thân, sau này tử vong sẽ bị cắt giảm gấp bội tuổi thọ.

Phần thưởng cuối cùng: Những người trên danh sách Thần chết sống sót toàn bộ – thưởng 3000 học điểm, 1 điểm đánh giá cấp C, 10 điểm đánh giá tổng hợp, 15 điểm học phần. Phần thưởng sẽ dành cho toàn bộ những sinh viên may mắn sống sót.

Phần thưởng ẩn:???

Hiệu trưởng thông báo: Mời toàn thể sinh viên năm nhất chú ý! Cuộc thi lần này là cuộc thi thống nhất dành cho sinh viên năm nhất!

Hình thức thi chung: mỗi lớp đi vào một tràng cảnh giống nhau.

Đề thi chung nói rõ:

Tích phân định ra cho lần này:

Cứu sống một kẻ trên danh sách Thần chết thưởng 5 điểm, cứu được lần thứ hai được thưởng 10 điểm, cứu được lần thứ ba thưởng 20 điểm. Cứ thế mà suy!

Mỗi kẻ trong danh sách Thần chết tử vong, trừ 10 điểm.

Mỗi sinh viên chết, trừ 10 điểm.

Kết quả cuộc thi chung: Sau khi cuộc thi kết thúc, dựa theo tích phân để phân loại lớp, ba lớp đứng đầu sẽ đạt danh hiệu “lớp chọn”.

Đánh giá của Hiệu trưởng: Diêm vương muốn người chết canh ba, ai dám lưu người lại tới canh năm?

Trả lời: ta dám!!

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Lũ đàn!

Dịch giả: Accel

Sau khi ánh sáng trắng chói lóa tàn đi, tổ ba người trợ giáo đã xuất hiện trong phòng học.

"Vậy mà lại là... series Final Destination... thật phiền toái". Tay Trạch Nam khẽ run rẩy, suýt nữa thả cả ma trượng trong tay xuống đất.

"Series Final Destination... chính là một trong những tràng cảnh lớn có danh xưng 'toàn viên đoàn diệt' a. Sử dụng tràng cảnh này làm đề thi chung, cái bọn năm nhất này đúng là quá đen".

Hùng Bá liền nói: "Không cần quan bọn chúng, mọi sự đều có nhân quả. Hiệu trưởng an bài như thế tất nhiên là có lý do của mình. Đi thôi, đề thi chung của chúng ta cũng sắp bắt đầu rồi, tự lo cho chính mình trước đi".

Nói xong, Hùng Bá dẫn đầu ra khỏi phòng học, tâm tình hiển nhiên có chút sa sút. Có lẽ, vô luận như thế nào, đối với các niên đệ lớp 1204, hẳn ít nhiều vẫn có một chút tình cảm. Nhìn bọn họ, Hùng Bá dường như thấy được chính mình năm trước...

Kỷ Văn và Trạch Nam bước theo thật sát.

"Đứng rồi", Trạch Nam hình như lại nghĩ ngợi linh tinh.

"Tôi nhớ lúc học trưởng Sùng Minh học năm thứ hai, bọn họ cũng trải qua đề thi chung là... series Final Destination".

"Ừ. Đúng là series Final Destination". Hùng Bá vừa đi vừa nói: "Toàn lớp 17 cuối cùng cũng chỉ còn học trưởng Sùng Minh và học tỷ thành công còn sống". (TG: có người hao hết tuổi thọ chết).

"Vậy cậu có biết cách bọn họ sống sót chứ?". Trạch Nam hỏi.

"Không biết. Tôi cũng không muốn biết". Hùng Bá nói một cách kiên định.

Lòng hiếu kỳ của Kỷ Văn lại bị khơi gợi lên, nói: "Trạch Nam, chẳng lẽ cậu biết?".

Trạch Nam nói: "Nghe đồn, ha ha, nghe đồn thôi".

"Nói xem nào". Kỷ Văn nói.

Lỗ tai của Hùng Phách giật giật, có vẻ cũng muốn biết.

Trạch Nam hắng giọng một cái, nói: "Hình như là... có liên quan tới rất lớn Đại Dự Ngôn Thuật của học tỷ...".

"Đại Dự Ngôn Thuật?". Kỷ Văn bấu môi nói: "Vậy cái bọn gà mờ kia chết chắc rồi. Đại Dự Ngôn Thuật là năng lực đặc thù nghịch thiên, cậu tưởng là rau cải trắng sao, tùy tùy tiện tiện có được? Đi thôi đi thôi, không bàn linh tinh nữa, chuẩn bị cho cuộc thi nào. Rảnh rồi luyện thuyên ở đây còn không bằng nghĩ cách với mấy tên điên của lớp chọn như Long Minh".

"...Được thôi". Trạch Nam chán nản.

Lạnh lẽo, lắc lư, tiếng động cơ ô tô, còi xe kêu to cùng cảm giác đang di động.

Sau khi Doãn Khoáng tỉnh lại, da mặt truyền đến cảm giác lạnh buốt, ngẩng đầu, ngồi thẳng người nhìn quanh bốn phía, lòng hần liền nguội lạnh hơn nửa.

Thế mà lại đang ở trên một cái xe buýt!

Nhìn xuyên qua cửa sổ xe, cảnh vật hai bên không ngừng trôi tuột về phía sau, một chiếc lại một chiếc xe hơi bất kịp rồi vượt qua.

Không khí có chút u ám.

Cho dù là ở trong xe buýt, cũng có thể cảm giác được độ ẩm của không khí... và một sự lạnh lẽo tĩnh mịch quái dị.

Chiếc xe buýt này rõ ràng không phải chiếc mà nhân vật trong phim ngồi kia.

Nhưng chiếc xe buýt đó cũng ở ngay phía trước chiếc mà Doãn Khoáng ngồi, cách khoảng 5, 6 mét...

"Cậu là người đầu tiên tỉnh lại". Lê Sương Mộc mở mắt ra, về bối rối trong mắt lóe lên rồi biến mất, sau đó hắn liền trấn định lại, nói với Doãn Khoáng.

Thật khéo là Lê Sương Mộc lại ngồi bên tay trái Doãn Khoáng.

Doãn Khoáng ngẩn người, hỏi: "Có ý gì?".

"Ha ha". Lê Sương Mộc khẽ cười một tiếng, quan sát bốn phía, sau khi nhìn thấy chiếc xe buýt trước mặt thì nói với Doãn Khoáng: "Xem ra có vẻ không ổn lắm".

"Không phải không ổn, mà là...".

"Đây là đâu? Mẹ ơi... nơi này? Ê, tỉnh lại hết đi, này này này! Tất cả dừng ngủ nữa. Ngủ nữa sẽ mất mạng đấy". Một nam sinh thân hình cao lớn đứng lên, vỗ tay gọi mọi người dậy.

"Muốn chết à? Còn ngủ! Đứng lên hết cho tôi!".

Nam sinh này chính là Đường Triệu Thiên.

"Đây... là đâu?".

"Đồ ngu! Ngươi mù à? Không phải nói là Final Destination 5 sao!". Đường Triệu Thiên hung hăng đập nam sinh còn chưa tỉnh hẳn kia một cái, dùng sức vỗ tay nói: "Nhanh! Chúng ta nhanh xuống xe! Không xuống nhanh thì không kịp nữa đâu. Cái xe này sắp đi qua cây cầu treo chết chóc đó. Nếu các ngươi không đi, cả đám sẽ bị Tử Thần hành chết".

"Muốn đi sao? Không thể không nói, các ngươi thật ngây thơ". Doãn Khoáng đứng lên, nói: Ngươi có thể thử xem, cửa xe có thể mở ra hay không. Còn nữa, tên tài xế kia căn bản không để ý đến cậu".

Đường Triệu Thiên liếc Doãn Khoáng, trong mắt lóe ra lửa giận: "Ngươi muốn hại chết mọi người sao?".

Nói xong, hắn liền đưa tay ngăn bạn học trước mặt lại, hô với lái xe: "Này! Dừng xe, tôi muốn xuống xe". Hắn liền đi qua kéo tài xế.

"Ồ... chúng ta đang nói... tiếng Anh?". Một nam sinh khác nói: "Thật sự là tiếng Anh, hơn nữa còn rất trôi chảy".

Doãn Khoáng cũng sờ: "Tiếng Anh?".

Doãn Khoáng đúng là cũng không phát hiện bản thân đang nói Anh ngữ, cũng lưu loát như thế, như tiếng mẹ đẻ vậy.

Nhưng điều này không quan trọng, tiếng Anh thì tiếng Anh a, sự thần kỳ của đại học bọn hắn đã biết từ sớm. Quan trọng là... Đường Triệu Thiên đã quay lại, sắc mặt âm trầm: "Mẹ nó! Đánh hắn mấy phát hắn cũng không để ý ta, như cái tượng sáp. Cả cửa xe nữa, kéo thế nào cũng không mở được".

Vương Ninh đã tỉnh lại nói: "Điều này rất bình thường mà?".

"Đúng vậy". Ngụy Minh ở một bên cũng nói: "Cho dù là loại đầu óc không dùng được như ta cũng nghĩ ra được, nếu chúng ta xuống xe bây giờ, còn phải chấp hành mấy cái nhiệm vụ chết tiệt đó sao? Ta đoán hiệu trưởng muốn chúng ta trải qua quá trình cầu treo đứt gãy. Như vậy chúng ta mới có thể bị ghi vào danh sách tử vong của Tử Thần. Bộ phim này ta vừa xem không lâu".

Đường Triệu Thiên nhất thời tức giận, túm quần áo của Ngụy Minh: "Ngươi có ý gì? Ý ngươi là ta rất ngu xuẩn sao?".

"Làm gì, làm gì? Buông ra!". Ngụy Minh tốt xấu gì cũng có 8 điểm lực lượng. Tuy Đường Triệu Thiên cường hóa huyết thống Spider Man, nhưng có thể chỉ số ban đầu của hắn khá thấp, nên lực lượng của hắn và Ngụy Minh là tương đương nhau. Bởi vậy, bị Ngụy Minh đẩy một cái, hắn liền lùi về sau một bước nhỏ.

"Dám đẩy ta! Ta làm thịt ngươi!".

"Ngươi thử đi?". Một khẩu súng lạnh như băng đè ngay ót của Đường Triệu Thiên, giọng nói lạnh lẽo của Lê Sương Mộc truyền vào lỗ tai hắn.

"Trước khi ngươi giết hắn, đầu của ngươi nhất định sẽ nổ tung, tin không?".

Đường Triệu Thiên chậm rãi buông bàn tay đang nắm cổ áo của Ngụy Minh ra, nhìn chằm chằm Lê Sương Mộc, giờ hai tay lên lùi lại hai bước, "Được chưa?".

Lê Sương Mộc đưa nòng súng hướng lên trời, xem như đã thu súng: "Ý của tôi là vào hoàn cảnh như thế này, mọi người tốt nhất là hòa thuận với nhau. Rất rõ ràng, kẻ địch mà chúng ta phải đối mặt chính là Tử Thần vô hình vô ảnh kia đã đủ khiến chúng ta đau đầu rồi, không cần phải giờ súng lên với nhau nữa, ok?".

"Không chỉ đau đầu thôi đâu, có khả năng tất cả đều chết...". Doãn Khoáng nói một cách nặng nề.

Trong xe, tất cả mọi người đều run rẩy, một mảnh yên tĩnh.

"...Đồng ý".

Đường Triệu Thiên nhìn Lê Sung Mộc một chút, lại tức tối trừng mắt liếc Doãn Khoáng và Ngụy Minh. Vốn muốn mượn cơ hội cứu mọi người mà khẳng định sự tồn tại của chính mình, có thể xác lập vị trí lãnh đạo là tốt nhất, không nghĩ tới lại biến thành đại ô long, thật mất mặt.

"Chẳng những phải hòa bình, mà còn phải chung sức hợp tác!". Một nữ sinh cao gầy dung mạo thanh lệ lớn tiếng nói. Nói xong, cô nàng cười rất phóng khoáng nói tiếp: "Còn chưa giới thiệu, tôi là Đường Nhu Ngữ".

Kỳ thật... đến tận bây giờ, cái lớp này còn chưa biết hết mặt nhau. Có lẽ là không có thời gian, có lẽ... bọn họ cảm thấy không cần thiết.

Lê Sung Mộc nhú lông mày lại, trầm nghĩ: "Đường Nhu Ngữ, chẳng lẽ là cô ta...". Sau đó liền nói: "Đường mỹ nữ nói không sai, nếu như có thể chung sức hợp tác, tất nhiên là tốt nhất. Chớ quên, nhiệm vụ của chúng ta lần này là sống sót 180h đồng hồ, hơn nữa còn phải cứu những người hẳn phải chết kia".

Doãn Khoáng cũng đứng lên, nghiêm túc nói: "Tôi hy vọng mọi người có thể tạm thời buông hết mọi sự không thoải mái, cùng nhau hoàn thành tràng cảnh này rồi nói. Tôi đã hỏi học trưởng, có thể trở thành lớp chọn hay không đối với sự phát triển sau này của lớp chúng ta sau này vô cùng quan trọng. Đương nhiên, nếu như mọi người muốn trở thành thịt heo của lớp chọn thì không cần nói nữa".

"Ừ. Tôi cũng hỏi qua học trưởng, đúng là như vậy". Đường Nhu Ngữ nói: "Lớp phổ thông, chính là thịt heo của lớp chọn. Hơn nữa mọi người đừng quên, khi bị Tử Thần giết trong tràng cảnh này sẽ bị trừng phạt!".

"Trừng phạt? Đại tỷ à, lần này chết không bị trừ tuổi thọ hơn nữa còn có phần thưởng cơ bản cố định". Một nữ sinh tóc đuôi ngựa nói.

"Ngủ gật!". Đường Nhu Ngữ gõ đầu nữ sinh kia một cái: "Vậy lần sau thì sau? Lần sau chết cắt giảm tuổi thọ gấp bội? Người cho rằng người có bao nhiêu tuổi thọ để hiệu trưởng cắt? Đừng nói với tôi lần sau không chết là được rồi, xàm. Điều đó căn bản là không thể. Còn nữa, thuộc tính ân vận thế trừ 3 điểm, triệt để vô duyên đối với năng lực đặc thù. Tôi cảm thấy, cái này mới là nghiêm trọng nhất đấy".

"Vì sao?". Đường Triệu Thiên truy hỏi.

"Không có thời gian nhiều lời!". Doãn Khoáng đối với đám người kia thất vọng cực độ, đến lúc nào rồi, vẫn đứng nói nhảm nhiều như vậy? Nhưng hắn vẫn quát lớn: "Mau nhìn!".

Thời khắc này mọi người đều nín thở, sắc mặt khác nhau nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy, thực vật bên ngoài đột nhiên biến mất, tầm mắt đột nhiên trống trải. Bầu trời trắng bạch, mặt sông sâu thẳm ngay trước mắt... Cùng với sự giảm tốc độ của chiếc xe, khung sắt màu xanh của cây cầu hiện ra, từng sợi dây cầu xếp trên khung cầu như đàn hạc, một hai công nhân đang thi công trên cầu, mặt cầu đã hơi lồi lõm có một ít vết nứt.

Một trận gió, thổi nghiêng mặt nước màu vàng trong thùng, nước rót xuống, xuyên qua cái lỗ lớn hình vuông trên mặt cầu.

Trận gió này, cũng thổi vào trong xe buýt, giống như cái đầu lạnh lẽo của con rắn, bò qua trái tim của mỗi người... nhưng vấn đề là, cửa sổ của xe buýt vẫn đang đóng!

Xe buýt đột nhiên dừng lại, bởi vì chiếc xe phía trước đột nhiên dừng lại!

"Bắt đầu rồi! Mẹ nó, xuống xe, nhanh!".

Đường Triệu Thiên hoảng hốt kêu lớn, hai tay đẩy đẩy mấy bạn học cản đường, kéo cửa ra, không chút nghĩ ngợi liền nhảy xuống xe trước, sau đó chạy trốn như chạy nước rút trăm mét.

Trong xe lập tức hỗn loạn. Cửa xe vốn không rộng đã đầy ắp người.

"Đừng đẩy... Mọi người, từ từ thôi... Ai da!".

Trong lớp nguy hiểm tính mạng, ai để ý Đường Nhu Ngữ chứ, không biết ai đẩy nàng một cái, vừa vịn vào người Doãn Khoáng đang chen lấn không có chỗ đặt chân.

"Nhanh xuống xe, cửa sổ!".

Nói xong, Doãn Khoáng nện một quyền lên cửa sổ thủy tinh, 10 điểm lực lượng lập tức đập nát miếng thủy tinh thành nhiều mảnh, mở ra một cái lỗ lớn. Doãn Khoáng cũng bắt chước, ôm lấy hông của Đường Nhu Ngữ nhảy ra ngoài.

Vương Ninh cũng học theo, một quyền đập nát cửa sổ, nhảy ra khỏi xe buýt.

Có thêm hai chỗ thoát thân, cuối cùng mọi người cũng xuống xe trong vòng nửa phút, sau đó dùng hết sức liều mạng chạy về phía đầu cầu!".

Nhưng mà, Doãn Khoáng tựa hồ nghĩ tới điều gì đó, đột nhiên biến sắc, rống to: "Đáng chết! Bọn ngu xuẩn này! Tất cả trở lại cho tôi!"

Âm thanh lớn đến mức át cả tiếng gió.

Lớp 1204 tất nhiên nghe thấy Doãn Khoáng đang hét, nhưng thế thì sao? Ai sẽ để ý Doãn Khoáng? Không ai phản ứng. Ngay cả Đường Nhu Ngừ bên cạnh Doãn Khoáng cũng chỉ quay đầu lại nhìn thoáng qua liền quay cái eo nhỏ, bỏ chạy đầu tóc tung bay.

"Trở lại! Ta đâu có ngu! Trở lại chờ chết sao?"

Ngay tại lúc này, hai bóng người từ bên cạnh hần xông qua, anh chàng đẹp trai mặc áo kẻ caro hoa, cô gái xinh xắn mặc bộ đồ màu phấn, chính là nam nữ nhân vật chính của Final Destination 5.

"1 giây, chỉ có 1 giây cơ hội, không được..."

Một bóng đen xẹt qua đỉnh đầu Doãn Khoáng.

Sắc mặt Doãn Khoáng lập tức trắng bệch: "Xong rồi..."

Từ Thần mỉm cười.

Nghệ thuật tử vong, được trình diễn ngay tại thời khắc này.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Sát vai cùng Tử Thần

Dịch giả: Accel

Bên tai tràn ngập âm thanh đứt gãy của cây cầu, tiếng rít của cáp cầu bị quăng quật trong không khí và âm thanh kêu la hoảng sợ của mọi người.

Sức gió còn đang không ngừng tăng cường, tựa hồ không phá hư mọi thứ thì tuyệt không ngừng lại.

Cả cây cầu lắc lư ngày càng mạnh.

Doãn Khoáng ngơ ngác đứng ở nơi xa, nhìn một đám người "nhất định phải chết" lần lượt chạy qua bên cạnh hần: cô gái đeo kính ngực lớn Olivia, cô gái thể dục dụng cụ Candice, Peter, Isaac, thủ trưởng Dennis hỏi đầu, anh chàng da đen Nathan. Bọn họ chạy qua người Doãn Khoáng, có nghĩa là bọn họ đã tránh thoát tai nạn sắp xảy ra ở đây... nhưng.. Bởi vì bọn họ lừa gạt Từ Thần mà đã rất không may bị xếp vào danh sách tử vong của Từ Thần, những người thiếu nợ Từ Thần, sẽ lần lượt bị đòi nợ...

Đồng thời, còn có cả toàn bộ sinh viên lớp 1204.

"Làm sao bây giờ... làm sao bây giờ? Chẳng lẽ nhất định phải..."

Doãn Khoáng đột nhiên tự tát mình một cái thật mạnh: "Chết tiệt, đến lúc này còn do dự!? Liều mạng!!!"

Chỉ nghe hần hét lớn một tiếng, một khắc trước khi cây cầu đang lắc lư sụp đổ, hần thả mình nhảy xuống dưới!

Roi tự do!

Trong nháy mắt, một luồng gió mạnh cuồng bạo thổi vào mắt mũi miệng của Doãn Khoáng, làm cho hần không thể mở mắt, thậm chí muốn kêu to lên cũng không được.

Nhưng rốt cuộc Doãn Khoáng vẫn mở mắt ra được, đôi đồng tử màu hổ phách kia, tỏa ra vàng ánh sáng yêu diễm.

"Từ Thần!! Tôi đây nào..."

Như để đáp lại hần, một đoạn cáp cầu căng cứng trên không co lại, vặn vẹo như một con giao long, quật vào không khí phát ra tiếng rít. Ngay khi Doãn Khoáng vừa nhảy xuống cầu, một sợi cáp nối với một khối xi măng vung xuống, quật về phía Doãn Khoáng một cách vi diệu.

Mặc dù Doãn Khoáng cảm nhận được tiếng gió sau lưng, nhưng hần không thể tránh được, điều duy nhất có thể làm là cuộn mình lại, cố gắng bảo vệ đầu.

Khối xi măng to bằng trái bóng rổ kia hung hăng đập vào sống lưng Doãn Khoáng, dù là người có thân thể trải qua cái tạo G cũng không thể chống cự sức mạnh của nó, trực tiếp mất 20 điểm sinh mạng.

Con đầu lan ra khắp toàn thân Doãn Khoáng.

Nhưng, cuối cùng hắn vẫn không chết.

Vấn đề là, Tử Thần có thể dễ dàng buông tha như thế sao?

Hiển nhiên là không có khả năng.

Sức gió trên mặt sông tăng cường, Doãn Khoáng vốn có thể rơi xuống bờ phía bắc lại bị thổi lệch ra khỏi quỹ tích ban đầu, phía dưới hắn lúc này là một tảng xi măng!

Không cần nghĩ cũng biết, dù là thân thể của Doãn Khoáng, dưới tác dụng của thể năng cực lớn, hắn nhất định phải chết, hơn nữa còn là thịt nát xương tan.

Như anh chàng Peter bị thanh thép giết chết kia, chết rồi còn để lại một bãi máu tung tóe trên cầu.

"Tử Thần chết tiệt...". Doãn Khoáng than thở.

Sau đó, trong khi đang tiếp tục rơi xuống, Doãn Khoáng lấy ra một đồ vật có hình con dơi, tìm một mục tiêu trên cầu rồi bắn ra!

Vật phẩm: Cầu trảo con dơi.

Đây là một trong những trang bị chuyên dụng của Batman do Doãn Khoáng dùng 300 học điểm để đổi, có thể móc vào bất kỳ chỗ nào, sau đó cơ quan trên cầu trảo sẽ tự động kéo vật phẩm lại, mặt khác cũng có thể kéo chính mình tới chỗ đó.

Nhờ tác dụng của cầu trảo, Doãn Khoáng đã thay đổi hướng hạ cánh của mình.

"Tiếc thật, 300 học điểm..."

Trong khoảnh khắc hạ xuống an toàn, Doãn Khoáng chỉ nghĩ như vậy.

Nước sông lạnh như băng lúc này lại mang đến cho Doãn Khoáng một cảm giác ấm áp lạ thường.

Doãn Khoáng biết, hắn đã thành công một nửa, nhưng hắn cũng biết Tử Thần sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy!

Doãn Khoáng còn chưa kịp nghĩ nhiều, đỉnh đầu tối sầm, ngẩng đầu nhìn lên, một tấm thép lớn thẳng tắp rơi xuống mang theo rít khi cắt xé không khí cực kỳ chói tai.

Tấm thép này nếu thật sự rơi xuống đầu Doãn Khoáng, nhất định sẽ cắt hắn thành hai nửa.

Không chỉ tấm thép, mà còn có cả những thanh thép đã đâm xuyên đầu của Peter trong phim, có khả năng chọc cho Doãn Khoáng thành than tổ ong.

Lại nhìn lên trên, mảnh vụn của cây cầu, xe cộ đang rơi, người người la hét. Doãn Khoáng đột nhiên thanh tỉnh.

"Ta rốt cuộc là đến đến mức nào? Vật kia có thể đỡ nổi hay không đây? 400 học điểm và 1 đánh giá cấp F a! Chỉ cần chịu đựng..."

Một luồng hơi lạnh thấu xương xâm nhập vào cơ thể Doãn Khoáng, 2 cái đồng tử màu hổ phách lập tức co lại thành cây kim...

Những đồ vật đang rơi xuống trong mắt Doãn Khoáng vừa vịn xếp thành hình một cái đầu lâu đen kịt đang mỉm cười!?

Ủm ừm!

Bọt nước vấy ra, sóng trắng cuộn cuộn...

"A!? Các người nhìn kia..."

Nhiều sinh viên lớp 1204 vừa an toàn chạy tới đầu cầu còn chưa kịp thở một cái thì chợt nghe một giọng nữ kinh ngạc thốt lên.

Chính là Đường Nhu Ngữ từng được Doãn Khoáng giúp một lần.

Tạm thời gác kệ những nhân vật chính và diễn viên khác trong phim, bọn họ vẫn đang đắm chìm trong sự yên lặng sau khi sống sót.

Lớp 1204 sau khi nghe Đường Nhu Ngữ nói thì nhao nhao nhìn lại, đều lộ ra vẻ hoảng sợ.

Ngụy Minh hét lớn một tiếng: "Doãn Khoáng!?". Hắn đang muốn tiến lên, cũng may bị Lê Sương Mộc kéo lại: "Cậu điên à? Bây giờ chạy qua thì làm được gì! Đó chính là tự hấn muốn nhảy xuống đấy!".

"Tại sao...".

Lúc này, một âm thanh thờ hồn hèn trên tức truyền đến: "Theo ta thấy... Phù, là hấn không có can đảm đối mặt với Từ Thần, cho nên ngoan ngoãn... ngoan ngoan chết để về trường. Như thế còn gì là đàn ông, đồ nhát gan!".

Có mâu thuẫn với Doãn Khoáng trong lớp 1204 trước mắt chỉ có hai người, Vương Ninh tác hòng khiêm tốn chắc chắn sẽ không nói như vậy.

Rất rõ ràng, chỉ có thể là Đường Triệu Thiên.

"Người nói gì? Có gan thử nói lại xem!". Ngụy Minh tiến lên muốn đánh hấn.

"Đừng xúc động". Lê Sương Mộc nói: "Hấn đã đổi huyết thống, cậu không phải đối thủ của hấn. Ài, bỏ qua đi".

Đường Triệu Thiên khẽ cười cười nói: "Muốn đánh nhau hả? Ta tiếp người".

Đường Nhu Ngữ đứng một bên khiển trách: "Được rồi! Các cậu định nhao nhao tới khi nào? Cứ như vậy còn có thể sống sót qua bộ phim này sao?!".

"Mẹ nó! Con điểm thú, lớp này khi nào đến lượt lên tiếng rồi?". Đường Triệu Thiên khó chịu nói: "Chúng ta làm thế nào không cần người nói? Người không thấy phiền hả!".

"Người có bản lĩnh lập lại lần nữa xem?". Một nữ sinh tóc tím đứng bên người Đường Nhu Ngữ trong tay cầm một cây đoản cung bằng gỗ nói.

Cây cung màu nâu đậm, trên mặt điêu khắc những đường vân kỳ dị, cả cây cung mơ hồ tỏa ra một loại hơi thở tươi mát của tự nhiên.

Lúc này, trên cây cung đã gắn sẵn một mũi tên có lông vũ, chỉ thẳng vào Đường Triệu Thiên, trên mũi tên có ánh sáng xanh nhàn nhạt.

Sắc mặt Đường Triệu Thiên cứng lại, cảm giác của loài nhện nhạy bén rõ ràng cảm thấy uy lực ẩn chứa trên mũi tên kia, "Người muốn thế nào?".

Nữ sinh tóc tím đậm liền nói: "Nhanh xin lỗi đại tỷ của ta".

"Xin lỗi? Cô ta? Hừ, nghĩ cũng đừng nghĩ đến. Người dám bắn thử xem nào?". Đường Triệu Thiên rất lưu manh nói.

"Người...".

"Được rồi nhị muội, buông Tinh Linh Chi Cung ra đi". Đường Nhu Ngữ nói với nữ sinh cầm cung.

"Hừ!". Nữ sinh tóc tím không cam lòng hừ lạnh một tiếng, nhưng vẫn đem Tinh Linh Chi Cung cất vào.

Nàng là người đứng thứ hai trong sáu chị em, Âu Dương Mộ, đổi huyết thống Âm Dạ Tinh Linh.

Gây sự một hồi, không ai để ý tới Doãn Khoáng vừa nhảy cầu nữa...

Đương nhiên, vẫn có những người luôn chú ý Doãn Khoáng.

Ví dụ như Tiểu Chương, hai nam một nữ chịu ơn của Doãn Khoáng, Ngụy Minh, Tăng Phi, Vương Ninh, Lê Sương Mộc, Bạch Lục và Tiền Thiên Thiên. Lại nói, cô gái này vẫn luôn theo sau Lê Sương Mộc.

Những người này, đều nhìn thấy Doãn Khoáng cuối cùng rơi xuống nước, sau đó bị một đồng đồ vật linh tinh che mắt.

"...Chết rồi sao". Tăng Phi sững sờ nói, lúc này đây hấn quả thật không thể nào chấp nhận sự thật này.

Ngụy Minh hung hăng đập một cái lên lan can cầu: "Vừa rồi nếu ta kéo hấn theo thì tốt rồi. Ài!! Hấn rốt cuộc nghĩ cái gì vậy, không thể hiểu nổi. Có vấn đề gì khs không giải quyết được hay sao? Sao phải tự sát chứ?".

Vương Ninh đột nhiên nhướng mày, nói: "Các cậu cảm thấy... Doãn Khoáng có thể là loại người sợ Từ Thần đến mức đi tự sát hay sao?".

Lông mày Lê Sương Mộc nhíu lại, lớn tiếng nói: "Không phải! Tuyệt đối không phải! Hấn nhảy xuống, nhất định là có lý do, nhất định có nguyên nhân gì đó, chắc chắn là thế". Nói xong, hấn liền đưa tay sờ sờ đầu của mình, tựa hồ đang trầm tư.

"Chờ chút... Trước khi hấn nhảy xuống, hình như có hét với chúng ta?".

"Không sai... hấn hét gì đó! Hấn hét!". Bạch Lục nói: "Hấn chửi chúng ta ngu ngốc, sau đó liền nhảy xuống..".

"Tên này nhất định có gì đó chưa nói cho chúng ta biết... Không đúng, là không kịp nói!". Lê Sương Mộc vòng hai vòng: "Rốt cuộc là cái gì?".

Lúc này, âm thanh của Đường Triệu Thiên lại vang lên: "Lý do cái rầm! Hấn nhất gan, tự sát còn muốn kéo thêm chúng ta cùng chết. Loại người âm hiểm ác độc như thế, chết đi coi như xong. Chết một người trừ 5 điểm, hiện tại chúng ta đã bị âm rồi. Nếu như cuối cùng không thể trở thành lớp chọn, đều là do hấn hại!".

Nghe Đường Triệu Thiên nói xong, sắc mặt của những người khác cũng thay đổi. Hiển nhiên bọn họ rất bất mãn với Doãn Khoáng.

"Người căn bản không hiểu rõ hấn!". Lê Sương Mộc nói: "Tuy ta không muốn thừa nhận, nhưng hấn vô cùng thông minh... Hấn nhất định là nghĩ ra điều gì đó cho nên mới gọi chúng ta lại, cho nên mới nhảy xuống. Rốt cuộc là cái gì đây...".

Vương Ninh nói: "Được rồi, không cần nghĩ nữa. Ta phát hiện, tên này không phải thiên tài thì là một kẻ điên, suy nghĩ của hấn, chúng ta căn bản không thể đoán được". Đồng thời, lúc này trong lòng Vương Ninh cũng cảm thấy rất bất an, "Người này... nên nhanh chóng giải quyết thì hơn".

"Ồ, các người nhìn kia, Doãn Khoáng! Hấn không chết!!".

Tiểu Chương ở một bên đột nhiên la lớn. Có lẽ bởi vì hấn thiếu Doãn Khoáng một cái mạng, cho nên ở đây hấn là người chú ý tới Doãn Khoáng nhất.

Bởi vậy, sau khi Doãn Khoáng lộ đầu lên khỏi mặt nước, hấn liền phát hiện.

Mà lúc này, đội cứu viện trên nước đã xuất hiện, kịp thời đem Doãn Khoáng đang nổi trên mặt nước lên thuyền.

Đồng thời, đội cứu viện tai nạn khẩn cấp cũng đến!

Còi báo động lập tức vang lên khắp hai bờ sông.

Là trùng hợp, hay là do đội cứu viện của nước Mỹ thật sự hiệu quả như thế?

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Tử Thần, chắc chắn không thừa nhận sai lầm!

Dịch giả: Niệm Nghi

"Tôi biết, mọi người nhất định có nhiều vấn đề muốn hỏi tôi".

Trên giường bệnh, Doãn Khoáng bị băng bó như xác ướp đang nhìn mọi người vây xung quanh, miệng hấn vẫn còn đang mang mặt nạ oxy, nói rất khó khăn.

Xung quanh giường bệnh là Lê Sương Mộc, Vương Ninh, Ngụy Minh, Tăng Phi, Bạch Lục, Tiểu Chương, Tiền Thiên Thiên, Đường Nhu Ngừ, tám người chen chúc trong phòng bệnh không lớn lắm.

Phòng bệnh hướng về phía mặt trời, ánh nắng dễ dàng xuyên qua cửa sổ rộng mở rọi vào trong phòng, mang toàn bộ ánh sáng ấm áp đến cho căn phòng. Nhưng vấn đề là mỗi người ở đây đều chỉ cảm thấy lạnh lẽo và u ám.

Không có giây phút nào mà tấm rèm trắng nõn theo gió bay phất phới kia không kích thích thần kinh người khác. Thậm chí còn chẳng có ai dám qua đây đóng cửa sổ lại. Chỉ đành chịu để cơn gió lạnh là lướt trên gương mặt của mình, thổi lạnh tâm tình của bọn hấn.

Bầu không khí đặc biệt nghiêm trọng.

Người đầu tiên mở miệng là Ngụy Minh, hỏi: "Doãn Khoáng, sao cậu lại đi làm việc ngu xuẩn này? Cậu xem, bây giờ cậu thành cái dạng gì, thiếu chút nữa thôi là chết về trường rồi. Ài, thật là, chẳng lẽ thật sự như tên họ Đường kia nói, vì cậu sợ Tử Thần cho nên mới tự sát?".

Ngụy Minh nói không sai. Thời điểm nhân viên cứu hộ cứu Doãn Kháng lên ca nô, cánh tay và đùi của hấn đã bị một cọc thép xuyên liền lại với nhau, máu tươi tuôn ra bên ngoài. Nếu như không phải lúc ấy Doãn Khoáng phản ứng kịp thời, chỉ sợ không phải xuyên qua đùi và cánh tay mà là thẳng cắm vào đầu hấn, sau đó lại xuyên qua bụng, trực tiếp xuyên thành xiên thịt nướng... Bởi vì Doãn Khoáng đang cuộn thân thể lại.

Tử Thần, quả nhiên là không gì không làm được.

Doãn Khoáng dựa vào Hình Thể Dịch Hóa G nhân đôi giá trị phòng ngự, còn dùng thêm Vòng bảo hộ Ly Tử tăng thêm 50 điểm phòng ngự, lại đang ở dưới nước, cho nên mặc dù có nguy hiểm, vẫn có thể miễn cưỡng gắng gượng vượt qua. Nhưng mà, một chiếc xe ô tô vừa vọt vào một cọc thép, giống như một cây búa đập vào chiếc đinh, đây cọc thép xuyên sâu vào trong cơ thể Doãn Kháng.

Nếu không phải điểm cảm giác của Doãn Khoáng tăng lên gấp đôi, kịp thời trốn thoát, hắn đã bị cọc thép xuyên qua đầu, trực tiếp trở thành một xiên thịt nướng. Vừa mạo hiểm vừa đáng sợ, Doãn Khoáng quả thực không muốn nhớ lại, tất nhiên càng không muốn kể với người khác.

Mãi đến lúc được đưa vào bệnh viện, trải qua một lần cấp cứu khẩn cấp, Doãn Khoáng mới thoát nguy và bảo toàn tính mạng. Dù sao chuyện này cũng không lỗi, nhờ phúc lợi đặc thù của danh hiệu Sinh Viên Đại Học chỉ cần uống thêm thuốc thang, gia tăng điểm sinh mệnh thì các vết thương cũng nhanh chóng lành lại.

Thời điểm một đoàn tám người đến thăm Doãn Khoáng, hắn cũng đã biến thành xác ướp. Ngoại trừ mắt và miệng, tất cả các bộ phận còn lại đều bị băng bó dày đặc.

Nghe xong câu hỏi của Ngụy Minh... Doãn Khoáng mở to hai mắt, đáp: "Bởi vì, Từ Thần không thích bị lừa gạt".

"Từ Thần, không thích bị lừa gạt..."

Đây là câu nói quen thuộc đến cỡ nào.

Trong đầu mọi người hiện lên một người đàn ông trung niên vận đồ đen thoải mái nhàn hạ liệm xác người khác, còn cố ý dùng một giọng nói thần bí tựa như có rất nhiều thâm ý sâu xa... Bọn họ phảng phất nhìn thấy, thân thể thâm thẳm của mình lúc chết, thi thể được đặt tại một không gian lơ mơ tĩnh mịch, sau đó có một người đàn ông trung niên áo đen cười với xác bọn họ, nói: "Từ Thần, không thích bị lừa gạt..."

Không kiềm được, tất cả mọi người đều rung mình.

Tiền Thiên Thiên yếu ớt lên tiếng: "Có thể... không dọa người như vậy được không?"

Doãn Khoáng tùy ý liếc nhìn cô một cái, sau đó đáp lời: "Sở dĩ tôi nhảy xuống, chỉ là hy vọng không phải trở thành kẻ lừa gạt Từ Thần. Tôi thuận theo "quy tắc" của Từ Thần, ở nơi hắn phải chết kia, làm những hành động khiến mình có lẽ phải chết kia. Nhưng mà, tôi còn sống. Nói cách khác, tôi không hề lừa gạt Từ Thần. Tôi không chết, đây là sai sót bên trong "quy tắc" của Từ Thần, trách nhiệm là của hắn chứ không phải là của tôi.

"Nghĩa là sao, tôi không hiểu lắm!"

Lê Sương Mộc nhin không được rút ra một bao thuốc lá Marlboro, tiếng châm điếu vang lên lách tách, ánh lửa rơi lên gương mặt của hắn, hắn hít một hơi thật sâu, nói: "Tôi hiểu. Cậu dựa vào lỗ hổng bên trong quy tắc của Từ Thần... Đúng vậy, nếu theo dự tính, cậu không phải là kẻ lừa gạt Từ Thần, nói cách khác, bây giờ cậu cũng không hiện diện trong "danh sách tử vong". Bởi vì theo quy tắc bình thường, cậu đã chết!"

"Cái gì?"

Nghe xong lời giải thích của Lê Sương Mộc, tất cả mọi người còn lại đều há hốc mồm.

"Không tệ". Doãn Khoáng thở dài, thần sắc chua xót đáp: "Tôi thật sự không xuất hiện trong "danh sách tử vong" của Từ Thần".

"Thì ra là như thế... Đúng vậy!". Đường Nhu Ngừ nói: "Từ Thần không thích bị lừa gạt. Những người cần chết vốn chưa chết, cho nên, bọn họ, cỡ lẽ cả chúng ta nữa, đã trở thành "kẻ lừa gạt". Nếu như lúc trước chúng ta cũng thuận theo quy tắc của Từ Thần, rồi xuống lúc cầu súp, chỉ cần có thể sống sót, chắc chắn sẽ không tính là nợ Từ Thần, có lẽ có thể thoát khỏi bàn tay quỷ dữ của hắn. Thế nhưng, tất cả chúng ta đều thoát thân. Vậy nên, bây giờ ai cũng có mặt trong "danh sách tử vong" của Từ Thần".

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Doãn Khoáng.

"Xem như vậy đi... Có thể..."

Không đợi Doãn Khoáng nói xong, Vương Ninh đã giương vế mặt hâm mộ nhìn hắn, nhưng thực sự thì đang nắm chặt tay trong túi quần, nói: "Đúng là quá ngốc mà! Đúng là nên nghĩ tới trước. Tìm đường sống trong cõi chết. Chúng ta càng sợ chết, trái lại càng không thể trốn khỏi vận mệnh tử vong. Thế nhưng nếu ngược lại, nếu chúng ta dũng cảm đối mặt, cố gắng đấu tranh, có lẽ cũng còn một tia hy vọng. Chúc mừng cậu, Doãn Khoáng!"

"Chúc mừng sao?". Doãn Khoáng cười xuề xòa, đáp: "Chẳng lẽ các cậu cho rằng, tôi có thể dễ dàng trốn khỏi ma trảo của Từ Thần? Chẳng lẽ các cậu nghĩ, chỉ có mình tôi có thể nghĩ đến chuyện tuân theo quy tắc Từ Thần? Tôi có thể nghĩ đến thì những người khác cũng có thể? Nếu vậy, đề thi chung còn khó khăn sao?"

"Chuyện này..."

Mọi người mắt đối mắt, Vương Ninh hỏi trước: "Ý cậu là, cậu cũng chưa hoàn toàn thoát khỏi Từ Thần? Nhưng cậu không tồn tại trong danh sách tử vong?"

Doãn Khoáng cười "Ha ha", tháo mặt nạ oxy ra, vút qua một bên, hít sâu mấy hơi, giống như muốn giải tỏa mọi bức dọc trong lòng, đáp: "Tôi chỉ nói tôi không tồn tại trong "danh sách tử vong", nhưng có thể tôi vẫn tồn tại trong "mắt" Từ Thần. Từ Thần chắc đã nhớ kỹ tôi rồi. Chẳng lẽ mọi người cho rằng, Từ Thần giết người, nhất định phải căn cứ theo danh sách tử vong? Được rồi, cho dù có như vậy đi chăng nữa, chẳng lẽ lại không có trường hợp đặc biệt?"

Lê Sưong Mộc hỏi: "Có phải sẽ xuất hiện tình huống mới không?"

Doãn Khoáng thở dài một hơi, trả lời: "Tử Thần, không thích bị lừa gạt. Nhưng mặt khác, Tử Thần là một vị thần, tuyệt đối sẽ không chấp nhận sai lầm của bản thân! Một vị thần không gì không làm được, tuyệt đối sẽ không cho phép trên người mình xuất hiện một vết nhơ, hơn nữa còn là vết nhơ do người bình thường tặng cho..."

"Sẽ không thừa nhận... sai lầm?". Mọi người đều giọng líu ríu.

Doãn Khoáng cắn môi dưới, đáp: "Vốn tôi cũng cho rằng, chỉ cần thuận theo quy tắc của Tử Thần, hẳn có thể thoát khỏi vận mệnh tử vong. Thế nhưng lại chẳng nghĩ đến, một vị thần căn bản có thể dễ dàng tha thứ cho một người bình thường tận dụng sơ hở để thoát khỏi số mệnh phải chết?"

"Nhưng mà... Tử Thần... Có thật sự tồn tại không?". Ngụy Minh cảm thấy việc hỏi chuyện này thật sự không có ý nghĩa, nhưng hắn không tự chủ được mà hỏi thành lời.

Tử Thần... Thật sự tồn tại sao?

Nói không tồn tại? Nhưng mà những chuyện không thể nào tưởng tượng kia làm sao có thể lặp đi lặp lại như vậy, chẳng lẽ đây thật sự chỉ là trùng hợp?

Còn nếu tồn tại? Nhưng mà từ đầu đến cuối cũng chưa người nào gặp được Tử Thần chỉ như một cơn gió lạnh kia.

"Đây thực sự là một vấn đề không có đáp án". Doãn Khoáng nói: "Cho nên đừng suy nghĩ đến nữa. Mọi người mau nhìn nhắc nhở của hiệu trưởng với tôi đi!"

Nói xong, Doãn Khoáng mở bảng nhiệm vụ của mình ra.

"Nhắc nhở: sinh viên đại học năm nhất Doãn Khoáng, bởi vì lợi dụng lỗ hổng trong quy tắc Tử Thần, thành công trốn khỏi vận mệnh tử vong. Nhưng lại vì thế mà chọc giận Tử Thần cao ngạo".

"Nhắc nhở: sinh viên đại học năm nhất Doãn Khoáng, mở ra nhiệm vụ tiếp theo "Tử Thần thẹn quá hóa giận".

"Yêu cầu nhiệm vụ: Trốn thoát khỏi 'sắp đặt tử vong' của Tử Thần ba lần".

"Độ khó nhiệm vụ: liên tục tăng cao".

"Thành công được thưởng: lần đầu trốn thoát, thưởng 500 điểm học tập, 1 điểm đánh giá cấp F, 2 điểm học phần, 2 điểm đánh giá tổng hợp. Lần thứ hai trốn thoát, thưởng 1000 điểm học tập, 2 điểm đánh giá cấp F, 4 điểm học phần, 4 điểm đánh giá tổng hợp. Lần thứ ba trốn thoát, tặng 2000 điểm học tập, 1 điểm đánh giá cấp E, 16 điểm học phần, 16 điểm đánh giá tổng hợp. Đồng thời, một khi người có thể trốn thoát ba lần, căn cứ vào quy tắc hạn chế, bên trong tràng cảnh này, Tử Thần không thể ra tay với người nữa".

"Phần thưởng đặc thù:???"

"Trùng phạt khi thất bại:

1. Sau khi tử vong khấu trừ 3 điểm thuộc tính ẩn vận thể, đồng thời triệt để vô duyên đối với một số năng lực đặc thù.
2. Sau khi tử vong bị Tử Thần quán thân, sau này chết tuổi thọ bị trừ gấp đôi".

"Ghi chú: Nhiệm vụ này không ảnh hưởng đến nhiệm vụ chính, có thể tiến hành song song. Cái chết của người sẽ không làm giảm điểm tích lũy của cả lớp."

"Đánh giá nhiệm vụ: Mặc kệ là nguyên nhân gì, người nhất định phải chết!"

Đánh giá này, giống như một người nào đó đang nổi trận lôi đình gào thét".

...

"Vậy... vậy không phải không khác gì sao?". Ngụy Minh nói: "Không phải có nghĩa là vẫn sẽ phải chịu bầy do Tử Thần tạo ra? Bị hắn chơi đùa cho đến chết? Nếu vậy việc cậu nhảy xuống kia còn ý nghĩa gì?"

Doãn Khoáng lắc đầu đáp: "Không, có khác biệt chứ! Các cậu thoát khỏi bầy do Tử Thần sắp đặt, cũng không được tặng thưởng. Cách duy nhất để các cậu nhận thưởng chính là cứu lấy những người hẳn phải chết kia. Còn tôi, mỗi lần thoát được bầy của Tử Thần, có thể được thưởng một mức nhất định. Mặt khác, tôi chỉ cần phải vượt qua ba bầy của Tử Thần là đủ rồi, còn mọi người lại không có hạn định, có thể một lần, hai lần hoặc còn nhiều hơn nữa..."

"Vậy... đây là tin tốt hay lại là tin xấu?". Yên lặng trong chốc lát, Vương Ninh hỏi.

Doãn Khoáng lắc đầu, trả lời: "Tin này ở mức ổn. Sống sót, nhất định là tin tốt. Còn chết thì sẽ là tin xấu. Có lẽ cũng như sơ lược nội dung cốt truyện kia nói - vận mệnh không thể nào thay đổi".

Đúng vậy, sống sót mới thật sự là tin tốt. Vốn Doãn Khoáng hy vọng nếu thuận theo quy tắc của Tử Thần, có thể căn cứ vào đấy mà thoát khỏi bàn tay quỷ dữ của hắn nhưng tuyệt đối không ngờ, Tử Thần vừa là một kẻ cao ngạo vừa là một kẻ lòng dạ hẹp hòi... Đúng là Doãn Khoáng không nằm trong danh sách tử vong, nhưng vẫn bị Tử Thần nhắm vào!

"Nếu vậy...". Đường Nhu Ngữ đưa ra nghi vấn của mình. "Lúc trước tại sao cậu phải gọi tất cả mọi người lại? Chẳng lẽ muốn lôi kéo mọi người nhảy xuống? Người chết không nói, nếu còn sống chẳng lẽ muốn tiếp tục nhận lấy sự bốn cọt của Tử Thần?"

"Không!". Doãn Khoáng nghiêng răng thật chặt, tỏ vẻ vô cùng căm phẫn, sau đó lại thay đổi thành vẻ cực kì bất đắc dĩ: "Hiệu trưởng đã cho chúng ta một chút hy vọng. Đó là hy vọng được trở thành "lớp chọn"! Tuy nhiên vèn vèn chỉ có một giây hy vọng mà thôi, thế nhưng một giây ấy đối với ba mươi người chúng ta mà nói, chỉ cần đoàn kết một lòng, vậy là đủ rồi. Vậy mà, mọi người lại lãng phí!"

"Cậu nói cái gì?". Tất cả mọi người liền biến sắc.

Vương Ninh cười khò một tiếng, nói: "Doãn Khoáng, hay là cậu nói thẳng ra đi!"

"Chỉ mong mọi người nghe xong không hối hận!". Vốn tôi cũng không chắc lắm, nhưng bây giờ nhìn thấy nhiệm vụ tiếp theo đã khẳng định! Đây là hy vọng hiệu trưởng cho chúng ta để trở thành lớp chọn!". Doãn Khoáng nói.

"Nói đi!". Lê Sương Mộc rút điều thuốc ra, giọng khàn khàn, trầm thấp nói.

"Để cho những người đáng chết đều chết hết!". Doãn Khoán rành mạch, chậm rãi nói: "Nhìn nhiệm vụ của chúng ta đi! Cứu những người phải chết tồn tại trong danh sách tử vong. Đã nhìn thấy vấn đề chưa? Cứu những người phải chết trong danh sách tử vong. Các cậu cứ nghĩ phải cứu lấy những người còn sống. Nhưng mọi người có khi đến, người đã chết còn cần phải cứu sao? Hơn nữa nếu để bọn họ chết theo cách mà họ nên chết thì căn bản họ sẽ không xuất hiện trong danh sách tử vong, như vậy thì còn cứu như thế nào nữa? Cho nên, "cứu mạng" kỳ thật là nhiệm vụ có thể được lựa chọn ngay từ đầu! Bởi vậy nó chỉ xếp phía sau. Còn sinh tồn, mới là nhiệm vụ cần phải hoàn thành!"

"Còn về điểm tích lũy, tuy chúng ta không thể cứu được được bọn họ để có thêm điểm, nhưng đồng dạng cũng không phải vì cái chết của họ mà bị trừ điểm. Sợ rằng cho dù cả lớp chúng ta đoàn diệt, cũng chỉ trừ đi 150 điểm tích lũy mà thôi. Còn các lớp khác, điểm xuất phát cũng không khác so với chúng ta lắm, nếu như chúng ta bị đoàn diệt, vậy thì họ sẽ ra sao? Đã vậy bọn họ còn bị thêm vào 80 điểm tích lũy. Cho dù bọn họ không bị đoàn diệt, vậy số người sống sót chân chính còn lại bao nhiêu? Dù tính như thế nào đi chăng nữa, lớp chúng ta đều đứng hạng nhất."

Gió thổi phấp phồng bên cửa sổ dường như càng mạnh thêm..

"Huống chi! Một khi để bọn họ chết đi, còn chúng ta lại nhảy xuống biển sống sót, tạo ra nhiệm vụ này, cho dù chúng ta có chết cũng không hề giảm một chút điểm tích lũy nào! Món nợ này, dù tính toán thế nào đi chăng nữa, chúng ta đều thắng! Thế nhưng, một giây cơ hội kia, cứ vậy mà tan tành. Tôi có thấy những người phải chết đều xong qua bên người chúng ta, lần lượt bước vào danh sách tử vong. Vậy mà bây giờ, tất cả chúng ta cũng bị Tử Thần, hay nói cách khác là hiệu trưởng, dắt mũi đi! Ngoan ngoãn hoàn thành nhiệm vụ chết tiệt... cứu người này nọ!"

"Ai... Thật sự tôi cũng không biết nói gì nữa. Chỉ là thật đáng tiếc. Dù sao, nếu đối mặt với cái chết, mọi người nghĩ đến đầu tiên là trốn thoát, đây là chuyện bình thường của con người, không có gì đáng trách. Có thể hiệu trưởng hết lần này đến lần khác lợi dụng việc này, khiến một tia hy vọng trở thành lớp chọn cũng chúng ta cũng chỉ là thoáng qua".

Vù vù..

Một cơn gió thổi vào phòng bệnh, cửa phòng đột nhiên bị gió đóng lại!

Không biết tại sao Tiền Thiên Thiên lại hét lên, sau đó "rầm" một tiếng, chén nước trên đầu giường bị cô đụng vào liền rơi xuống. Tăng Phi bên cạnh không muốn bị nước vấy lên, vội vàng theo bản năng nhảy qua một bên, lại không nghĩ sẽ đụng vào Lê Sương Mộc, khiến thân thể của Lê Sương Mộc lao đảo.

Sau đó, một đốm lửa văng ra từ tay Lê Sương Mộc, rõ ràng đó là điều thuốc Marlboro của hắn! Đầu điều vẫn còn đốm lửa đang cháy, dường như vì gió thổi mà đốm lửa càng sáng thêm

Vị trí mà điều thuốc lá Marlboro kia bay đến, tất nhiên là một bình dưỡng khí cách đầu giường không xa...

Xùy...

Giống như là tiếng thoát hơi!?

Sắc mặt mọi người nhất thời đại biến.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Giết người, trả nợ!

Dịch giả: Niệm Nghi

"Thiên ca... Anh nói xem, bây giờ chúng ta nên làm sao đây? Đây là Final Destination đây. Em cảm thấy, mọi vật ở bốn phía đều có thể lấy mạng chúng ta".

"Đúng vậy, Thiên ca. Ở đây anh lợi hại nhất, đã trở thành Spider Man, anh mau nghĩ cách đi! Mọi người đều nghe lời anh!".

"Không sai, không sai. Thiên ca nói gì bọn em sẽ làm vậy!".

Tại con phố đối diện cửa cục cảnh sát tại một thành phố nhỏ của nước Mi, một nhóm du học sinh Trung Quốc đứng sát vào nhau, nhỏ giọng trao đổi.

Thoáng chốc, ánh dương ảm áp vừa vẩy phủ lên người bọn họ. Ở đây có hơn mười người, gộp thành một đoàn nhỏ, dường như hoàn toàn tách biệt với thành phố nhỏ của nước Mi đang bị cái chết bao trùm này, thậm chí cũng không để ý người và xe cộ ngang qua.

Những người này, đúng là các học sinh nam nữ của lớp 1204.

Sau khi Lê Sương Mộc cùng mọi người hoàn thành xong thủ tục liền đến bệnh viện tìm Doãn Khoáng, còn lại một nửa số người vẫn ở đây. Những người này, nam có nữ có, bọn họ đều xem Đường Triệu Thiên như Thiên Lôi, sai đâu đánh đấy. Với họ, đơn giản bởi vì Đường Triệu Thiên là một trong số ít những người trong lớp đã đổi huyết thống. Mặt khác, những người như Đường Nhu Ngừ lục tỷ muội, Lê Sương Mộc, Vương Ninh đều rời đi. Đối với những người này, các đồng học cùng lớp đều lựa chọn né tránh. Nguyên nhân, có thể là do Doãn Khoáng, cũng có thể do Lê Sương Mộc, Đường Nhu Ngừ, tiểu đoàn bọn họ thực lực quá cường đại, không ai dám theo sau. Tự nhiên, Đường Triệu Thiên ở bên cạnh cũng trở thành lựa chọn tốt nhất.

Lớp 1204 vì chuyện này mà bị chia tách.

Những nam nữ thanh niên này cũng không ngốc. Bọn họ đều nhận ra Đường Triệu Thiên muốn trở thành lãnh đạo của lớp - lớp trưởng! Tất nhiên, nếu Đường Triệu Thiên muốn tại vị dài lâu, cần phải được mọi người ủng hộ! Nhưng mà, mọi người phải dựa vào cái gì để ủng hộ hắn? Rất đơn giản, Đường Triệu Thiên phải có ơn với mọi người. Mà giờ phút này chính là cơ hội tốt nhất của bọn họ - dâng cho Đường Triệu Thiên một cơ hội làm ơn! Dù sao bọn họ cũng chỉ muốn sống, đa số đối với việc lớp trưởng là ai cũng không quan trọng. Mà Đường Triệu Thiên này, có thực lực, có dã tâm, chỉ cần hắn bằng lòng bảo vệ mọi người, có một bảo tiêu tiện lợi như vậy, có sao lại không muốn?

Về phần Đường Triệu Thiên, dường như hắn rất hưởng thụ sự hâm mộ của mọi người. Hắn đếm thấy, cộng với bản thân, nơi này cũng đến mười lăm người, như đã tính, chỉ cần có thể cứu được những người này, đến lúc bầu chọn lớp trưởng, bọn họ nhất định sẽ ủng hộ hắn, như vậy hắn cũng có thể an an ổn ổn ngồi trên ngai vàng lớp trưởng rồi.

Càng nghĩ, Đường Triệu Thiên càng vui sướng, vuốt vuốt mũi, cười hắc hắc nói: "Kỳ thật, cách thì tôi đã nghĩ ra rồi. Chỉ là mọi người dám làm hay không thôi. Chỉ cần mọi người làm theo phương pháp của tôi, đảm bảo Tử Thần sẽ không tìm đến chúng ta gây phiền nhiễu nữa. Sau đó chúng ta có thể bình an ổn thỏa đi cứu các nhân vật chính. Final Destination 5 mới ra cách đây không lâu, tôi nghĩ chắc mọi người còn nhớ rõ tình tiết bên trong. Bởi vậy chỉ cần canh thời khắc mấu chốt là có thể cứu bọn họ. Chỉ cần tiếp tục như vậy, chúng ta sẽ có được danh hiệu "lớp chọn". Ai, cũng không biết danh hiệu "lớp chọn" kia có chỗ nào tốt nhỉ?".

Đường Triệu Thiên không nhận ra, dường như hắn đã nói quá xa vấn đề.

Vậy mà đôi mắt mọi người đều sáng rực lên. Chợt nghe thấy một giọng nói nũng nịu hỏi: "Thiên ca, anh nói mau đi, rốt cuộc là cách gì nha?". Nữ sinh này đúng là người lúc trước khoe khoang tư sắc bị Trạch Nam châm chọc.

Đường Triệu Thiên nhìn lướt qua mọi người, đối với những ánh mắt nhìn mình đầy mong chờ của tất cả, hắn không nhận được lòng dâng lên một cảm giác lâng lâng, thầm nghĩ trong lòng: "Có bản lĩnh là tốt nhất! Bọn họ đều phải dựa vào ta mới có thể sống sót. Xem ra, phải tận dụng cơ hội này, dốc sức một phen, sau đó quay về đổi huyết thống và năng lực cường đại hơn! Đến lúc đó, ta xem còn ai dám khinh thường ta, còn ai dám hạ nhục ta! Hừ, còn đám trợ giáo và bọn cầu học trưởng, vậy mà muốn ta cúi đầu trước chúng, chờ xem đi!".

Mọi người thấy hắn cười mãi không nói, liền thúc giục một hồi "Thiên ca", "Đường thiếu"...

Đường Triệu Thiên cố ý kéo dài thời gian, hỏi: "Mọi người có nhớ giữa bộ phim xuất hiện một câu nói không? Đó là câu nói do người da đen liếm thi mặc áo rồi nói ra".

Tất cả tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, rồi một trong số đó có nam sinh nói: "Tôi biết, Tử Thần không thích bị lừa gạt".

Sắc mặt Đường Triệu Thiên có chút thất vọng, nói: "Không biết thì đừng nói bừa. Đùng lúc nào miệng cũng nhắc đến Tử Thần. Mà ước gì hắn tới tìm mày phải không?".

Người nợ rút cổ lại, lí nhí: "Tôi... Tôi không có ý này". Tuy nhiên trong lòng lại thầm bắt mắt. "Không phải mày hỏi nhóm bọn tao sao? Hừ, cứ nghĩ mày đã suy nghĩ ra rồi, đã thế còn muốn chơi trò suy luận. Ai, quên đi, ai bảo ở đây anh lợi hại nhất chứ?".

"Tôi biết!". Một cậu trai lùn lùn mập mập lên tiếng: "Trong lần thứ hai nhân vật chính gặp người đàn ông áo đen, ông ta nói 'các người nợ Tử Thần, phải bồi thường cho Tử Thần một sinh mệnh khác. Các người lấy đi tuổi thọ của họ, vốn phải hưởng thụ tiếp cuộc sống của họ. Còn những người kia thay các

người đi vào chỗ chết. Như vậy, danh sách tử vong sẽ được cân bằng. Đúng vậy, chính là câu này".

Đường Triệu Thiên đưa mắt nhìn cậu trai béo tròn ục ịch kia, thầm nghĩ: "Ai cho mày nói nhiều. Đáng chết, vốn phải để tao nói... Ai, quên đi". Chút bất mãn trong mắt Đường Triệu Thiên ánh lên rồi biến mất, sau đấy hắn cười nói: "Đúng vậy, chính là những lời này. Căn cứ vào đó mà phân tích, tôi nghĩ người đàn ông da đen liêm thi kia đang muốn ám chỉ những người thoát khỏi bẫy của Tử Thần. Hiện nay, vốn dĩ chúng ta cũng giống như những nhân vật phải chết trong phim giống nhau, xuất hiện trong "danh sách tử vong" của Tử Thần. Nếu vậy, cái để thoát khỏi Tử Thần chính là, giết những người khác, để bọn họ thay chúng ta đi chết. Như vậy món nợ của chúng ta với Tử Thần, sẽ được trả hết. Đã vậy, Tử Thần cũng không có lý do gì để tìm chúng ta gây phiền toái nữa".

"Cái gì?"

Sắc mặt tất cả mọi người đều kinh hãi. "Giết... Giết người khác?"

Tuy rằng bọn họ thật sự đã trải qua cuộc thi nhập học, ít nhiều cũng có chút trưởng thành, nhưng giá trị quan về đạo đức được hình thành hơn mười mấy năm cũng không thể dễ dàng thay đổi được. Tất nhiên vẫn có những người là ngoại lệ. Ví dụ như Vương Ninh, Lê Sương Mộc và cả Đường Triệu Thiên. Dĩ nhiên, còn có cả Doãn Khoáng, ở những thời điểm trọng yếu, hắn có thể vì lợi ích bản thân mà làm ra những chuyện hại người.

Nhưng dù sao loại người này cũng chỉ là thiểu số, bởi vậy, lúc nghe thấy Đường Triệu Thiên nói muốn giết người, bọn họ vẫn nhin không được mà sợ sệt.

"Thế nào? Các người không dám?". Đường Triệu Thiên lạnh lùng nhìn những người khác. "Hừ, tùy các người! Hoặc là giết người khác, đoạt lấy sinh mệnh của họ trả cho Tử Thần, sau đó sống sót. Hoặc là, linh hồn thánh mẫu của mọi người chọt bùng lên, cam tâm tình nguyện chết vì người khác, thật đáng tiếc, Đường mô tôi đây là người ăn ngay nói thật. Lựa chọn nằm trong tay mọi người". Nói xong Đường Triệu Thiên khoanh tay lại, về mặt khỏi hải nhìn mọi người. Anh mắt kia, như là một trí giả đang nhìn một đám ngu xuẩn.

"Giết người, trả nợ?"

...

"Giết người? Trả nợ? Buồn cười!"

Trong phòng bệnh, Doãn Khoáng lên tiếng cười nhạo, nói: "Nếu giết người khác có thể thoải mái trốn thoát bẫy Tử Thần, thì series Final Destination cũng không phải thể loại kinh dị huyền bí mà là phim về cảnh sát và tội phạm rồi".

"Bẫy tử vong" ban nãy, không, cái bẫy đơn giản như vậy, căn bản không được tính là "bẫy tử vong", giống như là "lẽ gặp mặt" của Tử Thần mà thôi, vậy nên chỉ là hữu kinh vô hiểm. Đường Nhu Ngữ cường hóa dị năng phong hệ tiện tay ra một chiêu, liền nhanh chóng thổi tàn thuốc Marlboro kia ra ngoài cửa sổ, mà người có khoảng cách gần nhất với bình dưỡng khí kia - Ngụy Minh cũng vội vàng khóa van bình dưỡng khí lại. Mối nguy hiểm ngay lập tức hóa thành vô hình.

Sau đấy, đóng chặt cửa sổ lại, rồi mở toang cửa chính ra, lau chùi vết nước còn đọng lại trên mặt, cứ như vậy một lúc sau, mọi người lại bắt đầu thảo luận làm sao có thể vượt qua tràng cảnh vạn phần mạo hiểm trong đề thi chung.

Tất nhiên, họ liền nói đến câu nói trong phim của người đàn ông da đen kia. "Dùng tuổi thọ của người khác, hoàn trả món nợ của Tử Thần". Nói đơn giản chính là "giết người trả nợ".

Nghe thấy Ngụy Minh nói những lời này, Doãn Khoáng nhin không được liền bật cười, làm Ngụy Minh xấu hổ không thôi.

"Tôi chỉ nói thôi mà. Nếu thật sự muốn tôi đi giết người, tôi cũng không dám làm đâu".

Lê Sương Mộc theo thói quen định lấy bao thuốc ra nhưng lại bị những ánh nhìn giận dữ ngăn lại.

"Thật có lỗi!". Hắn nói, sau đó cất bao thuốc lại, nói: "Doãn Khoáng nói đúng. Bẫy Tử Thần không phải chỉ cần giết người trả nợ là có thể dễ dàng trốn thoát. Nhưng tôi vẫn cảm thấy kì lạ, nếu giết người cũng không thể thoát khỏi Tử Thần, vậy thì tại sao người da đen liêm thi kia còn nói với những diễn viên chính? Là nói dối? Hay đang ám chỉ thứ gì đó ở trong series Final Destination này? Thân phận của người đàn ông da đen này vẫn là một bí ẩn. Không biết ông ta có phải là điểm đột phá của vấn đề hay không đây?"

"Mọi người nói xem, có phải người này là Tử Thần không? Hay là người phát ngôn của Tử Thần, hoặc là tín đồ tôn thờ Tử Thần". Bạch Lục đột nhiên lên tiếng.

"Cậu xem quá nhiều bài post trên baidu rồi!". Doãn Khoáng tức giận liếc hắn một cái, nói: "Theo tôi, người đàn ông da đen kia không phải là Tử Thần...";

Đường Nhu Ngữ hỏi: "Sao cậu có thể khẳng định như vậy? Nếu ông ta thực sự là Tử Thần thì phải làm sao?"

"Được rồi". Doãn Khoáng nói: "Giả dụ ông ta là Tử Thần, các cậu có thể làm gì bây giờ? Giết ông ta? Đùa sao, Tử Thần có thể giết dễ dàng như vậy? Chẳng lẽ đi cầu xin? Đùng giỡn, nếu Tử Thần có lòng trắc ẩn, thì hắn không phải là Tử Thần. Đáp án là, hai giả thiết trên đều bất khả thi".

Mọi người không nói gì.

Thật sự, những lời nói của Doãn Khoáng cực kì có lý.

"Tuy nhiên". Doãn Khoáng nói: "Người đàn ông da đen này không phải là Tử Thần, nhưng ngàn vạn lần có quan hệ với Tử Thần. Những gì ông ta nói, giống như một lớp sương mù, nhưng kì thật tôi cảm thấy đây là một lời nhắc nhở đầy thiện chí. Nhưng ông ta lại không thể nói rõ. Ví dụ như 'một sinh mạng mới có thể phá tan kế hoạch tử vong của Tử Thần' mọi người cho rằng 'sinh mệnh mới' này là chỉ việc sinh ra một đứa trẻ? Còn có 'giết người trả nợ cho Tử Thần', nghĩ kĩ, kì thật cũng khả thi...".

"Không phải cậu vừa mới...". Ngụy Minh mở to mắt hỏi.

Doãn Khoáng đáp: "Tôi chỉ bảo là buồn cười chứ không nói là không thể. Dựa theo cách nói của người đàn ông da đen kia, giết người khác trả nợ cho Tử Thần. Vấn đề là người khác rốt cuộc là ai? Mớ báng thuộc tính của mọi người ra, nhìn vào tuổi thọ đi! Có lẽ, mọi người sẽ hiểu được".

"Tuổi thọ?"

"Ồ! Tuổi thọ của tôi vậy mà chỉ bằng 0". Đường Nhu Ngữ hoảng hốt.

Ngụy Minh nói: "Của tôi cũng bằng 0!".

"Tôi cũng bằng 0 như thế! Có chuyện gì vậy?"

Tuổi thọ của tất cả mọi người ở đây, đều là 0!

"Bởi vì... Tuổi thọ của chúng ta không còn thuộc về chúng ta nữa, nhưng đồng thời cũng không ở chỗ Tử Thần, bởi vì chúng ta còn sống...". Lê Sương Mộc dường như cũng đã hiểu ra, nói: "Khó trách lần này tử vong không bị giảm tuổi thọ. Căn bản là tuổi thọ không có để khấu trừ. Như vậy... Cái gọi là giết người trả nợ chính là..."

"Giết người có số tuổi thọ bằng chúng ta!" Doãn Khoáng nói: "Có cùng tuổi thọ với chúng ta! Không thể nhiều hơn, cũng không thể ít hơn! Cũng giống như việc tôi nợ Ngụy Minh 100 đồng, tôi trả 90 đồng, có được không? Hay tôi trả 200 đồng, được không?"

Chỉ nghe thấy Ngụy Minh đáp: "Tôi cũng không cần nhiều đó đồng, cần gì phải quan tâm thêm? Tôi chỉ cần cậu trả lại cho tôi 100 đồng là đủ".

"Đáp án... Là như vậy đấy!". Doãn Khoáng nói: "Ý của người đàn ông da đen này chính là muốn chúng ta giết những người cùng tuổi thọ với chúng ta, hoàn trả Tử Thần để giải quyết nợ nần. Trên thực tế, điều này cũng thật mâu thuẫn. Người đàn ông da đen làm vậy, là cứu người hay giết người? Hơn nữa, thế giới rộng lớn, cậu phải giết tới khi nào mới tìm được người có cùng tuổi thọ với mình đây? Chẳng khác gì việc bắt khả thi. Chớ quên, mặc kệ ở đâu, giết người đều là phạm pháp. Một khi giết người, kẻ địch của chúng ta không chỉ là Tử Thần nữa. Hơn nữa trước khi giết được người có cùng tuổi thọ với mình, cậu khẳng định sẽ sống qua các bẫy tử vong của Tử Thần?"

"Cho nên, giết người trả nợ, khả thi, nhưng rất buồn cười!". Doãn Khoáng kết luận.

"Như vậy, bây giờ chúng ta nên làm gì?". Bạch Lục liền hỏi vấn đề cần rõ ngay từ đầu.

Doãn Khoáng hít một hơi thật sâu, đáp: "Quy tắc do Tử Thần định, phạm nhân có thể làm thế nào? Ngoan ngoãn chấp nhận vận mệnh? Hay là kiên cường đấu tranh? Nói thật, tôi... Không biết!".

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Lần đầu gặp ông bác da đen

Dịch giả: Accel

Ngày đầu tiên, có bản có thể nói là bình yên vô sự... Đương nhiên, đây cũng là một ngày mà con ác mộng bắt đầu.

Doãn Khoáng quả thực bị thương vô cùng nặng, nếu như đổi người khác, chỉ sợ đã nằm trên giường bệnh cả năm cùng đừng nghĩ đến việc xuống đất. Thế nhưng với tư cách là "sinh viên đại học", được hiệu trưởng không gì không làm được kia "chúc phúc", chỉ cần thời gian hơn nửa buổi tối, đến giữa trưa Doãn Khoáng đã khỏi hẳn, bộ dạng thông thoáng thả thả như chưa hề bị thương.

Để không dẫn tới phiền toái không cần thiết, Doãn Khoáng không làm thủ tục xuất viện mà thay quần áo khác, cùng đoàn người Lê Sương Mộc len lén chạy ra khỏi bệnh viện.

Một nhóm 15 người, gồm Doãn Khoáng, Lê Sương Mộc, Vương Ninh, Tăng Phi, Ngụy Minh Bạch Lục, Tiểu Chương, 6 chị em Đường Nhu Ngữ và hai người một nam một nữ từng chịu ơn của Doãn Khoáng, Lê Sương Mộc, nam gọi là Trương Vân, nữ là một cô gái có cá tính khác người (ND: Tác

già dùng cụm từ 非主流: "phi chủ lưu" để miêu tả cô gái này, nó có nghĩa là một số người làm một cái gì đó trong một số cách mà hầu hết mọi người không bao giờ làm, ví dụ thông thường chúng ta nhuộm tóc với các màu đen, vàng, nâu,... nhưng một số kẻ nhuộm tóc với màu xanh lá cây, do đó họ 非主流. Bình thường, 非主流 tại Trung Quốc là một từ tiêu cực, nó có nghĩa là những kẻ có mái tóc là lạ, quần áo là lạ, mà hành vi là lạ...) gọi là Điêu Dao.

Lần này đi thăm bệnh, ngoại trừ phân tích một số vấn đề không biết có tác dụng gì hay không, mặt khác cũng để cho mọi người nhận thức một chút.

Tiểu Chương, Trương Vân, cùng Điêu Dao còn có ý tỏ vẻ biết ơn với Doãn Khoáng. Tên Tiểu Chương này còn trực tiếp nói rõ: "Cảm ơn, tôi nợ cậu một mạng". Thấy thế Trương Vân cũng tỏ vẻ cảm ơn Doãn Khoáng, nhân cơ hội trả lại gấp đôi học điểm. Về phần cô gái kia thì lại làm cho Doãn Khoáng đổ mồ hôi lạnh: "Có nhu cầu sinh lý có thể tới tìm ta!".

Tuy cô gái này sau khi tháo khuyên mũi xuống và đôi một bộ trang phục bình thường một thì cũng coi như xinh đẹp, nhưng vấn đề là, cách ăn mặc khác người của cô ta vẫn không thể thích nổi. Hơn nữa, hiện tại có một thanh đao đang treo trên đỉnh đầu, ai có hứng mà nghĩ tới mấy chuyện đó chứ, nên Doãn Khoáng trực tiếp nói: "Không cần".

Phần lớn mọi người đều đã coi series Final Destination, mà cho dù chưa xem thì trao đổi với nhau một lát cũng hiểu được sự đáng sợ của Tử Thần rồi. Bởi vậy mọi người cũng không trở về trường cấp 3 Á Lạp Bá Hàn trong trí nhớ (trường học mà hiệu trưởng sắp xếp thân phận), cũng không tìm khách sạn mà ở một chỗ trong thành phố, ở trên quảng trường Lincoln qua nửa buổi tối.

Doãn Khoáng tựa lên phía dưới một bức tượng lớn, gương mặt thanh tú giấu trong bóng tối, tóc rủ xuống che hết nửa gương mặt.

"Chết tiệt... Ngoại trừ một cơ hội mà hiệu trưởng cho từ đầu, căn bản khó mà kiếm được sơ hở của Tử Thần nữa... Còn nữa, Tử Thần thiết kế tử vong đều theo trình tự nhất định. Như vậy, trình tự tử vong của chúng ta như thế nào? Hoặc là đối với những người từ bên ngoài đến như chúng ta thì không có trình tự tử vong?"

Trong đầu hết vấn đề này đến vấn đề khác cho nên Doãn Khoáng vẫn luôn mặt ủ mày chau.

Lê Sương Mộc cũng tự mình tìm một chỗ ngồi xuống, yên lặng rút ra một điếu thuốc, đốt lửa lên. Mỗi khi hít một hơi, những điểm lửa nhỏ sáng ngời kia liền chiếu cho gò má hoàn mỹ của hắn đỏ hồng lên, đồng thời cũng chiếu sáng những phiến muộn trên khuôn mặt đó.

Bốn người Vương Ninh, Ngụy Minh, Tăng Phi, Bạch Lạc thì ngồi cùng một chỗ, trò chuyện câu được câu mất, đều cố gắng tìm mấy chủ đề vui vẻ để nói. Ngụy Minh thì thỉnh thoảng lại khoe cơ bắp, chia sẻ với mọi người một chút tâm đắc khi rèn luyện bắp thịt, còn dạy làm như thế nào mới luyện được một thân cơ bắp rắn chắc gọi cảm. Mà Tăng Phi thì cứ mồm miệng ra là sủng ổng, cái miệng sỗ ra một đống số liệu như hun mưa mà trên thực tế là không ai hiểu được. Tên Bạch Lạc tưởng mạo đoạn chính ăn mặc nghiêm túc thật không ngờ lại là một nửa trạch nam, là kẻ mê mẩn động tác trong phim Nhật, trong lúc nói chuyện còn so sánh động tác của các idol với nhau, "lực lượng" của ai lớn nhất, có bao nhiêu điểm, người nào "phòng ngự" mạnh nhất, ít nhất có bao nhiêu điểm, ai "tốc độ" nhanh nhất, rồi "linh hoạt"... , tên này đều ước tính chỉ số của các nàng, còn nói: "He he, thật muốn cảnh tượng như thế xuất hiện trong cuộc thi a. Không phải là sướng chết sao?"

Tất cả mọi người đều cười: "Thì ra người mới đích thực là cao thủ râm tiện ẩn mình chốn dân gian a!"

Về phần Vương Ninh thì không nói gì, chỉ ngồi làm khán giả. Thỉnh thoảng Vương Ninh lại quay đầu nhìn về phía Doãn Khoáng, trên khuôn mặt tươi cười không nhìn ra chút gì khác thường cứng đờ trong nháy mắt: "Tạm thời... tại tràng cảnh này sẽ bỏ qua cho ngươi. Dù sao ngươi vẫn còn giá trị lợi dụng. Tiếp đến...". Vương Ninh cũng nhìn về phía Lê Sương Mộc, kẻ địch mà hắn đã xác định, trong lòng không ngừng cười lạnh: "Lê Sương Mộc, ta xem ngươi ẩn giấu được bao lâu".

Tiểu Chương thì không có gì làm đi tới đi lui, trong miệng lẩm bẩm gì đó, thỉnh thoảng nhìn về phía 6 chị em Đường Nhu Ngữ, bộ dạng tựa hồ rất phiền não. Trương Vân trong tay cầm một cái iPhone 4 chém hoa quả, âm thanh hoa quả bị dao sắc cắt vang lên vô cùng quỷ dị. Điêu Dao thì cầm cái gương dùng một cái đèn pin nhỏ chiếu vào chụp khuôn mặt trét phấn dày đặc, tự cười một mình.

Nói đến không khí hòa hợp thì không ai vượt qua được 6 chị em Đường Nhu Ngữ, cười cười nói nói, thỉnh thoảng cười hi hi, đùa giỡn nhau, không biết là thần kinh thô hay là tố chất tâm lý tốt, hoặc là do có một người giỏi khống chế bầu không khí như Đường Nhu Ngữ.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đồng hồ báo thức vang lên lúc 6h sáng giờ New York.

Ánh sáng hiện ra từ phương đông, mặt trời màu cam dần nhuộm đỏ những đám mây nơi chân trời, bò lên lưng chừng tòa nhà cao tầng xa xa, đem ánh sáng ấm áp phủ lên cả thành phố làm cho mọi thứ như được bao phủ trong vàng sáng màu vàng nhạt.

Theo dần gian dân trời, quảng trường Lincoln vốn trống trải an tĩnh cũng ngày càng náo nhiệt, càng ngày càng nhiều người hội tụ trên quảng trường.

Xoẹt!

Cột nước bắn lên cao, theo cơn gió trên bầu trời tán ra xung quanh, dưới ánh mặt trời mờ hồ tạo ra một chiếc cầu vồng xinh đẹp.

Xoạt xoạt xoạt...

Một đám bò câu từ từ đáp xuống trên quảng trường, tận hưởng đồ ăn từ những bà lão của nước Mỹ. Thỉnh thoảng sẽ có một con ngỗng đầu, hai con mất lời nhìn đông nhìn tây, rồi lại cúi đầu mổ ngũ cốc trên mặt đất.

Bọn bò câu này đúng là nhàn nhả, tuy nhiên lại làm đám sinh viên lớp 1204 cảm thấy sợ hãi, đều tránh né như ôn thần. Người đã từng xem Final Destination đều biết, những con bò câu này cũng là một trong các cộng cụ giết người của Tử Thần. Tiểu Chương còn rủa: "Mấy bà già này ăn rồi không có gì làm sao không ở trong nhà chờ chết đi, rảnh rồi chạy tới đây nuôi chim, không không chừng có ngày bị chúng nó hại chết".

Tiểu Chương vừa quay đầu mắng chửi không để ý dưới chân, dẫm xuống một vũng nước đọng, thân thể nghiêng một cái, liền ngã xuống đất.

"Má ơi!". Tiểu Chương sợ tới mức giật bắn lên, run rẩy toàn thân.

Hắn nghĩ là Tử Thần tới tìm hắn.

Bạch Lạc tức giận đạp hắn một cước, cười mắng: "Ai bảo ngươi không tôn trọng người già, bị Tử Thần tìm tới là đáng đời. Kính già yêu trẻ cũng không biết sao? Ta nói ngươi nên tích nhiều công đức một chút, nói không chừng Tử Thần cũng không có biện pháp bắt ngươi đâu".

Hàng loạt sự trùng hợp liên hoàn dẫn tới tử vong cũng không xuất hiện như trong dự tính, Tiểu Chương nặng nề thở phào một cái, nói: "Ài, hù chết ông mày rồi. Cứ như vậy, chúng ta không bị Tử Thần giết chết thì sớm muộn gì cũng tự hù chết chính mình a. Thật không sống nổi. Bằng không tự cắt cổ chết trở về cho thống khoái!". Ai cũng nghe ra là hắn chỉ phàn nàn mà thôi.

"Yên tâm đi". Doãn Khoáng vốc lên chút nước rửa mặt, đem đôi má chà cho đỏ bừng, nói: "Trước khi tang lễ xảy ra (ND: sự kiện trong phim), Tử Thần sẽ không tìm các ngươi. Hắn chỉ tìm ta. Người đầu tiên bị Tử Thần thiết kế chắc là ta rồi. Nhưng mà hình như tang lễ là ngày ngày hôm nay thì phải. Cho nên các ngươi vẫn còn một thời gian an toàn".

"Thật sao?". Tiểu Chương liền hỏi.

"Đoán".

"Ặc". Về mặt Tiểu Chương cứng đờ.

"Hay là ăn cơm trước đi. Ăn xong liền đi nghĩa trang". Lê Sương Mộc ném tàn thuốc trong tay ném xuống đất dẫm tắt: "Sau đó thì đi theo mấy nhân vật phải chết kia cứu bọn họ. Sao hả? Đúng rồi, đám người Đường Triệu Thiên đâu?".

Vương Ninh nói: "Hôm qua sau khi lấy lời khai ở cục cảnh sát, chúng ta đi tìm Doãn Khoáng bọn họ không đi theo. Có phải cậu... lo lắng điều gì không?".

Lê Sương Mộc lắc đầu nói: "Không, tôi chỉ hơi thể thôi".

Sau đó nhóm 15 người tìm một nhà hàng Trung Quốc ăn no bụng rồi thuê xe đi tới nghĩa trang.

Sau khi nhóm người đến nghĩa trang, nhìn thấy các tình tiết y như trong phim, thủ trưởng hỏi đầu của công ty đứng trên đài nói nói, nhớ nhưng nụ cười của người nào, ai có cống hiến cho công ty, cuối cùng còn nói đến thanh niên Issac chết lúc châm cứu, làm cho "những người may mắn" (ND: những nhân vật chưa chết) phía dưới phát ra vài tiếng cười không đúng lúc... Có lẽ, không tôn trọng người chết, lại trở thành lý do mà Tử Thần nhất định phải giết bọn họ cũng không chừng.

Mặt khác, đám người Doãn Khoáng còn nhìn thấy bọn Đường Triệu Thiên, có vẻ nhàn nhả đối mặt chỉ chỉ chỗ chỗ sang bên này, còn bắt chọt lộ ra mấy khuôn mặt cười cười khi nhìn đám Doãn Khoáng, cái này coi như là chào hỏi sao?

"Các cậu nhìn xem, cái bọn kia vẫn cười cười nói nói". Ngụy Minh về mặt nghi hoặc nói: "Chẳng lẽ bọn họ đã nghĩ ra phương pháp đối phó với Tử Thần? Họ Đường kia lẽ nào thông minh lên rồi?".

Trương Vân ngẩng đầu, cắt cái iPhone 4 vào túi quần, "Thật sao?".

"Không sao", Ngụy Minh nhún vai: "Cậu thử qua hỏi xem?".

Trương Vân chần chờ một chút, nhìn về phía mấy người Doãn Khoáng, bầu không khí bên này rõ ràng vô cùng trầm lắng, lại nhìn bên Đường Triệu Thiên, cả đám đều có vẻ thư giãn thích thú lắm, giống như đi du lịch, hai bên thật trái ngược nhau. Trương Vân cắn răng ra quyết định: "Vậy tôi thử đi hỏi một chút". Nói xong liền chạy sang bên kia.

"Không thể nào? Ta nói thể mà hắn đi qua thật?". Ngụy Minh chỉ vào bóng lưng Trương Vân, về mặt ngạc nhiên nói.

Bạch Lạc bĩu môi, nói: "Người này vừa nhìn đã biết là loại cỏ đầu tường. Qua thì qua chứ sao. Tốt nhất là đừng về nữa, làm ta mất công để ý tới. Cả ngày không có gì làm liền chơi chém hoa quả, nói không chừng chút nữa bị Tử Thần chém luôn".

Không cần nói, Trương Vân sau khi đi qua thì ở luôn bên kia.

"Tên này...". Ngụy Minh oán hận cắn răng: "Đồ vong ân phụ nghĩa, thật muốn đánh hắn một trận. Doãn Khoáng, cậu phải đòi hắn 3 lần học điểm đó!".

"Được rồi... Ờ, nhìn xem, tang lễ xong rồi". Bạch Lạc nhỏ một cục đờm nói.

Doãn Khoáng sững sờ, vội vàng nhìn bốn phía, không biết đang tìm cái gì.

"Cậu tìm ông bác da đen sao?". Tăng Phi thấy Doãn Khoáng nhìn đồng nhìn tây liền hỏi.

"Ừm".

Không chỉ Doãn Khoáng, đám người Lê Sương Mộc cũng đang tìm ông bác da đen kia.

Đúng lúc này, một giọng nói thô thiển mang theo chút hài hước vang lên bên tai mọi người: "Các người đang tìm ta sao".

Mọi người sợ hãi cả kinh, quay đầu nhìn lại, liền thấy có một người da đen mặc đồ tây màu đen thình lình đứng đó, đầu trọc, hai tay bỏ vào túi, hai vai nhún nhún, trên mặt mang nụ cười hài hước. Cặp mắt sâu xa đầy ẩn ý kia đang nhìn về phía đám Doãn Khoáng.

Ông bác da đen toàn thân đều là đồ đen, giống như bị bao phủ trong đám sương mù màu đen.

Ai cũng không phát hiện ra, người da đen này xuất hiện sau lưng từ khi nào... Mà trên thực tế, lúc này bọn hắn cũng có nhìn về phía sau rồi, nhưng không thấy ai cả. Vừa quay đầu một cái, ông ta liền ở sau lưng rồi.

Bầu không khí trong nháy mắt liền ngưng đọng lại.

Chỉ có ông bác da đen vẫn tươi cười như trước.

"Một đám du học sinh tới từ Trung Quốc". Ánh mắt ông ta đảo qua tất cả mọi người, người bị ông ta nhìn trong lòng liền phát lạnh, ánh mắt ông ta dừng lại trên người Doãn Khoáng thêm một giây, sau đó nói: "Các người không nên tới đây, nhưng các người vẫn xuất hiện ở đây, Các người đã làm trái với quy tắc của Tử Thần, còn có...". Nói được một nửa, ông ta nhếch miệng cười sau đó lắc đầu, nói: "Các người đã lừa gạt, không chỉ là Tử Thần...".

Nguy Minh vội vàng thẳng thắn nói: "Ông bác da đen, chúng tôi cần sự trợ giúp của ông". Hắn thậm chí trực tiếp gọi ông ta là "người da đen", phải biết rằng, cách gọi như vậy ở nước Mỹ một loại sỉ nhục, không chừng sẽ bị xem là kì thị chủng tộc nữa.

"Tất cả, phải xem lựa chọn của các người...". Ông ta liếc Nguy Minh, không có chút không vui nào, vẫn là một bộ dạng nhàn nhã, nói: "Chúc các người may mắn, các cô bé cậu bé đến từ phương đông thần bí. Hy vọng, chúng ta không cần phải gặp nhau lần nữa...". Nói xong, ông ta liền huýt sáo, bước xuyên qua mọi người, đi về phía đám nhân vật chính cách đó không xa.

Y như trong phim, một màn xuất hiện của ông bác da đen lại diễn ra, để lại một câu: "Tử Thần, không thích bị lừa gạt" liền rời đi, khiến mấy nhân vật kia đầu đầy sương mù.

"Cuối cùng thì ông ta có ý gì?". Nguy Minh nhìn Doãn Khoáng hỏi.

Doãn Khoáng thờ dài, trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ: "Tôi cũng không biết. Nhưng có thể xác định, người da đen này, nhất định là vô cùng cường đại!".

"Ông ta? Giả bộ thần thần bí bí. Ta không thấy như vậy". Tiểu Chương chỉ vào người da đen nói.

"Từ khi ông ta là Tử Thần, bằng không chỉ là giả bộ mà thôi".

"Cường đại ở đây không phải là mạnh, còn có thứ gì đó... ví dụ như trí tuệ... Ta không thể nói rõ được". Doãn Khoáng lắc đầu: "Chỉ là một loại cảm giác. Được rồi, không quan trọng. Đám nhân vật chính đã rời đi, chúng ta nhanh theo sau nào. Nguy hiểm thật sự bây giờ mới bắt đầu".

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Tử vong hàng lâm!

Dịch giả: Accel

*Thời gian này đang mắc thi nên mình sẽ ra chương chậm ^^

Vì vậy, đám người Doãn Khoáng liền bỏ tất cả qua một bên, theo sát sau lưng nhân vật trong phim, nhất là cô gái Candice sắp chết kia. Bởi vì mọi người đều biết mọi người đều biết cô ta chết như thế nào, cho nên cứu cô ta lần thứ nhất có lẽ vô cùng dễ dàng. Cái này hoàn toàn chính là phần thưởng tặng không nhà.

Đương nhiên, mọi người đều hiểu bọn họ biết rõ diễn biến của phim, nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó. Lần thứ nhất cứu người không hề khó, nhưng còn lần thứ hai lần thứ ba thì sao, đừng nói cứu nhân vật trong phim, ngay cả mạng mình cũng có khả năng đi theo luôn.

Cảm giác nguy cơ tràn ngập trong lòng mỗi người ngày càng mạnh.

Ở một nơi không xa, trong nhóm người Đường Triệu Thiên, Trương Văn vừa mới gia nhập gấp gáp nói: "Thiên ca, chúng ta vẫn nên theo sát những nhân vật kia thì hơn a. Bằng không thì phần thưởng cứu người lần thứ nhất này sẽ bị nhóm bên kia cướp mất".

Đường Triệu Thiên vỗ vỗ bả vai Trương Văn, nói: "Không tệ, không tệ Không tệ, không tệ. Bất quá, bọn hán quen thuộc chi tiết phim, chúng ta cũng thế. Cho nên chỉ cần chạng vạng tối tới địa điểm xảy ra sự cố là được rồi. Nhưng trước hết, ngươi còn có một chuyện khác cần làm".

"Hả?".

Chỉ nghe một nam sinh bên cạnh Đường Triệu Thiên vừa cười vừa nói: "Ngươi còn chưa có trả khoản nợ của Từ Thần. Từ Thần lúc nào cũng có thể tìm tới ngươi. Cho nên trước tiên ngươi phải trả nợ cho Từ Thần đã, không được liên lụy tới chúng ta. Nếu không chúng ta có thể sẽ không cho ngươi đi cùng đâu".

Trương Văn thấy nam sinh này nói có vẻ nhân nhả thoải mái, không hề giống bộ dạng lo sợ Từ Thần, không khỏi cảm thấy hiếu kỳ. Bất quá, trước hết chủ yếu là vẫn phải ôm chặt cây đại thụ này đã. Không có cách nào nữa, so với không khí trầm lắng bên nhóm Doãn Khoáng, bên này sinh cơ bừng bừng, Trương Văn muốn sống tiếp chọn bên này cũng không lạ.

"Đừng, đừng mà". Trương Văn liền gấp gáp hỏi: "Thiên ca, vậy... phải làm như thế nào, mới có thể trả nợ Từ Thần a?". Miệng thì hỏi, trong lòng vẫn đang suy nghĩ chẳng lẽ là giết người, nhưng không phải Doãn Khoáng nói chỉ có giết người tuổi thọ giống như mình mới có thể trả nợ sao.

Quả nhiên, Đường Triệu Thiên nói: "Đợi lát nữa tìm người cho ngươi giết, cái chết của hán sẽ thay thế cho vị trí của ngươi, Từ Thần sẽ không tìm ngươi nữa".

"Hả". Trương Văn ngạc nhiên.

"Sao, ngươi không dám?". Vẫn là nam sinh bên cạnh Đường Triệu Thiên, chỉ thấy hán trợn mắt nhìn Trương Văn, miệng nhọn cằm nhọn, trên mặt còn lưu lại một tia sát khí, trong mắt nồng nặc huyết quang.

Trương Văn lắp bắp: "Cố thật... có thật là làm như thế sẽ có tác dụng không? Doãn Khoáng nói... nói chỉ khi giết người cùng tuổi thọ với chúng ta mới có thể trả nợ Từ Thần. Bằng không thì Từ Thần sẽ không chấp nhận".

"Ngươi nói gì?". Sắc mặt Đường Triệu Thiên khê đỏ, cau mày: "Ngươi lặp lại lần nữa?".

Trương Văn khê run rẩy: "Em... em...".

"Bạch!".

Âm thanh çat chúa của cái tát vang lên, mặt Trương Văn đỏ bừng. Đúng là do nam sinh mở nhọn kia đánh, đánh xong hán còn đập thêm một cước.

"Ngươi nói vớ vẩn gì thế! Tên đó mà cũng tin? Hơn nữa, bây giờ ngươi theo Thiên ca, ngươi tin Thiên ca hay tin tên chết tiệt kia hả?".

Không ai biết, lúc đánh người trong lòng nam sinh này vẫn đang nghĩ: "Mẹ nó! Trên tay ông mày đã dính máu, toàn bộ người ở đây cũng thế, con mẹ nó ngươi cũng phải giống như chúng ta!".

Quả nhiên, Đường Triệu Thiên nghe xong, cũng sinh ra bất mãn với Trương Văn, nói: "Hong Tinh nói cũng đúng, nếu như ngươi đã theo ta, hoặc là ngoan ngoãn nghe lời, ta bảo vệ ngươi không có việc gì, hoặc là ngươi cút ngay bây giờ cho ta, đừng ở đây nói linh tinh nữa. Dù sao chúng ta thêm ngươi cũng không nhiều, bớt ngươi cũng không ít".

Trương Văn khuôn mặt đỏ bừng lên rất tui thân, trong lòng tràn đầy khuất nhục, đột nhiên hán cảm thấy, bên Doãn Khoáng có lẽ tốt hơn bên này một chút, vô luận như thế nào, bên kia cho tới bây giờ không có ai làm nhục hán như vậy. Thế nhưng, vì mạng sống, còn có thể làm thế nào nữa, Trương Văn chỉ có thể gập lưng xuống, cúi đầu xuống: "Đứng đúng, em tất cả đều nghe Thiên ca".

"Hừ!".

Đường Triệu Thiên hừ lạnh một tiếng, dẫn đầu mọi người đi.

Trương Văn đột nhiên không tự chủ nhìn lại, liếc nhìn bãi tha ma đã không còn một ai, bỗng thấy đôi má phát lạnh, vội vàng quay đầu đuổi theo: "Ta không muốn chết... Ta không muốn chết...".

...

Gần chạng vạng tối.

Tại một nơi hẻo lánh ẩm thấp và lạnh lẽo, đám người Đường Triệu Thiên vây quanh một vòng. Còn có mấy người đứng không xa nhìn đông nhìn tây như đang ngắm không khí.

Ở trong vòng vây, Trương Văn nhìn kẻ lang thang nước Mĩ bị trời thành cái bánh chưng trước mắt, toàn thân không tự chủ run lên, mồ hôi lạnh đã thấm đầy gương mặt của hán.

Kẻ lang thang toàn thân lồi thối lếch thếch kia như cảm giác được sinh mệnh của mình đã đến hồi kết, thậm chí không muốn phản kháng nữa, trên khuôn mặt đen kịt như than đá, hai con mắt cứ trừng trừng nhìn Trương Vân. Trên tay ông ta vẫn đang cầm một cái cặp lồng bằng nhôm, bên trong cặp lồng là tất cả tiền xin được của buổi chiều hôm nay, một tờ tiền giấy, còn lại đều là tiền xu.

Trong tay Trương Vân là một cây súng màu đen, có cả ống giảm thanh.

"Này! Ngươi không thể nhanh chút sao. Ngươi không thấy Thiên ca và tất cả mọi người đang chờ sao? Mặt trời cũng muốn xuống núi rồi. Cô gái thể dục dụng cụ xui xẻo kia không chừng đã tới nhà thể dục rồi. Ngươi muốn hại mọi người không thể chiếm được phần thưởng à?". Tên Hồng Tinh mở miệng lại nói.

"Được rồi, được rồi! Giết người mà thôi, một viên đạn là xong?".

"Dù sao cũng chỉ là một kẻ lang thang, mấy người chúng ta giết cũng chỉ là mấy tên ăn mày thối thôi".

"Mẹ nó! Tên chết nhất này. Thiên ca, hay chúng ta đi thôi, để hắn tự sinh tự diệt đi".

Một nhóm người, bất luận nam nữ, đều oán khí ngút trời. Không biết bọn họ xuất phát từ tâm lý gì, giống như không bức Trương Vân giết chết kẻ lang thang trước mắt thì không được.

Trương Vân quay đầu, nhìn những người xung quanh, vẻ hoảng sợ đầy trên đôi má. Hắn đột nhiên cảm thấy, những người này, miệng của bọn hắn thật ghê tởm.

"Vi sao bọn họ đều hi vọng ta giết người? Chẳng lẽ, bọn họ cũng đã giết người, trên tay bọn họ cũng đã dính máu, cho nên họ cũng muốn mình như thế? Không sai, nhất định là như vậy, nhất định là như vậy... Thế nhưng, phải làm sao đây? Giết, hay là không giết? Giết hắn, ta có thật sự thoát khỏi bàn tay của Tử Thần không?".

Chung quanh âm ỉ, ngược lại tôn lên góc tối lạnh lẽo tĩnh mịch.

Meow~

Một tiếng mèo kêu đột nhiên truyền vào lỗ tai mọi người, trong nháy mắt tất cả đều nín thở.

Chỉ thấy một con mèo đen gầy đét không biết nhảy ra từ chỗ nào, rơi xuống một cái thùng rác, cặp mắt phát ra ánh sáng xanh biếc, lang trong lòng mọi người run lên.

Con mèo cũng không để ý đến đám người đang đứng cách mình không xa mà chỉ chui vào trong thùng rác, tìm kiếm cái gì đó, cào vào kim loại tạo ra tiếng động kỳ lạ.

Loảng xoảng một tiếng, thùng rác đổ xuống đất, một chiếc xe đồ chơi cũ nát lăn ra khỏi thùng rác, sau đó chỉ thấy con mèo đen ngậm một con cá không đầu đi ra theo, liếc đám người Đường Triệu Thiên một cái liền lắc mông chạy đi.

"Vãi nôi. Làm ta sợ muốn chết". Hồng Tinh vỗ vỗ ngực, sau đó hung ác đập Trương Vân một cước: "Con mẹ nó rốt cuộc ngươi có phải đàn ông không? Giết hay không, ngươi không giết ta giết. Ta khuyến mãi cho Tử Thần một mạng". Nói xong, thò tay muốn đoạt súng từ Trương Vân.

"Ta giết!".

Trương Vân hét lớn một tiếng, dùng sức đẩy Hồng Tinh ra, cầm súng chỉ vào ót kẻ lang thang, gương mặt đó biến đổi không theo quy tắc nào, giống như khóc giống như cười: "Thực xin lỗi...".

Đoàng!

Đầu kẻ lang thang ngửa lên, liếc nhìn chân trời mờ tối vào thời khắc cuối cùng, sau đó ngã trên mặt đất.

Tiền trong cặp trong vung đầy đất.

"Đã xong". Đường Triệu Thiên vỗ vỗ tay, nói: "Đi thôi, đi nhà thể dục ngay. Bằng không 500 điểm thưởng kia bị cướp mất". Nói xong tiên phong đi trước.

Toàn bộ nam sinh và nữ sinh đều nở nụ cười thả lỏng, ánh mắt nhìn Trương Vân cũng không còn lạnh như băng nữa. Bởi vì bây giờ Trương Vân và bọn họ giống nhau, đều là tội phạm giết người, là người một nhà rồi!

Từng người từng người đi qua bên cạnh Trương Vân, vỗ vỗ bả vai hắn.

Trương Vân chặt vật nuốt nước miếng một cái, cuối cùng lại nhìn kẻ lang thang trên mặt đất, đột nhiên phát hiện mắt của hắn trừng thật to, giống như đang nhìn mình chăm chăm, Trương Vân sợ tới mức quất to một tiếng, bỏ chạy.

Cuối cùng còn Hồng Tinh đứng cười ha ha, lục lọi dưới mặt đất, đem tất cả tiền rơi là tả trên đất vốn thuộc về kẻ lang thang kia nhặt lên.

"Dù sao người chết cũng không dùng được, chẳng bằng để huynh đệ ta mua mấy bao thuốc hút chơi. Hừm, 18 đô, đổi thành nhân dân tệ, cũng được hơn 100 đồng. Haiz, bây giờ lạm phát cao, 100 đồng cũng không nên lãng phí". Hồng Tinh đem tiền cất vào túi quần, cũng không quan tâm đến cây súng trên đất, hô lên: "Này, chờ ta chút".

Con hẻm nhỏ lạnh lẽo, đã có thêm một thi thể lạnh như băng của kẻ lang thang.

Phù...

Một cơn gió lạnh thổi qua, món đồ chơi trên mặt đất lăn lăn, lăn đến bên người kẻ lang thang, đụng vào thân thể của hắn.

Thật quý giá, đôi mắt giận dữ của kẻ lang thang chợt đóng lại...

Bíp bíp...

Tan tằm là giờ cao điểm, xe cộ trên đường cũng theo thời gian tăng lên nhiều, bởi vì các thành thị của nước Mỹ đều có hệ thống chỉ huy giao thông rất hoàn thiện, nên tuy nhiều người nhiều xe nhưng vẫn ngay ngắn trật tự. Đương nhiên, vô luận là ở nước nào, chỉ cần có đường, chỉ cần có xe bốn bánh, thì sẽ có đáng đưa xe. Đặc biệt là lúc màn đêm buông xuống như lúc này đây là lúc đáng đưa xe hoạt động rất mạnh.

Đúng lúc này, vì đèn đỏ đối diện đột nhiên sáng lên, hai chiếc xe thể thao ngẫu nhiên đến lóa mắt tại ngã tư, rú lên như dã thú. Không cần nghĩ cũng biết, chỉ cần đèn đỏ biến mất, chúng sẽ lập tức phi nhanh như những con thú đói đang săn mồi.

"Haha! Đồng chí, có hứng thú không?". Cửa sổ xe của chiếc màu đỏ bên trái hạ xuống, một thiếu niên đeo khuyên sắt đủ các loại lớn nhỏ đầy đầu kêu gào khiêu khích chiếc màu lam.

Cửa sổ chiếc màu lam cũng hạ xuống, chỉ thấy một tên lưu manh mặc đồ Punk đang thoải mái ngênh đầu, rên rỉ sảng khoái, một cô gái tóc vàng đang nằm trên đùi hắn, cái đầu lên lên xuống xuống. Không khó để tưởng tượng bọn họ đang làm gì.

Tên côn đồ liếc qua mặt xe màu đỏ, cười ha ha nói: "Ngươi... không đủ tuổi. Ngươi không phải đối thủ của ta... A, nhanh lên, bảo bối!".

Tựa hồ đã lên đỉnh, tên côn đồ hưng hăng vỗ cô gái tóc vàng một cái.

"Haha!! Cái thằng này, ta sẽ cho ngươi biết, xem thường Ghost Rider ta thì phải trả giá lớn". Tên xô khuyên kêu lên.

"Ahihi, Ghost Rider. Được rồi, ok. Dù sao trận đấu vẫn còn một đoạn thời gian nữa, để ngươi xem thử, thế nào mới là Ghost Rider thật sự. Ta... làm nóng người trước... A a...". Nói xong, tiếng kêu của tên côn đồ càng cao vút lên, đạt đến giọng nam cao tiêu chuẩn.

"Hà? Đèn xanh rồi?". Sau khi thỏa mãn, tên côn đồ hai mắt mê ly, thoáng nhìn con số đang nhảy trên đèn đỏ đối diện: "Ha ha! Bảo bối, lên đường thôi...".

Hắn giẫm mạnh chân ga, chiếc xe thể thao màu lam lao mạnh!

Tại một công trường xây dựng không xa, trên không trung, một góc nghiêng hướng ra ngoài, đang hoàn thành công việc cuối cùng của ngày hôm nay, lắp đặt cố định một miếng kính cuối cùng.

"Henri, cậu không sao chứ? Nhìn cậu có vẻ không ổn? Bằng không sao lại về sớm như thế. Dù sao đây là miếng kính cuối cùng rồi". Một công nhân nói.

Người tên là Henri nói: "Yên tâm, công việc này ta cũng đã làm 30 năm rồi".

Nói xong, một lần nữa đánh lên chất dính trên tấm kính: "Cậu xem, không phải xong rồi sao?".

"Kiểm tra chưa?".

"Lại không tin nhau rồi?". Henri mất hứng.

"Không không, an toàn là trên hết".

"Sau đó người công nhân kia lại kiểm tra sơ lược lại một lần, nói: "Ok rồi, đi thôi".

Nói xong, một đám công nhân cười cười nói nói rồi đi.

Nhưng không hiểu vì sao, một góc tấm kính vừa được gắn lên lại vênh lên...

Đồng thời, lưới phòng hộ bên ngoài không biết từ khi nào đã có một cái lỗ lớn.

Một trận gió thổi qua, miếng kính kia lắc lư một cái.

...

Đám người Đường Triệu Thiên ra khỏi hẻm nhỏ, tiến về phía nhà thể dục.

Trên đường, Hồng Tinh đột nhiên vỗ Trương Văn một cái, nói: "Này, ngươi không muốn sống nữa sao. Đi đường mà cứ chơi chém hoa quả, coi chừng lát nữa bị người ta biến thành hoa quả cắt!". Hình như Hồng Tinh cảm thấy Trương Văn rất dễ bắt nạt, trên đường đi cứ hò hét không ngừng. Mà Trương Văn thì vui đùa chơi, không để ý tới hắn.

Cho đến lúc này, hắn mới bạo phát: "Ngươi nói gì, Mẹ nó! Ngươi đúng là cho rằng ta dễ bắt nạt lắm đúng không? Có tin bây giờ ta chém ngươi một đao luôn không?!" Nói xong, đến iPhone 4 hắn cũng quăng đi, đẩy Hồng Tinh vào bờ tường ven đường.

"Làm gì? Làm gì? Ngươi muốn tạo phản à?". Hồng Tinh lớn tiếng quát: "Thiên ca, cứu em, tiểu tử này muốn giết em!".

Trương Văn hét một tiếng: "Mẹ nó".

"Ông mày chịu đủ rồi! Giết ngươi đúng không? Bây giờ ta sẽ làm thịt ngươi!".

Không có ai là không biết tức giận, bất cứ chuyện gì cũng có giới hạn, trên đường đi Trương Văn tâm tình bức bối, trong đầu toàn là cảnh kẻ lang thang kia khi chết vẫn mở trừng con mắt, căn bản không để ý tới con chó điên Hồng Tinh này.

Thế nhưng lúc này, hắn thật sự tức giận, thật sự muốn giết người, mà người đó chính là Hồng Tinh.

Nhưng hắn rút đao ra còn chưa kịp đâm, đã bị một bàn tay mạnh mẽ bắt được: "Tiểu tử, ngươi không nhìn thử ở đây là ai làm chủ sao?".

"Là nó chọc em trước!". Trương Văn nhìn chằm chằm Đường Triệu Thiên, cắn răng nói.

"Mặc kệ là đứa nào gây đứa nào, trong đội ngũ của ta, tuyệt đối không cho phép nội chiến". Đường Triệu Thiên nói: "Phá hư quỷ cù, ngươi liền cắt cho ta!". Nói thế nào Hồng Tinh cũng là người đầu tiên theo mình, Đường Triệu Thiên tất nhiên là phải che chở rồi.

Trong lòng Trương Văn run lên, theo bản năng liền cúi đầu xuống, thế nhưng đao trong tay lại nắm càng chặt.

"Còn gây sự nữa thì cắt ngay cho ta. Chúng ta đi". Đường Triệu Thiên hừ lạnh một tiếng nói, liền không để ý tới hắn, ngược lại nhìn về phía hai chiếc xe thể thao xanh đỏ cool ngầu ở giữa đường, trong lòng thầm nghĩ: "Đội ta đủ thực lực, cũng đối một chiếc như vậy...". Sau đó giẫm lên lối đi bộ băng qua đường.

Nhưng, ngay tại thời điểm đám người bước qua đường, chiếc xe màu lam bỗng không có dấu hiệu nào lao ra, thẳng hướng đám sinh viên lớp 1204 vọt tới.

Bịch bịch!

Liền có mấy người bị đụng nằm lăn trên mặt đất. Mấy người xui hơn còn bị đè lên chân. Cũng may là xe vừa khởi động, tốc độ chưa được bao nhiêu, bằng không thì va chạm như vậy có thể đem cả đám đụng chết.

"Mẹ nó! Có biết lái xe không hả!? Đau chết ta rồi. Ngươi muốn mưu sát sao?". Hồng Tinh bị đâm nằm trên đất quát to.

Một chiếc xe tải đi sau chiếc xe thể thao màu lam cho rằng đã đèn xanh rồi, cũng chạy lên trước...

Tài xế khuôn mặt đỏ bừng, một tay còn đang cầm chai rượu, hiển nhiên là lái xe lúc đang say.

Trùng hợp, đúng lúc chiếc xe kia khởi động, điện thoại của tài xế vang lên, hắn cúi đầu cầm điện thoại cho nên không nhìn thấy một người đang nằm ngay dưới đầu xe... Mà bởi vì tiếng động cơ của chiếc xe thể thao màu đỏ nên hắn cũng không nghe thấy vụ ầm ào trước mặt.

"Hồng Tinh!!".

Mọi người hoảng hốt.

BỊCH!

Sức nặng của chiếc xe tải to lớn đè nát vụn toang bộ thân thể Hồng Tinh, nội tạng chảy đầy đất, dịch thể đỏ trắng tung tóe bên cạnh đám Trương Văn.

"A~...". Một nữ sinh hét lên âm thanh sắc nhọn.

Âm thanh xé rách không khí truyền vào tai mọi người.

Ngẩng đầu nhìn lên...

Chỉ thấy một miếng kính xoay tròn bay xuống từ không trung như một chiếc phi tiêu nghiêng nghiêng cắt năm người đứng cùng một chỗ thành hai đoạn.

Nửa người trên bay ra thật xa theo miếng kính, mà nửa người dưới vẫn còn đứng đó, máu tươi phun ra, nội tạng vung vãi trên mặt đất, sau vài giây mới ngã xuống.

Trương Văn mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, bả vai cùng với nửa cánh tay và nửa thân trên kéo thành một đường vòng cung bằng máu trong không khí, cuối cùng rơi xuống lăn trên mặt đất, bị một chiếc lớp xe đè lên...

Rắc rắc!

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Máu nhuộm nhà thể dục

Dịch giả: Accel

Cùng lúc đó, nhóm Doãn Khoáng cũng đang dựa theo trí nhớ (do hiệu trưởng ban cho) đi tới trường đại học của cô gái thể dục dụng cụ kia.

Trên đường đi bọn hắn đã nghe được tin tức về tai nạn của Đường Thiên từ TV ven đường, chỉ thờ dài. Tất nhiên, bọn hắn đều cẩn thận hơn nhiều. Giống như có địa lôi đầy đất, mỗi bước đi đều phải cẩn thận.

Có lẽ là bọn hắn quá cẩn thận nên Từ Thần không có cơ hội hạ thủ, hoặc là thiết kế tử vong của Từ Thần vẫn còn đang trong giai đoạn chuẩn bị, một đoàn người hữu kinh vô hiểm đi tới nhà thể dục.

Mọi người đến cũng vừa đúng lúc, vừa tiến vào liền trông thấy Peter và Candice đang hôn nhau lần cuối.

Chỉ nghe Peter nói: "Em sẽ không sao đâu. Cố lên".

Vì được bạn trai cổ vũ, tuy tinh thần vẫn không được tập trung nhưng dù sao cũng khá hơn một chút.

"Được rồi". Nói xong, nhìn Peter một cái rồi đeo túi xách, lấy lại tinh thần đi vào sân tập.

"Em làm được mà!". Peter hô lên.

Hiển nhiên, anh chàng này không biết, bạn gái của hắn đã trở thành con mồi của Từ Thần.

"Hé, là các người sao?". Peter quay đầu lại, liền thấy nhóm Lê Sương Mộc, cười chào hỏi, nói: "Các người tại sao lại ở đây? Đúng rồi, chuyện lần trước, chúng ta thật may mắn, thật sự quá kinh hiểm. Cảm tạ Thượng Đế, chúng ta thật sự quá may mắn. Cảm giác còn sống và hít thở không khí mới mẻ này thật tốt, không phải sao?".

"Nói rất đúng". Lê Sương Mộc đáp: "Thật muốn vĩnh viễn sống sót, chỉ mong tất cả những thứ bất hạnh đều tránh chúng ta ra thật xa".

"Không sai. Đúng rồi, các người tới đây làm gì?".

Lê Sương Mộc cười ảm áp, nói: "Sống sót sau tai nạn, nên mỗi một khắc thời gian. Cho nên ta cùng các bạn học của ta tới nơi này dạo chơi. Vừa vặn nghe nói nơi này sắp có một cuộc biểu diễn thể thao đặc sắc, cho nên liền tới xem một chút".

Peter rất là cao hứng, bởi vì cho dù mặc dù không có biểu diễn thể thao đặc sắc, nhưng với hắn mà nói, phần biểu diễn của bạn gái hắn chính là tiết mục đặc sắc nhất, bất luận là ai cũng không thể thay thế, vì vậy nói: "Các người tới thật đúng lúc. Candice, bạn thân của ta, cô gái xinh đẹp lần trước cùng chúng ta trải qua tai nạn kia ấy. Cô ấy đang dùng thời gian mà Thượng Đế ban thêm để sáng tạo ra vinh quang thuộc về mình. Ài, thời gian trôi qua rất nhanh, phải luôn quý trọng mỗi giây mỗi khắc.

Sắc mặt Peter hồng hào tràn đầy hạnh phúc. Hắn lúc này, cùng Peter lời thôi lách thép đầy râu ria nửa điên nửa tỉnh của tương lai không hề giống nhau chút nào. Có lẽ, nếu Candice không chết, hắn cũng không chịu sự đả kích lớn như vậy, nhất định là một quý ông thành đạt ở cả sự nghiệp và tình trường.

"Đúng vậy".

Không thể không nói, bên ngoài tuần lễ đó cùng nụ cười ảm áp của Lê Sương Mộc giúp hắn tăng không ít mị lực, lại càng dễ dàng tiếp xúc với người khác.

"A, bắt đầu rồi". Peter chỉ vào chỗ xa xa nói: "Cùng đi xem đi. Ta đảm bảo, các người đi chuyến này sẽ không uổng công".

"Được. Đây cũng là mục đích chúng ta tới đây". Lê Sương Mộc cười đáp.

Vừa tiến vào sân huấn luyện, mọi người liền cảm thấy hơi nóng ập vào mặt.

"Thật nóng. Nóng thật đó, vậy mà không bật quạt". Peter phàn nàn.

Đám người Lê Sương Mộc giả nờ nụ cười, xem như trả lời. Nhưng trên thực tế, trong lòng bọn hắn lạnh như băng.

Những cái quạt bàn trên mặt đất, dây điện cũ kỹ và hở, chậu phân (ND: loại phân tập để tránh ra mồ hôi tay), thanh xà lệch cong vẹo, cầu thang bằng trên sân tập, còn có quạt điều hòa ngay phía trên cầu thang bằng. Chúng vốn là những đồ vật không có chút liên hệ nào, lại bị Từ Thần làm cho thành có liên hệ một cách xảo diệu, tạo ra những sự trùng hợp liên tiếp, cái chết bất ngờ có một không hai. Nhìn thấy những thứ này, mỗi một sinh viên đều hít thở không thông.

"Chúng ta phải làm thế nào đây?". Bạch Lục len lén kéo góc áo Doãn Khoáng, thấp giọng hỏi.

Doãn Khoáng thấp giọng nói: "Yên lặng theo dõi diễn biến".

"Vậy bây giờ chúng ta không thể phá hư thiết kế của Từ Thần sao?".

Không đợi Doãn Khoáng trả lời, một làn gió thom thoï tới, chỉ nghe Đường Nhu Ngữ nói: "Nếu như phá hủy giữa chừng, thiết kế của Từ Thần không xảy ra, không coi là đã cứu người. Cho nên chỉ có thể ra tay đúng lúc. Hơn nữa...". Đường Nhu Ngữ thở dài, nói: "Các cậu nhìn xem, bên kia là ai?".

Mọi người nhìn lại, liền trông thấy đám người Đường Triệu Thiên từ vọt vào từ một cửa khác, phát hiện chưa bị chặn thì đều thở ra một hơi, sau đó nhìn chăm chăm sang bên này.

Trên mặt bọn hắn vẫn còn vẻ sợ hãi.

"Bọn họ... có ý gì?". Bạch Lục cau mày, nhin không được đứng sát vào Đường Nhu Ngữ, vụng trộm hít một hơi mùi hương, chỉ về bên kia hỏi.

Đường Nhu Ngữ nhẹ nhàng ra sau một ít, nói: "Sợ chúng ta đoạt phần thưởng của họ chứ sao".

"Cái gì?". Mọi người ngạc nhiên.

Chỉ nghe Tiểu Chương kêu lên: "Dựa vào cái gì? Rõ ràng là chúng ta tới trước. Có cướp cũng là bọn hắn cướp".

"Được rồi". Doãn Khoáng khuyên nhủ: "Chỉ cần không giữ điểm tích lũy là được rồi".

Tiểu Chương lắc đầu, nói: "Không được! Ta muốn cả học điểm! Điểm tích lũy gì đó mới không cần đấy".

Doãn Khoáng nhướn mày, thở dài bất đắc dĩ, chán nản nói: "Tùy các cậu. Ở đây có 24 người, lại chỉ có một cô gái cần cứu. Xem ai có thể cướp được nào". Giọng nói của Doãn Khoáng lộ ra sự thất vọng nặng nề.

Lê Sương Mộc cười tao nhã, nói: "Tôi không tham gia".

Vương Ninh nói: "Hay là thôi đi. Như thế nào cũng không tới phiên ta". Nói xong nhìn lướt qua Lê Sương Mộc cùng Doãn Khoáng, thầm nghĩ: "Hai tên này, mượn đao giết người nghe rất thuận tai nha".

Đám Tăng Phi, Ngụy Minh, Bạch Lục suy nghĩ một chút, cũng lần lượt nói: "Không tham gia".

"Chỉ, chúng ta thì sao?". Âu Dương Mộ thấp giọng hỏi Đường Nhu Ngữ, xem ra rất động tâm.

Đường Nhu Ngữ nói: "Ài, nếu như các người tin tưởng đại tỷ ta đây thì đừng tham gia".

Năm cô gái nhìn nhau vài lần, sau khi do do dự dự, đều gật đầu.

Cuối cùng còn lại Diêu Dao nói: "Học điểm tặng không cũng không muốn, ta mới không ngu như thế. Các người không cần quan tâm ta".

Doãn Khoáng thở dài, nói: "Như vậy chúng ta tránh xa ra một chút, đừng cản trở người khác kiếm học điểm". Nói xong, hắn liền đi ra chỗ khác.

Những người không tham gia khác cũng lui ra. Chỉ còn Tiểu Chương cùng Diêu Dao đứng tại chỗ, con mắt không nháy một cái, nhìn cô gái đang biểu diễn trên cầu thang bằng.

"Thiên ca, bọn họ đi ra rồi". Hồng Tinh chết, Lưu Hạ Thiên liền chiếm vị trí của hắn, trở thành tùy tùng của Đường Triệu Thiên: "Anh nói, có thể là bầy hay không?".

Đội ngũ của Đường Triệu Thiên lúc này chỉ có 9 người. Thay vào tâm trạng thoải mái lúc trước, bây giờ cảm giác của bọn hắn còn nặng nề hơn cả bên Doãn Khoáng, mỗi người vẫn đang chìm trong sự sợ hãi từ vong, như chìm sợ cảnh cong.

Đường Triệu Thiên nghe Lưu Hạ Thiên nói, cũng sinh lòng nghi ngờ: "Hiển nhiên bọn hắn không phải là bởi vì sợ chúng ta, hảo tâm nhường lại học điểm".

"Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ phần thưởng cứ như vậy đưa cho bọn họ?". Lưu Hạ Thiên không cam lòng nói: "Em còn thiếu Doãn Khoáng cùng Lê Sương Mộc 30 học điểm đây".

Đường Triệu Thiên khinh bỉ nhìn Lưu Hạ Thiên bằng một mắt, nếu như không phải cần thiết, hắn mới không muốn mang theo loại người vong ơn phụ nghĩa như Lưu Hạ Thiên theo, vì vậy bừa bãi nói: "Đội lần này xong, ta giúp ngươi". Trong lòng Đường Triệu Thiên cười thầm "Kẻ vong ơn phụ nghĩa không ít. Ngoại trừ Trương Văn đã chết, có vẻ ở đây vẫn còn một tên đã nhận ân huệ của hai thằng ngu kia a".

"Thật sao? Cảm ơn Thiên ca, cảm ơn".

"Đừng nói cảm ơn". Đường Triệu Thiên vẫy vẫy tay, nói: "Địch không động, ta không động! Ta muốn xem rốt cuộc trong hồ lô của bọn hắn bán thuốc gì".

"Nhưng mà, nếu bọn hắn đột nhiên ra tay thì sao?".

"Bọn hắn động, chúng ta liền động". Đường Triệu Thiên cười cười nói.

Lưu Hạ Thiên con người xoay chuyển, giờ ngón cái lên nói: "Thiên ca, thật là cao nha".

"Bọn hắn làm sao thế? Chúng ta đã nhường rồi, bọn hắn lại không có ý động thủ cứu người. Làm cái lông gì vậy, không ai cứu, chẳng lẽ nhìn cô gái kia chết, tự nhiên bị trừ 10 điểm tích lũy?". Bạch Lục xiết chặt nắm đấm, hung hăng nói, bộ dáng căm rắng nghiêng lợi nghiêng rắng nghiêng lợi kia giống như hận không thể cắn đấm Đường Triệu Thiên.

Doãn Khoáng cũng thế, cắn môi cắn hận, mắng: "Lũ khốn này!".

Lần thứ nhất trong mắt Doãn Khoáng hiện lên sát tâm: "Không giải quyết xong đám người kia, căn bản không làm được cái gì! Làm sao đây... Chẳng lẽ thật sự phải ra tay với bọn họ? Nhưng, một khi đã động thủ, chính là kết cục không chết không thôi. Đến lúc đó cả lớp sẽ bị loạn lên. Đây tuyệt đối không phải điều mà ta muốn. Ta chỉ muốn trở lại thế giới cũ, trở về bên cạnh người thân! Nhưng vì cái gì, vì cái gì cứ phải khó khăn như vậy? Vì sao các ngươi cứ phải như thế? Chẳng lẽ các ngươi không có người thân, không có cha mẹ, không lưu luyến điều gì ở thế giới thực sao? Các ngươi không muốn trở về với người thân của mình sao? Vì cái gì cứ phải làm những việc hại người mà không lợi mình như thế?!"

Doãn Khoáng không rõ, vô luận như thế nào hắn vẫn nghĩ mãi mà không hiểu.

Thế nhưng, nghĩ mãi mà không rõ thì như thế sao, Doãn Khoáng cái gì cũng không làm được, thứ duy nhất có thể làm, chính là thờ dài, nhưng đồng thời, oán khí trong lòng hắn càng tích tụ càng nhiều: "Xem ra... Sau khi đề thi chung lần này kết thúc, ta nhất định phải đi tìm Hùng Bá một chuyến... Thật không cam lòng, rất không cam lòng a. Nhưng không không cam lòng thì sao? Ta phải trở nên mạnh mẽ, ta phải sống sót, ta phải trở về. Để trở lại sơn thôn xinh đẹp kia, trở lại bên cạnh cha mẹ, ta chỉ có thể lựa chọn khuất nhục... Còn các ngươi... Không nên chọc ta điên lên... Bằng không thì...". Thời gian dần qua, nắm đấm của Doãn Khoáng càng xiết chặt.

"Doãn Khoáng, mau nhìn!". Bạch Lục đứng một bên Doãn Khoáng thấy hắn ngẩn người, vỗ hắn một cái: "Bắt đầu rồi".

Thiết kế từ vong, đã bắt đầu!

Cô gái thể dục dụng cụ lộn mèo một cái nhảy xuống cầu thang bằng, suýt chút nữa thì bị điện giật, sau khi may mắn tránh được, liền bước vào một cái bể khác mà Tử Thần chuẩn bị - xà lệch.

Đồng thời, một cô gái khác cũng nhảy lên cầu thang bằng. Mà cái đỉnh kia, vẫn dựng đứng bên trên cây cầu như cũ.

Tiểu Chương cùng Diêu Dao từ từ tiến lên, còn bắt chọt tròng mắt nhau.

Cùng lúc đó, bên kia Đường Triệu Thiên cũng có mấy người đi tới.

...

Tại một nơi khác, một nhân viên của nhà thể dục lấy tay quạt quạt, nói với bảo vệ đứng bên cạnh: "Paul thân yêu, nóng quá, mở quạt lớn hơn chút đi. Cái thời tiết mắc toi này".

Bảo vệ Paul gạt đầu, đi tới mở cái quạt lên mức lớn nhất.

...

Vù vù!

Hiệu quả lập tức hiện rõ, gió mát thổi qua sân tập, làm cho người ta mát mẻ rên rĩ.

Nhưng không ai để ý, đỉnh quạt và ống thông gió rung càng lúc càng mạnh, cái ốc vít cố định kia cũng càng thêm lỏng lẻo, bắt đầu chuyển động, hầu như tất cả ốc vít đều rung động.

Nhân viên công tác bất mãn lắm bầm một câu, nhặt khăn mặt do cô gái thể dục dụng cụ kia ném xuống đất lên.

Vùng nước trên sàn vốn bị chiếc khăn chặn lại như một con rắn bắt đầu chuyển động, như có một sức mạnh nào đó dẫn dắt.

...

"A!"

Cô gái trên cầu thăng bằng dẫm phải đỉnh, kêu thảm một tiếng liền ngã trên mặt đất, tay chân quơ loạn đập vào chậu phân làm đổ chậu.

Sau đó, quạt điện bên cạnh thổi mạnh, làm phân bay sang chỗ Candice.

Trong nháy mắt, Tiểu Chương và Diêu Dao, còn cả mấy người Đường Triệu Thiên quả quyết ra tay, phóng tới chỗ cô gái rơi xuống.

Bột phân bay vào mắt Candice, cô buông tay, bay lên xoay tròn một góc 720°, sau đó rơi xuống đất.

(ND: Tức là trên cầu thăng bằng có một cây đinh từ cái quạt lỏng lẻo trên trần rơi xuống, Candice đi lên biểu diễn nhưng không dẫm phải, sau đó Candice tiếp tục chuyển sang biểu diễn xà lệch, một cô gái khác bước lên cầu thăng bằng và dẫm phải đỉnh, dẫn tới cái chết của Candice. Trong phim Candice đã chết ngay sau khi tiếp đất. Các bạn có thể xem phim FD5 từ đoạn 35:50 đến 36:05:D)

...

Lập tức, tất cả mọi người trong nhà thể dục trùng to mắt, sau đó thở phào nhẹ nhõm.

Đơn giản là ngay khi cô gái sắp rơi xuống đã được các thiếu niên Trung Quốc đột nhiên xông vào tiếp lấy - khác hoàn toàn với tình huống cả cơ thể gần cốt đứt gãy trong cốt truyện nguyên bản.

Nhưng thể năng do cô gái tạo ra quá lớn, sáu thiếu niên Trung Quốc hợp sức tiếp được cô nhưng bọn họ cũng đứng không vững. Tiểu Chương lui về sau lại đập phải một nam sinh, nam sinh đó lại đập người bên cạnh, sau đó lại đập Diêu Dao một cước, cứ như thế cả bảy người ngã trên mặt đất.

Nhất là cô gái kia, lăn một vòng thật xa, chạm vào vùng nước động hình con rắn kia.

Dòng điện lập tức truyền đi khắp toàn thân. (ND: Vùng nước ở ngay chỗ dây điện trên sàn bị hở)

"A!!!"

"Không được rồi!"

Tiểu Chương kinh hãi, vì phần thưởng, không để ý nhiều, chạy tới đẩy cô gái kia ra. Đương nhiên, hắn cũng bị điện giật toàn thân run lên.

Nhưng hắn lại va phải cô gái khiến cả hai người cùng lăn tới phía dưới cầu thăng bằng. Đầu cô gái đập mạnh vào một góc cầu.

"Phù..."

...

Mọi người chưa kịp buông lỏng thì hai cái lồng bảo vệ của hai cái quạt bên trên rơi xuống, một cái rơi xuống chỗ Tiểu Chương, một cái chỗ cô gái thể dục dụng cụ.

Hai nam sinh phản ứng nhanh chạy lên, nhưng chưa kịp tiến thêm thì đã dẫm phải vùng nước động trượt chân ngã xuống lăn trên đất, dòng điện lập tức lan ra toàn thân. Không được chết từ từ, một tay bị điện giật lăn tới chỗ lồng quạt rơi xuống, tay của Tiểu Chương liền đặt lên một đầu khác của cái lồng.

Dòng điện là hai nam sinh không may ngã xuống, Tiểu Chương và cô gái bị đụng bất tỉnh dính lại một chỗ.

Vẫn chưa xong!

Cái điều hòa cỡ lớn gắn liền với ống thông gió đột nhiên chấn động, sau đó toàn bộ rơi xuống, Tiểu Chương và cô gái bị vùi phía dưới, đồng thời đè cả hai nam sinh, để họ tiếp tục hưởng thụ luồng điện.

Tiếng kêu thảm thiết tràn ngập toàn bộ nhà thể dục.

Cái quạt điện vẫn ở chỗ cũ chuyển động - Đương nhiên, lúc này đã trở thành cối xay thịt, máu tươi, thịt nát, nội tạng bay ra từ ống thông gió.

Hai nam sinh bị đè trên đất đã không còn động đậy.

Máu tươi, nhuộm đỏ cả nhà thể dục...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Lê Sương Mộc thật sự?

Dịch giả: Accel

"Chúng ta nhanh đi thôi. Cảnh sát sắp tới rồi". Doãn Khoáng nhìn thoáng qua sân tập như nhân gian luyện ngục này, lại lướt qua Đường Triệu Thiên, yên lặng rời đi.

Những người còn lại nhanh chóng đuổi kịp.

Bọn hắn ước gì sớm rời khỏi chỗ quỷ quái này. Ai biết Từ Thần đang phát điên kia có thể làm cho cả nhà thể dục này sập xuống hay không. Hơn nữa nếu không lập tức rời đi cảnh sát đến thì phiền, lại bị kéo về cục thẩm vấn.

Bên kia Đường Triệu Thiên thấy đám người Doãn Khoáng rời đi, cũng lén lút nhanh chóng rời khỏi.

May là lúc này đây toàn bộ nhà thể dục đều bị bao trùm bởi không khí bi thương nặng nề, hoặc là yên lặng cầu nguyện hoặc mặc niệm, không ai chú ý tới có người rời khỏi.

Diêu Dao và hai nam sinh khác vẫn bị sợ đến choáng váng, giống như đầu gối, ngay cả "bạn cùng lớp" rời đi cũng không biết.

...

Trên một lối đi nhỏ dùng để rời khỏi sân trường.

Đám người Đường Triệu Thiên đột nhiên vọt ra từ ngã ba. Đường Triệu Thiên giống như đầu tàu gương mẫu, khí thế hùng hăng đi tới trước mặt Doãn Khoáng, không nói hai lời, một quyền nhắm vào mặt Doãn Khoáng.

Doãn Khoáng có 13 điểm cảm giác, lúc Đường Triệu Thiên đột nhiên lao ra đã biết rõ là hắn không có ý tốt, thấy hắn không nói một lời liền đầu vó, tuy kỳ quái và tức giận nhưng cũng không ngu ngốc mà hỏi: "Ngươi nhìn cái gì?". Mà hắn trực tiếp dùng một quyền đáp trả!

Một âm thanh khó chịu vang lên, hai nắm đấm chạm vào nhau trên không trung.

Lực phản chấn đẩy Đường Triệu Thiên lui về phía sau hai bước, mà Doãn Khoáng chỉ lui về sau một bước nhỏ.

"Ngươi muốn đánh nhau? Ta tiếp!". Doãn Khoáng lạnh lùng nói.

Đường Triệu Thiên xiết chặt nắm đấm, đột nhiên chỉ Doãn Khoáng cắn răng nói: "Ngươi ngay từ đầu đã biết Từ Thần sẽ sắp đặt chúng ta cho nên ngươi mới cố ý tránh ra phải không? Ngươi muốn mượn Từ Thần hại chết chúng ta, đúng hay không?".

Một đám người sau lưng Đường Triệu Thiên cũng trợn mắt nhìn.

Lưu Hạ Thiên nói: "Doãn Khoáng, Vương Ninh, không nghĩ tới các ngươi lại âm hiểm như thế. Mọi người tốt xấu gì cũng là bạn cùng lớp, cần phải tuyệt tình như vậy sao?".

"Đúng rồi! Ngay cả bạn cùng lớp mà cũng hãm hại, các ngươi còn có nhân tính hay không?".

Chỉ có duy nhất một nam sinh thân hình lùn và mập đứng đằng sau không nói gì.

Bọn hắn vốn bị Từ Thần làm cho bàng hoàng, lúc này đột nhiên tìm được chỗ xả, tất nhiên là phải phát tiết ra ngoài rồi. Tuy lời nói không phải là thô tục, nhưng đều là những câu ác mồm ác miệng.

Doãn Khoáng còn chưa lên tiếng, Vương Ninh đã híp mắt, cười cười đầy gọng kính, nói: "Lưu Hạ Thiên, cơm có thể ăn bậy, nhưng lời không thể nói loạn. Cần thận họa từ trong miệng mà ra".

Doãn Khoáng cùng Lê Sương Mộc âm thầm liếc nhau, nghĩ thầm: "Đáng đời Lưu Hạ Thiên, chọc ai không chọc lại chọc Vương Ninh".

Lưu Hạ Thiên hiển nhiên không biết Vương Ninh đáng sợ thế nào, hét to một tiếng nói: "Mọi người nghe đi, bị ta nói trúng liền thẹn quá hoá giận. Bây giờ muốn trực tiếp động thủ giết người đây mà".

Lê Sương Mộc khoan thai lấy ra một điều thuốc, thấp lên, hít sâu một hơi, phun khói vào mặt Lưu Hạ Thiên, nói: "Lưu Hạ Thiên, trả 30 học điểm cho ta. Từ nay về sau chúng ta không nợ nần gì".

Doãn Khoáng nghe xong cười thầm: "Không nợ nần nhau nữa, không có nghĩa là...". Vì vậy hắn cũng nói: "Cả 30 điểm của ta nữa. Lưu Hạ Thiên, tình nghĩa đồng đội của chúng ta dừng ở đây. Còn người nữa". Nói xong, Doãn Khoáng chỉ vào một nam sinh: "30 điểm".

Nam sinh bị Doãn Khoáng chỉ vào bối rối cúi đầu xuống, dù mặt dày đi nữa, nhưng cũng không dầy đến độ thiếu nợ không trả chứ.

Hai người đều tự động nhìn về phía Đường Triệu Thiên cầu cứu.

"Ta trả giúp bọn họ". Đường Triệu Thiên nhỏ cục dờm, nói: "Không phải chỉ là 120 học điểm thôi sao? Chút học điểm vớ vẩn này ta vẫn còn. Cho các người!". Nói xong, hất tay giống như đuổi ăn mày đi.

Doãn Khoáng gật gù đầu, xác định đã nhận được học điểm, sau đó đột nhiên vọt tới trước mặt Lưu Hạ Thiên, đánh ra một quyền!

Bịch!

Máu tươi văng ra, hai cái răng cửa rơi xuống đất.

Doãn Khoáng lại đưa tay bắt, Lưu Hạ Thiên còn chưa kịp ngã xuống, đã bị nắm đầu lên gối một cái!

Aaaaa.

Một tiếng kêu thảm vang lên, mọi người hoảng sợ.

Ai cũng không ngờ, Doãn Khoáng thoát nhìn vắn vắn nhọc nhọc (ND: yếu đuối), đáng người lại không cao lớn, ra tay lại tàn nhẫn như thế, không lưu tình chút nào.

"Người làm gì vậy?". Đường Triệu Thiên kêu lên.

Nhưng là không đợi hắn tiến lên, Lê Sương Mộc đã đứng trước mặt hắn, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Đường Triệu Thiên chăm chăm: "Nói thật, Đường Triệu Thiên, người là người thứ nhất làm cho ta phải ghi hận". Nói xong, thuận miệng phun khói vào Đường Triệu Thiên. Tuy hành động này rất không hợp với khí chất và hình tượng của hắn, nhưng không thể không nói, động tác này rất ngẫu!

Đường Triệu Thiên theo bản năng nhắm mắt lại.

Nhưng mà, khi hắn nhắm mắt, Lê Sương Mộc liền đâm một quyền vào bụng dưới của hắn.

"Á!". Đường Triệu Thiên phát ra một tiếng kêu quái dị, nằm co trên mặt đất giống như một con tôm hùm bị nướng chín.

Dựa vào tổ chức cơ thể của huyết thống spiderman cũng không thể chịu được một quyền của Lê Sương Mộc?! Vậy sức mạnh trên một quyền này của Lê Sương Mộc là bao nhiêu đây!

Ánh mắt mọi người nhìn Lê Sương Mộc đều thay đổi. Dù là Vương Ninh cũng lộ ra vẻ ngưng trọng.

Ai cũng không nghĩ tới, thanh niên anh tuấn như ánh mặt trời này, tựa hồ không thấy hắn đối bất kỳ huyết thống gì, vậy mà có thể một quyền K.O Đường Triệu Thiên. Đường Triệu Thiên ngay cả thời gian phản ứng cũng không có!

Lê Sương Mộc không để ý đến ánh mắt của mọi người, lại rút ra một điều Marlboro, nhàn nhã đốt lên, sau đó đảo qua cả đám đối diện: "Vốn có thể không cần như vậy. Thế nhưng các người nhìn xem, các người đã làm nên trò gì? Đề thi chung lần này chính là dùng lớp làm đơn vị tiến hành. Là một mô thức tự cứu mình và cứu người, bỏ học điểm qua một bên không nói, chỉ cần điểm tích lũy đã liên quan tới tương lai của cả lớp. Còn các người thì sao? Động não chút đi, ngắm lại xem các người đã làm gì? Nếu như ta đoán không sai, các người nhất định là đi tìm người dễ giết, cho rằng như thế có thể trả nợ cho Từ Thần? Nói thật, ta không muốn nghĩ ngờ chỉ số thông minh của các người, đồng thời cũng không cho rằng các người giết người có gì không đúng, nhưng các người thử nghĩ lại, các người đã làm rồi, có ích gì không?"

"Chúng ta tới nơi này, cũng là bất hạnh lớn nhất. Nhưng nhìn lại một lớp chúng ta, đã làm nên trò gì? Nghi kỵ lẫn nha? Công kích lẫn nhau? Sau đó, người chết, điểm tích lũy không có, một lớp học thật tốt, hiện tại biến thành cái dạng này, đây chính là thứ các người muốn? Chết rồi, học điểm cũng không nhận được, không thể đổi năng lực vũ khí, tất nhiên lại sẽ bị giết chết, một vòng tuần hoàn ác tính cứ thế tiếp tục, các người thấy mình có bao nhiêu tuổi thọ để hiệu trưởng trừ? Các người thật sự muốn chết phải không?"

"Ta không quản các người nghĩ như thế nào". Lê Sương Mộc thổi ra một vòng khói, biểu tình nhàn nhơ thông thả đột nhiên nghiêm lại, ánh mắt ngưng tụ, một cỗ khí thế khó nói thành lời lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra xung quanh, đánh vào trong lòng mỗi người: "Ta muốn sống sót! Kiếm lấy học điểm, đổi năng lực cường đại, làm cho mình ngày càng mạnh lên, sau đó, nhận bằng tốt nghiệp, trở lại thế giới cũ, hoàn thành sự nghiệp còn dang dở! Đây chính mục tiêu của Lê Sương Mộc ta. Các người làm như thế nào, ta không quan tâm. Nhưng nếu ai cản trở ta, tin ta đi, ta có nghìn vạn thủ đoạn có thể khiến cho các người hối hận vì đã được sinh ra đây. Bởi vì ta họ Lê!"

Nói xong, Lê Sương Mộc bề ngễ nhìn Đường Triệu Thiên trên mặt đất, nói: "Nếu như ta không đoán sai, ngươi hẳn là người của Đường gia Cẩm Thành. Tính ra, còn là thân thích với Đường Nhu Ngữ. Học cô ấy một ít đi, đừng để cho Thực trung Đường gia của ngươi phải hổ thẹn".

"Ngươi!!".

Lê Sương Mộc dưới chân dùng sức, lực lượng cường đại áp chế Đường Triệu Thiên: "Nếu như tại thế giới hiện thực, ngươi ngay cả tư cách bị ta đánh cũng không có. Đường Triệu Thiên, làm chuyện ngươi nên làm đi. Ta không muốn động thủ giết ngươi".

Đến giờ phút này, Lê Sương Mộc, tiềm long (ND: rồng ẩn mình) nhắm mắt, cuối cùng cũng không kim được mà rẽ nước bay lên!

Tuy rằng chuyển biến có chút vượt quá dự liệu của tất cả mọi người, nhưng trên thực tế, mọi người lại có cảm giác giống như đây là chuyện đương nhiên... Tựa hồ, Lê Sương Mộc vốn nên là như thế này mới đúng.

Đây là một nam nhân sâu không lường được!

"Tốt rồi". Lê Sương Mộc buông chân ra, nói: "Bắt đầu từ bây giờ, chia lại đội. Lưu Hạ Thiên, ngươi, và Đường Triệu Thiên, trừ ba người các ngươi ra. Những người còn lại, tự xem xét".

...

"Chị, chúng ta...".

Đường Nhu Ngữ nói: "Đừng động". Nói xong kín đáo thở dài: "Không ngờ hẳn thật sự là người Lê gia...".

...

Doãn Khoáng nhìn Lê Sương Mộc, trong nội tâm thầm than: "Biết ngay, hẳn nhất định sẽ nhin không được đứng ra... Nhưng mà, ài, danh tiếng đều bị đoạt. Cũng tốt, nếu như đổi lại là mình, chỉ sợ toàn bộ đội ngũ đã sớm giải tán. Mình tự nhận mình không phải là một lãnh đạo tài năng. Hơn nữa, mình chỉ muốn sống sót trở về thế giới cũ...". Nhún nhún vai, liền nhìn về phía đám người Vương Ninh.

Bạch Lục nhìn Doãn Khoáng, thấy Doãn Khoáng bất động, cũng cũng đứng đấy bất động.

Ngụy Minh, Tăng Phi Tăng Phi, Vương Ninh về mặt không sao cả. Về phần Tiền Thiên Thiên, tuy rằng ánh mắt có chút ảm đạm, nhưng vẫn kiên định đứng đấy.

...

Đường Triệu Thiên khó khăn đứng lên, hung tợn nói: Chúng ta đi!".

Lưu Hạ Thiên cùng kẻ vong ơn phụ nghĩa kia đã bị Lê Sương Mộc bác bỏ, tự nhiên chỉ có thể đi theo Đường Triệu Thiên, còn hai người, do do dự dự. Nhìn bên trái một chút, nhìn bên phải một chút, không biết lựa chọn như thế nào.

"Hừ! Các ngươi cho rằng bây giờ đi qua, bọn hắn sẽ tín nhiệm các ngươi sao". Đường Triệu Thiên cười lạnh nói: "Các ngươi căn bản không có lựa chọn!".

Hai người còn lại cúi đầu chán nản.

Nhưng mà, một nam sinh béo tròn ục ịch trong đó vẫn cắn răng, cuối cùng vẫn lựa chọn đi ra, đứng ở bên Lê Sương Mộc. Chính là người lúc trước đã nói ra câu thoại của ông bác da đen. Trong mắt Đường Triệu Thiên tràn đầy bất mãn nhìn hắn, hối hận vì lúc trước đã tuyển tên này.

Đường Triệu Thiên lạnh lùng quét mắt nhìn hắn, hừ lạnh một tiếng liền đi.

Ngụy Minh cười ha ha một tiếng, vỗ nam sinh kia, cười nói: "Ha ha, hoan nghênh hoan nghênh. Họ Đường kia, chính là một tên hèn nhát, điển hình của loại người thành sự không có bại sự có thừa! Ngươi cứ yên tâm đi theo chúng ta. Đúng rồi, ta rất muốn biết, ngươi và Tăng phi phi, ai nặng hơn ai?".

"Cút!". Tăng Phi đập Ngụy Minh một cước.

Nam sinh kia sắc mặt lúng túng: "Haha".

Nhưng không khí bên này vẫn tốt hơn nhiều so với bên Đường Triệu Thiên.

"Đúng rồi, ngươi tên gì vậy?". Ngụy Minh hỏi.

Tên này cao lớn, cười rộ lên thì cái miệng rộng ra, làm cho người ta có cảm giác hào sảng, rất dễ dàng đạt được hảo cảm của người khác.

"Ta là Phan Long Đào. Long trong Thiên Long Bát Bộ, Đào trong sóng lớn mãnh liệt".

Bạch Lạc "Ặc" một tiếng, ha ha nói: "Ta cảm thấy, 'sóng lớn mãnh liệt' dùng trên người người là chuẩn không cần chỉnh". Nói xong ánh mắt liền nhìn qua 6 chị em cách đó không xa.

Một hạt mồ hôi lớn như cái đầu chày ra trên trán Phan Long Đào.

"Tốt rồi". Lê Sương Mộc nói: "Kế tiếp, phải giải quyết hết tất cả những nhân tố không ổn định, mới có thể toàn tâm toàn ý ứng phó đề thi chung lần này. Không biết mọi người có ý kiến gì hay không mọi người có ý kiến gì hay không?"

Ánh mắt Doãn Khoáng ngưng tụ.

Mọi người cũng nhìn về phía Lê Sương Mộc.

"Vô luận các ngươi đồng ý hay phản đối, ta cũng phải làm". Lê Sương Mộc nhẹ nhàng nói: "Những người thuộc nhóm Đường Triệu Thiên kia, đều là tai họa ngầm, phải diệt trừ".

"Cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Nhân số giảm mạnh!

Dịch giả: Accel

Sau một phen đấu tranh nội tâm, chỉ có bốn người Bạch Lạc, Doãn Khoáng, Đường Nhu Ngữ, cùng với Âu Dương Mộ đồng ý với đề nghị của Lê Sương Mộc, diệt trừ tai họa ngầm to lớn kia - bốn người Đường Triệu Thiên, Lưu Hạ Thiên!!

Về phần những người khác, đều bởi vì các nguyên nhân khác nhau mà cự tuyệt đề nghị của Lê Sương Mộc. Tăng Phi là vì không đành lòng, Ngụy Minh thì thực lực chưa đủ, Vương Ninh vẫn yên lặng như bình thường. Phan Long Đào vừa gia nhập tựa hồ cũng không đành lòng, còn các nữ sinh thì có sẵn một loại bản năng cự tuyệt việc giết người rồi. Tiền Thiên Thiên ngược lại muốn đi lại bị Lê Sương Mộc dùng ánh mắt ngăn lại. Cô gái này có đi theo cũng không được tích sự gì, nói không chừng còn làm liên lụy người khác.

Hai nhóm ước định sau khi qua đêm nay sẽ hội hợp tại quảng trường, sau đó liền tách ra.

"Đứng rồi". Lê Sương Mộc đột nhiên quay đầu lại nói: "Nếu như các cậu rảnh rồi thì đi mua ít lều vải hoặc túi ngủ. Mọi người luôn cần nghỉ ngơi mà. Bằng không thì không đợi Tử Thần tới đã tự sụp đổ rồi. Vẫn còn 6 ngày nữa. Cẩn thận một chút, chọn mấy cửa hàng giá rẻ cỡ nhỏ mà mua, có chuyện gì ngoài ý muốn cũng dễ chạy trốn".

Sau khi nói rõ một phen, một nhóm năm người biến mất trong đêm tối...

"Ai ôi!!".

Đột nhiên, Vương Ninh ôm bụng kêu một tiếng: "Đau chết mất".

"Vương Ninh, làm sao vậy?". Nhiều người thất kinh hỏi.

"Không được rồi, đau bụng chết rồi. Lão nạp phải ra khỏi cung, đi ngoài cái đã!". Vương Ninh một tay ôm bụng, một bên khoát tay nói: "Đau bụng quá..., các cậu không cần chờ, chờ tôi giải quyết xong sẽ tự tìm các cậu. Ài, nhìn không được rồi, nhanh đi đi!".

Không đợi mọi người phản ứng, Vương Ninh ôm bụng chạy tới một ngôi trường ở phía xa, giống như thật sự muốn tìm WC.

"Cái tên này, bảo hấn chớ ăn nhiều như vậy hấn không nghe, bây giờ bị báo ứng rồi". Ngụy Minh nói: "Chúng ta làm sao bây giờ? Chờ hấn? Tên này không biết phải ngồi xổm bao lâu đây".

Tăng Phi nhìn bên trái một cái nhìn bên phải một cái, thấy mấy nữ sinh vẻ mặt hoảng sợ nhìn bốn phía, liền nói: "Hay là bỏ đi, chúng ta đi trước. Một người trưởng thành lớn như thế, chỉ cần cẩn thận một chút có lẽ sẽ không sao đâu".

"Được rồi". Ngụy Minh nhún nhún vai nói: "Chỉ cần đừng biến mất trong bồn cầu không về là được mà?".

"Ngươi cái mỗ quạ đen này". Tăng Phi nói: "Cẩn thận chú ý bốn phía đi, chỉ sợ Tử Thần đột nhiên tập kích. Thường thì xếp đặt của tử Thần phải có nhiều dấu hiệu, chỉ cần cẩn thận một chút, tránh thoát thiết kế tử vong kỳ thật cũng không khó".

"Cậu nói nghe đơn giản thật, nhưng muốn làm được lại khó khăn trùng trùng điệp điệp".

Một đoàn người vừa nói vừa đề phòng bốn phía, dần dần bước đi.

...

Lê Sương Mộc lặp lại chiêu cũ, thừa dịp Đường Triệu Thiên đang bị thương, bôi một ít sữa ong chúa* lên người hắn rồi thả ong dẫn đường ra.

(ND: Sữa ong chúa không phải là một loại sữa của ong chúa hay chỉ đơn thuần là một loại mật ong. Sự kết hợp giữa mật ong, phần ong và enzym của ong thợ sẽ tạo nên một dưỡng chất đặc biệt, có màu trắng hơi ngà, đặc như bơ, và sẽ được tiết ra từ hàm của ong thợ để nuôi ong chúa, dưỡng chất đặc biệt đó chính là sữa ong chúa)

Một đường truy đuổi, cuối cùng đi tới một rừng cây trong công viên.

Không thể không nói, Đường Triệu Thiên chọn chỗ cắm trại rất không tồi. Chung quanh ngoại trừ cây cối thưa thớt thì chính là mặt cỏ, căn bản không có đồ vật gì có thể lợi dụng, cho dù Từ Thần muốn xếp đặt thiết kế bọ hắc cũng không dễ dàng. Đương nhiên, nếu như Từ Thần phát điên, cho một khối thiên thạch gì đó nện xuống từ ngoài không gian thì không còn gì để nói nữa rồi, có chạy tới đâu cũng phải chết.

Bốn người đang vây quanh một đồng lửa, yên lặng gặm cái gì đó, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy vài tiếng than thở.

Lê Sương Mộc thu hồi ánh mắt, nhẹ nhàng nói: "Có khả năng giải quyết bọn hắc trong một lần không?".

Doãn Khoáng lắc đầu, nói: "Những người khác đều dễ xử lý, cảm giác loài nhện của Đường Triệu Thiên vô cùng lợi hại. Bất luận là gió thổi cỏ lay hắn đều cảm thấy được. Trừ khi có cảm giác gấp đôi hắn, bằng không thì một khi tới gần sẽ lập tức bị phát hiện. Có lẽ hắc đánh không lại đám chúng ta, nhưng nếu như hắc muốn chạy trốn, một khi chạy vào được khu đồng đúc náo nhiệt thì chúng ta không có cách nào để bắt hắc đâu".

Hoàn toàn chính xác, một khi tiến vào khu vực nhiều kiến trúc, ở đây không một ai có thể đuổi được cường hóa spiderman của Đường Triệu Thiên.

"Ài, nếu như Tăng Phi ở đây thì tốt rồi. Tên này rất có thiên phú đánh lén a". Bạch Lục hơi hiểu rõ Tăng Phi thờ dài nói.

Doãn Khoáng ngẩng đầu nhìn chung quanh, lại nhìn một kiến trúc cách đó không xa, sau đó nói: "Lê Sương Mộc cùng Bạch Lục xung phong. Âu Dương Mộ, Đường Nhu Ngừ từ hai hướng khác vây bọn họ lại. Tôi ở chỗ này chặn đường tiến về khu kiến trúc. Đúng rồi, Âu Dương Mộ cường hóa huyết thống ám dạ tinh linh, nghe nói chủng tộc này có thành tựu rất cao về cung tiễn thuật". Thấy cô gật đầu, Doãn Khoáng nói: "Đội lát nữa cô núp trong bóng tối bắn tên trộm. Bạch Lục, cậu cường hóa gì?".

Bạch Lục cười khà khà: "Huyết thống người sói. Đáng tiếc là đẳng cấp của người sói đạt tiêu chuẩn năm nhất không thể biến thân. Nhưng trong bóng đêm sức mạnh, tốc độ và cảm giác đều được tăng lên. Ta cảm thấy ta rất thích hợp làm xung phong!". Nói xong, gồng tay lên khoe bắp.

"Đường mỹ nữ là dị năng phong hệ?".

"Ừm".

"Tốt lắm, đợi chút nữa cô tạo ra một trận âm phong (ND: gió lạnh) dọa bọn hắc".

"Sau đó Lê Sương Mộc cùng Bạch Lục lao ra, Âu Dương Mộ đồng thời bắn ra một mũi tên thật mạnh. Có thể giết chết thì tốt, không thể cũng không sao cả, tôi đoán hắc nhất định sẽ chọn chạy sang bên này để tới khu náo nhiệt. Tôi ở ngay chỗ này chờ hắc!".

Lê Sương Mộc nhìn Doãn Khoáng, nói: "Chiến thuật không tồi! Như vậy, đợi thời gian thích hợp, 5' sau hành động".

Năm người liền tản ra, đợi tới thời gian ước định.

Mỗi người đều có vị trí và nhiệm vụ riêng, chỉ cần chờ tới lúc.

...

Vù!

Bỗng nhiên, một trận gió lạnh thổi qua, làm cho đồng lửa vận vẹo. Đồng thời, một sự lạnh lẽo dâng lên trong lòng bốn người Đường Triệu Thiên.

Không chỉ là xúc cảm của làn da, mà còn cả rung động trong nội tâm.

Lưu Hạ Thiên run rẩy: "Không phải là... Từ...".

Đường Triệu Thiên cắt đứt lời nói của hắn: "Câm miệng! Nói ít chút thì nguoi chết à?".

Thế nhưng cơn gió tựa hồ càng lúc càng lớn, thổi cho toàn bộ đồng lửa dạt sang một bên, đồng thời một ít củi lửa còn bị thổi lán về phía lều vài cách đó không xa.

Không đợi Đường Triệu Thiên thò tay bắt lấy những thanh củi lẫn lông lóc kia, "Đùng!" một tiếng, hình như là vật gì đó phát nổ, hỏa diễm hùng hục đột nhiên bắn tung tóe từng đóm lửa bị gió thổi tứ tán.

Lưu Hạ Thiên cùng Đường Triệu Thiên phản ứng kịp thời, nhắm mắt lại, nhưng hai người khác xui xẻo bị đóm lửa bắn vào trong mắt, đau thét lên, kêu thảm: "Nước, nước!". Một người trong đó một tay che mắt, một tay sờ loạn trên đất, vừa sờ đến một vật hình ống thì "A!" một tiếng, vội ném nó đi.

Kết quả là một thanh củi bị đốt cháy nện lên đầu Lưu Hạ Thiên, hán nóng quá vung vẩy hết cả tay chân, không ngờ đập phải một thanh củi trên đất, cả người lao đảo, trực tiếp nhào vào đống lửa.

"AAA!!!". Một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Đường Triệu Thiên lui về phía sau một bước: "Từ Thần tới?".

Suy nghĩ tiếp theo xuất hiện trong đầu hán chính là: "Chạy!".

Nhưng vào lúc này, một tiếng rít xe rách không khí truyền vào lỗ tai hán.

Đường Triệu Thiên không chút nghỉ ngơi, liền nhào tới phía trước!

Một mũi tên lông vũ lấp lánh màu xanh tím suột qua đỉnh đầu hán, cắt đứt vài cọng tóc, cắm phập vào một thân cây.

"Đánh lén? Âm sát? Là bọn chúng!".

Đường Triệu Thiên cũng không ngốc, trong nháy mắt bỏ nhào liền kịp phản ứng.

"Chết tiệt! Ta không muốn làm thịt các ngươi thì thôi, các ngươi lại hạ thủ với ta. Tốt lắm, các ngươi ngoan độc! Các ngươi đã bắt nhân, cũng đừng trách ta bất nghĩa".

Nhưng lúc thân thể của hán vừa tiếp đất, hán chợt hít một ngụm khí lạnh: "Chết tiệt! Trên mặt đất tại sao lại có đinh?!"

Đáng tiếc, không ai trả lời hán... Trả lời hán lại là một mũi tên lấp lánh ánh sáng xanh tím.

Kỹ năng huyết thống: Mũi tên ma pháp!

Hiệu quả kỹ năng: Tiêu hao 15 năng lượng, gia tăng 10 sát thương cơ bản và 20 điểm tốc độ.

Chú ý: Trong rừng rậm hiệu quả tăng 20%.

Cảm giác như bị kim đâm sau lưng cho Đường Triệu Thiên biết, nếu không tránh được hán sẽ bị đóng đinh trên mặt đất. Đây là tín hiệu xuất hiện mối nguy hiểm cực độ của cảm giác loài nhện!

"Mẹ nó! Chạy đã! Các ngươi nhớ đấy. Khoản nợ này, Đường Triệu Thiên ta nhớ kỹ".

Đường Triệu Thiên khẽ cắn môi, lẫn lông lóc trên mặt đất, tránh thoát mũi tên ma pháp trong gang tấc, bò dậy chạy tới một hướng khác.

Còn những người khác, hán cũng chẳng muốn quan tâm.

Lưu Hạ Thiên đã bị ngọn lửa hùng hục nuốt gọn, đang lẫn lộn kêu thảm thiết trên mặt đất, mà hai người khác cũng bị Bạch Lục cùng Lê Sương Mịch xông lên bẻ gãy cổ. Âu Dương Mộ và Đường Nhu Ngừ cách đó không xa kinh hãi không thôi.

Đường Triệu Thiên chỉ lo cho chính mình, chạy trốn chết, đã thấy khu kiến trúc càng ngày càng gần. Nhưng hán không chú ý dưới chân, đột nhiên giẫm vào một cái hố nước, thân thể nghiêng một cái xèo trên mặt đất, vừa vịn lẫn đến dưới chân Doãn Khoáng.

"Doãn...". Đường Triệu Thiên còn chưa nói xong, cổ đã bị Doãn Khoáng bóp lấy, ấn vào một thân cây nhỏ.

Lúc này Doãn Khoáng thần sắc lạnh lùng, gương mặt đỏ giống như được điêu khắc từ cẩm thạch, một đôi mắt màu hổ phách yêu dị nhìn chằm chằm vào Đường Triệu Thiên: "Họ Đường. Đây là lựa chọn của chính ngươi, không thể trách bất kỳ ai. Ta nói rồi, nếu như ngươi không xin lỗi ta, ta liền giết liền giết đến khi ngươi nói xin lỗi mới thôi. Ta muốn nhìn xem, ngươi đến cùng có bao nhiêu tuổi thọ để cho ta giết? Tiếp theo, nhớ kỹ là phải xin lỗi ta. Ta tuyệt đối không cho phép bất luận kẻ nào bất kính đối với cha mẹ của ta! Ai cũng không thể!".

"Xin lỗi... Ta nhất định phải học được cách giết người và thói quen giết người... Như vậy, ta mới có thể mới có thể sống sót tại thế giới tàn khốc này! Muốn trách thì trách chính ngươi không may mắn...". Trong nội tâm Doãn Khoáng thầm nói, sau đó hán hít sâu một hơi, cánh tay đang cầm lấy Đường Triệu Thiên hiện ra xương cốt trắng bệch, bao bàn tay của hán lại, một cánh tay nhân loại lúc này đây đã trở thành móng vuốt sắc bén chỉ ác ma mới có.

Đường Triệu Thiên cảm nhận được sức mạnh và sự lạnh lẽo truyền tới từ bàn tay kia.

"Thù này... Ta, nhất định sẽ hoàn trả gấp mười lần!".

"Ta sẽ chờ". Nói xong, Doãn Khoáng dùng sức, bóp cổ Đường Triệu Thiên.

Đúng lúc này, Doãn Khoáng đột nhiên bỏ qua Đường Triệu Thiên, lăn xuống đất.

XOẸT!

Một hố đạn xuất hiện trên mặt cỏ.

"Xạ thủ từ đâu tới?". Doãn Khoáng lui về sau một gốc cây, con mắt G mở ra, cả thế giới dưới cái nhìn của hắn được tạo thành từ các loại màu sắc phát sáng và các vệt sáng.

Bóng người màu đỏ tươi lập lòe trong đêm tối đặc biệt lóa mắt.

Có thể khẳng định, hẳn nhất định là người nổ súng, nhưng đó sẽ là ai đây?

"Chết tiệt!".

Doãn Khoáng chợt phát hiện một bóng dáng biến mất ở phía xa, là Đường Triệu Thiên đang thừa cơ chạy trốn.

Khuôn mặt Doãn Khoáng lập tức méo mó, nhe răng trợn mắt: "Rất tốt. Trò chơi của chúng ta, vẫn chưa xong!".

...

"Đường Triệu Thiên đâu?". Bạch Lục nhìn chung quanh hỏi.

Doãn Khoáng thở dài, nói: "Thật xin lỗi, lại để cho hắn chạy mất. Đột nhiên có một người nổ súng về phía tôi. Đường Triệu Thiên liền thừa cơ chạy. Đáng chết, chút nữa thôi là xong rồi".

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Lê Sương Mộc nhặt một viên đạn trên đất lên: "Là ai cứu Đường Triệu Thiên... Hừ!".

Lúc này, điện thoại của Lê Sương Mộc đột nhiên vang lên.

"Này, Lê Sương Mộc, cô gái lập dị và hai nam sinh kia chết rồi. Cô ta bị điện giật chết, còn hai tên kia nghe nói bị súng bắn chết, cảnh sát nói là súng bị cướp cò. Mặt khác, Vương Ninh cũng không thấy đâu nữa". Thanh âm nặng nề của Ngụy Minh trong loa truyền đến.

"Vương Ninh!".

Lê Sương Mộc nhẹ giọng nói, trong lòng thầm nghĩ: "Chẳng lẽ người cũng nhìn không được nữa". Sau đó lắc đầu, thở dài: "Được rồi. Chúng ta đi thôi. Sau này phải cẩn thận gấp đôi mới được. Không nghĩ tới, ngày thứ nhất nhân số đã giảm hơn nửa. Nhiệm vụ này đúng là...".

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Đến cùng là ai tính kế ai?

Dịch giả: Accel

"Là người cứu ta?".

"Là ta".

"Vì cái gì mà cứu ta?".

"Bởi vì ta thích".

Hai người, mặt đối mặt, trong một căn phòng xa hoa của quán cà phê.

Hai chén cà phê chồn chính gốc bày trước mặt hai người, tỏa ra mùi thơm đặc biệt.

Đoán chừng cũng chỉ có người như Vương Ninh, mới có tâm tình thoải mái ngồi nhấm nháp cà phê trong cuộc thi nguy hiểm này, hưởng thụ âm nhạc nhẹ

nhàng êm dịu trong quán.

Ngồi đối diện hẳn, chính là Đường Triệu Thiên vẻ mặt chặt vật.

Sau cuộc nói chuyện ngắn gọn, căn phòng nhỏ liền lâm vào yên lặng.

Vương Ninh đẩy kính mắt trên sống mũi, bưng cafe lên, khẽ nhấp một miếng, nói: "Như thế nào, ngươi không thích cafe ở đây? Ta vốn cho là ngươi cũng là loại người biết hưởng thụ. Xem ra ta đã nhầm".

"Ta không có một chút hứng thú nào với phân chôn cả". Đường Triệu Thiên nói.

(ND: Cafe chôn hay cà phê phân chôn là tên một loại cafe đặc biệt, một thứ đồ uống được xếp vào loại hiếm nhất trên thế giới. Khi hạt cafe được chôn hương ần sau đó thái ra được xử lý làm sạch mọi vết bẩn và yếu tố không an toàn thực phẩm, được rang theo một kỹ thuật thì sẽ có một loại cafe chôn thành phẩm)

"Ta rốt cuộc cũng hiểu tại sao ngươi lại làm người khác chán ghét như vậy". Vương Ninh nhẹ nhàng để cà phê xuống, nói: "Bởi vì miệng của ngươi thật sự rất thú vị. Ngươi cần phải xem diễn thuyết và hùng biện nhiều lên, nó sẽ dạy ngươi nói chuyện cùng một người là như thế nào. Không phải cứ mở mồm ra là đắc tội với người khác".

Sắc mặt Đường Triệu Thiên trầm xuống: "Ngươi còn chưa có tư cách dạy đời ta".

"Được rồi". Vương Ninh vỗ tay phát ra tiếng, nói: "Ta đột nhiên nhớ đến một câu lúc trước Lê Sương Mộc từng nói, 'Ta không có nghĩa vụ phải dạy người làm như thế nào'. Lời này rất có đạo lý. Như vậy, bây giờ chúng ta sẽ nói tới chuyện hợp tác giữa chúng ta".

Đường Triệu Thiên chỉ chỉ chính mình, lại chỉ Vương Ninh: "Hợp tác? Ta và ngươi? Dựa vào cái gì? Hừ, tuy rằng ta rất cảm tạ vì ngươi đã giúp ta, nhưng cũng không đại biểu cho việc ta phải nghe theo ngươi".

Vương Ninh gật đầu, tựa hồ không hề tức giận, nói: "Như vậy, chúng ta liền một phương thức nói chuyện khác đi".

Nói xong, Vương Ninh đột nhiên vươn tay, bắt lấy tay của Đường Triệu Thiên đặt trên mặt bàn, sau đó cầm một dao xuống, trực tiếp xuyên qua bàn tay, cắm chặt trên bàn. Nhưng không đợi Đường Triệu Thiên kêu ra tiếng, một cái tay giống như cái khoan sắt liền bóp thật chặt trên cổ hẳn, gần như sắp bóp nát cổ họng của hẳn.

Tốc độ cực nhanh, lực lượng cực mạnh, cường hóa huyết thống spiderman của Đường Triệu Thiên căn bản ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có!

Sức mạnh thật đáng sợ!

Như vừa làm một chuyện không đáng nói, Vương Ninh cười híp mắt nói: "Hiện tại, chúng ta có thể nói chuyện tử tế được rồi chứ?".

"Người này... Quả thật là giống như ma quỷ?".

Khuôn mặt đang tươi cười hơn hờ, phẳng phất như một bàn tay lớn đang hung hăng nắm lấy trái tim Đường Triệu Thiên.

Lại nói, ác nhân tự có ác nhân trị.

Đường Triệu Thiên sợ hãi, vội vàng gật đầu.

"Rất tốt". Vương Ninh khẽ cười một tiếng, buông lỏng tay ra, chậm rãi rút Hắc Liễu ra, dịu dàng lau chùi vết máu bên trên, nói: "Ta chỉ muốn ngươi làm một việc".

"Gì... Chuyện gì?". Đường Triệu Thiên vừa băng bó vừa hỏi.

"Giết người". Vương Ninh nói: "Giết bọn Lê Sương Mộc. Dùng hết tất cả các thủ đoạn mà ngươi có thể nghĩ tới. Sau đó, ta sẽ cho ngươi 1500 học điểm. Thế nào, rất công bằng đúng không?".

"Cái gì?".

Vương Ninh cười xùy một tiếng: "Đây là biểu cảm gì vậy? Ngươi rất thánh mẫu sao? Người ta cũng đã tới giết ngươi rồi, chẳng lẽ ngươi không muốn báo thù?".

"Không!". Đường Triệu Thiên đột nhiên nghiêng rằng nghiêng lợi, thậm chí không để ý vết thương trên tay, nắm đấm xiết lại: "Cho dù ngươi không nói, ta cũng sẽ giết bọn chúng, không, ta sẽ tra tấn bọn chúng thật thoải mái, cho bọn chúng muốn sống không được, muốn chết không xong!".

"Đây là chuyện của ngươi, ta chỉ muốn bọn chúng chết. Đương nhiên, thật ra ta cũng không trông chờ gì lắm việc ngươi có thể giết chết bọn chúng hay không. Quan trọng nhất là vẫn là để kiềm chế bọn chúng. Đừng để cho bọn chúng nhúng mũi vào việc của ta". Vương Ninh cười nói.

Đường Triệu Thiên nói: "Ngươi dám xem thường ta?".

"Không!". Vương Ninh nghiêm túc lắc đầu, nói: "Là người căn bản không có tư cách để ta đặt vào trong mắt".

"..."

Đường Triệu Thiên nắm chặt nắm đấm, ánh mắt phun lửa kia hận không thể ăn sống Vương Ninh: "Vì sao người muốn đối phó bọn Lê Sương Mộc?"

Vương Ninh nhún nhún vai: "Cũng bởi vì ta thích".

"... Người là tên điên".

Vương Ninh nhú lông mày lại, cười nói: "Thật ngại quá. Ta không nghe rõ. Người có thể lặp lại lần nữa không?"

Bị ánh mắt của hắn đảo qua, Đường Triệu Thiên chỉ cảm thấy toàn thân lạnh như băng, tuy rằng rất không cam lòng, nhưng lại không thể không cúi đầu, trong nội tâm cũng hung hăng mắng to: "Chờ xem! Các người, một ngày nào đó, ta sẽ cho từng đứa một quỷ gối trước mặt ta..."

Chỉ nghe Vương Ninh nói: "Được rồi, người có thể đi. Nhớ cẩn thận một chút. Đừng có chưa báo thù kịp đã bị Từ Thần xử đấy, người đã bị Từ Thần tính toán rồi. Người chết không sao, hỏng mất đại sự của ta, sau này trở về ta cũng sẽ giết người".

Tay Đường Triệu Thiên khẽ run rẩy, tiếng ghế gỗ vang lên, liền đứng dậy rồi đi.

"Xùy! Mấy tên vô dụng của cái lớp này thật kém cỏi. Hiệu trưởng chết tiết sao lại phản ta cùng lớp với bọn chúng nhỉ, đúng là sỉ nhục". Vương Ninh thở dài, nói: "Cũng may ta đã nghĩ ra được cách... Lê Sương Mộc, ta ngược lại muốn nhìn xem, dựa vào kinh tài tuyệt diệu của người, có thể làm thế nào để đuổi kịp ta. Còn có một Doãn Khoáng... Tuy rằng không biết người rốt cuộc có kỳ ngộ gì, nhưng người còn chưa đủ tư cách làm đối thủ của ta. Dựa vào việc người đưa T virus cho ta, lần tới khi giết người, ta sẽ cho người bớt đau đớn một chút".

Vương Ninh cười lạnh một tiếng, chuỗi Hắc Liễu trong tay hắn vùng lên như một con linh xà.

Nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện Hắc Liễu đang hơi lơ lửng lắc lư với biên độ nhỏ.

Vương Ninh một tay bỏ vào túi tiêu sái bước ra khỏi quán cà phê, cảm giác trước mặt đột nhiên có một cơn gió lạnh buốt thổi tới, không khỏi rung mình một cái, nhìn bầu trời hoàng hôn, mây đen kéo đến.

"Cái thời tiết chết tiết này. Xem ra lại muốn mưa rồi".

Cúi đầu xuống, thấy trên mặt đất có một cái vỏ chuối ngay dưới chân. Nếu như bình thường thì Vương Ninh đã bước tiếp một bước, vừa vịn dẫm lên rồi trượt ngã.

"Ặc? Chẳng lẽ đây chính là sự sắp đặt của Từ Thần đối với ta?"

Một cơn tức giận khó hiểu dâng lên, Vương Ninh sút vỏ chuối trên đất bay xa, rồi xuống đứng giữa đường.

Mà đúng lúc này, tiếng nổ vang của động cơ truyền đến, tiếp theo là một luồng ánh sáng chói mắt, đâm thẳng vào mắt Vương Ninh, khiến hắn nhắm mắt lại theo bản năng.

"Aaaa!!". Một tiếng hét thảm truyền đến, chỉ thấy một chiếc Harley (ND: một loại xe máy) đang chạy với tốc độ cao giống như đè lên phải cái gì đó, đột nhiên đổ xuống, người trên xe bay ra xa, quán tính khiến cho chiếc xe tiếp tục trượt nhanh đến đường, cả vào mặt đường bắn ra tia lửa.

Hình như là, còn bị rò xăng?

Kim loại ma sát tạo ra tia lửa, tia lửa bắn vào xăng, chiếc xe kéo theo trên đường một đường lửa.

Bản năng của Vương Ninh cảm thấy lông tơ toàn thân dựng đứng, không chút nghĩ ngợi liền lăn sang một bên, bàn chân sau khi chạm đất liền mạng đập một cái, tốc độ đột nhiên tăng lên, lập tức chạy ra thật xa.

Ầm ầm!

Chiếc Harley cuối cùng đâm vào vị trí Vương Ninh vừa mới đứng, sau đó nổ tung, ngọn lửa bùng lên, những khối sắt văng ra!

Một bánh xe bị lực nổ đẩy ra xoay tròn mang theo âm thanh xé gió bắn tới lưng Vương Ninh giống như Từ Thần đang nhe răng cười.

"Đáng chết!!".

Vương Ninh mắng to một tiếng, bản năng cảm thấy càng chạy nguy hiểm càng lớn, cho nên hắn quyết định đứng yên, sau đó đột nhiên xoay người lại, một cước mạnh mẽ như roi thép quất ra, sút chiếc bánh xe đi xa!

Sau khi đá xong không thấy những thứ "ngoài ý muốn" tiếp tục xảy ra, Vương Ninh không khỏi kinh nghi: "Còn gì nữa không?"

Thiết kế của Từ Thần có khả năng chỉ đơn giản như thế thôi sao?

Đáp án dĩ nhiên là ai cũng... không biết.

Đừng!

Cả đất trời đột nhiên hiện lên ánh sáng bạc chói mắt, một tia chớp từ phía trên bổ xuống, điện xà vùn vọt như muốn xé rách cả bầu trời.

Sau đó là tiếng sấm âm ầm.

Sau đó nữa là mưa như trút nước.

Vương Ninh cười khổ một tiếng: "Chẳng lẽ là thần kinh của ta quá nhạy cảm, những thứ vừa rồi là ngoài ý muốn thật... Ngu thật! Từ Thần giết người, không phải là dùng những thứ ngoài ý muốn sao? Đến điều này cũng không phân biệt được, chết sớm cho rồi. Hôm nay đã chết hơn mười người, ai biết tiếp theo sẽ là ai? Hiệu trưởng chết tiệt, cái này con mẹ nó rốt cuộc là cuộc thi gì?"

Mưa to mưa như trút nước, cuồng phong cuộn cuộn, Vương Ninh cũng không dám ở lại nơi này.

Vương Ninh vừa che mưa vừa bước đi cẩn thận.

Lúc này trên đường phố ngày càng ít người, chỉ có lác đác vài người cầm ô vội vàng đi qua. Trên đường cái cũng thế, có lẽ là bởi vì mưa to, để phòng ngừa tai nạn giao thông, bọn tài xế đều liếc mắt bóp còi, bật hết đèn xe lên.

Nhưng mà, không biết là vì đường trơn hay sao, một chiếc xe con đột nhiên chạy ra khỏi làn xe, hung hăng đâm vào trụ cứu hỏa ven đường, sau đó một cột nước nghiêng nghiêng phun ra, vừa vùn vụt vào một chiếc xe đang chạy, khiến lái xe bẽ tay lái theo bản năng.

Cả chiếc xe đâm thẳng đến Vương Ninh đang ở con phố đối diện!

Vương Ninh hét to một tiếng: "Như vậy cũng có thể!?" Sau đó tung người nhảy ra.

Chiếc xe kia giống như bị lực lượng nào đó dẫn dắt, giống như mèo đuổi chuột phóng tới Vương Ninh.

"Ta muốn giết tên lái xe! Mẹ nó, nguoi nhất định phải chết!"

Mắng một tiếng, Vương Ninh gấp người chui vào một con đường tắt trong một kiến trúc.

Nhưng mà, mới vừa đi vào con đường tắt, hắn lại giẫm một chân vào cái vỏ chuối bên cạnh thùng rác, trượt chân, đầu đập mạnh vào vách tường, mắt hoa mày choáng!

Khi hắn nhìn thấy thứ đồ vật đang ở giữa không trung kia, thần kinh lập tức căng như dây cung, miệng há ra.

Giữa không trung, một cái thang thoát hiểm rơi sắt.

"Không phải chứ... ta xong rồi!"

Quả nhiên, cái thang hình chữ H kia đột nhiên rớt xuống, cắm thẳng vào cái miệng đang há to của Vương Ninh...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Lần thứ nhất

Dịch giả: Accel

*Khuyến khích độc giả đọc chương mới tại trang nguồn của truyện giúp tăng lượt view để dịch giả có thêm động lực dịch truyện, mọi nguồn khác ngoài bachngocsach đều là copy.

Năm người Doãn Khoáng an toàn tụ họp tại quảng trường Lincoln cùng cả đám Ngụy Minh. Không có sự vui sướng khi gặp lại, ngược lại tất cả yên lặng liếc nhìn nhau, thờ dài nặng nề.

Dưới cơn mưa lớn trên quảng trường Lincoln, hơn mười thiếu niên yên lặng đứng đó, tùy ý để mưa rơi lên người mình.

Bóng râm tử vong, bao phủ trong lòng từng học viên may mắn còn sống sót lớp 1204, phóng đại tất cả tiêu cực trong lòng.

Tuyệt vọng, bất lực, sợ hãi...

Lúc này chỉ mới vẹn vẹn 38 giờ đồng hồ, gần một nửa sinh viên đã chết. Vương Ninh lại tung tích không rõ, đoán chừng cũng là lãnh ít dữ nhiều. Mỗi một bộ dạng thê thảm lúc chết của bạn học đều hiện về trong đầu. Cho dù Lê Sương Mộc tâm trí kiên định cũng khó mà nặn ra một tia cảm giác an toàn nào.

Nhất là Doãn Khoáng, 3 lần thiết kế tử vong, giống như thanh kiếm sắc bén được giữ bằng một cọng tóc, lơ lửng trên đỉnh đầu hắn, tùy lúc đều có thể rớt xuống. Càng chậm chạp không đến, Doãn Khoáng mỗi khi làm việc gì lại càng lo lắng đề phòng. Thật giống như lúc trước, nếu như ra sức đuổi theo, hắn nhất định có thể giữ Đường Triệu Thiên lại, thế nhưng, hắn lại sợ Tử Thần đột nhiên phát động công kích đối với hắn, cho nên hắn chỉ có thể hậm hực nhìn Đường Triệu Thiên chạy mất.

Doãn Khoáng cảm thấy, nếu như tâm lý mình hơi yếu một chút, có thể đã bị thần kinh lun rồi.

"Như vậy không được, Nếu như chúng ta mất đi dũng khí sống tiếp, thì chúng ta thật sự chết chắc rồi. Mọi người nghĩ sao?". Đường Nhu Ngữ đứng dậy, nói: "Không thể tiếp tục như vậy nữa tiếp tục như vậy nữa. Bàng không thì không đợi Tử Thần tới giết, chúng ta đã tự hủy hoại mình mất rồi. Đi, chúng ta tìm một khách sạn, tắm rửa thật tốt, ăn uống một trận, ngủ một giấc. Như vậy mới có tinh lực mà ứng phó với Tử Thần. Đi".

Nói xong, cô liền Âu Dương Mộ, ngoắc tay với mọi người.

Ngụy Minh cũng vỗ cái bụng lớn tiếng nói: "Dù sao ta cũng chết đói rồi. Tử Thần gì gì đó ta không quan tâm, hiện tại ta chỉ muốn ăn một bữa thật no. Tử Thần cút con mẹ nó đi!".

Một tiếng hét của hắn, ngược lại mang theo khí thế như sắp uống rượu chát đầu.

(ND: Thời cổ mọi người tin tưởng có âm phủ, có hồn phách, đều nói rằng uống rượu có thể làm gan lớn như gan gấu, giúp phạm nhân khi lên đường tăng thêm lòng dũng cảm)

Bạch Lục cũng nói: "Nói rất đúng, cậu xem mấy người dở sống dở chết đứng ở đây giống cái gì? Cổ Hoặc Tử sao? Đi thôi, tắm rửa ăn cơm ngủ nghỉ! Tử Thần chó má! Trời đất bao la, ăn ngủ là lớn nhất! Hơn nữa, một đám đàn ông, chán chường như vậy không ra gì, không biết xấu hổ để bảy mỹ nữ đứng đây chịu mưa cùng sao? Các người không đau lòng nhưng ta rất đau lòng đó".

Nghe Ngụy Minh cùng Bạch Lục nói, những người còn lại đều miễn miễn cưỡng cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười.

Âu Dương Mộ khinh bỉ Bạch Lục: "Ai mượn ngươi đau lòng?".

Một câu hồn dỗi, chọc mọi người cười nhẹ.

Ngay khi tất cả mọi người sắp đi, Doãn Khoáng đột nhiên nói: "Tôi sẽ không đi cùng các cậu".

"Tại sao?". Ngụy Minh hỏi.

Mọi người cũng tò mò nhìn về phía Doãn Khoáng.

Doãn Khoáng nói: "Tình trạng của ta và của các người không giống nhau. Các người chỉ là mục tiêu Tử Thần phải giết, mà ta lại là đối tượng Tử Thần ghì hện. Ta đi theo các người, sẽ chỉ liên lụy các người. Nếu như là ta tự mình đối mặt với sắp đặt của Tử Thần, cơ hội sống sót cũng sẽ lớn hơn".

Mọi người nhìn nhau không nói gì. Thẳng thắn mà nói, tuy rằng rất bất đắc dĩ, nhưng nếu như Doãn Khoáng thật sự có thể sẽ kéo Tử Thần tới, liên lụy bọn hắn, đại đa số người sẽ không nguyên ý ở cùng một chỗ với Doãn Khoáng.

"Ha ha, nếu như tôi có thể thoát khỏi Tử Thần một lần, thì có thể thoát được lần thứ hai, thứ ba". Doãn Khoáng vẫy vẫy tay, nói: "Rất rõ ràng, trong tình cảnh này của cuộc thi, chúng ta căn bản là không có cách nào trốn tránh. Không muốn chết, phương pháp duy nhất chính là dũng cảm đối mặt. Buông thả, tự đầu hàng thì chắc chắn phải chết. Dũng cảm đối mặt, dũng cảm chống lại, có lẽ còn có hy vọng sống sót. Dù có chết đi nữa, cũng không có chút tiếc nuối nào. Đối mặt với Tử Thần - một vị thần, sợ rằng sự phản kháng của chúng ta không có tác dụng gì, nhưng so với buông thả một cách hèn yếu vẫn tốt hơn".

Lê Sương Mộc thờ ơ hát ra, nói: "Vậy thì, cẩn thận nhé".

"Ừm. Các người cũng thế". Doãn Khoáng nói với Lê Sương Mộc: "Không chỉ phải cẩn thận Tử Thần, còn có Đường Triệu Thiên, và tên kia nữa".

"Cậu cũng thế".

Hai người bắt tay, sau đó Doãn Khoáng cáo biệt những người khác.

"Lúc nào gặp lại?". Bạch Lục hỏi.

Doãn Khoáng cười cười, nói: "Tôi cũng không biết. Có lẽ rất nhanh, cũng có thể... Haha".

Bóng lưng Doãn Khoáng dần dần biến mất trong cơn mưa tầm tã.

"Ài, chúng ta cũng đi thôi".

Đường Nhu Ngữ thở dài một tiếng, nói: "Cậu ta nói cũng đúng, điều duy nhất chúng ta có thể làm chính là dừng cảm đối mặt. Cho dù phải chết!".

Tiếng gió, tiếng mưa rơi, tiếng sấm, tiếng kèn, nhiều âm thanh lọt vào vai.

Doãn Khoáng đi một mình trên con đường rộng, mặc cho từng hạt mưa lớn đánh lên người mình, bỏ qua ánh mắt quái dị của những người đi đường phải trái, vừa đi vừa suy tư: "Vương Ninh... Đường Triệu Thiên... Nếu như ta đoán không lầm, hai người nhất định ở cùng một chỗ. Bọn hắn có mục đích gì? Sớm biết như vậy mình đã để lại trên người Đường Triệu Thiên ít đồ rồi".

Kỳ thật, Doãn Khoáng không biết mình nên đi đâu.

Nguyên bản Doãn Khoáng vốn không muốn đi trên đường cái. Bởi vì nơi này là nơi Tử Thần dễ dàng xếp đặt thiết kế nhất. Thế nhưng, ở đâu mới là an toàn đây? Không có! Hơn nữa, Doãn Khoáng thật sự đã chịu đựng đủ loại áp lực rồi, quả thật là muốn làm cho hắn phát điên!

Vì vậy, Doãn Khoáng dứt khoát cắn răng, đi lên đường cái, tiến vào khu vực nguy hiểm cao! Chết sớm chết muộn đều là giống nhau, còn không bằng chết dứt khoát, đỡ bị tra tấn tinh thần... Huống hồ, ai nói hắn sẽ nhất định trốn không thoát thiết kế của Tử Thần?

Ngay khi Doãn Khoáng đang cẩn thận quan sát bốn phía, một cái bao đột nhiên đưa tới trước mặt hắn: "Người trẻ tuổi, Có lẽ cậu cần một chiếc áo mưa".

Nói chuyện là một ông già tóc bạc mặt đầy nếp nhăn, cầm ô che trên đầu, nở cười vô cùng hiền hậu.

Doãn Khoáng vừa nhìn, ngẩn người, trái tim lạnh như băng không khỏi xuất hiện một chút ám áp, nói: "Cảm ơn".

"Không cần khách sao". Ông lão nói: "Bất luận cậu vì cái gì mà trở nên hoang mang, cũng đừng mất đi hy vọng sống. Mưa có lớn hơn nữa, cuối cùng cũng sẽ ngừng lại. Không phải sao?".

Doãn Khoáng khẽ gật đầu.

Đạo lý này ai cũng hiểu, thế nhưng là có bao nhiêu có thể thật sự làm được?

"Tôi có thể hỏi ông một vấn đề không?". Doãn Khoáng nói: "Một vấn đề rất mạo muội".

(ND: Mạo muội: đánh liều làm việc biết có thể là đại đột, dễ gây sơ suất (thường dùng ở đầu câu bày tỏ ý kiến với người bề trên để tỏ ý khiêm tốn, nhún nhường))

"Phải không? Ha ha. Ta rất muốn giải đáp cho cậu". Ông lão người Mĩ nói.

Doãn Khoáng chần chờ một lát, nói: "Như vậy, xin hỏi ông có sợ chết không?".

"Chết?". Ông lão liếc nhìn Doãn Khoáng một cách kỳ lạ, cũng không có tức giận: "Cậu bé, cái này không phải vấn đề người trẻ tuổi như cậu nên nghĩ tới. Nhưng cậu đã hỏi, có lẽ ta có thể nói một chút cảm thụ của ta, chỉ là của ta thôi".

"Dạ".

"Nói thật, sống 60 năm, ta vẫn như cũ, cảm thấy sống không đủ". Ông lão người Mĩ vẻ mặt hạnh phúc cười nói: "Ta còn muốn cùng vợ tận bộ trong công viên. Cháu trai nhỏ nhất của ta cũng đã biết gọi ông nội. Snow là con chó nhỏ đáng yêu của nhà chúng ta, nó rất dễ thương, nó rất thích được ta ôm nhìn mặt trời mọc. Cuộc sống tốt đẹp như thế! Cho nên nói, thật sự ta không muốn chết một chút nào!".

Doãn Khoáng không rõ ràng cho lắm. Hắn chẳng qua chỉ hỏi ông lão có sợ chết không, lại không ngờ ông ta nói đến nhiều thứ như vậy.

"Nhưng, nếu quả thật muốn nói có sợ chết không. Nói thật. Ta kỳ thật cũng không sợ. Cũng không có gì phải sợ".

"Không sợ ư?".

"Tại sao phải sợ?". Ông lão người Mĩ hỏi lại: "Người, rồi cũng phải chết. Tuổi thọ là có giới hạn. Đây là một loại quy luật của tự nhiên. Quy luật, cậu hiểu không? Giống như một cái ly, nó có thể chứa nhiều nước, nhưng nếu nhiều hơn nữa sẽ tràn ra. Người chết... chính là phần nước bị tràn ra. Đương nhiên, từ cảm nhận của các giác quan mà nói, chết đi, quả thật là một chuyện vô cùng đáng buồn. Nhưng đó là điều nhất định sẽ xảy ra. Sức người khôn thể nào kháng cự sức mạnh của tự nhiên. Nếu có thần tồn tại, có lẽ có thể. Nhưng ta tin rằng, cho dù là thần linh thật sự tồn tại, cũng sẽ có những quy luật áp dụng cho thần linh. Mặt khác, là một kẻ yêu thích triết học, ta theo chủ nghĩa vô thần".

"Hi vọng lời nói của ta có ích đối với cậu, cậu bé. Người thuộc tuổi của cậu, có lẽ đang hưởng thụ thanh xuân tươi đẹp thật tốt".

Nói xong, ông lão người Mi cười cười đi mất.

"Tử Vong... Tự nhiên, quy luật? Nước tràn ra... Quy tắc hạn chế thần linh?".

Doãn Khoáng cảm giác mình tựa hồ nắm bắt được cái gì. Thế nhưng trên thực tế trong đầu hắn vẫn trống rỗng, thậm chí ngay cả năng lực tự hỏi cũng đã mất đi. Là hắn thật sự không thể giải thích được những điều như hoa trong gương, trăng trong nước kia hay là, ý thức của hắn đã chạm phải điều cấm kỵ mà bị cưỡng ép ngăn lại, không thể biết được. Cả người hắn đơ như một khúc gỗ đứng đó.

Thật lâu sau, Doãn Khoáng mới lắc đầu nói: "Được rồi, nghĩ mãi mà không rõ thì không thêm nghĩ nữa. Bây giờ mà còn thất thần nữa thì chết chắc".

Nhìn chiếc áo mưa ông lão cho, Doãn Khoáng suy nghĩ một chút cuối cùng vẫn mặc vào. Tuy rằng mình đã ướt rồi, nhưng dù thế nào cũng là lòng tốt của người ta".

"Tử Thần, rốt cuộc hắn sẽ dùng phương pháp gì để đối phó mình đây?".

Đùng!

Tia chớp chói mắt từ trên không đánh xuống, mang đến ánh sáng ngắn ngủi cho đêm tối.

Nhưng đối với Doãn Khoáng, đó lại là bóng tối.

Bởi vì tia chớp vừa vụt đánh lên cột đèn đường bên người Doãn Khoáng, bóng đèn lập tức nổ tung, mảnh thủy tinh bắn tới Doãn Khoáng đang đứng ở dưới khiến hắn không thể không nhắm mắt lại.

Doãn Khoáng đột nhiên nghe thấy một âm thanh xé gió.

Tia chớp vừa rồi không chỉ ảnh hưởng đến, còn ảnh hưởng đến một người lái cần cẩu. Người lái cần cẩu bị chói mắt, liền đạp phanh phanh gấp. Nhưng chiếc xe không dừng lại được ngay, sau một cú drift thì mới khó khăn dừng lại được. Thế nhưng móc treo trên cánh tay cầu vẫn chịu tác dụng của quán tính hoặc sức mạnh nào đó mà quét tới Doãn Khoáng!

Doãn Khoáng tuy rằng nhắm mắt lại nhưng 13 điểm cảm giác cũng không phải là giả, mặc dù không thể nghe âm thanh đoán vị trí, nhưng hắn vẫn có thể bỏ nhào xuống nằm trên đất.

Hắn cảm giác được cái móc treo kia lướt qua cái ót của mình.

Doãn Khoáng cũng không lập tức đứng lên mà tiếp tục lăn vài vòng, thẳng đến khi đủ xa mới đứng dậy.

Mà ngay khi hắn vừa đứng dậy, lại có hai luồng sáng chói lóa chiếu vào mắt, Doãn Khoáng nhắm mắt lại theo bản năng.

Hình dáng của một chiếc xe và âm thanh ma sát của bánh xe với mặt đất ngày càng rõ.

"Nguy rồi...". Doãn Khoáng thầm than: "Sắp bị húc bay rồi...".

Nhưng mà Doãn Khoáng phát hiện chuyện đó không xảy ra, mà là một âm thanh tức giận: "Này! Người muốn chết à? Ngủ như lợn! Mau cút ra!".

"..."

Doãn Khoáng sững sờ, liền thấy một chiếc xe container đang đứng trước mặt mình, cách không đến 2m

"Không bị húc...". Doãn Khoáng không khỏi thở phào một hơi, lạnh mặt nói: "Xin lỗi".

Lái xe hung hăng nhỏ một bãi nước miếng, đạp mạnh chân ga, chiếc xe cạt vào người Doãn Khoáng tiếp tục lăn bánh. Xem ra lái xe tính khí nóng nảy kia rất là bất mãn với Doãn Khoáng.

Nhìn lại, chỉ thấy cánh cửa phía sau cái xe container kia mở rộng, bên trong chôn chít những chiếc thùng tròn màu lam, từng thùng từng thùng lăn xuống, lăn tới vị trí của Doãn Khoáng.

Doãn Khoáng vừa nhìn thấy lập tức kinh hồn bạt vía: "Dầu?".

Không chỉ thế, nắp thùng còn mở ra. Dầu chảy đầy đất từng chút theo sự chuyển động của cái thùng, lại bị mưa làm cho lan ra làm cho khắp nơi đều là dầu.

Doãn Khoáng liền vội vàng xoay người bỏ chạy.

Có lẽ là mặt đường thật sự quá trơn, hoặc là do giẫm vào cái gì đó, hắn còn chưa chạy được hai bước, đột nhiên trượt ngã xuống đất. Gần như cùng lúc đó, một cái thùng dầu lăn qua bên người hắn.

Sau đó, cả người Doãn Khoáng toàn là dầu.

Doãn Khoáng lập tức như rơi xuống hầm băng: "Xong rồi..."

Hắn biết rõ, Tử Thần nhất định có biện pháp tạo ra lửa, bằng không thì hắn tuyệt đối sẽ không làm cho mình một thân đầy dầu thế này.

Quả nhiên, ven đường, một tấm biển hiệu đèn nê ông cực lớn dựng đứng trên một cửa hàng đột nhiên rụng xuống, rơi lên một thùng dầu. Cạnh sắt nhọn hoắt lập tức chọc thủng cái thùng. Đồng thời vì dây điện bị đứt mà tóe ra tia lửa, cơn mưa lớn chưa kịp dập tắt đã chạm vào dầu trong thùng.

Đại hỏa bốc lên hùng hực trong mưa to lan rộng ra cả một vùng lớn, Doãn Khoáng ngay cả đặt chân cũng khó khăn nói chi chạy trốn. Ngọn lửa vô tình cắn nuốt hắn.

Cái biển thông báo tuyến dụng kia cũng không biết bị sức mạnh gì dẫn dắt, đổ xuống người Doãn Khoáng.

Àm!

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Sát tâm!

Dịch giả: Accel

"Có kết quả chưa?". Nhìn đồng hồ bừa bộn đầy đất, còn một số nơi có vết tích của vụ cháy, thanh tra liên bang Bullock người da đen cau có hỏi.

Một đặc vụ người da trắng nói: "Vâng... Định tính sơ bộ là tai nạn ngoài ý muốn".

"Cái gì? Lại là chuyện ngoài ý muốn?"

"Tuy rằng khó tin. Nhưng sau khi nhân viên kỹ thuật phân tích, đích thực là chuyện ngoài ý muốn. Nói thật, tôi cảm thấy cho dù là do Thượng Đế tạo ra thì cũng khó mà tin được, nhưng đây là sự thật. Có điều..."

Thanh tra da đen liền vội vàng hỏi: "Có điều cái gì?"

"Sự cố lần này không có nhân viên thương vong". Đặc vụ da trắng nói: "Nhưng có nhân chứng nói là lúc đó có một người bị vây giữa đám lửa, còn bị bảng hiệu đèn nê ông rơi xuống đập trúng. Chúng ta lại không tìm được bất kỳ thi thể nào. Chứng tỏ người kia còn sống, không thể không nói, người này đúng là sống dai, như vậy mà cũng không chết được".

Thanh tra da đen nhìn thoáng qua xung quanh, sau đó thờ dãi: "Đây là tai nạn ngoài ý muốn thứ 4 trong ngày hôm nay rồi, tính cả tai nạn sập cầu hôm qua là 5. Lần nào cũng là trùng hợp như thế, đều là do những thứ ngoài ý muốn liên tiếp xảy ra tạo thành. Jim, chẳng lẽ cậu cho rằng thật sự chỉ là trùng hợp sao?"

"Đúng là vô cùng kỳ quái. Tôi làm cảnh sát 20 năm, lần đầu thấy chuyện như vậy. Nhưng mà...". Jim nhún vai: "Nhân sinh vô thường mà".

Thanh tra da đen tựa hồ nghĩ tới điều gì: "Đúng rồi, vụ án kẻ lang thang mất tích điều tra như thế nào rồi?"

"Ôi trí nhớ của tôi, vừa nhận được tin tức, tôi đang định báo cáo đây". Jim vỗ vỗ đầu, nói: "Tìm được mấy dấu vân tay, sau khi đối chứng thì giống với những du học sinh Trung Quốc đã chết hôm nay. Nếu như không có chứng cứ gì khác, thì gần như có thể khẳng định bọn họ là hung thủ".

Thanh tra da đen cau mày: "Đã điều tra những du học sinh kia chưa".

"Bọn họ đều là du học sinh Trung Quốc thuộc trường cấp 3 Á Lạp Bá Hàn". Sau khi nói xong, hắn bổ sung một câu: "Mọi thủ tục đều hợp pháp. Không có điểm nào đáng nghi. Nói thật tôi nghĩ mãi mà không rõ, một đám du học sinh trẻ tuổi, tại sao phải giết một kẻ lang thang chứ".

Thanh tra da đen sờ lên cái cằm, nói: "Tôi nhớ tổng cộng có 30 du học sinh, 12 người đã chết, còn 18 người đang ở đâu?"

"Có 12 người vào ở một phòng trong khách sạn Washington đường 1207, 6 người khác tung tích không rõ. Đúng rồi, theo báo cáo của bệnh viện, những học sinh bị thương nặng trọng vụ sập cầu hôm qua đều biến mất. Tôi cảm thấy đám du học sinh này vô cùng khả nghi, có nên cho người bắt bọn chúng lại không".

Thanh tra da đen lắc đầu, nói: "Trước khi có chứng cứ xác thực không thể làm như vậy. Nếu như những cái du học sinh có hiềm nghi giết người kia đã chết thì chính là chết không đối chứng. Tùy tiện bắt du học sinh ngoại quốc, nhất là Trung Quốc, hiện tại lại là thời kỳ nhạy cảm, rất dễ xảy ra tranh chấp quốc tế. Tội này chúng ta không dám đương nổi đâu".

Jim hỏi: "Vậy làm sao bây giờ?".

Thanh tra da đen ra lệnh: "Tạm thời phái người theo dõi bọn họ sát sao, tùy thời báo cáo hướng đi của họ. Còn nữa, toàn lực tìm kiếm 6 du học sinh mất tích".

"Nhóm 8 người may mắn kia, à không bây giờ là 7 thì sao? Sếp, người của chúng ta không đủ đâu".

"Bên đó tôi tự mình chịu trách nhiệm". Thanh tra da đen nói: "Đầu bếp nhỏ của nhà hàng kia rất đáng nghi, tôi phải thường xuyên chú ý hướng đi của bọn họ".

"Được rồi".

Người da trắng Jim rời đi, thanh tra da đen nhũn chặt lông mày, đột nhiên ánh mắt của hắn đảo qua một cái cửa ngõ cách đó không xa, không tự chủ được nâng kính mắt trên sống mũi lên. Quý xui thần khiến thế nào, ông ta nhìn chung quanh rồi cất bước đi về phía cửa ngõ đen kịt đó.

Giống như một loại trực giác, thanh tra da đen cảm thấy, cửa ngõ đen như mực kia, có lẽ có đáp án mình muốn. Làm thám tử lâu năm, ông ta đã hình thành cho mình một trực giác sắc bén. Mà ông ta cũng thì vẫn luôn luôn tin tưởng trực giác của mình.

Thận trọng đi vào con ngõ nhỏ, thanh tra da đen theo thói quen rút súng ngắn ra. Họng súng lạnh lẽo hướng về phía trước.

Cửa ngõ tối đen, như cái miệng lớn của dã thú, chỉ chực cắn người.

Thanh tra da đen hít sâu một cái, bước đi cực kỳ nhẹ nhàng, từng bước từng bước. Hô hấp của ông ta vô cùng nhẹ, bước chân không hề gây ra tiếng động. Trong ngõ nhỏ phi thường yên tĩnh, ẩm ướt, âm u, còn có một cảm giác khó tả.

"Hà?".

Dưới chân tựa hồ đã giẫm vào cái gì, thanh tra da đen không khỏi nhìn dưới mặt đất một cái, nhin không được cúi người nhặt đồ vật bị giẫm đó lên.

Một chiếc áo mưa! Hơn nữa còn là một chiếc áo mưa bị đốt cháy queo lại khắp nơi toàn là lỗ thủng, hẳn là do đám lửa lớn đó và một vật sắc bén nào đó đâm vào. Trên áo mưa còn sót lại chút hơi ẩm cùng với cái mùi gay mũi sau khi bị đốt.

Loảng xoảng!

"Ai?!".

Thanh tra da đen đột nhiên ngẩng đầu, ngón tay đặt sẵn trên cò súng lập tức căng lên.

Trong bóng tối, một đôi mắt xanh veo.

Meow~

Một con mèo toàn thân màu đen nhàn nhả bước ra, không sợ người lạ chút nào, liếc thanh tra da đen một cái, đi qua bên chân ông ta.

Thanh tra da đen thờ phào, cười khở một tiếng, liền thu súng lại, tiện tay vứt cái áo mưa rách rưới đi, ra khỏi ngõ nhỏ.

...

Phù...

Nhìn thấy bóng lưng thanh tra da đen biến mất tại cửa ngõ, thần kinh đang căng thẳng của Doãn Khoáng cuối cùng cũng thả lỏng, nặng nề thở dài một hơi.

"Cuối cùng cũng đi. Cảm giác của người này, nhất định nhất định 10 điểm. May thật, cảm giác của ta cao hơn hắn 3 điểm nếu không đã bị phát hiện rồi".

Lúc này Doãn Khoáng đang trốn ở chỗ sâu trong góc tường, tiện tay lấy một tấm màn che trên người mình.

Thấy mình còn 5 điểm sinh mạng, Doãn Khoáng cười khở, cũng âm thầm cảm thấy may mắn, mình mạng lớn, cuối cùng cũng gắng gượng được.

Nghĩ đến đây, Doãn Khoáng lại nhin không được nhìn chiếc áo mưa trên đất, cảm khái không thôi: "Nếu không phải nhờ chiếc áo mưa này, chỉ sợ mình đã bị tiêu diệt rồi. Đây là công của 16 điểm mị lực a (vốn có 14+đanh xưng phụ trợ "Lấy giúp người làm niềm vui") hay là ông lão tốt bụng đó đây?".

Lúc đầu, Doãn Khoáng một thân toàn dầu, nhưng trên thực tế lại bị áo mưa cản trở, thực tế lửa không trực tiếp đốt lên người Doãn Khoáng, mưa càng ngày càng lớn, quần áo Doãn Khoáng vốn ẩm ướt rất khó bị cháy. Cho nên, ảnh hưởng đám lửa với Doãn Khoáng thật ra không lớn.

Mà tại thời điểm tấm bảng hiệu kia rơi xuống, Doãn Khoáng khởi động 'Hình thái dị hóa G', 20 điểm lực lượng cùng 18 điểm phòng ngự khó khăn chống đỡ, nhưng vai phải vẫn bị một cây sắt rỉ đâm thủng. Cũng may là đâm qua vai, chứ đâm qua não thì Doãn Khoáng chết tươi rồi.

Cuối cùng hắn cũng vượt qua được, vô cùng may mắn.

Lúc Doãn Khoáng chui vào ngõ nhỏ, tựa trên vách tường thờ dốc liền nhận được nhắc nhở của hiệu trưởng.

"Nhắc nhở: Người thành công tránh thoát thiết kế của Từ Thần lần thứ nhất. Ban thưởng 500 học điểm, 1 điểm đánh giá cấp F, 2 điểm học phần, 2 điểm đánh giá tổng hợp".

"Nhắc nhở: Bởi vì người thành công tránh thoát thiết kế của Từ Thần lần thứ nhất, theo Quy tắc hạn chế, 24h tiếp theo Từ Thần không thể thiết kế từ vong đối với người".

"YES!!!". Doãn Khoáng hét một tiếng.

Ban thưởng gì gì đó Doãn Khoáng rất quan trọng, nhưng mà 24h an toàn kia lại càng làm Doãn Khoáng hưng phấn. Đây quả thực là buồn ngủ có người đưa gối a.

Doãn Khoáng làm gì cũng co tay rút chân, rất sợ chỉ cần không chú ý một cái là gặp phải thiết kế của Từ Thần chết toi. Nhưng điều đó hiện tại đã không còn, 24h an toàn, đủ cho Doãn Khoáng làm rất nhiều chuyện.

Ví dụ như, bắt được Đường Triệu Thiên, bắt được Vương Ninh!

Hai người kia, đều là bom hẹn giờ, là nhân tố cực đoan không ổn định. Nhất là Vương Ninh, Doãn Khoáng cảm thấy, người này quả thực không thể dùng lẽ thường để suy đoán, nhớ lại những hành vi của người này, đúng là không phải người bình thường.

Doãn Khoáng sợ nhất chính là Vương Ninh có ý phá hư nhiệm vụ của đề thi chung lần này. Nếu quả như thật là như thế, đối với 1204 lớp đúng là một cơn ác mộng.

Doãn Khoáng không hoài nghi chút nào về việc Vương Ninh sẽ làm như vậy.

"Nếu như... Hắn nghĩ được biện pháp thoát ly lớp 1204, gia nhập các lớp khác... Như vậy, điều hắn muốn làm là dùng tất cả thủ đoạn mọi để làm suy yếu lớp 1204... Nếu quả như thật là như thế... Vương Ninh, con người này, thật ngoan độc!".

"Vô luận có phải người định làm như vậy hay không, người đều phải chết... Tính cả vụ lúc trước, chúng ta cùng thanh toán hết!".

Hai cái hai cái đồng tử màu hổ phách yêu dị, nhờ sát khí của Doãn Khoáng mà càng sáng lên.

Có lẽ chính là một tia sát khí đã này hấp dẫn thanh tra da đen kia.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Cẩn thận thăm dò

Dịch giả: Accel

*Hai ngày một chương nhé ^^~

Lại một lần nữa nhận được lợi ích từ hiệu trưởng, Doãn Khoáng sau khi dùng 'Cứu tâm hoàn hiệu quả nhanh' và 'Băng vải cầm máu', sinh mệnh hồi phục lại 25 điểm, nghỉ ngơi thêm 1h, sinh mệnh hồi phục thêm 5 điểm, ngoại trừ hơi suy yếu một chút thì cơ bản sức khỏe của hắn không khác người bình thường lắm.

Sau khi nghỉ ngơi, Doãn Khoáng cũng không lãng phí thời gian.

Hắn tổng cộng nghĩ đến hai chuyện.

Thứ nhất, chính là theo như lời nhắc nhở "Từ Thần bị 'Quy tắc' hạn chế, trong 24h không thể thiết kế từ vong với người". Ngay cả loại tồn tại như Từ Thần, cũng bị 'Quy tắc' hạn chế, Doãn Khoáng rất hiếu kỳ, quy tắc này rốt cuộc là cái gì?

Thông thường, quy tắc đều là do tồn tại cường đại hơn lập ra, hoặc là tự hình thành một cách tự nhiên và khách quan. Như vậy, chỉ riêng series Final Destination mà nói, những sự trùng hợp không thể tưởng tượng đó, thay vì nói là trùng hợp, Doãn Khoáng càng muốn tin là có một tồn tại hư vô mờ mịt nào đó thiết kế cả Từ Thần.

Như thế, giả định Từ Thần thật sự tồn tại, thì loại tồn tại gì có thể lập ra 'Quy tắc' cho Từ Thần?

"Hiệu trưởng?"

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Doãn Khoáng liền bác bỏ. Đám học trưởng đã từng nói, hiệu trưởng chỉ phụ trách hai chuyện: "Đưa sinh viên vào tràng cảnh và đưa về. Trong thế giới tràng cảnh, hiệu trưởng chắc là sẽ không trực tiếp can thiệp vào hoạt động của thế giới. Cho nên hiệu trưởng không thể nào đặt ra hạn chế đối với Tử Thần.

(ND: tràng cảnh: một cảnh phim)

Không phải hiệu trưởng thì sẽ là ai đây? Cường đại hơn Tử Thần, có thể là loại tồn tại như Thần Vương, Chủ Thần... Nhưng một khi đã như thế, bộ phim này cũng không gọi là Final Destination mà gọi là Cuộc chiến chư thần rồi.

(TV: vua của thần; CT: chủ trong chủ, chủ nhân, người chịu trách nhiệm, v.v...; Chư thần: các vị thần)

Mặt khác, nếu như Tử Thần không tồn tại... Doãn Khoáng tự động loại bỏ khả năng này.

Còn nếu 'Quy tắc' là tự nhiên hình thành một cách khách quan, thì cũng phải rõ ràng chút chứ? Loại quy tắc này, ngoại trừ biết nó hạn chế Tử Thần ra, Doãn Khoáng căn bản không thể nắm bắt được sự hiện hữu của nó.

Cuối cùng, Doãn Khoáng đưa ra kết luận: Khó quá bỏ qua!

Chuyện thứ hai mà Doãn Khoáng nghĩ tới, là đối phó với Vương Ninh và Đường Triệu Thiên thế nào đây.

Hành vi của Đường Triệu Thiên rất dễ đoán. Suy nghĩ duy nhất của loại người tài năng có hạn còn trí lực thấp này chỉ có thể là báo thù. Điểm ấy Doãn Khoáng không cần nghĩ cũng biết.

Về phần Vương Ninh, chính là kẻ làm cho người khác rất nhức đầu. Người này bình thường đều khiêm tốn, không gây chú ý. Không chủ động để ý đến hân thì căn bản không thể cảm thấy sự hiện hữu của hân. Hân gần như che dấu hết bản thân. Một nhân vật nguy hiểm, Doãn Khoáng không thể nào nắm bắt được khuôn mẫu hành vi của hân.

"Chờ chút!"

Doãn Khoáng tựa hồ nghĩ ra điều gì đó.

"Cảm giác tồn tại thấp? Không sai, tên này hành sự khiêm tốn hạng nhất. Như vậy, một người không thích gây chú ý, sẽ công nhiên chơi trò mất tích như vậy sao? Người khác không biết Vương Ninh, nhưng mình và Lê Sương Mộc lại không hiểu hân sao? Hơn nữa, sau khi mất tích, hân còn âm thầm ra tay cứu được Đường Triệu Thiên, mình cùng Lê Sương Mộc khẳng định sẽ nghĩ đến là hân làm. Thế thì vì sao hành vi, tác phong của hân trước sau lại tương phản như thế. Là chuyện gì đã làm hân thay đổi?... Chẳng lẽ là Lê Sương Mộc?"

"Có lẽ, thật sự có khả năng đó. Lê Sương Mộc trước kia đều biểu hiện có chứng mực, là một người cẩn thận che giấu bản thân. Thẳng đến khi hân thật sự không thể chịu đựng được hành động của đám người Đường Triệu Thiên, lớp xảy ra tình trạng bị chia rẽ, hân mới mạnh mẽ đứng ra. Không cần phải nói, chỉ cần xem chuyện này, nếu không có gì bất ngờ thì mọi người sẽ xác định vị trí lãnh đạo của Lê Sương Mộc... Cộng thêm biểu hiện sát phạt quyết đoán của hân, ai còn nghi ngờ khả năng của Lê Sương Mộc?"

"Vương Ninh... Người như vậy, sẽ chịu phục tùng Lê Sương Mộc sao? Đáp án rất rõ ràng! Vì thế, hân cứu Đường Triệu Thiên, hân liền có hai lựa chọn. Một là ủng hộ Đường Triệu Thiên... Nếu như Vương Ninh có chút đầu óc, sẽ không làm như vậy. Thứ hai, lợi dụng Đường Triệu Thiên kiềm chế chúng ta. Sau đó hân thừa dịp nước béo cò, dựa vào thực lực của hân thì căn bản không khó để cứu nhân vật trong phim... Cuối cùng hân sẽ mang theo phần thưởng, thoát ly lớp 1204, tự xây dựng đội ngũ của mình!"

Nắm đảm của Doãn Khoáng càng nắm càng chặt: "Nhất định là Vương Ninh định làm như vậy! Hân đã không thể khống chế lớp 1204 thì phải hủy diệt, sau đó chuyển tới lớp khác. Làm thế nào để hủy diệt? Giết những thành viên còn lại của lớp 1204, không chừng hân còn muốn giết luôn cả nhân vật phim. Nếu như mình là hân thì nhất định sẽ cứu hết toàn bộ dàn nhân vật một lần, thu đủ phần thưởng rồi sẽ giết".

"Trong 24h nhất định phải giết được Vương Ninh! Nhưng không nói đến việc biết Vương Ninh bây giờ đang trốn ở đâu, coi như tìm được hân, thực lực của mình đủ để giết hân không? Tuy mình có cường hóa G, nhưng Vương Ninh cũng rất có thể đã có được cường hóa T... Nguy hiểm này đáng để mạo hiểm sao?"

Tại nơi này, mỗi người đều vì chính mình mà sống! Cho dù đề thi chung lần này có quy mô lớp, nhưng rõ ràng hiệu trưởng không chú ý đến tính ích kỷ của con người. Chỉ cần mình sống sót, chỉ cần mình thoải mái mới tốt! Tâm quan trọng của cái gọi là đoàn kết mà phụ đạo viên và trợ giáo nhấn mạnh hết lần này đến lần khác có thể chỉ là một câu cửa miệng mà thôi. Ai quan tâm? Ai thêm quan tâm chứ?

Nếu có người hỏi Doãn Khoáng, Doãn Khoáng có thể thoải mái thừa nhận, hân không quan tâm!

Có lẽ, nếu như Doãn Khoáng có thể chọn một số người từ rất nhiều người để tạo nên một tập thể đoàn kết, hỗ trợ lẫn nhau thì được. Còn trong một đoàn thể cực kỳ bất ổn như thế này, điều đầu tiên Doãn Khoáng nghĩ tới là chính bản thân mình.

"Haiz! Khó trách học trưởng Hùng Bá nói đề thi chung vô cùng khó. Khó khăn không chỉ là nhiệm vụ, còn có mâu thuẫn trong nội bộ lớp. Nếu như giải quyết được Vương Ninh và Đường Triệu Thiên, chỉ cần cứu các nhân vật phim vài lần, có lẽ lớp 1204 còn có hy vọng. Bằng không thì, mấy ngày tới cả

lớp phải chịu áp lực từ hai phía là Từ Thần và Đường Triệu cùng Thiên Vương Ninh, chỉ sợ lớp giải tán sớm, sau đó tất nhiên là đoàn diệt".

"Minh nên làm thế nào đây? Hai lựa chọn. Thứ nhất là dùng tất cả thủ đoạn, bắt Vương Ninh và Đường Triệu Thiên rồi giết. Thứ hai là làm như Vương Ninh, chuyển lớp!".

Giờ khắc này, Doãn Khoáng ngồi trên tường, đột nhiên cảm thấy thật mệt mỏi.

Nhưng mà sau một khắc, ánh mắt nói lòng của hắn lại ngưng tụ.

Cặp mắt kia, trong bóng tối lóe lên ánh sáng dị thường.

"Đường, là do người đi mà thành. Trước mặt ta có hai con đường. Nếu ngay cả dũng khí thử tiến tới cũng không có, tương lại làm sao có thể sống sót trong khốn cảnh? Doãn Khoáng ơi Doãn Khoáng, người không thể thay đổi người khác, nhưng người có thể thay đổi chính mình! Kiếp sống đại học này, hiện tại mới bắt đầu, không có thời gian để người cảm thán và do dự đâu!".

Doãn Khoáng liền móc điện thoại đã chuẩn bị từ trước ra, bấm số của Lê Sương Mộc.

"Doãn Khoáng?".

Lúc này giọng nói của Lê Sương Mộc đã không còn tao nhã như lúc trước, lại có một cảm giác uy nghiêm nhàn nhạt.

"Tôi đây".

"Tình huống của cậu bên kia thế nào?".

"Tạm được. Vừa rồi may mắn tránh được một lần Từ Thần thiết kế. Ha ha, Doãn Khoáng tôi năng khiếu khác không có nhưng ta lại sống rất dai". Doãn Khoáng tự giễu.

"Có chuyện gì sao?".

Doãn Khoáng nghiêm túc nói: "Hai người Đường Triệu Thiên cùng Vương Ninh ở cùng một chỗ".

"Hả!? Cùng một chỗ? Không phải là chơi gay chứ? Chúng ta sao lại không biết hai người đó khẩu vị nặng như vậy chứ?".

Trên trán Doãn Khoáng toát ra một giọt mồ hôi lạnh.

Cái này rõ ràng không phải thanh âm của Lê Sương Mộc mà là Bạch Lục. Càng quen thân hắn càng nói chuyện bựa hơn râm hơn.

Xem ra Lê Sương Mộc đang mở loa ngoài.

"Hiện tại không phải là thời điểm đùa giỡn, Bạch Lục". Doãn Khoáng bất đắc dĩ cười nói: "Các cậu bây giờ không những phải đề phòng Từ Thần, còn phải cẩn thận hai người đó nữa". Nhất là Đường Triệu Thiên, cái tên điên cộng thêm ngu ngốc này nhất định sẽ nghĩ cách hạ thủ với các cậu".

"Hặc hặc, Cậu nhắc muộn rồi". Bạch Lục cười lớn một tiếng, nói: "Ngay vừa rồi, tên đó thừa dịp ta đi ra ngoài mua quần áo tập kích ta, đúng là không biết tự lượng sức, bị ta cho nằm bẹp dí. Nhưng vì có huyết thống spiderman đâu cũng bò lên được nên chạy thoát rồi".

"Có thấy Vương Ninh không?". Doãn Khoáng hỏi.

"Không gặp. Không biết hắn chạy đi đâu. Đúng rồi, Doãn Khoáng, Lê Sương Mộc nói là Vương Ninh đã cướp T virus do cậu liều sống liều chết lấy được là thật sao?".

Trong đầu Doãn Khoáng hiện lên một suy nghĩ: "Xem ra Lê Sương Mộc muốn tăng sức đoàn kết của đội ngũ nên đã kể chuyện của Vương Ninh ra. Lê Sương Mộc, bản lĩnh tốt lắm".

"Ừm".

"Cái này choáng nha. Bình thường căn bản nhìn không ra, không nghĩ tới hắn lại là loại tiểu nhân âm hiểm này. Ta nói ta cứ cảm thấy nhìn hắn không thuận mắt thế nào mà. Lần sau gặp được nhất định phải bấp ngọ chọc vào... một hồi. À, cậu gọi điện thoại có việc gì vậy?".

Doãn Khoáng hình như mơ hồ nghe thấy một tiếng "Lưu manh!", sau đó Bạch Lục lập tức đổi giọng.

Doãn Khoáng ngừng khí ngưng trọng nói: "Tôi nghĩ Vương Ninh sử dụng Đường Triệu Thiên để phá hư nhiệm vụ lần này của chúng ta. Sau đó hắn lại cứu nhân vật trong phim, giành phần thưởng. Cuối cùng hắn rất có thể sẽ thoát ly lớp 1204".

"Cái gì?!".

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 69: Lập kế hoạch, phát hiện

Dịch giả: Accel

"Câu xác định?".

Thật lâu sau, Lê Sương Mộc ngưng trọng nói.

"Khả năng này quá 8 phần. Bằng không thì căn bản không thể giải thích tất cả những hành động của Vương Ninh". Doãn Khoáng đáp: "Một chiều này của hấn rất cao minh. Để cho tên gốc Đường Triệu Thiên cản trở chúng ta, tự mình trốn đi chờ diễn biến cốt truyện xảy ra. Còn 7 người, nếu có thể cứu hết thì hấn có 3500 học điểm".

Bên kia đầu dây, hơn mười người vây quanh điện thoại nghe Doãn Khoáng nói xong, trong phòng lập tức lâm vào tĩnh mịch.

Cuối cùng, Lê Sương Mộc cầm điện thoại di động lên, nói: "Doãn Khoáng, cậu có cách nào đối phó với bọn chúng không?".

"Việc khó nhất là tìm vị trí của bọn chúng". Doãn Khoáng cười khổ: "Nếu như bọn chúng cứ một mực lẫn trốn, chúng ta căn bản không có cách nào. Cho nên, tốt nhất là làm cho bọn chúng chủ động đi ra".

"Dụ dỗ?".

"Chỉ có thể như vậy. Mục tiêu của Đường Triệu Thiên vô cùng rõ ràng, chính là đối phó chúng ta. Dụ dỗ hấn không khó. Đối với Vương Ninh, chúng ta chỉ có thể ôm cây đợi thỏ, không khác gì đánh bạc!".

"Đánh bạc?".

Doãn Khoáng thở dài, nói: "Chỉ có thể đánh bạc. Đương nhiên, cũng không phải đánh bạc một cách mù quáng. Theo tôi nhớ thì ngày mai là ngày chết của Issac và cô gái đeo kính. Thời gian tử vong của bọn họ rất gần. Nói cách khác, nếu như Vương Ninh muốn phần thưởng, hấn chỉ có thể cứu một trong hai".

Lê Sương Mộc nói: "Tôi hiểu ý của cậu, chúng ta đi mai phục, đợi đến lúc Vương Ninh xuất hiện? Nhưng vấn đề là, chúng ta không biết hấn sẽ cứu ai".

"Cho nên mới nói là đánh bạc". Doãn Khoáng đưa điện thoại di động qua tai khác, tiếp tục nói: "Nhưng mà nếu như cẩn thận phân tích mà nói, vẫn có thể suy đoán được một ít. Tôi cho rằng Vương Ninh có khả năng sẽ đi cứu Issac mà không phải cô gái đeo kính".

"Tại sao?".

"Đầu tiên, theo như cốt truyện gốc, Isaac tuy rằng chết, nhưng thi thể của hấn vẫn đóng một vai quan trọng. Đừng quên, ông bác da đen xuất hiện lần thứ hai chính là để liệt thi Isaac, dẫn đến cảnh đám nhân vật chính nói chuyện với ông ta lần thứ hai, từ đó cốt truyện mới tiếp tục. Nếu không thì Peter cũng sẽ không 'giết người trả nợ'. Nếu Issac không chết, có lẽ diễn biến cốt truyện sẽ rẽ sang hướng khác...".

(ND: Lần thứ hai gặp mặt ông bác da đen có nói "giết người trả nợ", nên mới dẫn đến việc các nhân vật trong phim nghĩ rằng chỉ cần giết một người nào đó là có thể trả nợ cho Tử Thần, từ đó diễn biến của phim tiếp tục)

Lê Sương Mộc đột nhiên cắt ngang: "Cốt truyện thay đổi? Nếu như Vương Ninh cứu được Issac? Phải biết rằng chỗ chúng ta ý lại chính là biết nội dung của bộ phim này, diễn biến thay đổi, chúng ta sẽ không biết những người đó chết như thế nào, thế thì làm sao cứu tiếp? Như vậy đối với tất cả mọi người đều không có lợi".

"Không!". Doãn Khoáng khẳng định: "Một khi nội dung cốt truyện thay đổi, đối với chúng ta mà nói đích thật là một chuyện vô cùng tồi tệ. Nhưng đối với Vương Ninh, đây chính là điều mà hấn hy vọng. Cốt truyện càng hỗn loạn, đối với hấn lại càng có lợi. Đừng quên, dựa vào thân thủ của hấn, cho dù không biết nội dung cốt truyện, muốn cứu người căn bản không khó".

"..."

Bên kia điện thoại trầm mặc một hồi, sau đó truyền đến âm thanh trầm thấp khàn khàn của Lê Sương Mộc: "Cậu nói không sai. Tên này... không thua gì một kẻ điên".

"Thật ra tôi vẫn luôn nghĩ mãi mà không rõ. Vì sao Vương Ninh lại làm như vậy. Một cá nhân cho dù có lợi hại, cũng không thể so với sức mạnh của đoàn đội. Chỉ cần thực lực chính thể của lớp 1204 tăng lên, vô luận là đối với hấn hay là đối với mọi người đều có lợi mà? Hấn hà tất phải làm loại chuyện hại người không lợi mình thế này?".

"Bởi vì hấn căn bản không tin tưởng bất kỳ kẻ nào! Hấn chỉ tin chính mình. Đồng thời, ngoại trừ chính hấn, hấn sẽ không để ai vào mắt. Hơn nữa, nếu

như tôi nghĩ không sai, hẳn nhất định cho là rằng 1204 chúng ta không đủ tiềm lực phát triển, lại không để hẳn sử dụng, cho nên mới muốn chuyển lớp. Dùng thực lực của hẳn mà muốn khống chế một lớp, trước mắt cũng không phải việc khó".

Lông mày Doãn Khoáng nhíu lại: "Cậu giống như rất hiểu hẳn?".

"... Phân tích chút thôi". Lê Sương Mộc nói: "Dù sao cũng là đánh bạc, hướng hồ phân tích của cậu cũng có lý. Sáng sớm ngày mai chúng ta liền đến quán massage mai phục, ôm cây đợi thỏ!".

(ND: Issac chết lúc đang massage châm cứu)

Doãn Khoáng nói: "Nếu như có thể, cậu khuyên Tăng Phi xem. Nếu cậu ta gia nhập thì tốt. Lúc này Vương Ninh đã không phải là đồng đội của chúng ta nữa mà là đại địch".

"Ừm... để tôi nói chuyện với cậu ta".

"Còn nữa, trước khi đối phó Vương Ninh, phải giải quyết Đường Triệu Thiên đã. Biện pháp tốt nhất chính là dụ hẳn xuất hiện".

Lê Sương Mộc thờ dài, nói: "Thằng nhóc đó đã ăn một lần thiệt thòi, chỉ sợ không dễ dụ hẳn ra đâu".

"Ha ha...!". Doãn Khoáng nở nụ cười: "Đối phó Đường Triệu Thiên đơn giản hơn đối phó Vương Ninh nhiều".

Lê Sương Mộc khẽ cười một tiếng, thần nhiên nói: "Tuy tôi không muốn thừa nhận, nhưng không thể không nói, Doãn Khoáng, đầu óc của cậu thật sự rất linh hoạt, đã sớm có cách thì nói ra đi. Nhanh chóng đem mối họa này diệt trừ, chúng ta chuyên tâm xử Vương Ninh, còn Từ Thần nữa".

Doãn Khoáng nói: "Tạm thời các cậu đừng nghĩ gì cả. Ngủ một giấc thật ngon, lấy lại tinh thần. Ha ha, tôi đoán, Đường Triệu Thiên nhất định không cách nào ngủ ngon giấc. Rạng sáng 5h tối sẽ gọi điện. Đúng rồi, các cậu đang ở đâu?".

"1207 Washington. Sao, cậu muốn tới?".

"Không. Chặng qua là đi dạo ở chung quanh, nói không chừng vận khí tốt trực tiếp tóm được Đường Triệu Thiên. Mặt khác, tôi cũng muốn tìm chỗ để đánh một giấc". Vừa nghĩ tới ngủ, Doãn Khoáng đã cảm thấy con buồn ngủ ập tới như thủy triều, làm hẳn không thể không lặc mạnh đầu, xua đi con buồn ngủ.

"Được rồi. Cứ vậy đi".

"Ok".

Cúp điện thoại, Doãn Khoáng thở ra một hơi, nói: "Muốn sống tốt trong đại học, thật mệt mỏi a".

Cảm khái một tiếng, Doãn Khoáng liền bò dậy: "Ài, trước tiên phải tắm nước nóng, giặt đồ cái đã". Nói xong, liền đi ra khỏi ngõ nhỏ.

Một giờ sau, Doãn Khoáng đã đổi một bộ đồ đen thoải mái đi trên đường phố Washington.

Con gió lạnh sau mưa thổi qua đường cái, thổi vũng nước trên mặt đất gọn sóng, thổi cây xanh hai bên đường kêu lên sần sật. Đi qua hai bên đường mờ tối con đường này sẽ có một chút ánh sáng, nhưng dưới màn đêm, nó vẫn âm u như cũ.

Phố Washington cũng không tính là phồn hoa, ban đêm có chút vắng vẻ.

Đương nhiên, cái gọi là vắng vẻ chỉ là tương đối.

Loại đường phố không phải rất phồn hoa lại có các loại cửa hàng khác nhau tập trung này, chính là kiểu đường phố mà những tên côn đồ, các băng đảng đua xe yêu thích nhất. Bọn chúng chính là một đám ký sinh trùng, ký sinh trên đường phố, ngoài trừ việc hút máu từ các cửa hàng, ngẫu nhiên hứng lên còn kiếm thêm tiền rượu tiền gái gì đó nữa.

Giống như hiện tại, có bốn nam ba nữ người không ra người, quỷ không ra quỷ đang đứng trước mặt Doãn Khoáng, dùng lỗ mũi nhìn Doãn Khoáng. Khuyên sắt toàn thân đang rung rung khi bọn chúng lên tiếng, giọng nói chan chất như hét vào mặt người khác.

"Ê, thằng lùn Trung Quốc, giao tất cả tiền trên người ra đây". Một tên lưu manh cao to, đầu như cây chổi vàng chóc nói.

Doãn Khoáng ngẩn người, bị một cánh tay đầy tha thu đẩy một cái: "Thằng lùn Trung Quốc, người không nghe Jack nói sao".

Đẩy một cái không thấy Doãn Khoáng lay động gì, tên xăm mình lại thử đẩy thêm cái nữa.

Doãn Khoáng cười lạnh một tiếng, đã nắm tay của tên kia, tiến lên một bước dẫm vào nách của hẳn.

Tuy Doãn Khoáng chưa từng học qua kỹ xảo cận chiến chuyên nghiệp, nhưng mà đánh nhau thì ai không biết? Mất, dưới nách, cằm, eo, sườn, đùi

quần, một đầm một đá còn không ngã? Dựa vào 10 điểm lực lượng mà đánh mấy tên côn đồ này thì quá dễ dàng.

"Đm! Các anh em, đánh hấn tàn phế rồi nói!". Đầu cây chổi cũng là loại người hung ác, thấy Doãn Khoáng động thủ cũng không kinh ngạc, rút dao ra chọc tới.

Doãn Khoáng cường hóa G sẽ đánh không lại mấy tên côn đồ? Hiển nhiên không có khả năng. Doãn Khoáng không hề xây xước đánh bảy tên con đồ nằm bẹp dưới đất. Doãn Khoáng vẫn đối xử với ba nữ côn đồ như bốn tên còn lại.

Sau khi đánh xong, Doãn Khoáng giờ đầu tên đầu chổi lên, lạnh lùng hỏi: "Hỏi người một việc".

Đầu chổi mặt mũi sưng húp bị dọa liền vội vàng gật đầu.

"Có nhìn thấy một người châu Á không khác ta lắm đi trên đường này không, khoảng 1m8, tóc hơi dài, vẻ mặt gọi đòn, chính là loại nhìn là muốn đánh".

"A".

"A cái gì? Có hay không!".

"Có! Có một người! Tôi biết". Tên xăm mình đột nhiên hô lên: "Vừa rồi có một người đánh nhau với người của Dã Lang bang ở quán bar Hỏa Diễm. Người kia giống như ngài, rất lợi hại... Không có ai là đối thủ của hấn".

Doãn Khoáng ngăn người: "Móa! Ta vẫn xem trọng Đường Triệu Thiên quá mức rồi phải không?".

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Vây giết! (1)

Dịch giả: deeno12701

Doãn Khoáng bỏ qua tên đầu chổi, móc điện thoại di động ra bấm số của Lê Sương Mộc đồng thời liếc mắt cảnh cáo đám người dưới đất.

"Các người nằm đó, cảm nhúc nhích".

Chuông vừa kêu Lê Sương Mộc đã bắt máy, không biết là do hấn không ngủ hay là do tính cảnh giác của hấn rất cao.

"Có chuyện gì?".

Doãn Khoáng nói: "Có vẻ như chúng ta đánh giá Đường Triệu Thiên hơi cao rồi. Ta tưởng là hấn lẩn trốn đâu đó để giám sát chúng ta, thế mà không ngờ tên này lại chạy tới quán bar uống rượu gây chuyện với đám xã hội đen ở đây".

"Việc này... Cậu chắc chắn là hấn chứ?". Lê Sương Mộc hỏi lại với giọng có vẻ như không thể tin được.

"Khoảng tám chín phần mười". Doãn Khoáng nói.

"Cho dù không phải thì chúng ta cũng nên đi xem thử, tốt nhất là không phải... Dù sao thì ta cũng đang đói bụng, không bằng đi ăn khuya luôn? Yên tâm, chỉ cần đi cùng với tôi thì Tử Thần sẽ không thiết kế các cậu, tôi có 24h an toàn".

"... Ok, để tôi gọi đám kia, nhưng đám nữ sinh thì chắc khỏi đi, để cho các nàng ngủ một giấc ngon lành. Dù sau một ngày vừa qua cũng rất mệt mỏi".

Doãn Khoáng khẽ cười: "Cậu mà cũng biết thương hoa tiếc ngọc à".

"Dù sao thì vẫn là đàn ông mà. Cậu đang ở đâu?".

Doãn Khoáng nhìn xung quanh thấy một bảng hiệu KFC lớn liền đáp: "Nếu ta không nhầm thì đang ở ngay trung tâm của Washington. Gần đây có một cửa hàng KFC (Kentucky Fried Chicken). Tôi sẽ chờ các cậu ở đây".

"Ok, 10 phút nữa gặp". Nói xong Lê Sương Mộc liền cúp điện thoại.

Doãn Khoáng cất điện thoại đi, tóm lấy cổ áo của tên đầu chổi để lộ ra sắc mặt hung ác, ánh mắt toát lên sát khí lạnh lùng nói: "10 phút! Người chỉ có chừng ấy. Đến quán bar Hỏa Diễm nhìn xem đám người kia còn ở đó không. Tốt nhất người nên ngoan ngoãn nghe lời, nếu dám làm gì ngu ngốc thì hèn gặp lại đám anh em của người vài chục năm sau trên thiên đường đi".

Sáu người còn lại đều hoảng sợ nhìn về phía tên đầu chó, ánh mắt cầu khẩn đủ để hòa tan cả sắt thép.

Tên đầu chó quay đầu nhìn đám đồng bọn của mình liếc mắt gật đầu: "Tôi... Tôi nhất định sẽ không làm bậy. Hãy tin tưởng tôi, bọn họ đều là anh em của tôi, tôi sẽ không mặc kệ bọn họ mà chạy đâu. Xin hãy tin tôi".

Doãn Khoáng thả hấn ra, phui phui tay rồi nói với đám người dưới đất: "Các người hãy cầu nguyện rằng hấn không nói dối đi".

Đầu chó sợ hãi liếc nhìn Doãn Khoáng sau đó lại nhìn đám huynh đệ lưu manh của mình "Chờ ta trở lại". Nói xong hấn quay người chạy đi. Tốc độ thật đáng kinh ngạc, đủ để thoát quán quân chạy trăm mét.

"Đi!".

Doãn Khoáng đá tên xam mình một cái rồi cất bước đi về phía quán KFC gần đấy. Sáu tên lưu manh kia giống như học sinh tiểu học, ngoan ngoãn xách đít theo sau lưng Doãn Khoáng.

Không tới 10 phút sau, đám Lê Sương Mộc, Bạch Lục và cả Ngụy Minh đều đứng ở trước mặt Doãn Khoáng. Thế nhưng lại không có Tăng Phi, không biết là hấn có chuyện gì.

"Doãn Khoáng, Từ Thần có thiết kế cậu không?". Vừa thấy mặt Ngụy Minh liền hỏi.

Doãn Khoáng cười cười, dù chỉ là một câu hỏi quan tâm của Ngụy Minh nhưng lại có thể khiến cho nội tâm đang nguội lạnh của Doãn Khoáng cảm thấy như được sưởi ấm trong đêm đen. Hấn lắc đầu: "Ha ha, mạng tôi cứng lắm. Đã tránh được một lần thiết kế của Từ Thần. Lần tiếp theo còn hơn hai mươi giờ đồng hồ nữa, trong thời gian này tôi rất an toàn".

Bạch Lục lộ vẻ hăm mộ vô cùng, vỗ vai Doãn Khoáng nói: "Tiểu tử này thật là làm cho ta hăm mộ chết mất. Nếu như ta có hơn 20 giờ an toàn này thì ta thật sự muốn ném thử mùi vị 'ky an toàn' của gái tây như thế nào rồi. Ai za, hiện tại bị Từ Thần nhìn chăm chăm thật là đáng sợ, ngay cả ăn cơm cũng sợ bị ghen chết. Quảng thời gian này cứ như không phải để người sống vậy".

Doãn Khoáng cười cười mà không biết trả lời thế nào. Trong đầu hấn cũng chưa từng nghĩ tới sẽ... Chỉ có thể cười trừ xem như là câu trả lời tốt nhất rồi.

"Đúng rồi, Tăng Phi đâu?".

Bạch Lục nhún vai: "Tên đó nói đau bụng, chắc là núp luôn vào trong nhà vệ sinh giải quyết rồi".

Doãn Khoáng thờ dài lắc đầu bất đắc dĩ.

Lê Sương Mộc cũng không nói thêm gì, nhìn lướt qua đám lưu manh sau lưng Doãn Khoáng hỏi: "Bọn họ là ai?".

Doãn Khoáng nói: "Đám lưu manh bản địa, hết chuyện đến cướp tôi. Tôi thuận tay đánh bọn chúng một trận, sau đó tôi cảm thấy đám lưu manh có lẽ sẽ có nhiều tin tức hơn nên hỏi thử một chút xem có tin gì của Đường Triệu Thiên không. Nghe tôi nói hết đã, vốn dĩ chỉ cầu may ai dè lại có chút manh mối thật. À, người tôi phải đi dò xét trở về rồi kìa".

Mọi người quay đầu nhìn lại, quả nhiên thấy tên đầu chó đang chạy như điên tới, mặt hấn đỏ cả lên kích động không thôi. Có lẽ do chạy quá sức nên vừa dừng lại liền lao đảo muốn ngã, may mà sáu tên đồng bọn kịp chạy lại đỡ hấn nếu không thì chắc là té chổng vó lên luôn.

"Anh... Anh hùng...". Tên đầu chó vừa thở dốc vừa nói đứt quãng: "Người kia vẫn còn đó. Hiện đang đánh nhau với người của Dã Lang bang. Còn có... Không biết vì sao quán bar Hỏa Diễm bị cháy rồi". Nói xong liền chỉ về phía sau lưng.

Đám người Doãn Khoáng nhìn lại, quả nhiên phía xa có hiện lên ánh lửa chớp chùng liên liếc nhau một cái ngầm hiểu là Từ thần ra tay rồi.

"Xem ra người kia tám chín phần mười là Đường Triệu Thiên rồi". Doãn Khoáng sờ cằm nói: "Vừa may có đám Dã Lang giữ chân hấn, chúng ta tới xem sao. Yên tâm, hiện tại ta đang ở thời kỳ an toàn, theo lý mà nói thì đi theo ta các người cũng an toàn luôn".

Bạch Lục cười hắc hắc nói: "Ha ha, may mắn người đang trong kỳ an toàn, chúng ta có thể cùng nhau sung sướng ah".

(dee: có ai nghĩ đến kỳ an toàn như ta không hắc hắc)

Ngụy Minh đẩy mạnh Bạch Lục một cái, vẻ mặt làm như rất buồn nôn nói: "Bạch Lục, người có thể đừng làm ta buồn nôn được không".

"Cút". Bạch Lục đáp trả một cước: "Người muốn gì? Ông mày rất bình thường. Đầu người toàn cơ với bắp không biết đùa là gì à?".

Lê Sương Mộc nói: "Được rồi, làm chính sự quan trọng hơn. Đã có cháy thì đội cứu hỏa sẽ tới nhanh thôi. Đến lúc đó đám Đường Triệu Thiên mà chạy mất thì phiền lắm".

"Đừng đấy". Doãn Khoáng chen vào: "Chúng ra mau đi thôi".

"Chờ chút". Lê Sương Mộc dứt tay vào túi lấy ra một túi nhỏ có vẻ rất nặng, ném cho tên đầu chó: "Đây là phí dịch vụ. Giữ miệng cho tốt, nếu không các người sẽ sớm đi gặp thượng đế đấy".

Nói xong, đám người mau chóng chạy về phía quán bar Hòa Diễm.

"Jack, mau xem đó là gì vậy?".

"Oh my God, là vàng! Thật nhiều! Ha ha, chúng ta phát tài rồi, Jack".

"Trời ơi! Chỗ này là bao nhiêu tiền chứ, có chừng này tiền chúng ta có thể mở một quán rượu của riêng mình rồi".

"Đúng thế, quán rượu của riêng mình. Ha ha, mơ ước của chúng ta thành hiện thực rồi".

Bảy người lập tức ôm nhau vui sướng hát lên một bài hát không biết tên, âm thanh la hét điên cuồng không chút che giấu sự vui sướng của bọn họ.

Vừa chạy Doãn Khoáng vừa hỏi lại: "Cậu cho bọn hấn cái gì thế?".

Lê Sương Mộc trả lời: "Không có gì, chỉ là một túi vàng thôi. Loại đồ này ở trong trường bán rất rẻ, chỉ cần 1 học điểm có thể đổi được cả tấn".

"Cậu cho bọn hấn vàng để làm gì?". Ngụy Minh tò mò hỏi.

"Bọn hấn làm việc cho chúng ta, ta trả tiền. Chuyện này rất bình thường, không ai nợ ai cả". Lê Sương Mộc nói xong thì dừng lại, 100m phía trước là đám lửa hùng hực đang nuốt trọn quán bar, bên ngoài có một đám người vây thành vòng tròn, loáng thoáng nghe được tiếng la hét phấn khích, cái giọng này không phải của Đường Triệu Thiên thì còn có thể của ai nữa.

Lê Sương Mộc thay đổi sắc mặt, ánh mắt nhũn lại, khóe miệng toát lên một tia trào phúng nói: "Chuẩn bị combat nào, lần này tuyệt đối không để cho bọn họ chạy thoát nữa".

(dee: Combat => đánh nhau =]]] / Bạo cục: tức là phá cục hoa đây, còn cục hoa là gì thì mọi người nhìn trên người xem chỗ nào giống thì là nó =]]])

Bạch Lục nghiêng răng nhếch miệng cười hặc hặc nói: "Ta sẽ để cho hấn thưởng thức trọn vẹn mùi vị bạo cục là thế nào. Tất nhiên là dùng bắp ngô để thử rồi." Không có đám nữ sinh bên cạnh, Bạch Lục cũng không kiêng nể gì đến cách nói chuyện nữa. Mặc dù miệng hấn nói rất ác nhưng khuôn mặt lại lạnh như tảng băng.

"Người thật biến thái". Ngụy Minh bủi môi sau đó thờ dãi: "Có lẽ ta không giúp gì được rồi, chỉ có thể đứng cạnh canh chừng cho các người vậy". Ngụy Minh cũng tự hiểu rằng mình có lẽ về sức mạnh thì có thể ngang với tên kia nhưng những cái khác thì không thể so với hấn được.

Lê Sương Mộc nhìn về phía Doãn Khoáng giống như đang hỏi xem có vấn đề gì nữa không.

Doãn Khoáng nói: "Ta không ngại đánh Đường Triệu Thiên một lần. Tất nhiên lần này sẽ không chỉ đơn giản là đánh vậy đâu". Doãn Khoáng hít sâu một hơi như đang đè nén cái gì đó: "Nhưng phải giữ mạng của hấn lại".

Mấy người nhẹ nhàng gật đầu rồi lặng lẽ đi tới đám người phía xa.

Phía trước, xuyên qua đám đông hỗn loạn, dựa vào ánh lửa của quán bar Hòa Diễm, đám người Doãn Khoáng có thể nhìn thấy tình huống bên trong rất rõ ràng.

Quả nhiên là Đường Triệu Thiên!

Hơn nữa, tên này đang rất chật vật, trên người có mấy vết cháy đen, mặt mũi xây xát dữ tợn. Lúc này, có hơn hai mươi tên áo đen to lớn đang vây quanh hấn, tay bọn chúng cầm đao, gậy liên tục phang nên vào người Đường Triệu Thiên. Trên mặt đất nằm một đám người ăn mặc trang phục nước Mỹ, đếm sơ cũng không dưới hai mươi người. Đám người dưới đất không ngừng rên rỉ, tình huống thê thảm, khắp nơi vương đầy vết máu.

Tất nhiên là một kẻ đối huyết thống spiderman như Đường Triệu Thiên không dễ gì đối phó rồi. Thế nhưng Đường Triệu Thiên có lợi hại đi nữa thì song quyền nan địch tứ thủ, lại thêm đám Dã Lang là dân liều mạng không dễ ăn chút nào, đánh nhau một hồi, Đường Triệu Thiên cũng ăn không ít thiệt thòi.

(Song quyền nan địch tứ thủ: Hai tay khó đánh lại bốn tay)

Nhưng xét trên tổng thể thì Đường Triệu Thiên vẫn còn đang ở kèo trên, nếu cho hấn thêm chút thời gian nữa thì hoàn toàn có thể đánh cho đám còn lại nằm rạp hết, lập nên chiến tích 1 vs 40 toàn thắng.

Vấn đề là đám Doãn Khoáng sẽ cho hấn thời gian sao.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Vây giết (2)

Dịch giả: Accel

Nếu như chỉ cần đánh bại Đường Triệu Thiên, Doãn Khoáng tự tin tuyệt đối có thể tiêu diệt hắn. Thế nhưng kỹ năng huyết thống spiderman của Đường Triệu Thiên rất phiền toái, một khi hắn muốn chạy, thì đúng là không ai có thể đuổi được. Để chắc chắn, ba người quyết định cùng tiến lên.

Doãn Khoáng đã từng cho Đường Triệu Thiên nằm bẹp dí, Bạch Lục có huyết thống người sói, thực lực không chênh lệch nhiều so với Đường Triệu Thiên, thêm một người trước đó đã từng một quyền KO Đường Triệu Thiên là Lê Sương Mộc, ba người phối hợp, nếu lại để cho Đường Triệu Thiên chạy thì thật sự rất xấu hổ.

Vì vậy, ba người tách ra, lẫn vào giữa đám tay chân Dã Lang bang.

Tình hình trận chiến lúc này đang vô cùng thảm khốc, loạn cào cào, căn bản không ai chú ý trong vòng chiến có thêm ba người. Mà giữa trung tâm cuộc chiến, Đường Triệu Thiên vẫn còn đang đánh rất xung, đá liên hoàn, nắm đấm vung vù vù như cuồng phong hướng về phía đám tay chân Dã Lang bang, hơn nữa đều ra tay độc ác, phàm là bị hắn đánh trúng đều nằm trên đất không dậy nổi.

"Ha ha! Một đám vô dụng! Thống khoái, thế này mới thống khoái chứ! Ha ha...". Đường Triệu Thiên tựa hồ đã bị đè nén rất lâu, dựa vào cơ hội này phát tiết hết ra ngoài. Chỉ thấy hắn cầm lấy một cánh tay người, bẻ gãy giống như chiếc đũa, xương cốt trắng bệch đâm rách da chồi ra ngoài, máu tươi phun tung tóe, kích thích làm hắn càng điên cuồng.

Doãn Khoáng chui qua khe hở giữa đám người, đôi mắt càng lúc càng lóe ra màu hổ phách yêu dị: "Tên điên này... Cho dù chết nghìn vạn lần cũng không đủ. Giết hắn ta căn bản không có bất kỳ gánh nặng trong lòng nào". Mặc kệ là tự an ủi cũng được, tìm lý do cũng được, ý muốn giết Đường Triệu Thiên của Doãn Khoáng ngày càng kiên định.

Lê Sương Mộc không biết dùng bộ pháp đặc dị gì, nhẹ nhàng xuyên qua đám người, đến bên cạnh Đường Triệu Thiên đầu tiên, chỉ thấy tay hắn nắm chặt một thanh đoản kiếm, lưỡi kiếm sắc bén phản chiếu ánh lửa nóng bỏng làm lòng người phát lạnh.

"Hả?".

Trong tích tắc Lê Sương Mộc xuất thủ, cảm giác loài nhện của Đường Triệu Thiên đã cảnh báo hắn. Đường Triệu Thiên cũng không nghĩ một đám người thường có thể tạo thành uy hiếp với hắn: "Chẳng lẽ bọn chúng dùng súng?". Ý nghĩ này chợt lóe lên, Đường Triệu Thiên vội vàng làm động tác né tránh.

Hắn cho rằng mối nguy hiểm này đến từ súng lục. Nếu đúng là như thế, cú lắc người này của hắn có lẽ có thể né được. Đáng tiếc là, đó không phải súng mà là đoản kiếm.

Theo sự né tránh của Đường Triệu Thiên, đoản kiếm của Lê Sương Mộc như độc xà nhìn chăm chăm vào con mồi xoay một góc 30° rồi đột nhiên đâm ra, nhắm vào dưới xương sườn Đường Triệu Thiên!

Lúc vị trí xương sườn truyền đến cảm giác tê dại quái dị, Đường Triệu Thiên mới cảm thấy có gì đó sai sai... Nếu như hắn lại một lần nữa cường ép bề hướng thân thể của mình sang một bên, mũi kiếm lạnh như băng vẫn kia sẽ để lại một cái lỗ thấy cả xương trên người hắn.

Sinh mệnh lập tức tụt 5 điểm!

Đường Triệu Thiên thậm chí không kịp kêu lên thảm thiết, đầu hắn đã bị một tên lưu manh cầm côn sắt đánh mạnh vào, cất ngang tiếng kêu của hắn. Bước chân hắn lao đảo.

Nhưng tốt xấu gì hắn cũng là spiderman, bị đánh lên vẫn nhanh chóng phản ứng lại, xoay người đâm mạnh vào đầu tên lưu manh, làm cả khuôn mặt đó lún hết vào trong đầu, lần này hắn thật sự muốn giết người rồi!

Nhưng thế thì sao, một đám đầu đường xó chợ liều mạng, bị đánh tàn phế thậm chí chết là chuyện thường ngày, không có tên nào bị Đường Triệu Thiên dọa sợ, ngược lại càng điên cuồng vây công Đường Triệu Thiên.

Lê Sương Mộc đứng trong chỗ tối vừa muốn tiếp tục ra tay đã thấy Bạch Lục đang cười lạnh nhích tới gần Đường Triệu Thiên, liền lựa chọn đứng ngoài hỗ trợ.

"Nhìn ta đi!". Bạch Lục dựng dựng ngón cái với Lê Sương Mộc, bước tới sau lưng Đường Triệu Thiên, một cánh tay lớn vỗ lên vai hắn.

Đường Triệu Thiên đột nhiên quay đầu lại, một đám đập tới, khuôn mặt dữ tợn như hận không thể ăn thịt người khác. Khi hắn nhìn rõ bàn mặt của Bạch Lục, sắc mặt đại biến: "Sao lại là người?".

"Ông nội đến với cháu đây!".

Bạch Lục hét lớn một tiếng, chỉ thấy bàn tay hắn đột nhiên phồng to lên, nổi gân xanh, móng tay dài ra, da thịt giống như sắt thép. Tuy vẫn chưa phải móng vuốt của sói nhưng đã không còn là bàn tay của nhân loại.

Nắm cái móng tay cong như lưỡi liềm cắm sâu vào bả vai Đường Triệu Thiên.

"AAAAAA!!".

Giờ khắc này, Đường Triệu Thiên mới kêu một tiếng tê thanh liệt phé.

Hắn lại phát ra một tiếng kêu kì quái, hít một luồng khí lạnh vào phổi... sau đó trực tiếp phun một đồng máu nóng hồi lên mặt tên cầm côn sắt.

Tất cả những tên lưu manh đang nổi điên đều ngừng lại, nhìn nhìn Đường Triệu Thiên, còn cả người phương đông kia nữa. Tất cả đều hít một hơi lạnh, tròng to mắt, sợ hãi nhìn về phía Bạch Lục.

Chỉ vì tay phải của Bạch Lục đã đâm vào bụng dưới Đường Triệu Thiên, máu tươi chảy ra từ khe hở, dọc theo cánh tay Bạch Lục nhỏ giọt trên mặt đất!

"Hừ hừ!". Bạch Lục cười lạnh nói: "Đường Nhện, ngày đó lúc ngươi bắt nạt ta, khẳng định không ngờ ngươi cũng có hôm nay?".

"Khục...". Đường Triệu Thiên ho ra một ngụm máu, hai tay nắm thật chặt Bạch Lục: "Bạch...! Khục... Sớm biết như vậy lần đó ta đã giết ngươi rồi". Đường Triệu Thiên cười thảm.

"Đáng tiếc. Ngươi vĩnh viễn cũng không có cơ hội đó nữa". Bạch Lục khinh thường cười cười.

Xoẹt! Tay phải rút ra từ trong bụng Đường Triệu Thiên, tùy tiện để máu tươi phun tụt lên khắp người, nói: "Ta chỉ giết ngươi một lần! Biết vì sao không? Bởi vì ngươi ngay cả tư cách làm đối thủ của ta cũng không có. Ngươi không xứng!".

Nói xong, hắn nhắc Đường Triệu Thiên lên, nói với đám lưu manh xung quanh: "Người này, do chúng ta... Mafia xử! Các ngươi ai có ý kiến?".

Lúc này đây Doãn Khoáng cùng Lê Sương Mộc cũng đã đứng ở bên người Bạch Lục.

Một đám lưu manh người nhìn ta, ta nhìn người.

Lê Sương Mộc tiện tay ném ra một túi vàng, đập xuống đất, những hạt vàng liền lăn ra từ trong túi, nhìn một đám người mắt sáng lên. Lê Sương Mộc nói: "Dùng vàng đổi người. Nếu không đồng ý thì các ngươi cũng sẽ giống như hắn".

Dã Lang bang xúm lại bàn bạc, sau đó một gã mặt sẹo cầm dao bầu đứng dậy nói: "Người có thể mạng đi, nhưng phải để một cánh tay của hắn lại!". Tuy hắn không biết ba người này có phải "mafia" hay không, nhưng từ sự tàn nhẫn đó cộng với việc vùng tiền như rác, cũng không phải thể lực mà bang hội nhỏ như bọn chúng có thể đắc tội, yêu cầu để lại một cánh tay chỉ là vì sĩ diện.

Bạch Lục cười hặc hặc nói: "Việc này thì đơn giản thôi".

Nói xong, hắn nhấc một thanh đao dưới đất lên chặt xuống gọn gàng chém đứt một cánh tay của Đường Triệu Thiên: "Ok chưa? Chúng ta còn có việc, bye bye".

Hắn liếc mắt cùng Doãn Khoáng Lê Sương Mộc, vác theo Đường Triệu Thiên đang kêu thảm thiết chui vào một con hẻm nhỏ.

Bạch Lục tiện tay ném Đường Triệu Thiên lên đồng rác, lạnh lùng nói: "Nói! Vương Ninh ở đâu?".

Có lẽ Đường Triệu Thiên tự biết mình chắc chắn phải chết, dứt khoát kiên quyết nói: "Muốn biết Vương Ninh ở đâu? Phì! Mơ! Hừ hừ, các ngươi chờ xem, Vương Ninh nhất định sẽ báo thù cho ta. Cả đám các ngươi đều sẽ chết! Dù sao lần này chết cũng không bị giam tù tội. Muốn giết thì giết đi".

Lê Sương Mộc gật gật đầu, thản nhiên nói: "Xem ra ngươi sẽ không nói. Được rồi, ngươi đã muốn chết như vậy, ta sẽ thành toàn cho ngươi". Có vẻ giết một người với hắn mà nói chỉ là việc đơn giản như ăn cơm uống nước.

Không đợi hắn ra tay, Doãn Khoáng đột nhiên nói: "Chờ một chút, để tôi thử xem". Nói xong Doãn Khoáng ngồi xổm người xuống, nhắc cổ áo Đường Triệu Thiên, nói: "Đường Triệu Thiên, cho ngươi cơ hội cuối cùng. Nói ra đi, để chết cho dứt khoát. Không nói, ta sẽ lấy ngươi làm thí nghiệm!". Hai mắt màu đen của Doãn Khoáng dần dần nhạt đi, hiện ra màu hổ phách sáng rực: "Ngay cả ta cũng không biết, năng lực này sẽ có hiệu quả như thế nào. Cho nên, ngươi tốt nhất nên suy nghĩ cho kỹ".

Con mắt G, có vẻ như không chỉ đơn giản như phần giới thiệu của nó, Doãn Khoáng cảm thấy ngoại trừ hiệu quả thị giác đặc biệt, nó còn có gì đó vi diệu hơn. Vừa hay trước mặt có một đối tượng thí nghiệm.

"Đường Triệu Thiên, muốn trách cũng chỉ có thể trách chính ngươi. Từ việc ngươi đứng ở phía đối lập với chúng ta, đã định trước giữa chúng ta không có khả năng hòa giải. Huống hồ, vì chính mình... Ta cần ngươi để làm thí nghiệm!". Doãn Khoáng thầm than trong lòng, đồng tử lại càng sáng lên.

Nhìn thấy đôi mắt quỷ dị của Doãn Khoáng, đột nhiên Đường Triệu Thiên tim đập nhanh hơn... Đây là một loại tín hiệu cực kỳ nguy hiểm "Ngươi... Ngươi muốn làm gì?".

"Nói! Vương Ninh ở nơi nào?".

"Ta... Hừ! Muốn dọa ta à? Muốn biết lắm sao... mơ đi...".

Nhưng mà, hẳn còn chưa nói xong, cặp mắt màu hổ phách của Doãn Khoáng lập loè yêu quang chói mắt, phát ra ánh sáng vàng nhàn nhạt, đôi mắt phần nộ của Đường Triệu Thiên lập tức ngốc trệ...

"Nhắc nhở: Đầu óc của ngươi đã bị sóng tinh thần tấn công, đại não bị thương nghiêm trọng. Trí lực tạm thời giảm 1 điểm".

"Nhắc nhở: Đầu óc của ngươi đã bị sóng tinh thần tấn công, tinh thần bị sóng điện từ kích thích không thể chống cự, ngươi lâm vào trạng thái thực vật".

"Nhắc nhở: Bởi vì ngươi đang trong trạng thái bị thương, sinh mệnh liên tục giảm xuống, đến 0 thì tính là đã chết".

"Nhắc nhở: Bộ phận ý thức của ngươi bị sóng tinh thần cường đại quấy nhiễu, trí nhớ bị đánh cắp".

"Doãn Khoáng... Ta và ngươi, không chết không thôi!!!".

Trước khi ý thức lâm vào bóng tối vô tận, đây là tiếng hét cuối cùng trong đầu của Đường Triệu Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Ông bác da đen bí ẩn

Dịch giả: Accel

"Doãn Khoáng, cậu làm gì hần thế?". Bạch Lục rất hiếu kỳ.

Doãn Khoáng lắc đầu, một tay vịn vách tường xanh đen, một tay xoa xoa đôi mắt đang đau nhói nóng rực của mình, nói: "Không có gì Chỉ là thí nghiệm một năng lực đặc thù còn chưa hoàn toàn nắm vững".

"Hần sao rồi?".

"Biến thành người thực vật". Doãn Khoáng thở dài, lại than vãn: "Nhưng có vẻ không được bao lâu sẽ lại bình thường. Đương nhiên nếu như cậu cảm thấy chưa hết giận, có thể tiếp tục bắn thêm một súng vào đầu hần".

Bạch Lục nhún nhún vai nói: "Được rồi, ta cũng không biến thái đến mức SM với thi thể, đó là báo ứng của hần".

(SM: sọt ggv)

Lê Sương Mộc nói: "Đã như vậy, đi thôi".

Ngay lúc này, tiếng cảnh báo chói tai dồn dập từ bốn phương tám hướng truyền đến, tất nhiên là cảnh sát đã đến.

Chỉ thấy thân hình cao lớn của Ngụy Minh nhảy vào hẻm nhỏ, lo lắng hô: "Không tốt rồi, cảnh sát đã đến".

"Nghe thấy rồi". Lê Sương Mộc điềm tĩnh lấy ra hai vật, ném cho Doãn Khoáng một cái trong đó, nói: "Đây là câu trả lời con dơi của cậu, tôi nhật lại giúp, lúc trước quên trả".

Doãn Khoáng mắt sáng lên, nhận lại câu trả lời con dơi, nói: "Cảm ơn, thứ này tốt xấu gì cũng là 300 học điểm. Đúng lúc cần dùng".

Lúc này ánh đèn báo động đủ loại màu chiếu tới hẻm nhỏ, tăng thêm một chút sắc màu cho con hẻm u ám. Tiếng bước chân dồn dập truyền vào lỗ tai mọi người.

Một bóng người dài dài hiện ra dưới ánh đèn, sắp đi vào con hẻm thăm dò.

"Đi thôi!".

Bóp cò, hai cái móng vuốt sắc bén phá không, móc vào điểm lòi ra từ nóc nhà một cách chắc chắn. Đây là một trong những trang bị chuyên dụng của Batman, có thể chịu được sức nặng tối đa là 5 tấn, kéo vài người tất nhiên không có vấn đề gì.

Lúc một đám cảnh sát đi vào trong ngõ nhỏ, dùng đèn pin trong tay chiếu chiếu, ngoài trừ một đồng đồ bỏ đi đầy đất thì chỉ có một thi thể phản bưng bị thủng một lỗ to.

Một người cảnh sát thử xem hơi thở của Đường Triệu Thiên, sau đó nói với cảnh sát trưởng: "Sếp, hần chết rồi".

"Móa, tên giết người này đúng là ma quỷ, thật không dám tưởng tượng vũ khí gì có thể tạo ra vết thương này".

"Đây không phải là việc của chúng ta". Cảnh sát trưởng thu hồi súng, nói: "Bảo cho gã nhân viên liệt xác điên điên khùng khùng kia đi".

"Bây giờ chúng ta làm gì?".

"Thu đội, chẳng lẽ hơn nửa đêm còn bị lôi ra để dọn dẹp hộ lũ nhân viên vệ sinh sao. Tên Rocky chết tiệt, chỉ biết kiếm thêm phiền phức cho ta, chắc ta phải kéo hắn về giam vài ngày". Nói xong, gã để lại hai cảnh sát trông coi hiện trường, cho những người khác rút, trong miệng còn lẩm bẩm.

Một đám cảnh sát tới vội vàng mà đi cũng vội vàng. Còn hai tên phải ở lại thì hậm hực không thôi, đành rút điều thuốc ra hút.

Nóc nhà.

Bốn ánh mắt chăm chú nhìn nhất cử nhất động của đám cảnh sát, thấy bọn chúng chỉ xem xét qua qua rồi đi, Bạch Lục liền nhổ một bãi nước bọt: "Cũng không khác gì cảnh sát Trung Quốc, có tinh thần vì dân liều mạng à? Nhưng mà ta dám nói, tốc độ phá án nhất định không nhanh bằng cảnh sát Trung Quốc".

Lê Sương Mộc nói: "Thật ra đối với việc xã hội đen dùng vũ khí đánh nhau, phương thức xử lý đều không khác nhau lắm. Cho nên còn không bằng chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ thành không có gì, bọn hắn xử lý càng qua loa, không phải càng có lợi cho chúng ta sao? Đi thôi, về ngủ".

Doãn Khoáng đột nhiên nói: "Đội chút".

Ngụy Minh vừa mới ngáp một cái duỗi lưng cho thoải mái, bị Doãn Khoáng cắt ngang liền ho khan, may là Bạch Lục nhanh tay che miệng của hắn lại, nói không chừng lại bị hai tên cảnh sát phía dưới phát hiện.

"Còn vấn đề gì sao?". Lê Sương Mộc hỏi.

Doãn Khoáng nói: "Các cậu vừa rồi không nghe thấy cảnh sát dẫn đầu nói sao, 'gã liệt thi điên điên khùng khùng' đó".

Lê Sương Mộc nói: "Cậu nói là, ông bác da đen kia?".

"Đúng. Tôi cảm thấy người này không chỉ đơn giản như vậy. Lần thứ nhất thấy hắn, tôi đã có cảm giác thâm sâu không lường được rồi. Cảm giác 'mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay'. Tôi nghĩ nếu ở lại đội thêm chút nữa không chừng có thể thu được tin tức có giá trị". Dừng một chút, Doãn Khoáng lại nói: "Dù sao cũng chỉ chờ thêm vài phút, đâu có mất cái gì đúng không?".

Ngụy Minh trừng to mắt, một đôi mắt trâu đầy tơ máu... Nhưng ở đây có ai không phải như thế chứ? Cả ngày lo sợ Tử Thần, lúc nào cũng có thể bị từ vong uy hiếp, cả sinh lý và tâm lý đều hết sức chịu đựng rồi.

Nhưng thế thì sao?

Bốn người, một vì sống sót trở về bên gia đình, một vì trở nên mạnh mẽ trở về hoàn thành sứ mệnh của gia tộc, một muốn trở thành tồn tại vượt qua cả thân linh trong tưởng tượng của bản thân, một muốn thu được nhiều điểm thưởng hơn để không trở thành gánh nặng cho đồng đội. Tất cả đều có chấp niệm của riêng mình và lý do không cho phép chính mình thất bại!

Dù khó hơn nữa mệt hơn nữa, ít nhất với tư cách là đàn ông, bọn họ đều lựa chọn nghiêng răng chịu đựng!

"Ừ. Cứ thế đi". Ngụy Minh vỗ vỗ đầu, nói: "Ông bác da đen nhất định có liên quan tới Tử Thần, nếu không ông ta ăn no rửng mỡ chạy qua chạy lại trước mặt đám nhân vật chính giả bộ ngẫu nhiên sao. Ông ta hoặc là có lòng tốt thật, hoặc là có ý lừa đảo, thật muốn lột lớp mặt nạ của ông ta xuống à!".

Bạch Lục cười nói: "Nhìn không ra nha, ngay cả Ngụy Minh nào toàn cơ bắp cũng biết suy luận rồi, thất kính thất kính!". Nói xong liền chấp tay một cái.

Ngụy Minh nói: "Hừ! Ngươi đại tiểu tiện còn không khống chế được còn đứng đây làm gì? Mau kiếm chỗ nào ngồi xỏm đi".

Lê Sương Mộc cũng nhin không được mỉm cười, không giống trước đây chút nào. Nếu như Tiền Thiên Thiên ở đây, chỉ sợ là đã mất đầy trái tim rồi.

"Vớ vẩn! Ok you win". Bạch Lục tức giận nói.

Ngụy Minh cười ha ha, vẻ mặt đắc ý: "Haha, sao hả? Còn nói ta không hài hước đi, ta hài hước sặc chết ngươi. Đợi khi nào rảnh ta sẽ cho ngươi chuyện về Hoa Cúc đại đế và Liên Hoa đường chủ".

Nói nói một hồi cũng đỡ buồn ngủ, bất giác tăng thêm sự hòa hợp giữa bốn người.

"Đứng rồi Doãn Khoáng, cậu còn chưa nói đã làm gì với Đường Triệu Thiên? Sao hắn lại thành người thực vật? Vừa rồi sao hai mắt cậu lại quỷ dị như thế?". Bạch Lục tò mò hỏi, lập tức lại nói: "Đương nhiên, chỉ là hiếu kỳ một chút, nếu như là bí mật cá nhân thì thôi".

Doãn Khoáng thân nhiên cười cười, nói: "Không có gì không thể nói. Kỳ thật..."

Đột nhiên, một tiếng thảng xe chói tai truyền vào lỗ tai mọi người, cắt lời Doãn Khoáng.

Bốn người liếc nhau: "Ông ta đến rồi".

Sau đó, cả bốn yên lặng thò đầu ra, quả nhiên trông thấy một cỗ xe màu đen đứng ở đầu hẻm, cửa xe mở, ông bác da đen vẫn một bộ đồ đen thần bí như trước bước ra từ ghế lái. Để giày cứng rắn đập lên nhựa đường phát ra tiếng bước chân cộc cộc kỳ dị, giống như đang nhảy điệu nhảy claket.

(Claket: nhảy thiết hài, dùng giày đế sắt nhảy trên sàn gỗ)

Ông ta giống như mãi mãi chỉ mặc một bộ đồ đen, hai tay bỏ vào túi, có vẻ lười biếng, khoe miệng luôn có một nét cười quái dị, đôi mắt đen sâu thẳm huyền bí tựa như có thể hiểu hết mọi sự trên thế gian.

Một cảnh sát trông coi hiện trường nói: "Này..., ở đây giao cho ông". Hắn muốn hô tên của ông bác da đen, nhưng lại phát hiện mình không biết ông ta tên gì. Nhưng cũng không sao, ai muốn quen với một người cả ngày tiếp xúc cùng thi thể chứ.

Nói xong liền khoác vai tên cảnh sát trẻ tuổi: "Đi thôi".

"Ai vậy?".

"Tốt nhất đừng tò mò về ông ta, sẽ gặp đen đủi đấy. Thật ra ta cũng không biết ông ta là ai, tên là gì, từ đâu tới, chỉ nghe nói ông ta là một người vô cùng đen đủi cũng vô cùng may mắn. Hơn nữa ông ta còn thích ở cùng một chỗ với thi thể... Được rồi, không nói nữa, đi uống rượu thôi".

Không đề ý tới hai tên cảnh sát, ông bác da đen đi tới bên cạnh thi thể Đường Triệu Thiên, ngồi xổm người xuống, sau đó vươn tay, vuốt hai mắt đang trợn to của Đường Triệu Thiên khép lại. Về mặt lười nhác của ông ta bỗng trở nên trang nghiêm vô cùng, giống như một giáo đồ thành kính đang tụng niệm Thánh kinh: "Vô luận ngươi khi còn sống làm ác như thế nào, làm thiện như thế nào. Hiện tại, ngươi đã chết. Bụi về với bụi, đất về với đất. Cậu bé, nguyện cho ngươi đạt được phán xét công bằng nhất. Nguyện cho linh hồn ngươi được cứu rỗi".

"Nguyện cho linh hồn ngươi được cứu rỗi...".

Con hẻm nhỏ lạnh lẽo âm u bởi vì một câu nói của ông ta mà như sáng lên?! Là ảo giác sao?

Ông bác da đen nói xong liền để thi thể Đường Triệu Thiên vào bọc đựng xác, kéo khóa buộc chặt.

Trong khoảnh khắc đó, đám Doãn Khoáng nhìn thấy khuôn mặt của Đường Triệu Thiên, vốn là biểu cảm đầy oán hận, lúc này bình thản đến lạ kỳ, tựa như một đứa trẻ đang ngủ say và đang có một giấc mơ ngọt ngào.

"...Oát đờ hơi?!"

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Từ bỏ? Tuyệt đối không thể!

Dịch giả: Accel

"Xem ra ông ta có một lực lượng thần bí không muốn người khác biết". Doãn Khoáng sờ lên cằm nói.

Lê Sương Mộc cùng Bạch Lục đều không tự chủ được gật đầu.

Lê Sương Mộc nói: "Có lẽ, sau khi giải quyết xong Vương Ninh, chúng ta sẽ tìm ông bác da đen nói chuyện một chút. Nói không chừng có thể tìm được manh mối gì đó".

Nguy Minh vuốt vuốt con mắt nhức mỏi: "Đây là chuyện của sau này. Mấy anh trai à, ta mệt lắm rồi, về thôi, rạng sáng rồi đó".

Lê Sương Mộc cũng nói: "Ừm. Hôm nay về lấy lại tinh thần, sáng sớm ngày mai đi đối phó Vương Ninh. Tên này một ngày chưa chết, chúng ta sẽ sống không an ổn".

"Oáp". Bạch Lục ngáp một cái thật to, nói: "Con mẹ hắn! Các cậu nói, tên Vương Ninh này có thể bị Từ Thần thiết kế chết rồi hay không? Như vậy không cần chúng ta động thủ nữa. Nếu ta có năng lực của Từ Thần thì tốt biết bao, chắc! Haiz, muốn ngủ một giấc thật say quá".

Nguy Minh nói: "Chỉ sợ ngươi hai mắt nhắm lại rồi không mở ra nữa a".

"Người mở quạ đen".

Bạch Lạc thấy Doãn Khoáng cúi đầu trầm tư liền hỏi: "Tiểu Doãn Tử, có phải lại nghĩ ra được điểm gì quan trọng hay không?".

"Hả". Dòng suy nghĩ bị cắt ngang, đặc biệt là cái kiểu xưng hô là lạ kia, làm cho Doãn Khoáng chỉ biết câm nín.

"Cũng không có gì... Chúng ta về ngủ thôi".

"Đứng đứng. Có chuyện gì ngày mai rồi hãy nói, ngày mai rồi hãy nói". Ngụy Minh khuôn mặt phờ phạc, mí mắt sập xuống: "Tôi thấy tôi đứng đây cũng ngủ được".

Bốn người dùng câu trào con doi để xuống đất, sau đó đi về phía khách sạn.

Không bao lâu bọn họ đã tới nơi, 1207 Washington, cũng chính là nơi những người còn sống của lớp 1204 đang ở.

Tại bàn lễ tân, Doãn Khoáng nói với mọi người: "Mọi người chịu khó một chút, ngày mai cố gắng dậy sớm, tốt nhất là 5h".

"Gi?!". Ngụy Minh há to miệng: "Vkl, bây giờ là 4h kém. Doãn Khoáng, người sắt cũng không chịu được dày vò như vậy đâu".

Doãn Khoáng nói: "Đây cũng là bắt buộc dĩ thôi. Phải giải quyết Vương Ninh đã, mọi người phải đồng tâm hiệp lực".

"Hừ!". Ngụy Minh hậm hực: "Đều là do Vương Ninh hại. Con mẹ hần! Lúc hần muốn đi không ai giữ lại, bây giờ bị hành hạ như thế này. T mà bắt được thì hần no đòn". Sau đó hần lại hữu khí vô lực nói: "Được rồi được rồi, 5h thì 5h. Ta đi ngủ trước".

Doãn Khoáng nhắc nhở: "Tất cả mọi người cẩn thận một chút. Thiết kế của Từ Thần lúc nào cũng có thể xuất hiện lúc chúng ta sơ ý nhất".

Ngụy Minh vẫy vẫy tay, liền lê chân đi tới cửa phòng của mình.

"Rầm" một tiếng, âm thanh của một thứ nặng đổ xuống giường, sau đó là tiếng ngáy như sấm rền.

Lê Sương Mộc nói: "Mọi người nghỉ ngơi cho tốt đi. Ngày mai gặp".

"Ngày mai gặp".

"Ngày mai gặp".

Doãn Khoáng tiến vào gian phòng của mình, mở đèn lên, nhìn trang trí chung quanh bên trong căn phòng, phát hiện nó vô cùng đơn giản, cũng không phát hiện đồ vật gì có thể gây nguy hiểm đến tính mạng, thầm nghĩ: "Xem ra lo lắng của mình là dư thừa. Lê Sương Mộc cẩn thận như thế, tất nhiên không thể tùy tiện tìm đại một khách sạn".

Vỗ vỗ cái đầu hỗn loạn, Doãn Khoáng nằm lên giường, tiện tay kéo chăn quấn người lại: "Phương pháp này có thể thành công hay không đây... Thôi chờ đến ngày mai rồi tính... Ngày mai...".

Hô hấp nhẹ nhàng thay thế lời nói mơ hồ, tất cả trở nên im lặng.

Cộc cộc cộc!

Đang mơ màng, Doãn Khoáng tựa hồ nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập.

"Ai vậy? Sáng sớm... Ôn ào quá...". Doãn Khoáng nói mớ, kéo chăn quấn lên đầu, nói với giọng khó chịu: "Em... Bà cụ non... Để anh ngủ chút nữa... Lát nữa anh mua búp bê cho...".

Trong chăn đột nhiên yên tĩnh lại, sau một khắc, Doãn Khoáng đẩy mạnh chiếc chăn ra, xoa mặt mấy cái, xoa cho hết tất cả sự mệt mỏi trên khuôn mặt, lúc này mới nhảy xuống.

"Đợi anh... Anh nhất định sẽ trở về!". Khoảnh khắc đặt tay vào chốt cửa, Doãn Khoáng rất hy vọng, đằng sau cánh cửa sẽ là một đôi mắt giống như búp bê đang nhìn hần và nói: "Anh lại ngủ nướng rồi!".

Nhưng giấc mơ và hiện thực luôn có một khoảng cách rất lớn.

Mở cửa, trước mặt là hai nam sinh sắc mặt ngưng trọng. Một là Ngụy Minh, một là Phan Long Đào. Lúc này, trên mặt bọn họ vẫn còn vẻ buồn ngủ, nhưng càng nhiều hơn là một sự sợ hãi tuyệt vọng.

Trong lòng Doãn Khoáng nhảy lên, đột nhiên có một dự cảm xấu: "Làm sao vậy?".

Nguy Minh thở dài nặng nề, nói: "Lâm Tú Nhân chết rồi..."

Doãn Khoáng ngẩn người, chỉ có thể cười khổ và thở dài: "Chuyện xảy ra khi nào?"

Lâm Tú Nhân đứng thứ 3 trong 6 chị em Đường Nhu Ngữ, một cô gái bình thường, Doãn Khoáng chỉ biết tên còn lại không biết gì cả. Có lẽ là hai người Đường Nhu Ngữ cùng Âu Dương Mộ quá xuất chúng, nên Doãn Khoáng đều không có ấn tượng gì với bốn người còn lại.

Nhưng dù sao cũng là bạn cùng lớp, khi nghe tin có người chết, Doãn Khoáng vẫn xúc động rất lâu... Minh có thể cũng sẽ chết một cách không rõ ràng như thế...

Phan Long Đào lòng vẫn còn sợ hãi nói: "Cách đây không lâu, có thể là do quá tối, đi WC đâm phải cục xà bông trượt chân đập đầu vào cửa sổ, bị mảnh kính vỡ đâm vào cổ, hít thở không thông mà chết".

"Mọi người đâu?"

"Đều ở trong phòng của Đường Nhu Ngữ". Nguy Minh nói: "Tình hình của mọi người đều không tốt. Tôi lo là hành động hôm nay..."

Doãn Khoáng nắm thật chặt nắm đấm: "Mang tôi đi nhìn xem".

Ba người tới căn phòng của Đường Nhu Ngữ, tất cả mọi người đang chen chúc trong căn phòng hẹp, không khí rất bị thương. Một nữ sinh che mặt khóc thút thít, tiếng khóc như cứa vào lòng người.

Đường Nhu Ngữ thấp giọng an ủi cô.

Về phần Lâm Tú Nhân đã chết thì được bọc trong một cái chăn để trên giường.

"Doãn Khoáng...". Bạch Lục ngoắt tay, ý bảo hắn ngồi chỗ bên cạnh.

Những người còn lại trông thấy Doãn Khoáng, nhìn thoáng qua liền cúi đầu xuống, cổ nặn ra vẻ tươi cười xem như chào hỏi.

Doãn Khoáng nhìn về phía Lê Sương Mộc, Lê Sương Mộc cũng nhìn về phía Doãn Khoáng.

Doãn Khoáng ý hỏi Lê Sương Mộc làm sao bây giờ. Mà trên khuôn mặt tuần lãng của Lê Sương Mộc cũng đầy vẻ bối rối, gặp tình huống này hắn cũng bó tay.

Nếu không có ai phá vỡ sự im lặng, không khí bị thương này sẽ tiếp tục mãi.

Đồng hồ đang chỉ 5h30'.

Ánh sáng nhàn nhạt từ từ xuất hiện, một ngày mới, đã bắt đầu, ngày thứ 3 tại thế giới Final Destination.

Cuối cùng, Doãn Khoáng xiết chặt nắm tay, hít sâu một hơi, nói: "Chẳng lẽ mọi người cứ ngồi như vậy mãi, cái gì cũng không làm? Chờ Từ Thần tới sao? Sau đó bị đoàn diệt? Các người cứ như vậy mà từ bỏ sao?"

Cuối cùng đã có âm thanh, hơn mười ánh mắt đang ngẩn ngơ không biết đang nhìn cái gì lấy lại tiêu cự.

Âu Dương Mộ hỏi: "Còn có thể thế nào? Chúng ta không làm được gì cả. Bộ phim Final Destination này chính là một bộ phim không có lời giải. Vô luận chúng ta làm như thế nào, trả giá nhiều cố gắng hơn nữa, cũng chỉ vô dụng mà thôi! Kết quả cuối cùng đều như nhau! Chúng ta căn bản không có cách nào tránh thoát khỏi thiết kế của Từ Thần. Toàn bộ chúng ta đều chỉ là người bình thường, làm sao chống lại một vị thần? Ta... Ta thật sự không hết chịu nổi rồi, cả ngày lo lo lắng lắng. Ta tình nguyện chết đi cho rồi, còn tốt hơn hiện tại nhiều. Người còn muốn chúng ta phải làm như thế nào đây?"

Âu Dương Mộ càng nói càng kích động, đến cuối cùng cơ hồ là hét lên với Doãn Khoáng. Hai hàng nước mắt tuôn ra ào ào.

Có lẽ là tất cả mọi người là đều nghĩ như vậy, hoặc là Âu Dương Mộ đã kích thích mọi người, tâm trạng bị Âu Dương Mộ kéo xuống, một cảm xúc tiêu cực lan tràn khắp căn phòng.

"Hay là từ bỏ đi". Nữ sinh đang thút thít ní non được Đường Nhu Ngữ an ủi kia đột nhiên bắt lấy cánh tay của Đường Nhu Ngữ nói: "Chị, chúng ta không đầu lại Từ Thần đâu. Em không muốn cứ phải sống trong lo sợ như vậy, em không muốn! Em thật sự rất mệt... rất mệt. Em không cần học điểm, không cần cái gì mà điểm tích lũy, em xin chị đó, để em trở về trường đi..."

Trở về, ý nói là hãy giết cô đi!

"Tiểu Vân...". Đường Nhu Ngữ bị nữ sinh kia nữ sinh kia làm tâm hoảng ý loạn, không biết làm như thế nào cho phải.

Nhất gan? Nhu nhược? Đang xấu hổ?

Đột nhiên, Bạch Lục đứng lên, khuôn mặt khinh thường, cười lạnh nói: "Hừ!! Nhìn bộ dạng này của các người... Còn muốn sống sót trong đại học? Buồn cười, thật đáng buồn!". Giọng nói oang oang dội khắp cả căn phòng: "Ta bây giờ rút cuộc cũng hiểu được vì sao Vương Ninh phải làm như vậy!"

Bởi vì hắn đã sớm nhìn ra, cái lớp này căn bản hết thuốc chữa rồi! Cùng lớp với các người, trông chờ vào các người sớm muộn gì cũng bị liên lụy chết. Các người muốn thế nào thì như thế đó. Bỏ đểch care nữa". Nói xong, Bạch Lục ra ngoài, đóng cửa cái rầm.

Doãn Khoáng cũng lập tức đứng lên nói: "Tôi... không muốn nói nhiều. Mỗi người có cách sống khác nhau. Đã có người muốn lựa chọn từ bỏ, tôi cũng đành chịu. Nhưng mà, Doãn Khoáng tôi, tuyệt đối sẽ không từ bỏ! Dù là cuối cùng khó thoát khỏi cái chết, ít nhất tôi cũng sẽ không hối hận. Nếu như lớp 1204 chính là như thế này, nói thật, không cần phải ở lại nữa, tôi sẽ không đem mạng sống và tiền đồ của mình đi đánh bạc tại một cái lớp như thế này. Các vị, tự giải quyết cho tốt đi".

Nói xong, Doãn Khoáng cũng đi ra khỏi phòng.

Ngụy Minh cũng đứng lên, thở dài, đi ra ngoài.

Tăng Phi thở dài xa xôi: "Nếu như ta lựa chọn từ bỏ, cha ta nhất định sẽ đập chết ta. Ta không muốn ông ấy phải hổ thẹn". Nói xong cũng đi ra.

Lê Sương Mộc rút ra một điếu Marlboro, đốt lên, hít sâu một cái, phun khói, nói: "Họ Đường, quản cho tốt chị em của cô đi. Tôi hy vọng chuyện hôm nay sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Tôi không có thời gian để lãng phí cùng mấy người. Cậu thì sao".

Phan Long Đào khẽ run rẩy, nhìn Lê Sương Mộc đang nhìn từ trên cao xuống, nắm tay lại: "Tôi... Tôi có thể làm đàn ông!".

"Vậy đi thôi". Nói xong, Lê Sương Mộc liền đi ra khỏi phòng.

Phía sau hắn, có một đạo bóng hình xinh đẹp chăm chú đi theo, nắm tay nhỏ xiết chặt nói lên chủ nhân của nó lúc này đang rất khẩn trương cùng sợ hãi.

Sau đó mới tới Phan Long Đào.

Trong phòng lại yên lặng giống nhau lúc đầu, lần này ngay cả tiếng khóc cũng không có...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Tính sai!

Dịch giả: Accel

Trong lối đi nhỏ hẹp, Bạch Lục, Doãn Khoáng, Tăng Phi, Ngụy Minh nhìn nhau không nói gì.

Tiếp theo, Lê Sương Mộc, Tiền Thiên Thiên cùng với Phan Long Đào từ trong phòng đi ra. Bảy người đứng trong lối đi rộng chưa đến 2m, ánh sáng từ bóng đèn tròn tạo ra những chiếc bóng cô tịch cao thấp khác nhau.

Bạch Lục "chặc" một tiếng nói: "Thật không chịu nổi đám đàn bà này mà, ngoại trừ đề ra thì không tin được cái gì. Tiếp theo chúng ta làm gì đây?".

Lê Sương Mộc nhìn về phía Doãn Khoáng.

Sau đó, tất cả mọi người nhìn về phía Doãn Khoáng.

Có lẽ Doãn Khoáng người lãnh đạo trong bảy người, nhưng hắn là người mưu trí nhất không phải nghi ngờ... Ngoại trừ Phan Long Đào, những người còn lại đều đã nhận thức được trí và dũng của Doãn Khoáng. Có lẽ so với những mưu sĩ mưu đứng đầu, Doãn Khoáng vẫn còn non nớt vô cùng, nhưng không có ai hoài nghi tiềm lực trong tương lai của hắn.

Doãn Khoáng thở dài một tiếng, nói: "Vốn là nếu có sự phối hợp của chị em Đường Nhu Ngừ, kế hoạch của ta tối thiểu có 9 phần thành công, nhưng hiện tại, chỉ có 6 phần, hay 5 phần cũng không chừng... Nhưng nếu như đã như vậy, vô luận như thế nào cũng phải thử một lần".

Ngụy Minh nói: "Doãn Khoáng, cậu cứ nói thẳng ra đi. Chúng ta làm như thế nào?".

Doãn Khoáng cắn môi một cái, nói: "Tôi quán chân cứu kia mai phục bên ngoài, chờ Vương Ninh mắc câu".

"Quán chân cứu?". Bạch Lục nói: "Cậu có thể khẳng định Vương Ninh sẽ đi vào trong đó chứ".

"Không thể, nhưng mà khả năng cao là thế". Doãn Khoáng nói: "Hiển nhiên Vương Ninh lúc này đây đang muốn phá hư đề thi chung của chúng ta lần này. Cho nên khả năng hắn cứu Issac rất lớn. Hơn nữa, tôi còn nghĩ là sau khi hắn cứu Issac sẽ lị giết! Cứu người 5 điểm, nhưng chết lại trừ 10. Lớp chúng ta sẽ bị trừ 5 điểm".

Mọi người không nói gì. Rất rõ ràng, tất cả đều đồng ý với nhận định của Doãn Khoáng.

"Tên điên này còn là một tên điên tham lam!". Bạch Lục cắn răng, hậm hực nói: "Không, hắn là con chó điên, bắt được ai thì cắn người đó. Thật muốn bẻ hết răng của hắn đi, để xem hắn còn cắn người thế nào?".

Lê Sương Mộc bóp tắt điều thuốc: "Bây giờ không phải lúc phàn nàn, chúng ta nhanh khỏi hành thôi".

"Ừm".

Mọi người gật đầu.

Nhưng khi bọn hắn ra khỏi khách sạn, lại nhìn thấy bảy người nam có nữ có ăn mặc đang đi về bên này, tên đầu chó còn vừa chạy vừa hô: "Anh hùng anh hùng!". Sáu người khác đều là toàn thân đầy khuyên sắt.

Đám Doãn Khoáng Lê Sương Mộc vừa nhìn, không khỏi quay lại nhìn nhau đầy ngờ vực.

Bảy người này đám lưu manh đêm qua bị Doãn Khoáng dạy dỗ một trận, sau đó Lê Sương Mộc lại cho bọn hắn một túi vàng. Lúc này trên mặt bọn hắn vẫn còn sưng múp, dán băng keo đầy đầu.

"Chẳng lẽ là đến báo thù hay sao?". Doãn Khoáng siết chặt nắm đấm.

Đầu chó hét hồn, liên tục khoát tay, nói: "Chúng ta... Chúng ta có một cái tin tức rất quan trọng muốn nói cho các ngài biết".

Lê Sương Mộc nhướng mày, bước lên trước nói: "Nói thử coi, tin tức gì? Nếu như có ích với chúng ta, ta sẽ trả thù lao cho ngài".

Đầu chó nhịn không được xoa xoa đôi bàn tay: "Tôi thể có Chúa, tin tức này nhất định sẽ có trợ giúp với các ngài. Về phần trả thù lao, tối hôm qua đã trả rồi".

"Tối hôm qua là tối hôm qua, hôm nay là hôm nay". Lê Sương Mộc nói: "Mau nói".

Ánh mắt của đầu chó sáng lên, đắc ý thầm nghĩ: "Xem ra ta vẫn rất tinh mắt, người này thật hào phóng". Theo bản năng chùi nước miếng ở khóe miệng, đầu chó nói: "Là thế này..."

Sau khi nghe xong, Doãn Khoáng kích động lộ rõ trên khuôn mặt, hưng phấn đập tay: "Vương Ninh, cái này gọi là thông minh bị thông minh hại! Ta xem người có chết hay không!".

Tin tức đầu chó nói có liên quan tới Vương Ninh.

Vương Ninh sau khi biết Đường Triệu Thiên đã chết, tìm một đám lưu manh ở đầu đường, phác hoạ lại đám Doãn Khoáng cùng Lê Sương Mộc, muốn đám côn đồ này chú ý bọn họ, tùy thời báo cáo hành tung. Tất nhiên Vương Ninh cũng không thiếu phần thưởng.

Trùng hợp là đám mà Vương Ninh tìm được lại là đám bảy người này.

Có lẽ là mị lực của Vương Ninh quá thấp, cũng có thể là phần thưởng của hắn kém xa cho nên bảy tên này quyết định đem Vương Ninh bán đi!

Chẳng qua là không biết nếu như Vương Ninh biết người hắn phải đi bán hắn đi thì sẽ có biểu cảm như thế nào, chắc là hận không thể rút gân lột ra bảy tên này ra.

"Cái này có phải 'tự gây nghiệt, không thể sống' hay không?" Bạch Lục cười to, nói: "Doãn Khoáng, xem ra ông trời cũng giúp chúng ta!".

Doãn Khoáng không trả lời mà cúi đầu sờ sờ cằm trầm tư: "Vương Ninh sẽ tin tưởng những tên côn đồ này sao, cũng có thể... Hắn đang dùng những tên côn đồ này mê hoặc chúng ta? Vương Ninh sẽ cho rằng chúng ta không thể phát hiện sự theo dõi của một đám côn đồ sao... Chẳng lẽ, hắn muốn mình tu sạn đạo (ND: giả bộ đã sửa xong con đường đang bị hư), ám độ trần thương (ND: chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới)..."

Lê Sương Mộc dùng ánh mắt ngăn Bạch Lục lại, sau đó đưa một tay vào túi, thật ra là lấy hai túi vàng là từ thùng vật phẩm, ném cho đầu chó, nói: "Cảm ơn. Tin tức của ngài xác thực rất hữu dụng đối với chúng ta. Túi vàng này là tiền mua tin tức. Túi vàng kia là muốn ngài giúp chúng ta một chuyện nhỏ".

Bảy người nhất thời con mắt lóe sáng, cười suýt nữa thì rút gân. Nhưng người Mỹ tựa hồ không biết cái gì gọi là khách khí, khề vuron tay, đầu chó nắm thật chặt hai túi vàng trong ngực: "Có thể cống hiến sức lực cho các anh hùng là vinh hạnh của Jack. Ha ha".

Lê Sương Mộc nhìn về phía Doãn Khoáng, hỏi ý của hắn.

Doãn Khoáng cắn môi một cái, sau đó nói: "Như vậy, các ngài đợi chút nữa gọi điện thoại cho hắn. Nói là, ngài bị chúng ta phát hiện, sau đó bị chúng ta đánh một trận, nghiêm hình bức cung các ngài, cuối cùng các ngài không chịu nổi tra tấn liền khai ra hắn. Sau đó lại nói ta bắt các ngài lừa hắn chúng ta đi về hướng phố Lincoln, hiểu chưa".

Quán massage châm cứu kia ở phố Lincoln!

"Doãn Khoáng, sao lại như thế?". Ngụy Minh nóng nảy, mở miệng nói: "Sao lại nói cho Vương Ninh biết chúng ta tới quán châm cứu, như thế hấn không bỏ chạy sao?".

Lê Sương Mộc liếc Doãn Khoáng, tựa hồ đã hiểu ý đồ của Doãn Khoáng, liền gật đầu, sau đó nói với tên đầu chó: "Tốt! Cứ thế mà làm! Các người nghe rõ chưa?".

Đầu chó gật đầu một cái, nói: "Tôi bị anh hùng phát hiện? Sau đó anh hùng đánh chúng ta một trận? Sau đó...".

Lúc này Bạch Lục cũng kịp phản ứng: "Ta biết rồi, cái này gọi là tưởng thật lại là giả, tưởng giả lại là thật. Vương Ninh nhất định sẽ cho là chúng ta đi cứu cô gái đeo kính. Hấn như thế nào cũng không nghĩ ra những tên côn đồ này trái lại giúp đỡ giúp chúng ta!".

"Các người rút cuộc đang nói cái gì vậy?". Ngụy Minh không nhịn được nói.

Phan Long Đào một bên hình như cũng hiểu, kéo Ngụy Minh thấp giọng giải thích cho hấn.

Doãn Khoáng bỏ ra 10 phút đồng hồ cuối cùng cũng dạy đầu chó nói xong, hấn không thể đánh hấn một trận, chưa từng thấy qua người ngu xuẩn như vậy!

"Được rồi". Doãn Khoáng cố nén cảm giác muốn đánh người, nặn ra vẻ tươi cười: "Chờ một chút nữa người nói với hấn như thế".

Đầu chó gật đầu: "Như vậy... Như vậy... Sau đó...". Ngay lúc Doãn Khoáng thật sự muốn đánh hấn, hấn đột nhiên ngẩng đầu, nói: "Tôi hiểu rồi. ngài cứ yên tâm, hãy tin tưởng tôi".

"Phù! Đi đi đi đi!".

Đưa mắt nhìn bảy người đầu chó đang rời đi, Doãn Khoáng nói: "Trí lực của tên đó có phải là chỉ có 1 điểm?".

"Khụ khụ...". Ngụy Minh đột nhiên ho khan: "Hôm nay đẹp trời a".

Thời điểm mọi người ở đây muốn ly khai, sau lưng một tiếng truyền tới một giọng nói dễ nghe: "Chờ một chút!".

Mọi người nhìn lại, liền thấy 5 chị em Đường Nhu Ngừ đứng ở cửa khách sạn.

Ánh sáng mặt trời buổi sáng chiếu lên người các cô, dường như phủ thêm cho các cô một bộ đồ màu vàng cam.

"Cái gì? Người chắc chắn là một người tên Doãn Khoáng bảo người nói như vậy?".

"..."

"Bọn hấn tổng cộng bao nhiêu người?".

"..."

"7... 6 nam 1 nữ... Quả nhiên chỉ là một đám bần nhào. Tốt rồi, các người làm không tệ, cứ như vậy đi...".

"..."

"Người đang đùa sao? Từ trước đến giờ chỉ có ta lấy tiền của người khác, chưa từng cho ai. Hừ! Tiền của Vương Ninh ta cũng không phải dễ cầm như vậy...".

"Cũng nên bắt đầu rồi. Muốn đấu với ta... Các người còn quá non".

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Chuẩn bị sẵn sàng!

Dịch giả: Accel

"...Quyết định vậy đi". Doãn Khoáng nhìn thấy Đường Nhu Ngữ, trong nội tâm thầm tán thán mỹ mạo cùng sự dũng cảm của nàng: "Sẽ có nguy hiểm nhất định. Các cô cẩn thận một chút".

Đường Nhu Ngữ nói: "Yên tâm, giao cho chúng ta. Những thứ khác chúng ta không giúp được gì, chút chuyện nhỏ này còn không làm khó được chúng ta".

Âu Dương Mộ một bên lạnh lùng nhìn lướt qua Bạch Lạc, phồng má nói: "Hừ! Chỉ là Chính là muốn chứng minh cho những người khác thấy, phụ nữ chúng ta ngoại trừ sinh em bé, còn rất nhiều chuyện có thể làm tốt. Hơn nữa tuyệt đối không thua kém đàn ông các người. Chỉ sợ các người những đại nam nhân này trông thì ngon mà không dùng được!".

Bạch Lạc cười hặc hặc, ngón trỏ xoa xoa khóe miệng, cười râm nói: "Có dùng được không, thử thì biết".

"Người...". Âu Dương Mộ mặt đỏ lên: "Vô sỉ!".

Đáp lại Âu Dương Mộ là hàm răng chính tề trắng sáng của Bạch Lạc: "Ta dùng CloseUp Lửa - Băng, răng rất tốt".

(ND: sỉ và xỉ đồng âm, vô sỉ là không biết xấu hổ, vô xỉ là không có răng)

Ngụy Minh đụng Bạch Lạc một cái: "Hai người các người được chưa, chính sự quan trọng hơn".

Đường Nhu Ngữ lôi kéo Âu Dương Mộ, sau đó hỏi Doãn Khoáng: "Các cậu lúc nào động thủ?".

"Đợi sau khi Vương Ninh cùng các cô tiến vào quán châm cứu liền động thủ". Doãn Khoáng nói: "Đến lúc đó việc chiến đấu giao cho chúng ta. Các cô chỉ cần không chế người ở bên trong quán quán châm cứu lại là được rồi".

"Tốt. Bây giờ chúng ta tách ra".

"Còn nữa...". Ánh mắt Doãn Khoáng lướt qua chung quanh, nói: "Tôi đoán chừng từ hôm nay trở đi, độ khó nhiệm vụ sẽ tăng lên. Các cậu không chỉ phải cẩn thận Từ Thần, đồng thời còn phải cẩn thận cảnh sát bản địa. Bọn họ sẽ nhìn chăm chăm vào chúng ta. Phải cắt đuôi mấy tên cảnh sát mặc thường phục đang bám theo đã. Nếu như đưa tới thêm một đoàn cảnh sát thì phiền toái".

Kỳ thật mọi người vừa đi ra khỏi khách sạn đã phát hiện rồi, chung quanh có tản bộ, có đặc chó đi dạo, có bán hot dog, còn có thành phần tri thức, nhìn qua thì chỉ như là cư dân thông thường, nhưng đám người Lê Sương Mộc rất cảnh giác, làm sao có thể không biết những người này chính là ai".

Đường Nhu Ngữ cười cười khinh thường: "Nếu như ngay cả bọn này còn không đối phó được, ta đây thật sự cũng nên tự sát rồi. Tốt rồi, việc này không nên chậm trễ".

Có thể thấy đây là một cô gái rất tự tin.

Nói xong, cô mang theo mấy chị em rời đi.

Lê Sương Mộc nhìn thoáng qua Tiền Thiên Thiên sau lưng, nhú mày nói: "Cô không đi theo họ sao".

"Hả?". Tiền Thiên Thiên hốt hoảng, sau đó nói: "Tôi... Tôi muốn đi theo các cậu". Không biết cô vì sao lại khẩn trương, một cái tay nhỏ nắm chặt góc áo.

Lê Sương Mộc nói: "Đi theo chúng ta nguy hiểm hơn, cô vẫn nên đi theo họ đi. Chỉ sợ chúng ta không để ý được cô nhiều đâu".

Có lẽ cân nhắc đến việc Tiền Thiên Thiên dù sao cũng là nữ sinh, lời nói của Lê Sương Mộc đã tương đối khéo léo rồi. Chỉ cần không ngốc đều nghe được ý của hắn, Tiền Thiên Thiên là một cái đuôi vương vãi".

"Tôi...". Tiền Thiên Thiên cúi đầu xuống, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy ủy khuất, làm người ta thấy đáng thương.

Lông mày Lê Sương Mộc càng nhíu càng chặt.

Mấy người Doãn Khoáng, Bạch Lạc cũng không khỏi hơi mất kiên nhẫn, hiện tại là lúc cần tranh thủ thời gian, làm gì có thời gian lãng phí trên người Tiền Thiên Thiên.

Tiền Thiên Thiên lại khề gật đầu, yếu ớt nói: "... Vậy các cậu cẩn thận". Từ 'các' nghe rất nhỏ, mọi người chỉ nghe được chữ 'cậu', chỉ cần không phải chỉ cần không phải mất mủi đầu nhìn ra, 'cậu' là chỉ ai.

Tiền Thiên Thiên sau khi nói xong liền chạy tới Đường Nhu Ngữ ở phía xa.

Đối với việc Tiền Thiên Thiên rời đi, Lê Sương Mộc tựa hồ không để trong lòng, nói với mọi người: "Chúng ta cũng đi thôi. Đường vòng, chỉ sợ phải nhiều tốn nhiều thời gian hơn. Hơn nữa, tốt nhất chúng ta nên thay đổi trang phục một chút. Bằng không thì dựa vào sự khôn khéo cẩn thận của Vương Ninh, có thể sẽ phát hiện chúng ta rất dễ dàng. Cho nên thời gian chúng ta có cũng không nhiều".

"Ừm".

Ước chừng một giờ sau, một nhóm sáu người Đường Nhu Ngữ đã tới bên ngoài quán châm cứu phố Lincoln - Vận Mệnh Spa (Minh Yun Spa), đi lòng vòng xung quanh một hồi liền vào một quán cafe ngồi, kêu mấy ly cafe, sau đó nhìn xuyên qua cửa sổ thủy tinh chú ý động tĩnh ở con phố đối diện.

Có lẽ mới 7h sáng nên quán cafe lúc này không có bao nhiêu người. Trừ nhân viên phục vụ cùng sáu người Đường Nhu Ngữ ra cũng chỉ có bốn người. Trong đó có một cô nàng tóc nâu gọn sóng mặc đồ đen đang gõ cách cách vào bàn phím laptop Apple trước mặt, thỉnh thoảng lấy tay đẩy đẩy gọng kính trên mũi. Ba người khác đều là đàn ông, phân biệt ngồi ở ba vị trí gần cửa sổ, một người đọc báo, một người viết sách, một người nhâm nhi thưởng thức cafe.

Trong quán cả phê coi như yên tĩnh, tràn ngập các loại mùi thơm của cafe, làm cho người ta tỉnh thần mê say lại phần khởi, đích thật là nơi tốt nhất để xua đi sự nhàm chán của sáng sớm.

Đương nhiên nếu như không có tiếng nói chuyện của mấy mỹ nữ phương Đông, vậy thì càng tuyệt vời. Tuy rằng giọng nói phương Đông rất dễ nghe.

"Chị, chị nói họ Doãn kia có thể tin không? Có lẽ chúng ta không nên tới đây? Em thấy có gì đó không đúng". Âu Dương Mộ thấp giọng nói.

Đường Nhu Ngữ nhìn Âu Dương Mộ, hiện lên trong mắt nét cười, đồng thời trong lòng cũng rất nghi hoặc, sau đó liền giả bộ như bất mãn nói: "Như thế nào? Em không tin chị sao? Chẳng lẽ chị có thể hại em sao? Em tình nguyện tin một người ngoài mà không tin chị, còn gọi chị làm gì?"

"Không.. chị hai không có ý đó đâu...". Tiểu Vân một bên Âu Dương Mộ giải thích.

"Không phải thì là ý gì?". Đường Nhu Ngữ khuôn mặt lạnh lùng, giọng nói còn lạnh hơn: "Họ Doãn đang tính kế, ta không thể nhìn ra sao? Hừ! Bọn hắn chiếm bệnh viện mắt bên kia, độc chiếm phần thưởng, dựa vào cái gì?"

"Nhưng mà... Em thấy hắn nói cũng đúng". Âu Dương Mộ quật cường chống đối, nói: "Hắn không phải nói nếu như cứu được cái tên mập mạp kia (ND: ý nói Issac), sẽ thay đổi... sao".

Đường Nhu Ngữ cười lạnh một tiếng, nói: "Thay đổi thì sao? Chẳng lẽ em cho rằng, dựa vào hai người chúng ta còn không ứng phó được? Tiểu Mộ, em sao lại nói giúp người ngoài? Chúng ta bây giờ đã phân rõ giới hạn cùng bọn hắn rồi. Em rút cuộc đứng về bên nào?". Lời này đã có chút chanh chua.

Âu Dương Mộ vẫn kiên quyết: "Em... Chẳng qua là cảm thấy, hắn nói cũng có lý..."

"Được rồi. Chuyện này đừng lãng nhăng nữa". Đường Nhu Ngữ quả quyết nói: "Nếu như em còn gọi chị là chị thì cứ theo chị mà làm. Còn 7 người, cố gắng một chút ít nhất có thể cướp được 3 người. Cứu được toang bộ cũng có 1500, cộng thêm phần thưởng cố định chắc cũng đủ cho chúng ta dùng".

"...". Âu Dương Mộ tựa hồ khua miệng, mặt mũi đầy ủy khuất, vui đầu uống cafe, ly và thìa chạm vào nhau phát ra tiếng ting ting trong trẻo.

Xoạt xoạt!

Âm thanh của tờ báo vang lên, truyền vào trong tai Đường Nhu Ngữ, cô cảm thấy giống như một tiếng cười nhạo khe khẽ, Đường Nhu Ngữ ngẩng đầu, giả bộ như nhìn về phía con phố đối diện, kì thực con mắt nhìn lướt qua trong quán cà phê: "Sẽ không... trùng hợp như vậy chứ? Tên Doãn Khoang này, thật đúng là..."

Nghi như vậy, Đường Nhu Ngữ liếc qua đám Âu Dương Mộ sau đó cúi đầu uống cafe...

Thật ra cuộc nói chuyện trên... Đã diễn ra tại nhiều nơi. Quán cafe này chính là quán cuối cùng.

Trên đỉnh một tòa nhà.

Doãn Khoáng nhô đầu ra, nhìn về phía quán châm cứu đối diện, sau đó nói với Tăng Phi: "Tăng Phi, nơi này giao cho cậu. Một khi Vương Ninh lao tù trong ra liền nổ súng! Vô luận như thế nào đều phải giết hắn. Lần này nếu để cho hắn chạy thoát, chúng ta sẽ rất khó có cơ hội khác. Thế nào, nắm chắc không?"

Cách ăn mặc của Doãn Khoáng và Tăng Phi lúc này gần như là một người hoàn toàn khác. Doãn Khoáng đội tóc giả màu vàng, mặc áo khoác da nhỏ, mặc quần bò rách, trên cổ đeo một cái vòng cổ đầu lâu, loè loẹt, không còn là chàng trai nhỏ thanh tú lúc trước. Còn tăng Phi thì mặc âu phục, tóc chải ngược bóng bẩy, đeo gọng kính vàng, cặp da, độn bụng to lên, trên mặt cũng thoa một ít phấn, thoát nhìn tựa như một người trung niên thành đạt.

Những trang phục này, đều là do Lê Sương Mộc thiết kế.

Nghe Doãn Khoáng nói xong, Tăng Phi không khỏi thở dài lắc đầu: "Lúc đầu thật tốt... Bây giờ tại sao lại biến thành như thế này chứ?"

Doãn Khoáng nói: "Đây chính là lựa chọn của Vương Ninh, cách sống của hắn. Chúng ta có thể làm gì khác? Có lẽ trước kia là bạn bè, nhưng bây giờ, đã là địch nhân rồi. Tăng Phi, tôi hy vọng cậu nên tỉnh lại đi. Bởi vì việc này liên quan đến an nguy của tất cả chúng ta, tương lai của chúng ta. Hiện tại chúng tôi mới là chiến hữu của cậu, mà Vương Ninh là địch nhân".

Tăng Phi cười khỏ một tiếng, vỗ vỗ bả vai Doãn Khoáng nói: "Doãn Khoáng, cậu nói đúng. Địch nhân thì địch nhân... Yên tâm đi, tôi chỉ cảm thán chút thôi, tôi sẽ không đem sự an nguy của mọi người ra đùa. Bây giờ các cậu mới là chiến hữu của tôi".

"Cẩn thận!".

"Cậu cũng vậy!".

"Lê Sương Mộc? Phát hiện hấn không?". Doãn Khoáng bấm số của Lê Sương Mộc.

"Hấn nguy trang có thể qua mắt được người khác nhưng gặp tôi thì xem như hấn không may rồi".

"Tốt! Tôi lập tức báo cho đám Bạch Lục".

"Cứ như vậy đi, tôi đi vào trước".

"Cẩn thận".

Về sau báo cho Bạch Lục, Doãn Khoáng liền cắt điện thoại, thở hắt ra, cười âm lãnh: "Vương Ninh, chúng ta cũng nên đem sổ sách ra tính hết đi...".

"Tăng Phi... Cả mọi người nữa, xin lỗi... Vô luận như thế nào cũng tuyệt đối không thể để cho Vương Ninh lấy được nhiều học điểm như vậy!". Sau khi hơi thất thần một chút, Doãn Khoáng hai mắt tập trung trở lại, từ từ đi xuống cầu thang.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Vận Mệnh Spa (1)

Dịch giả: Accel

Đang lúc mọi người chờ đợi trong lo lắng, đồng hồ cuối cùng cũng điểm 9h.

Âu Dương Mộ vẫn chú ý đến Vận mệnh Spa đối diện từng giây từng phút thấp giọng nói: "Chị, Issac kia!".

Đường Nhu Ngữ quay đầu nhìn lại, trên cửa sổ thủy tinh phản chiếu dung nhan xinh đẹp và đôi mắt sáng ngời của cô. Quả nhiên trông thấy Issac đáng người mập lùn đang đẩy cửa bước vào spa.

"Cơ hội của chúng ta đến rồi, nhất định phải chứng minh cho bọn đàn ông kia thấy, không có bon hấn, chúng ta vẫn có thể hoàn thành nhiệm vụ, giành lấy điểm tích lũy!".

Sau khi nói xong, Đường Nhu Ngữ liền đứng lên, lơ đãng nhìn lướt qua người vẫn chăm chú lật tờ báo, hất cằm ra hiệu với mấy cô gái, rồi ghé đến quầy thanh toán.

Tiền Thiển Thiển vẫn theo sát sau 5 người.

Sau khi các cô rời quán cafe, người đang đọc báo kia tiện tay ném tờ báo lên bàn, đồng thời cũng lộ ra khuôn mặt thật sự vẫn nằm sau tờ báo.

Một lão già tóc bạc, mặc quần áo màu trắng, rất có tinh thần.

Nhưng so với khuôn mặt đầy nếp nhăn kia thì làn da trên cổ tay của hấn lại rất mịn màng, không phải làn da mà người già có thể có. Hấn đeo găng tay màu trắng, chỉ khi không để ý mới lộ ra một chút phần da cổ tay.

Khóe miệng trên khuôn mặt già nua đó chưa bao giờ mất đi vẻ giễu cợt.

"Ài, ta vẫn quá xem trong các người rồi. Sớm biết như vậy đã không cần nguy trang thế này, phí công. Doãn Khoáng, người cũng có lúc tính sai a". Lão già thờ dài nói, âm thanh rất trẻ trung.

Hấn nhàn nhả bưng ly cafe đã nguội lên, vừa muốn uống lại đặt xuống, đi ra trước quầy: "Làm cho ta một ly khác, nóng, lát nữa ta sẽ quay lại thưởng thức".

Nói xong, hắn giống như làm ảo thuật rút ra mấy tờ đô đặt lên quầy rồi đi ra khỏi quán.

"MING YUN SPA? Vận mệnh? Ha ha". Lão già đứng trước cửa quán phong cách cổ xưa khẽ cười một tiếng: "Trong tiếng Trung không phải là 'mệnh, choáng váng' sao? Ha ha, không ngờ Từ Thần cũng vui tính như thế. Choáng váng? Nếu ta không nhầm thì tên Issac đó bị tượng Phật rơi trúng đầu mà chết, max choáng luôn".

(ND: có một chữ khác cũng đọc giống chữ "vận", nghĩa là hôn mê, choáng váng)

"Mệnh của ta, vĩnh viễn nằm trong tay chính mình". Lão già khinh thường, tiện tay tháo găng ra ném xuống mặt đường, lộ ra đôi tay thon dài trắng nõn.

Găng tay màu trắng nằm trên mặt đường xanh đen tương phản đến chói mắt.

Sau đó, hắn bỏ hai tay vào túi đi vào "Vận Mệnh Spa".

Vừa tiến vào, một không khí rất Trung Hoa ập tới. Quầy hàng làm bằng gỗ, bình phong bằng gỗ, những bức tranh trên tường, hương trầm mùi hoa hồng, sứ thanh hoa, còn có cả đèn lồng âm nhạc xung quanh. Đi qua một cánh cửa mà giống như vượt qua cả Thái Bình Dương trở về với quê nhà tại phương Đông.

Bên trong cô gái phương Đông rất xinh đẹp, Trong đó có một người mặc đồ màu lam đang nằm gục trên quầy, bộ ngực lớn bị ép lên trên mặt bàn tạo thành đường cong khiến người ta muốn phun máu.

Đường Nhu Ngữ vừa đánh bà chủ tiệm ngực lớn bất tỉnh xong thì nhìn thấy một lão già đi đến, sau khi ngẩn người liền lộ ra một nụ cười mê người, nói: "Thật xin lỗi, lão tiên sinh, hôm nay chúng ta tạm ngừng kinh doanh. Để đền bù, lần sau khi ngài tới sẽ được giảm giá đến 80%".

Lão già nhìn Đường Nhu Ngữ ngẫm nghĩ, cười nói: "Đúng vậy, hôm nay tạm ngừng kinh doanh. Nhưng kẻ phải đi không phải là ta, mà là các ngươi. Ta nói đi, cũng không phải là bước qua cánh cửa kia, mà là... Chết!".

"Ngươi!?".

Đúng lúc này, đột biến xảy ra!

Lão già vừa dứt lời thì đột nhiên vội vàng lùi ra sau một bước, thân thể cũng cố ngả về sau nửa phần, giống như đang tránh né cái gì đó.

Vào!

Một mũi tên ánh sáng lập lòe sượt qua trước ngực lão già trực tiếp xuyên qua cửa sổ bay ra ngoài.

Mũi tên tiếp tục cắt đứt một sợi thừng cột chó bên ngoài cửa sổ, con chó được trả tự do liền kêu lên vài tiếng vui mừng.

Trong phòng, sau khi mũi tên bay qua, một vết rách xuất hiện trước ngực lão già.

Lão già sững sờ nhìn vết rách trên quần áo, sau đó liền chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Đường Nhu Ngữ, hơi nghi hoặc rồi tỉnh táo lại ngay.

Chỉ thấy hắn giơ tay lên, xé lớp lụa trắng xuống, lộ ra một khuôn mặt thanh tú, đeo thêm cái kính khung mỏng nữa, địch thị là Vương Ninh!

"Ngươi đã sớm biết là ta?". Vương Ninh thần sắc lạnh lùng liếm liếm đôi môi khô khốc, bình thản như nước.

Đường Nhu Ngữ cười cười: "Vương Ninh, ngươi chơi trò dịch dung trước mặt ta chẳng khác gì chơi trước mặt Quan Công. Biết vì sao không? Bởi vì ta họ Đường". Đường Nhu Ngữ khi nói đến họ Đường thì ngừng đầu ưỡn ngực, phi thường kiêu ngạo.

"Đường?". Vương Ninh nhíu mày.

"Ha ha!". Đường Nhu Ngữ không khỏi nở nụ cười, nói: "Ninh Vương a Ninh Vương, ngươi tự xưng là ngôi sao mới hạng nhất trong giới sát thủ, chẳng lẽ ngay cả họ Đường cũng không biết, ta thật sự rất nghi ngờ, danh xưng Ninh Vương của ngươi rốt cuộc làm sao mà có?".

Cuối cùng, sắc mặt Vương Ninh trở nên vô cùng khó chịu, xanh mét như đồng xanh bị gỉ.

"Ngươi là người trong Đường môn?".

"Tuy là không so được với Lê gia của Lê Sương Mộc, nhưng cũng không kém bao nhiêu". Đường Nhu Ngữ thừa nhận thân phận của cô: "Vậy thì, Ninh Vương, trước khi chết, ngươi còn có lời gì muốn nói không?".

Vương Ninh ngẩn người, sau đó liền cất tiếng cười to, ôm bụng cười giống như muốn gục xuống. Tiếng cười thoải mái đặc ý lại xen lẫn khinh thường kia nghe rất chói tai.

"Trước khi chết? Ngươi nói ta sao?". Vương Ninh chỉ vào cái mũi của mình hỏi, tuy ngoài miệng đã ngừng cười, thế nhưng trong mắt vẫn còn nét cười rất khoái trá.

Khóe miệng Đường Nhu Ngữ co giật vài cái, sau đó nói: "Vương Ninh, ngươi cứ cười đi. Để ta xem ngươi còn có thể đắc ý tới khi nào".

"Được rồi, được rồi, ta không cười". Vương Ninh vẫy vẫy tay nói: "Thời gian của ta rất quý báu, không có thời gian cùng các ngươi nói chuyện tào lao...". Ngự khí bình thần trở lại, sau đó một làn khói đen quý dị xuất hiện từ tay hắn, chính là vũ khí Hắc Liều.

Chủy thủ đen kịt mặt ngoài khói đen nhàn nhạt lượn lờ. Không biết con dao găm này vốn là của hắn dùng từ trước hay là vào đại học mới đổi.

"Đúng rồi, ta không ngại nói nhảm với các ngươi thêm một câu". Vương Ninh đẩy kính mắt, khóe miệng nhếch lên: "Tựa hồ các ngươi đã sớm biết ta sẽ tới đây? Không ngại giải thích cho ta chứ".

Đường Nhu Ngữ cùng Âu Dương Mộ đi lên trước, che những nữ sinh khác sau lưng.

Đường Nhu Ngữ hai tay khẽ rung, hai luồng ngân quang lóe lên, hai thanh phi đao hình thù kỳ lạ lạnh như băng được kẹp giữa những ngón tay nhỏ nhắn trắng nõn của cô: "Hừ! Ngươi rất nhanh sẽ biết thôi. Tiểu Vân, mang theo mọi người trốn vào trong phòng, nơi này giao cho chúng ta".

Đám người Tề Tiểu Vân cũng biết mình không giúp được gì, vội vàng lui ra đi vào lối đi nhỏ.

Vương Ninh nhìn các cô suy nghĩ, cười ha ha nói: "Vô luận các ngươi trốn như thế nào, đều không thể tránh khỏi nụ hôn của Hắc Liều - thứ được hiệu trưởng ca ngợi là lưỡi hái của tử thần". Vương Ninh là lưỡi, liếm liếm Hắc Liều.

"Những con người bình thường, làm sao có thể tránh thoát lưỡi hái của tử thần đây?".

"Không thể không nói, Vương Ninh, ngươi đúng là tên điên". Đường Nhu Ngữ nói: "Thật không biết hiệu trưởng tại sao phải tuyển loại người như ngươi vào, còn cùng lớp với ta, thật xui xẻo".

Đường cong trên khóe miệng Vương Ninh kéo thẳng, hai mắt hí thành một đường thẳng: "Thật sao? Hắc! Chúc mừng ngươi, Đường Nhu Ngữ, ngươi đã thành công chọc giận ta. Vậy thì, ta sẽ chơi đùa với ngươi một chút. Ngươi chuẩn bị hưởng thụ khoái cảm tử vong đi...".

Chỉ cuối cùng còn chưa nói xong, thân hình Vương Ninh liền hóa thành một tấm lụa màu trắng, phóng tới Đường Nhu Ngữ.

Bên trong tấm lụa màu trắng xen lẫn một vệt đen...

Bên ngoài Vận Mệnh Spa, Lê Sương Mộc nhìn chung quanh, cách đó không xa, Bạch Lục đã nguy trang chạy chậm tới, nói với Lê Sương Mộc: "Cô ta còn chưa đi ra, xem ra đang đánh với Vương Ninh rồi. Thật phiền phức, đã bảo đánh nhau không phải chuyện của bọn họ".

Lê Sương Mộc nói: "Phụ nữ Đường gia luôn luôn như thế. Đừng quản nhiều, chúng ta vào thôi".

"Không đợi Doãn Khoáng?".

"Cậu ta sẽ trở lại nhanh thôi".

"Ừm".

Nhưng mà đúng lúc này, một tiếng hét tuyệt vọng đầy hoảng sợ của phụ nữ truyền vào lỗ tai hai người, nhìn lại, chỉ thấy một đứa bé trai đang cầm một cái bóng bay còn to hơn thân cả người nó chạy ra giữa đường, chạy về phía một con chó nhỏ đang cào xé cái gì đó. Trên mặt đứa bé còn mang theo nụ cười ngây thơ thuần khiết...

Lỗ tai Bạch Lục giật giật, lập tức sắc mặt đại biến: "Tôi cứu người, cậu cứu con chó!". Nói xong liền dùng tốc độ nhanh nhất xông tới!

Lê Sương Mộc cũng liền lao ra.

Vì sao?

Chỉ bởi vì bọn họ đều nghe được âm thanh chói tai của tiếng lốp xe ma sát với mặt đường...

Ánh mắt đảo qua, tại góc rẽ, một chiếc xe buýt mất khống chế vọt ra, đổi hướng một góc 90°. Bên phải đầu xe đụng vào một cái đèn đường, rồi lại đâm phải cột điện, cả vào mặt tường đổ nát bên đường mới khó khăn về lại được trên mặt đường cái.

Thế nhưng không biết vì sao, chiếc xe buýt này sau khi đổi hướng, không chậm đi ngược lại còn tăng tốc, lao thẳng tới cậu bé đang ôm con chó nhỏ.

Người đứng hai bên đường thét lên hoảng sợ. Nhất là mẹ của cậu bé, như muốn gào nát cả cuống họng.

Có thể tưởng tượng, nếu như xe buýt vẫn không đổi hướng, cậu bé kia nhất định sẽ thành thịt nát dưới bánh xe...

Nhưng, nếu như xe buýt đổi hướng, trừ khi lái xe quá ngu ngốc, bằng không hẳn nhất định sẽ bẻ lái sang phải, bởi vì bên trái khắp nơi toàn là người.

Mà bên phải chỉ có một thứ duy nhất là Vận Mệnh Spa...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Vận Mệnh Spa (2)

Dịch giả: Accel

Vù!

Ngay thời điểm Lê Sương Mộc cùng Bạch Lục một ôm chó một ôm người phóng sang bên đường, chiếc xe buýt mất khống chế sau lưng kia vọt tới trước mang theo một trận gió lạnh buốt thổi tóc mai hai bên tung bay, gần như cạt vào chân hai người. Nếu như chỉ chậm hơn một giây sợ rằng ba người một chó được đi tàu lượn trên không miễn phí ngay.

Nhưng may mắn là ngay khi hai người cứu được cậu bé và con chó nhỏ, tài xế theo bản năng bẻ tay lái, nhưng độ cong cũng không lớn, chiếc xe thậm chí không ra nổi khỏi làn đường nói chỉ là đụng vào Vận Mệnh Spa. Chiếc xe vẫn tiếp tục mất khống chế lúc lắc chạy về phía xa, không biết lúc nào mới có thể dừng lại.

Phù!

Tất cả mọi người thở phù một hơi.

Người mẹ của đứa bé, một người phụ nữ tóc vàng cảm ơn Bạch Lục rồi rít. Làm một người mẹ, con của mình chính là điều quan trọng trọng nhất, vừa vỗ vỗ thân thể của đứa bé nước mắt vừa rơi không ngừng.

Lê Sương Mộc kéo Bạch Lục, liền xoay người rời đi.

Bạch Lục cười, thoát khỏi bàn tay ảm ướt của người phụ nữ sau đó vỗ vỗ khuôn mặt đang cười vui vẻ phúng phính như bánh bao của đứa bé: "Phải nghe lời mẹ nghe chưa, đừng chạy loạn. Anh bây giờ có chuyện quan trọng cần làm. Bye bye". Nói xong cũng nở một nụ cười mà hẳn tự cho là rất mê người, tiêu sái rời đi.

"Vừa rồi nguy hiểm quá. Chậm chút nữa thì đừng nói chúng ta, chỉ sợ người trong spa đều bị ép thành bánh thịt". Bạch Lục lòng vẫn còn sợ hãi nói.

"Nói không chừng còn làm Vương Ninh chạy được". Lê Sương Mộc nhìn con chó nhỏ đang cào xé cái găng tay màu trắng trên mặt đất một cái, nói: "Đi nhanh thôi, Đường Nhu Ngữ và Âu Dương Mộ chắc không phải đối thủ của Vương Ninh đâu".

Nói xong, hai người tăng tốc vọt vào trong spa.

Đập vào mí mắt là hình ảnh một thân ảnh màu trắng đang lướt tới, chém ra một vệt lưu quang màu đen tóe máu, cánh tay của Âu Dương Mộ rớt xuống. Hắn lại xoay người, đá bay Âu Dương Mộ ra xa.

(ND: lưu quang: khi một vật chuyển động nhanh, hình ảnh của nó tại vị trí cũ vẫn được giữ lại một thời gian ngắn trong mắt thường, nhiều hình ảnh tạo thành một "vệt";D)

Âu Dương Mộ "Hự!" một tiếng, thân thể mềm mại như bị tàu siêu tốc đụng phải, đập mạnh vào bức tường bức gỗ làm nó vỡ vụn, trực tiếp bay xuyên qua tường sang một gian phòng khác.

Mà ở góc tường, Đường Nhu Ngữ vẻ mặt tái nhợt đang ôm ngực, khóe miệng vẫn còn chảy máu.

Khi cô nhìn thấy Lê Sương Mộc cùng Bạch Lục xông vào, thanh đao nhỏ được kẹp trong ngón tay rung lên theo cổ tay, phát động dị năng phong hệ. Thanh đao nhỏ hình thù kỳ lạ liền hóa thành một vệt sáng bạc phóng nhanh tới thân ảnh màu trắng kia.

Đường Nhu Ngữ đối diện năng phong hệ cũng là có suy tính cả. Không thể nghi ngờ là khả năng khống chế gió có thể phát huy tới đa sức mạnh của kỹ năng mà cô am hiểu nhất.

Cô am hiểu nhất là gì?

Từ họ của cô thì không khó đoán ra... Ấm khí Đường môn!

Thân ảnh màu trắng đang lượn lờ không theo một quy tắc nào cả đột nhiên ngừng lại, vô số hình ảnh màu trắng trùng điệp lên nhau, hiện ra thân ảnh rõ ràng của Vương Ninh.

Đối mặt với ám khí mà Đường Nhu Ngữ bắn ra, Vương Ninh cũng không dám đối chọi trực tiếp mà lựa chọn né tránh!

Trong khoảnh khắc thanh đao bay sượt qua gương mặt của hắn, Vương Ninh rung mình, phần eo vặn vẹo, quay người vùng Hắc Liễu ra.

Choang!

Kim loại va chạm, tia lửa văng tung tóe.

Lúc thấy rõ gương mặt của người tới, sắc mặt bình thản của Vương Ninh cuối cùng cũng biến đổi: "Là ngươi!?".

Nhưng trả lời hắn cũng không phải là người trước mặt mà là một âm thanh khác: "Là ông mày đây!".

Một tiếng quát lớn, quyền phong ập tới!

(ND: quyền phong: luồng gió do nắm đấm tạo ra)

Vương Ninh điểm chân một cái, thân thể lướt về sau một chút. Sau đó hắn liền thấy một quả đấm to cạt qua chớp mũi mình, đâm vào cái quỳ bằng gỗ làm nó rắc một tiếng vỡ thành hai nửa, mảnh gỗ bay tán loạn.

Vương Ninh tránh thoát một quyền liên liếc qua quỳ hàng vỡ vụn, trong nội tâm không khỏi thầm nghĩ: "Một quyền vừa rồi kia mà đánh trúng đầu ta, không chết cũng tàn tật rồi...".

Hắn theo thói quen lật lật Hắc Liễu, sau đó nắm thật chặt trong tay, lúc này hắn mới chính thức nhìn rõ người vừa tập kích mình. Vương Ninh không khỏi lộ ra một tia kinh sợ: "Sao lại là ngươi?".

Bạch Lục nhếch miệng cười cười, lộ ra bốn chiếc răng nanh sắc nhọn, gào rú như dã thú: "Tại sao không thể là ta? Ha ha. Vương Ninh, hôm nay để bọn đại gia chơi với ngươi".

Tuy Bạch Lục tạm thời không thể biến thân hoàn toàn, nhưng khi khởi động huyết thống thân thể của hắn vẫn thay đổi ít nhiều, ví dụ như răng nanh dài ra, móng vuốt trở nên sắc bén, da mặt cứng ngắc, lông trên người mọc dài ra như cứng như kim châm, đồng thời cơ thể cũng cao lên, đã có hình thái ban đầu của người sói.

"Tại sao bọn này lại ở đây?". Vương Ninh không thêm đề ý Bạch Lục kêu gào, mà tự hỏi trong lòng. Trên gương mặt thanh tú lộ ra vài phần bất an.

Bạch Lục lè cái lưỡi đỏ chót liếm môi một cái: "Vương Ninh, Doãn Khoáng nói quả nhiên không sai, ngươi thật sự định phá hư cuộc thi chung của chúng ta. Lại để cho tên khốn Đường Triệu Thiên kia trở lại ám sát chúng ta. Hào thủ đoạn, thật âm hiểm. Chỉ tiếc là ngươi lại đánh giá quá cao Đường Triệu Thiên mà bỏ quên Doãn Khoáng".

"Doãn Khoáng..." Lông mày Vương Ninh chậm rãi nhíu lại.

"Hừ hừ! Vương Ninh, nếu ngươi thật sự muốn thoát ly lớp 1204 thì cứ việc xéo đi, không ai thêm giữ. Nhưng ngươi lại...". Bạch Lục tiến lên trước một bước, con mắt dã thú kia nhìn Vương Ninh trừng mắt một cách hung tợn: "Ngươi không nên phá hoại mọi thứ, động đến lợi ích chung của mọi người. Giữa chúng ta vốn không có thù hận gì, nhưng nếu ngươi đã tuyệt tình như vậy thì đừng trách chúng ta".

Vương Ninh lạnh lùng nhìn Bạch Lục, sau đó hắn "Hừ" một tiếng, sau đó âm thanh hừ hừ liền biến thành tiếng cười to, khinh thường, trào phúng, còn có một tia lửa giận!

"Ngươi cười cái gì?".

Vương Ninh miễn cưỡng ngưng cười, mĩa mai nhìn Bạch Lục và Lê Sương Mộc nói: "Ta cười các ngươi qua ngu ngốc, bị người ta sử dụng làm vũ khí còn không biết. Buồn cười, quá buồn cười. Nhưng ít nhất đúng như Doãn Khoáng nói, ta quả thật muốn ly khai lớp 1204 đây. Bởi vì đẳng cấp của các ngươi thật sự là quá rác rưởi, cùng lớp với các ngươi chính là sỉ nhục ta. Mạng của các ngươi, ta sẽ lấy hết".

"... Hừ! Cuồng vọng!". Bạch Lục cũng không so đo với lời nói của Vương Ninh, sau khi khởi động huyết thống người sói hắn cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh, hận không thể phát tiết một phen, không muốn nói nhảm cùng Vương Ninh hết bài này đến bài khác. Hét lớn một tiếng, đuôi phải đập một cái, móng vuốt sắc bén trào tới Vương Ninh!

Lê Sương Mộc một bên tựa hồ đang trầm tư thấy Bạch Lục đã động thủ cũng chỉ có thể bỏ qua suy tính trong đầu, tiện tay bỏ đoản kiếm vào trong thùng vật phẩm ra, sau đó tay run lên, Thanh Phong dài 1m xuất hiện trên tay của hắn.

Vũ khí của Lê Sương Mộc lại là một thanh trường kiếm. Một thanh kiếm tạo hình cổ xưa, rất giống với trường kiếm thời Tần, thân kiếm hình lá liễu, vừa hẹp lại vừa dài. Nhưng kỳ quái là, thân kiếm bị một tầng gỉ sét bao quanh hiện ra màu đồng xanh, chuôi kiếm lại màu đỏ nhạt.

Trên thân kiếm có khắc tên nhưng vì gỉ sét nên nhìn không rõ.

Rất khó tưởng tượng, một thanh kiếm đầy gỉ sét như thế có thể dùng để đánh nhau được hay không?

Lê Sương Mộc lẳng lặng nhìn trường kiếm trong tay, ánh mắt dịu dàng, dường như thứ hắn đang nhìn không phải là một thanh kiếm gì mà là một hồng nhan tuyệt sắc, chỉ nghe hắn thì thào nói: "Một ngày nào đó, ta sẽ vì ngươi mà cời bỏ hết tất cả dơ bẩn trên người..."

Nói xong, tay hắn rung lên, hai chân ảo ảnh đan xen, một kiếm đâm về phía Vương Ninh!

Vương Ninh vừa né tránh móng vuốt sắc bén trở tay dạy dỗ Bạch Lục một màn khó quên, không ngờ sau lưng đột nhiên lạnh lẽo thấu xương, trên mặt lại cảm thấy một cỗ sóng nhiệt đập vào mặt.

"Nguy hiểm!"

Vương Ninh kinh ngạc, Hắc Liễu chém ra.

Đình một tiếng, tia lửa liên tiếp bắn ra.

Sau một khắc, bóng kiếm màu đồng xanh biếc lại trực chỉ cổ họng Vương Ninh.

"Lê Sương Mộc! Kiếm của hắn... Không ngờ lại nhanh như thế! Xem ra ta còn đánh giá hắn quá thấp. Nếu như không có... Có lẽ ta thật sự không phải là đối thủ của hắn".

Vương Ninh âm thầm cắn răng, cổ hết sức đề thấp, không lùi mà tiến, Hắc Liễu trong tay đâm tới trái tim Lê Sương Mộc.

Lấy mạng đổi mạng!

Vương Ninh tự tin, thời điểm kiếm của Lê Sương Mộc đâm vào cổ họng mình, dao của hắn cũng sẽ xuyên vào trái tim của Lê Sương Mộc... Đồng thời, hắn cũng dám khẳng định, Lê Sương Mộc tuyệt đối sẽ không cùng mình lấy mạng đổi mạng.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Lê Sương Mộc lựa chọn thu kiếm ngăn cản. Đồng thời dưới chân đạp một cái, kéo khoảng cách xa.

Động tác phiêu dật nối liền, chính xác như một gã hiệp khách võ công cao cường. Thân pháp quỷ dị tiêu sái, kiếm như thiểm điện bồn lội, chiêu thức thu phát tự nhiên.

Cho dù là khi đang rút lui, trường kiếm trong tay vẫn đâm liên tục, huyền hóa ra tất cả ba kiếm ảnh, hướng tới con mắt, cổ họng và trái tim của Vương Ninh, làm cho Vương Ninh không thể không gấp rút dùng chủy thủ đón đỡ.

Đình đình đình!

Vương Ninh cũng không phải bình thường, ba nhát kiếm đều bị con dao trong tay hắn chặn được. Khuôn mặt anh tuấn của Lê Sương Mộc cũng ngày càng ngưng trọng. Hiện nhiên thực lực của Vương Ninh hơi có chút vượt qua dự liệu của hắn.

Mặc dù có thể chặn được hết nhưng bước chân của Vương Ninh cũng bị rối loạn. Kiếm của Lê Sương Mộc nhanh nhưng vẫn ẩn chứa lực lượng không hề thua kém, mỗi nhát chém đều khiến hồ khẩu Vương Ninh tê dại. Sau khi ngăn được nhát cuối cùng thì chân hắn cũng lao đảo như muốn ngã.

(ND: nhiều người cứ nghĩ nhanh đồng nghĩa với mạnh nhưng không phải, một đòn tấn công phát ra nhanh có thể là một đòn không chuẩn bị tốt, không dồn được hết sức mà phát ra vội vàng (thường là như thế):D)

"Lê Sương Mộc. đây là ngươi bức ta!"

"Vương Ninh, đây là lựa chọn của ngươi".

Hai người bốn mắt đối nhau, ánh mắt va chạm trên không trung như muốn phát ra tia lửa.

Hắc Liễu trong tay Vương Ninh như độc xà phun nọc độc, hắc ảnh phát ra liên tục. Mà trường kiếm trong tay Lê Sương Mộc lại múa ra một màn kiếm như nước nhìn không thấu, chặn hết đòn đánh của Vương Ninh, ngươi công ta thủ, ta công ngươi thủ.

Phong cách của Vương Ninh là tàn nhẫn xảo trá, toàn là sát chiêu. Còn Lê Sương Mộc phát huy hết sức câu "chỉ có nhanh là không phá được".

Bình khí đụng nhau nhưng hai người cũng không quên quyền chưởng giao kích, bình bịch liên tục.

Bạch Lục một bên gần như không xen vào được.

Đường Nhu Ngừ một mực yên lặng đột nhiên vung tay, một viên bi thép từ trong tay cô bắn ra, lăm tới Vương Ninh...

Chủy thủ cùng trường kiếm, Vương Ninh bình khí gần hiển nhiên kém hơn một chút, mũi kiếm của Lê Sương Mộc đã chém vào đầu vai Vương Ninh tạo ra một đường máu. Ai cũng không biết, rõ ràng thanh kiếm gì sét, sao lại có thể sắc bén như thế!

Vương Ninh bị lực lượng cường đại của Lê Sương Mộc ép lùi về sau liên tục.

"Xem ra, chỉ có thể dùng..."

Nhưng mà ngay khi Vương Ninh ra sức đẩy Lê Sương Mộc ra, muốn sử dụng con át chủ bài, một viên bi thép lăn tới dưới chân hắn.

Vương Ninh kinh ngạc, thân thể của hắn liền ngã về phía sau.

Mà vào lúc này tiếng gầm của Bạch Lục truyền vào tai hắn, dùng khoeo mắt nhìn qua, chỉ thấy một cái bóng chân quất tới hông mình.

"Mẹ nó! Hai đánh một!".

Vương Ninh trong lòng cảm tức không thôi, hai tay giao nhau đón đỡ.

Trên đùi bị một lực mạnh tác động, hắn bay ra ngoài, đập mạnh vào bức tường phía sau quầy, trực tiếp tạo ra một cái động lớn.

"Ha ha!". Bạch Lục vui sướng cười lớn một tiếng: "Vương Ninh! Mạng của ngươi thuộc về ta!".

Nói xong liền vỗ tới như dã thú, chui qua cái động dao Vương Ninh tạo ra...

"Cẩn thận!!".

Đường Nhu Ngữ một mực nghỉ ngơi ở góc tường đột nhiên khẽ kêu lên... Thế nhưng đúng lúc này, chỉ nghe "Oành!" một tiếng, một bóng người bắn ra như đạn pháo từ trong cái động trên tường, đập mạnh vào cửa sổ làm nó vỡ vụn, bay luôn ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: T vs G (1)

Dịch giả: Accel

Một người bị đánh bay xuyên qua cửa sổ, một người phá cửa vọt vào.

Bay là ngoài là Bạch Lục, xông vào là Doãn Khoáng!

Bốn mắt nhìn nhau, một đôi đồng tử màu u lam là của Vương Ninh, còn đôi mắt màu hổ phách như toát ra lửa là của Doãn Khoáng.

Vương Ninh nhảy ra khỏi cái động do hắn tạo ra về mặt trên tức nói: "Doãn Khoáng...".

Doãn Khoáng bước lên vài bước đứng cạnh Lê Sương Mộc, hai mắt híp lại thành một đường thẳng: "Vương Ninh, cuối cùng chúng ta lại gặp nhau".

"Ha ha". Vương Ninh cười khê: "Ngươi lại tự tới cho ta giết". Nói xong, Vương Ninh lườm Lê Sương Mộc: "Lê Sương Mộc, ta nghĩ ngươi cũng thấy đây, đây là ân oán cá nhân của ta và Doãn Khoáng. Ngươi còn muốn tham gia sao?".

Lê Sương Mộc nhìn Doãn Khoáng rồi lại nhìn Vương Ninh, nói: "Nói thật, nếu chỉ là ân oán cá nhân của hai người các ngươi, ta không có lý do tham gia. Nhưng...". Dừng một chút, hắn tiếp tục nói: "Từ quyết định ly khai lớp 1204 của ngươi, hơn nữa còn ra tay với người trong lớp, ý đồ lợi dụng Đường Triệu Thiên quấy rối, ngươi đã đứng ở phía đối lập với ta. Ngoài ra, ta cũng rất thích có một kinh địch như ngươi".

Vương Ninh chau mày sau đó giãn ra: "Tốt. Lê Sương Mộc, ngươi không hổ là kẻ địch đủ tư cách mà ta nhìn trúng! Về phần ngươi, Doãn Khoáng...". Vương Ninh nhìn trên dưới Doãn Khoáng một chút, sau đó nói: "Nói thật, ta thật sự bội phục đầu óc của ngươi, mưu lược của ngươi! Ngươi trong lúc bất tri bất giác lại có thể tập hợp tinh anh của lớp 1204 vốn bị chia rẽ lại, trở thành ngọn thương trong tay ngươi, đối phó với Vương Ninh ta". Nói tới đây, Vương Ninh nở nụ cười: "Ngươi là đúng là thật coi trọng ta, hoặc nói là, ngươi rất hận ta!".

Doãn Khoáng không phủ nhận, khẽ gật đầu: "Ngươi nói không sai! Ta thật sự hận ngươi, vô cùng vô cùng hận ngươi! Biết tại sao không? Ta hận sự nhát gan của ngươi, hận sự tham lam của ngươi, hận sự dối trá của ngươi... Ngươi cướp mất T virus mà ta đánh đổi bằng tính mạng. Có thể đó không chỉ là T virus, mà còn là hi vọng của ta, hi vọng sống sót, hi vọng trở nên mạnh mẽ, hi vọng trở lại thế giới thực của ta! Vương Ninh... Ngươi nói, ta có lý do gì không hận ngươi? Tiểu nhân ích kỷ!".

Lúc này đây sắc mặt Doãn Khoáng đỏ lên, tựa hồ tất cả phần hận tích góp trong lòng đều bộc phát ra: "Ta vốn đưa ra một kế hoạch có khả năng thực hiện, cũng đã nói mỗi người có một phần T! Các ngươi không đáp ứng thì thôi, ta không phản đối! Thế nhưng ngươi vậy mà lại đưa lựu đạn có gắn định vị cho ta, để ta dụ những tên lính đánh thuê kia rồi đi. Ngươi cho rằng ta ngu sao! Lại nói đến lần trước ngươi muốn giết ta, ngươi cho rằng ta không biết sao? Ta chưa bao giờ đắc tội ngươi, nhưng ngươi lại luôn luôn nhắm vào ta, Vương Ninh, ngươi cho ta một lý do không hận ngươi đi!?"

Vương Ninh thấy Doãn Khoáng mặt đỏ lên, khẽ lắc đầu: "Chắc chắc chắc. Doãn Khoáng, ngươi không biết bộ dáng của ngươi bây giờ rất tầm thường, rất buồn cười sao? Quả nhiên, người bình thường như ngươi, làm sao hiểu được đạo lý 'nhược nhục cường thực'? Chỉ biết ôm lấy thù oán, hậm hực, sau

đó cái gì cũng không làm được. Có lẽ ngươi còn nên cảm ơn ta, bởi vì ta đã dạy cho ngươi, trên đời này sống sót mới là chân lý duy nhất, thế giới này là thế giới thuộc về kẻ mạnh! Nếu như ta là ngươi, ta sẽ chọn ẩn nhẫn, sau đó trở nên mạnh mẽ, càng mạnh càng mạnh hơn nữa, cuối cùng mới giết kẻ thù của mình dưới chân như một con chó, tùy ý lăng nhục, lúc đó sẽ thoải mái đến mức nào a? Mà ngươi lại chỉ biết chơi đùa mấy cái mưu kế ngây thơ, tự cho là tất cả đều nằm trong lòng bàn tay mình. Ha ha, buồn cười, chẳng lẽ không ai dạy cho ngươi, đứng trước sức mạnh tuyệt đối, tất cả âm mưu chỉ là rác rưởi sao?"

(ND: nhược nhược cường thực giống với câu cá lớn nuốt cá bé)

"Đây chính là lý do cho tới bây giờ ta vẫn không coi ngươi là kẻ địch đủ tư cách". Vương Ninh nhìn về phía Lê Sương Mộc: "Chỉ một điểm này, ngươi có lẽ nên học tập Lê Sương Mộc, hậu tích nhi bạc phát! Không ra tay thì thôi, vừa ra tay thì như sấm sét, không lên tiếng thì thôi, vừa lên tiếng thì rung động chín tầng trời (nhất minh chấn cửu tiêu). Ngươi và hắn, vĩnh viễn không cùng một đẳng cấp. Ngươi căn bản không có tư cách làm địch nhân của ta".

Doãn Khoáng nghe xong, cắn mạnh môi dưới, hai tay nắm chặt: "Ta... Căn bản không muốn so đấu cùng bất kỳ kẻ nào, cũng không muốn trở thành kẻ thù của bất kỳ ai! Ta chỉ muốn sống sót sau đó rời khỏi ngôi đường đáng chết này, trở lại bên người thân! Các ngươi vốn không hiểu! Những ngươi khác quấy phá thế nào ta không muốn quản! Các ngươi muốn làm thế nào thì làm thế đó, liên quan gì tới ta?! Thế nhưng Vương Ninh ngươi lại chọn tới ta, cướp đoạt T virus của ta, phá hủy hi vọng của ta!"

Nói xong, Doãn Khoáng cắn chặt răng, cả người vang lên những tiếng răng rắc giòn giã, giống như âm thanh bẻ ngón tay. Càng ngày thân hình hắn càng cao lên, vốn chỉ có 1m65 đã tăng lên 1m8, cơ thể cũng ngày càng cường tráng.

Cơ bắp căng phồng lên làm chiếc áo khoác da căng lên, giống như không phải cơ bắp của người, cứng rắn như sắt thép.

Đồng thời, một loại vật chất làm từ xương trôi lên từ da của Doãn Khoáng, sau đó lập tức ngưng kết thành hình, tạo thành những phiến xương mỏng bao phủ cả cơ thể.

Thoạt nhìn toàn thân Doãn Khoáng như được khoác lên một bộ cốt giáp có ánh kim của kim loại.

Doãn Khoáng vốn có ngoại hình thanh tú giờ đây trở thành một hung thú đầy xương sấu, thỉnh thoảng lại có ánh sáng bạc lóe lên trên bộ giáp.

"Vương Ninh!". Doãn Khoáng hét lớn một tiếng, hai cái đồng tử màu hổ phách yêu dị phát ra ánh sáng quý dị: "Ngươi có được cường hóa T thì sao chứ? T virus, căn bản không thể đánh đồng với G virus. Ngươi không ngờ sao? Cướp T virus của ta, bức ta không thể không sử dụng G virus, khiến ta có được cường hóa G. Có thể nói, có thể có thực lực hôm nay, ta còn phải cảm tạ ngươi! Để trả ơn, ta sẽ cho ngươi mở mang kiến thức một chút, trước mặt G virus, T virus không là cái gì!"

"G virus...". Nhìn thấy hình dáng của Doãn Khoáng, Vương Ninh khẽ than một tiếng, sau đó thở dài thật sâu, trên mặt tràn đầy tiếc hận, nói: "Đáng tiếc, đáng tiếc. Virus thần kỳ như thế, lại dùng trên người ngươi, thật sự là phí của trời. Vậy thì... Ta cũng sẽ để ngươi biết, sau khi có được cường hóa T, ta đã trở nên mạnh mẽ như thế nào! Coi như ngươi hèn, có cường hóa G thì sao? Ngươi, biết cách sử dụng sao?"

Ánh sáng u lam trong đôi mắt của Vương Ninh bùng cháy, đồng tử giãn ra sau đó lập tức co lại!

Sau đó, Doãn Khoáng cảm giác được một sức mạnh vô hình cường đại tác động lên cơ thể của mình, từng đợt từng đợt giống như thủy triều, sóng sau mạnh hơn sóng trước, tựa hồ muốn đẩy ngã mình.

"Cái này là... Niệm động lực của Alice giống như trong phim sao? Mạnh như vậy!?"

Tuy Doãn Khoáng luôn luôn cảnh giác nhưng vẫn bị niệm động lực mạnh mẽ đẩy lùi, không lùi một bước thì trên mặt đất lún một dấu chân rất sâu.

"Ta không tin năng lực cường đại như vậy không có hạn chế!". Trong lòng Doãn Khoáng hiện lên một suy nghĩ: "Sức mạnh của Tử Thần mạnh mẽ như vậy còn bị 'Quy tắc' hạn chế, không lý nào một năng lực như niệm động lực có thể sử dụng không chút kiêng kỵ gì. Vương Ninh, để ta xem ngươi duy trì được bao lâu?"

Nghĩ như thế, Doãn Khoáng hét lớn một tiếng, song chương đẩy ra, hai tay bị xương bao trùm như bàn tay của ác ma, chống cự lại niệm lực bài sơn đảo hải kia.

Lê Sương Mộc đứng bên cạnh Doãn Khoáng cũng chịu ảnh hưởng của niệm động lực liên tục lùi bước. Chẳng qua không biết hắn làm gì mà quanh thân thể bao phủ đầy sương mù màu đỏ nhạt, tuy rất khó thấy nhưng không thể thoát khỏi con mắt G của Doãn Khoáng, sức mạnh kỳ dị này khó khăn chống đỡ niệm động lực của Vương Ninh.

Đồng thời Doãn Khoáng còn phát hiện, trong bụng Lê Sương Mộc thậm chí có một luồng khí xoáy! Chính luồng khí xoáy này không ngừng tác động đưa khí lưu màu đỏ nhạt vận chuyển đến toàn thân, phần khí đỏ nhạt dư thừa tràn ra ngoài từ lỗ chân lông. Doãn Khoáng biết nơi luồng khí này càng đậm đặc thì năng lượng tại đó càng mạnh.

Nhưng tại sao sơ với những nơi khác, luồng khí xoáy kia lại âm đạm vô quang, giống như một cái hố đen?

Chỗ đó, chính là nhược điểm của Lê Sương Mộc sao?

(ND: dưới con mắt G của Doãn Khoáng năng lượng là ánh sáng màu đỏ)

Đương nhiên lúc này không phải lúc phân tâm nghĩ tới việc này, Doãn Khoáng chỉ liếc qua một chút. Khi sử dụng con mắt G, Doãn Khoáng không chỉ được tăng mạnh về thị giác mà còn cả năng lực tư duy, phản ứng... Quá trình Doãn Khoáng nghĩ đến những điều trên cũng không đến 1s.

Một giây sau, con mắt G đã phản hồi đến bộ não của Doãn Khoáng tình trạng thân thể của Vương Ninh: Cũng giống như Lê Sương Mộc, thân thể của Vương Ninh được tạo thành từ ánh sáng đỏ, nó đột nhiên âm đạm đi, đặc biệt là vùng đại não!

"Quả nhiên...". Trong nội tâm Doãn Khoáng thờ phào nhẹ nhõm: "Nếu như hắn vẫn luôn thi triển niệm động lực, mình căn bản không thể chạm vào hắn".

"Vương Ninh, ngươi cũng ném thử con mắt G của ta đi!". Nghĩ như vậy, hai cái đồng tử màu hổ phách của Doãn Khoáng bỗng nhiên sáng ngời, một luồng sóng chấn động vô hình phát ra từ mắt...

"Có thể kiên trì dưới 'T niệm lực' của ta lâu như vậy, Doãn Khoáng, ngươi có tư cách làm đối thủ của ta, nhưng để làm địch nhân thì ngươi vẫn còn kém xa".

Giọng nói của Vương Ninh truyền vào trong tai Doãn Khoáng, mà bản thân hắn cũng tiến tới trước mặt Doãn Khoáng. Hắc Liễu trong tay quét qua cổ họng.

"Nếu như ta có thể giết ngươi một lần, thì sẽ có thể giết ngươi lần thứ hai. Hừ! Cường hóa G thì sao? Còn không phải bại tướng dưới tay ta?". Khoảnh khắc Hắc Liễu chạm đến cổ họng Doãn Khoáng, khóe miệng Vương Ninh cũng lộ ra một tia mỉa mai, trong lòng lại càng khinh thường Doãn Khoáng.

Hắn dường như đã thấy được cảnh máu tươi bắn ra từ trong cổ Doãn Khoáng..

Hắc Liễu, xẹt qua cổ họng Doãn Khoáng.

Nhưng tia máu được mong chờ không xuất hiện. Doãn Khoáng đầu rồi, cả Lê Sương Mộc, quang cảnh bên trong Vận Mệnh Spa cũng biến mất... Trước mắt là mặt biển xanh mênh mông không nhìn thấy bờ, cả đất trời chỉ có màu xanh nước biển, màu trắng của đám mây và một mặt trời chói lóa trên bầu trời. Ngoài ra không có gì!

Mà hắn, lại đang đứng trên một tấm ván gỗ trôi nổi phập phồng lắc lư trên mặt biển, tựa như bất kỳ lúc nào có thể bị biển sâu nuốt chửng.

"Đây... chuyện gì xảy ra!?".

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: T vs G (2)

Dịch giả: Accel

Không đợi Vương Ninh suy nghĩ quá nhiều, một vệt sáng xanh xuất hiện sau lưng hắn, hướng tới cái ót của Vương Ninh. Vương Ninh phản ứng cũng không chậm, thân thể xoay tròn, Hắc Liễu trong tay vẽ ra một vòng cung màu đen.

Choeng!!!

Tiếng kim loại ma sát rợn người vang lên, tia lửa tóe ra.

Thời điểm Vương Ninh quay người ngăn cản đánh lên sau lưng, hắn nghe bên tai thổi tới một trận gió lạnh... Vương Ninh có ngu ngốc cũng sẽ không nghĩ đây là gió biển. Một cái chân quất tới như một chiếc roi, cuộn xoáy không khí.

"Đáng chết!".

Vương Ninh cảm tức giận rằng, một lần nữa phát động T niệm lực - kỹ năng huyết thống thức tỉnh sau khi cường hóa T.

Kỹ năng huyết thống: T niệm lực

Hiệu quả kỹ năng: Tiêu hao 6 điểm năng lượng, tạo ra niệm lực = trí lực x4

Trí lực của Vương Ninh vốn là 4 điểm, sau khi đạt được cường hóa T biến thành 5 điểm, cho nên sức mạnh của niệm lực được sinh ra là 5x4=20 điểm.

20 điểm dễ dàng tạo ra niệm lực tản ra bốn phía xung quanh.

Lực lượng của Lê Sương Mộc hiển nhiên chưa tới 20 điểm nên khi T niệm lực chạm vào thân thể liền bị đẩy lùi liên tục. Mà Doãn Khoáng bởi vì khởi động hình thái dị hóa G nên lực lượng vừa vặn đạt 20 điểm, T niệm lực chỉ có thể đẩy hắn lùi vài bước, ngay khi Doãn Khoáng toàn lực ngăn cản T niệm

lực không làm gì được hắn nữa.

Nhưng vì Vương Ninh thi triển T niệm lực, đẩy hai người Lê Sương Mộc cùng Doãn Khoáng ra nên đã thành công hóa giải nguy cơ.

Vương Ninh âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hắn vốn thần sắc tự nhiên lúc này đây đã hơi thờ dốc, trên trán cũng rịn ra một tầng mồ hôi mỏng. Xem ra liên tục thi triển T niệm lực đối với hắn cũng là việc quá sức. Hơn nữa, những thứ trước mắt vẫn làm Vương Ninh âm thầm khản trương lên.

Chung quanh hắn vẫn như cũ là mặt biển rộng mênh mông bát ngát.

Điểm bất đồng duy nhất là chân của hắn đang dẫm lên mặt nước nhưng cũng không bị chìm xuống. Trong cảm giác của Vương Ninh, hắn vẫn đang dẫm lên mặt đất rắn chắc chứ không phải nước.

Lông mày Vương Ninh nhíu lại: "Áo giáp?". Đây chính là năng lực của cường hóa G? Buồn cười, tưởng thứ áo giáp có thể mê hoặc được ta sao? Người cũng quá thiếu hiểu biết về phương thức huấn luyện của sát thủ rồi".

Hít một hơi thật sâu, Vương Ninh chậm rãi nhắm mắt lại, Hắc Liễu nắm trong tay, đặt trước ngực. Hô hấp của hắn càng lúc càng đều, vành tai bắt đầu động đậy...

Tuy thế giới của Vương Ninh đã trở nên tối đen, nhưng làm như thế hắn sẽ không bị cảnh vật hư huyền xung quanh quấy nhiễu.

...

Bên trong Vận Mệnh Spa.

Doãn Khoáng cùng Lê Sương Mộc nhìn thấy Vương Ninh nhắm mắt lại đồng thời bàn chân bắt đầu di động, liền biết rõ ý đồ của Vương Ninh là nghe tiếng phân biệt vị trí.

Bởi vậy hai người cũng cố hết sức kiềm chế hơi thở, dùng tay và mắt ra hiệu.

Doãn Khoáng chỉ chỉ đôi mắt của mình, sau đó duỗi ra một ngón tay, ý là ánh mắt của ta chỉ có thể duy trì 1'. Lê Sương Mộc nhẹ nhàng gật đầu, sau đó nhìn về phía Đường Nhu Ngữ ở góc tường.

Đường Nhu Ngữ đầu óc linh hoạt, lập tức hiểu ý của Lê Sương Mộc. Chỉ thấy cô giơ tay lên, hai luồng gió nhẹ được sinh ra, thổi tới bên tai Vương Ninh.

Gió thổi qua bên tai, thần kinh Vương Ninh lập tức kéo căng, liền tránh sang một bên.

Nhưng mà sau một khắc, Vương Ninh cũng cảm giác được một luồng gió còn mạnh hơn ập tới từ trước mặt.

"Không tốt!". Vương Ninh bây giờ mới nhớ ra, còn có một Đường Nhu Ngữ cường hóa dị năng phong hệ ở đây. Tuy dị năng của cô còn rất yếu, gần như không có khả năng tổn thương được hắn, nhưng dùng để quấy nhiễu thính giác thì dư dả. Ý đồ nhắm mắt lại nghe âm thanh đoán vị trí của Vương Ninh liền thất bại.

Luồng gió mạnh ập tới, Vương Ninh theo bản năng mở to mắt.

Đập vào mắt chính là một nắm đấm đang ngày càng lớn, một nắm đấm bị xương trắng bao trùm.

Vương Ninh lúc này muốn đã không kịp rồi, dứt khoát ngạnh kháng!

"Hừ! Người cho rằng chỉ có là đổi đạo cụ phòng ngự sao?". Vương Ninh nhìn quả đấm đang muốn đánh vào đầu mình nói, khóe miệng cười lạnh đầy khinh thường.

Xoảng!

Âm thanh thủy tinh vỡ nát vang lên.

Vương Ninh vẫn hoàn hảo như cũ đứng ở nơi đó. Nhưng sắc mặt của hắn rất ngưng trọng.

"Thủ hộ Long tinh, giá trị 1000 học điểm và 1 điểm đánh giá cấp F, có thể bổ sung năng lượng, bị hắn đánh tụt 20 điểm phòng ngự. Như vậy, một quyền này của hắn có lực lượng khoảng chừng 20 điểm. Doãn Khoáng... Xem ra. Ta không thể khinh thường người nữa rồi..."

Vật phẩm: Thủ hộ Long tinh

Hiệu quả: Sau khi bổ sung năng lượng có 30 điểm phòng ngự, khi về 0 thì mất hiệu lực. Tái bổ sung có thể tái sử dụng, mỗi lần bổ sung năng lượng giá trị phòng ngự tối đa giảm 2 điểm.

Giá: 1000 học điểm, 1 điểm đánh giá cấp F.

Vương Ninh không có việc gì, Doãn Khoáng lại bị Thủ hộ Long tình phản chấn ngược lại, lùi về sau liên tục. Nhưng Doãn Khoáng cũng không ngừng, đạp chân một cái, huy quyền tiếp tục tấn công một đòn thật mạnh!

(ND: huy: vung)

Vương Ninh không có ý định sử dụng Thủ hộ Long tình nữa, nó chỉ còn 10 điểm phòng ngự, không chịu nổi đòn trọng kích của Doãn Khoáng. Thứ hai là Vương Ninh lúc này đây đã có chuẩn bị, Doãn Khoáng làm sao đánh trúng?

Bởi vậy thời điểm Doãn Khoáng tiến đến sát bên mình thì Vương Ninh đã phát hiện, hắn còn dẫm mạnh chân bước nhanh tới giật chỏ vào huyết Thiên Trung trên ngực Doãn Khoáng.

"Mẹ nó! Cứng vậy! Hắn rốt cuộc có bao nhiêu điểm phòng ngự?". Khuỷu tay truyền tới cơn đau kịch liệt làm cho Vương Ninh có chút run rẩy, sau một khắc, tay của hắn nắm đầu vai Doãn Khoáng, thân thể cúi xuống, một đòn ném qua vai quăng Doãn Khoáng xuống đất.

Hắc Liễu trong tay hắn trở ngược ép xuống, vượt qua cổ Doãn Khoáng.

Vương Ninh thích nhất là cắt cổ người khác... Sự mỹ lệ của sinh mạng, là bắn ra một vệt máu tươi từ cổ ngay trước khi chết!

Lần này Vương Ninh lại không được như ý nguyện. Chỉ kém một chút thôi. Ánh sáng màu xanh đột nhiên xuất hiện, đem sự mong chờ của Vương Ninh biến thành bọt nước.

"Lê Sương Mộc!".

Vương Ninh nghiêng răng, nhắm chặt hai mắt: "Đã như vậy thì...".

Đinh một tiếng, tiếng chót kim loại bị kéo ra. Sau một khắc, bạch quang chói mắt tràn ngập toàn bộ không gian!

Pháo sáng!

Lê Sương Mộc vội vàng không kịp chuẩn bị liền rơi vào trạng thái mù, không thể không nhanh chóng thoái lui về phía sau. Không chỉ Lê Sương Mộc, Đường Nhu Ngữ, cả Bạch Lục vừa chạy vào và Âu Dương Mộ vừa hoạt động lại được đi từ trong phòng ra ngoài, đều bị ánh sáng trắng chói mắt kích thích khiến cho bị mù tạm thời, hai mắt đau đớn không thôi, nước mắt rơm rớm.

"Nếu như ta nhìn không thấy, tất cả các người cũng đừng nghĩ có thể nhìn thấy cái gì! Đây chính là pháo sáng đặc biệt mà ta đã đổi, có thể duy trì 5', 5' đồng hồ cũng đủ để ta có thể đánh các người mười mấy lần rồi".

Giọng nói sắc nhọn của Vương Ninh vang lên trong lỗ tai mọi người.

"Cũng chưa chắc!".

Vương Ninh chợt xoay người: "Doãn Khoáng, đến bây giờ người lừa bịp? Người chẳng lẽ không thể bày ra một chút năng lực sao? Xem ra cường hóa G của người cũng chỉ có thể mà thôi".

"Hừ!". Âm thanh Doãn Khoáng dội tới từ một hướng khác: "Người muốn ị ta nói chuyện để tìm ra vị trí của ta đúng không? Người cho rằng ta sẽ quan tâm sao?". Mỗi một câu nói Doãn Khoáng đều đổi qua một vị trí khác, cộng thêm tiếng vọng chung quanh quấy nhiễu nghe khá ảo.

"Đây là cường hóa T? Chẳng lẽ nó chỉ cho người một cái niệm động lực? Nếu đúng như vậy thì hơi khó coi đây".

"Người muốn mở mang kiến thức?". Doãn Khoáng thay đổi vị trí, Vương Ninh cũng chuyển động: "... Nhìn cho kỹ đi".

Doãn Khoáng đứng trong chỗ tối dùng con mắt G quan sát nhất cử nhất động của Vương Ninh. Bởi vì hiệu quả ảo giác đã sớm giải trừ, tốc độ tiêu hao năng lượng giảm xuống, cho nên lúc này lúc này còn có thể mở ra con mắt G. Chỉ có điều, bởi vì con mắt tự động chống cự lại bạch quang nên trực tiếp hao phí mất 5 điểm năng lượng, lúc này năng lượng của Doãn Khoáng đã sắp khô kiệt.

Thính lực của Vương Ninh rất nhạy, nên Doãn Khoáng cũng rất cẩn thận.

"WTF...?!".

Dưới cái nhìn của con mắt G, Vương Ninh do ánh sáng đỏ tạo thành kia đột nhiên có rất nhiều vật hình rắn xuất hiện từ lòng bàn tay, ngoe nguẩy trong không trung. Doãn Khoáng đếm thầm một chút, mỗi bàn tay có tất cả năm cái, hai tay là mười, bên trong mỗi xúc tu đều là ánh sáng đỏ chói mắt!

Chúng giống như có sinh mệnh, tùy ý gãy dựa, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì đó. Ngay sau một khắc, mười đầu xúc tu đều nhắm thẳng tới vị trí của Doãn Khoáng, phóng tới như độc xà!

"Đây không phải năng lực của Tyrant trong Resident Evil 3 sao!". Doãn Khoáng lấp bấp kính hải, sau đó vội vàng tránh né. Thế nhưng tốc độ xúc tu thật sự là quá nhanh, Doãn Khoáng còn chưa kịp giơ chân lên đã bị một cái xúc tu cuốn lấy. Sau đó mười đầu xúc tu lập tức quấn chặt trên người Doãn Khoáng, đem hắn bọc lại.

Đầu của mỗi xúc tu đều mọc ra gai độc, đâm vào trong cơ thể Doãn Khoáng!

"Người hãy từ từ mà cảm nhận đi, cường hóa T biến dị có lợi hại không. Ha ha! Doãn Khoáng, bây giờ người đã hiểu chưa, người đã định trước luôn là bại tướng dưới tay ta!"

"Doãn Khoáng!!". Nghe thấy âm thanh của Vương Ninh, Bạch Lục kinh hãi, lớn tiếng hô hào.

"Kêu đi, kêu to lên! Kế tiếp chính là các người. Ta sẽ hòa tan các người thành một bãi nước mủ, cho các người chết không toàn thây. Khả khả... Ha ha ha...". Vương Ninh không ngừng kêu gào, vô cùng đắc ý.

Nhưng tiếng cười của Vương Ninh cũng không tiếp tục được bao lâu liền im bật..

"Chuyện gì xảy ra? Vì sao lại như vậy? Doãn Khoáng, người tên khốn này, người làm cái gì vậy!?"

Âm thanh của Vương Ninh đã biến thành hoảng sợ!

Pắc pắc pắc!

Vô số gai xương trắng bệch đâm ra từ bên trong, cắt đứt hết tất cả xúc tu, từng đoạn từng đoạn xúc tu rơi đầy đất, lập tức khô héo.

Mười xúc tu trên tay Vương Ninh cũng lấy tốc độ mất thường có thể thấy được héo rũ, giống như một cây dưa leo tươi xanh mong nước đột nhiên biến thành đậu giác phơi khô.

Vương Ninh hoảng sợ vội vàng vung Hắc Liễu trong tay chặt đứt mười cái xúc tu trong lòng bàn tay, lúc này cảm giác bị cắn nuốt mới dần dần biến mất.

"Ta nói rồi!". Doãn Khoáng chậm rãi đứng dậy, hài hước nhìn Vương Ninh: "T virus, căn bản không thể đánh đồng cùng G virus. Người muốn dùng T hòa tan G của ta, không ngờ bị G của ta phản giải ngược lại? Ha ha!"

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Cái đuôi của con mèo đen!

Dịch giả: Accel

Vương Ninh chết rồi.

Nhưng không phải đám Doãn Khoáng giết, mà là bị Tử Thần giết. Kết quả như vậy có chút ngoài như đoán, nhưng nếu cẩn thận suy nghĩ một chút thì đó cũng là việc hợp tình hợp lý. Bởi vì con mắt của Tử Thần vẫn luôn nhìn chằm chằm vào bọn hắn - những kẻ lừa gạt, không bỏ qua bất kỳ cơ hội đòi nợ nào.

Không thể không nói Vương Ninh rất cường hãn. Doãn Khoáng cũng phải thừa nhận điều đó, nếu như hắn một mình đối chọi với Vương Ninh, cuối cùng người chết nhất định là hắn. Dưới thể liên thủ giáp công của ba người Lê Sương Mộc, Doãn Khoáng, Bạch Lục, hắn mỗi lần đều có thể biến nguy thành an, có nguy hiểm nhưng không tính mạng vẫn đảm bảo. Bản năng chiến đấu mạnh mẽ, kinh nghiệm chiến đấu phong phú làm người ta kinh thán không thôi.

Hắc Liễu trong tay hắn đã để lại trên người Doãn Khoáng và Bạch Lục không ít vết thương.

(ND: quên nói "liều" nghĩa là răng nanh, hắc liễu có nghĩa là nanh đen:D)

Cũng bởi vì ba người Doãn Khoáng thật sự không biết cách phối hợp, mỗi người đều tự đánh theo cách của mình, mà Vương Ninh phát huy uy lực cường hóa T đến mức độ tối đa quả thật rất cường hãn. Cứ như thế, bốn người giằng co gần 5 6'. Cuối cùng Doãn Khoáng lách qua được một nhát đâm từ Hắc Liễu trong tay Vương Ninh, dùng hết sức bình sinh, cũng chính là 20 điểm lực lượng, đập Vương Ninh bay ra ngoài, lại đụng nát một bức tường xuyên qua căn phòng kế bên.

Sau đó, có lẽ Vương Ninh tự biết mình chắc chắn phải chết, hắn tàn nhẫn với người khác, lại càng tàn nhẫn với chính mình, dứt khoát quyết định dùng thanh chùy thủ Hắc Liễu xanh đen cắt cổ mình, cười cười nhìn đám Doãn Khoáng: "Không ai có thể giết chết Ninh Vương ta! Ngoại trừ ta..."

Thế nhưng không đợi hắn nói xong, hai bức tượng Phật Di Lặc đang cười bằng sắt dùng để trang trí trên tường đột nhiên rơi xuống. Cái thứ nhất rơi trúng đầu Vương Ninh, không đập chết hắn mà làm rơi thanh dao găm trong tay, cái thứ hai tiếp tục rơi xuống đầu Vương Ninh "rắc!" làm đầu hắn nứt ra!

Mang theo vô vàn nuối tiếc, cuộc thi của Vương Ninh đã kết thúc, chỉ để lại một thi thể đại não rạn nứt. Thanh dao Hắc Liễu hóa thành một làn khói đen bay vào trong thi thể của Vương Ninh.

Nhìn thi thể Vương Ninh kính mặt thắm máu vỡ vụn, Doãn Khoáng đột nhiên lão đảo, dựa vào tường gỗ một bên ngồi xuống, tảng giáp xương bao trùm bên ngoài thân thể kia cũng bởi vì hao hết năng lượng mà thu lại vào trong cơ thể Doãn Khoáng.

"Cuối cùng...cũng chết rồi". Doãn Khoáng đầu tựa lên tường gỗ, liếc nhìn Vương Ninh trên đất, lầm bầm nói: "Ngươi giết ta một lần, ta giết ngươi một lần. Sổ sách giữa chúng ta tạm thời xem như xong... Nếu như ngươi muốn trả thù, Doãn Khoáng ta tùy thời phụng bồi!".

Bạch Lạc cũng từ trong trạng thái nửa sống trở về như cũ, thoát lực ngồi trên một cái ghế nói: "Tên Vương Ninh cũng quá khó đối phó rồi. Thiệt là, chọc vào một địch nhân như vậy, thật không biết là nên cảm thấy không may hay là cần phải cảm thấy hưng phấn đây!".

Trong ba người, trạng thái Lê Sương Mộc nói tốt nhất: "Bây giờ không phải thời gian nghỉ ngơi. Chúng ta tốt nhất là nhanh rời khỏi nơi này. Gây ra động tĩnh lớn như vậy, không có khả năng không kinh động cảnh sát".

Doãn Khoáng cùng Bạch Lạc cũng nghĩ như thế, miễn cưỡng đứng lên.

"Đứng rồi, Doãn Khoáng, Ngụy Minh và Phan Long Đào đâu?". Bạch Lạc đột nhiên hỏi.

Doãn Khoáng nói: "Dù sao bọn họ ở chỗ này cũng không giúp được gì, cho nên ta bảo bọn họ tới chỗ cô gái đeo kính chết rồi. Hai nhân vật chính đã chết, không thể để cho bọn họ chết nữa. Bằng không chúng ta kiếm đâu ra điểm tích lũy đây?".

"Hai người đó không sao chứ?". Bạch Lạc lo lắng hỏi.

Doãn Khoáng thở dài: "Trong thế giới này, ở đâu mới là tuyệt đối đây?".

Lúc này Âu Dương Mộ được Tề Tiểu Vân, Tiền Thiên Thiên dìu đã đi tới. Mà Đường Nhu Ngừ tuy rằng bị Vương Ninh tổn thương không nhẹ nhưng không có gì đáng ngại, cũng không ảnh hưởng hành động của cô.

"Issac chết rồi?". Lê Sương Mộc hỏi.

Tề Tiểu Vân cột tóc đuôi ngựa "Ừm" một tiếng: "Vừa rồi chúng tôi đi điều tra, đã chết".

"Không phá hư hiện trường chứ?". Lê Sương Mộc cũng không muốn để lại cho cảnh sát manh mối gì, không thì phiền phức.

Tề Tiểu Vân thả tóc xuống, nói: "Tuyệt đối không có. Cha của tôi là cảnh sát. Bình thường tôi nhàm chán cũng xem qua vài quyển sách trinh thám". Cô gái yếu ớt này cũng bắt đầu học cách kiên cường rồi.

"Như vậy chúng ta nhanh rời khỏi nơi này thôi. Nơi này có cửa sau không". Bạch Lạc mắt nhìn thi thể Vương Ninh trên mặt đất, cảm thấy sợ hãi trong lòng, cảm giác toàn bộ không gian đều âm sầm, hán ngay người cũng được một lát rồi.

"Có cửa sau. Các cậu đánh nhau ở phía trước, chúng tôi cũng không có nhàn rồi. Chúng ta đi nhanh đi". Nói xong, Tề Tiểu Vân liền đỡ Âu Dương Mộ chỉ còn một cánh tay, mang theo mọi người hướng về phía cửa sau.

Bạch Lạc thấy bộ dáng của Âu Dương Mộ, nhin không được nói: "Này, nữ hiệp cụt một tay, cô không sao chứ?".

Âu Dương Mộ lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn: "Không chết được. Có phải ngươi...rất vui không?". Cánh tay phải được nắm chặt trong tay cô. Có lẽ chỗ cụt tay miệng vết thương đã hết đau, nhưng mà trong lòng vẫn còn đau lắm. Hai mắt đỏ lên, cổ hết sức chịu đựng không để nước mắt rơi xuống.

Bạch Lạc "Ặc" một tiếng, cảm giác có chút tự tìm mất mặt: "Thật ra, cũng không cần quá lo lắng. Đợi trở lại đại học, cánh tay này cũng không phải vấn đề lớn, ha ha, không phải sao?". Bạch Lạc buồn bực.

Lại lạnh lùng thoáng nhìn, Âu Dương Mộ không để ý tới Bạch Lạc nữa.

"Tốt thôi". Bạch Lạc nhún nhún vai.

Một đoàn người vội vã từ cửa sau Vận Mệnh Spa đi ra. Bọn hắn bước chân vừa mới trước ra, đám cảnh sát cùng thanh tra da đen Bullock đã chân sau vọt vào.

Sau đó bọn họ bị cảnh tượng bữa bọn trong quán làm kinh ngạc sợ không nói ra lời.

"OMG, nơi này vừa mới đã xảy ra động đất cấp 12 sao?". Một nhân viên cảnh sát sợ hãi than.

"Sếp, ở đây có một thi thể!".

"Trưởng quan, bên này cũng có một thi thể!".

Về phần bà chủ quán và nhân viên thì không có gì đáng lo ngại.

Rất nhanh thi thể Vương Ninh và Issac đã được đặt trước mặt đám cảnh sát. Thi thể Vương Ninh coi như hoàn hảo, có lẽ là do thân thể đã trải qua

cường hóa, chỉ có hộp sọ bị vỡ mà thôi. Issac thì không tốt như vậy, hắn thậm chí ngay cả đầu cũng không còn, trên người còn cắm đủ các loại kim châm và vết cháy xém, lúc này vẫn còn hơi nóng và mùi thịt cháy có thể nói là vô cùng thê thảm.

Thanh tra da đen lông mày nhíu lại: "Bọn họ chết như thế nào?".

Một nhân viên cảnh sát nói: "Bị tượng Phật bằng sắt rơi từ trên tường xuống đập chết. Giống như...cũng là một chuyện ngoài ý muốn. Đương nhiên phải điều tra thêm một bước nữa mới biết tình huống chính xác được".

"Ngoài ý muốn... Ngoài ý muốn...". Về mặt thanh tra Bullock tiều tụy, lấy mắt kiếng xuống, vuốt vuốt đôi mắt xung huyết, đôi môi muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng chỉ có thể nói: "Thông báo cho nhà tang lễ đi, để bọn họ tới thu liệm thi thể người chết. Mau chóng xác nhận thân phận người chết".

"Thân phận người chết đã xác nhận". Một cảnh sát đi tới, đưa qua hai tờ giấy chứng nhận, CMND của Issac và thẻ học sinh của Vương Ninh.

Thanh tra da đen vừa nhìn hai tờ giấy lập tức có cảm giác muốn thổ huyết: "Lại là bon hán, du học sinh Trung Quốc, còn một người là kỹ thuật viên công ty Presage/Paper. Lại cùng có liên quan đến sự cố sập cầu...".

Thanh tra da đen vội vàng lấy điện thoại ra, bấm một dãy số: "Jim, mấy du học sinh Trung Quốc kia thế nào rồi?".

"Sếp... Thật có lỗi, chúng tôi mất dấu rồi".

Không lâu sau đó tăng Phi an toàn cùng mọi người hội họp tại một góc đường bí ẩn. Nghe tin Vương Ninh chết, Tăng Phi cũng thổn thức không thôi, sau đó chán nản nói: "Nói thật, tôi thật sự không muốn dùng viên đạn của tôi để giết hắn".

Nhưng kể từ bây giờ, cậu không dùng viên đạn của cậu thì thanh đao của hắn sẽ cắt qua cổ của mỗi người chúng ta". Bạch Lục nói.

Tăng Phi cười khổ: "Cậu nói đúng".

Lúc này Đường Nhu Ngữ hỏi: "Vậy kế tiếp chúng ta đi đâu?". Tuy cô coi như đang hỏi mọi người, nhưng ánh mắt của cô lại liếc về phía Doãn Khoáng: "Có lẽ hắn có thể tìm được phương pháp bình an vượt qua đề thi chung lần này". Tuy Đường Nhu Ngữ biết rõ ý nghĩ này vô cùng buồn cười, nhưng nàng vẫn cần một hy vọng... Hoặc là nên nói, mỗi người ở đây đều cần một hy vọng.

Doãn Khoáng nhìn nhìn mọi người, vừa muốn mở miệng thì... "Đình" một tiếng, tựa hồ đồ vật gì đó bằng sắt rơi xuống đất.

Trong lòng mọi người run lên, quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng động.

Chỉ thấy tại một góc cách đó không xa, không biết từ khi nào xuất hiện một con mèo đen gầy nhom, đứng bên cạnh một đồng hồ bỏ đi, nghiêng người nghiêng đầu, một đôi đồng tử sáng ngời đang nhìn chằm chằm vào qua bên này, cái đuôi đen vẫy một cái.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua con hẻm nhỏ, rọi xuống trên người con mèo, cái bóng của con mèo lắc lư theo chuyển động của nó.

Dưới góc nhìn của mấy người Doãn Khoáng, bóng của chiếc đuôi mèo đen kịt, vung qua vung lại như một lưỡi liềm đang gặt lấy cái gì đó, hoặc là sắp sửa thu hoạch thứ gì đó.

"A!!!". Một nữ sinh nhát gan hét lên.

Con mèo đen căn bản không bị tiếng hét này kinh động, phi thường bình tĩnh ngoắt ngoắt cái đuôi, cù động bốn cái chân gầy còm. Sau đó, thân thể đen thui lù của nó dần dần khuất sau bức tường, cuối cùng biến mất khỏi tầm mắt của mọi người...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Ủng hộ Lê Sương Mộc?

Dịch giả: Accel

"Cẩn thận!".

Trong khi tất cả mọi người ở đây vẫn còn đang đắm chìm trong bầu không khí quỷ dị mà con mèo đen mang tới, Lê Sương Mộc đột nhiên quát to một tiếng, đẩy Tăng Phi ra.

Sau đó mọi người liền trông thấy một tia sáng bạc chiếu xuống vị trí Tăng Phi vừa đứng, "Đình" một tiếng. Vừa cúi đầu nhìn thì phát hiện đó là một thanh

đao nhọn, sau khi chạm mặt đất thì nảy lên và xoay tròn, âm thanh mặt đao kim loại ma sát với mặt đất chói tai dị thường. Mũi đao lần lượt chỉ về phía mỗi người, cuối cùng dừng lại tại vị trí của Tăng Phi..

Nếu như vừa rồi không phải là Lê Sương Mộc kịp thời đẩy Tăng Phi ra, thanh đao đáng sợ này đã cắm vào trong não Tăng Phi rồi. Không cần phải nói, đây chính là "kiệt tác" của Tử Thần.

Tất cả mọi người nhìn theo mũi đao, tất cả ánh mắt đều tập trung lên khuôn mặt của Tăng Phi.

Thịt trên mặt Tăng Phi run rẩy, nhìn nhìn đao nhọn trên mặt đất đang chỉ vào mình, rồi lại nhìn những người khác, trên trán chảy ra một tầng mồ hôi lạnh, chỉ nghe hắn gượng cười nói: "Các cậu...nhìn tôi làm gì?".

Đúng vậy, nhìn hắn làm gì? Nhìn hắn thì có có tác dụng gì?

Tử Thần muốn giết người, ai cũng không ngăn cản được.

Thanh đao này có phải ám chỉ, người tiếp theo sẽ là Tăng Phi... Kỳ thật vô luận là ai cũng không khác biệt lắm, bởi vì tất cả mọi người ở đây đều là mục tiêu sát của Tử Thần. Hơn nữa, Tử Thần tuyệt sẽ không câu nệ về trình tự giết người và số lượng người chết. Nếu như có thể, Tử Thần chắc chắn sẽ tận diệt đưa bọn hắn.

Trầm mặc trong chốc lát, Tề Tiểu Vân lấy dũng khí nhìn chung quanh, ánh mắt lóe lên: "Chúng ta vẫn nên... Nhanh rời khỏi nơi đây. Các cậu không cảm thấy nơi này rất u ám sao?".

Lê Sương Mộc lắc đầu nói: "Đường mỹ nữ, cô gọi điện thoại cho Ngụy Minh xem tình hình của bọn họ thế nào. Chúng ta trước hết phải đối trang phục đã, bằng không thì vừa đi ra khỏi đã bị chú ý".

Hoàn toàn chính xác, lúc này trên người Lê Sương Mộc, Doãn Khoáng và Bạch Lục khắp nơi đều là vết máu, quần áo cũng rách nát hết. Nhất là Doãn Khoáng, quần áo toàn thân đều là lỗ như bị chuột gặm.

Đường Nhu Ngữ quét mắt liếc ba người, sắc mặt hồng lên, gật đầu nói: "Chúng tôi ở bên ngoài chờ các cậu".

Nói xong mang theo đám Tề Tiểu Vân, Âu Dương Mộ ra khỏi hẻm nhỏ.

Thấy sáu người Đường Nhu Ngữ rời đi, nụ cười nhàn nhạt trên mặt Lê Sương Mộc bắt đầu thu liễm, chỉ thấy hắn đột nhiên quay người, nắm cổ áo Doãn Khoáng lên đè vào tường, dùng mũi chân hất một cái lên đem thanh đao nhọn lạnh như băng trên đất rơi vào lòng bàn tay, dán vào trên cổ của Doãn Khoáng: "Bây giờ có thể giải thích một chút không, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?".

"Lê Sương Mộc, làm gì vậy?". Bạch Lục chấn động. Tăng Phi cũng kinh nghi nhìn Lê Sương Mộc và Doãn Khoáng.

Doãn Khoáng lẳng lặng nhìn Lê Sương Mộc sau đó nói: "Thật có lỗi...".

"Xin lỗi có tác dụng sao?". Lê Sương Mộc lạnh lùng nhìn Doãn Khoáng: "Ăn oán giữa cậu và Vương Ninh. Hà tất đem tất cả mọi người kéo vào?".

"Cái gì?!". Bạch Lục và Tăng Phi hai người nhìn nhau, không rõ ràng cho lắm, lại nhìn Doãn Khoáng.

"...". Doãn Khoáng trầm mặc, sau đó nói: "Vương Ninh đã định trước sẽ là địch nhân trong tương lai của chúng ta".

"Địch nhân? Cái gọi là địch nhân chẳng qua chỉ là hai bên xung đột về lợi ích!". Lê Sương Mộc khinh thường khinh thường hừ lạnh một tiếng, đao nhọn trong tay chuyển động: "Doãn Khoáng, lý do này không đủ thuyết phục ta. Ta cho ngươi thêm một cơ hội, nói ra một lý do mà ta có thể tiếp nhận. Nếu không...".

Trên tay dùng sức, một tia máu liền chảy ra từ trên cổ Doãn Khoáng.

Doãn Khoáng nói: "Lớp 1204 cần một kẻ địch cường đại, một áp lực khiến chúng ta không thể không tạm thời bỏ qua khoảng cách mà đoàn kết lại đối phó. Vừa vặn, Vương Ninh chính là lựa chọn tốt nhất! Vô luận là bên trong đề thi chung lần này hay là tương lai, nếu không có một áp lực thực sự lớn, nội bộ an nhàn hòa bình như vậy vĩnh viễn cũng không thể chân chính đoàn kết lại. Học trưởng Hùng Bá đã từng nói, không có đoàn kết, thì sáng tạo đoàn kết. Ta tự nhận ta thủ đoạn và quyết đoán như người, không cách nào làm cho những người khác trong lớp tin phục, nhưng mà ta có thể dùng phương pháp của anh ta".

Lê Sương Mộc nhìn Doãn Khoáng, Doãn Khoáng thản nhiên nhìn lại. Tăng Phi và Bạch Lục một bên mù mờ, nghi hoặc.

Cuối cùng, Lê Sương Mộc buông Doãn Khoáng ra.

Hiển nhiên, hắn đã chấp nhận lời giải thích của Doãn Khoáng.

Doãn Khoáng nói: "Lê Sương Mộc, tôi nghĩ cậu nên đảm nhiệm chức vụ lớp trưởng lớp 1204. Hiện tại những người may mắn còn sống sót phần lớn đều chọn ủng hộ cậu. Hơn nữa, cậu có thực lực có quyết đoán. Lớp 1204, cần một người lãnh đạo như cậu".

"Không có hứng thú".

"Nhưng nếu như thế sẽ không có ai đứng ra..."

"Câu thì sao?"

"...Tôi tự biết rõ mình không có biệt tài đó". Một chút ảm đạm hiện lên trong mắt Doãn Khoáng, sau đó hắn thần nhiên nói: "Trong mắt tôi, 1204, chỉ có một mình cậu có tư cách trở thành lớp trưởng. Những người khác, tôi không phục".

Tăng Phi và Bạch Lục nhìn nhau, lại nhìn Doãn Khoáng một chút, cuối cùng nhìn về phía Lê Sương Mộc. Nói thật, Doãn Khoáng và Lê Sương Mộc nói nhiều lời như vậy, bọn hắn chỉ nghe ra một câu: "Doãn Khoáng ủng hộ Lê Sương Mộc làm lớp trưởng".

Lê Sương Mộc làm lớp trưởng?

Tăng Phi thì không sao, hắn thấy ai làm lớp trưởng đều được. Thế nhưng Bạch Lục... Nói thật quyền lực ai không thích chứ, đặc biệt là tại một nơi như "đại học" này. Hắn đã tận mắt nhìn thấy, người đàn ông mà hắn tự mình thế phải vượt qua kia, khi đứng trước mặt người khác uy phong như thế nào. Đại trượng phu, phải như thế! Cho nên nếu nói Bạch Lục không động tâm đối với vị trí lớp trưởng là không có khả năng.

Bạch Lục có chút ghen ghét Lê Sương Mộc rồi. Cũng rất kỳ quái vì cái gì mà Doãn Khoáng lại ủng hộ Lê Sương Mộc như thế. Hắn không khỏi nhìn lại Lê Sương Mộc một lần, âm thầm so sánh với bản thân.

Chỉ thấy Lê Sương Mộc híp mắt, cuối cùng nói: "Chuyện này nói sau". Sau đó liền đứng một bên bắt đầu thay quần áo.

Trong nội tâm Doãn Khoáng thở phào một cái.

Tăng Phi tò mò hỏi: "Doãn Khoáng, các cậu vừa rồi rốt cuộc đang nói cái gì?"

Doãn Khoáng lắc đầu, hắn tất nhiên không thể để cho những người khác biết mình lợi dụng bọn họ đối phó với Vương Ninh: "Các cậu cũng nghe thấy rồi đó, tôi hi vọng Lê Sương Mộc sẽ làm lớp trưởng lớp 1204. Ài, chuyện này sau này hãy nói. Chúng ta tranh thủ thời gian thay quần áo đi. Đừng để cho đám nữ sinh ở ngoài chờ. Không bọn họ lại tưởng chúng ta là gay đây".

Bạch Lục cũng biết bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, liền trừng to mắt, nói: "Thăm rồi thăm rồi, không thể tưởng được Tiểu Doãn Tử thuần khiết cũng bị ô nhiễm rồi. Ài, trên đời này nơi nào mới có cục hoa thuần khiết đây?"

"Hai người các cậu..."

Tăng Phi bó tay rồi: "Cách xa tôi ra xa một chút đi". Sau đó liền chạy tới xa xa giải trừ nguy trang trên người.

Không lâu sau, mấy người đổi xong quần áo, đi ra góc đường.

Âu Dương Mộ lạnh lùng liếc bọn hắn nói: "Các cậu đàn ông làm gì mà lè mề vậy? Không phải là ở bên trong làm cái gì mờ ám chứ?". Âu Dương Mộ cụt một tay hiển nhiên tâm tình vô cùng không tốt. Lúc này cô chính là một cây xương rồng, ai đụng vào sẽ bị đâm.

Đường Nhu Ngữ một bên thấy Bạch Lục lại chuẩn bị muốn đấu võ mồm với Âu Dương Mộ liền vội vàng nói: "Vừa rồi tôi gọi điện cho Ngụy Minh và Phan Long Đào, không ai nghe".

Bạch Lục bị Đường Nhu Ngữ trừng mắt cười hặc hặc, thức thời nhún nhún vai, không nói nữa.

"Cả hai người?". Doãn Khoáng vội vàng truy vấn, cảm giác bất an nòng nặc.

Đường Nhu Ngữ gật đầu: "Ngụy Minh gọi hai lần, lần thứ nhất có tiếng chuông, đột nhiên bị cắt đứt. Lần thứ hai đã không có âm thanh gì. Sau đó tôi thử bấm số của Phan Long Đào, ngay cả giọng tổng đài cũng không có".

Lê Sương Mộc vội rút ra một tấm bản đồ để trên mặt đất, ngón tay chỉ lên trên địa đồ, hỏi: "Doãn Khoáng, cậu để bọn họ đi đường hay là ngồi xe?"

Doãn Khoáng nói: "Tất nhiên là để cho bọn họ đi bộ. Tôi còn có ý dặn dò bọn họ phải cẩn thận Tử Thần. Đương nhiên, những thứ này đều là nói nhảm. Nếu như chỉ cần cẩn thận là có thể trốn tránh Tử Thần, cuộc thi lần này đã không đến mức khó như vậy".

Lê Sương Mộc thờ dãi, nói: "Xem ra bọn họ cũng không làm như cậu nói. Bọn họ nhất định là ngồi xe đi. Hơn nữa Doãn Khoáng, cậu không để ý đến khoảng cách ở giữa hai nơi...". Nói xong, Lê Sương Mộc chỉ: "Nơi Issac và cô gái đeo kính chết cách nhau cả nửa thành phố, không mất hơn nửa tiếng tuyệt đối không đến được".

Doãn Khoáng ngẩn người.

Hắn lúc trước tâm tư đều đặt trên người Vương Ninh, thật sự không cân nhắc đến điểm. Tuy hiệu trưởng đã đem từng địa điểm tử vong lần đầu của mỗi nhân vật truyền vào trong đầu mọi người, nhưng chỉ là biết rõ phương vị mà thôi. Cụ thể hai nơi cách nhau bao nhiêu mọi người không rõ ràng lắm.

Chỉ có Lê Sương Mộc kiếm một tấm bản đồ.

Tâm tình Doãn Khoáng nặng trĩu: "Cậu nói... Bọn hấn rất có thể đã...".

Lê Sương Mộc cúi đầu xem xét địa đồ, nói: "Có lẽ vậy. Hiện tại điện thoại không gọi được, chúng ta cũng không biết tình huống bên kia của bọn hấn như thế nào. Vì kế hoạch hôm nay, chỉ có thể đuổi tới nhìn xem thôi".

"Chúng ta...cũng ngồi xe sao?". Bạch Lục thấp thỏm nói.

Lê Sương Mộc nói: "Trừ phi cậu nguyện ý đi bộ hơn nửa tiếng, sau đó nhật xác của Ngụy Minh và Phan Long Đào".

"..."

"Đi thôi!". Lê Sương Mộc sắc mặt âm trầm, thu hồi địa đồ, nói: "Không có thời gian để chúng ta do dự đâu. Dừng cảm đối mặt đi, các sinh viên!".

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Thủ đoạn của Lê Sương Mộc!

Dịch giả: Accel

"Chúng ta...đi xe gì đây? Xe buýt hay tàu điện ngầm". Bạch Lục hỏi.

Lê Sương Mộc nói: "Nếu như cậu nguyện ý đem tính mạng của mình giao vào tay người khác". Nói xong, hấn liền hỏi: "Có ai biết lái xe không? Nhất định phải rất thuần thục".

Đường Nhu Ngừ nói: "Tôi".

"Đi theo tôi".

Lê Sương Mộc nói xong liền đi đến một chỗ đỗ xe cách đó không xa. Đường Nhu Ngừ tuy rằng nghi hoặc nhưng cũng biết bây giờ không phải là lúc nói nhảm, nhanh chóng bước theo.

Bạch Lục thấy thế liền hỏi: "Hấn muốn làm gì vậy?".

"Lấy xe". Doãn Khoáng sắc mặt có chút quái dị, sau đó nói: "Hoặc phải gọi là...trộm!".

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Doãn Khoáng, Lê Sương Mộc đi tới bên cạnh một chiếc xe việt dã Honda mới tinh, không biết múa may như thế nào mà mở được cửa xe, chui vào, nhẹ nhàng khởi động xe, ngay cả còi báo động cũng không kêu. Sau đó hấn đi ra, rất lịch sự mời Đường Nhu Ngừ lên xe.

Đường Nhu Ngừ lúc này sắc mặt đỏ lên, không biết là xấu hổ hay là khản trương, sau khi ngượng ngịu một chút liền chui vào xe.

Mà Lê Sương Mộc lại thân nhiên kéo cửa một chiếc Chevrolet mới tinh khác ra.

Đám Doãn Khoáng nhìn mà lú lười.

"Hấn cứ như lấy xe nhà mình vậy?". Tăng Phi ha ha cười nói: "Lê Sương Mộc rốt cuộc là ai không biết?".

Bạch Lục lắc đầu nói: "Không biết".

Hai chiếc việt dã, đủ cho mười người ngồi rồi.

"Lên xe đi". Lê Sương Mộc lộ đầu ra, nói với Đường Nhu Ngừ: "Theo sát phía sau tôi. Duy trì tốc độ 60km/h, Không cướp đường, không chiếm đường. Những người khác chú ý tình huống chung quanh. Một khi có biến không nên hốt hoảng, chạy nhanh ra khỏi xe. Hiện tại muốn gấp cũng gấp không được đâu. Được rồi, tạm thời chỉ có những điều này".

Tiền Thiên Thiên kéo ghế lái phụ Chevrolet ra đầu tiên, ngồi xuống bên người Lê Sương Mộc. Những người khác đều không khỏi đưa ánh mắt về phía Lê Sương Mộc, vô luận là nam hay nữ đều muốn ngồi xe của hấn. Không thể không nói, sự trấn tĩnh và tự nhiên của Lê Sương Mộc lúc này đã đem lại cho mọi người một cảm giác an toàn trước nay chưa từng có.

Có lẽ, đây chính là hấn điểm hấp dẫn của hấn. Người đàn ông như một câu đố này, vô luận lúc nào cũng đều có thể bảo trì đầu óc tỉnh táo, gặp biến

không kinh sợ. Cho tới bây giờ mọi người vẫn chưa bao giờ nhìn thấy trên mặt hắn xuất hiện biểu cảm tiêu cực nào.

Những tình huống như vậy ngược lại làm cho chị cả Đường Nhu Ngừ thẹn đỏ mặt. Nhưng trong nội tâm cô vẫn rất bội phục Lê Sương Mộc. Một người đàn ông có thể mang đến cảm giác an toàn... Đường nhiên, đàn ông như vậy, đối với phụ nữ mà nói, chính là thuốc phiện!

Bạch Lục ở một bên lúc này cũng không khỏi cảm thán, mình so với Lê Sương Mộc đúng là kém quá nhiều.

Doãn Khoáng kéo Bạch Lục và Tăng Phi một cái, sau đó tự mình ngồi lên xe của Đường Nhu Ngừ. Hiển nhiên đây chính là tặng xe của Lê Sương Mộc tặng cho những nữ sinh kia.

Như vậy, Tề Tiểu Vân cùng với hai người khác an vị trên xe của Lê Sương Mộc, Âu Dương Mộ, Doãn Khoáng, Tăng Phi, Bạch Lục lên xe Đường Nhu Ngừ.

Hai chiếc xe con vững vàng khởi động.

Lúc đi qua cửa Vận Mệnh Spa, đám Doãn Khoáng liền xuyên qua cửa sổ xe nhìn thấy nhân vật trong nội dung cốt truyện cùng với ông bác da đen mặc đồ màu đen. Lúc này bọn họ đang nói chuyện.

Đúng lúc này, ông bác da đen đột nhiên quay đầu, nhìn lại phương hướng của đám Doãn Khoáng, khoe miệng kia, nở một nụ cười mơ hồ...

Doãn Khoáng cả kinh: "Các cậu vừa rồi nhìn thấy không? Ông ta đột nhiên nhìn thoáng qua chỗ chúng ta. Còn cười mỉm".

Bạch Lục nói: "Có à? Tại sao ta không thấy?".

Tăng Phi cũng nói: "Tôi cũng không thấy, Doãn Khoáng, cậu cũng đừng nghi thần nghi quỷ làm người khác sợ. Tôi bây giờ vẫn còn kinh hồn táng đảm đây".

Âu Dương Mộ đột nhiên quay đầu lại, ngữ khí lạnh như băng nói: "Các cậu có thể yên tĩnh một chút hay không? Đứng ảnh hưởng người khác lái xe".

Trong xe lập tức yên tĩnh.

Cứ như thế, một chiếc Chevrolet phía trước, một chiếc Honda phía sau, tránh những con đường đông xe, tránh chỗ thi công nguy hiểm, tránh công trường kiến trúc, duy trì khoảng cách xa với xe hai bên trái phải. Hơn nữa còn tuân thủ nghiêm khắc quy tắc giao thông, đèn đỏ ngừng đèn xanh đi, thỉnh thoảng còn ấn còi một cái, cũng không đi nhanh, không vượt qua xe khác.

Người trong xe đều là tìm vọt lên tận cổ họng, không dám thở mạnh một cái.

Trên đường, một quả dưa hấu đột nhiên lăn xuống từ ven đường, lăn đến lớp xe Chevrolet, xe lập tức dừng lại. Lê Sương Mộc cũng không cãi nhau cùng chủ nhân của nó, bắt tay hữu nghị, việc gì cũng không xảy ra.

Doãn Khoáng có thể tưởng tượng, nếu như đó là một người tánh khí nóng nảy, nhất định sẽ cãi cọ với người kia, thậm chí còn đánh nhau. Tiếp theo đó có thể là một chuỗi chuyện ngoài ý muốn, hoặc là biển quảng cáo nện xuống, hoặc là kính tấm rơi xuống, hoặc là một chiếc xe mất khống chế, thật sự là chuyện gì cũng có thể phát sinh.

Sau đó hai chiếc xe không thể không đi qua một chỗ kiến trúc thi công, Lê Sương Mộc liền trực tiếp xuống xe kiểm tra một phen, liên tiếp tìm ra vài tai họa ngầm, ví dụ như ốc vít nổi lóng, súng bắn đinh vút bừa bãi, thùng sơn, dây thừng sắp đứt, sau đó lại để cho những công nhân kia giải trừ tai họa ngầm, tắt cả mất 5'.

Tiếp theo lại gặp chậu hoa từ trên cao rơi xuống, xe trọng tải, mặt đường rải đầy xăng, một tên lưu manh muốn chết chơi điện thoại di động bên trong trạm xăng, thiếu niên chơi trượt ván trên đường cái, thậm chí còn có một đám cướp cầm súng cướp ngân hàng, giờ súng muốn bắt đám Doãn Khoáng làm con tin, trực tiếp bị Lê Sương Mộc hạ!

Nguy hiểm nhất chính là lần mà chiếc Chevrolet phanh không ăn! Làm cho đám Tề Tiểu Vân bị hù hồn phi phách tán, hét lên không ngừng, sau đó Lê Sương Mộc phải quát một câu: "Không im lặng ta liền cho các người mỗi người một viên đạn!". Sau đó hắn liền ổn định tay lái, bảo Tiền Thiên Thiên gọi điện thoại cho Doãn Khoáng phía sau, sau khi tách hai chiếc xe ra, Lê Sương Mộc dùng phanh tay ngay tại khu vực rộng rãi. Lớp xe ma sát trên mặt đường nửa vòng tròn mới dừng lại.

Lần này cũng may là có Lê Sương Mộc, dựa vào tố chất tâm lý siêu cường cùng kỹ thuật lái xe cao siêu của hắn mới có thể vô kinh vô hiểm hóa giải được nguy cơ. Nếu thay đổi người khác, chỉ sợ tâm hoảng một cái, tay run một cái đâm nhảm chân ga, chiếc xe này đã trực tiếp đâm vào bức tường ven đường!

Sau khi kiểm tra lại phát hiện không có chuyện gì, phanh cũng không hỏng. Không cần phải nói đây lại là kiệt tác của Từ Thần.

Lúc này đây tất cả mọi người cơ hồ đem mắt hết hồn vía. Đừng nhìn đám Doãn Khoáng nói cái gì đừng cảm đối mặt từ vong, đừng cảm chống lại Từ Thần, thời điểm từ vong chính thức phủ xuống, bản năng cầu sinh thường thường có thể chiến thắng bất kỳ lý trí gì bất kỳ lý nào, khi người muốn sống phát điên lên thì cái chết lại càng sớm.

Cho dù là Lê Sương Mộc, sau khi dừng được xe cũng dựa vào một bên hút hết nửa điếu thuốc mới một lần nữa khởi động xe.

Lúc hai chiếc xe đứng ở phía ngoài trung tâm chữa trị mắt, tất cả mọi người đều lao ra như điên. Bọn họ không muốn ngáy người trong xe thêm một khắc nào nữa. Trong mắt mọi người, chiếc xe không khác gì một cỗ quan tài!

"Sợ muốn chết, vừa rồi thật quá kinh khủng". Tề Tiểu Vân rút khăn giấy lau mồ hôi trên mặt, trong lòng thầm nghĩ: "Sớm biết như vậy đã không ngồi xe của hắn, xe chị cả không làm sao cả".

Bạch Lạc cũng nói: "Mẹ kiếp, đoạn đường này đúng là kinh hồn".

"Không có thời gian cho các cậu than vãn đâu". Lê Sương Mộc chau mày, trong nội tâm đối với những nữ sinh chỉ biết oán trách kia rất bất mãn tới cực điểm. Nhưng ngược lại biểu hiện của Tiền Thiên Thiên làm cho hắn có chút ghé mắt. Vừa rồi không la cũng không hét, chỉ nhắm mắt nắm thật chặt dây an toàn. Bởi vậy ánh mắt hắn nhìn Tiền Thiên Thiên dịu dàng hơn so với đám Tề Tiểu Vân một ít.

"Một đường tới đây đều không nhìn thấy Ngụy Minh và Phan Long Đào". Lê Sương Mộc nhìn qua bốn phía nói: "Mọi người tìm chung quanh một chút, xem có ở cạnh đây không. Để lại hai người tùy thời chuẩn bị cứu cô gái đeo kính. Bạch Lạc, Âu Dương Mộ lưu lại. Những người khác đi tìm người".

Tề Tiểu Vân không hài lòng, hỏi: "Tại sao phải nam sinh kia ở lại? Hắn không phải đã đổi năng lực huyết thống sao?". Ai cũng biết, người ở lại

có khả năng đạt được phần thưởng. Những nữ sinh chưa đổi huyết thống kia tự nhiên không đồng ý.

"Tạch...!".

Lê Sương Mộc trực tiếp rút súng lục ra, đề trên đầu Tề Tiểu Vân: "Ngu xuẩn! Nếu như ngươi có thể tay không tiếp người trưởng thành rơi xuống từ lầu bốn, ngươi có thể ở lại!".

"Mặt khác, ta nói cho ngươi biết, nhân tố không ổn định trong đội ngũ cũng đã diệt trừ. Nếu như ngươi muốn trở thành phần tử tiêu cực kế tiếp, ta có thể cho ngươi một viên đạn. Nghe đây, chúng ta muốn là điểm tích lũy mà không phải phần thưởng. Nếu như còn chất vấn, ngươi có hai loại lựa chọn. Thứ nhất, bị ta giết! Thứ hai, thoát ly đoàn đội, bị Tử Thần giết chết!".

Tề Tiểu Vân lập tức kinh hồn bạt vía, nước mắt không ngừng chảy ra, tùy thời đều có thể rơi xuống!

Đường Nhu Ngữ kéo Tề Tiểu Vân ra, quay lại nói với Lê Sương Mộc: "Cô ấy cũng chỉ là thuận miệng thôi, không có ý gì khác, hiện tại chính sự quan trọng hơn. Âu Dương Mộ và Bạch Lạc lưu lại tôi không có ý kiến. Cậu thu súng lại đi". Hoàn toàn chính xác. Âu Dương Mộ cánh tay bị chặt đứt, hành động bất tiện, Lê Sương Mộc hiển nhiên đã là rất chiều cô nàng rồi.

Sau đó Đường Nhu Ngữ cũng lạnh giọng nói với đám Tề Tiểu Vân: "Lê Sương Mộc nói cũng đúng, nhiệm vụ chủ yếu của chúng ta bây giờ chính là bảo vệ tính mạng của mình, cũng toàn lực kiếm lấy điểm tích lũy. Phần thưởng về sau sẽ có cơ hội khác. Hơn nữa 1000 điểm thưởng cơ bản cũng đủ để đổi huyết thống rồi. Nếu ai dám xằng bậy, tổn hại lợi ích của mọi người, cũng đừng trách ta trở mặt!".

Mấy nữ sinh chưa từng thấy Đường Nhu Ngữ tức giận lập tức cảm như hén, thừa dịp không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Cứu vớt

Dịch giả: Accel

Sau đó, trừ hai người Bạch Lạc và Âu Dương Mộ ra, tám người chia làm bốn tổ, phân biệt tìm kiếm bốn hướng Đông Tây Nam Bắc. Sau khi bố trí, mọi người liền tản ra tìm kiếm tung tích của Ngụy Minh và Phan Long Đào.

Mười phút sau. Mọi người lại lần nữa tập hợp tại bên ngoài bệnh viện mắt. Bởi vì lúc trước đã ước định, chỉ tìm mười phút, mười phút sau vô luận kết quả như thế nào đều phải trở lại điểm tập hợp.

Sau đó Lê Sương Mộc hỏi: "Phát hiện tung tích của bọn họ không?".

Doãn Khoáng lắc đầu, nói: "Hỏi rất nhiều người, không hề có tin tức". Mặc dù bây giờ không phải thời điểm để áy náy và tự trách, nhưng mà Doãn Khoáng vẫn có chút khúc mắc trong lòng. Vốn là hảo tâm, không ngờ lại thành chuyện xấu, để bây giờ hai người bọn họ đều không rõ tung tích, sống chết không rõ.

Tại nơi khắp nơi đều là địa phương nguy hiểm này, hai người bọn họ chỉ sợ là lành ít dữ nhiều.

Đường Nhu Ngữ cũng nói: "Bên này cũng không có bất kỳ phát hiện nào".

Tăng Phi yên lặng lắc đầu.

Lê Sương Mộc hít sâu một hơi, nói: "Đã như vậy, cũng không cần quản nữa. Chúng ta làm tốt chuyện trước mắt đã". Nói xong, hắn rút ra một liều thuốc, vừa muốn đốt lại tựa hồ như nhớ ra cái gì đó, hạ liều thuốc xuống, đem cả cái bật lửa ném vào thùng rác bên cạnh.

"...Mặc kệ? Vạn nhất bọn hắn đang gặp nguy hiểm thì sao? Bọn hắn là bạn học của chúng ta đó". Tề Tiểu Vân nói. Ý của nàng kỳ thật chính là "Người quá máu lạnh".

Lê Sương Mộc thở ra một hơi, ánh mắt sâu thẳm ngược nhìn tầng bốn bệnh viện mắt, nói: "Như vậy người dạy ta phải làm gì đi, sao hả?".

"Ta...". Tề Tiểu Vân ngữ khí trì trệ, không nói nữa. Kỳ thật cô cũng không phải là đệ tử sinh tử của hai người Ngụy Minh, chẳng qua là nghe Lê Sương Mộc nói không lọt tai liền thốt một câu. Lại không ngờ Lê Sương Mộc căn bản không quan tâm.

Mọi người im lặng. Hoàn toàn chính xác, tuy rằng rất vô tình, nhưng đây là đây là. Tính mạng của mình còn chưa tự đảm bảo được, làm sao quan tâm tới sống chết của người khác?

Đúng lúc này, Bạch Lục đột nhiên chỉ vào xa xa nói: "Nhìn kia, cô gái đeo kính kia". Mọi người nhất tề nhìn lại, quả nhiên trông thấy Olivia với mái tóc màu ô liu gọn sóng đang bước đi rất đom đóm hướng vào bệnh viện.

Cô hình như cũng chú ý đến một đám người đang nhìn mình chằm chằm, ném tới một nụ cười rất tươi, tựa hồ rất hưởng thụ ánh mắt của người khác khi họ ngắm mình.

Doãn Khoáng bĩu môi: "Nói thật, tôi thật sự cảm thấy cô ta vô cùng xấu. Nếu như không phải hiệu trưởng yêu cầu, tôi cũng không muốn cứu". Doãn Khoáng vốn không phải người nhìn mặt mà bắt hình dong, nhưng đối với cô gái này hắn thật sự không có chút thiện cảm nào, thậm chí còn hơi đáng ghét. Cười trộm tại lễ truy điệu của những người chết vì tai nạn, không tôn trọng người chết. Cô ta hồ hững với cái chết của cô gái thể dục dụng cụ thì cũng thôi, thậm chí lại còn có chút hả hê. Loại người luôn tự cảm thấy mình tốt đẹp, nội tâm lại xấu xí không chịu nổi.

Bạch Lục tựa hồ cũng như thế, nói: "Mặc kệ, không liên quan, đây chỉ là nhiệm vụ trong cuộc thi mà thôi. Ha ha. Ta ngược lại lần đầu tiên thấy Tiểu Doãn Từ người ghét một người".

"Tôi bình sinh hận nhất hai loại người. Một là kẻ vũ nhục thân nhân của tôi, hai là những kẻ bất kính với người chết". Doãn Khoáng nói: "Cho dù là Vương Ninh, sau khi hắn chết một lần tôi cũng sẽ không hận hắn nữa. Còn cô gái này, không giết nàng đã tốt rồi. Các cậu ai muốn cứu thì cứu đi, dù sao cũng là 5 điểm tích lũy".

Lê Sương Mộc liếc Doãn Khoáng, nói: "Như vậy, ai nguyện ý cứu cô ta?".

Phần thưởng 500 học điểm, mấy nữ sinh đều rất động tâm, nhưng các cô tự biết mình không có năng lực đó, chỉ có thể bắt đắc dĩ từ bỏ. Doãn Khoáng đã tỏ vẻ không muốn cứu, mà Bạch Lục tựa hồ cũng không muốn lắm, Tăng Phi không đủ khả năng, Lê Sương Mộc thì giống như muốn nhường.

Cuối cùng, Đường Nhu Ngừ đứng dậy, nói: "Các cậu đã không muốn, như vậy để tôi làm. 500 học điểm, đến lúc đó chúng ta chia đều". Cô cường hóa dị năng phong hệ, kỳ thật muốn tiếp một người rơi xuống từ cao ốc độ khó cũng không có bao nhiêu. Mấy nam sinh nhìn nhau, Lê Sương Mộc nói: "Vốn phần thưởng không nhiều, chia đều căn bản không có ý nghĩa gì".

Tiền Thiên Thiên hạ quyết tâm theo Lê Sương Mộc, cũng tỏ vẻ không cần.

Như vậy 5 chị em Đường Nhu Ngừ vừa vặn mỗi người có thể được chia 100 điểm, tuy là không nhiều lắm nhưng thật ra cũng không tính là ít. Sau đó mười người chờ ước chừng mười lăm phút liền thấy nam nữ chính Sam và Molley đang có vẻ rất khẩn trương từ trong một chiếc xe taxi nhảy xuống, sau đó vọt vào bệnh viện mắt. Bọn họ muốn thông báo cô gái đeo kính biết phải cẩn thận Từ Thần.

Lê Sương Mộc nói: "Chú ý, sắp bắt đầu rồi".

Lúc này Doãn Khoáng giơ lên một tấm bảng không biết lấy từ đâu ra, cười hặc hặc nói: "Tốt nhất là để cái bảng này giữa đường cho chắc".

Mọi người vừa nhìn thì thấy dòng chữ đỏ trên nền trắng: "Đường đang thi công, mời xe cộ đi vòng!".

Bạch Lục ngạc nhiên: "Cái này cũng nghĩ tới? Ta phục rồi".

"Không có biện pháp. Đây là bên lề đường đó, mặc dù con đường này rất vắng nhưng ai biết liệu chút nữa có gì ngoài ý muốn hay không. Có chuẩn bị vẫn tốt hơn một chút. Mọi người vẫn phải cẩn thận. Tấm bảng này không ngăn được xe mất không chế đâu". Nói xong, Doãn Khoáng liền chạy ra thật xa đem cái bảng kia đặt giữa đường.

Mà đúng lúc này, một tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền vào lỗ tai mọi người, sau một khắc, chính là âm thanh kính vỡ giòn giã. Một vật thể rơi xuống từ trên không.

Cùng lúc đó, một cỗ xe tải xuất hiện ở xa xa, hơn nữa tốc độ còn không chậm, tựa hồ thấy được tấm biển giữa đường liền khẩn cấp thắng xe. Xe đột nhiên mất kiểm soát, "Rầm!" một tiếng húc bay tấm biển, sau đó bảy lần quật tám lần rẽ cuối cùng đâm vào cái cây bên đường. Cánh cửa sau của xe mở toang, một đồng thùng tròn rơi xuống nằm la liệt trên mặt đất.

Doãn Khoáng vừa thấy da đầu lập tức run lên: "Mẹ nó! Hàng độc!". Khỏi cần nói, nếu như chiếc xe kia không dừng lại sớm, một đồng thùng đựng chất độc kia sẽ lăn tới chỗ đám Doãn Khoáng sau đó là cái gì gì mà khí độc khuếch tán, một đám game over các kiểu.

Mà lúc này Đường Nhu Ngữ cũng lợi dụng dị năng phong hệ của mình điều khiển luồng gió thổi lên trên làm tốc độ rơi của cô gái đang tay chân khua loạn xạ trong không trung kia chậm lại, thành công tiếp được cô ta.

Đường Nhu Ngữ lập tức nhận được âm thanh của hiệu trưởng.

"Nhắc nhở: Sinh viên đại học năm nhất Đường Nhu Ngữ, thành công giải cứu một người hãn phải chết. Ban thưởng 500 học điểm, 2 điểm đánh giá tổng hợp, 2 điểm học phần".

"Nhắc nhở: Toàn thể học sinh lớp 1204 may mắn còn sống sót chú ý, bởi vì thành công cứu một người hãn phải chết trong sắp xếp của Tử Thần, tích phân của lớp tăng thêm 5 điểm".

"Nhắc nhở: Toàn thể học sinh lớp 1204 may mắn còn sống sót chú ý, bởi vì 'Quy tắc' hạn chế, trong vòng 24h Tử Thần không thể thiết kế người được cứu".

Lê Sương Mộc lập tức ra tay, bấm lên cổ Olivia làm cô ta hôn mê, khỏi tý nữa cô ta la hét ầm cả lên thì phiền toái.

Doãn Khoáng ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua, chỉ thấy một đám người từ lầu bốn đưa đầu ra ngoài, là nam nữ nhân vật chính và bác sĩ y tá của bệnh viện.

"Cảnh sát sẽ tới liền đây. Nhanh đi thôi. Tuyệt đối không thể dây dưa cùng cảnh sát". Tề Tiểu Vân giúp Đường Nhu Ngữ đỡ Olivia hỏi: "Tại sao phải chạy, không phải chúng ta cứu được cô ta rồi sao?". Doãn Khoáng nhìn lại một cái, cạ lời, nghĩ thầm: "Lúc nào cũng có người phá team mới được sao? Đường Triệu Thiên, rồi lại đến con ngốc này".

Bạch Lục cũng có chút khó chịu: "Cô muốn ở lại nhận huân chương công dân tốt sao, chúng ta sẽ không cản. Đi thôi đi thôi".

Đường Nhu Ngữ buông Olivia đang hôn mê xuống, nói với đám Tề Tiểu Vân: "Nơi này không thể ở lâu. Bởi vì chúng ta không cách nào giải thích rõ ràng".

Mọi người liền nhanh chóng ly khai hiện trường.

Sau khi bọn hãn rời đi, Sam cùng Molley và một bác sĩ y tá từ cổng lớn vọt ra, hô hào tên của cô gái đeo kính. Sam nhìn bóng lưng đám người Lê Sương Mộc phía xa xa, trên mặt tràn đầy nghi hoặc.

Lúc mọi người thấy Olivia đã không còn gì đáng lo cũng không khỏi nhẹ nhàng thở ra một hơi. Nhưng mắt phải của cô ta xem ra bị mù hoàn toàn rồi.

(ND: trước khi rơi từ lầu bốn Olivia đã gặp tai nạn trong phòng khám khiến mắt phải bị hư)

Tiếp theo cảnh sát và xe cứu thương cũng đã đến...

Đám Lê Sương Mộc thì xuyên qua hai con đường mới ngừng lại. Tiếp theo, bọn hãn liền một nhà hàng lộ thiên ngồi xuống, kêu mấy phần đồ ăn, yên lặng bắt đầu ăn.

Nhưng tất cả mọi người là cúi đầu yên lặng ăn cơm, còn Doãn Khoáng và Lê Sương Mộc lại cúi đầu một gát gát cơm, một uống rượu đỏ, tựa như đang tự hỏi cái gì.

Lê Sương Mộc ngẩng đầu, nhìn Doãn Khoáng nói: "Cậu cũng phát hiện?".

Doãn Khoáng gật gật đầu: "Xem ra, hiệu trưởng sắp xếp bộ phim Final Destination 5 này làm cuộc thi, chính là để bức thành viên trong lớp phải đoàn kết lại..."

Sau đó, trừ hai người Bạch Lục và Âu Dương Mộ ra, tám người chia làm bốn tổ, phân biệt tìm kiếm bốn hướng Đông Tây Nam Bắc. Sau khi bố trí, mọi người liền tản ra tìm kiếm tung tích của Ngụy Minh và Phan Long Đào.

Mười phút sau. Mọi người lại lần nữa tập hợp tại bên ngoài bệnh viện mất. Bởi vì lúc trước đã ước định, chỉ tìm mười phút, mười phút sau vô luận kết quả như thế nào đều phải trở lại điểm tập hợp.

Sau đó Lê Sương Mộc hỏi: "Phát hiện tung tích của bọn họ không?".

Doãn Khoáng lắc đầu, nói: "Hỏi rất nhiều người, không hề có tin tức". Mặc dù bây giờ không phải thời điểm để áy náy và tự trách, nhưng mà Doãn Khoáng vẫn có chút khúc mắc trong lòng. Vốn là hảo tâm, không ngờ lại thành chuyện xấu, để bây giờ hai người bọn họ đều không rõ tung tích, sống chết không rõ.

Tại nơi khắp nơi đều là địa phương nguy hiểm này, hai người bọn họ chỉ sợ là lành ít dữ nhiều.

Đường Nhu Ngừ cũng nói: "Bên này cũng không có bất kỳ phát hiện nào".

Tăng Phi yên lặng lắc đầu.

Lê Sương Mộc hít sâu một hơi, nói: "Đã như vậy, cũng không cần quản nữa. Chúng ta làm tốt chuyện trước mắt đã". Nói xong, hắn rút ra một điều thuốc, vừa muốn đốt lại tựa hồ như nhớ ra cái gì đó, hạ điều thuốc xuống, đem cả cái bật lửa ném vào thùng rác bên cạnh.

"...Mặc kệ? Vạn nhất bọn hắn đang gặp nguy hiểm thì sao? Bọn hắn là bạn học của chúng ta đó". Tề Tiểu Vân nói. Ý của nàng kỳ thật chính là "Người quá máu lạnh".

Lê Sương Mộc thở ra một hơi, ánh mắt sâu thẳm ngược nhìn tầng bốn bệnh viện mắt, nói: "Như vậy người dạy ta phải làm gì đi, sao hả?".

"Ta...". Tề Tiểu Vân ngữ khí trì trệ, không nói nữa. Kỳ thật cô cũng không phải là đệ tử sinh tử của hai người Ngụy Minh, chẳng qua là nghe Lê Sương Mộc nói không lọt tai liền thốt một câu. Lại không ngờ Lê Sương Mộc căn bản không quan tâm.

Mọi người im lặng. Hoàn toàn chính xác, tuy rằng rất vô tình, nhưng đây là đây là. Tính mạng của mình còn chưa tự đảm bảo được, làm sao quan tâm tới sống chết của người khác?

Đúng lúc này, Bạch Lục đột nhiên chỉ vào xa xa nói: "Nhìn kia, cô gái đeo kính kia". Mọi người nhất tề nhìn lại, quả nhiên trông thấy Olivia với mái tóc màu ô liu gọn sóng đang bước đi rất đom đống hướng vào bệnh viện.

Cô hình như cũng chú ý đến một đám người đang nhìn mình chằm chằm, ném tới một nụ cười rất tươi, tựa hồ rất hưởng thụ ánh mắt của người khác khi họ ngắm mình.

Doãn Khoáng bĩu môi: "Nói thật, tôi thật sự cảm thấy cô ta vô cùng xấu. Nếu như không phải hiệu trưởng yêu cầu, tôi cũng không muốn cứu". Doãn Khoáng vốn không phải người nhìn mặt mà bắt hình dong, nhưng đối với cô gái này hắn thật sự không có chút thiện cảm nào, thậm chí còn hơi đáng ghét. Cười trộm tại lễ truy điệu của những người chết vì tai nạn, không tôn trọng người chết. Cô ta hồ hững với cái chết của cô gái thể dục dụng cụ thì cũng thôi, thậm chí lại còn có chút hả hê. Loại người luôn tự cảm thấy mình tốt đẹp, nội tâm lại xấu xí không chịu nổi.

Bạch Lục tựa hồ cũng như thế, nói: "Mặc kệ, không liên quan, đây chỉ là nhiệm vụ trong cuộc thi mà thôi. Ha ha. Ta ngược lại lần đầu tiên thấy Tề Doãn Từ người ghét một người".

"Tôi bình sinh hận nhất hai loại người. Một là kẻ vũ nhục thân nhân của tôi, hai là những kẻ bất kính với người chết". Doãn Khoáng nói: "Cho dù là Vương Ninh, sau khi hắn chết một lần tôi cũng sẽ không hận hắn nữa. Còn cô gái này, không giết nàng đã tốt rồi. Các cậu ai muốn cứu thì cứu đi, dù sao cũng là 5 điểm tích lũy".

Lê Sương Mộc liếc Doãn Khoáng, nói: "Như vậy, ai nguyện ý cứu cô ta?".

Phần thưởng 500 học điểm, mấy nữ sinh đều rất động tâm, nhưng các cô tự biết mình không có năng lực đó, chỉ có thể bắt đắc dĩ từ bỏ. Doãn Khoáng đã tỏ vẻ không muốn cứu, mà Bạch Lục tựa hồ cũng không muốn lắm, Tăng Phi không đủ khả năng, Lê Sương Mộc thì giống như muốn nhường.

Cuối cùng, Đường Nhu Ngừ đứng dậy, nói: "Các cậu đã không muốn, như vậy để tôi làm. 500 học điểm, đến lúc đó chúng ta chia đều". Cô cường hóa dị năng phong hệ, kỳ thật muốn tiếp một người rơi xuống từ cao ốc độ khó cũng không có bao nhiêu. Mấy nam sinh nhìn nhau, Lê Sương Mộc nói: "Vốn phần thưởng không nhiều, chia đều căn bản không có ý nghĩa gì".

Tiền Thiên Thiên hạ quyết tâm theo Lê Sương Mộc, cũng tỏ vẻ không cần.

Như vậy 5 chị em Đường Nhu Ngừ vừa vặn mỗi người có thể được chia 100 điểm, tuy là không nhiều lắm nhưng thật ra cũng không tính là ít. Sau đó mười người chờ ước chừng mười lăm phút liền thấy nam nữ chính Sam và Molley đang có vẻ rất khẩn trương từ trong một chiếc xe taxi nhảy xuống, sau đó vọt vào bệnh viện mắt. Bọn họ muốn thông báo cô gái đeo kính biết phải cẩn thận Từ Thần.

Lê Sương Mộc nói: "Chú ý, sắp bắt đầu rồi".

Lúc này Doãn Khoáng giơ lên một tấm bảng không biết lấy từ đâu ra, cười hặc hặc nói: "Tốt nhất là để cái bảng này giữa đường cho chắc".

Mọi người vừa nhìn thì thấy dòng chữ đỏ trên nền trắng: "Đường đang thi công, mời xe cộ đi vòng!".

Bạch Lục ngạc nhiên: "Cái này cũng nghĩ tới? Ta phục rồi".

"Không có biện pháp. Đây là bên lề đường đó, mặc dù con đường này rất vắng nhưng ai biết liệu chút nữa có gì ngoài ý muốn hay không. Có chuẩn bị vẫn tốt hơn một chút. Mọi người vẫn phải cẩn thận. Tấm bảng này không ngăn được xe mất khống chế đâu". Nói xong, Doãn Khoáng liền chạy ra thật xa đem cái bảng kia đặt giữa đường.

Mà đúng lúc này, một tiếng kêu thê lương thảm thiết truyền vào lỗ tai mọi người, sau một khắc, chính là âm thanh kính vỡ giòn giã. Một vật thể rơi xuống từ trên không.

Cùng lúc đó, một cỗ xe tải xuất hiện ở xa xa, hơn nữa tốc độ còn không chậm, tựa hồ thấy được tấm biển giữa đường liền khẩn cấp thắng xe. Xe đột nhiên mất kiểm soát, "Rầm!" một tiếng húc bay tấm biển, sau đó bảy lần quật tám lần rẽ cuối cùng đâm vào cái cây bên đường. Cánh cửa sau của xe mở

toang, một đồng thùng tròn rơi xuống nằm la liệt trên mặt đất.

Doãn Khoáng vừa thấy da đầu lập tức run lên: "Mẹ nó! Hàng độc!". Khởi cần nói, nếu như chiếc xe kia không dừng lại sớm, một đồng thùng đựng chất độc kia sẽ lăn tới chỗ đám Doãn Khoáng sau đó là cái gì gì mà khí độc khuếch tán, một đám game over các kiểu.

Mà lúc này Đường Nhu Ngữ cũng lợi dụng dị năng phong hệ của mình điều khiển luồng gió thổi lên trên làm tốc độ rơi của cô gái đang tay chân khua loạn xạ trong không trung kia chậm lại, thành công tiếp được cô ta.

Đường Nhu Ngữ lập tức nhận được âm thanh của hiệu trưởng.

"Nhắc nhở: Sinh viên đại học năm nhất Đường Nhu Ngữ, thành công giải cứu một người hãn phải chết. Ban thưởng 500 học điểm, 2 điểm đánh giá tổng hợp, 2 điểm học phần".

"Nhắc nhở: Toàn thể học sinh lớp 1204 may mắn còn sống sót chú ý, bởi vì thành công cứu một người hãn phải chết trong sắp xếp của Tử Thần, tích phân của lớp tăng thêm 5 điểm".

"Nhắc nhở: Toàn thể học sinh lớp 1204 may mắn còn sống sót chú ý, bởi vì 'Quy tắc' hạn chế, trong vòng 24h Tử Thần không thể thiết kế người được cứu".

Lê Sương Mộc lập tức ra tay, bấm lên cổ Olivia làm cô ta hôn mê, khỏi tý nữa cô ta la hét ầm cả lên thì phiền toái.

Doãn Khoáng ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua, chỉ thấy một đám người từ lầu bốn đưa đầu ra ngoài, là nam nữ nhân vật chính và bác sĩ y tá của bệnh viện.

"Cảnh sát sẽ tới liền đây. Nhanh đi thôi. Tuyệt đối không thể dây dưa cùng cảnh sát". Tề Tiểu Vân giúp Đường Nhu Ngữ đỡ Olivia hỏi: "Tại sao phải chạy, không phải chúng ta cứu được cô ta rồi sao?". Doãn Khoáng nhìn lại một cái, cạ lời, nghĩ thầm: "Lúc nào cũng có người phá team mới được sao? Đường Triệu Thiên, rồi lại đến con cóc này".

Bạch Lục cũng có chút khó chịu: "Cô muốn ở lại nhận huân chương công dân tốt sao, chúng ta sẽ không cản. Đi thôi đi thôi".

Đường Nhu Ngữ buông Olivia đang hôn mê xuống, nói với đám Tề Tiểu Vân: "Nơi này không thể ở lâu. Bởi vì chúng ta không cách nào giải thích rõ ràng".

Mọi người liền nhanh chóng ly khai hiện trường.

Sau khi bọn hãn rời đi, Sam cùng Molley và một bác sĩ y tá từ cổng lớn vọt ra, hô hào tên của cô gái đeo kính. Sam nhìn bóng lưng đám người Lê Sương Mộc phía xa xa, trên mặt tràn đầy nghi hoặc.

Lúc mọi người thấy Olivia đã không còn gì đáng lo cũng không khỏi nhẹ nhàng thở ra một hơi. Nhưng mắt phải của cô ta xem ra bị mù hoàn toàn rồi.

(ND: trước khi rơi từ lầu bốn Olivia đã gặp tai nạn trong phòng khám khiến mắt phải bị hư)

Tiếp theo cảnh sát và xe cứu thương cũng đã đến...

Đám Lê Sương Mộc thì xuyên qua hai con đường mới ngừng lại. Tiếp theo, bọn hãn liền một nhà hàng lộ thiên ngồi xuống, kêu mấy phần đồ ăn, yên lặng bắt đầu ăn.

Nhưng tất cả mọi người là cúi đầu yên lặng ăn cơm, còn Doãn Khoáng và Lê Sương Mộc lại cúi đầu một gát gát cơm, một uống rượu đỏ, tựa như đang tự hỏi cái gì.

Lê Sương Mộc ngẩng đầu, nhìn Doãn Khoáng nói: "Cậu cũng phát hiện?".

Doãn Khoáng gật gật đầu: "Xem ra, hiệu trưởng sắp xếp bộ phim Final Destination 5 này làm cuộc thi, chính là để bức thành viên trong lớp phải đoàn kết lại...".

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Ý đồ của hiệu trưởng!

Dịch giả: Accel

Bạch Lục đang vui đầu ăn cơm ngẩng đầu lên hỏi: "Các cậu lại thích tỏ vẻ bí hiểm cái gì vậy? Thoải mái chút đi. Có chuyện gì nói thẳng ra đi. Tiểu Doãn

Từ, không phải cậu lại phát hiện bí mật gì chứ?". Đối với cách xưng hô của Bạch Lục với mình, Doãn Khoáng cũng cạn lời, mặc kệ hần luôn.

"Cậu vừa rồi nhận được nhắc nhở của hiệu trưởng đúng không?".

Bạch Lục nói: "Có. Người còn sống đều nhận được, sao ta lại không".

Doãn Khoáng gật gật đầu, nhìn về phía Lê Sương Mộc. Lê Sương Mộc đang thưởng thức rượu, dùng động tác ưu nhã cắt miếng bít tết, nói: "Cậu nói đi".

Doãn Khoáng liền kêu tất cả mọi người lại, liếc một vòng, nói: "Tôi nghĩ tất cả đều nhận được nhắc nhở của hiệu trưởng đúng không? Tôi vừa rồi đã suy nghĩ một chút, từ trong đó nhận ra một điều. Có lẽ nó có thể giúp chúng ta vượt qua đề thi chung lần này. Nhưng, điều kiện tiên quyết là tất cả mọi người phải đoàn kết lại. Đoàn kết một cách tuyệt đối!".

Mọi người ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người.

Đường Nhu Ngữ nói: "Chẳng lẽ bây giờ chúng ta còn chưa đủ đoàn kết sao?".

Doãn Khoáng lắc đầu, nói: "Còn chưa đủ, còn lâu mới đủ. Tôi hỏi các cậu, nếu như trong chúng ta có một người bị Từ Thần thiết kế, các cậu có dám liều mạng cứu người đó không?".

"..."

Yên lặng.

Cho dù là chị em Đường Nhu Ngữ, sau khi nhìn nhau một cái cũng lựa chọn trầm mặc. Đường Nhu Ngữ hỏi: "Cái này liên quan gì tới việc vượt qua cuộc thi?".

Doãn Khoáng nói: "Đương nhiên là có liên quan. Hơn nữa còn rất quan trọng. Các cậu xem lại nhắc nhở của hiệu trưởng đi, rồi cẩn thận suy nghĩ một chút". Doãn Khoáng dùng một chút, thấy sắc mặt của Đường Nhu Ngữ, Âu Dương Mộ, Tăng Phi thay đổi, hần mới tiếp tục nói: "Tôi nghĩ các cậu cũng đã phát hiện. Những kẻ hần phải chết như chúng ta, thời điểm bị Từ Thần thiết kế, nếu được người khác cứu, cũng sẽ trở thành "người được cứu" và có 24h an toàn?".

Đường Nhu Ngữ thờ ra một hơi nặng nề, nói: "Hóa ra... lại là như thế? Doãn Khoáng nói không sai! Cái này nhất định là hiệu trưởng cố ý an bài. Hiệu trưởng đang dùng phương pháp này để khiến chúng ta phải tuyệt đối đoàn kết. Hiệu trưởng... Thủ đoạn rất hay a!".

Tề Tiểu Vân hỏi: "Chị, các người đang nói cái gì vậy?".

Đường Nhu Ngữ giải thích: "Nói theo cách khác. Nếu như em bị Từ Thần thiết kế, nhưng lại được chị cứu, vậy em có 24h an toàn. Mà chị - người cứu em, trong lúc bị Từ Thần thiết kế cũng được người khác cứu, như vậy chị cũng có được 24h an toàn. Cứ thế, mỗi khi một người gặp nguy hiểm đều được người khác đánh liều cứu thoát, tất cả chúng ta đều có 24h an toàn... Nhưng...".

Lê Sương Mộc nói: "Nhưng vấn đề là, điều này gần như là không thể!". Khuôn mặt của hần rất mỉa mai cũng rất bất lực: "Có ai nguyện ý xả thân cứu người chứ? Cậu sao? Cậu sao? Được rồi, coi như các cậu đều nguyện ý, vậy nếu như có một người người tham sống sợ chết, được người khác cứu, nhưng hần lại không muốn cứu người khác. Từ lúc đó, vòng tuần hoàn này sẽ bị cắt đứt, thậm chí sẽ xuất hiện nội chiến trong đội, cuối cùng tự giết lẫn nhau. Sau 24h an toàn lại gặp phải thiết kế của Từ Thần, lúc đó thì ai cứu".

"Cho nên nói...". Doãn Khoáng cắn mạnh quả táo nhai nuốt xuống: "Chỉ có đoàn kết tuyệt đối không có bất kỳ khoảng cách nào, tất cả thành viên lớp đều tin nhiệm nhau vô điều kiện, trợ giúp lẫn nhau, mới có thể làm uy hiếp của Từ Thần giảm đến mức thấp nhất! Nếu như tôi đoán không lầm, lần thứ hai sau khi được cứu sẽ có 48h an toàn, lần thứ ba sẽ là 96h. Đến lúc đó cuộc thi đã kết thúc. Tôi nghĩ đây chính là lý do tại sao chỉ đưa ra phần thưởng cho 3 lượt cứu người. Mọi người có ý kiến gì không?

Lê Sương Mộc nhìn đồng hồ, tính toán thời gian một chút, nói: "Bây giờ cách thời điểm cuộc thi chấm dứt còn 108h. Nói cách khác, nếu như chúng ta có thể làm được như thế, ít nhất vẫn phải cứu nhau 2 lần! Sau đó chúng ta có thể bình an vượt qua cuộc thi lần này. Ai có ý kiến gì không?".

Có thể có ý kiến gì? Mười người chỉ nhìn nhau, trong lòng thầm nghĩ nếu như mình gặp nguy hiểm thì ai sẽ cứu mình, chính mình có thể đủ can đảm cứu người khác lúc họ gặp nguy hiểm hay không? Không ai biết. Lòng người cách nhau một cái bụng, nhân tính chính là ích kỷ, ham lợi ghét họa. Người khác cứu người, có thể người sẽ vô cùng cảm kích, nhưng bảo người mạo hiểm tính mạng cứu người khác, có ai nguyện ý? Ai cũng không biết...

Doãn Khoáng nhìn mọi người: "Tôi nghĩ, đây chính là lý do vì sao phụ đạo viên Hòa Diễm Nữ Vương luôn nhấn mạnh là chúng ta phải đoàn kết. Cuộc thi thế này, thậm chí không được có chút tư tâm nào. Muốn sống sót, cách duy nhất chính là cứu người khác và được người khác cứu. Chúng ta thì sao? Từ khi bắt đầu luôn hô hào cái gì mà phải đoàn kết nhưng sau đó thì? Thực sự là rất buồn cười. Coi như là chúng ta vượt qua đề thi chung lần này, nhưng những người chết thì sao? Đường Triệu Thiên, Lưu Hạ Thiên khẳng định là sẽ mang oán hận đối với

chúng ta. Mà những người khác bị bọn họ xúi giục cũng sẽ trở thành kẻ địch với chúng ta! Đến lúc đó phải làm sao? Hừ! Chuyển lớp? Chỉ sợ các lớp khác cũng không khác lắm. Tuy điều tôi nói có chút lo xa, nhưng sớm muộn gì cũng phải đối mặt thôi".

Lê Sương Mộc đặt dao nĩa lên bàn, nói: "Cậu thật sự nghĩ hơi xa, nhưng cũng đúng, những vấn đề này chúng ta sớm muộn gì cũng phải đối mặt. Nhưng trước đó... Tôi hi vọng những người đang ngồi tại đây hãy suy nghĩ kỹ một chút. Chúng ta hãy nói chuyện thẳng thắn và cởi mở với nhau đi. Nếu như hiệu

trường đã chỉ ra một đường sống, chỉ cần không phải ngu xuẩn sẽ không đi tìm chết. Như vậy, các cậu, có thể đoàn kết tuyệt đối hay không? Trước hết tôi sẽ tỏ thái độ. Tôi có thể! Các cậu tin cũng tốt, không tin cũng chẳng sao. Bởi vì Lê Surong Mộc tôi chưa bao giờ làm chuyện có hại đối với chính mình. Mặt khác, nếu như ai không thể làm được, phải bị trục xuất vô điều kiện khỏi đoàn đội. Không thể bởi vì một người mà hại cả đội. Đương nhiên, nếu như ai ngôn hành bất nhất, tôi sẽ đích thân giết chết người đó. Hơn nữa, tôi sẽ khiến cho hắn không thể ở lại lớp 1204 nữa!".

(ND: ngôn hành bất nhất: lời nói và hành động không giống nhau, ở trên ý là nói được mà không làm được)

Lê Surong Mộc, thật sự động rồi. Trong lòng chín người còn lại đều run lên theo từng lời nói hắn nói, ánh mắt nhìn Lê Surong Mộc cũng thay đổi. Từ trên người Lê Surong Mộc, bọn họ có thể cảm thấy một hơi thở rất nguy hiểm. Đồng thời khí thế của Lê Surong Mộc cũng chèn ép mọi người không dám thở mạnh. Mấy người đã cường hóa thì tốt hơn một chút. Các nữ sinh cúi đầu, cũng không dám nhìn thẳng Lê Surong Mộc.

Lúc này đây Lê Surong Mộc lộ ra vẻ thần bí khó lường. Nhưng không ai biết, Lê Surong Mộc lúc này cũng buồn bực dị thường. Nếu như có thể thì hắn cũng không muốn quản mấy cái việc vặt vãnh, hắn chỉ muốn quan tâm đến việc làm thế nào để mạnh lên. Nhưng giờ này khắc này hắn lại không thể không đứng ra, hơn nữa còn phải dùng thủ đoạn thật mạnh mẽ, đem tất cả mọi người trói lại chung một chỗ! Bởi vì chuyện này quan hệ đến lợi ích của hắn.

Doãn Khoáng trầm nghĩ trong lòng: "Lê Surong Mộc quả nhiên vẫn không nhịn được. Rất tốt, phải như vậy...". Sau đó hắn nói: "Tôi đồng ý với cách nhìn của Lê Surong Mộc, cũng ủng hộ hắn".

Như thế, Lê Surong Mộc và Doãn Khoáng liền kết thành một tổ.

Bạch Lục cười ha ha, nhìn thoáng qua Lê Surong Mộc, trong lòng ngán ngẩm: "Có thể sống ai nguyện ý chết a. Ta cũng tham gia".

Tăng Phi nhìn Tinh ta một người, trầm nghĩ: "Có lẽ có một người như vậy đứng ra lãnh đạo mọi người cũng không tệ". Liền nói: "Cho một slot".

Tiền Thiên Thiên ngồi bên người Lê Surong Mộc rung môi dưới: "Còn... Còn tôi nữa".

Đường Nhu Ngữ nhìn Lê Surong Mộc mỉm cười nói: "Có thể cùng Thiếu chủ Lê gia kề vai sát cánh, Đường Nhu Ngữ tôi thật vinh hạnh. Lê đại thiếu, quả nhiên danh bất hư truyền". Lời của cô có chút lấy lòng, có chút vui đùa, nhưng mà cũng lộ ra vẻ khâm phục.

Giờ này khắc này, đoán chừng cũng chỉ có Lê Surong Mộc mới có tư cách đứng ra nói chuyện, cũng chỉ có hắn có thể đủ sức làm cho mọi người tin phục!

Sau đó Đường Nhu Ngữ liền nói với mấy người Âu Dương Mộ Tề Tiểu Vân: "Điều này dù sao cũng liên quan đến sinh tử. Cho nên chị không thể nào lựa chọn hộ các em. Các em chỉ có thể tự mình quyết định. Nhưng mà, ài, ta phải nói rõ, ở lại, sẽ phải trả giá, bằng không thì đến lúc đó... Chị không bảo vệ nổi các em. Các em, cần thận suy nghĩ thật kỹ đi".

Âu Dương Mộ chán nản nói: "Chị, em bây giờ thành cái dạng này... Em vẫn nên đi thôi. Em không cứu được người khác, cũng không cần người khác cứu, đỡ cho đến lúc đó liên lụy mọi người".

"Tiểu Mộ...".

Bạch Lục há to miệng, liếc Lê Surong Mộc, chỉ có thể lẩm bầm một câu: "Không phải là thiếu đi cánh tay thôi sao, có gì đâu. Dù gì cũng là người cường hóa huyết thống ám dạ tinh linh, sao lại kém coi như vậy".

Âu Dương Mộ nhất thời tức đến đỏ bừng khuôn mặt: "Ngươi... Tốt! Ta liền ở lại. Họ Bạch, đến lúc đó ngươi đừng cầu ta cứu ngươi. Hừ!".

Tề Tiểu Vân và hai nữ sinh khác nhìn nhau, sau đó lại nhìn Lê Surong Mộc một chút, trong mắt toàn là kinh hoàng. Đi theo bọn họ? Có thể các cô sẽ không dám mạo hiểm tính mạng cứu người, sau đó cũng bị Lê Surong Mộc giết chết! Rời khỏi bọn họ, không được ai cứu, các cô cũng sẽ chết không khác gì... Trước cũng chết, sau cũng chết, rốt cuộc lên lựa chọn thế nào đây?

Ba người đều sắp khóc đến nơi.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Dùng sinh mệnh trả một cái giá lớn!

Dịch giả: Accel

Lê Surong Mộc vẫn dùng tư thế ưu nhã cắt thịt bò trên bàn ăn như trước, sau đó dùng đũa đưa miếng vào trong miệng nhai một cách cẩn thận, sau khi nuốt liền nhấp một ngụm rượu đỏ. Thần thái điềm tĩnh và động tác ưu nhã của hắn quả là làm cho người khác hưởng thụ về thị giác. Những người phụ nữ nước Mĩ xung quanh cũng không nhịn được liên tục nhìn qua bên này, thậm chí có người bạo dạn tới gần. Những người khác không thể nào nhàn nhã tự nhiên như Lê Surong Mộc. Cho dù là giả bộ, bọn hắn cũng giả bộ không được.

Ba người Tề Tiểu Vân đang phải đối mặt với một quyết định liên quan đến sinh tử. Ở lại, hay là rời đi? Đôi khi, hai chọn một, chính là lựa chọn khó khăn nhất trên đời!

Doãn Khoáng thỉnh thoảng nhìn về phía Lê Sương Mộc, lại thấy người Tề Tiểu Vân, sắc mặt trầm thấp. Những người khác cũng không khác Doãn Khoáng lắm, nhìn bộ dáng xoắn xuýt đầu tranh của ba người, bọn họ ngày càng cảm thấy cùng chung đội với ba người này rất không có cảm giác an toàn. Thế nhưng chẳng lẽ phải tuyệt tình bài trừ các cô ra khỏi đội hay sao? Cho nên, bọn họ lựa chọn trầm mặc.

Đúng lúc này! Một trận âm phong thổi qua, thổi cho khăn trải bàn trắng nõn phập phồng. Nếu có người để ý, sẽ phát hiện nó còn thổi qua thân dưới của một người phụ nữ mặc váy ngắn...

Không có dấu hiệu nào, một tiếng thét của phụ nữ vang lên: "A!! Lướt mạnh!".

Mọi người nhao nhao nhìn lại theo tiếng kêu, liền trông thấy một người phụ nữ mặc váy ngắn quay người lại tát "Bách!" một cái vào mặt một người công nhân. Khuôn mặt hung tợn của người công nhân xuất hiện thêm một dấu tay đỏ.

Hiển nhiên một công nhân sẽ không bao giờ cư xử như một quý ông. Còn chưa kịp giải thích đã bị ăn bạt tai, máu nóng dồn lên đầu, lúc này hấn lập tức chửi thề một tiếng: "Con diếm!". Sau đó liền trả lại một cái tát.

Người phụ nữ bị tát mạnh ngã ngửa trên mặt đất, bàn tay theo bản năng túm lấy khăn trải bàn bên cạnh.

Một chiếc dao ăn trên bàn cũng bị xô dịch theo chiếc khăn, chuôi dao đã lòi ra ngoài bàn, nhưng vẫn chưa rơi xuống.

"Dace!!!". Một người đàn ông cạnh đó hét lên, vọt tới tên công nhân: "Ta phải giết người!". Nói xong liền tiện tay cầm một chiếc dao trên bàn đâm tới!

Tên công nhân thân hình cường tráng, to như một con trâu, đầu có ngai gì, cười gằn một tiếng bắt được tay người kia, cướp lấy con dao rồi một đá sút bay người. Hấn gầm lên một tiếng như dã thú rồi giơ ngón giữa lên, cười ha ha đẩy đám người ra bước đi.

Người đàn ông bị đá kia không chịu thua, liền cầm một bình rượu ném tới! Không ngờ anh ta ném rất chính xác, bình rượu đập trúng ót tên công nhân vỡ tan, rượu đỏ xối ướt hết cả người. Nếu không phải hấn đang đội nón bảo hộ, chỉ sợ đã mất nửa cái mạng.

"Fuck you!!!". Tên công nhân khuôn mặt trở nên đầy dữ tợn, còi chiếc nón bảo hộ quăng trên mặt đất, nhe răng trợn mắt đi tới. Mà lúc này phục vụ viên của nhà hàng, đầu bếp, bảo vệ xung quanh cùng với một ít người có tâm liền chạy tới khuyên can, kéo hai người ra. Trong đó có một bảo vệ mập mạp còn trực tiếp bị đá một cái liên tục lùi về sau.

Người bảo vệ béo bị đập ra sau đâm vào chiếc nón bảo hộ bị vứt trên đất, bước đi loạng choạng, hai tay vung loạn, liền ngã ngửa xuống đất! Mà cánh tay của hấn lại vừa vịn đánh vào chuôi dao đang lòi ra khỏi bàn, con dao lập tức bật lên xoay tròn...

Cùng lúc đó, một đám người khuyên can, không biết ai đá vào đáy bình rượu vỡ trên đất, làm nó lăn đi, không gặp chút trở ngại nào xuyên qua chân tất cả mọi người. Nó lăn về phía một người mặc đồ đầu bếp màu trắng, trong tay ông ta còn cầm cái nĩa thép to bên trên cắm toàn thịt nướng. Khi cần nói, ông ta chính là đầu bếp của nhà hàng. Chỉ thấy ông ta đang gào thét vô cùng hung hăng, thịt mỡ trên khuôn mặt rung rinh: "Đám gây sự trong nhà hàng của ta?!!".

Thế nhưng không ai để ý, bởi vì tên công nhân và người đàn ông kia đang đánh nhau tụi tụi. Ông ta lại hét một tiếng, cầm cây nĩa thép xông tới. Người này hiển nhiên cũng không phải dạng vừa!

Trong lúc xông tới ông ta không chú ý dưới chân, chiếc bình vỡ đã lăn tới ngay bên dưới... Chiếc nĩa bay lên, thịt nướng cũng bay loạn trong không trung...

Đám Doãn Khoáng khi nhìn thấy cách chỗ mình không xa xảy ra cảnh tượng hỗn loạn đó trong lòng cũng bắt đầu cảm thấy không ổn rồi... Không thể nói bọn hấn hay nghi thần nghi quỷ, có khối sẽ có lửa, bọn hấn thật sự bị Từ Thần dọa thâm lắm rồi. Bởi vì Từ Thần sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào. Ai biết bây giờ có xảy ra chuyện gì hay không?

"Tôi... Tôi đi WC một lát...". Một nữ sinh bên người Tề Tiểu Vân đứng lên, toàn thân đều run rẩy. Có lẽ bởi vì run rẩy, cô không cẩn thận đụng đổ chai mù tạt. Mà cái chai kia cũng không vặn chặt, mù tạt liền đổ ra, theo làn gió phiêu tán trong không khí. Nhất thời trong không khí tràn ngập một mùi vị cay nồng nồng. Tất cả mọi người liền nhắm mắt lại theo bản năng.

"A, mắt của tôi!". Một giọng nữ thét lên.

Doãn Khoáng kêu lên sợ hãi: "Không tốt! Cẩn thận!". Ngay tại thời điểm hấn muốn khởi động con mắt G, bên tai đột nhiên nghe một tiếng "Vèo!", tiếp theo là một âm thanh quái dị.

Rầm! Âm thanh một vật nặng rơi xuống đất. Chờ đến lúc mọi người thử mở mắt, đang mơ màng thì phát hiện nữ sinh nói muốn đi WC kia đã ngã xuống trên bàn. Trong miệng của cô đang cầm một cái dao ăn khác! CON dao ngập lút vào trong đầu chỉ để lại chuôi dao bên ngoài! Máu tươi nhuộm hồng cả chiếc khăn trải bàn trắng nõn...

(ND: âm thanh quái dị chắc là tiếng dao cắm vào đầu~v)

Tuy rằng cô ta vẫn còn nhuc nhích, nhưng hiển nhiên không thể sống tiếp...

"Phương Phương...". Sắc mặt Đường Nhu Ngữ lộ vẻ sầu thảm. Tề Tiểu Vân và một nữ sinh khác lập tức hét rầm lên.

Không đợi mọi người cảm khái, một bạn học khác lại đứng trước nguy cơ tử vong, đột nhiên một vòng sáng thoáng hiện trong làn sương mù tạt còn chưa tan hết, thẳng hướng Tăng Phi! Doãn Khoáng đứng gần Tăng Phi nhất lúc này đã mở con mắt G, thấy một vệt sáng màu u lam vọt tới chỗ Tăng Phi, hấn nhanh chong đẩy Tăng Phi ra. Tăng Phi chỉ cảm thấy bị cái gì đó đụng phải, thân thể nghiêng sang một bên, sau đó hấn cảm thấy gò má lạnh lẽo, rồi lại nóng rực.

Đó là cây nĩa lớn bằng thép của ông đầu bếp, bay suýt qua gương mặt của Tăng Phi!

Nhưng mà đúng lúc này, tên công nhân giờ "bạn trai của Dace" lên, ném lên mép bàn cái rầm. Mặt bàn nhếch lên, làm tất cả đồ vật trên bàn cũng bay theo, bay thẳng tới lưng của Tăng Phi. Nào là mảnh kính, mảnh bình rượu vỡ, dao nĩa...

Tăng Phi lúc trước nghiêng sang, tay chống lên mặt bàn, bàn tay lập tức truyền tới một cơn đau kịch liệt, hình như là đặt tay vào một cái ly vỡ. Hấn rút tay lại làm cơ thể ngã ngửa ra sau. Lúc cái ót sắp chạm đất, mảnh bình rượu vỡ trên đất lại dựng đứng lên...

Tăng Phi giống như có lẽ đã cảm giác được cái gì, mắt tròn to, đồng tử co lại như cây kim... Hấn chỉ cảm thấy cái ót lạnh như băng...

Vào lúc này Lê Sương Mộc và Doãn Khoáng đồng thời ra tay, nắm chặt cổ áo Tăng Phi, giữ hấn lại vị trí cách mặt đất 10cm. Tăng Phi lúc này đây đã ngửi được một mùi rượu nồng nặc. Trong lòng hấn không khỏi tự giễu cảm thán: "Thì ra, đôi khi mùi vị của tử vong chính là mùi rượu a..."

Doãn Khoáng và Lê Sương Mộc cũng không cho hấn quá nhiều thời gian cảm khái, liền tranh thủ kéo hấn lên. Doãn Khoáng nói: "Chúng ta đi mau, nơi đây không thể ở lâu". Mọi người nhao nhao đứng dậy.

"Phương Phương làm sao bây giờ?". Tề Tiểu Vân hỏi.

Lê Sương Mộc hừ lạnh một tiếng: "Hai người các cô ở lại với cô ta đi". Nói xong xoay người rời đi, dưới chân sinh ra gió.

Tề Tiểu Vân và nữ sinh bên cạnh cô lập tức sắc mặt tái nhợt. Mà Doãn Khoáng sau khi liếc một cái, âm thầm thở dài, kéo Tăng Phi bỏ chạy. Bạch Lục nhìn cũng chưa từng nhìn hai người Tề Tiểu Vân, bỏ mấy tờ đô ra xem như thanh toán, cầm một cái bánh mì lên bước đi.

"Chị cả..."

Đường Nhu Ngữ im lặng lắc đầu, cô gái này cũng tương đối quả quyết: "Các em đã dùng hành động chứng minh lựa chọn của mình. Phương Phương gần các em nhất, chỉ cần tiện tay đẩy một cái là có thể cứu. Nhưng các em đã không làm như thế. Vô luận như thế nào, các em đã không thể nào đạt được sự tín nhiệm và tin tưởng của mọi người nữa. Người, cũng nên vì hành động của chính mình mà gánh vác trách nhiệm. Thật đáng tiếc, cố gắng sống sót đi". Nói xong đứng dậy liền đi.

Trong mắt Âu Dương Mộ hiện lên vẻ không đành, nhưng cuối cùng vẫn bắt đầu lắc đầu.

Không để ý tới Tề Tiểu Vân và một nữ sinh khác, sau khi đi tới địa điểm coi như là tạm an toàn, Doãn Khoáng hỏi: "Tăng Phi, sao rồi?".

Tăng Phi vẫn còn sợ hãi, sắc mặt tái nhợt: "Hiệu trưởng nhắc nhở, tiếp theo tôi có 24h an toàn..."

"Quả nhiên là như vậy!".

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Trưởng thành, ngày thứ tư điên cuồng

Dịch giả: Accel

Nếu như suy đoán của Doãn Khoáng và Lê Sương Mộc đã được chứng minh là đúng, người được cứu hoàn toàn có thể đạt được một đoạn thời gian an toàn, điều này cũng có nghĩa là mọi người không cần chờ đợi Từ Thần hàng lâm trong tuyệt vọng nữa. Tất cả mọi người không khỏi thả lỏng một chút. Thậm chí, bọn họ còn mơ hồ trông chờ thiết kế của Từ Thần đến nhanh nhanh. Bởi vì một khi được cứu, sẽ có 24h an toàn tuyệt đối, có thể ăn một bữa cơm no, ngủ một giấc thật ngon. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là bọn hấn có thể sống sót sau thiết kế của Từ Thần, nếu không hết thảy đều là vọng tưởng.

Thời điểm mà mọi người ở đây đều đang đắm chìm trong niềm vui có được hy vọng một lần nữa, Tăng Phi đột nhiên nói: "Lê Sương Mộc, hai nữ kia làm sao bây giờ?".

Khuôn mặt mọi người lập tức cứng lại. Nhất là Đường Nhu Ngữ và Âu Dương Mộ, trên mặt tràn đầy áy náy và đấu tranh. Doãn Khoáng cướp lời Lê Sương Mộc nói trước: "Nói thực, nếu như các cô ấy ngay cả dũng khí vượt qua sự sợ hãi của bản thân cũng không có, mang theo cũng chỉ sẽ trở thành gánh nặng của chúng ta. Không sai, nếu như chúng ta nguyện ý, chúng ta có thể cứu họ. Nhưng bọn họ sẽ nguyện ý cứu người khác sao? Không nói đến việc bọn họ có năng lực hay không, chỉ cần nhìn phản ứng vừa của họ sẽ biết. Như vậy, chúng ta có trách nhiệm gì mà phải cứu họ thêm lần nữa? Nơi này là một "đại học" rất quý dị chứ không phải nhà trẻ. Tự chúng ta ốc còn không mang nổi mình ốc nữa là... Vô luận các cậu nghĩ như thế nào, tôi thật sự không muốn mang theo các cô ấy".

Tăng Phi ha to miệng, hần cảm thấy lời nói của Doãn Khoáng không ổn lắm. Thế nhưng hần lại nghĩ không ra được câu nào có thể phản bác lại. Bởi vì cứu vớt chính là như vậy. Trong đoàn đội, không lo họa đến ít, chỉ lo họa chia không đều. Thử hỏi, dựa vào cái gì các cô có thể hưởng thụ sự cứu vớt của người khác mà không phải trả giá chút nào. Người như vậy, sao có thể tồn tại trong đoàn đội? Như vậy cũng không khác gì việc đem sinh mệnh của tất cả mọi người trong đội ra đùa giỡn.

Bạch Lục liếc Tăng Phi, sau đó nói: "... Cứ để bọn họ như vậy... Ý của ta là, nếu như hai người này điên lên, có thể làm vài chuyện điên rồ hay không... Các cậu cũng biết, khi phụ nữ điên cuồng có thể rất đáng sợ đó".

Bạch Lục vừa dứt lời, Đường Nhu Ngữ và Âu Dương Mộ sắc mặt thay đổi: "Bạch Lục, ngươi có ý gì?"

Đường Nhu Ngữ cũng nhìn Bạch Lục với ánh mắt bất thiện. Tuy Đường Nhu Ngữ và Âu Dương Mộ không có khả năng bảo hộ hai người Tề Tiểu Vân nhưng cũng tuyệt đối không để cho người khác xúc phạm họ. Lê Sương Mộc khoát khoát tay, nói: "Nếu như các cô ấy muốn tiếp tục sống yên ổn tại lớp 1204 này thì tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện ngu ngốc đó. Nếu như thật sự còn muốn sống, hai người, hoàn toàn có thể cứu vớt lẫn nhau. Trái lại... Nếu như không mạnh mẽ lên, sớm muộn gì cũng phải chết thôi".

Nói xong Lê Sương Mộc liền cất bước rời khỏi. Doãn Khoáng, Bạch Lục, Tăng Phi, Tiền Thiên Thiên theo sát. Đường Nhu Ngữ nhìn Âu Dương Mộ, thờ dài, nói: "Lê Sương Mộc nói không sai. Ở cái nơi này, kẻ hèn yếu, kết cục duy nhất chính là cái chết. Khác nhau ở chỗ sớm muộn mà thôi. Coi như chúng ta có thể giúp đỡ một lần, chẳng lẽ có thể luôn luôn bảo vệ? Không chỉ là bọn họ, cho dù là chúng ta cũng giống như vậy thôi. Đi thôi. Đám trợ giáo nói đúng, sau khi trải qua cuộc thi lần này, rất nhiều người sẽ giác ngộ được điều này. Muốn sống sót, phải dựa vào đoàn đội, nhưng căn bản nhất vẫn phải dựa vào chính mình".

Lại nói Tề Tiểu Vân và một nữ sinh khác nhà hàng hỗn loạn.

"Hu hu! Chị Tiểu Vân, chúng ta, chúng ta làm sao bây giờ? Em... em... ". Người nhỏ nhất trong sáu chị em - Khâu Vận che mặt khóc, cô chỉ mới 16 tuổi, đôi mắt tròn xoe giống như của một con gấu bông cỡ lớn, cột tóc thành hai cái đuôi ngựa vô cùng đáng yêu. Chỉ tiếc, tại đại học, "kute" cũng không được cộng thêm thuộc tính nào. Đứng trước sinh tử, dễ thương cũng chỉ là điều nực cười mà thôi.

Người không thể thích nghi, chỉ có thể bị loại bỏ!

Tề Tiểu Vân nhìn Khâu Vận sững sờ, ánh mắt run rẩy ngày càng tập trung lại. Sau đó, cổ đâm mạnh một cái lên tường, dòng máu đỏ tươi chảy ra từ nắm tay trắng hồng. Khâu Vận lại càng hoảng sợ: "Chị Tiểu Vân, chị làm gì vậy?".

Tề Tiểu Vân thu hồi nắm đấm, nhìn máu tươi trên đó, rồi ấn hai đầu vai Khâu Vận, thần sắc kiên định nói: "Tiểu Vân, nếu như bọn hần không muốn giúp chúng ta, chúng ta liền dựa vào chính mình. Cho dù chết, chị cũng muốn một cái chết không oán không hối! Cho nên, Tiểu Vân, đừng cảm lên. Cho dù chỉ có hai chúng ta, chúng ta vẫn có cơ hội sống sót!".

"Chị Tiểu Vân...". Thật lâu sau, Khâu Vận chùi đi vệt nước mắt, dùng sức găt cái cảm tròn trịa, nói: "Được, em nghe chị".

"Vậy mới tốt chứ. Tiểu Vân, chúng ta phải chứng minh cho bọn hần thấy, cho dù không có bọn hần chúng ta vẫn có thể sống sót! Đi thôi!".

Khâu Vận hỏi: "Đi đâu ạ?".

"Đi tìm Tử Thần!!".

Hai bóng người một cao một thấp, một đuôi ngựa và hai đuôi ngựa, ba cái đuôi ngựa vung qua vung lại, dần bước đi.

"Chị Tiểu Vân... chị, có ghét chị cả không?".

"Ghét? Không! Không ghét, cũng không có gì để ghét. Ba ba của chị nói, người chỉ biết oán trách người khác, vĩnh viễn cũng không thể thấy được chỗ thiếu hụt của chính mình, cũng vĩnh viễn không thể thật sự trưởng thành. Hiện tại chị đã hiểu ý của ông ấy rồi. Không thể trách được chị cả, chỉ có thể trách tự chúng ta nhu nhược, vô dụng. Cho nên, Tiểu Vân, chúng ta càng phải chứng minh cho họ thấy!". Tề Tiểu Vân dừng một chút, nói: "Dùng hành động của chúng ta nói cho họ biết, chúng ta cũng có thể trở thành đồng đội đáng tin tưởng. Chị thật sự rất hi vọng, sáu chị em chúng ta... có thể làm chị em tốt mãi mãi, mặc kệ sau này thế nào...".

Giọng nói của hai người dần dần bị tiếng ồn trên đường cái lấn át.

Đêm xuống, Lê Sương Mộc lại xem xét một khách sạn thật tỉ mỉ, bỏ ra một ít đô la, thuê 7 căn phòng rộng nhất. Sau đó lại đưa ra một yêu cầu quái dị

với quản lý, đưa tất cả đồ vật trong phòng trừ giường ngủ ra ngoài. Mới đầu quản lý nhất quyết không đồng ý với yêu cầu quái dị này, thế nhưng dưới tuyệt kỹ đô la chường cuối cùng cũng phải đồng ý. Doãn Khoáng vẫn cảm thấy không an toàn, liền đưa ra thêm một ít điều kiện kỳ lạ, ví dụ như ngắt nguồn điện, cắt hết nước, từ chối hết tất cả những phục vụ đặc biệt... Quản lý bị đô la nên choáng váng nên hồ đồ thế nào lại đồng ý hết.

Cứ như vậy, một nhóm 7 người ở trong gian phòng trống rỗng nghênh đón ngày thứ tư. Mỗi người đều ngủ một giấc thật ngon, kể cả Doãn Khoáng - người đã hết 24h an toàn, giống như cho dù là Tử Thần cũng không thể là gì bon hấn.

Nhưng, có thật sự là như thế không?

"Alo? Alo! Cảnh viên 4848180, cảnh viên 4848180. Khu 2B có tình huống dị thường hay không?".

"Ha ha, chào buổi sáng, người đẹp. Nghe giọng nói của cô đúng là một loại hương thụ. Đương nhiên, cô nên tin tưởng ánh mắt của Roger này, bởi vì đây là một đôi mắt ung. Ta nói, thật ra cô nên hăm mộ ta, biết không, Jill, đón lấy ánh nắng bình minh, ngắm nhìn thành phố nhỏ xinh đẹp từ trực thăng, nhấp ly cafe ngon lành trong tay, cuộc sống thật tươi đẹp a. A, cô xem, hình đầu lâu trên cái ly đang cười với ta đấy, cái ly này quá ngầu rồi..."

Nhưng mà, kẻ tên Roger tự nhận là có đôi mắt ung này, lại không nhìn thấy, một đồng báo rách đang bị gió thổi bay tới chỗ hấn.

Trên mặt báo viết: "Vì tính mạng của người, xin hãy cất cafe đi".

...

Một ngày mới đã đến, nghênh đón Doãn Khoáng không phải là ánh bình minh tuyệt đẹp, mà là một trận tiếng ồn từ cánh của chiếc trực thăng mất không chế! Không sai, chính là tiếng từ cánh trực thăng! Cánh quạt đang xoay tròn với tốc độ cao kia lập tức đập nát cửa sổ thủy tinh, phát ra tiếng động vô cùng lớn. Sau đó vô số mảnh kiếng bể bị cánh quạt bắn ra, ánh sáng mặt trời chiếu xạ ra hàng nghìn vệt sáng bay tới Doãn Khoáng vừa mới bỏ dậy!

Rất rõ ràng, đây là kiệt tác của Tử Thần!

Trong nháy mắt, Doãn Khoáng có một loại cảm giác rơi vào hầm băng. Không kịp nghĩ nhiều, hấn tung chân lên, đồng thời lập tức khởi động hình thái G, toàn thân đều được bao phủ dưới một tầng giáp xương. Chiếc chân kia biến thành một bức tường cản lại hầu hết mảnh thủy tinh, vẫn có một ít bắn lên người Doãn Khoáng. Một phần bị bộ giáp chặn lại văng ra, còn lại cái thì cắt qua người, cái thì đâm thẳng vào thịt. Không quá vài giây, Doãn Khoáng cả người toàn là máu.

Đương nhiên Doãn Khoáng chắc chắn sẽ không đứng yên làm cái bia ngắm, hấn lập tức đi chuyển. Dù cho dưới chân có dẫm phải mảnh kính hấn cũng không để ý, mỗi bước đều để lại một dấu chân đỏ máu. Cuối cùng hấn cũng đi ra được đằng sau một mặt tường. Chưa kịp thở phào một cái thuận tiện chửi Tử Thần vài câu thì đã phải bỏ nhào về phía trước!

Sau một khắc, một mái chèo từ cánh quạt tách ra bay tới với lực ly tâm xoay tròn tốc độ cao đâm thẳng vào mặt tường nơi Doãn Khoáng đứng núp. Nếu như hấn chỉ chậm khoảng nửa giây thì cổ đã giắt trên cánh quạt rồi.

"Fuck!! Tử Thần!!". Doãn Khoáng nghe răng trợn mắt mắng to một tiếng. Nhưng chỉ một tích tắc sau, âm thanh chấn động mãnh liệt của một vụ nổ truyền tới... Trực thăng nổ! Lửa, miếng thủy tinh, cánh quạt gãy, bộ xương trên phi cơ đều bắn tới gian phòng. Kia bức chỗ Doãn Khoáng ẩn núp căn bản không thể chịu được áp lực đó, bị đuôi chiếc phi cơ quay đến ủi nát, cánh quạt cũng quay theo xác chiếc trực thăng cắt tới Doãn Khoáng!

Doãn Khoáng cũng không quay đầu lại liền chạy ầm ầm về phía cánh cửa, trực tiếp húc nát nó. Nhưng mà bên kia cánh cửa lại có một người công nhân vệ sinh... Người kia tựa hồ vẫn chưa biết có chuyện gì mà âm thanh chấn động mạnh như vậy, đứng ở cửa bít mắt lối đi. Doãn Khoáng làm gì còn chú ý nhiều như vậy, đẩy người công nhân ra, lăn vội sang một bên.

XOÉT!!

Đợi đến khi Doãn Khoáng quay đầu lại nhìn, công nhân kia đã bị cái mái chèo lớn xoắn cho thành hai nửa, máu tươi nội tạng đầy đất. Thậm chí còn có một đoạn ruột còn nóng hổi bay tới bên người Doãn Khoáng. Hấn vừa nhìn qua... đoạn ruột kia thế mà nằm thành hình số 2...

"Đây là..."

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Tự cứu! Cứu người!

Dịch giả: Accel

Trên mặt đất, khắp nơi đều là nước vung vãi, gần như lan ra cả nửa lối đi nhỏ. Mà ở cách đó không xa là một chiếc xe vệ sinh đổ trên mặt đất. Nhìn theo dây điện ở phía sau chiếc xe, luồng điện chớp lóe tại một chỗ dây hở vô cùng chói mắt. Nước bắn hòa với nước sạch thành một hỗn hợp sền sệt đang chảy tới chỗ hở điện kia...

Doãn Khoáng mắt trừng mắt như mắt trâu, vội vàng muốn bò lên, thế nhưng chân giẫm mạnh trên mặt đất liền đạp phải bãi nước đọng trượt ngã... Trong chớp mắt này, Doãn Khoáng thậm chí không cần quay đầu lại cũng biết sắp có chuyện gì.

Hắn chỉ cảm thấy toàn bộ lông trên người đều bị dựng lên.

Một giây sau, dòng điện chạy qua nước đọng trên mặt đất truyền vào người Doãn Khoáng!

"Nhắc nhở: Người đã bị điện giật, sinh mạng liên tục giảm xuống mỗi giây 2 điểm, tiếp tục cho đến khi từ vong".

Khoảnh khắc này, Doãn Khoáng chỉ biết hệ thần kinh của mình đang bị tấn công một cách mạnh mẽ, tất cả các giác quan đều biến mất trong nháy mắt, toàn thân co giật không tự chủ. Dòng điện không khiến hắn chết ngay, nhưng cứ tiếp tục thời cái chết là không thể nghi ngờ.

Mặc dù Doãn Khoáng có cường hóa G, tổ chất thân thể không giống người thường, nhưng nói cho cùng thì cũng chỉ là máu thịt mà thôi.

Mặt đường trơn ướt căn bản không có chỗ mượn lực, hắn làm sao ra khỏi khu vực nước đọng? Hơn nữa dòng điện đang kích thích máu thịt, thân kinh mãnh liệt, khiến hắn toàn thân vô lực.

Hơn nữa, vùng nước đọng trong đó có cả máu của người công nhân vẫn không ngừng chảy lan rộng ra trên sàn như có một sức mạnh nào đó dẫn dắt, càng muốn chặt đứt đường sống của Doãn Khoáng, cho dù người khác muốn cứu hắn cũng không được. Doãn Khoáng lúc này cũng sợ là đã không trụ được đến khi được cứu nữa. Hắn có 35 điểm sinh mệnh, nói cách khác, hắn chỉ có thể chịu được tối đa 17s.

Hiện trường vô cùng hỗn loạn, nào là xác máy bay, nào là dụng cụ vệ sinh, máu, xác người...

"Từ Thần! Người muốn mạng của ta, ta nhất quyết không cho người đấy!!". Doãn Khoáng chỉ có thể gào thét trong nội tâm, bởi vì dòng điện, hắn ngay cả há miệng cũng không được. Nhưng tiếng thét trong lòng so với tiếng thét ngoài miệng vẫn mạnh mẽ hơn. Dựa vào một chút quật cường còn lại, Doãn Khoáng nỗ lực mở ra con mắt G, ngọn lửa màu hổ phách yêu dị lập tức bùng cháy!

Sóng tinh thần đặc thù của con mắt G, chẳng những có thể dùng lên người khác, mà còn có thể dùng lên bản thân!! Doãn Khoáng dùng hết chút sức lực cuối cùng, cố gắng quay đầu, để mắt của mình đối diện với mặt nước đọng. Hắn muốn sử dụng vùng nước đọng kia như một tấm gương... Hắn muốn lợi dụng bước sóng ngắn kỳ dị của con mắt G tự thôi miên chính mình!

"Không cảm giác... Không cảm giác... Doãn Khoáng, người không có bất kỳ tri giác nào..."

Doãn Khoáng không biết làm như vậy có tác dụng hay không, thậm chí làm như vậy có thể sẽ có nguy hại rất lớn, nhưng ít nhất, đây là điều duy nhất hắn có thể làm, là hy vọng sống sót duy nhất! Bởi vì dòng điện xâm nhập, hắn căn bản không cách nào nhúc nhích. Chỉ cần có thể động, là hắn có thể bóp cò súng câu trả lời con dơi!

"Nhắc nhở: Người bị sóng tinh thần không ổn định thôi miên, vỏ đại não bị tổn thương, linh hoạt -10, tốc độ -10, cảm giác -10. Tình trạng này kéo dài tùy thuộc vào tổ chất thân thể của người".

"Thực sự có tác dụng!". Doãn Khoáng mừng to, tâm niệm vừa động, câu trả lời con dơi bên trong thùng vật phẩm liền xuất hiện ở trong tay.

Bóp cò súng một cái, móng vuốt bắn ra, bắt lấy phích cắm của chiếc xe vệ sinh giật ra. Dòng điện vừa tra tấn Doãn Khoáng khổ không thể tả kia lập tức biến mất.

"Nhắc nhở: Người thành công tránh thoát thiết kế của Từ Thần lần thứ hai. Ban thưởng 1000 học điểm, 2 điểm đánh giá cấp F, 4 Điểm học phần, 4 điểm đánh giá tổng hợp".

"Nhắc nhở: Bởi vì người thành công tránh thoát thiết kế của Từ Thần lần thứ hai, theo "Quy tắc" hạn chế, 48h tiếp theo Từ Thần không thểer thiết kế người".

"Ha ha!! Ha ha! Ta còn sống!!".

Cảm giác dòng điện trên người biến mất, Doãn Khoáng lập tức lớn tiếng kêu gào trong sung sướng. Tuy rằng dòng điện chỉ tồn tại có 10s, nhưng Doãn Khoáng vẫn có cảm giác được sống lại từ trong cõi chết, hắn cảm thấy mình đã đặt một chân vào địa ngục rồi, thử hỏi tại sao lại không cất tiếng cười to được?

Sau đó, cuối cùng thì nhân viên quản lý khách sạn cũng tới. Khi bọn hắn chứng kiến Doãn Khoáng té trên mặt đất, khung cảnh hoang tàn, nhất là người công nhân bị xoắn thành hai nửa máu tươi đầy đất kia, đầu óc lập tức mất đi năng lực tư duy. Cuối cùng vẫn là quản lý tinh táo, vội vàng phản công mọi người hành động.

Gần như cùng lúc đó, tất cả mọi người đều phá cửa phòng chạy ra, đều bị hoảng sợ. Tại sao lại là phá cửa? Bởi vì cửa căn bản không cách nào mở ra được! Cho nên tốc độ của bọn hắn có hơi chậm một chút.

Doãn Khoáng được mọi người đưa ra đại sảnh. Mà người quản lý kia thì không ngừng ghé vào lỗ tai hắn xin lỗi. Thẳng đến khi Doãn Khoáng hung hăng rống một câu "Cút!" hắn mới ngượng ngùng tránh ra. Sau đó không đợi đám Bạch Lục hỏi Doãn Khoáng đã nói: "Tử Thần nổi điên, hắn đã bắt đầu lạm sát người vô tội, cho dù là người không ở trong danh sách tử vong cũng giết. Chúng ta phải lập tức rời khỏi nơi này".

Mọi người nhìn nhau sau đó gật đầu. Bạch Lục chịu trách nhiệm đỡ Doãn Khoáng, một đám người vội vã ly khai từ cửa sau. Mà một khắc bọn hắn rời đi này, một chiếc xe tải mất không chệch đâm vào đại sảnh khách sạn, đè luôn một người nằm dưới bánh xe...

"Doãn Khoáng, cậu không sao chứ?". Bạch Lục vừa bước đi cẩn thận vừa hỏi, trong giọng có chút áy náy. Những người khác cũng không khác lắm, dù sao một ngày trước còn nói cứu vớt lẫn nhau, hôm nay giống như vừa nuốt lời. Doãn Khoáng lắc đầu, nói: "Không có việc gì. Tôi và các cậu không giống nhau, tôi có thể thông qua việc tự cứu có được thời gian an toàn Hiện tại đã là lần thứ hai rồi. Các cậu không cần để ý, tôi không có ý trách cứ gì. Rõ ràng Tử Thần không để cho các cậu tới cứu tôi, thậm chí muốn một mẻ hốt gọn tất cả". Vì không để đoàn đội lại sinh ra khoảng cách, Doãn Khoáng trực tiếp nói rõ ra.

Đối mặt với Tử Thần đã không còn kiêng kỵ thứ gì, mọi người càng phải đoàn kết.

"...Vậy tiếp theo chúng ta đi đâu?". Tăng Phi hỏi.

Doãn Khoáng nói: "Đi nhà xưởng kia. Vô luận là vì chính chúng ta, hay là vì cả lớp, chúng ta đều không thể từ bỏ điểm tích lũy. Hơn nữa, nếu như hai người Ngụy Minh và Phan Long Đào không có chuyện gì mà nói, nhất định họ sẽ đến bên ngoài nhà xưởng chờ chúng ta".

"Ngụy Minh?". Tăng Phi hỏi: "Bọn hắn thật sự còn sống không?".

"Tôi cũng không biết". Doãn Khoáng ho khan vài tiếng, nói: "Chỉ mong bọn hắn không có sao".

Bởi vì Lê Sương Mộc cố ý lựa chọn khách sạn không xa nhà xưởng đó nên mười phút sau mọi người đã an toàn đi tới bên ngoài nhà xưởng.

"Doãn Khoáng!! Lê Sương Mộc!".

Mới vừa đến bên ngoài nhà xưởng, hai âm thanh kích động đã truyền vào lỗ tai mọi người. Thì ra là hai người đã mất tích hơn một ngày Ngụy Minh và Phan Long Đào! Hai bóng hình một cao một thấp, một cường tráng một mập mạp đang vừa phát tay vừa chạy tới. Bọn hắn quả nhiên chờ đám Doãn Khoáng bên ngoài nhà xưởng. Tất cả mọi người đều có chút kích động, giống như gặp lại vào kiếp sau vậy. Bạch Lục đám một quyền lên ngực Ngụy Minh: "Đại Ngụy Tử, ta còn tưởng rằng ngươi bị người ta bạo súc sau đó về trường rồi".

Nét mặt hưng phấn của Ngụy Minh lập tức cứng lại: "Ngươi mới bị bạo súc đó! Ông nội ngươi vẫn sống rất tốt! Để ta kể cho, hôm qua đúng là kinh hiểm.. Nếu như không phải Phan Long Đào cứu ta, ta thiếu chút nữa đã bị tàu điện ngầm nghiền thành bánh thịt rồi. Nghĩ lại thật là hốt cả hên. Hiệu trưởng vậy mà nói người được cứu có 24h an toàn không bị Tử Thần thiết kế! Về sau ta cũng cứu Phan Long Đào một lần, phát hiện cũng là như vậy!".

Đám Bạch Lục nhìn nhau, tuy Ngụy Minh nói rất nhẹ nhàng, nhưng không khó tưởng tượng ra cảnh tượng nguy hiểm lúc đó, Bạch Lục Bạch Lục liền cười nói: "Hặc hặc! Vậy ngươi và Tiểu Phan có muốn... lấy thân báo đáp nhau hay không?".

Phan Long Đào lập tức sắc nước mếu, tránh xa Ngụy Minh ra, nói: "Ta... Ta không gay".

Một câu khiến cho mọi người cười ha ha. Ngụy Minh thì giờ nắm tay nói: "Bạch Lục, ngươi muốn mềm xương không?".

Bạch Lục vội vàng hặc hặc vài tiếng: "Đùa thôi, đùa thôi, tạo không khí một chút".

Âu Dương Mộ ở một bên nói: "Miệng chó không mọc được ngà voi".

"Cảm ơn, ta là sói". Bạch Lục lộ ra hai cái răng nanh: "Răng của ta tuyệt đối trắng hơn ngà voi".

Âu Dương Mộ "Hừ" một tiếng, quay đầu đi, cặp môi đỏ mọng ngập ngừng không biết nói cái gì. Đúng là Bạch Lục nói xàm xàm nhưng lại làm cho không khí tốt hơn một chút.

Kế tiếp do mấy người đang có thời gian an toàn Tăng Phi, Ngụy Minh, Phan Long Đào đi mua đồ ăn sáng. Sau khi ăn một bữa thật no, mọi người liền ngồi xuống, yên lặng chờ đợi nhân vật trong phim xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Cảnh báo của ông bác da đen

Dịch giả: Accel

Boom nhẹ:D Định up sớm mà dính mấy kèo ăn nhậu ngày Tết:v

Cạch!

Cửa xe đen kịt mở ra một người mặc đồ đen nhảy xuống.

"Cuối cùng ông cũng tới rồi. Nhanh làm việc đi". Một cảnh sát chịu trách nhiệm phong tỏa hiện trường nói với ông bác da đen. Ông ta huyết sáo, tùy ý liếc người cảnh sát, đôi mắt đen chuyển động, thu hết tất cả sự vật xung quanh vào trong mắt, vừa huyết sáo vừa lấy xe đẩy và bọc đựng xác tử trong xe ra.

Lúc ông ta đi ngang qua một người da đen liền nghe được một tiếng mắng chửi: "Lại là ngoài ý muốn?! Lại là ngoài ý muốn?! Điều này... Căn bản là không thể! Một, hai lần, ba lần... Bây giờ là lần thứ mấy? Đến cùng là xảy ra chuyện gì?". Người kia nói xong liền quăng văn kiện trong tay ra, giấy bay đầy trời. Một đám đặc vụ mặc thường phục chỉ có thể cúi đầu, không dám thở mạnh một cái.

Thanh tra da đen Bullock thật sự là buồn bực muốn nổi điên! Ông ta cảm thấy nếu như mình không phát tiết một chút có lẽ sẽ sắp phải vào bệnh viện tâm thần thật. Vì vậy, ông ra rút ra một liều thuốc. Nhưng mà, ông ta chưa kịp đốt lên, một bàn tay còn đen hơn tay ông ta duỗi tới, nhẹ nhàng kẹp lấy liều thuốc trên đôi môi sạm màu lấy xuống.

"Hút thuốc là có hại cho sức khỏe". Giọng nói trầm trầm khàn khàn lại mang theo một chút hài hước vang lên: "Hơn nữa, nhân sinh vô thường, lúc nào cũng có thể gặp chuyện ngoài ý muốn". Nói xong, ông bác da đen đặt liều thuốc lên trên tai Bullock: "Chúc ông may mắn". Ông ta lại huyết sáo, đẩy xe đến chỗ xác của chiếc trực thăng cách đó không xa. Chỗ đó thực sự có thi thể chờ ông ta thu liệm.

Thanh tra da đen Bullock sững sờ lấy liều thuốc trên tai xuống, hai ngón tay kẹp lấy nhìn nhìn, sau đó nhún vai, đặt lại vào trong hộp thuốc: "Nói đúng, hút thuốc là có hại cho sức khỏe". Sau đó nói với đám đặc vụ: "Các người còn ở nơi này làm gì? Muốn ta mời các người đi uống cafe sao? Còn không mau đi làm việc!". Bullock lúc này đây đã không ngăn được cơn giận của mình nữa: "Mặt khác, toàn lực tìm kiếm tung tích đám du học sinh Trung Quốc kia. Ta có việc cần nhờ bọn họ".

Một, hai, ba, tổng cộng ba thi thể, tử trạng thể thảm, khóa kéo của chiếc bọc đựng xác kéo lại, cuộc sống của bọn họ trên cõi đời này, vô luận là đẹp hay xấu, thiện hay ác, giàu hay nghèo, tất cả rồi cũng biến thành số không!

Ngay tại thời điểm ông bác da đen để tay lên cửa sau của chiếc xe muốn đóng lại, ông ta đột nhiên ngẩng đầu nhìn về một hướng khác. Huyết sáo, tựa hồ tấu lên một khúc nhạc buồn cho người chết vì tai nạn, lắc đầu: "Lại có việc phải làm...".

Thanh tra da đen Bullock cách đó không xa đột nhiên lại nhận được một cuộc điện thoại báo cảnh sát: "Cái gì!? Được! Tôi đến ngay!".

Theo kịch bản trong phim, anh chàng da đen Nathan vốn phải chết. Hắn tranh chấp cãi nhau với đốc công Roy, đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn nên bỏ dở cuộc cãi lộn. Nhưng đốc công Roy dừ dần cộc tính không hề để một sinh viên đại học như Nathan vào mắt, vẫn còn muốn dạy dỗ hần một phen. Chẳng qua là, thời điểm bọn họ đang tranh chấp, một chiếc móc sắt lớn trên đỉnh đầu đột nhiên rớt xuống. Không biết Nathan nghĩ như thế nào, hần liền đẩy Roy một cái, chiếc móc sắt không nên lên đầu hai người nhưng lại đập vào lưới sắt dưới chân họ. Nathan không có chuyện gì, Roy lại rớt xuống sau đó mắc lại trên móc sắt như cá mắc câu. Móc câu xuyên qua cằm trời ra từ đỉnh đầu ông ta, tử trạng thể thảm dị thường. Anh chàng da đen Nathan vì thế mà thoát chết. Giống như... đốc công Roy đã thay thế vị trí tử vong của Nathan... Vì thế nên hần được sống?

Tiếp theo, Sam và Molley cùng với Peter về mặt chán chường thêm chút điên điên xuất hiện. Mà Peter liền chộp lấy Nathan hỏi không ngừng, ép hỏi xem có phải hần cố ý giết Roy để ông ta thay thế hần hay không. Nathan hiển nhiên là rất bối rối, đầu óc mơ hồ liền thừa nhận, hần đúng có một chút cố ý!

(ND: Vì ông bác da đen đã từng nói với các nhân vật này là "giết người trả nợ" nên bọn họ đều nghĩ chỉ cần giết một người nào đó bất kỳ thì người đó sẽ thay thế cho mình)

Peter ngày càng cảm thấy, giết chết người khác có thể thay thế cho mình, chính mình có thể thoát khỏi thiết kế của Tử Thần! Nhân vật chính Sam hiển nhiên không đồng ý với quan điểm với Peter. Sau đó, mọi người lại nói đến người tử vong tiếp theo, đến lượt thủ trưởng Dennis hỏi đầu!

(ND: Các nhân vật đều chết theo thứ tự giống như khi họ đi qua cây cầu trong giấc mơ của Sam nên đám nhân vật biết thứ tự người chết, sau Nathan là đến Dennis)

Đang sau một cỗ máy lớn cách đó không xa, đám Doãn Khoáng, Lê Sương Mộc đang nhìn cuộc nói chuyện giữa các nhân vật trong phim, đồng thời bàn coi chút nữa ai cứu người. Lê Sương Mộc nói: "Đề cho Đường Nhu Ngữ đi, cô ấy am hiểu âm khí lại cường hóa dị năng phong hệ, cứu thủ trưởng Dennis hỏi đầu kia chỉ có cô ấy hợp nhất.

Mọi người nhìn Đường Nhu Ngữ, Doãn Khoáng nói: "Không có vấn đề".

Ngụy Minh lại tò mò nói: "Bạn học Đường còn có thể chơi âm khí? Bạch Lục cười nói: "Ha ha, cái này người không biết đầu. Đường mỹ nữ người ta đường đường chính chính là đại tiểu thư Đường gia, âm khí là nghề của nàng".

"Cái gì đường, kẹo hay sao?". Ngụy Minh chỉ là người bình thường, tất nhiên đến họ Đường và âm khí có ý nghĩa gì.

Đương nhiên, có lẽ hần đã nghe qua Đường Môn, cũng biết âm khí Đường Môn, nhưng đó là trong tiểu thuyết a.

Bạch Lạc cười nói: "Ha ha, đợi chút nữa mở to mắt ra mà nhìn".

Lúc này, Phan Long Đào vẫn một mực yên lặng lên tiếng: "Tôi... Tôi đột nhiên cảm thấy chỗ này rất không an toàn...". Lê Sương Mộc nhìn về phía hắn, hỏi: "Có phải cậu... phát hiện ra cái gì không?".

Phan Long Đào nói: "Không có. Tôi chỉ có một loại trực giác".

Doãn Khoáng hỏi: "Cảm giác của cậu là bao nhiêu?".

Phan Long Đào trả lời: "Chỉ số cảm giác cơ bản của tôi không cao, chỉ có 10 điểm. Nhưng mà kỹ năng đứng đầu của tôi là kỹ năng bị động "Cảm Giác Tai Nạn". Hiệu quả là cộng thêm 5 điểm cảm giác và 1 điểm vận thể". Phan Long Đào cũng không có giấu giếm mà thẳng thắn nói ra kỹ năng và thuộc tính của mình.

15 điểm cảm giác!?

Ánh mắt mọi người nhìn về phía hắn cũng thay đổi. Bạch Lạc bắt lấy Phan Long Đào: "Tiểu tử nguoi, nhìn không ra nha. Cảm giác vậy mà cao như thế. Còn nữa, nguoi nói 10 điểm cảm giác là thấp sao, thuộc tính trí lực cao nhất cũng chỉ có 5 điểm, đạt tới hoặc vượt qua cũng khó lường rồi, nguoi còn không biết xấu hổ nói chỉ số cơ bản chỉ có 10 điểm?? Ghen tỵ chết ta rồi".

Lông mày Doãn Khoáng nhíu lại: "Bạch Lạc, cậu nói thật sao?".

Bạch Lạc Bạch Lạc "Ặc" một tiếng, sau đó cười gượng vài tiếng, nói: "Lúc đám học trưởng nói chuyện phiếm không cẩn thận để ta nghe được. Chắc là không giả".

Lê Sương Mộc liếc Doãn Khoáng sau đó nói: "Đã như vậy, mọi người chuẩn bị sẵn sàng đi. Trốn cũng trốn không khỏi, chỉ có thể dùng cảm đối mặt. Được rồi, Dennis đã đến. Đường Nhu Ngữ, xem ở cô đấy". Đường Nhu Ngữ Một bên một bên gật đầu, trên mặt tràn đầy tự tin: "Giao cho tôi!". Nói xong, tay cô rung lên, một tiểu đao hình thù kỳ lạ xuất hiện. Ánh mắt của cô nhìn chăm chăm vào chiếc cò lê cỡ lớn - thứ gây nên cái chết của Dennis.

"Ngay lúc này!". Khi thấy chiếc cò lê rơi xuống sắp chạm vào cánh quạt đang quay tròn, Đường Nhu Ngữ rung tay bắn chuôi đao ra, nhanh như thiểm điện! Nếu nhìn kỹ còn có thể phát hiện hai luồng gió nhỏ hình đỉnh ốc xoáy tròn xung quanh chuôi đao.

Choang!!

Tia lửa văng tung tóe. Tiểu đao hình thù kỳ lạ đánh lên chiếc cò lê một cách chuẩn xác.

Sau khi phóng đao, Đường Nhu Ngữ liền thoát lực. Gần như cùng lúc đó, một hộp đỉnh đặt chênh vênh bị gió thổi rơi từ trên tầng xuống chỗ cánh quạt. Một đồng đỉnh bị cánh quạt đánh bay về phía đám Doãn Khoáng, chính xác là hướng về phía Đường Nhu Ngữ!

Cũng may, mọi người sau khi được Phan Long Đào cảnh báo đều đã có chuẩn bị. Trong nháy mắt đồng đỉnh bắn tới, Âu Dương Mộ gần Đường Nhu Ngữ nhất liền nhào tới đẩy Đường Nhu Ngữ ngã xuống đất. Doãn Khoáng nhanh tay lẹ mắt cầm một tấm sắt chắn sau lưng Âu Dương Mộ thấp giọng quát: "Đi mau!".

...

Thời điểm mọi người chạy ra khỏi nhà xưởng, tất cả không khỏi thở phào một hơi. Ngụy Minh nói: "Kinh khủng thật. May mà phản ứng nhanh".

Bạch Lạc cười ha ha một tiếng, vỗ vai Phan Long Đào: "Cái này đúng là công của Tiểu Phan Tử a. Nếu hắn không cảnh báo trước... Chúng ta có lẽ người đây rồi".

Những người khác nhìn về phía Phan Long Đào ánh mắt cũng thân thiện hơn nhiều. Phan Long Đào thì chỉ cười.

Nhưng mà vừa lúc đó, một cỗ xe đen kịt dừng lại ngay bên cạnh. Cửa sổ xe hạ xuống, khuôn mặt của ông bác da đen hiện ra trước tầm mắt của mọi người.

Trên gương mặt đó, vẫn như trước mang theo một nét cười mơ hồ, làm cho người khác không đoán được cái gì. Mà theo sự xuất hiện của ông ta, bầu không khí quý dị cũng xuất hiện. Sau đó, ông ta hần dưng âm thanh trầm thấp khàn khàn nói: "Những kẻ ngoại lai, ta có một đề nghị hay dành cho các nguoi". Không đợi mọi người phản ứng, ông ta tiếp tục nói: "Mua vé tàu hỏa hoặc máy bay nhanh chóng rời khỏi thành phố này. Tất cả hành động của các nguoi, đã chọc giận Từ Thần. Phàm nhân, thì không cách nào thừa nhận lửa giận của Từ Thần đâu".

"Nếu không... Chúng ta sẽ gặp lại đấy... Bây giờ ta phải làm việc rồi". Nói xong, ông bác da đen cười cười, huýt sáo, nổ máy xe đi vào nhà xưởng, dần dần biến mất trong tầm mắt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Hàng loạt vấn đề

Dịch giả: Accel

Có lẽ ông bác da đen chỉ hảo tâm nhắc nhở, hoặc là có nguyên nhân gì khác, nhưng vô luận như thế, đám Doãn Khoáng đều khó có khả năng rời khỏi thành phố nhỏ bị cái bóng của Tử Thần bao phủ này. Không nói đến sau khi rời khỏi có thể thoát khỏi sự đuổi giết của Tử Thần hay không, rời đi rồi những nhân vật kia phải làm sao đây, chết một người trừ 10 điểm a. Đám Doãn Khoáng mất công tạo nên cục diện đoàn kết hiện giờ, sao có thể dễ dàng để nó trở nên lãng phí. Cho nên đối với lời đề nghị của ông bác da đen, tất cả mọi người đều là nghe tai trái ra tai phải. Sau đó là toàn tâm toàn ý làm nhiệm vụ của ngày thứ tư, tự cứu mình và cứu người.

Ngày hôm nay, Tử Thần đã thể hiện sự điên cuồng và mạnh mẽ của hắn một cách trọn vẹn, quả thực hắn có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào. Nhưng, tuy rằng hung hiểm, nhưng cuối cùng không ai từ vong. Ngoại trừ Lê Sương Mộc tự đoạn một cánh tay những người còn lại đều không có việc gì lớn.

Khi màn đêm buông xuống thành phố nhỏ, Doãn Khoáng tìm cơ ly khai đội ngũ, sau đó đi lòng vòng bốn phía quanh thị trấn nhỏ, cuối cùng cũng tìm được phố người Hoa. Hắn tìm một phòng trà đẹp và yên tĩnh ngồi xuống. Dù sao hắn cũng có đến 48h an toàn, trong thời gian này hoàn toàn không cần lo lắng bị Tử Thần thiết kế.

Quán trà này gọi là Quán Trà Lưu Long. Lần đầu tiên thấy cái tên lạ này, Doãn Khoáng liền ngẩng ngẩng cả người, thẳng đến khi tiểu nhị gọi hắn mới phục hồi tinh thần lại. Hắn liền hỏi vì sao lại đặt là Quán Trà Lưu Long. Tiểu nhị là người Trung Quốc, cũng là du học sinh, nhìn thấy người châu Á như Doãn Khoáng liền vui vẻ. Sau đó hắn liền giới thiệu ý nghĩa của tên quán trà cho Doãn Khoáng biết, ý nghĩa quan trọng nhất chính là "truyền nhân của rồng". Về phần chữ "Lưu", là người châu Á tha hương làm khách nơi dị quốc, uống một chén trà quê hương, nhớ về tổ quốc. Ý nghĩa thứ hai chính là chỗ đặc biệt của quán trà này, trà Long Tỉnh của Tô Hàng!

Sau khi nghe giải thích xong, Doãn Khoáng liền hỏi một vấn đề: "Có thể dùng nhân dân tệ thanh toán không?"

"Anh nói đùa sao? Đến tận nhà mình rồi còn dùng mấy tờ giấy xanh đỏ làm gì nữa? Dùng tờ màu đỏ mới tốt".

Doãn Khoáng cười cười tiến vào, gọi một bình trà, tìm một bàn yên tĩnh ngồi xuống.

Hiện tại trước mặt Doãn Khoáng là một tờ giấy A4, phía trên viết đầy những cái tên. Cao nhất bên trái là tên Doãn Khoáng, Lê Sương Mộc, sau đó từ trên xuống dưới là Đường Nhu Ngữ, Âu Dương Mộ, Bạch Lạc, Tăng Phi, Ngụy Minh, Phan Long Đào, còn cả Tiền Thiên Thiên. Những cái tên được khoanh bằng mực đỏ, ý là đã qua 24h an toàn.

Bên trên tên của Lê Sương Mộc viết hai chữ "xe" và "độc", ý là Tử Thần thiết kế hắn chỉ dùng độc và tai nạn xe! Độc, chính là nọc rắn, có quý mới biết nó từ đâu tới. Sau đó Tử Thần tựa hồ muốn cái chết của Lê Sương Mộc tới nhanh hơn, lại đưa tới một chiếc xe buýt mất khống chế! Nếu như không phải Doãn Khoáng phản ứng nhanh cứu lấy, Lê Sương Mộc có tránh được cũng không sống được bao lâu. Hoạt động kịch liệt sẽ khiến tốc độ độc phát tán trong cơ thể tăng cao, chỉ cần đến tim và đại não là hắn chết chắc. Tiếp theo, Lê Sương Mộc vì bảo vệ tính mạng mà tự chặt tay của mình. Sau đó Lê Sương Mộc lại cứu được Đường Nhu Ngữ suýt nữa bị tấm kính dày đè lên, Đường Nhu Ngữ cứu được Âu Dương Mộ sắp bị lưới sắt cắt, rồi Âu Dương Mộ lại cứu được Bạch Lạc. Cứ như thế, hết một vòng chỉ còn lại Tiền Thiên Thiên, còn lại tất cả mọi người đã có được thời gian an toàn.

Việc liên lụy đến nhiều người vô tội là không thể tránh khỏi, mọi người cũng rất bất đắc dĩ, Tử Thần đã thật sự nổi điên!

Duy chỉ có Tiền Thiên Thiên làm cho Doãn Khoáng cực kỳ tò mò, cô gái luôn đi theo Lê Sương Mộc này, có thể nói là cảm giác tồn tại vô cùng thấp, cho đến bây giờ vẫn chưa từng bị Tử Thần thiết kế. Doãn Khoáng cũng không hy vọng điều đó xảy ra nhưng điều này thật sự không hợp lẽ thường. Cần thận suy nghĩ một chút, từ khi tiến vào thế giới Final Destination, cô gái này hình như là chưa từng gặp nguy hiểm. Là thiết kế của Tử Thần chưa xảy ra hay là Tử Thần căn bản không thiết kế cô?! Doãn Khoáng lập tức loại trừ khả năng thứ nhất, bây giờ đã là ngày thứ tư rồi, nếu như Tử Thần muốn thiết kế thì nó cũng nên xảy ra rồi chứ? Khả năng thứ hai lại càng vô lý, cô chỉ là một cô gái yếu ớt nhất gan, ngoại trừ một kỹ năng đặc biệt là "Điềm Đạm Đáng Yêu" ra tựa hồ cũng không có biểu hiện xuất chúng nào. Cũng đều là "kẻ lừa gạt", Tử Thần hoàn toàn không có lý do gì không thiết kế cô cả.

Nghĩ mãi mà không có lời giải, Doãn Khoáng chỉ có thể vẽ một dấu hỏi thật to bên trên tên của Tiền Thiên Thiên, lẩm bẩm nói: "Xem ra, cô bé này có điều gì còn che giấu đây... Chẳng lẽ ngoại trừ mê trai đẹp ra còn có gì đặc biệt?"

Nghĩ tới đây, Doãn Khoáng đột nhiên mở thuộc tính của mình ra, ánh mắt đặt vào cột kỹ năng đặc biệt.

"Phù Hộ Thần Bì", hắn thầm nghĩ: "Nếu như năng lực này của mình không bị hiệu trưởng cưỡng ép tước đoạt... có lẽ tình trạng của mình cũng không trở nên quá tệ. Kỹ năng đặc thù ngay cả hiệu trưởng cũng không thể giải thích, nhất định là vô cùng mạnh mẽ. Đáng tiếc, nó đã bị hiệu trưởng tước đoạt!".

Sau đó, Doãn Khoáng vòng 9 cái tên trong đó có cả hắn: "...Nếu như tổ hợp trước mắt là, Lê Sương Mộc là vị trí toàn năng, mình đảm nhiệm phân tích suy luận và cận chiến, Bạch Lạc và Ngụy Minh chính là tanker, Đường Nhu Ngữ cao thủ ám khí, Âu Dương Mộ đánh xa, Tăng Phi bắn tia, Tiền Thiên Thiên có cũng được mà không có cũng không sao, tổ hợp như vậy đã gần tiếp cận hoàn mỹ. Còn có một Phan Long Đào đang chờ khảo chứng. Nếu như có thể tiếp tục duy trì... có lẽ cũng đủ tư cách lần lộn một phen! Có gắng a...".

Sau khi cảm khái một tiếng, Doãn Khoáng nhìn sang bên phải, đó là tên của các nhân vật trong phim. 8 nhân vật, sắp xếp theo trình tự từ vong trong nội dung cốt truyện. Cô gái thể dục dụng cụ và Isaac đã được gạch chéo bằng mực đỏ. Cô gái đeo kính, thủ trưởng hỏi đầu Dennis cùng với Peter cứu một giờ trước thì được khoanh lại. Về phần tên Peter điên vì tình thì trực tiếp bị Bullock mang đi. Đám Doãn Khoáng tiện tay cứu Bullock, dù sao người này

cũng không đáng chết.

(ND: Peter muốn giết Molley để thay thế mình nhưng Bullock xuất hiện nên Peter giết Bullock luôn, sau đó hắn định giết Molley tiếp để diệt khẩu nhưng bị Sam giết trước. Tóm lại là đáng lẽ Peter và thanh tra Bullock đã chết nhưng được đám Doãn Khoáng cứu)

Nam chính Sam cùng nữ chính Molley và anh chàng da đen Nathan, ba người này không thể nghĩ ngờ đã trở thành một phiền toái không lớn không nhỏ. Bởi vì sự xuất hiện của lớp 1204, tình tiết của bộ phim nhất định sẽ có sự thay đổi. Đám Doãn Khoáng không biết họ sẽ chết lúc nào, ở đâu, nên điều duy nhất có thể làm là luôn luôn đi theo. Cô gái đeo kính đã hết 24h an toàn lại phải đối mặt với thiết kế của Từ Thần. Mà vấn đề là Từ Thần có thiết kế theo trình tự như cũ nữa hay không? Nếu như vậy thì tốt, nếu không thì phải phân cho một hai người theo dõi cô ta, tùy thời ứng phó Từ Thần. Nói thật đây thật sự là một chuyện rất phiền toái.

"Từ Thần, còn cả hiệu trưởng nữa, các người muốn chơi đùa chết chúng ta có phải không!". Doãn Khoáng cười khỏ, hắn lại viết xuống tờ giấy: "Từ Thần", "hiệu trưởng", "một muốn giết người một muốn cứu người".

"Mình tại sao lại có cảm giác cả hai muốn phân cao thấp với nhau a? "Diêm Vương muốn người canh ba chết, ai dám giữ người đến canh năm", mà hiệu trưởng lại trả lời là "Ta dám!", giọng điệu này rõ ràng là giọng cãi nhau". Hiệu trưởng thần bí rốt cuộc là có ý gì. Thế giới này có thật chỉ là thế giới mà hiệu trưởng chế tạo ra để phục vụ cho cuộc thi không?

Từng vòng tròn chỉ có hai chữ đợi giải.

Sau đó hắn lại viết xuống bốn chữ "ông bác da đen", nối lại với "Từ Thần", đánh một dấu hỏi chính giữa.

"Ông bác da đen này đến cùng là ai? Từ Thần... Sứ giả của Từ Thần... Dịch nhân của Từ Thần... Hoặc là cái gì cũng không phải? Tất cả cũng chỉ có mấy loại khả năng này. Khả năng ông ta là Từ Thần vô cùng thấp, gần như có thể loại trừ. Sứ giả của Từ Thần? Nhưng ông ta lại trợ giúp những kẻ lừa gạt Từ Thần... Hòn nữa ông ta còn nói Từ Thần không thích bị lừa gạt. Nếu như ông ta lừa gạt Từ Thần thì Từ Thần đã sớm giết ông ta rồi. Như vậy, ông ta là dịch nhân của Từ Thần? Nói đùa sao? Một phạm nhân, làm dịch nhân của Từ Thần?". Cười khỏ một tiếng, Doãn Khoáng lại vòng quanh bốn chữ "ông bác da đen" thêm vài vòng.

Sau đó, hắn nhớ lại những câu mà ông ta đã từng nói.

Lần đầu gặp mặt, ông ta nói: "Các người không nên tới nơi này, nhưng các người vẫn xuất hiện. Các người đã làm trái với quy tắc của Từ Thần, còn có...". Còn có cái gì?

"Các người lừa gạt, đã không chỉ là Từ Thần...". Như vậy còn có ai nữa?

"Tất cả phải xem lựa chọn của các người". Lựa chọn? Lựa chọn cái gì?

Lần thứ hai gặp, là lúc ông ta xử lí thi thể Đường Triệu Thiên. Ông ta nói vài câu kỳ quái lại có thể làm cho Đường Triệu Thiên vốn tràn đầy oán khí nhắm mắt lại. Từ điểm này Doãn Khoáng cảm thấy, ông bác da đen tuyệt đối không phải người xấu. Một người có thể tôn trọng người chết, Doãn Khoáng không cho rằng ông ta có nhân phẩm kém.

Tiếp theo là buổi sáng hôm nay, ông ta lại cảnh báo, khuyên bọn họ rời khỏi thành phố này. Ông ta còn nói một câu: "Tất cả hành động của các người, đã chọc giận Từ Thần".

"Xem ra, việc cấp bách trước mắt là phải tìm được ông bác da đen kia!". Doãn Khoáng nghĩ như vậy.

Đám Doãn Khoáng làm cái gì mà chọc giận Từ Thần? Lừa gạt Từ Thần, hay là cứu những người cần phải chết kia.

Doãn Khoáng lại nói "Từ Thần" và "hiệu trưởng" lại, lẩm bẩm nói: "Tuy rằng rất xa vời, nhưng sớm muộn có một ngày, ta sẽ hiểu rõ những vấn đề này. Hiệu trưởng, đại học, tồn tại vì cái gì, có mục đích gì không muốn người khác biết? Thông qua phương thức giáo dục như vậy sẽ bồi dưỡng ra được dạng tồn tại gì...".

Doãn Khoáng quay đầu, thờ dài nhìn cảnh tượng phồn hoa bên ngoài cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 90: Bút ký tử vong

Dịch giả: T.Y

Ngày thứ năm, trời râm không gió.

Doãn Khoáng cầm bản đồ, vừa xem địa đồ vừa đi lại. Dù sao hắn đang ở kỳ an toàn cho nên không phải lo lắng thiết kế của Tử Thần. Mà Tiền Thiên Thiên theo phía sau Doãn Khoáng lại không cách nào nhân nhả như hắn được. Lúc này cô chỉ có thể nhắm mắt theo đuôi Doãn Khoáng, cái đầu nhỏ hết nhìn trái lại nhìn phải, trên mặt đầy sự sợ hãi, hai bàn tay nhỏ bé nắm chặt một chỗ.

Vì sao Tiền Thiên Thiên lại đi theo Doãn Khoáng mà không phải là Lê Sương Mộc? Nói ra cũng đơn giản nhưng lại có chút phức tạp. Đêm qua khi Doãn Khoáng trở lại khu cắm trại, mọi người liền bàn bạc xem nhiệm vụ kế tiếp nên đối phó thế nào. Kết quả cuối cùng sau khi thương lượng chính là, phân tổ! Mọi người chia nhau theo dõi những nhân vật trong phim, tùy thời cứu viện. Họ có tổng cộng chín người, chia làm năm tổ. Doãn Khoáng riêng một tổ, còn lại tám người kia cứ hai người làm một tổ. Tổ của Bạch Lục cùng Âu Dương Mộ chịu trách nhiệm bám theo cô gái đeo kính. Tiếp đó tổ của Tiền Thiên Thiên và Lê Sương Mộc sẽ theo dõi bên trong khu rừng. Đường Nhu Ngừ và Tăng Phi phụ trách Dennis. Cuối cùng, Ngụy Minh cùng Phan Long Đào sẽ theo sát nhân vật nam chính Sam. Còn Nữ chính Molley, trước khi Sam chết cũng không cần để tâm đến.

Mà Doãn Khoáng một mình một tổ, mục tiêu của hắn chính là ông bác da đen. Hắn dứt khoát đi tìm ông ta nói chuyện một chút.

Về sau, Lê Sương Mộc lấy lý do chỉ còn một cánh tay nên không thể đảm bảo an toàn cho Tiền Thiên Thiên. Vì cho đến bây giờ, chỉ có một mình Tiền Thiên Thiên chưa bị Tử Thần thiết kế, nói cách khác bất cứ lúc nào cô cũng có thể gặp nguy hiểm. Vì vậy hắn liền ném Tiền Thiên Thiên cho Doãn Khoáng. Tiền Thiên Thiên vốn có chút không muốn nhưng khi nhìn thấy ánh mắt "không được ý kiến" của Lê Sương Mộc lúc ấy, cô liền mềm nhũn. Tuy rằng Doãn Khoáng cũng không muốn mang theo cục tạ Tiền Thiên Thiên nhưng hắn cũng không có cách nào từ chối, cho nên chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Sau đó Tiền Thiên Thiên vốn luôn theo đuôi Lê Sương Mộc liền đi theo Doãn Khoáng. Lúc đầu Doãn Khoáng vô cùng mất tự nhiên, về sau hắn cũng quen dần, thỉnh thoảng còn quên mất phía sau có một Tiền Thiên Thiên.

Thời điểm Doãn Khoáng ngẩng đầu lên lần nữa, Tiền Thiên Thiên liền yếu ớt nói với hắn: "Doãn Khoáng, cậu... cậu luôn cúi đầu như thế, không sợ có gì đó đột ngột xuất hiện sao?".

Doãn Khoáng quay đầu lại, lúc này mới nhớ tới Tiền Thiên Thiên phía sau. Cẩn thận cân nhắc một chút, Doãn Khoáng cười nói: "Cô yên tâm, cô và tôi cùng một tổ, tôi sẽ bảo vệ cô hết sức có thể".

Tiền Thiên Thiên giương mắt nhìn Doãn Khoáng, sau đó nói: "Doãn Khoáng, cảm ơn cậu".

Doãn Khoáng cười cười, lại cúi đầu nhìn địa đồ, nhưng hắn lại lập tức ngẩng đầu lên, nhìn Tiền Thiên Thiên nói: "Tôi nói này, bạn học Tiền, cô không thể cứ như thế này mãi được. Nói thật, tôi có thể bảo hộ cô một lần, hai lần, nhưng không thể nào bảo hộ cô mãi được. Lê Sương Mộc cũng vậy, mọi người đều như vậy. Tại nơi này, nếu như quả thật muốn sống sót, tôi cảm thấy phần lớn nên dựa vào chính mình. Cho nên, tôi hy vọng cô có thể vượt qua nỗi sợ trong lòng, dũng cảm một chút, chứng minh ý nghĩa tồn tại của mình. Bằng không thì, thứ cho tôi nói thẳng, cô khó có thể nhận được sự công nhận của mọi người. Bất luận như thế nào, người khác không có nghĩa vụ gạt bỏ hết mà đi bảo vệ một mình cô".

Dừng lại một chút, Doãn Khoáng thở dài: "Cứ theo sau người khác như vậy, nếu một ngày cô bị vứt bỏ, đến lúc đó, cô có thể trông cậy vào ai? Hiện tại thức tỉnh vẫn còn kịp. Hy vọng cô hiểu những gì tôi nói".

Nghe Doãn Khoáng nói xong, thân hình nhỏ bé của Tiền Thiên Thiên không khỏi run lên, đôi mắt to lấp lánh đỏ bừng, đầu cũng cúi thấp xuống. Doãn Khoáng vừa định thở dài, Tiền Thiên Thiên đã nói: "Tôi... Tôi hiểu rồi. Cảm ơn cậu, Doãn Khoáng, cậu là người tốt. Chỉ là tôi... chẳng qua vẫn chưa kịp thích ứng. Nhưng tôi cam đoan, tôi sẽ không làm vướng chân mọi người".

Doãn Khoáng gỡ tóc, gạt gạt đầu, trầm nghĩ: "Đây không phải là thế người tốt trong truyền thuyết đấy chứ?". Nhún vai một cái, Doãn Khoáng nhìn về phía cách họ không xa nói: "Cuối cùng cũng tìm thấy, chúng ta đi thôi. Đi gặp ông bác da đen thần bí kia. Có lẽ ông ta có thể cung cấp cho chúng ta một chút manh mối... Hy vọng là vậy".

Tiền Thiên Thiên hỏi: "Doãn Khoáng, cậu nghĩ người da đen kia có phải Tử Thần không? Final Destination, tôi cũng đã từng xem cùng bạn cùng phòng rồi, bọn họ đều nói người đó là Tử Thần".

"Tôi không...". Doãn Khoáng chưa kịp nói hết câu "Tôi không biết" thì một người da đen lang thang xuất hiện bên cạnh hắn. Người nọ toàn thân bốc mùi hôi gay mùi làm người khác khó chịu. Tay phải của ông ta còn ôm một con chó nhỏ màu vàng gầy còm, chú chó này lại im lặng đến lạ thường. Chỉ nghe ông ta nói với Doãn Khoáng: "Cậu có thể giúp đỡ một nghệ sĩ về hưu chật vật không?".

Doãn Khoáng nhìn ông ta một cái, trầm nghĩ dù sao tiền Lê Sương Mộc đưa cho hắn cũng không dùng tới, thôi thì cứ đưa cho ông ta cũng được, đều là người cùng khổ. Nói xong, hắn lấy mấy tờ đô xanh biếc đặt vào bàn tay đen kịt của kẻ lang thang kia. "Hy vọng nó có thể giúp ích cho ông". Sau đó hắn cùng Tiền Thiên Thiên đi về phía nhà tang lễ cách đó không xa.

Người da đen quay đầu lại nhìn Doãn Khoáng một cái, nói: "Cám ơn, chúc cậu một ngày tốt lành". Sau đó hắn nói với con chó vẫn luôn ở trên cánh tay phải: "Brownie, nhìn nhìn xem chúng ta có gì này? Cũng không quá tệ, 180 đô. Loại tiền này không phải do Mỹ in ắt có thể ta dùng sẽ không quen. Ha ha, nhưng ít nhất có thể mua một ít thức ăn cho chó thật ngon".

Lại nói đến Doãn Khoáng cùng Tiền Thiên Thiên vừa vượt qua bảo an, lén lút tiến vào nhà tang lễ. Có điều mấy ngày này ông bác da đen kia rõ ràng rất bận, Doãn Khoáng cùng Tiền Thiên Thiên tìm khắp nơi cũng không thấy ông ta ở đâu cả. Tìm đông tìm tây một hồi, cuối cùng lại tìm được phòng làm việc của ông ta. Đó là một gian phòng chật hẹp và cực kỳ âm u lạnh lẽo. Chỗ đó ngoại trừ một số dụng cụ chuyên dụng để xử lý thi thể thì có một cái giường lớn, một bộ bàn ghế, một chiếc đèn bàn cũ kỹ, ngoài ra chẳng còn gì khác.

Đương nhiên còn có một thứ đáng sợ hơn, chính là thi thể còn chưa xử lý trên chiếc bàn hình chữ nhật. Vài quần xác chết chỉ che khuất nửa người dưới, để lộ nửa thân trên trắng bệch. Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, cổ thi thể kia tuy rằng đã lạnh cứng, nhưng về mặt lại mang theo nụ cười bình thản, cứ

như hán không chết mà là đang ngủ, hơn nữa còn đang mơ một giấc mơ đẹp. Bất quá dù thế nào thì một cỗ thi thể trắng bệch, cùng với khung cảnh vừa yên tĩnh vừa âm lạnh xung quanh thì đúng là dọa người dừng hỏi.

Tiền Thiên Thiên căng thẳng xoa xoa bàn tay bé nhỏ trắng nõn, lo lắng nhìn khắp bốn phía, thực ra khoảng cách giữa họ và cỗ thi thể này rất xa. Chỉ nghe cô run rẩy nói: "Doãn... Doãn Khoáng, nếu ông da đen kia không ở đây, hay là chúng ta... mau đi đi. Lần sau hãy đến tìm ông ta. Chỗ này âm khí nặng quá..."

Doãn Khoáng lắc đầu nói: "Nếu đã đến thì không nên để uổng công. Tìm xung quanh xem, không chừng sẽ thu hoạch được gì đó. Nếu cô sợ thì ra ngoài chờ tôi. Tôi sẽ ra ngay".

Nghe Doãn Khoáng nói vậy, cái đầu nhỏ của Tiền Thiên Thiên liên tục lắc. Hiển nhiên cô cảm thấy, lúc này ở bên cạnh Doãn Khoáng mới là an toàn nhất.

Đầu tiên Doãn Khoáng bước đến cạnh cỗ thi thể, chấp tay trước ngực, bộ dạng thành khẩn nhắm mắt vái một cái. Sau đó liền tranh thủ thời gian tìm kiếm đầu mối hữu dụng. Mà Tiền Thiên Thiên cứ như cái bóng luôn theo cạnh hán. Cho đến khi Doãn Khoáng đi đến trước chiếc bàn duy nhất trong phòng làm việc, hán mới dừng bước, mắt nhìn chăm chăm vào một món đồ trên bàn.

Đó là một quyển bút ký rất bình thường, không có chút đặc biệt nào, tùy tiện tìm trong tiệm văn phòng phẩm cũng có thể tìm được một quyển như vậy.

Thế nhưng, quyển bút ký cực kỳ bình thường này lại thu hút sự chú ý của Doãn Khoáng. Tại sao như vậy? Doãn Khoáng cũng không hiểu nổi, chẳng qua là trực giác cho hán biết, quyển sổ có vẻ phổ biến này có chỗ không bình thường. Doãn Khoáng chậm rãi vươn tay chạm vào quyển bút ký không thể bình thường hơn kia.

Sau một khắc, hán liền nhận được lời nhắc nhở của hiệu trưởng: "Vật phẩm đặc thù, không phải giới thiệu, không có quyền sử dụng!".

"Là vật phẩm đặc thù!". Doãn Khoáng tròn mắt, trong lòng nghĩ: "Lần trước con chó dẫn đường Mary kia cũng có nhắc nhở như vậy. Còn hiện giờ? Quyển sổ bình thường này sẽ là cái gì?" Doãn Khoáng không ngừng tự hỏi, tay cầm một góc quyển sổ thử mở ra xem. Nhưng kỳ lạ là, hiệu trưởng nhắc nhở "không thể sử dụng", vậy mà Doãn Khoáng vẫn có thể lật từng trang một.

"Tinh mạng của ta chỉ thuộc về bản thân ta, cho dù là thần cũng không có quyền tước đoạt! - Kẻ vùng vẫy".

Tờ đầu tiên, chỉ có duy nhất một câu như vậy.

Tờ thứ hai cũng chỉ có một câu: "Tử vong không hề đáng sợ, cũng không hề bí ẩn. Khi nguoi tỉnh tâm, xua tan đi lớp sương mù dày đặc, nguoi sẽ phát hiện, cái chết thực chất có quy luật nhất định!". Ký tên vẫn là "Kẻ vùng vẫy".

Lúc lật đến trang thứ ba, sắc mặt Doãn Khoáng liền thay đổi. Chỉ thấy trên đó viết: "Sự cố sụp cầu ở phía bắc vịnh. Phải chết $86+8+30=124$ người. Số người cần phải chết: $86+8+30=124$. Thực tế chết 86 người, còn 38 người xếp vào danh sách tử vong".

"Người chết theo trình tự: Candice, Isaac, Olivia, Nathan, Dennis, Peter, Sam, Molley".

"Người chết không theo trình tự: Doãn Khoáng, Lê Sương Mộc, Tiền Thiên Thiên,...". Phía sau lần lượt là tên của các sinh viên lớp 1204. Toàn bộ trang giấy viết đầy tên.

Sắc mặt Doãn Khoáng tái nhợt, lập tức lật sang trang thứ tư: "âm hiệu tử vong Candice", "thiết kế tử vong Candice", "thu hồi thi thể Candice", "âm thị tử vong người chết không theo trình tự", "thiết kế tử vong người chết không theo trình tự", "thu hồi thi thể người đã chết",...

Xoát xoát xoát! Doãn Khoáng lật nhanh quyển sổ, tập trung đến mức Tiền Thiên Thiên kéo áo hán cũng không có phản ứng. Cuối cùng, hán dừng lại ở trang thứ hai đếm ngược. Phía trên viết: "Thiết kế tử vong kẻ vùng vẫy lần thứ ba..."

Thế nhưng hán chưa kịp xem tiếp thì một giọng nói khàn khàn hùng hậu truyền tới: "Các nguoi không nên đến nơi này..."

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Ông bác da đen lại là

Dịch giả: Accel

"Các nguoi không nên tới nơi này". Ông bác da đen nhẹ nhàng đẩy một cỗ thi thể từ từ đi tới, nói: "Nơi này là nơi nghỉ ngơi của người chết. Người sống đến đây chỉ quấy nhiễu bọn họ..." Nói xong, ông ta tự mình đặt thi thể mới song song với thi thể cũ, không để ý đến ai đeo khẩu trang và găng tay màu trắng len, tựa như muốn bắt đầu công việc - xử lý thi thể.

"Nhưng...". Ông bác da đen đột nhiên quay đầu, liếc Doãn Khoáng và Tiền Thiên Thiên sau lưng hắn, giọng nói trầm thấp xuyên qua chiếc khẩu trang: "Jason nói, các người không quấy rầy đến hắn. Xem ra các người cũng là những vị khách rất lễ phép. Tiếc là hiện tại là giờ làm việc, nếu như các người muốn thì có thể ngồi xuống, uống chén trà". Nói xong, ông ta liền không để ý tới Doãn Khoáng và Tiền Thiên Thiên nữa, bật chiếc đèn làm việc lên, cúi đầu kéo khóa chiếc bọc đựng xác ra.

Lúc thấy thứ được đựng trong bọc, Tiền Thiên Thiên tròn to mắt, vừa muốn hét lên thì thấy ông bác da đen ra hiệu "suyt", cô liền dùng tai che miệng sau đó cúi đầu xuống trốn sau lưng Doãn Khoáng. Doãn Khoáng có thể cảm giác được cô đang run rất mạnh.

Cho dù Doãn Khoáng đã học qua môn "Giải phẫu sinh lý", lúc này nhìn thấy ông bác da đen lấy từ trong cái bọc ra từng đoạn tay chân gãy, nội tạng, ruột lòng phèo phổi các thứ sau đó ghép lại thành hình người sau đó nói với cái xác kia: "Nhìn xem, Jason, ta đã tìm cho người một người bạn mới. Chỉ mong các người có thể vui vẻ với nhau" cũng bị dọa sợ.

"Doãn... Doãn Khoáng, chúng ta hay là mau đi đi...". Cái trán Tiền Thiên Thiên dán vào lưng Doãn Khoáng tuy rằng hơi có một chút cảm giác an toàn nhưng vẫn còn rất sợ hãi.

Lúc này trong mắt Tiền Thiên Thiên ông bác da đen dù không phải Tử Thần thì cũng đáng sợ không thua gì Tử Thần. Điều này thật ra không liên quan đến tố chất tâm lý, nhất gan hay không nhất gan, trừ loại người biến thái ra không thích nhìn "màn trình diễn" nói chuyện với người chết này. Ngay cả Doãn Khoáng cũng đã có chút chùn bước, nhưng hắn nhìn lại quyền bút ký trên mặt bàn, bình ổn lại tinh thần, sau đó nhỏ giọng nói: "Tiền Thiên Thiên, nếu như cô sợ, cứ đi ra bên ngoài chờ tôi. Có một số việc, tôi nhất định phải hỏi rõ ràng"

Tiền Thiên Thiên ngập ngừng, sau đó vội vàng lắc đầu: "Tôi... Tôi không muốn".

Doãn Khoáng khẽ cau mày, lại lập tức giãn ra, lắc đầu không nói gì.

Sau đó Doãn Khoáng liền nhìn thấy ông bác da đen khâu vá những đoạn tay chân cụt lại, để nội tạng về vị trí như cũ, rồi lại dùng cách đặc thù nào đó che vết khâu đi. Toàn bộ quá trình thuần thục vô cùng, giống như đã luyện tập vô số lần. mà ông ta ngoài trừ mấy câu lúc đầu ra cũng không nói gì nữa, vô cùng chăm chú, dường như hai người Doãn Khoáng đã bị quên lãng.

"Đây là...".

Doãn Khoáng đứng một bên nhìn, sắc mặt biến đổi liên tục, khi thì nhú mày, khi thì cắn môi, khi thì mắt hí lại, khi thì trợn mắt, khi thì nghi hoặc, khi thì hiểu rõ, khi thì trầm tư. Tốc độ thay đổi sắc mặt này không kém một nghệ sĩ chuyên nghiệp bao nhiêu. Vì sao? Bởi vì. Doãn Khoáng ngạc nhiên phát hiện, cảm giác của hắn đối với người da đen này ngày càng yếu, càng ngày càng yếu. Dù ông ta đang ở cách hắn không xa, ở ngay trong tầm mắt, vậy mà hắn gần như không còn cảm thấy được ông ta! Thậm chí trong một khoảnh khắc nào đó, ông ta đột nhiên hoàn toàn biến mất, chung quanh cũng biến mất chính mình cũng biến mất, đó là một loại cảm giác... không thể diễn tả bằng lời. Trời đất phẳng phất như trở về trạng thái ban đầu, không có bất kỳ thứ gì hết, tất cả đều không tồn tại!

Giờ khắc này, Doãn Khoáng thậm chí cảm giác mình như muốn tiêu tán đi... như đám sương mù tiêu tán giữa thiên địa, từ nay về sau không còn tồn tại trong thiên địa nữa, đã không còn hi vọng, đã không còn vui buồn, không còn gì nữa... Thẳng đến khi, một âm thanh kim loại thanh thúy vang lên trong lỗ tai hắn, Doãn Khoáng mới sợ hãi run lên một cái. Sau đó, hắn lại thấy được tay chân của mình, lại thấy được ông bác da đen đang làm việc cách đó không xa, Tiền Thiên Thiên run rẩy sau lưng, tất cả đều trở về như ban đầu! Giống như cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Tựa như có một tiếng thờ dài thất vọng mà tiếc nuối, không biết bắt đầu từ đâu... Doãn Khoáng cũng không có để ý tới.

Nhưng mà lúc Doãn Khoáng muốn tìm lại cảm giác khi nãy thì lại phát hiện... Không có! Không có cái gì? Không có gì cả! Không có chính là không có, không có gì cả!

Doãn Khoáng đột nhiên cảm thấy có một cơn bức bối không tên tích tụ trào dâng lên một cách rất khó tả, đè nén trong lòng vô cùng khó chịu.

"Bạch!". Hắn tự tát mình một cái, sự đau đớn đã kích thích tri giác của hắn, phân tán lực chú ý của hắn. Có như vậy, Doãn Khoáng mới cảm thấy khá hơn chút.

Công việc của ông bác da đen cũng đã hoàn thành, ông ta chậm rãi ngừng đầu, tháo khẩu trang ra, dùng vải che bộ thi thể vừa xử lý lại, trong miệng nói: "Anh bạn, nghỉ ngơi cho tốt. Yên tâm, ta cam đoan ở đây sẽ không có ai tới quấy rầy người".

Sau đó ông ta lại nói với thi thể bên cạnh: "Jason, người hãy giúp đỡ Tom một chút". Nói xong cũng vải che lại.

"Tốt rồi". Ông bác da đen phất tay, ngoe đầu cười nói với Doãn Khoáng: "Hiện tại là thời gian dành cho những vị khách không mời mà tới này rồi. Tuy rằng nơi này không thích hợp để đón khách". Ông ta đi tới trước cái bàn, nhẹ nhàng khép quyền sở lại, nói: "Ta đã tha thứ cho các người tội làm lộn xộn đồ đạc của ta. Như vậy, bây giờ mời nói mục đích các người tới nơi này".

Doãn Khoáng há to miệng, vẫn không nói gì, cái đầu nhỏ của Tiền Thiên Thiên liền vươn ra từ sau lưng Doãn Khoáng, vội vội vàng vàng nói: "Chú ơi, cháu muốn hỏi, làm sao mới tránh được sự đuổi giết của Tử Thần?". Tiền Thiên Thiên không muốn ở lại nơi này thêm một khắc nào nữa, cho nên cô muốn hỏi thật nhanh, vô luận có được đáp án hay không, sau đó thì có thể rời đi rồi. Một loli nhỏ xinh đẹp yếu ớt, mở miệng kêu chú... Được rồi, nếu như là nơi khác mà không phải phòng để xác, đổi lại một người khác chứ không phải ông bác da đen đang mỉm cười quỷ dị thì... cảnh tượng này có thể làm người ta mơ tưởng viễn vông...

Chỉ tiếc, nơi này chính là phòng để xác, có một ông bác da đen đầu trọc. Đôi mắt đen của ông ta liếc Tiền Thiên Thiên, khóe miệng nhếch lên, nói: "Một

người được pháp tắc yếu ớt bảo vệ... Ha ha, xem ra Từ Thần lại gặp được một phiền phức rồi...". Giọng của Ông bác da đen tràn đầy trêu tức, không để ý tới biểu lộ nghi ngờ của Tiền Thiên Thiên, ông ta nhìn về phía Doãn Khoáng: "Thật sự là thần kỳ a... Lại là một người được pháp tắc bảo vệ, chỉ tiếc... Có lẽ đây là một loại an bài từ cõi tối tăm... cho các ngươi đi tới chỗ này của ta. Nhưng các ngươi phải thất vọng rồi, nơi này không có đáp án mà các ngươi muốn".

Nói xong, ông ta lấy ra một cây viết, sau đó mở quyển sổ kia ra, viết một chữ "X" thật to lên mỗi trang.

"Bí mật của Từ Thần đã bị tiết lộ rồi, như vậy thì nó không còn là bí mật nữa". Ông ta đưa quyển sổ tới trước mặt Doãn Khoáng, nói: "Ta tặng nó cho ngươi. Tôn trọng người chết là một loại mỹ đức vô thượng đáng khen ngợi. Có lẽ nó có thể giúp ngươi, có lẽ không thể. Tất cả đều xem ở ngươi".

Doãn Khoáng sững sờ nhìn ông bác da đen, sau đó đưa tay tiếp nhận quyển sổ.

Sau đó, hắn nhận được nhắc nhở của hiệu trưởng.

"Nhắc nhở: Ngươi đạt được "Bút Ký Từ Vong" do Từ Thần dự bị tặng".

"Vật phẩm: Bút Ký Từ Vong không trọn vẹn".

"Giới thiệu: Kẻ tránh thoát 10 lần thiết kế của Từ Thần sẽ trở thành "hậu tuyển Từ Thần". Kẻ tránh thoát 100 lần có thể trở thành "người giám sát Từ Thần". Kẻ luôn luôn tránh thoát thiết kế của Từ Thần có thể tìm hiểu "Từ Vong Pháp Tắc", từ đó mà trở thành "Từ Thần dự bị", trở thành kẻ thoát khỏi "Từ Vong Pháp Tắc". Đây là ghi chép của một "Từ Thần dự bị", ghi chép về những sự kiện từ vong. Nó giới thiệu cận kề sự cố từ vong lần thứ nhất, cũng ghi chép về từng người bị "Từ Thần hợp cách" nhắm vào. Là bản không trọn vẹn. Tất cả ghi chép về thiết kế từ vong đều đã mất hiệu quả".

(ND: hậu tuyển là ứng cử viên thôi, dù tư cách ứng tuyển =))

"Bình xét cấp bậc: Vật phẩm truyền kỳ (nguy)".

"Tác dụng: Đọc".

"Bình luận: Người đến từ bên ngoài, coi như là ngươi có được nó, ngươi cũng đừng mơ tưởng có được nó!!!". (ND: Chắc ý là bản trọn vẹn:D)

Chữ ký của câu nói này rõ ràng là... Từ Thần!!

Sắc mặt Doãn Khoáng lập tức tái nhợt, trừng to mắt nhìn ông bác da đen: "Ông!!".

Ông bác da đen cười cười, nói: "Người đến từ bên ngoài, ánh mắt của ngươi nói cho ta biết, ngươi đã biết thân phận của ta". Ông ta phảng phất như một trí giả thông hiểu hết thảy mọi điều. Nói xong, ông ta nhún nhún vai, quay đầu nhìn về phía hai cổ thi thể cách đó không xa: "Người chết, nên được tôn trọng... Hi vọng ngươi có thể tiếp tục giữ được loại mỹ đức này. Rời khỏi nơi này đi, chúc các ngươi may mắn. Từ Thần, vẫn dõi theo các ngươi như trước".

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Mục tiêu mới!

Dịch giả: Accel

"Cuối cùng ngoại trừ biết thân phận "Từ Thần dự bị" của ông bác da đen, những thứ khác cái gì cũng không biết. Còn có quyển Bút Ký Từ Vong không biết có tác dụng gì hay không này. Ài, chuyện này có tính là trắng tay không?". Doãn Khoáng ngồi trên một cái ghế dài ở công viên, vỗ trán đầy khổ não.

"Ài, nội dung cốt truyện thì càng đào càng sâu, thậm chí có khả năng vượt qua cả phạm vi nhiệm vụ lần này, nhưng nó lại không hề có ích lợi gì đối với nhiệm vụ cả. Cuối cùng vẫn là ngoan ngoãn chờ đợi Từ Thần thiết kế". Ngira đâu, nhắm mắt lại, Doãn Khoáng cảm giác đầu mình thật đau.

Đột nhiên một hương thơm nhàn nhạt bay tới, sau đó Doãn Khoáng liền nghe thấy âm thanh của Tiền Thiên Thiên: "Cậu khát nước chưa? Tôi mua nước cho cậu này. Tôi cũng không biết thích uống cái gì nên mua nước khoáng luôn". Doãn Khoáng mở mắt ra, không tự chủ liếm liếm đôi môi khô khốc, liền nói: "Cảm ơn". Nói xong mở nắp chai ra tu mấy ngụm, chỉ thấy nước ngọt vô cùng, đồng thời dòng nước lạnh buốt cũng thoáng xua đi muộn phiền trong lòng.

Tiền Thiên Thiên cũng ngồi ở một đầu khác của chiếc ghế dài, đứng đưa đôi chân, cái này giờ lên cái kia lại hạ xuống.

"Doãn Khoáng, cậu nói chúng ta nên làm gì bây giờ? Ông chú da đen ngoại trừ nói mấy câu khó hiểu ra thì không nói cho chúng ta biết cái gì hết. Ài, tôi đã sớm nghĩ tới. Đừng nói ông ấy có biện pháp nào tránh được Từ Thần không, cho dù có, cũng chưa chắc nguyện ý nói cho chúng ta biết a".

Doãn Khoáng liếc nhìn Tiền Thiên Thiên, đột nhiên, một câu của ông bác da đen lại hiện lên trong đầu hắn: "Một người được pháp tắc bảo vệ", tựa hồ ta cũng nói với mình một câu như vậy, chỉ có điều đằng sau còn có thêm hai từ "đáng tiếc", sau đó lại thần thần bí bí, chỉ nói một nửa rồi thôi.

"Người được... lực lượng pháp tắc bảo vệ?". Doãn Khoáng cắn môi một cái, nhìn Tiền Thiên Thiên, trong nội tâm thầm nghĩ: "Ông bác da đen là 'Tứ Thần dự bị'... Dựa theo Bát Kỳ Từ Vong giới thiệu, chỉ có người vẫn luôn tránh được thiết kế của Tứ Thần mới có thể trở thành 'Tứ Thần dự bị'. Còn có một câu là 'tìm hiểu Từ Vong Pháp Tắc'. Ông ta lại tự xưng là 'kẻ vùng vẫy'. Từ Vong Pháp Tắc, Từ Vong Pháp Tắc, thứ gọi là pháp tắc này đến cùng là chỉ cái gì đây?... Kết hợp với 'được pháp tắc bảo vệ', cho tới bây giờ cho tới bây giờ Tứ Thần vẫn chưa từng thiết kế Tiền Thiên Thiên. Nếu như là bởi vì 'pháp tắc bảo vệ' mà nói, vậy có phải chỉ có lực lượng pháp tắc khác mới có tư cách đối chọi với Từ Vong Pháp Tắc, hoặc là, phải lĩnh ngộ được Từ Vong Pháp Tắc..."

"Doãn Khoáng? Doãn Khoáng... Cậu làm gì mà ngẩn ra vậy...". Tiền Thiên Thiên đôi má hơi ửng đỏ, trong lòng nghĩ: "Nếu như hắn cũng nhìn mình như vậy, thật là tốt biết bao..."

Doãn Khoáng chìm trong suy nghĩ của chính mình, không hề di chuyển ánh mắt, vẫn luôn luôn để trên người Tiền Thiên Thiên. Mặc dù Doãn Khoáng không hề để ý đến Tiền Thiên Thiên nhưng ánh mắt thì cứ nhìn chăm chăm. Tiền Thiên Thiên bị Doãn Khoáng nhìn mặt cũng đỏ lên, cúi đầu, chân khua loạn. Nhưng khi vừa nhớ đến ánh mắt nhìn mình không có một chút cảm tình nào của một người con trai khác, cô lại có chút ai oán. Những Doãn Khoáng giống như không nghe cô nói gì, ai oán liền biến thành phẫn nộ.

Sau đó Tiền Thiên Thiên liền lấy dũng khí vươn tay quơ quơ trước mắt Doãn Khoáng: "Doãn Khoáng! Cậu nhìn tôi lâu như vậy làm gì?"

Một tiếng này cũng không nhỏ, Doãn Khoáng lập tức tỉnh lại từ trong trầm tư, thấy bộ dáng của Tiền Thiên Thiên, lông mày hơi nhíu một chút, sau đó cũng hiểu ra mình vừa thất thố. Nhưng cũng chỉ là thất thố mà thôi, dù sao Doãn Khoáng cũng không có hứng thú gì với cô gái mê trai này, tuy có hơi xấu hổ nhưng vẫn thần nhiên nói: "Xin lỗi xin lỗi, cô đừng hiểu nhầm. Vừa rồi suy nghĩ hơi nhập thần. Đừng hiểu nhầm".

Rất rõ ràng, Doãn Khoáng không phải loại người am hiểu việc tiếp xúc với nữ giới. Nếu như đổi lại là một cao thủ tình trường, nói vài câu mập mờ, dù Tiền Thiên Thiên không có khả năng vượt Lê Suồng Mộc vừa cao vừa đẹp kia ra khỏi đầu ngay thì ít nhất cũng lưu lại trong lòng một chút gì đó. Mà Doãn Khoáng vừa nói như vậy, cảm tình của Tiền Thiên Thiên đối với Doãn Khoáng liền giảm mạnh: "Rõ ràng vừa rồi nhìn mình chăm chăm, suy nghĩ cái gì chứ. Có người nhìn chăm chăm vào con gái nhà người ta suy nghĩ vấn đề sao?"

Doãn Khoáng thấy biểu cảm của Tiền Thiên Thiên liền biết mình giải thích không có chút hiệu quả nào, nhưng cũng không để trong lòng, cô ấy nghĩ thế nào thì thế đó đi, giải thích giống như chột dạ. Vì vậy Doãn Khoáng liền hỏi: "Tiền Thiên Thiên, có phải cô... còn có những kỹ năng đặc thù khác không? Thứ cho tôi mạo muội. Nếu như cô nguyện ý thì nói, không muốn cũng không sao".

"Kỹ năng đặc thù khác?". Tiền Thiên Thiên vẻ mặt nghi hoặc, sau đó ánh mắt có chút né tránh: "Không có a? Tôi... kỹ năng đặc thù chỉ có +10 mị lực thôi... Không có gì khác. Thật đó... Tôi không lừa cậu".

Trong lòng Tiền Thiên Thiên lại nghĩ: "Mình làm sao có thể nói kỹ năng đó cho hắn biết đây? Thật là... xấu hổ chết người. Hiệu trưởng tại sao lại cho mình một kỹ năng cổ quái như vậy, thật là..."

Doãn Khoáng thở dài một hơi, thầm nghĩ: "Nếu như cô ấy không muốn nói coi như xong. Coi như là thật sự được pháp tắc thần kỳ nào đó bảo vệ. Về phần thông qua lĩnh ngộ 'Từ Vong Pháp Tắc' để thoát khỏi thiết kế của Tứ Thần, căn bản chính là người si nói mộng. Tồn tại như ông bác da đen, luôn luôn tránh thoát Tứ Thần mới lĩnh ngộ được một bộ phận 'Từ Vong Pháp Tắc'. Chỉ bằng mình? Giống như một đứa trẻ 2 tuổi đi thi đại học vậy, không biết lượng sức, vừa phí công vừa hao tổn tinh thần".

"Nhưng!". Tay Doãn Khoáng ngày càng siết chặt: "Cũng không thể nói lần này đi gặp ông bác da đen không có bất kỳ thu hoạch nào. Ít nhất, mình đã biết đến một loại sức mạnh mới - Pháp Tắc Chi Lực! Như như mình đoán không lầm, Tứ Thần thiết kế và giết người là nhờ việc lĩnh ngộ hoàn toàn và vận dụng 'Từ Vong Pháp Tắc'. Lợi dụng hết tất cả những thứ có thể lợi dụng, liên tục tạo ra những việc ngoài ý muốn để giết người, năng lực này thật là nghịch thiên a. Như vậy, cái chết có 'Từ Vong Pháp Tắc', những thứ khác thì sao? Tất cả những thứ trên đời này, đều có quy tắc của riêng mình. Cho nên, chỉ cần có thể lĩnh ngộ một loại pháp tắc nào đó trong rất nhiều pháp tắc... Lĩnh ngộ Từ Vong Pháp Tắc có thể trở thành Tứ Thần... Cho nên phải chăng... chỉ cần lĩnh ngộ bất kỳ một loại nào đó liền có thể trở thành... Thần?"

(ND: Pháp tắc: quy luật, quy tắc)

"Tuy rằng khoảng cách này đối với mình rất xa xôi. Nhưng nó đã cho mình thấy một mục tiêu rõ ràng, một phương hướng để tiến tới! Giống như việc một kẻ nghèo khó sống trên núi như mình thi đậu đại học đệ nhất Bắc Hạ, lúc đó chẳng phải là ngàn vạn khó khăn sao, nhưng cuối cùng mình vẫn làm được! Còn lần này, mình cũng giống như đang học tại một đại học vậy, chỉ cần cố gắng. Phải bắt cho bằng được tờ giấy chứng nhận tốt nghiệp chết tiệt này!". Nắm tay của Doãn Khoáng càng siết càng chặt.

Tiền Thiên Thiên ở một bên thấy Doãn Khoáng thần sắc biến đổi liên tục không khỏi lo sợ trong lòng: "Chẳng lẽ hắn nhìn ra mình lừa hắn sao? Hắn có tức giận hay không? Nhưng, loại kỹ năng này, mình làm sao có thể nói cho hắn được? Cho dù... cho dù Lê hỏi mình... cũng không nói. Làm sao bây giờ? Nếu như hắn nói với những người khác mình lừa hắn, những người đó sẽ nhìn mình như thế nào? Những người khác không quan trọng... Nhưng Lê sẽ nhìn mình như thế nào? Doãn Khoáng...". Trong lòng Tiền Thiên Thiên không khỏi dâng lên oán khí yếu ớt: "Sớm biết như vậy đã không đi cùng hắn. Bây giờ phải làm sao đây?"

Lông mày Doãn Khoáng nhíu lại, quay sang Tiền Thiên Thiên hỏi: "Cô... rất căng thẳng sao?". Không biết vì cái gì, Doãn Khoáng tựa hồ có thể cảm giác được tâm tình Tiền Thiên Thiên đang dao động, trực giác nói cho Doãn Khoáng biết, tinh thần Tiền Thiên Thiên có vẻ không ổn định, hơn nữa dường như còn có chút bất mãn với mình.

Doãn Khoáng thăm nghĩ: "Quả nhiên".

Còn Tiền Thiên Thiên thì lập tức che miệng, nói: "Làm sao lại chết vậy? Không phải vẫn luôn theo sát cô ấy sao?".

Bạch Lạc trợn trắng mắt, nuốt một cái đùi gà, nói: "Cô nói nghe nhẹ nhàng vậy. Chúng tôi đi theo cô ta không sai, nhưng không đến mức cả đi WC cũng đi theo a, cả khi người ta XXOO với đàn ông cũng nhìn chăm chăm a? Ta nói cô ta chết thật đáng đời mà! Mù một mắt vẫn chơi "chế phục" cùng đàn ông làm loạn trong bệnh viện. Cô ta không phải thích bị chọc sao, cao trào lần thứ nhất hưng phấn cực kỳ, đập vào giường bệnh, làm bay cả cái ống tiêm. Cái ống tiêm đó cắm luôn vào mắt trái cô ta, nước thuốc bên trong cũng đi vào trong đầu hết". Nói xong Bạch Lạc lại hưng hăng cầm lên một cái đùi gà, cắn mạnh.

Âu Dương Mộ liếc Bạch Lạc, nhưng cũng không nói gì thêm, bởi vì Bạch Lạc nói rất đúng. Cho nên lúc Doãn Khoáng và Tiền Thiên Thiên nhìn về phía cô, cô cũng bắt đầu đi gặt đầu. Doãn Khoáng thở dài, nói: "Được rồi. Chết thì cũng đã chết, người như thế chết cũng đáng. Ăn no trước đi, ăn no rồi mới có tinh lực ứng phó Tử Thần".

Âu Dương Mộ tuy rằng thoát nhìn không có vẻ đói bụng, nhưng cô cũng đang rất đói, cảm ơn một tiếng rồi cầm một cái hamburger yên lặng ăn.

Sau đó không lâu, Phan Long Đào và Ngụy Minh trở về. Xem vẻ mặt nhẹ nhàng của bọn hắn hiển nhiên là tin tức tốt. Quả nhiên, bọn hắn đã thành công cứu được nam chính Sam và nữ chính lần thứ nhất. Nhắc tới cũng trùng hợp, bởi vì từ sau khi xảy ra vụ Peter, nam chính và nữ chính liền dính cùng một chỗ, thành ra Tử Thần dứt khoát thiết kế hai người cùng một lần luôn. Nhưng cũng không phải rất thuận lợi, bởi vì trong khi đang cứu người, thanh tra da đen kia không biết từ đâu nhảy ra, không hỏi nguyên do muốn bắt Ngụy Minh và Phan Long Đào. Sau đó Phan Long Đào quăng ra một quả pháo sáng, hai người mới thành công chạy thoát.

Nghe xong hai người tự thuật, Doãn Khoáng nói: "Cảnh sát kỳ thật sớm đã nhìn chăm chăm vào chúng ta. Bởi vì mỗi lần những nhân vật kia gặp chuyện không may, chúng ta đều có mặt. Một hai lần cũng thôi, đây lại lần nào cũng thế cả, tất nhiên là không bình thường. Chẳng qua là bọn họ không có chứng cứ xác thực thôi. Bây giờ chỉ sợ họ sẽ bắt đầu truy đuổi chúng ta. Ài, độ khó lại tăng rồi. Từ giờ trở đi, chúng ta ngoại trừ ứng phó Tử Thần, còn có cảnh sát Mỹ nữa".

Ngụy Minh và Phan Long Đào nghe xong lo sợ không thôi. Doãn Khoáng thấy thế nói: "Các cậu không cần để trong lòng, cảnh sát tham gia chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi. Hoặc là nói, đây là an bài của hiệu trưởng. Đúng rồi các người cứu nam nữ chính là lúc nào?".

Ngụy Minh nói: "Hơn 9h sáng. Sau đó bị một đám cảnh sát đuổi, chúng tôi tìm cách cắt đuôi nên bây giờ mới về. Làm sao vậy?".

Doãn Khoáng nhìn về phía Bạch Lạc: "Còn cô gái kia là khi nào chết?".

Bạch Lạc nói: "Đại khái là khoảng 10h".

Doãn Khoáng nhẹ nhàng thở ra: "Tốt, từ đó suy ra Tử Thần vẫn thiết kế theo thứ tự như cũ, chỉ sợ hắn không làm thế thì mới phiền thôi".

Lúc này, Bạch Lạc hỏi: "Đúng rồi Doãn Khoáng, cậu tới chỗ ông bác da đen kia, có thu hoạch gì không?".

Doãn Khoáng trầm ngâm một chút, sau đó lắc đầu, nói: "Không thể nói không có, cũng không thể nói có". Nói xong, Doãn Khoáng đưa quyển sổ ông bác da đen cho hắn ra: "Ông ấy đưa vật này cho tôi. Mặt khác, thân phận của ông ấy tôi cũng biết rồi. Chỉ có thế này, nhưng mà không giúp được gì cho việc tránh né Tử Thần cả. Tử Thần vẫn nhìn chăm chăm chúng ta như trước".

Trong lòng Doãn Khoáng cũng rất nặng nề. Tuy bây giờ hắn đang trong thời gian an toàn, nhưng hắn hiểu, một khi thời gian này qua đi, cái hắn phải đối mặt là thiết kế thứ ba của Tử Thần! Đây cũng là lần cuối cùng của hắn ở trong cuộc thi này, nhất định sẽ không hề đơn giản. Ít nhất, sau khi Doãn Khoáng nhìn thấy mấy dòng ghi chép trong Bút Ký Tử Vong, "thiết kế kẻ vùng vẫy lần thứ ba", không khỏi rịn ra một tầng mồ hôi lạnh. Bởi vì hắn biết rõ, nếu đúng là như thế, cơ hội để hắn thoát được chỉ có một phần!! Cho nên, Doãn Khoáng không thể không khẩn trương được.

(ND: 1 phần là 10%)

Sau khi Bạch Lạc tiếp nhận bút ký, lòng mày nhíu lại, nói: "Cái gì đây? Hiệu trưởng nhắc nhở "vật phẩm đặc thù, không cần giới thiệu, không có quyền sử dụng"?".

Doãn Khoáng nghe xong nghĩ thầm "Xem ra quyển bút ký này chỉ có mình dùng được. Nhưng hình như tất cả mọi người đều có thể lật xem, vậy có thể sử dụng hay không có gì khác nhau? Từ khi cái gọi là "đọc" không chỉ là lật xem...".

"Cậu mở ra xem thì biết!". Nhưng những thứ ghi bên trong đã mất hiệu lực rồi, đừng coi là thật".

Quả nhiên, sau khi Bạch Lạc lật xem liền biến sắc: "Là thiết kế đối với mỗi người chúng ta!?".

Âu Dương Mộ, Ngụy Minh, Phan Long Đào cùng Tiền Thiên Thiên nghe xong cũng không khỏi biến sắc. Bởi vì Tiền Thiên Thiên lúc trước không hề chú ý đến quyển bút ký này, cho nên cũng không hỏi Doãn Khoáng, tất nhiên không biết nội dung của nó. Cả bốn người đều tiến lên trước để xem.

"Lần thứ hai của tôi là... bị giới axit sunfuric?". Giọng nói của Ngụy Minh run rẩy.

Phan Long Đào cũng sắc mặt tái nhợt.

Bạch Lạc lại tự giễu cười cười: "Tử Thần thực coi trọng ta, bị nổ chết... Doãn Khoáng, cậu nói quyển bút ký này từ đâu mà có?"

Lúc này Tiền Thiên Thiên nói thay Doãn Khoáng: "Là ông bác da đen kia đưa cho Doãn Khoáng đấy".

Doãn Khoáng nói: "Đúng là thế. Tôi biết rõ các cậu nghĩ gì, các cậu nhất định cho rằng ông bác da đen là Tử Thần".

Tiền Thiên Thiên hỏi: "Chẳng lẽ không đúng sao? Trên này viết rõ ràng như vậy mà. Ài, tôi vốn cho rằng ông bác da đen cho dù không phải người tốt thì cũng không phải người xấu. Không ngờ ông ta là Tử Thần".

Doãn Khoáng giải thích: "Ông ấy không phải Tử Thần. Ông ấy là 'Tử Thần dự bị'".

"Quyển bút ký này là ông ấy đưa cho tôi nên tôi có thể thấy giới thiệu của nó. Ông bác da đen là người luôn luôn tránh thoát thiết kế của Tử Thần, đã lĩnh ngộ được một ít 'Tử Vong Pháp Tắc'. Tôi nghĩ, ở mức độ nào đó, suy nghĩ của ông ấy không khác Tử Thần lắm. Quyển bút ký này chính là thứ ông ấy dùng ghi chép lại thiết kế của Tử Thần hợp cách. Doãn Khoáng không giấu giếm gì, trên thực tế cũng không có gì để giấu giếm.

"Tử Thần dự bị"! Mọi người cũng kinh ngạc không kém Doãn Khoáng lúc trước.

Bạch Lạc nhìn không được cảm thán: "Nếu đúng như cậu nói thì ông ta cũng mạnh mới mức nào a? Một người có thể tránh thoát Tử Thần vô số lần, cũng không còn là người nữa rồi!"

Âu Dương Mộ nói: "Hoặc nên nói là ông ta đã thành Bán Thần rồi! Phù... May là lúc trước chúng ta không coi ông ta như địch nhân. Bằng không thì không phải bị hai Tử Thần đuổi giết sao! Quá nguy hiểm rồi".

(ND: bán thần: một nửa thần)

Bạch Lạc cũng tìm đập nhanh hơn: "Ta lúc đầu còn muốn nói mặc kệ ông ta có phải Tử Thần hay không đều phải làm ông ta...". Bạch Lạc đột nhiên nghĩ đến cái gì: "Các cậu nói... Lóp khác có tên nào ngu như vậy không, trực tiếp ra tay với ông ta... Nếu như tôi có thể nghĩ như vậy, cũng sẽ có người nghĩ như vậy mà? Làm thế thật thì đúng là ngu người luôn". Bạch Lạc không khỏi có chút nhìn có chút hả hê.

Doãn Khoáng nói: "Kệ đi, quản chuyện mình đã. Coi như đã biết thân phận ông bác da đen, nhưng chúng ta vẫn bị Tử Thần đuổi giết như trước. Rất rõ ràng, ông bác da đen chắc chắn sẽ không giúp chúng ta. Chúng ta phải dựa vào chính mình".

Mọi người nghe xong đều yên lặng gật đầu.

Sau đó mọi người liền ngồi xuống, vừa ăn trưa vừa chờ tin tức của những người khác. Doãn Khoáng thì xem Bút Ký Tử Vong, hy vọng có thể tìm được cách gì đó từ quyển bút ký này, dù sao cũng nên thử một lần. Nhưng Doãn Khoáng đã tìm được một ít tin tức hữu dụng. Tử Thần sở dĩ thiết kế bọn Đường Triệu Thiên đầu tiên là bởi vì bọn hắn giết những người lang thang vô tội, bị "oan hồn" của người đó bám vào trên người, dẫn tới sự chú ý của Tử Thần! Có thể nói, đám Đường Triệu Thiên vì tự cho là thông minh nên đã tự bóp chính mình.

Không lâu sau đó ba người Lê Sương Mộc, Đường Nhu Ngữ, Tăng Phi cũng đã trở về.

Một tin tốt, hai tin xấu.

Tin tốt là Lê Sương Mộc cứu được Nathan. Tin xấu thứ nhất là, Dennis chết rồi, lần thiết kế thứ hai đối với vị thủ trưởng hỏi đầu này càng thêm phức tạp, càng thêm bất ngờ, Đường Nhu Ngữ chưa kịp phản ứng thì ông ta đã thịt nát xương tan rồi. Một tin xấu khác là khắp nơi trong thành phố đang dán lệnh truy nã bọn họ!

Doãn Khoáng thở dài, nói với mọi người: "Ngày thứ năm, độ khó lại tăng lên. Tử Thần thiết kế càng thêm nhiều, gần như chỉ cần hết thời gian an toàn là bị thiết kế ngay. Hơn nữa, cảnh sát cũng tham gia, tăng độ khó của việc cứu người. Cách thời điểm kết thúc nhiệm vụ còn hai ngày rưỡi..."

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Bắt cóc!

Dịch giả: Accel

Nghe Doãn Khoáng thở dài xong, Bạch Lạc hỏi: "Vậy kế tiếp chúng ta nên ứng phó như thế nào? Lại chết mất hai nhân vật nữa rồi. Còn lại bốn người, trong đó có một người đang bị giam trong tù, Tử Thần muốn thiết kế hẳn chúng ta cũng bắt lực. Tính ra cũng chỉ có ba người cứu được. Nói thật ta bây giờ còn lười tính điểm tích lũy của chúng ta nữa, bị trừ nhiều điểm như vậy, muốn vào top 3 cũng quá xa vời rồi!"

Đường Nhu Ngữ nói: "Cũng chưa chắc, đề thi chung độ khó như nhau, các lớp khác xem chừng cũng không khá hơn chúng ta, nói không chừng còn tệ

hơn chúng ta nhiều. Không đến thời khắc cuối cùng thì vẫn còn cơ hội".

Doãn Khoáng gật gật đầu, nói: "Bạn Đường nói đúng. Kỳ thật chúng ta cũng không cần quá bi quan. Chết mất hai nhân vật tuy là bất lợi, nhưng mặt khác cũng có lợi. Chúng ta có thể tập trung sức lực vào việc cứu những người còn lại. Bây giờ cách lúc cuộc thi chấm dứt còn khoảng ba ngày, nếu như cứu bọn họ mấy lần cũng được không ít điểm tích lũy, còn cả phần thưởng nữa".

Ngụy Minh gặm một cái đùi gà, nói: "Nhưng bây giờ cảnh sát đã cho chúng ta là hung thủ giết người, lùng bắt chúng ta khắp nơi, muốn cứu người khó lắm".

Mọi người nghe Ngụy Minh nói xong cũng không khỏi lộ vẻ khổ sở.

Doãn Khoáng thu hết vẻ mặt của mọi người vào trong mắt, sờ cằm, nói: "Thật ra, nếu như cảnh sát đã cho là chúng ta là hung thủ, không cần cố kỵ nữa. Tôi có một cách, nếu như làm tốt, nói không chừng còn có thể chơi". Đường nhiên, Doãn Khoáng nói "chơi", có nghĩa là liều mạng!

Mọi người lập tức nhìn về phía Doãn Khoáng.

Doãn Khoáng mím môi một cái, nói: "Hoặc là không làm, đã làm thì cho nên, chúng ta dứt khoát không chế ba nhân vật kia lại!".

"Bắt cóc!?".

Bạch Lục hỏi: "Doãn Khoáng, đây là cách của cậu sao? Xong cmn rồi. Chúng ta cũng không phải chưa từng nghĩ tới việc khống chế bọn họ, nhưng làm như vậy có ý nghĩa không?".

Âu Dương Mộ cũng nói: "Đúng vậy. Bắt cóc bọn họ, Tử Thần liên không thể thiết kế nữa, mà chúng ta cũng không cách nào cứu vớt, vậy làm sao kiếm được điểm tích lũy?".

Lê Sương Mộc nói: "Mọi người trước hết nghe Doãn Khoáng nói hết đã. Mặc kệ thế nào cũng không thể khoanh tay không làm gì?".

Tiền Thiên Thiên cũng nói: "Doãn Khoáng, cậu mau nói đi".

Doãn Khoáng nhún nhún vai, nói: "Lúc trước sờ dĩ không khống chế mấy nhân vật kia lại, là vì sợ kinh động cảnh sát, chọc vào tổ ong vò vẽ. Nhưng hiện tại, chúng ta không còn lựa chọn rồi. Cũng không phải như Âu Dương Mộ nói, mọi người thử nghĩ xem, nếu như chúng ta bắt cóc bọn họ, không phải để bảo vệ mà dùng bọn họ để dụ Tử Thần mắc câu thì sao? Chúng ta có thể lựa chọn một nhà xưởng bỏ hoang, sau đó nhốt những nhân vật kia ở bên trong. Sau đó lại thiết kế một ít cạm bẫy, dụ dỗ Tử Thần thiết kế bọn họ, sau đó chúng lại cứu! Các cậu nói, phương pháp này như thế nào?".

Tất cả mọi người rơi vào trầm tư.

Cuối cùng, Lê Sương Mộc phá vỡ sự yên lặng, nói: "Có thể thử một lần! Hiện tại chúng ta cũng không có phương pháp tốt hơn".

Tăng Phi một bên nói: "Thế nhưng làm như vậy, có phải quá tàn nhẫn hay không... Dù sao bọn họ cũng là người mà".

Doãn Khoáng im lặng.

Bạch Lục khoát tay chặn lại, nói: "Bây giờ chúng ta không thể để ý nhiều như thế, quan những nhân vật do hiệu trưởng chế tạo làm gì? Phương pháp Doãn Khoáng nói ta cảm thấy rất tốt, cứ làm như thế đi. Mọi người nói sao?".

Đường Nhu Ngữ cup mi xuống, sau đó nhàn nhạt nói: "Mặc dù có chút vô nhân đạo, nhưng mà đây là phương pháp xử lý tốt nhất rồi. Bây giờ không phải thời điểm nói chuyện nhân từ".

Âu Dương Mộ chỉ nói: "Nghe theo chỉ".

Ngụy Minh há to miệng, lựa chọn trầm mặc.

Tăng Phi thở dài.

Mà Phan Long Đào cũng rất tự giác không tỏ thái độ. Bởi vì hắn biết rõ, lúc này hắn còn chưa chính thức trở thành người của đoàn đội này.

Cuối cùng, Doãn Khoáng nói: "Như vậy là thông qua rồi? Việc này không nên chậm trễ, bây giờ mau ăn no đi, đợi chút nữa hành động". Mọi người không nói gì, yên lặng cúi đầu ăn KFC.

Lúc này, Lê Sương Mộc nói: "Doãn Khoáng, có thể cho tôi xem quyển Bút Ký Tử Vong kia một chút hay không?".

Vừa rồi lúc nói chuyện phiếm, Tiền Thiên Thiên đã thấp giọng nói cho Lê Sương Mộc quá trình thăm hỏi ông bác da đen. Nhưng chuyện về "pháp tắc bảo vệ" Tiền Thiên Thiên lại không nói, không biết là cô căn bản không để ý lời nói của ông bác da đen hay là còn có nguyên nhân khác.

Doãn Khoáng hiển nhiên thấy Tiền Thiên Thiên thấp giọng thì thầm với Lê Sương Mộc, liền tiện tay ném Bút Ký Tử Vong cho Lê Sương Mộc, nói: "Những thứ ghi lại bên trong đã mất hiệu lực. Nhưng cũng có thể tham khảo".

Sau đó Doãn Khoáng lại nói: "Tăng Phi, Phan Long Đào, còn Ngụy Minh nữa, thời gian an toàn của các cậu chắc qua rồi chứ?".

Ngụy Minh nói: "Qua rồi".

Tăng Phi nặng nề gật đầu.

Doãn Khoáng nói: "Đã như vậy, phân tổ có lẽ nên điều chỉnh lại một chút. Tăng Phi vẫn cùng tổ với bạn Đường. Ngụy Minh cùng tôi một tổ. Phan Long Đào và Bạch Lục, Âu Dương Mộ một tổ. Về phần Tiền Thiên Thiên...".

Tiền Thiên Thiên đưa ánh mắt chờ mong nhìn về phía Lê Sương Mộc. Lê Sương Mộc giống như không nhìn thấy, nói: "Cô ấy vẫn cùng cậu một tổ đi. Như vậy tương đối an toàn".

Tiền Thiên Thiên miệng nhỏ há ra, trong lòng u oán: "Hắn vẫn chê mình vương vãi sao? Minh... tại sao lại vô dụng như vậy chứ...".

Doãn Khoáng bĩu môi, thầm nghĩ: "Người ta thích người mà, người cũng không phải là không nhìn ra. Mấy công tử ca không phải thích mỹ nữ đi theo sao". Phan nản trong lòng một tiếng, nói: "Được rồi. Đã như vậy Tiền Thiên Thiên vẫn cùng một tổ với tôi". Dù sao cũng cùng một lớp, hơn nữa còn cùng nhau trải qua hai tràng cảnh, không thể phủ được. Tuy rằng bảo vệ hai người hơi phiền nhưng mà chút tự tin đó Doãn Khoáng vẫn có.

"Như vậy, bây giờ phân nhiệm vụ".

Có lẽ tạm thời Doãn Khoáng lãnh đạo đoàn đội này không được, nhưng bày mưu tính kế thì những người khác vẫn rất tin phục.

"Lê Sương Mộc, cậu chịu trách nhiệm tìm kiếm nhà xưởng nhà kho bỏ hoang xung quanh, không có vấn đề gì chứ?".

Đối với năng lực quen thuộc hoàn cảnh của Lê Sương Mộc, Doãn Khoáng vẫn rất tin tưởng. Về cơ bản là mỗi khi đến nơi nào, Lê Sương Mộc đều có thể quen thuộc từng góc ngách nhỏ trước tiên, cũng không làm sao mà luyện thành.

Lê Sương Mộc chỉ nói ba chữ: "Giao cho tôi".

"Bạn Đường, Tăng Phi, các cậu chịu trách nhiệm bắt cóc Nathan. Phần lớn thời gian hắn đều ở nhà xưởng, không khó tìm lắm. Tôi, Ngụy Minh, Tiền Thiên Thiên chịu trách nhiệm bắt cóc nhân vật chính Sam. Sau đó Bạch Lục chịu trách nhiệm bắt cóc nhân vật nữ chính Molley. Chúng ta tùy thời liên lạc điện thoại. Nhóm nào thành công trước thì lấy điện thoại của nhân vật đó gửi tin cho một người khác, bảo người đó đến nhà hàng Sam làm việc gấp mặt. Còn nữa, tận lực tránh sự chú ý của cảnh sát. Có lẽ đây là cơ hội cuối cùng của chúng ta rồi". Doãn Khoáng nói xong, lại bổ sung: "Lê Sương Mộc, lại làm phiền cậu. Bây giờ trong thành phố toàn là lệnh truy nã chúng ta, cho nên phải cải trang một chút mới được".

Cả đám nghỉ ngơi hơn 2h, thẳng đến giữa trưa, cơn mưa dầm dề mờ, Doãn Khoáng liền kêu gọi mọi người. Sau khi Lê Sương Mộc thi triển diệu thủ của hắn thay đổi trang phục cho mọi người một chút, tất cả mọi người gần như đã thay đổi hình dạng.

Doãn Khoáng biến thành một thanh niên xăm nửa mặt, nói với mọi người: "Thời gian không sai biệt lắm. Mọi người, thành bại chỉ trong hành động lần này. Còn nữa, phải luôn luôn cẩn thận, Từ Thần lúc nào cũng có thể xuất hiện".

Mọi người miễn cưỡng cáo biệt lẫn nhau, Lê Sương Mộc đi tới bên người Doãn Khoáng, đem Bút Ký Từ Vong giao cho hắn, nói: "Doãn Khoáng, cậu có nghĩ tới việc tập hợp đủ 5 bản Bút Ký Từ Vong không?". Lòng mày Doãn Khoáng nhíu lại: "5 bản? Cậu nói...?".

Lê Sương Mộc gật đầu: "Final Destination hiện tại có 5 phần, nếu như tập hợp đủ 5 bản thì sao?".

Doãn Khoáng nhìn nhìn Bút Ký Từ Vong trong tay, nói: "Cái này tôi còn chưa nghĩ tới".

Lê Sương Mộc nói: "Có lẽ, có liên quan tới "Từ Vong Pháp Tắc"! Lê Sương Mộc nói xong liền đi.

Doãn Khoáng mở to mắt: "Đúng vậy! Tại sao mình không nghĩ đến". Doãn Khoáng vỗ vỗ đầu: "Nếu như quyền bút ký này do ông bác da đen lĩnh ngộ một phần "Từ Vong Pháp Tắc" viết ra, có phải nó cũng ẩn chứa một phần "Từ Vong Pháp Tắc"? Cái gọi là "đọc" thật ra chính là lĩnh ngộ Từ Vong Pháp Tắc?".

Doãn Khoáng chưa kịp cao hứng, nghĩ lại hắn lại đắng lòng: "Tập hợp đủ 5 bản? Nói cách khác phải vượt qua 5 phần Final Destination!? Trực tiếp tìm sợi dây thắt cổ tốt hơn, muốn chết cũng không nên làm thế a? Thôi, chuyện này quá xa xôi, chưa cần nghĩ tới. Tạm thời vượt qua cuộc thi này rồi nói sau".

Sau đó hắn liền nói với Ngụy Minh và Tiền Thiên Thiên: "Chúng ta đi thôi, chậm thì sinh biến".

Ngụy Minh nói: "Thời gian quý quý này, thật muốn kết thúc cho nhanh".

Tiền Thiên Thiên nhìn thoáng qua phương hướng Lê Sương Mộc rời đi, trong lòng thầm than, sau đó chạy bước nhỏ đuổi theo Doãn Khoáng.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Hũu kinh vô hiểm

Dịch giả: Accel

Cốc cốc cốc!

"Vào đi".

*có kinh sợ nhưng không có nguy hiểm

"Không tốt, thưa ngài". Đặc vụ Jim đẩy mạnh cửa ra, lớn tiếng kêu lên: "Mục tiêu Nathan bị người lạ bắt đi rồi!".

Thanh tra da đen vỗ bàn, cầm súng trên bàn giắt vào dưới sườn, nói: "Chuyện xảy ra khi nào? Có biết là ai làm hay không?". Nói xong, ông ta đi ra ngoài.

Đặc vụ Jim vội vàng đuổi theo, vừa đi vừa nói chuyện: "Mới 5" trước. Cụ thể không rõ ai làm cả, chỉ dự đoán sơ bộ là những du học sinh Trung Quốc kia".

"Có thể khẳng định không?".

"Trừ bọn họ ra, tôi nghĩ không ra còn có ai nữa".

Lúc này bọn họ đã đi tới bãi đỗ xe, thanh tra da đen mở cửa xe ngồi vào: "Jim, đừng nói với tôi người của cậu mất dấu rồi nhé".

Jim vừa muốn đuổi kịp, nghe thấy lời của thanh tra da đen thì bị khựng lại: "Thật xin lỗi ngài, nhưng bọn chúng quá giỏi hoạt!".

Rầm!

Mất dấu hết rồi, vậy còn lên xe làm gì? Thanh tra da đen đóng mạnh cửa xe, sau đó sút một cước lên nó. Đúng lúc này, điện thoại của Jim vang lên.

"Hả?... Cái gì!? Được, được, chúng tôi tới liền đây!". Sau khi cúp điện thoại, Jim vội vàng nói: "Thưa ngài, một mục tiêu khác - Molley cũng bị người lạ bắt cóc! Lúc này bọn Thompson đang đuổi theo bọn chúng".

Thanh tra da đen trừng mắt, mở cửa xe chui vào: "Chỗ nào?".

Jim cũng tiến vào trong xe: "Ồ đoạn giữa Queensway. Thưa ngài, có muốn báo cho tổ hành động đặc biệt không?".

Thanh tra da đen thuần thục quay xe, giẫm mạnh chân ga, chiếc xe liền lao ra ngoài: "Lập tức thông báo, báo bọn họ tới... Phố Washington!".

"Hả... Gì cơ? Ngài nói chỗ nào".

Thanh tra da đen nói: "Cậu để bọn Thompson bám theo bọn bắt cóc thật chặt, chỉ theo dõi thôi. Nói với hấn nếu như để mất dấu thì đừng mơ có ngày nghỉ nữa!".

Jim tò mò hỏi: "Vậy chúng ta thì sao?".

"Chúng ta tới một nhà hàng ở phố Washington, nếu như đám học sinh kia đã bắt cóc Nathan và Molley, như vậy bọn chúng cũng sẽ ra tay với Sam. Cậu nói cho tiểu tổ hành động đặc biệt Thomas, cho người bí mật phong tỏa quảng trường Washington, tùy thời chờ lệnh. Chú ý, là bí mật phong tỏa, bảo hấn đừng để cho cả thế giới đều biết!".

"Vâng thưa ngài". Jim liền bấm một số điện thoại.

Thanh tra da đen mặt âm trầm lẩm lẩm nói: "Các người đến cùng sẽ làm gì đây?".

"Doãn Khoáng?".

"Như thế nào rồi? Thành công không?".

Thời gian gần tới 4h chiều. Cả thành phố bị bao phủ bởi những đám mây đen, mưa phùn rơi là tả, thỉnh thoảng có cơn gió lạnh lạnh. Lúc này ba người Doãn Khoáng, Ngụy Minh, Tiền Thiên Thiên đang ngồi trên băng ghế dài bên ngoài nhà hàng đối diện chỗ Peter làm việc.

Ở đầu dãy bên kia, Bạch Lục nói: "Thành công. Nhưng một đám mặc thường phục lại bám chặt đằng sau, không biết làm sao mới cắt đuôi được".

Doãn Khoáng nhướn mày: "Các cậu lái xe?".

"Đứng, làm sao vậy?".

Doãn Khoáng vỗ vỗ cái ót, nói: "Xuống xe nhanh. Các cậu không sợ bị Tử Thần thiết kế à? Cố gắng đi vào chỗ nào hẹp hẹp, cắt đuôi được thì cắt, không thì trực tiếp...".

"Cái này... Được! Tôi nghe lời cậu. Đứng rồi, tôi đã dùng di động của Molley gửi nhắn tin cho Sam rồi. Tên đó rất ngu, không biết gọi điện lại xác nhận, gửi lại "Ok" luôn. Được rồi, cứ vậy đi, bye".

Sau khi cúp điện thoại, Doãn Khoáng thở phào một hơi: "Còn một người".

Nguy Minh một bên hỏi: "Doãn Khoáng, làm thế có được thật không? Còn nữa, Tử Thần thật sự sẽ bị lừa sao?".

Doãn Khoáng cười khan một tiếng, nói: "Chúng ta đã không có lựa chọn khác nữa, không phải sao? Nguy Minh, bây giờ chỉ là mới bắt đầu, sau này chúng ta còn phải đối mặt với càng nhiều sự lựa chọn khó khăn. Nói thật tôi cũng không biết làm như vậy có được hay không, nhưng trừ phi chúng ta từ bỏ cuộc thi này, từ nay về sau chịu đựng nhục nhã, bằng không thì phải thử hết tất cả các cách".

Nguy Minh miễn cưỡng cười, không nói gì nữa.

Tiền Thiên Thiên nói: "Các cậu nhìn xem, nam chính Sam đến rồi".

Doãn Khoáng và Nguy Minh quay đầu nhìn lại, quả nhiên trông thấy nhân vật nam chính Sam đẹp trai mang theo vẻ ưu sầu xuống khỏi taxi sau đó vội vàng đi về phía nhà hàng.

Doãn Khoáng nói: "Đi thôi, chúng ta không thể rút lại phía sau, bây giờ chỉ còn Sam thôi là xong rồi".

Nói xong, ba người Doãn Khoáng băng qua đường, theo sát Sam tiến vào nhà hàng...

"Rầm!" một tiếng, cửa sắt phía sau nhà hàng bị đẩy ra, sau đó một bóng người lão đạo nghiêng ngã xông ra ngoài, lại chính là nam chính Sam!

Sau đó Doãn Khoáng, Tăng Phi và Tiền Thiên Thiên lần lượt lao ra. Doãn Khoáng cắn răng, oán hận không thôi: "Không ngờ cảm giác của tên này còn cao hơn mình! Chẳng lẽ đây chính là hào quang của nhân vật chính trong truyền thuyết?". Doãn Khoáng cũng không biết Sam rốt cuộc có bao nhiêu điểm cảm giác, nhưng lúc hắn sắp tiếp cận Sam, Sam tựa hồ cảm nhận được ác ý của đám Doãn Khoáng, không suy nghĩ nhiều liền tách đám đông ra chạy mất. Ít nhất là hắn có 15 điểm. Nhưng ngắm lại cũng bình thường, nếu như cảm giác không cao, hắn làm sao có thể tránh thoát thiết kế của Tử Thần? Có lẽ cũng có nguyên nhân khác dẫn đến việc hắn có thể dự đoán sự cố phát sinh.

"Ta không tin tốc độ của người nhanh hơn ta!". Doãn Khoáng cười lạnh một tiếng, đuổi theo hướng Sam chạy, phát huy cực hạn 12 điểm tốc độ. 12 điểm tốc độ là khái niệm gì, Doãn Khoáng cũng không biết. Nhưng hắn đã từng thử một chút, dùng 12 điểm tốc độ, khoảng cách 100m hắn chỉ mất 6s! Cái thành tích này nếu như ở hiện thực thì tuyệt đối là quán quân môn chạy nhanh, trước không có ai sau này cũng không có ai so được. Cho nên, Sam làm sao có thể chạy trốn khỏi Doãn Khoáng? Khoảng cách vốn cũng không xa ngày càng rút ngắn, sau đó Doãn Khoáng đưa tay đập vào gáy Sam, hắn liền hôn mê bất tỉnh. Bởi vì tác dụng của quán tính, Sam còn lộn mấy vòng trên mặt đất mới dừng lại.

Nhưng mà đúng lúc này, một giọng nói bất thành linh vang lên: "Không được nhúc nhích!".

Ba người Doãn Khoáng chậm rãi quay đầu lại, chỉ thấy thanh tra da đen đang dùng súng chỉ vào bọn họ. Một người khác là đặc vụ Jim cũng vọt ra từ cửa sắt, không kịp thở gấp liền móc súng ra, hô một câu: "Không... Không được nhúc nhích!".

"Giơ tay lên!".

Có lẽ là bởi vì chú ý sự an toàn của con tin nên thanh tra da đen không trực tiếp nổ súng. Tiền Thiên Thiên giơ tay lên trước tiên, khuôn mặt kinh hoàng. Nguy Minh mặt âm trầm, cũng chậm chậm giơ lên. Bất quá hắn lại nhích về phía Doãn Khoáng, giống như muôn ngàn trước mặt Doãn Khoáng.

"Ta nói, không được nhúc nhích!". Jim chuyển họng súng về phía Nguy Minh.

Doãn Khoáng kêu Nguy Minh một tiếng, sau đó chậm rãi giơ tay, đột nhiên hắn kêu lên: "Lê Sương Mộc, bắn chết bọn chúng đi!".

Thanh tra da đen và Jim cả kinh, theo bản năng quay đầu lại, nhưng sau khi thấy trước mắt không có gì, sắc mặt hai người lập tức biến đổi, tiếp theo bọn hắn cảm thấy ót đau nhức, trước mắt tối sầm, liền ngã trên mặt đất. Tổ chức thân thể thanh tra da đen rất tốt, không lập tức bất tỉnh, chỉ nghe ông ta nói: "Các người... Trốn không... đâu".

Doãn Khoáng nhíu mày, quay người nói với Nguy Minh: "Chúng ta tranh thủ thời gian rời khỏi nơi này. Nếu tôi đoán không lầm, ông ta đã có sự chuẩn bị khác. Cũng may, ngoại trừ hai người này, không ai biết bộ dạng của chúng ta".

Đang đi được khoảng 200m, Doãn Khoáng đột nhiên phát hiện mấy nhân vật khả nghi, hắn không khỏi có chút kính nể đối với thanh tra da đen kia: "Có

thể suy đoán ra hành động của mình nhanh như vậy, còn bố trí hết rồi, đúng là không đơn giản".

Đường lớn không thể đi rồi, chỉ có thể xuyên qua con đường nhỏ. May là trước khi xuất phát Doãn Khoáng có nhìn địa đồ thành phố một lần, dựa vào trí nhớ hơn người, có thể coi như khá thuận lợi.

Nhưng ngay khi vừa muốn rời khỏi quảng trường Washington lại xảy ra chút vấn đề, hai tên mặc thường phục đã sớm ngồi chồm hổm trong con hẻm nhỏ. Hai tên này cũng không ngốc, thấy đám Doãn Khoáng hành vi khác thường, một người trong đó trên vai còn khiêng một người, liền cảnh giác lên. May là Doãn Khoáng phản ứng nhanh chóng, không chờ bọn họ phản ứng, bắn hai phát qua. Từ khi về tới đại học, hắn đã siêng năng luyện tập, hai phát tuy rằng không trúng mi tâm nhưng cũng trúng bộ bị yếu hại. Sau đó hắn không quản sống chết của bọn họ, chuẩn lẹ.

Đến khi đi ra ngoại thành, ba người mới thật sự thờ phào một hơi. Về phần Tiền Thiên Thiên, đã một tới mức đi không nổi nữa rồi. Tóm lại, chuyến bắt cóc này, hữu kinh vô hiểm.

Nhưng kế tiếp, còn có chuyện mạo hiểm hơn cần bọn hắn làm...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Đoạt bắt cơm của Tử Thần

Dịch giả: Accel

Bên ngoài một nhà xưởng bỏ hoang ở ngoại ô, những người sống sót của lớp 1204 tụ tập lại, đứng dưới mái hiên thương lượng cái gì đó. Ma ba nhân vật bị bọn hắn bắt cóc tới đã bị đánh thuốc mê nằm trên mặt đất cách đó không xa.

Lúc này là 6h sáng giờ New York, cả đất trời vẫn còn lờ mờ. Con mưa phùn mịn mù đã trở thành cơn mưa to, hạt mưa nặng trĩu rơi xuống những miếng sắt trên mái nhà phát ra những âm thanh "thùng thùng" trầm muộn. Thịnh thoảng còn có tia chớp đánh xuống, sau đó là tiếng sấm rền vang. Gió cũng không chịu cô đơn, thổi đám cây không xa kêu lên sào sạt.

Ở giữa đám người, Doãn Khoáng có vẻ như đang diễn giải phương pháp của mình.

"Doãn Khoáng... Thật sự phải làm như vậy sao? Điều này... Quá điên cuồng...?". Nghe Doãn Khoáng nói xong, Bạch Lục nhện không được lau mồ hôi lạnh trên trán.

Tăng Phi ở một bên cũng nói: "Doãn Khoáng, tôi phát hiện đôi khi, cậu thật sự, thật sự... Trước đó lần giao dịch cùng công ty Umbrella cũng thế, bây giờ cậu lại có cái loại chủ ý này nữa...".

Ngụy Minh im lặng.

Lê Sương Mộc bình tĩnh vô cùng, chỉ nghe hắn nói: "Có thể thực hiện. Đáng giá để mạo hiểm".

Ba cô gái kia thì ánh mắt nhìn Doãn Khoáng cũng thay đổi, kinh ngạc, sợ hãi, còn có bội phục.

Doãn Khoáng khép quyển Bút Ký Tử Vong không trọn vẹn trong tay lại, nói: "Xác định như thế nha?". Thấy người thì gật đầu người thì trầm mặc, Doãn Khoáng lại nói: "Đã như vậy, bây giờ chúng ta cứ ăn cho thật no đi, nghỉ ngơi cho khỏe một chút, lát nữa bắt đầu bố trí".

Mọi người gật đầu.

Tạch...!

Công tắc điện nhà kho của nhà xưởng bỏ hoang được mở, sau một thoáng nhấp nháy, cả nhà kho đã sáng rực. Có lẽ là do đã quá lâu không được sử dụng, dây điện và bóng đèn đột nhiên tỏa tia lửa nổ tung lên. Tuy rằng thiếu đi mấy cái đèn nhưng ánh sáng trong nhà kho vẫn đủ dùng.

Tất cả liền đứng ở cửa, quan sát tình hình bên trong. Chỉ thấy cả kho hàng toàn là các loại máy móc, rương thùng, khung sắt, vật liệu xây dựng... Có chỗ sắp xếp chỉnh tề ngăn nắp, cũng có nơi đồ đạc bừa bãi, xem ra đã lâu lắm rồi không có người ở đây. Những đồ vật bằng sắt không được sử dụng trong thời gian dài, không được bảo dưỡng, công thêm trần nhà rỉ nước cho nên chúng đã có thêm một tầng gỉ sét dày đặc.

Nói là nhà kho, thật ra chỉ là một nơi đồng nát sắt vụn chất đống, mà những vật này, tùy tiện lấy ra một thứ cũng có thể đe dọa đến tính mạng. Cho nên khi chính thức thấy rõ tình cảnh trong nhà kho, không ít người sắc mặt thay đổi có chút khó coi.

Bạch Lục nói: "Doãn Khoáng, không có cách nào khác sao? Ta không phải sợ chết, ta chẳng qua chỉ là cảm thấy, cực kỳ... quái dị. Cảm giác giống như

chúng ta tự mình đứng trước hòng súng của Tử Thần tìm chết vậy? Không được tự nhiên lắm".

Doãn Khoáng nói: "Còn có một biện pháp khác... Thả mấy nhân vật kia đi, chúng ta theo đuôi sau đó chờ cho đến khi họ bị thiết kế rồi cứu. Có lẽ còn phải bắn nhau với cảnh sát Mỹ một phen. Đồng thời còn phải phòng bị Tử Thần".

Bạch Lục ặc một tiếng: "Coi như ta chưa nói gì đi. Được rồi, cứ làm thế đi. Ít nhất quyền chủ động nằm trong tay chúng ta. Nói đi, bây giờ chúng ta làm gì đây?".

Doãn Khoáng lấy ra mấy trang giấy, đưa cho đám Bạch Lục, Đường Nhu Ngừ, Lê Sương Mộc, nói: "Tôi đã sớm thăm dò nơi này rồi, cũng đã thiết kế một loạt phương thức tử vong. Các cậu cứ dựa vào cái này bố trí, đặt các đạo cụ vào vị trí chỉ định, lát nữa tôi sẽ kiểm tra từng cái. Nhớ là chỉ cần đặt vào vị trí, phải cực kỳ cẩn thận nữa. Tôi cũng biết là việc này rất quái dị...".

Ba người Bạch Lục tiếp nhận tờ giấy của Doãn Khoáng, cúi đầu nhìn kỹ, Bạch Lục sắc mặt hơi tái nhợt nói: "Ta nói Doãn Khoáng, ta thật sự là phục người rồi. Ta thực là... Không biết nên nói như thế nào với người nữa rồi. Người không đi làm Tử Thần thì quá phí".

Đường Nhu Ngừ nói: "Tôi hiện tại đang cảm thấy may mắn vì cùng lớp với cậu đó".

Lê Sương Mộc không nói gì, lông mày chỉ hơi nhăn một chút.

Doãn Khoáng cười khổ lắc đầu, nói: "Chỉ cảm dám làm, ai cũng nghĩ ra được. Hơn nữa đây cũng là do hiệu trưởng và Tử Thần ép. Chúng ta vì sinh tồn, chỉ có thể làm như vậy. Mọi người chia nhau hành động đi".

Mọi người lên tiếng đồng ý, sau đó liền bận rộn.

"Hmm... Thanh thép này có lẽ để ở đây? Chắc chắn, bị cái thứ này đâm xuyên không phải thành xiên thịt người sao... Chắc, thật là ác tâm mà". Bạch Lục lắc đầu, liền đem thanh thép to bằng cánh tay kia đặt lên một vị trí tương đối cao, một đầu kẹt trong khe hẹp, một đầu chỉ xuống đất. Bạch Lục vừa cúi đầu nhìn, thấy Phan Long Đào đang đặt mấy cái ống tròn trên đất, cười nói: "Tiểu Phan Tử, người có cần tới thử xem không?". Nói xong cầm thanh thép chỉ hướng Phan Long Đào.

Phan Long Đào hoảng sợ, vội vàng thối lui: "Bạch ca, tha cho ta đi? Cái này... không đùa được đâu".

Bạch Lục đứng ở trên kệ sắt cười ha ha một tiếng, đột nhiên cái giá rung một cái, liền đổ về phía sau.

"Đ*t mẹ!". Bạch Lục kinh hãi toàn thân đổ mồ hôi lạnh, vội vàng khởi động hình thái nửa người sói, đạp chân một cái, nhảy vèo lên một cái rương gỗ cách đó không xa. Khi hắn quay đầu nhìn lại, thấy cái giá kia đã đổ sập trên đất, đồ vật gì sét trên giá vung vãi khắp nơi.

"Con mẹ nó, không cần dọa nhau thế chứ". Bạch Lục thở ra một hơi, lui, đột nhiên ngừng lại, vì chiếc rương gỗ đã bị hắn giẫm nát, cả người Bạch Lục ngã về phía sau.

"Không thể nào...".

Chỗ này chính là đài cao 3m, ngã ngửa đầu như vậy làm sao chịu được.

Bịch một tiếng, Bạch Lục không có chỗ nương lực liền nện mạnh xuống đất. Con mắt Bạch Lục trợn ngược, thanh thép lúc này chính tay hắn đặt, lúc này lại rút xuống hướng tới chỗ hắn.

"Cái này chính là tự làm tự chịu trong truyền thuyết sao...".

Phan Long Đào cách đó không xa muốn chạy qua cứu lại giẫm phải cái ống tròn do chính hắn sắp đặt trượt ngã xuống đất.

Ngay khi Bạch Lục cảm thấy mình chắc chắn phải chết rồi, đột nhiên có một bàn tay duỗi ra, nắm chặt lấy thanh thép. Mũi nhọn của thanh thép chỉ còn cách đầu Bạch Lục 10cm.

Doãn Khoáng nhẹ nhàng để thanh thép xuống đất, nói: "Bảo cậu cẩn thận một chút không nghe. Nếu tôi không tới kịp thì cậu bị chính mình thiết kế chết rồi".

Bạch Lục hừ hừ hai tiếng đứng lên, vuốt cái ót nói: "Vừa rồi thật sự là quá kinh hiểm. Suýt chút nữa về trường rồi. Hề hề, ta được hiệu trưởng nhắc nhở, nói ta được cứu! 48h? Con mẹ nó, vậy mà cũng được!".

Doãn Khoáng mặt trắng dã, đồng thời cũng nhẹ nhàng thở ra, nói: "Xem ra vẫn có lỗ hổng có thể chui. Tôi đều chuẩn bị tốt rồi, Tử Thần chỉ tác động một chút là có thể giết người, nhưng vẫn tính là thiết kế của Tử Thần, bởi vì Tử Thần có tham dự, hơn nữa còn là hành động chí mạng. Ha ha. Là họa hay là phúc chỉ cách nhau một đường chỉ, cậu lại có một khoảng thời gian an toàn không ngắn rồi. Hơn nữa, cậu đã chứng minh một việc".

Bạch Lục sững sờ: "Gì?".

Doãn Khoáng cười quỷ dị: "Tử Thần mắc câu rồi".

"...Móa!!!". Bạch Lục bay thẳng đến chỗ Doãn Khoáng đưa ngón tay giữa ra.

"Được rồi được rồi, người lợi hại, ngay cả Từ Thần cũng bị vào tròng. Nếu thế thì... Từ Thần và hiệu trưởng cũng thật cứng nhắc. Ha ha, hơn nữa hình như hiệu trưởng không nghĩ tới việc chúng ta có một kẻ biến thái như người. Vậy mà nghĩ ra cách tự thiết kế rồi dụ dỗ Từ Thần". Bạch Lục lại càng bội phục Doãn Khoáng không thôi.

Ngẫm lại thì.. Cho tới bây giờ mọi người luôn tìm cách chạy trốn Từ Thần, làm gì có ai nghĩ tới việc thiết kế ngược lại Từ Thần. Đương nhiên nguy hiểm trong đó là điều không tránh khỏi. "Tự mình thiết kế" là một loại hành động tự đặt mình vào chỗ chết, người bình thường sẽ không làm như vậy. Đạo lý "tìm đường sống trong cỏi chết" ai ai cũng hiểu, nhưng người có thể thật sự làm được thì có mấy ai?

Bởi vì lại đặt được thời gian an toàn nên tròng lòng Bạch Lục rất khoan khoái dễ chịu, hần đuối tay ra, nói: "Mời lãnh đạo thị sát, ngoại trừ cái thanh này thiếu chút nữa đâm chết ta ra, những thứ khác, đinh sắt, dây thép, ống tủy đều bày xong rồi. Có thể nói là sát cơ trùng trùng. Chỉ cần đến lúc đó chúng ta phản ứng nhanh, cứu những nhân vật kia không khó. Bên này là chỗ an toàn, tất cả những vật nguy hiểm đều dọn dẹp hết rồi".

Nghe Bạch Lục nói xong, Doãn Khoáng xem xét một chút, gật đầu nói: "Rất tốt, cứ vậy đi. Cậu chờ chút lại đem thép mang lên nữa là được. Các cậu có thể nghỉ ngơi. Đứng rồi, việc cứu Phan Long Đào giao cho cậu. Người này cảm giác phi phạm, rất hữu dụng đối với đoàn đội. Tận lực đảm bảo an toàn của cậu ta".

Bạch Lục vỗ ngực thùm thụp, nói: "Yên tâm đi, giao cho ta".

Sau khi dọn dò một phen, Doãn Khoáng lại đến khu vực Lê Sương Mộc phụ trách, còn nhìn thấy Tiền Thiên Thiên đứng ở một bên.

"Như thế nào rồi?".

Lê Sương Mộc đặt thùng dầu bên cạnh cái rương sau đó quay lại nói: "Tất cả đã sẵn sàng. Chỉ cần chờ thời gian an toàn của mấy nhân vật đó qua đi là có thể hành động".

Doãn Khoáng gật gù đầu nói: "Thời gian an toàn của cậu cũng qua rồi đúng không? Có nên đi vào thử xem hay không?".

Nếu như là người khác nói như vậy, Lê Sương Mộc nhất định sẽ cho là đang muốn hại hắn, nhưng Doãn Khoáng nói thì hắn lại bĩu mũi: "Hoặc là bị giết chết, hoặc là tôi tự sát, nhưng tôi quyết định sẽ không tự mình muốn chết".

Doãn Khoáng cười: "Được rồi được rồi, Vậy cứ như thế, tôi lại qua bên Đường Nhu Ngữ nhìn xem. Vừa rồi Bạch Lục đã chứng minh, phương pháp của tôi hoàn toàn chính xác, có thể thực hiện. Tuy rằng hơi điên một chút".

"Điên thật". Lê Sương Mộc bổ sung một câu.

Tiền Thiên Thiên cũng nói: "Doãn Khoáng, thật không biết đầu của cậu làm bằng cái gì, cách này cũng nghĩ ra được".

Doãn Khoáng nhún vai: "Bị bức ra đấy. Được rồi không quấy rầy các cậu nữa".

"Hả?". Tiền Thiên Thiên nhất thời đỏ bừng cả khuôn mặt: "Cậu... Nói gì đó?".

Lê Sương Mộc lại vẻ mặt bình tĩnh, gật gù đầu.

Tiền Thiên Thiên thở dài âm u, nói: "Doãn Khoáng, cậu... cẩn thận". Nói xong liền về mặt quạt cường đi tới bên Lê Sương Mộc.

Doãn Khoáng cũng thở dài: "Cô gái này... Thôi, không liên quan đến mình".

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Mọi sự đều đã có chuẩn bị

Dịch giả: Accel

Đám Doãn Khoáng nhìn đến giữa trưa ngày thứ sáu. Trong lúc đó hoặc vô tình hoặc cố ý cũng đã có mấy người bị Từ Thần thiết kế. Đương nhiên, là Doãn Khoáng thiết kế, nhưng cuối cùng vẫn tính lên đầu Từ Thần. Sau đó bốn người Ngụy Minh, Phan Long Đào, Âu Dương Mộ, Đường Nhu Ngữ có được 48h an toàn. Tuy việc "tự mình thiết kế" của Doãn Khoáng đã hạ thấp độ khó của trò chơi, nhưng nó vẫn khắp nơi chí mạng như cũ, bởi vì Từ Thần không thể nào hoàn toàn dựa vào thiết kế của Doãn Khoáng, cho nên không phải lúc nào cũng thuận lợi được. Như trường hợp của Âu Dương Mộ, vốn là có thể cứu được dễ dàng, đột nhiên Từ Thần tăng thêm một loạt thiết kế, làm mọi người có chút không kịp trở tay. Nếu không phải Bạch Lục liều mạng giúp cô đỡ một kích cuối cùng, chỉ sợ cái đầu xinh đẹp cô đã bị chiếc móc sắt rơi xuống đâm xuyên.

Quá trình vô cùng hung hiểm, nhưng kết quả vẫn làm cho người ta phấn khởi vô cùng. Bởi vì cả nhà kho bỏ hoang đều nằm trong không chế của đám Doãn Khoáng, những thứ Tử Thần có thể sử dụng đều nằm trong dự liệu. Chín người còn sống sót của lớp 1204, cho đến hôm nay mới chính thức nắm quyền chủ động trong tay mình.

Sau khi ăn trưa xong, Doãn Khoáng liền triệu tập mọi người, nói: "Còn có một chuyện quan trọng chúng ta không đề ý đến. May là hiện tại còn kịp".

Bạch Lạc hỏi: "Chuyện gì?".

Lê Sương Mộc một bên giành nói trước: "Chúng ta đã quên mất cảnh sát Mỹ. Nếu như chỉ ngây ngốc ở mãi nơi này chờ cuộc thi kết thúc, tôi nghĩ, bọn họ chắc chắn sẽ tìm được chúng ta. Đến lúc đó chúng ta sẽ phải đối mặt với khốn cảnh bị cảnh sát vây quanh".

"Còn một việc nữa. Chính là Peter! Dựa theo trình tự từ vong, nếu như không giết hắn thì thiết kế của Tử Thần sẽ bị kẹt. Cho nên, trước hết phải giải quyết hắn đã".

Nghe Doãn Khoáng và Lê Sương Mộc nói xong, tất cả mọi người đều biến sắc.

Nguy Minh nói: "Không phải chúng ta đã che dấu rất cẩn thận rồi sao? Hơn nữa chỗ này cũng cách rất xa thành phố. Cảnh sát làm như thế nào mới tìm được chúng ta? Các cậu đừng nói bọn hắn dừng vệ tinh theo dõi. Còn Peter, hắn bị cảnh sát không chế rồi, sao giết được".

Doãn Khoáng cười cười nói: "Vệ tinh theo dõi, không đến mức khoa trương như thế, Nhưng Lê Sương Mộc nói cũng đúng, tuyệt đối không thể coi thường lực lượng cảnh sát, cho nên chúng ta vẫn phải chuẩn bị thật tốt. Không thể để đến cuối cùng lại thất bại trong gang tấc. Đừng quên Tử Thần mượn tay người khác giết 'người nên chết' cũng tính là thiết kế từ vong. Giống như việc Sam giết Peter. Về phần Peter, chỉ có thể ép cảnh sát giao ra...". Nói xong, trong mắt Doãn Khoáng hiện lên một tia hàn quang.

Mọi người khẽ gật đầu, sau đó Bạch Lạc hỏi Doãn Khoáng: "Chúng ta phải làm gì?".

Doãn Khoáng nói: "Cách thì tôi đã nghĩ kỹ rồi. Nhưng mà vô cùng nguy hiểm...".

"Hời oi!". Bạch Lạc phẩy tay, nói: "Đừng nói cái gì nguy hiểm hay không. Chúng ta lúc vừa bước chân vào 'đại học' tham gia cuộc thi kia, lần đó không phải cũng nguy hiểm muôn phần sao? Trục tiếp nói ra đi".

Nghe Bạch Lạc nói xong, tất cả đều không khỏi gật đầu, trong lòng tràn đầy cảm xúc.

Doãn Khoáng nói: "Được rồi. Đã như vậy thì tôi nói thẳng. Biện pháp của tôi là, để một hai người gây hỗn loạn trong thành phố, hấp dẫn cảnh sát, sau đó lại uy hiếp họ giao Peter ra. Như vậy cảnh sát thành phố sẽ không tập trung sự chú ý vào những người khác, bọn họ tập trung đối phó kẻ gây hỗn loạn. Cho nên nói, người nhận nhiệm vụ này, chẳng khác nào phải đối mặt trực diện với cảnh sát thành phố, thậm chí còn có cả quân đội".

Bạch Lạc ngăn người, sau đó nói: "Tiểu Doãn Tử, không thể không nói, phương pháp này của ngươi cũng điên không kém. Nhưng tính khả thi cũng rất cao. Mọi người nghĩ sao?".

Mọi người cẩn thận suy nghĩ, cũng rồi rít gật đầu, hoàn toàn chính xác, nếu như không muốn tất cả đều bị cảnh sát bao vây tiêu diệt tại nhà kho này, cũng chỉ có thể làm như vậy. Nhưng vấn đề là, ai sẽ nhận nhiệm vụ này đây?

Lê Sương Mộc nói ngay: "Doãn Khoáng không thể rời khỏi đây, tất cả ở đây đều cần cậu tọa trấn. Đường Nhu Ngữ, Âu Dương Mộ, hai người các cậu cũng phải ở lại. Kỹ năng của hai người đối với việc cứu mấy nhân vật kia lại càng có lợi. Lần thiết kế thứ hai của Tăng Phi vẫn chưa đến, cho nên cũng không thể. Bằng không nếu Tử Thần thiết kế còn có thể sẽ liên lụy đến người khác. Tiên Thiên Thiên cũng giống vậy...". Nói đến Tiên Thiên Thiên, Lê Sương Mộc cũng cảm thấy kì quái, tựa hồ cho đến tận bây giờ Tử Thần vẫn chưa thiết kế Tiên Thiên Thiên lần nào cả. Nhưng giờ không phải lúc nghĩ đến chuyện này, vì vậy hắn tiếp tục nói: "Mà Bạch Lạc, Nguy Minh, Phan Long Đào, ba người các ngươi ba người các cậu đều trong thời gian an toàn, thêm tôi nữa, có thể miễn cưỡng tạo thành một tiểu đội".

Bạch Lạc nhướng mày: "Lê Sương Mộc, không phải ngươi đang trong thời gian nguy hiểm sao? Hơn nữa tay...".

Lê Sương Mộc khua khua cánh tay duy nhất, nói: "Loại chuyện này không làm khó được tôi. Huống hồ, nói thật sao cho các cậu tôi không yên tâm. Các cậu không hề có kinh nghiệm tác chiến cùng lực lượng vũ trang. Trước đây lần ở trong Resident Evil cũng vì thế mà tổn thất nặng, tôi không thể để các cậu phạm một sai lầm lần thứ hai. Nếu như mọi người không có ý kiến gì thì quyết định như thế đi".

Nguy Minh tất nhiên không có ý kiến, hắn biết mình ở lại cũng không giúp được gì, lại đang an toàn, còn không bằng đi theo Lê Sương Mộc. Bạch Lạc cũng không cần nói, phần tử hiếu chiến này nghe thấy có thể đánh nhau là ham rồi. Về phần Phan Long Đào, hắn cũng biết đây là một cơ hội, cơ hội dung nhập vào đoàn thể mạnh mẽ này. Tuy trong lòng vẫn có chút sợ hãi, nhưng hắn vẫn cần mỗi đáp ứng. Bởi vì hắn biết rõ nếu như không thể chính thức gia nhập vào đoàn đội này, tương lai sẽ rất khó khăn... Không khó để nhìn ra, đoàn đội trước mắt này, tất nhiên sẽ mạnh mẽ nắm giữ lớp 1204 trong tay, nếu như có thể sớm trở thành một thành viên trong đó, tương lai sẽ rất có lợi!

Doãn Khoáng nói: "Đã như vậy, các cậu cẩn thận một chút. Tốt nhất là có thể kiên trì được thời gian hai ngày. Còn việc làm thế nào để bức cảnh sát giao Peter ra, phải xem thủ đoạn của Lê Sương Mộc vậy".

Lê Sương Mộc vô cùng tự tin, hắn chỉ nói bốn chữ: "Không thành vấn đề".

Mặc dù xem trọng năng lực của cảnh sát, những vấn đề bọn họ ở trong mắt. Mà sự tự tin của hắn cũng làm cho hai người Ngụy Minh, Phan Long Đào có một cảm giác an toàn không rõ. Chuyến này tuy là hung hiểm dị thường, nhưng lại rất có khả năng thành công.

Trước khi đi, Đường Nhu Ngữ đột nhiên nói: "Lê Sưong Mộc, nhờ cậu một chuyện. Nếu như... nếu như Tiểu Vân và Tiểu Vận còn sống, có thể đưa các cô ấy về đây được không?". Đường Nhu Ngữ cuối cùng vẫn không thể bỏ qua hai người bọn họ.

Lê Sưong Mộc nói: "Xem tình huống như thế nào đã".

Đưa mắt nhìn bốn người Lê Sưong Mộc rời đi, Doãn Khoáng liền nói: "Chúng ta cũng không thể để rớt lại phía sau. Kế tiếp, phải dựa vào chúng ta. Tăng Phi, bây giờ có thể thức nhân vật kia dậy rồi. Tạm thời chỉ đánh thức Nathan là được rồi".

Tăng Phi lúc này cũng đã điều chỉnh lại trạng thái, trên mặt không còn sự không đành lòng và do dự nữa, hiển nhiên hắn cũng biết bây giờ không phải lúc lòng dạ đàn bà, nếu không sẽ hại chết mọi người. Hắn gật đầu một cái, nói: "Được, tôi làm liền đây".

Doãn Khoáng hỏi lại đám Đường Nhu Ngữ: "Nathan chết như thế nào các cậu còn nhớ chứ? Nếu không thì nói lại một lần".

Đường Nhu Ngữ bĩu môi, nói: "Cậu cũng đừng xem thường chúng tôi chứ".

Doãn Khoáng ngáp ngừng, cười khan một tiếng gật đầu.

Tiền Thiên Thiên đi tới hỏi: "Doãn Khoáng, tôi thì sao? Tôi phải làm gì?".

Doãn Khoáng nhìn về phía cô, trầm nghĩ: "Cô gái này đúng thật là một đại phiền toái. Không biết là Từ Thần có ý hay sao, đến bây giờ vẫn không thiết kế, làm lúc nào cũng phải phân tâm chú ý sự an toàn của cô ta". Thầm than một tiếng, Doãn Khoáng nói: "Cô tự bảo vệ mình cho tốt là được rồi". Nói xong đi về phía Tăng Phi.

Tiền Thiên Thiên ngẩn người, sau đó sắc mặt liền âm trầm, cắn môi cúi đầu, trong nội tâm tràn đầy ủy khuất: "Minh vô dụng như vậy sao? Các người đều chán ghét ta sao? Vì sao? Minh đến cùng đã làm sai điều gì?". Càng nghĩ lại càng thấy ủy khuất, giọt nước mắt to như hạt đậu chảy ra từ trong hốc mắt, nhưng nó có thể nói lên điều gì? Hơn nữa bây giờ cũng không phải lúc an ủi một cô gái nội tâm bị tổn thương, còn có nhiều chuyện quan trọng hơn cần làm.

Doãn Khoáng đi tới bên người Tăng Phi, thấy Tăng Phi đang tiêm cho Nathan cái gì đó mới hỏi: "Hắn lúc nào mới có thể tỉnh lại?".

Tăng Phi nói: "Khoảng chừng 10" nữa".

Doãn Khoáng gật gật đầu, nâng anh chàng da đen Nathan lên, sau đó đặt ở vị trí trước đó đã dự định.

Cuối cùng lại nhìn xung quanh một vòng, Doãn Khoáng lẩm bầm nói: "Từ Thần, đến đây đi...".

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Cơn mưa lửa (1)

Dịch giả: Accel

"Này! Có ai ở đây không?".

Tại một góc trống của nhà kho, anh chàng da đen Nathan đang vừa gặm bánh mì vừa đi loạn về bốn phía, gương mặt đen nhem đầy nghi hoặc, cũng không có vẻ hoảng sợ mấy. Không biết là hắn gan lớn thật hay là thần kinh thô nữa. Đối với việc tại sao mình lại xuất hiện tại nơi này, hắn cũng cảm thấy rất kỳ quái. Suy nghĩ đầu tiên của hắn chính là người thân của đốc công Roy kia đang trả thù mình. Về phần tại sao khi tỉnh dậy bên cạnh lại có... một ổ bánh mì, hắn lại không nghĩ nhiều, dù sao cũng đói bụng, liền gặm thôi.

"Hặc hặc. Ta biết ngươi đang ở đây! Mau đi ra đi, đừng để ta phải bắt ngươi ra, lúc đó thì ngươi nhất định phải chết!". Nathan khạc một bãi đờm, hung hung cắn một miếng bánh mì. Sau một giây, hắn liền kêu lên đau đớn, sau đó chỉ thấy hắn đưa tay vào trong miệng, móc ra một sợi dây kẽm..

"Cái gì? Còn để dây kẽm bên trong!? Fuck!". Nathan tức giận ném ổ bánh mì xuống đất, dậm lên hai phút, sau đó quát lên: "Cút ra đây cho ta, con mẹ chúng mày. Tìm ta báo thù thì tới đi, ra đây!". Sau đó hắn một cước đá bay ổ bánh mì.

Chỉ thấy nửa ổ bánh mì bị giẫm bẹp bay một đường vòng cung trên không trung, đụng trúng thùng dầu ở bên cạnh cái hòm gỗ, thùng dầu đổ xuống đất kêu loảng xoảng, chất lỏng bên trong tung vãi đầy đất. Nhưng vì cái hòm gỗ chặn tầm nhìn nên Nathan không nhìn thấy chất lỏng bóng loáng đang từ từ chảy trên mặt đất.

Anh chàng lại bị tiếng động do thùng sơn đổ dọa sợ, liền giật dữ mắng một tiếng: "Fuck".

Sau khi nhìn loạn xung quanh, hắn lại đi tới bên chiếc giá sắt, thò tay muốn lấy cây sắt được bày bên trên để tự vệ. Nathan không tính là cao, chỉ đến dưới cây sắt. Có lẽ là vì trên giá bày quá nhiều thứ, hắn rút hai cái mà cây sắt không ra. Nathan hung hăng đập mạnh vào chiếc giá, chiếc giá thoạt nhìn khá chắc chắn vậy mà đổ ngay xuống đất, những đồ vật trên giá rơi vãi lung tung, âm thanh va chạm của kim loại vang lên loảng xoảng.

Hắn lật lật tìm tìm trong đồng sắt đó cuối cùng cũng tìm được cây sắt kia, rút ra cầm trên tay quơ quơ, về mặt đắc ý: "Ta còn không đập đổ các người xuống hay sao". Nói sau bước đi ra, không ngờ lại giẫm phải mấy viên bi thép đã nằm trên mặt đất từ lúc nào không hay, cả người đổ một cái nằm trên đất.

Hắn theo bản năng lấy tay chống lên đất định đứng dậy, một con đầu kịch liệt truyền đến, nơi hắn đặt tay không ngờ lại toàn là đinh sắt gì nhọn hoắt!

"Aaaaa... Chúa ơi, gặp quỷ rồi, đau chết ta!". Nathan bật lên như lò xo, hít một ngụm khí lạnh, ném cây sắt vừa mới vắt và lấy được sang một bên, đưa tay rút từng cái đinh ra, hai tay lập tức máu chảy đầm đìa. Tiếp theo hắn thoáng nhìn thấy một cuộn vải trắng cách đó không xa, liền đi tới, giặt vải trắng xuống quần len tay của mình. Sau đó hắn lại nắm lại cây sắt, đập mạnh lên chiếc rương một cái như để phát tiết, khuôn mặt dữ tợn.

Một khối sắt trên trần nhà đột nhiên tróc ra, trực tiếp rơi xuống đầu Nathan. Hắn vừa ngẩng đầu nhìn lên, buột miệng: "Shit!". Liều mạng lao về phía trước, khối sắt kia liền rơi xuống sau lưng hắn, chạm đất phát ra một tiếng vang cực lớn, đổ âm về phía hắn. Nathan kinh hồn bạt vía, chạy té ra ngoài, chỉ suýt nữa thôi, khối sắt lớn như vậy đã đè lên người hắn.

Cho đến giờ phút này, Nathan cuối cùng cũng cảm thấy không đúng. Quá trùng hợp rồi, giống như được tính toán kỹ càng vậy, quá quỷ dị.

"Chẳng lẽ là...". Hắn nghĩ tới cái chết của Roy, Isaac: "Minh không phải... không phải đã có được sinh mạng của Roy sao? Tại sao...".

Vừa lúc đó, hắn lại nghe thấy tiếng động vật gì đó rơi xuống ở sau lưng, quay đầu nhìn lại mới thấy, đó là một cái mô hình đầu lâu cháy đen. Miệng của nó mở ra như đang cười ha ha với hắn...

"Không, không! Đây không phải là thật. Tôi không muốn chết, tôi không muốn chết!!!". Nathan vừa giật dữ vừa sợ hãi, hắn bước từng bước nặng nề đi tới, cầm cây sắt trong tay đập xuống mô hình đầu lâu. Cái đầu lâu lập tức bị đập bay ra ngoài, vừa vận dụng vào chiếc súng bắn đinh. Chiếc súng bắn đinh liền rơi xuống đất, hòng súng chĩa ngay vào Nathan.

Phập phập phập!

Từng chiếc đinh cắm lên trên người Nathan. Nếu như không phải hắn kịp lấy tay che đầu thì chỉ sợ đầu hắn đã đầy đinh.

Chỉ cần là sinh vật, trời sinh sẽ có dục vọng muốn sống rất lớn. Cho dù trên người càng lúc càng nhiều đinh thép, Nathan vẫn không từ bỏ, hắn co người lại, lần tới hướng có mấy chiếc hòm chôn cất. Mà cây súng bắn đinh cũng dịch chuyển hòng súng theo vị trí của Nathan?

Nathan không để nhiều như vậy, chỉ dùng hết sức lẩn, dùng hết sức bò, cuối cùng cũng trốn được ra sau hòm gỗ lớn.

"Hộc... hộc...". Nhìn thấy trên tay chân mình toàn là đinh, về mặt Nathan biến đổi, giống như khóc giống như cười, không biết là vì đau mà khóc hay là vì hưng phấn mà cười!

Nhưng khi hắn nhìn thấy chất lỏng bóng loáng trên tay, cơ mặt lập tức đông lại, cận thận cảm nhận một chút, hình như dưới thân cũng ẩm ướt?

Lúc này cây súng bắn đinh mới bắn một phát cuối cùng, nhưng cây đinh đó lại bắn lên cây sắt Nathan ném trên đất...

"Đinh" một tiếng, tia lửa bắn ra...

"Không!!!".

...

"Doãn Khoáng, cái dây kẽm bên trong bánh mì là cậu để sao?". Đường Nhu Ngữ tò mò hỏi.

Doãn Khoáng lắc đầu, khẽ cắn môi: "Là Từ Thần!".

Âu Dương Mộ, Tăng Phi, Tiền Thiên Thiên bên cạnh sắc mặt không khỏi biến đổi.

Hiện tại tất cả đang ở một góc trên trần nhà kho bí mật theo dõi tình hình, cho dù bị mưa rơi ướt cũng không để ý tới. Bầu trời tối đen âm trầm như lòng sông, cũng không biết trận mưa này bao giờ thì mới ngừng lại.

"Các cậu nhìn kia, thùng dầu bị đổ".

Mọi người nhìn về phía Doãn Khoáng. Doãn Khoáng lắc đầu: "Tôi làm sao có thể tính đến chuyện hắn sẽ đá bay bánh mì?".

"Giá sắt cũng đổ rồi...".

Doãn Khoáng nói: "Tôi vốn dự tính là cái giá trực tiếp đề lên hân".

"..."

Doãn Khoáng cười khò: "Kế hoạch có biến! Chúng ta quá coi thường Tử Thần rồi, cũng đánh giá chính mình quá cao. May là tạm thời vẫn còn trong tầm khống chế. Mọi người chuẩn bị đi..."

Thẳng đến khi ánh lửa chói mắt bùng lên, Doãn Khoáng mới thấp giọng ra hiệu một tiếng: "Động thủ!".

Đường Nhu Ngữ vội vàng bóp cầu trao con dao trong tay, móng vuốt bắn ra, vô cùng tinh chuẩn bắt được cánh tay của Nathan, sau đó Doãn Khoáng vội vàng nắm dây thừng kéo, 10 điểm lực lượng liền kéo bay Nathan từ trong đồng lửa ra, Tăng Phi đã sớm có chuẩn bị cầm bình chữa cháy lên phun lên người Nathan.

"Nhắc nhở: Sinh viên đại học năm nhất Tăng Phi thành công giải cứu một người hân phải chết lần thứ hai. Ban thưởng 1500 học điểm, 1 điểm đánh giá cấp F, 4 điểm đánh giá tổng hợp, 4 điểm học phần".

"Nhắc nhở: Toàn thể sinh viên lớp 1204 may mắn còn sống sót chú ý, bởi vì thành công giải cứu một người hân phải chết lần thứ hai, điểm tích lũy +10".

"Nhắc nhở: Toàn thể sinh viên lớp 1204 may mắn còn sống sót chú ý, bởi vì "Quy tắc" hạn chế, trong 48h Tử Thần không thể thiết kế người được cứu".

"Thành công..."

Doãn Khoáng nặng nề thở ra một hơi: "Mọi người nghỉ ngơi một chút đi". Sau đó hân lấy điện thoại di động ra bấm số của Lê Sương Mộc: "Lê Sương Mộc, việc bên này xong rồi. Bên đó thì sao?".

Lúc này, vàng sáng mặt trời rọi xuống, trời sáng rồi!

Trong một kiến trúc ba tầng trong thành phố, Lê Sương Mộc thu hết đám cảnh sát đang loạn chuyển bên dưới vào mắt, khoe miệng cười khinh thường: "Ngay cả Delta Force của các người cũng không làm gì được ta, chỉ bằng mấy nhân vật bé nhỏ này? Hừ!".

Lúc điện thoại vang lên, Lê Sương Mộc tiện tay đặt ở lỗ tai.

"..."

"Yên tâm, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay. Nói như vậy, Peter đã vô dụng?". Nói xong, Lê Sương Mộc đưa mắt nhìn nơi góc phòng, chỗ Peter râu ria lồm chồm đang bị trói.

Chỉ có điều Peter bây giờ đã không còn phong thái như trước, chỉ có vẻ mặt mờ mịt, thỉnh thoảng cười ngớ ngẩn hơi điên điên. Tuy không bịt miệng nhưng hân cũng không la hét kêu gào gì, chỉ yên lặng.

Lê Sương Mộc làm như thế nào để đưa hân ra, kỳ thật cũng vô cùng đơn giản. Tìm luật sư, đập xuống rất nhiều đô la, nộp tiền bảo lãnh là được rồi. Lúc đó Bạch Lục ngờ ngác nhìn Lê Sương Mộc: "Thế này cũng được à?". Lê Sương Mộc chỉ nhún nhún vai.

Sau khi nhận điện thoại của Doãn Khoáng, hân liền rút súng lục ra, đi tới trước mặt Peter, nhẹ nhàng nói: "Bây giờ người có thể nói ra di ngôn của mình".

"..."

Trong mắt Peter cuối cùng cũng có một chút sinh cơ, nhưng sau đó lại là tử chí mông lung. Chỉ thấy hân dùng sức móc tay, mở ra, một chiếc vòng tay bằng nhựa plastic xuất hiện trong lòng bàn tay: "Ta chỉ có thể nói, cảm ơn... Chỉ cần người giúp ta, và Candice được chôn cùng một chỗ. Vật này, liền tặng cho người...". Nói xong, hân liền nhắm mắt lại, lẩm bẩm nói: "Candice... Anh tới Thiên Đường cùng em đây..."

Cái vòng tay nhựa plastic kia, lại chính là vòng tay may mắn trên tay Candice.

Tay cầm súng của Lê Sương Mộc cứng đờ, trong nội tâm thờ dài: "Người đã có ý muốn chết, ta đây chỉ có thể xin lỗi... Chỉ mong, người và bạn gái của người, có thể đoàn tụ cùng nhau ở trên trời".

ĐỪNG!

Một đóa huyết hoa nở rộ ra từ mi tâm của Peter...

Gần như cùng lúc đó, trên chiếc TV cách đó không xa kênh khoa học kỹ thuật đang phát một chương trình... Một ngọn núi lửa đang mặc sức phun trào, hoa lửa sáng lạn...

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Con mưa lửa (2)

Dịch giả: Accel

Thời điểm thanh tra da đen Bullock dẫn một đám cảnh sát vác súng phá cửa vào, chỉ thấy một cỗ thi thể hai mắt đờ đẫn trên mặt đất. Đó là thi thể của Peter. Ngoài ra không có bất kỳ dấu vết nào. Trong phòng chỉ có một cái TV đang mở, ngoài âm thanh hài hước của người dẫn chương trình ra thì không còn tiếng động nào.

Jim tiến lên thử chạm vào xem nhiệt độ cơ thể Peter, sau đó quay đầu lại nói: "Sếp, vừa mới chết không lâu, tuyệt đối không quá 15 phút".

Thanh tra da đen hai mắt đầy tơ máu dùng sức xoa xoa cái đầu bóng loáng của mình, tay cầm súng rung mạnh: "Đuổi theo cho ta! Đuổi theo cho ta!!". Hét lớn một tiếng, đồng thời đập cái bàn trà bay ra ngoài.

Cái bàn trà đập vào tường, sau đó đổ ngược lại trên ghế sa lon. Chính xác phải là đập lên chiếc điều khiển trên ghế sa lon. "Tít" một tiếng, TV chuyển sang kênh tin tức. Thanh tra da đen vốn không có tâm trạng để ý đến tiết mục tin tức nhưng lại mơ hồ nghe thấy: "Bởi vì thời tiết xấu nên chuyến bay 179 đi Paris bị hoãn 1 tiếng, đúng 14h6" cất cánh...".

Thanh tra da đen đang chỉ huy đám nhân viên cảnh sát xử lý hiện trường đột nhiên ngừng lại, hai mắt nhìn về phía TV. Ông ta cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra thứ gì cả, chỉ có thể vuốt vuốt hai mắt nói: "Chết tiệt. Đợi đến khi bắt được mấy tên khủng bố các người, ta nhất định phải ngủ bù mấy ngày...".

Phản nản một tiếng, sau đó ông ta lại nói: "Jim, cậu ở lại trông coi hiện trường, đợi người da đen kia đến xử lý thi thể".

"Vâng, thưa ngài".

Thanh tra da đen vừa nói xong, liền dẫn theo tất cả vợ và ra khỏi phòng.

"Lê Sương Mộc, tiếp theo chúng ta đi đâu đây". Bạch Lục nhìn Lê Sương Mộc hỏi.

Trong một góc khuất u tối, bốn người Bạch Lục, Ngụy Minh, Phan Long Đào, Lê Sương Mộc đang đứng chung một chỗ, tay nắm chặt súng ngắn.

Lê Sương Mộc mỉm cười: "Chỗ nguy hiểm nhất, chính là chỗ an toàn nhất. Chúng ta trở lại chỗ vừa rồi đi".

Ba người Bạch Lục nghe xong nhất thời tròng lớn con mắt.

Bạch Lục nói: "Như vậy được không?".

Khuông mặt tuấn lãng của Lê Sương Mộc trước nhau vẫn bình tĩnh như cũ, còn nhiều hơn một nụ cười tự tin: "Tôi sẽ không đem tính mạng của mọi người ra đùa. Huống hồ, nhiệm vụ của chúng ta chính là hấp dẫn sự chú ý của cảnh sát trong thành phố, để bọn chúng không có thời gian để ý đến bọn Doãn Khoáng, chứ không phải đuổi bắt chạy vòng quanh. Còn nữa, các cậu cũng đừng cho rằng bọn chúng là đồ đàn chứ".

"...Được rồi. Cậu nói cũng đúng". Bạch Lục nhún nhún vai, nói: "Vậy chúng ta lập tức trở lại đi".

Lê Sương Mộc dẫn theo ba người Bạch Lục xuyên thẳng qua khu vực cảnh sát phong tỏa như là dạo phố, thời điểm đứng trước cửa căn phòng lúc trước, ba người Bạch Lục nhìn Lê Sương Mộc giống như nhìn quái vật. Vậy mà đúng như lời hắn, tất cả đều đúng như dự đoán!

Đồng thời, trong lòng cũng Bạch Lục cũng dâng lên một cảm giác vô lực nhàn nhạt: "Mưu trí ta kém Doãn Khoáng, những thứ khác cũng không so được với Lê Sương Mộc... Xem ra, ta phải tự xác định lại vị trí của mình lần nữa rồi. Thay vì ăn no rừng mờ so bì với mấy con người này, còn không bằng là chính mình cho thật tốt...".

Về phần Ngụy Minh, hắn vẫn luôn tín nhiệm Lê Sương Mộc. Phan Long Đào thì quyết tâm gia nhập đoàn đội này ngày càng kiên định.

Nhẹ nhàng đẩy cửa vào, sau đó gõ đặc vụ Jim bất tỉnh. Khi nhìn thấy thi thể Peter vẫn còn đó, Lê Sương Mộc thăm thò phào nhẹ nhõm, đồng thời bàn tay trong túi quần cũng nắm chặt lại.

Đúng lúc này, một giọng nói truyền tới: "Thật đáng tiếc, đây chính là việc thuộc phạm vi công tác của ta".

Mọi người quay người nhanh lại, chợt thấy ông bác da đen mặc bộ đồ lao động màu đen đứng tại cửa ra vào như cười như không nhìn Lê Sương Mộc, sau đó ánh mắt lại đảo qua cả ba người rồi trực tiếp đi đến chỗ Peter nằm.

Bốn người Lê Sương Mộc động cũng không dám động. Bởi vì bọn họ biết rõ, đứng trước mắt, chính là "Tử Thần dự bị" trong lời nói của Doãn Khoáng!

Một nhân vật có thể tránh thoát được thiết kế của Tử Thần vô số lần, sau đó lại lĩnh ngộ được "Tử Vong Pháp Tắc", Thử hỏi đứng trước một người như vậy, bọn hắn còn có thể làm gì chứ? Cảm giác quý dị như có như không đã công phá hoàn toàn phòng tuyến tâm lý của tất cả. Cho dù là Lê Sưong Mộc khi đối mặt với các học trường năm hai, thậm chí là năm ba vẫn có thể bảo trì tâm lý vững vàng, lúc này đây trong lòng cũng không khỏi dâng lên một cảm giác bất lực nặng nề.

Bốn người bọn họ cứ thế nhìn ông bác da đen ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng đem thi thể Peter để vào bên trong bọc đựng xác, sau đó vác lên vai. Khi ông ta đi tới trước mặt Lê Sưong Mộc thì đột nhiên nói: "Lời hứa đối với người chết, người cần phải hoàn thành. Nếu như người có thể còn sống, hãy đến chỗ của ta, làm chuyện mà người phải làm". Nói xong, cười cười, đi ra khỏi phòng... Để lại một người đang cúi đầu cố che dấu vẻ kinh ngạc trong mắt và ba người mặt mũi tràn đầy nghi ngờ...

Ngoại ô, bên ngoài nhà kho bỏ hoang.

Doãn Khoáng cúp điện thoại, nói: "Peter chết rồi. Bây giờ đến lượt chúng ta. Tăng Phi, cậu đưa Sam tới điểm A. Đường Nhu Ngữ, cô đem Molley đến điểm B".

Đường Nhu Ngữ hỏi: "Sao vậy? Tại sao phải tách hai người họ ra?"

Doãn Khoáng giải thích: "Đôi tình nhân này vô cùng tình cảm. Tôi sợ bọn họ sẽ bỏ qua tính mạng của mình mà cứu đối phương. Như thế chúng ta không cứu được ai rồi. Còn nữa, cảm giác của Sam vô cùng cao, ít nhất là 15 điểm, chúng ta không thể không đề phòng".

Âu Dương Mộ đứng một bên hỏi: "Vậy tại sao lại đồng thời cứu tính cả hai? Như vậy không phải tăng độ khó ư?"

Doãn Khoáng nói: "Công tâm vi thượng. Thời được rồi, mọi người nắm chặt thời gian đi. Có nghi vấn gì sau này hỏi".

Hỏi tới hỏi lui, Doãn Khoáng cũng chút mất kiên nhẫn. Đường Nhu Ngữ và Âu Dương Mộ nhìn nhau, im lặng gật đầu. Có đôi khi các cô cảm thấy, cái tên Doãn Khoáng này thật sự rất đáng sợ...

"Sau này không nên đắc tội hắn thì hơn... Hòa hợp là tốt nhất". Đường Nhu Ngữ và Âu Dương Mộ đều xuất hiện suy nghĩ này trong lòng.

Không lâu sau đó, Tăng Phi, Đường Nhu Ngữ, Âu Dương Mộ đều dựa theo an bài của Doãn Khoáng, đưa Sam và Molley tới đúng vị trí. Sau đó Tăng Phi và Doãn Khoáng chịu trách nhiệm cứu Sam, Đường Nhu Ngữ, Âu Dương Mộ chịu trách nhiệm Molley. Còn Tiền Thiên Thiên, tất nhiên Doãn Khoáng bảo chịu trách nhiệm liên lạc với Lê Sưong Mộc rồi. Nhưng khiến Doãn Khoáng kỳ quái là, lúc Tiền Thiên Thiên tiếp điện thoại, trên mặt lại không có bao nhiêu vẻ sắc vui mừng. Doãn Khoáng âm thầm nhún vai: "Cô ta không phải rất thích nói chuyện cùng Lê Sưong Mộc sao, tâm tư của con gái đúng là..."

Sau khi hơi phân thần đôi chút, Doãn Khoáng lấy lại tinh thần, cùng Tăng Phi trốn ở một góc trên trần nhà kho, chăm chú theo dõi động tĩnh của Sam... Thế nhưng... Doãn Khoáng cứ có cảm giác, mình đã bỏ qua thứ gì đó, cảm thấy trong lòng bao phủ một bóng ma.

Đến cùng là cái gì chứ?

Phi trường quốc tế.

"Các quý bà, các quý ông, xin chú ý. Chuyến bay 179 đăng ký tại cửa số 46 vào khoảng 1" sau".

"Các quý bà, các quý ông, xin chú ý. Chuyến bay 179 đăng ký tại cửa số 46 vào khoảng 1" sau".

"Các quý bà, các quý ông, xin chú ý. Chuyến bay 179 đăng ký tại cửa số 46 vào khoảng 1" sau".

Một nhóm người đang đợi ở phi trường lập tức náo động, vội vàng đi về phía cửa 46.

"Oh my god! Cuối cùng cũng tới. Ta thề, nếu như không thể tới Paris đúng lúc, ta nhất định phải khởi tố cái hãng hàng không này". Một người đàn ông bụng phệ cái ót bóng loáng bỏ tay xuống, sau đó quát lên với hai tên vệ sĩ mặc âu phục đằng sau: "Các người còn đứng đây làm gì? Nhanh chuyển hành lý cho ta!". Nói xong cũng lúc lắc thịt thừa trên người, đi vào thông đạo tới cửa số 46. Trên cổ ông ta đeo một hình đầu lâu bằng vàng lúc ẩn lúc hiện, vô cùng bắt mắt. Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, hai con mắt của cái đầu lâu bằng vàng kia, luôn tập trung vào chiếc máy bay hai màu xanh trắng bên ngoài...

Hai tên vệ sĩ vội vàng nhắc hành lý lên theo sau.

Trong thông đạo, đám đông hỗn loạn chậm chạp tiến về phía trước, đột nhiên có tiếng khóc của trẻ con vang lên, làm chói tai mọi người.

Người đàn ông bụng phệ kia liền nói: "Này, cô không thể cho nó im miệng lại sao, ồn ào quá".

Người phụ nữ da đen giận dữ nói: "Câm cái miệng của ông lại". Sau đó liền đỡ dành đứa trẻ trong lòng. Thế nhưng tiếng khóc không những không ngừng, ngược lại càng không thể ngăn nổi, tiếng khóc quái dị quả thật khiến người nghe tâm hoảng ý loạn.

"Cuối cùng là có chuyện gì?".

"Cô ta không phải kẻ buôn bán trẻ con chứ? Đứa bé kia trông không giống cô ta chút nào..."

"Chẳng lẽ là kẻ ngược đãi trẻ em. Đưa cô ta đến tòa án đi..."

"..."

Âm thanh nghị luận không dứt bên tai, hơn nữa càng nói càng khó nghe. Nhân viên chịu trách nhiệm trị an của sân bay cách đó không xa đã chú ý tới. Chỉ thấy bọn họ đi tới, nói với người phụ nữ da đen: "Phu nhân, mời bà theo chúng tôi một chuyến".

Người phụ nữ da đen vỗ vỗ cái ót phiền muộn nói: "Được rồi, được rồi! Hành trình tới Paris ta mong chờ đã lâu bị con phá hủy rồi. Sớm biết như vậy ta đã để con ở chỗ bà ngoại".

"Phu nhân...". Một bảo an thúc giục.

"Được, được! Chết tiệt. Có lẽ thằng nhóc đói bụng. Chẳng lẽ người muốn xem ta cho nó bú sao? Ta sẽ chứng minh cho các người xem. Ta chính là mẹ của nó".

Nói cũng kỳ quái, người phụ nữ đi xa khỏi chiếc phi cơ 179, đứa bé liền ngừng khóc, thậm chí còn chép chép miệng, liền ngủ.

Lúc này người phụ nữ da đen đã bị dẫn tới văn phòng của bộ phận bảo an.

"Được rồi, phu nhân, cấp dưới của tôi nghỉ ngơi bà..."

Nhưng mà, không đợi người phụ trách bộ phận bảo an nói hết lời, con mắt của hắn đã trừng lớn như mắt trâu.

Giờ khắc này, người phụ nữ da đen đột nhiên cảm thấy đột nhiên cảm thấy trong phòng đang lên một vầng ánh sáng đỏ.

Sau một khắc, một tiếng nổ lớn vang tận mây xanh.

Chiếc phi cơ 179 vừa mới cất cánh không lâu, nổ tung!!

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Cơn mưa lửa (3)

Dịch giả: deeno12701

Tiếng nổ vang vọng khắp nơi như tiếng sấm oanh động giữa trời. Ánh sáng từ vụ nổ rọi trắng một vùng trời giống như một mặt trời nhỏ trong đêm đen.

Từ vụ nổ, những linh kiện, mảnh vỡ tan tác khắp nơi, bắn ra bốn phía. Cả trời như một cơn mưa do lửa và các mảnh vỡ trút xuống. Giống như cơn mưa vừa mới đi qua, giờ lại thêm cơn mưa khác.

...

Trong phòng an ninh.

Mọi người còn đang sửng sốt bởi tiếng nổ vang của chiếc máy bay thì sóng xung kích do vụ nổ tạo thành đã lan tới, cửa sổ lập tức bị đánh tan thành những mảnh thủy tinh nhỏ bắn về phía mọi người đang ở bên trong.

Tổ trưởng tổ bảo an và bảo vệ đứng cách đây khá xa, lại thêm phản ứng nghề nghiệp nên khi thấy có vụ nổ liền lập tức nằm rạp người xuống thế nhưng người phụ nữ kia thì làm sao mà kịp đây? Vô số mảnh vỡ thủy tinh găm lên người phụ nữ ấy như một cơn nhím, máu tươi tung tóe ra khắp mọi nơi. Thật may là trước khi chết cô ta đã kịp ôm chặt lấy đứa vào trong lòng và bảo vệ nó.

...

Cùng lúc đó, đám Lê Sương Mộc đang đấu súng với cảnh sát cũng nghe được âm thanh như sấm rền và vùng trời sáng lòa từ vụ nổ, khuôn mặt của mọi người bị ánh lửa chiếu lên đỏ hồng, vẻ kinh ngạc không thể nào che giấu nổi hiện lên trên khuôn mặt cả đám.

Không chỉ bọn hắn mà ngay cả nhóm cảnh sát ở đây cũng sửng sốt, từng người há hốc mồm, mắt trừng ra, không ít người thốt lên "Oh my God!" rồi làm dấu thập tự ở trước ngực.

Đội trưởng đội cảnh sát chạy đến bên thanh tra da đen vươn tay ra nói: "Thưa ngài, cấp trên ra lệnh cho chúng ta chặn tức tới sân bay".

Thanh tra da đen đưa tay ra bắt tay với hắn rồi nói: Người dẫn theo tổ một, tổ ba đến sân bay. Ta và tổ hai sẽ ở lại. Mọi trách nhiệm ta sẽ gánh". Đội trưởng kia chần chờ một chút rồi gật đầu dẫn người rời đi. Âm thanh cảnh báo vang lên trên khắp các con phố lớn nhỏ.

"Ta nhất định bắt được các người". Thanh da đen thành thạo lắp từng viên đạn vào súng, sắc mặt tối sầm lại.

Lúc này, Lê Sương Mộc đang trốn sau một bức tường dày nghiêm mặt bảo: "Chuyện này khả năng là sự bố trí của Từ Thần. Ba người các cậu đang trong thời gian an toàn, hãy nhanh rời khỏi đây đi".

Bạch Lục vội la lên: Thế còn người?".

Lê Sương Mộc cau mày: "Trốn không thoát. Không kịp rồi, chạy mau!".

Ngay lúc đó một tiếng rít xé gió truyền vào tai mọi người. Mọi người vội ngẩng đầu lên nhìn thì chợt nghe một tiếng hét thảm thiết.

"A A!".

Vai của Phan Long Đào bị lủng một lỗ, một cái đinh ngắn cắm sâu vào trong da thịt của hắn. Cả người hắn cũng bị lực bắn vào dè ngã xuống đất. Bạch Lục vội phản ứng, vươn tay ra kéo hắn lên đồng thời quát: "Chạy mau".

Sao lại thế này? Chẳng phải đang trong thời gian an toàn sẽ không bị Từ Thần hãm hại sao? Tại sao? Hiệu trưởng chết tiệt, người dám gạt chúng ta!". Phan Long Đào gào thét trong lòng một cách tuyệt vọng. Ngụy Minh cũng đẩy bụng nghi hoặc, Bạch Lục thì đã thân mật với mười tám đời tổ tông của hiệu trưởng rồi.

Về phần Lê Sương Mộc thì ngay cả thời gian để phân tâm cũng không có. Bởi vì ngay lúc Phan Long Đào bị công kích, có mấy mảnh sắt đồ chơi bắn về phía hắn. Thế nên lúc này đối với hắn giữ mạng là quan trọng nhất, hỏi thăm hiệu trưởng hay tìm hiểu vấn đề Phan Long Đào trong kỳ an toàn còn bị đổ máu thì để từ từ cũng được.

**Cái kỳ an toàn này ngược ha, người ta tới kỳ đổ máu khổ sở còn bọn này tới kỳ thì sung sướng:cuoichet:*)*

Từ Thần không để cho bọn hắn kịp có thời gian để kinh hoặc, những mảnh sắt, khối thép, đinh gỗ từ trời rơi xuống như mưa. Nhưng đám Lê Sương Mộc lại đang đứng trong một cái ngõ chật hẹp, căn bản là không thể trốn tránh. Dù cơn mưa này không rơi trực tiếp lên đầu họ thì chúng cũng bị dội qua lại giữa bức tường rồi nhắm vào họ mà rót hoặc là phủ lên con đường phía trước cản trở việc chạy trốn của họ.

Ngụy Minh trúng chiêu, hắn đáp phải một mảnh sắt trên đất ngã xuống, đồng thời một thanh sắt ghim vào bắp đùi hắn, xuyên qua chân cắm xuống đất như đóng đinh hắn tại chỗ vậy. Do mọi người đều vội vàng phóng đi mà khi Ngụy Minh bị chậm lại như vậy thì cả đám đều đã vọt đi rất xa, cho dù có quay lại cứu người cũng đã không kịp nữa rồi.

"Đêch! Chẳng lẽ lại chết uất ức như vậy!". Cảm nhận nỗi đau từ chân truyền tới, Ngụy Minh không cam lòng thét lên một tiếng. Vừa lúc đó, âm thanh xé gió từ trên đầu truyền đến, Ngụy Minh ngẩng đầu lên nhìn thì lập tức tái xanh mặt mũi.

Không ngờ lại là cánh quạt của máy bay. Ngụy Minh nhớ lại trong nội dung nguyên bản của bộ phim thì nhân vật chính Nathan chính là bị thứ này xay nát toàn thân chỉ còn mỗi một cánh tay và một đoạn đại tràng là nguyên vẹn. Không nghĩ tới Từ Thần lại dùng nó để chơi mình.

Vù! Vù! Pắc! Pắc!

Cả cái động cơ cánh quạt xoay tròn bật qua lại giữ hai bức tường tạo thành từng cái lỗ lớn nhưng không hề có dấu hiệu dừng lại. Giây phút này, Ngụy Minh chẳng còn muốn kháng cự nữa.

"Aiz, chết thì chết đi... Đầu phải chưa từng chết". Ngụy Minh biết lúc này mình chẳng thể chạy thoát nữa rồi, làm gì thì cũng phí công thôi.

Đúng lúc này, khi động cơ cánh quạt kia bật từ bức tường bên trái sang bên phải thì mắc vào cầu thang thoát hiểm ở đây. Âm thanh va chạm phát tiếng ken két nghe rộn cả người nhưng cũng đủ dẻo dai để giữ cho cánh quạt kia mắc lại trên không trung.

"Cái... Trời không tuyệt đường của ta?". Ngụy Minh sững sờ nhìn động cơ trên cầu thang.

Nhưng sau một khắc, cả người hắn đều như rơi vào hầm bắn...

Bởi vì cánh quạt vẫn đang quay kia đột nhiên rời khỏi động cơ, xoay tròn bắn về phía hắn. Cánh quạt sắc bén lướt ngang qua thái dương của hắn, cắt đi vài sợi tóc trên đầu hắn sau đó cắm sâu vào bức tường bên góc phải.

Giờ phút này Ngụy Minh cảm thấy cả người hắn chẳng còn chút sức lực nào.

"Rốt cuộc... Cái quái gì đang xảy ra vậy?". Dù chỉ số trí lực của hắn tương đối thấp nhưng hắn không ngốc. Hắn thực sự không hiểu, vừa rồi Từ Thần hoàn toàn có thể làm thịt hắn. Cánh quạt kia chỉ cần lệch sang một centimet thì chắc chắn hắn sẽ lên bảng đếm số liền. Vấn đề là vì sao mình vẫn sống, tại sao Từ Thần không giết mình.

"Chắc chắn Tử Thần chẳng hề nhân từ gì với ta cả... Mà khoan, chẳng phải ta đang trong kỳ an toàn sao? Vậy có thể là Tử Thần không bố trí ta? Những gì vừa xảy ra chỉ là trùng hợp? Đúng rồi, còn có Phan Long Đào, nếu như cái đỉnh vừa rồi nhắm vào đầu hắn chứ không phải là vai thì hắn chắc chắn phải chết rồi. Hiệu trưởng tuyệt không lừa chúng ta! Như vậy... Người mà Tử Thần muốn xử thực ra là Lê Sương Mộc?"

Giờ khắc này, Ngụy Minh cảm thấy đầu óc mình rõ ràng vô cùng... Hắn bây giờ chẳng thể di chuyển nổi. Tuy rằng hắn thấy Lê Sương Mộc cùng Bạch Lục và Phan Long Đào đang được Bạch Lục khiêng trên vai bị một chiếc xe tông vào bay ra ngoài nhưng hắn chỉ có thể cười khổ, sau đó nhắm mắt lại hồi phục.

Phía bên Doãn Khoáng cũng bị bão lửa tập kích, hơn nữa không phải là bão lửa bình thường.

Nhắc đến mới cảm thấy phải chăng có gì huyền bí ở đây không khi mà Lê Sương Mộc chọn cái nhà kho bỏ đi này bởi vì nó cách phi trường quốc tế cũng không xa. Nhưng vấn đề ở đây là mấy ngày nay thời tiết không ổn định nên phi trường này luôn đóng cửa, tất cả các chuyến bay tới lui đều bị hoãn lại. Còn Doãn Khoáng thì vì bận rộn suy đoán đầu trí với Tử Thần nên cũng chẳng để tâm tới địa hình nơi này có gần sân bay quốc tế hay không.

Mãi đến khi cứu được Sam và Molley cả đám chuẩn bị gọi cho Lê Sương Mộc thì nghe được tiếng máy bay cất cánh ầm ầm trên đầu.

Trong tích tắc Doãn Khoáng liền biến sắc.

Cuối cùng hắn cũng nhận ra cái mà mình thấy thiếu đó là gì... Bầu trời!

Ngay lập tức hắn hét lớn "Chạy mau!"

Âm thanh vừa ra khỏi miệng liền làm cho mọi người giật mình, dây thần kinh căng lên. Giống như để nghiệm chứng lời nói của Doãn Khoáng ngay khoảnh khắc hắn vừa hô xong thì máy bay giữa không trung liền biến thành một đóa hoa lửa, như một mặt trời nhỏ chói lòa trong đêm.

"Ngây ra đó làm gì, muốn chết à". Doãn Khoáng hét lớn một tiếng rồi bỏ lại Peter đang bị ngất mà chạy thực mạng. Tăng Phi là người thứ hai phản ứng, hắn quát lên "Định mệnh!" sau đó cũng vất chân lên cổ nổi bước Doãn Khoáng. Đường Nhu Ngữ và Âu Dương Mộ thì sững sờ đưa mắt nhìn nhau. Không phải các nàng phản ứng chậm mà là các nàng đang trong thời gian an toàn, theo lý thì sẽ không bị Tử Thần tính toán a.

Thế nhưng các nàng đã quên, ở bên cạnh nàng có một người từ trước đến giờ vẫn không bị ảnh hưởng của Tử Thần - Tiền Thiên Thiên. Vì Tử Thần không thể bắt nàng sao? Hay đơn giản là bởi vì đối phó nàng chả cần mất công gì, chỉ cần làm một lần hốt gọn một mẻ luôn cho lệ?

Cũng không ai biết Tử Thần nghĩ như thế nào cả.

Sau đó, vào lúc ba người còn đang ngẩn ra thì một mảnh cánh máy bay lướt đến như một mũi tên mà đích nhắm là ba cô gái đang ngây ngẩn kia. Hiển nhiên tốc độ một vật bình thường rơi xuống cho dù có được lực đẩy từ vụ nổ gia tốc thì cũng không thể phóng nhanh đến như vậy.

Chỉ có một giải thích, đó là sắp đặt của Tử Thần.

Đúng lúc này, một bóng đen từ trong tay của Doãn Khoáng bắn ra, chính là câu trả lời con dơi. Cái móc câu bay tới, chụp trúng cánh tay của Tiền Thiên Thiên, Doãn Khoáng khẽ dùng lực kéo Tiền Thiên Thiên ra một khoảng "Còn không lo chạy đi". Ngay sau đó, cái mảnh cánh kia rơi ngay chỗ Tiền Thiên Thiên vừa đứng rồi bật về phía Đường Nhu Ngữ và Âu Dương Mộ. Hai người bình thường rất thông minh, nhưng có những lúc phụ nữ luôn ngớ ngẩn như vậy.

Chạy!

Nhưng vấn đề là tại ngoại ô trống trải như vậy, dưới cơn mưa mảnh vỡ như vậy thì biết trốn đi đâu, nơi nào có thể núp được. Chẳng ai biết, nhưng vào lúc này, việc duy nhất họ có thể làm đó là chạy, cầm đầu chạy, lấy hết sức ra mà chạy, chạy được bao xa thì chạy bấy xa.

Còn về phần vì sao không trốn vào kho hàng thì rất đơn giản, chẳng ai muốn chết cả.

Vào! Vút! Vù! Vù!

Những mảnh vỡ máy bay không ngừng bay tới cắm xuống mặt đất, hơi nóng từ vụ nổ cũng lan tỏa khắp xung quanh, đủ các thứ trên trời xé gió rơi vào tai bọn họ. Cả đám đều lạnh hết sống lưng, xung quanh không một âm thanh nào kêu lên.

Một cái động cơ cánh quạt lao vào nhà kho sau đó bắn lên thật cao rồi nổ tung. Một cánh quạt từ trong cơn bão lửa xoay tít phóng về phía Tăng Phi.

Doãn Khoáng quét mắt qua lập tức vọt sang phía Tăng Phi đồng thời hô lớn "Tăng Phi, cẩn thận!"

Tăng Phi nghe thấy theo bản năng quay đầu lại thì thấy một cái cánh quạt đang xoay tròn về phía hắn, càng ngày càng lớn.

Phốc!

Ngay lúc này, hắn cảm thấy mình đang bay lên, trời đất đều xoay chuyển.

Khoảnh khắc cuối hân nhìn thấy chính là thi thể không đầu của mình bị Doãn Khoáng ôm lăn xuống đất. Doãn Khoáng đã chậm một bước.

Tăng Phi không có may mắn như Ngụy Minh, hoặc có thể nói Từ Thần muốn hân chết thì ngay cả Doãn Khoáng liều mạng cũng không thể cứu nổi. Đầu của hân bị cánh quạt liếm đứt, đầu mình hai ngã, máu phun ra khắp nơi.

Từ Thần cũng không cho bọn hân thời gian bị phần, bởi vì những mảnh vỡ máy bay trên trời vẫn không ngừng trút xuống, không có chút dấu hiệu nào là sẽ dừng lại. Tuy rằng vừa nãy Tiễn Thiên Thiên được Doãn Khoáng cứu một lần nhưng Từ Thần vẫn chưa chấm dứt liên hoàn bảy của hân. Cánh quạt lấy mạng của Tăng Phi vẫn tiếp tục lao về phía cô, đồng thời một cái bánh xe không lồ của máy bay cũng đang nhắm vào đầu của nàng.

Cách đó không xa, Đường Như Ngừ vội vã hét lớn, hai tay khua lên dùng hết khả năng điều khiển gió của mình cứu Tiễn Thiên Thiên nhưng vẫn không thể ngăn lại một mảnh thép lướt qua cổ nàng, để lại một đường chỉ đỏ trước khi cắm xuống đất. Chết ngay lập tức, cho dù Đường Như Ngừ cố gắng đến mấy cũng không thể thay đổi kết quả. Cô sững sờ tại chỗ "Thiếu chút nữa thôi...".

Sau đó cô bị Âu Dương đẩy ngã xuống đất.

Ầm!

Nơi cô vừa đứng biến thành một cái hố nhỏ.

Vào lúc Doãn Khoáng quay đầu lại nhìn thì thấy được Tiễn Thiên Thiên bị cánh quạt kia lướt qua bụng, sau đó cái bánh xe to dùng từ trên trời rơi xuống nhấn chìm cô... Máu thịt văng tứ tung, không gì vẹn toàn. Người mà đại thúc da đen nói rằng được một loại pháp tắc nào đó bảo vệ cũng không thể thoát khỏi sự bố trí của Từ Thần, thân nát thịt tan, hương tiêu ngọc vẫn.

Sự uy nghiêm của Từ Thần vẫn không thể xúc phạm.

Khuôn mặt Doãn Khoáng vận vẹo, phần nộ đám mạnh lên mặt đất, mắng to "Từ Thần chó chết!". Ngay lúc này, một cái cánh quạt to lớn mang theo bóng tối từ vong tiến về phía Doãn Khoáng. Đây có lẽ là cái cánh quạt từ thần cuối cùng rồi.

Dù sao thì mảnh vỡ máy bay cũng có hạn, chúng như bạo vũ lệ hoa rơi xuống thế thì cũng phải có lúc hết chứ. Con mưa này xem như là chấm dứt rồi.

Nhưng Doãn Khoáng biết nguy hiểm vẫn còn đó, chẳng thể kết thúc dễ dàng như vậy được.

Bạn đang đọc truyện *Khủng Bố Cao Hiệu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.